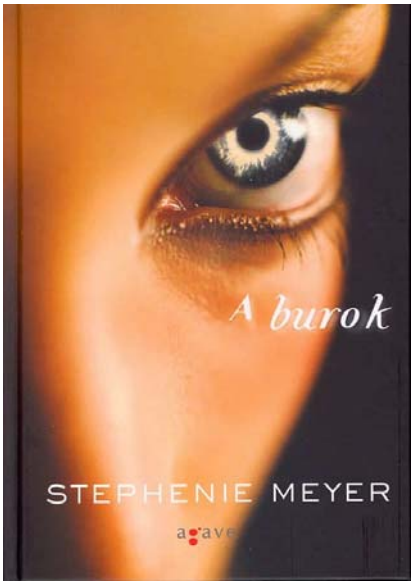

STEPHENIE MEYER

A burok

Stephenie Meyer: The Host
Copyright © Stephenie Meyer 2008
Hungarian translation © Farkas Veronika, 2008
Cover art Copyright © Hachette Book Group

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephenie Meyer: The Host
Little, Brown and Company, Hachette Book Group
New York, 2008

Fordította: **Farkas Veronika**

ISBN: 978 963 986 827 4
Agavé Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Szerkesztő: Rácz I. Péter
Olvasószerkesztő: H. Kovács Mária
Korrektor: Feketéné Pintér Anna
Magyar cím: Tauer Szandra
Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 281326
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Műfaj: fantasy

Prológus – Beillesztés

A Gyógyítót Mély Vizeken Átkelőnek hívták.

Lélek lévén, természetéből adódóan csak erényekkel rendelkezett; empatikus volt, türelmes, becsületes, bátor és nyíltszívű. Az aggodalom nem tartozott a Mély Vizeken Átkelő által rendszeresen megtapasztalt érzelmek közé.

A bosszúság még kevésbé. Ennek ellenére, mivel Mély Vizeken Átkelő emberi testben élt, a bosszúságot nem mindig állt módjában elkerülni.

Ahogy felzsongott a műtő túlsó végében a Gyógyító-tanoncok suttogása, Mély Vizeken Átkelő szája vékony, kemény vonallá keskenyedett. Ez a kifejezés szokatlanul hatott az arcán, amin sokkal gyakrabban honolt mosoly.

Állandó asszisztense, Darren észrevette a változást, és megveregette a vállát.

- Csak kíváncsiak, Átkelő - suttogta halkan.

- A beillesztések nem tartoznak a kimondottan érdekes vagy nehéz eljárások közé. Az ilyesmit szükség esetén bármelyik járókelő el tudná végezni. Semmi okuk nincs arra, hogy itt maradjanak megfigyelni. - Átkelő meglepődött saját, általában megnyugtató hangjának metsző élén.

- Még soha nem láttak kifejlett embert - emlékeztette Darren.

Átkelő felvonta az egyik szemöldökét. - Vakok tán egymás ábrázatára? Nincsen tükrük?

- Tudja, mire gondolok - valódi vadembert. Akiben még nincs lélek. Lázadót.

Átkelő rápillantott a lány öntudatlan testére, ami arccal lefelé feküdt a műtőasztalon. A sajnálat mély hulláma öntötte el szívét, ahogy visszaemlékezett, milyen állapotban hozták szegény összetört testét a Hajtók a Gyógyító létesítménybe. Micsoda fájdalmakat kellett elviselnie...

Természetesen most már kitűnő kondícióban volt - teljesen meggyógyult. Átkelő gondoskodott erről.

- Ugyanúgy néz ki, mint bármelyikünk - dünnyögte oda Átkelő Darrennek. - Mindnyájunknak emberi arca van. És amikor felébred, már ő is egy lesz közülünk.

- Egyszerűen csak izgalmasnak találják, ennyi.

- Az a lélek, amit ma beillesztünk, több tiszteletet érdemel annál, hogy így tátsák mások a szájukat a test felett, amibe kerül. Már így is túl sok mindennel kell majd megbirkóznia az akklimatizálódás alatt. Nem igazságos ennek is kitenni. - És az *ennek* alatt nem a bámészkodást értette. Átkelő észrevette, hogy hangjába visszatér a metsző él.

Darren megint megveregette a vállát. - Minden rendben lesz. A Hajtónak csak némi információra van szüksége, és...

A *Hajtó* szónál Átkelő olyan pillantást vetett Darrenre, amit csak dühösként lehetne jellemezni. Darren megrökönyödötten pislogott.

- Elnézést - kért rögtön bocsánatot Átkelő. - Nem akartam ennyire negatívan reagálni. Csak arról van szó, hogy féltem ezt a lelket.

A pillantása az asztal melletti állványon elhelyezett kriotartályra vándorolt. A lámpa unalmas, egyhangú vörös fénnyel égett, jelezve, hogy a tartály foglalt, és hibernációs üzemmódban van.

- Ezt a lelket direkt erre a feladatra választották ki - nyugtatgatta Darren. - Különleges társunk ő - bátrabb, mint a legtöbben közülünk. Az életei magukért beszélnek. Meg vagyok győződve arról, hogy önként vállalkozna a dologra, ha meg tudnánk kérdezni.

- Ugyan, melyikünk ne vállalkozna önként, ha arra kérnék, hogy tegyen valami Jót? De valóban erről lenne szó? Valóban a Jót szolgálja, amire készülünk? Nem azt kérdőjelezem meg, hogy meg akarná-e tenni, hanem, hogy mennyit áll jogunkban bármely lélekre ráerőltetni.

A Gyógyító-tanoncok is a hibernált lélekről beszélgettek. Átkelő tisztán hallotta az elsuttogott szavakat; a hangjuk egyre hangosabbá vált az izgalomtól.

- Hat bolygón élt.

- Én úgy tudom, volt az hét is.

- Én meg azt hallottam, soha nem élt kétszer ugyanolyan gazdafajban.

- Ez lehetséges?

- Szinte minden volt már. Virág, Medve, Pók...

- Hínár, Denevér...

- Még Sárkány is!

- Én ezt nem hiszem el - nem lehetett hét bolygó.

- Legalább hét volt. Az Origón kezdte.

- Tényleg? Az Origón?

- Csendet kérek! - szakította félbe őket Átkelő. - Aki nem tud éretten és csendesen viselkedni a megfigyelés közben, azt arra kell kérnem, hagyja el a helyiséget.

A hat tanonc megszégyenülve elnémult, és távolabb húzódtak egymástól.

- Kezdjünk neki, Darren.

Minden elő volt készítve. A megfelelő gyógyszerek ott sorakoztak az emberlány mellett. Hosszú, fekete haját műtőssapka alá tűrték, láthatóvá téve kecses nyakát. Lassan lélegzett ki és be a mélyaltatásban. Napbarnított bőrén szinte nyoma sem maradt a... balesetnek.

- Most indítsa el az olvasztási folyamatot, Darren, legyen szíves.

Az ősz hajú asszisztens már a kriotartály mellett várakozott, a kapcsológombon nyugtatva kezét. Kioldotta a biztonsági zárat, és eltekerte a gombot. A kis szürke henger tetején világító piros lámpa villogni kezdett. Egyre gyorsabban pislogott, ahogy teltek a másodpercek, és megváltozott a színe is.

Átkelő az eszméletlen testre koncentrált; kis, precíz mozdulatokkal átvágta a bőrt a koponyaalapnál, majd, mielőtt kitágította volna a nyílást, ráfújta a szert, ami megdermesztette a bő vérfolyamot. A szike finoman hatolt a nyakizmok mögé, vigyázva, nehogy megsértse azokat, és feltárta a gerincoszlop tetejénél elhelyezkedő sápadt csontokat.

- A lélek készen áll, Átkelő - tájékoztatta Darren.

- Én is. Hozza ide.

Átkelő megérezte Darren jelenlétét a könyökénél, és anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy asszisztense ott áll készen, kinyújtott kézzel várakozva; már sok éve együtt dolgoztak. Átkelő széthúzta a nyílást.

- Küldje haza - suttogta.

Darren keze beúszott a képbe, tenyerében az ébredező lélek ezüstös ragyogásával.

Átkelő soha nem tudott ránézni egy meztelen lélekre anélkül, hogy meg ne rendítette volna a szépsége.

A lélek jobban fénylett a műtő lámpáinak vakító ragyogásában, mint a tükörsima ezüsteszköz a kezében. Eleven szalagként tekergett és fodrozódott, nyújtózkodott boldogan, hogy kiszabadult a kriotartályból. Vékony, sörteszerű kinövései - több mint ezer - lágyan hullámoztak, mint a sápadtezüst angyalhaj. Bár az összes lélek szép volt, ezt a példányt Mély Vizeken Átkelő különösen bájosnak találta.

Ezzel nem volt egyedül. Hallotta Darren halk sóhaját és a tanoncok csodálattal telt mormogását.

Darren gyengéden beillesztette a kicsi, csillogó teremtményt az ember nyakán lévő nyílásba. A lélek akadálytalanul csusszant be a felkínált helyre, és szőtte bele magát az idegen testbe. Átkelő csodálta a

szakértelmet, amivel elfoglalta új otthonát. A kinövéseinek egy része szorosan az idegközpontok köré csavarodott, a többi megnyúlt és mélyebbre hatolt, ahova a férfi már nem látott be, az agy alá és fölé, a látóidegek köré, a hallójáratokba. A lélek nagyon gyors volt, és nagyon határozott mozdulatokkal dolgozott. Csillogó testének hamarosan már csak egy kis szelete maradt látható.

- Szép munka - súgta oda neki Átkelő, noha tudta, hogy a lélek nem hallja. A fülek az emberlánynál voltak, ő pedig még mindig mélyen aludt.

A műtét befejezése már rutineljárásnak számított. A Gyógyító kitisztította és begyógyította a sebet, egy speciális oldatot alkalmazott, amitől behegedt a lélek mögött a vágás, majd felvitte a heglágyító port a nyakon maradt sebhelyre.

- Tökéletes, mint mindig - szólalt meg asszisztense, aki Átkelő által felfoghatatlan okokból soha nem változtatta meg emberi gazdateste, Darren nevét.

Átkelő felsóhajtott. - Nem vagyok büszke a mai munkámra.

- Csak a gyógyítói kötelességét teljesítette.

- Ez azon ritka alkalmak egyike, amikor a gyógyítás ártalmas.

Darren hozzálátott rendbe tenni a munkaterületet. Úgy tűnt, nem tudja, mit mondjon erre. Átkelő a hivatásának szavát követte. Ez elég volt Darrennek.

De Mély Vizeken Átkelőnek, aki valódi Gyógyító volt a szó legnemesebb értelmében, nem volt elég. Zaklatottan bámulta a békésen szunnyadó női testet, mert tisztában volt azzal, hogy ez a béke elillan, amint felébred a lány. A fiatal lány élete végének minden szörnyűsége arra az ártatlan lélekre sújt majd le, amit most helyezett bele.

Az emberi test fölé hajolt, és belesuttogott a fülébe, buzgón remélve, hogy a lélek most már hallja őt.

- Sok szerencsét, kis vándor, sok szerencsét. Bárcsak ne lenne rá szükséged.

1. Emlékek

Tudtam, hogy a véggel fog kezdődni, és hogy ezeknek a szemeknek a vég olyannak fog tűnni, mint a halál. Figyelmeztettek.

Nem *ezeknek* a szemeknek. Az *én szemeimnek*. Ez most már én vagyok.

A nyelv, amit használni kezdtem, furcsa volt, de logikus. Durva, szögletes, vak és lineáris. Reménytelenül leegyszerűsített azokhoz képest, ami-

ket korábban használtam, ennek ellenére valahogy sikerült dallamossággal és kifejezőerővel felruháznia magát. Időnként már-már szépséggel is. Most már az én nyelvem. Az anyanyelvem.

Fajtám legősibb ösztönével szilárdan odaerősítettem magam a test gondolatközpontjához, lerázhatatlanul belefontam magam minden lélegzetvételébe és reakciójába, hogy megszűnjön önálló lénynek lenni. Most már én voltam.

Nem a *test*, hanem a *testem.*

Éreztem, ahogy elmúlik az altató hatása, és az eszmélet kezdi átvenni a helyét. Megerősítettem magam az első emlék fogadására, ami igazából az utolsó emlék lesz - az utolsó pillanatok, amiket ez a test átélt, a vég emlékei. Alaposan felkészítettek, gondosan figyelmeztettek arra, ami most történni fog. Ezek az emberi érzelmek erősebbek és elevenebbek lesznek, mint bármelyik másik olyan faj emlékei, amiben már voltam.

Megrohantak az emlékek. És, mint ahogy arra jó előre felhívták a figyelmem, ez nem olyan élmény volt, amire valaha is fel tudtak volna készíteni.

Éles színektől és csengő hangoktól izzottak. Hideg a bőrön, fájdalomtól, égő fájdalomtól görcsbe rándult végtagok. Szájában vad fémíz. És ez az új érzékszerv, az ötödik, amit még soha nem tapasztaltam, ami kivette a részecskéket a levegőből és furcsa üzenetekké, gyönyörré és vészjelzéssé változtatta őket az agyában - a szagok. Zavarba ejtőnek tűntek nekem, az ő emlékeinek viszont nem voltak azok. Az emlékei nem tudtak időt szakítani arra, hogy elidőzzenek a szagoknál. Az emlékei csak a félelemről szóltak.

A félelem fogta satuba, ösztökélte tompa, ügyetlen végtagjait előre, ugyanakkor a félelem bénította meg őket. Futni, menekülni - csak erre volt képes.

Kudarcot vallottam.

Az emlék, ami nem hozzám tartozott, olyan ijesztően erős és tiszta volt, hogy sikerült áthatolnia a védelmi rendszeremen - maga alá gyűrte tárgyilagos szuverenitásomat, a tudatot, hogy ez csak egy emlék, nem pedig én vagyok. Beszippantott abba a pokolba, ami a lány életének utolsó percét jelentette. Én voltam ő, és futottunk.

Olyan sötét van. Nem látok. Nem látom a talajt. Nem látom a magam elé nyújtott kezemet. Vakon szaladok és próbálom meghallani az üldözőimet - de a szívem olyan hangosan dobog, hogy minden más hangot elnyom.

Olyan hideg van. Nem kéne, hogy számítson, de fáj. Úgy fázom.

Úgy érezte, hogy az orrában lévő levegő kellemetlenné vált. Rosszá. Büdössé. A kényelmetlen élmény egy pillanatra kirántott az emlékeiből. De csak egy pillanatra, majd rögtön visszahúzott, és a szemem a borzalom könnyeivel telt meg.

Eltévedtem, eltévedtünk. Vége.

Már a sarkamban vannak, hangosak és közelednek. Olyan sok dobogó láb! Egyedül vagyok. Kudarcot vallottam.

A Hajtók szólítanak. Rosszul leszek. A hangjuktól felkavarodik a gyomrom. - Semmi baj, semmi baj - hazudja az egyik, hogy megnyugtasson, hogy lassítsak. A hangját eltorzítja a zihálása.

- Óvatosan! - figyelmezteti egy másik.

- Nehogy kárt tegyél magadban - kéri a harmadik. Mély hang, telve aggodalommal.

Aggodalommal!

Forróság öntötte el az ereimet és a gyilkos gyűlölettől majdnem megfulladtam.

Ilyet még soha nem éreztem egyik életemben sem. Az undor megint kirántott az emlékekből egy másodpercre. Magas, átható hang süketítette meg a fülem és lüktetett a fejemben. A hang a légutaimat karmolászta. Enyhe fájdalmat éreztem a torkomban.

Sikoltás, magyarázta a testem. *Sikoltasz.*

Megdermesztett a döbbenet és a hang hirtelen elhallgatott.

Ez már nem emlék.

A testem - a teste *gondolkodik! Beszél* hozzám!

De az emlék erősebbé vált abban a pillanatban, mint az elképedésem.

- Ne! - kiáltják. - Arra veszélyes!

A veszély mögöttem van! - *kiáltom vissza a fejemben. De közben látom, mire gondolnak. Egy gyenge fénysugár, ki tudja, honnan, világítja meg a folyosó végét. Nem üres fal vagy zárt ajtó van ott, zsákutca, amitől félek, és amire számítok. Egy fekete lyuk tátong előttem.*

A liftakna. Elhagyott, üres és halálraítélt, mint az egész épület. Egykor búvóhely, immár kripta.

A megkönnyebbülés hulláma fut végig rajtam, ahogy nekifutok. Van kiút. A túléléshez nincs, de a győzelemhez talán van.

Ne, ne, ne! - ez teljes mértékben az én gondolatom volt, miközben próbáltam kiszabadulni a lány rabságából, de együtt maradtunk. És egyenesen a halál felé sprinteltünk.

- Ne! - válnak kétségbeesettebbé a hangok.

Nevetni támad kedvem, amikor rájövök, hogy elég gyors vagyok. Elképzelem, hogyan szorul üresen ökölbe a markuk a hátam mögött pár centire. De pont olyan gyors vagyok, amilyennek lennem kell. Még csak meg se torpanok az emelet végén. A körém gyűlt ürességet már csak lépés közben veszem észre.

Elnyel az úr. A lábam hasztalan kalimpál. A kezem a levegőbe markol, végigkaszál rajta, szilárd kapaszkodót keresve. A hideg tornádóként süvít el mellettem.

Előbb hallom meg a puffanást, mint ahogy megérezném... megszűnik a szél...

Majd mindent elönt a fájdalom... minden fájdalommá válik.

Legyen már vége.

Nem volt elég mély, suttogom magamnak a fájdalmon keresztül.

Mikor lesz vége a fájdalomnak? Mikor?

A feketeség elnyelte az agóniát, én pedig elgyengültem a hálától, hogy az emlékek sora elérkezett ehhez a legvégső konklúzióhoz. A feketeség mindent elnyelt, és én szabaddá váltam. Vettem egy mély levegőt, hogy visszanyerjem az önuralmamat, ez a test így szokta. Az *én testem.*

De ekkor újból rám törtek a színek, megrohantak és elborítottak az emlékek.

Ne! - tiltakoztam, rettegve a hidegtől, a fájdalomtól és magától a rettegéstől.

De ez nem ugyanaz az emlék volt. Ez emlék volt az emlékben - egy haldokló emlékeiben -, mégis, valahogy erősebbnek tűnt, mint az előzőek.

A feketeség mindent elnyelt, egyet kivéve: egy arcot.

Az arc éppen olyan idegen volt számomra, ahogy a legutóbbi gazdatestem arctalan kígyócsápjai lennének idegenek ennek a testnek, amivé váltam. Láttam már ilyen típusú arcot azokon a képeken, amelyekkel a felkészülésem közben találkoztam. Nem volt könnyű megkülönböztetni őket egymástól, észrevenni azokat az apró eltéréseket a színekben és formákban, amelyektől egyedivé váltak hordozóik. Annyira egyforma volt mind. Orruk a gömb közepén, felettük a szemük, alattuk a szájak, kétoldalt a fü-

lek. Az érzékszervek teljes gyűjteménye - a tapintást leszámítva - egy helyre sűrítve. Bőr a csontokon, haj a csúcsukon, és fura szőrös vonalak a szemek felett. Némelyiken lejjebb is van szőr, az állkapcsukon; ezek mind hímek. A színük a barna spektrumban mozog, a halvány tejfehértől egyenesen az éjsötét feketéig. Ezt leszámítva, hogyan lehetne megkülönböztetni őket egymástól?

Ezt az arcot millió közül is felismerném.

Ez az arc kemény volt és szögletes, csontjai élesen kirajzolódtak a bőre alatt. Színét tekintve halvány aranybarna. A haja csak pár árnyalattal volt sötétebb a bőrénél, kivéve, ahol világosabb, lenszínű tincsek csíkozták, és csak a feje tetején nőtt, meg a szeme felett, azokban a furcsa csíkokban. A fehér szemgolyók kerek íriszei sötétebbek voltak, mint a haja, de éppen úgy szikráztak a fénytől. Vékony kis vonalak helyezkedtek el a szeme körül, amelyek - mint a lány emlékeiből megtudtam - a mosolygástól és a napfénybe hunyorgástól keletkeztek.

A leghalványabb fogalmam sem volt arról, mit és miért tartanak szépnek ezek az idegenek, azzal mégis tisztában voltam, hogy ez az arc gyönyörű. Nem tudtam levenni róla a szemem. Amint erre ráébredtem, eltűnt.

Az *enyém,* szólalt meg az idegen gondolat, aminek nem lett volna szabad léteznie.

Ismét megmerevedtem döbbenetemben. Rajtam kívül senkinek nincs itt keresnivalója. Ennek ellenére megjelent ez a gondolat, erőteljesen és éberen!

Lehetetlen. Hogy lehet még mindig itt? Ez már én vagyok.

Az *enyém*, tromfoltam le ellentmondást nem tűrően, és a szó megtelt a nekem kijáró hatalommal és fensőbbséggel. *Minden az enyém.*

Akkor meg miért is válaszolgatok neki? - merült fel bennem a kérdés, mielőtt a hangok félbeszakították volna a gondolataimat.

2. Hallomás

A hangok csendesek voltak és közelről jöttek, és bár én csak most hallottam meg őket, nyilvánvalóan egy párbeszéd kellős közepéből származtak.

- Attól tartok, hogy ez már túl sok neki - jelentette ki az egyik. Halk hang volt, de mély, hímnemű. - Túl sok lenne bárkinek. Ilyen durvaságot! - Hanghordozásából kihallatszott a visszatetszés.

- Csak egyszer sikoltott - emlékeztette egy magasabb, éles, női hang némiképp diadalmasan, mintha nyerésre állna egy vitában.

- Tudom - ismerte el a férfi. - Nagyon erős. Másoknak sokkal nagyobb traumát okoznak sokkal kisebb dolgok is.

- Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baja, higgyen nekem.

- Azt hiszem, hivatást tévesztett. - A férfi hangja nem volt mentes némi éltől. *Szarkazmus*, jött az információ a nyelvbankomból. - Talán magának is Gyógyítónak kellett volna mennie, mint nekem.

A nő olyan hangot hallatott, ami meglepődöttnek tűnt. Nevetett. - Hát azt kétlem. Mi, Hajtók másfajta diagnózisokat részesítünk előnyben.

A testem ismerte ezt a szót, ezt a kategóriát, hogy *Hajtó*. Végigfutott tőle a hátamon a rettegés hidege. Maradványreakció. *Nekem* természetesen semmi okom nem volt arra, hogy féljek a Hajtóktól.

- Időnként elgondolkodom azon, hogy a maga szakmájában valóban mindenki immúnis-e az emberiesség nevű kórra - tűnődött hangosan a férfi, még mindig bosszúságtól keserű hangon. - Az erőszak a maguk által választott élet része. Megmarad-e vajon elegendő a gazdatestük eredeti temperamentumából ahhoz, hogy élvezetüket leljék a szörnyűségekben?

Meglepett ez a vád, ebben a hangnemben. Ez a párbeszéd majdnem olyan volt, mint... mint egy vita. Valami, amit a gazdatestem jól ismert, én viszont soha nem tapasztaltam.

A nő védekezővé vált. - Az erőszakot nem mi választottuk. Élünk vele, ha muszáj. És maguknak, többieknek nagy szerencséjük, hogy páran közülünk elég erősek a kellemetlenségek vállalásához. A mi munkánk nélkül darabokra hullana a békéjük.

- Valaha talán így is volt. A maguk szakmája, úgy hiszem, nemsokára idejétmúlttá válik.

- Ennek az állításnak a cáfolata ott fekszik az ágyon.

- Egy fiatal emberlány, magányosan és fegyvertelenül! Ez valóban hatalmas fenyegetés a békénkre nézve.

A nő fújt egy nagyot. Sóhajtott. - De honnan jöhetett? Hogy került ide, Chicago közepébe, egy régóta civilizált városba, több száz kilométerre minden lázadói tevékenység nyomától? Sikerült volna egyedül idejönnie?

Láthatóan anélkül sorolta a kérdéseket, hogy választ várt volna rájuk, mintha már sokszor elismételte volna őket.

- Ez a maga problémája, nem az enyém - válaszolta a férfi. - Az én dolgom az, hogy segítsek ennek a léleknek beilleszkedni az új gazdatestébe minden felesleges fájdalom vagy trauma nélkül. Maga pedig azért van itt, hogy akadályozza a munkámat.

Még mindig lassan ébredezve, szokva az érzékeknek ezt az új világát, csak most értettem meg, hogy én vagyok a párbeszéd tárgya. Az én lelkemről beszélnek. Egy ismerős szó új jelentéssel. Minden bolygón más volt a nevünk. Lélek. Ezt meglehetősen jó leírásnak találtam. Láthatatlan erő, ami a testet irányítja.

- A kérdéseimre adott válaszok éppen olyan fontosak, mint a maga kötelességei a test felé.

- Ezzel vitatkoznék.

Valami mozgást hallottam, és hirtelen suttogóvá változott a nő hangja. - Mikor válik kommunikációképessé? Az altatás hatásának mostanában kellene elmúlnia.

- Amikor készen áll rá. Hagyja békén - megérdemli, hogy úgy kezelhesse ezt a helyzetet, ahogy neki a legkényelmesebb. Képzelje el az ébredésével járó sokkot - hogy egy lázadó testében találja magát, akit halálra sebeztek menekülés közben! Senkinek nem lenne szabad ilyen traumát átélnie békeidőben! - A hangja egyre erősödött a felfokozott érzelmektől.

- Ő elég erős hozzá - próbált megnyugtató hangot megütni a nő. - Látta, milyen ügyesen elbírt az első emlékekkel, a legrosszabbakkal. Bármire is számított, sikerült megbirkóznia vele.

- De miért kell neki megbirkóznia bármivel is? - dünnyögte a férfi, noha nem úgy tűnt, mintha választ várt volna.

A nő ennek ellenére felelt a kérdésre. - Ha meg szeretnénk kapni a válaszokat, amelyekre szükségünk van...

- Maga szerint van rá *szükségünk*. Szerintem az *akarják* jobb kifejezés.

- Akkor valakinek vállalnia kell az ezzel járó kellemetlenségeket - folytatta a nő, mintha meg se hallotta volna a közbeszólást. - És azt hiszem, abból kiindulva, amit tudok róla, bizton állíthatom, hogy vállalná a kihívást, ha meg tudnánk kérdezni. Minek hívja őt?

A férfi egy ideig nem válaszolt. A nő kivárt.

- Vándornak - felelte végül vonakodva.

- Illik hozzá - értett egyet a nő. - Nem áll rendelkezésemre hivatalos statisztika, de mindenképpen ritka, ha nem egyedülálló, hogy valaki ilyen messze elcsatangoljon. Igen, a *Vándor* jó lesz neki, amíg új nevet nem választ magának.

A férfi nem szólt semmit.

- Természetesen elképzelhető, hogy a gazdatest nevét veszi fel... Nem tudtuk ujjlenyomat vagy retina alapján beazonosítani. Fogalmam sincs, mi lehetett a neve.

- Nem fogja felvenni az ember nevét - morogta a férfi.

A nő békülékeny hangnemben válaszolt. - Mindenki a maga módján keresi a helyét.

- Hála a maguk Hajtó-módszereinek, Vándorunk nehezebben fogja megtalálni, mint a legtöbben.

Éles zaj hallatszott - kopogó léptek a kemény padlón. Amikor ismét megszólalt, a nő hangja a férfihoz képest a szoba túloldaláról csattant fel.

- Magát nagyon rosszkedvűvé tette volna a szakmánk hőskora - mondta.

- Talán magát meg a béke teszi rosszkedvűvé.

A nő nevetett, de a hangja hamisan csengett - nem szórakozott különösebben jól. Úgy tűnt, elmém nagyon gyakorlottan szűri ki a tónusok és hangsúlyok valódi jelentését.

- Magának csak ködös fogalmai vannak arról, miről szól az én hivatásom. A hosszú órákról, amelyeket iratok és térképek fölé görnyedve töltünk. A leginkább irodai jellegű munkáról. Korántsem olyan sok durvaságból és konfliktusból áll, mint ahogy azt maga láthatóan hiszi.

- Három nappal ezelőtt maguk gyilkos fegyverekkel üldözték ezt a testet.

- Ez a kivételeket erősíti, nem a szabályt, higgye el nekem. Ne feledje, hogy a fegyvereket, amelyek akkora undort váltanak ki magából, mindig a mi népünk ellen fordítják, amikor mi, Hajtók nem vagyunk elég szemfülesek. Az emberek boldogan gyilkolnak le minket, ha alkalmuk nyílik rá. Azok, akiknek az életét megváltoztatta ez az ellenséges hozzáállás, hősökként tekintenek ránk.

- Ezt úgy mondja, mintha dúlna a háború.

- Az emberi faj maradéka számára dúl is.

Ezek a szavak keményen csattantak a fülemben. A testem reagált rájuk; éreztem, ahogy felgyorsul a lélegzetvételem és hallottam, hogy a szívem hangosabban dobog, mint általában. Az ágy mellett, amin feküdtem, egy gép tompa, szaggatott sípolással jelezte az életfunkcióim felerősödését. A Gyógyító és a Hajtó viszont túlságosan elmerültek a vitában ahhoz, hogy észrevegyék.

- De olyan háború, amiről még nekik is észre kellett venniük, hogy rég elvesztették. Mekkora túlerőben is vagyunk? Millióan az egyhez? Feltételezem, maga tudja a pontos értéket.

- Becsléseink szerint ennél sokkal jobban állunk - ismerte be a nő duzzogva. Úgy tűnt, a Gyógyítónak nem sürgős megtörnie a csendet ennek az információnak az elhangzása után. Egy ideig senki nem szólt semmit.

Kihasználtam az időt, és értékeltem a helyzetemet. Sok mindent megtudtam. Egy Gyógyító létesítményben voltam, és egy különösen traumati-

kus beillesztésből lábadoztam éppen. Biztosra vettem, hogy a gazdatestemet teljesen meggyógyították, mielőtt átadták volna nekem. Ha maradandó sérülése lett volna, kidobják.

Elgondolkoztam a Gyógyító és a Hajtó véleménykülönbségén. Az idejövetelem előtt kapott információk alapján a Gyógyítónak volt igaza. Az emberiség maréknyi csoportosulásaival lefolytatott fegyveres összecsapások szinte teljesen megszűntek. A Föld nevű bolygó éppen olyan békés és nyugodt volt, amilyennek az űrből látszott, ahonnan nézve hívogatóan keringett zöld és kék színeivel, és a maga ártalmatlan fehér párapamacsaival. A lélek természetéhez hasonlóan a béke egyetemessé vált mostanra.

A Gyógyító és a Hajtó szócsatája egyáltalán nem volt jellemző. Furcsán agresszívnak tűnt a mi fajtánktól. Ezen elgondolkoztam. Lehetséges volna, hogy igazak azok az elsuttogott pletykák, amelyek árhullámként fodrozódtak annak a másiknak a gondolatai alatt, aki... aki...

Zavarba jöttem, ahogy megpróbáltam visszaemlékezni a legutóbbi gazdatestem fajának nevére. Volt nevünk, ezt biztosan tudtam. De most, hogy már elhagytam a gazdatestet, nem jutott eszembe a szó. Ennél sokkal egyszerűbb nyelvet használtunk, a gondolat néma nyelvét, ami egyetlen hatalmas elmévé kapcsolt össze minket. Ez szükséges luxus, ha az ember gyökerei nem képesek elszakadni a nedves, fekete földtől.

Megpróbálhatnám leírni azt a fajt az új, emberi nyelvemen. Egy hatalmas óceán fenekén éltünk, ami az egész világunkat beborította - annak a világnak is volt neve, de azt is elfelejtettem. Mindannyiunknak száz karja volt, és minden karon ezer szeme, úgyhogy összekapcsolt elmeként, nem létezett olyasmi a nagy vizekben, amit ne láttunk volna. Hangra nem volt szükség, úgyhogy nem hallottunk. Éreztük a víz ízét, és a látásunkkal együtt ebből mindent megtudtunk, amire kíváncsiak voltunk. Megkóstoltuk a napokat is, amelyek oly messze sugároztak a víz felett, és az ízüket a túlélésünkhöz szükséges táplálékká változtattuk.

Körül tudtam írni magunkat, de nevet nem találtam nekünk. Sóhajtottam az elveszett tudást sajnálva, majd abbahagytam a céltalan merengést, és visszatereltem gondolataim fonalát az imént hallottakhoz.

A lelkek lényükből fakadóan csak igazat szólnak. A Hajtóknak természetesen meg kell felelniük hivatásuk követelményeinek, de lelkeknek egymás között soha nem volt okuk hazudni. A legutóbbi népem gondolatnyelve még lehetetlenebbé tette volna a hazugságot, ha egyáltalán szándékunkban állt volna. Viszont, röghöz kötött állapotunkban történeteket meséltünk magunknak unaloműzés végett. A mesemondás képességét tartottuk a legtöbbre a tehetségek közül, mivel ebből mindannyian profitáltunk.

A tények néha olyan kibogozhatatlanul keveredtek össze a fantázia termékeivel, hogy - noha hazugság nem hangzott el - nehéz volt észben tartani, hogy mi a szigorúan vett igazság.

Amikor az új bolygóról gondolkoztunk - a Földről, amely oly száraz, oly változatos és oly durva, destruktív népek lakják, amilyeneket alig tudunk elképzelni -, a szörnyülködésünket néha túlszárnyalta a lelkesedésünk. Az izgalmas új témát gyorsan körülfonták a mesék. A háborúkat - háborúk! A mi fajtánk, amint harcol! - eleinte tényszerűen mondták el, majd kiszínezték, és regényessé változtatták. Amikor a történetek nem csengtek egybe az általam hallott hivatalos tudósításokkal, természetesen a tiszta forrásnak hittem.

De azt suttogták: vannak olyan erős emberi gazdatestek, amelyeket a lélek kénytelen volt elhagyni. Olyan gazdatestek, amelyek elméjét nem lehetett teljesen leigázni. Lelkek, amelyek felett átvette az uralmat a test személyisége, ahelyett, hogy fordítva történt volna. Történetek. Vad szóbeszéd, őrültség.

De mintha a Gyógyító is valami ilyesmire célozgatott volna...

Kivertem a fejemből ezt a gondolatot. Sokkal valószínűbb magyarázatnak tűnt az az ellenszenv, amit fajtánk nagy része a Hajtók hivatása iránt táplált. Ki akarhat összetűzésekkel és üldözésekkel teli életet választani? Ki találja vonzónak a feladatot, hogy vonakodó gazdatesteket kutasson fel és ejtsen rabságba? Kinek van gyomra ahhoz, hogy kitegye magát az emberi faj durvaságának, az emberekének, akik oly könnyedén, annyira félvállról gyilkolnak? Itt, ezen a bolygón a Hajtók már-már... milíciát hoztak létre - a kifejezést az új agyam szállította. A legtöbben szentül hisznek abban, hogy csak a legcivilizálatlanabb, a legfejletlenebb lelkeket, a fajtánk alját csábíthatja a Hajtók ösvénye.

Ezzel együtt, a Földön a Hajtók új társadalmi helyzetre tettek szert. Még soha nem sült el ilyen balul egyetlen megszállás sem. Azelőtt soha nem változott vad, véres csatává egy sem. Soha nem kellett még ennyi lélek életét feláldozni. A Hajtók erős pajzsként védtek bennünket, és ennek a világnak a lelkei háromszorosan is adósaik: egyszer a biztonságért, amit kihasítottak számukra ebből a zűrzavarból, egyszer a végső halál kockázatáért, aminek nap mint nap önként kiteszik magukat, és egyszer az új testekért, amelyekkel folyamatosan ellátják a többieket.

Most, hogy a veszély már a múlté, úgy tűnik, a hála kezd köddé válni. És, legalábbis ami ezt a Hajtót illeti, ezt a változást láthatóan nem veszik könnyedén.

Könnyű volt kitalálni, mit akar majd kérdezni tőlem. Bár a Gyógyító megpróbált időt nyerni számomra, hogy hozzászokhassak az új testemhez, tudtam, mindent megteszek majd, hogy segítségére lehessek a Hajtónak. Minden lélek velejéig lelkiismeretes tagja a társadalomnak.

Úgyhogy vettem egy mély levegőt, és rákészültem a dologra. A monitor nyugtázta a mozdulatot. Tisztában voltam vele, hogy csak az időt szeretném még egy picit húzni. Nem kellemes beismerni, de féltem. Ahhoz, hogy megszerezzem az információkat, amikre a Hajtónak szüksége van, bele kell merülnöm a vad emlékekbe, amik üvöltésre késztettek. Sőt, a hangtól is féltem, ami olyan hangosan szólt a fejemben. De most néma maradt, ahogy illett neki. Biztos csak egy emlék volt az is.

Nem kellene félnem. Végül is, most már Vándornak hívnak. És megszolgáltam ezt a nevet.

Egy újabb mély sóhajjal elmerültem a rémítő emlékekbe, összeszorított fogakkal fejest ugrottam közéjük.

Könnyedén a végükhöz tudtam tekerni - már nem vették át felettem az uralmat. Felgyorsítva szaladtam végig a sötéten ismét, össze-összerezzentem, és próbáltam nem érezni. Hamar vége lett.

Amint átléptem ezt a határvonalat, már nem esett nehezemre kevésbé fenyegető dolgok és helyek között cikázni, hogy lefölözzem a keresett információkat. Láttam, hogyan jött a lány ebbe a hideg városba egy lopott autóval, amit éjszaka vezetett, és amit a jellegtelen külseje miatt választott. Sötétben sétált végig Chicago utcáin, reszketve a kabátja alatt.

Ő is a saját hajtóvadászatát végezte. Éltek itt hozzá hasonlók, legalábbis ebben reménykedett. Különösen egyvalaki. Egy barát... nem, családtag. Nem a nővére... hanem az unokatestvére.

A szavak egyre lassabban jöttek, és először nem értettem, miért. Elfelejtődött volna mindez? Elveszett a majdnem-halál traumájában? Vagy még mindig nehezen forog az agyam az altatás után? Küszködtem, hogy tiszták maradjanak a gondolataim. Ilyesmit eddig nem tapasztaltam. Még mindig a gyógyszerek hatása alatt állna a testem? Elég ébernek éreztem magam, de az agyam sikertelenül kereste azokat a válaszokat, amiket akartam.

Megpróbáltam más irányból elindítani a kutatást, hátha úgy tisztább reakciókat kapok. Mit is akart? Meg akarta találni... Sharont - halásztam ki a nevet -, hogy aztán...

Falba ütköztem.

Űr tátongott előttem, a nagy semmi. Megpróbáltam megkerülni, de nem láttam a szakadék peremét. Olyan volt, mintha az általam keresett információkat kiradírozták volna.

Mintha károsodott volna ez az agy.

Harag öntött el, forró és vad düh. A váratlan reakció felett érzett meglepetésemben levegő után kapkodtam. Hallottam már az emberi testek érzelmi kiegyensúlyozatlanságáról, de ez több volt, mint amit el tudtam volna képzelni. Nyolc teljes életem alatt még soha nem kerekedett felül rajtam ilyen erővel egyetlen érzelem sem.

Éreztem, ahogy a vér lüktet a nyakamban, dobol a fülem mögött. A kezem ökölbe szorult.

A mellettem álló gépek közvetítették a felgyorsult szívverésemet. A szobában tartózkodó társaim azonnal reagáltak: a Hajtó cipőjének éles kopogása közeledett felém, amibe egy puhább csoszogás - minden bizonnyal a Gyógyító léptei - keveredett.

- Üdvözlünk a Földön, Vándor - köszöntött a női hang.

3. Ellenállás

- Még nem fogja felismerni ezt a nevet - dünnyögte a Gyógyító.

Egy újabb inger vonta magára a figyelmemet. Valami kellemes történt, megváltozott a levegő, ahogy a Hajtó mellém lépett. Egy illat, tudatosult bennem. Valami új ebben a steril, szagtalan szobában. Parfüm, tájékoztatott az új agyam. Virágillatú, buja...

- Hall engem? - szakította félbe a Hajtó az analízist. - Magánál van?

- Csak nyugodtan - biztatott a Gyógyító kedvesebb hangon, mint amit eddig használt.

Nem nyitottam ki a szemem. Nem akartam, hogy bármi is elterelje a figyelmemet. A tudatom rendelkezésemre bocsátotta a szavakat, amelyekre szükségem volt, és a hangsúlyt, ami tolmácsolta mindazt, amihez nagyon sok szó kellett volna.

- Sérült gazdatestbe lettem beillesztve azért, hogy kinyerjem azt az információt, amire magának szüksége van, Hajtó?

Hallottam, ahogy valaki felhördül - a hangban meglepetés keveredett felháborodással -, majd valami meleg ért a bőrömhöz, és borította be a kezemet.

- Természetesen nem, Vándor - nyugtatott meg a férfi. - Vannak dolgok, amelyekre még egy Hajtó sem lenne képes.

A Hajtó megint felhördült. Felszisszent, helyesbített az elmém.

- Akkor miért nem működik ez az elme hibátlanul?

Csend.

- A leletei tökéletesek voltak - válaszolta a Hajtó. Szavaiból nem megnyugtatás, hanem vitakedv csendült ki. Valóban össze akarna veszni velem ezen? - A test teljesen felgyógyult.

- Egy öngyilkossági kísérletből, ami hajszál híján sikeres lett. - A hanghordozásom merev volt, és még mindig dühös. Nem szoktam hozzá, hogy dühös legyek. Nehéz volt elfojtanom.

- Mindent tökéletes rendben találtunk...

A Gyógyító közbevágott. - Mi hiányzik? - kérdezte. - A beszédközpontja nyilvánvalóan ép.

- Emlékek. Azt próbáltam kideríteni, amit a Hajtó akar.

Bár senki nem szólt semmit, valami megváltozott. A hangulat, ami az általam megfogalmazott vád hatására feszültebb lett, most lecsillapodott. Eltöprengtem rajta, vajon honnan tudom ezt. Az a furcsa érzésem támadt, hogy talán több információhoz jutok, mint amit az öt érzékszervem lehetővé tenne - majdnem olyan volt, mintha még egy érzékszervem lenne, valahol a határterületeken, nem egészen a tudatos uralmam alatt. Intuíció? Valami ahhoz nagyon hasonló. Nem mintha bárkinek is többre lenne szüksége öt érzékszervnél.

A Hajtó megköszörülte a torkát, de a Gyógyító bizonyult gyorsabbnak a válasszal.

- Ó - sóhajtotta. - Ne izgassa fel magát némi kis részleges memória... zavar miatt. Az ilyesmi... hát, nem azt mondom, hogy elvárható, de egyáltalán nem meglepő, tekintettel a körülményekre.

- Nem értem, mit akar ezzel mondani.

- Ez a gazdatest az emberi faj ellenállói közé tartozott. - A Hajtó hangjába némi kis izgalom vibrált. - Azokat az embereket, akik beillesztés előtt tudják, mi vár rájuk, nehezebb az irányításunk alá vonni. Ez a példány még mindig ellenáll.

Egy pillanatra csend támadt; várták, hogyan reagálok.

Ellenáll? A gazdatest zárja el a hozzáférést előlem? A haragom tüze ismét meghökkentett.

- Megfelelően vagyok beilleszkedve? - kérdeztem rá a biztonság kedvéért, kicsit torz hangon, mivel a fogaimon át szűrtem a szavakat.

- Igen - válaszolta a Gyógyító. - Mind a nyolcszázhuszonhét pont tökéletesen illeszkedik az optimális pozíciókban.

Ez a tudat többet felhasznált a rendelkezésemre álló eszközökből, mint azelőtt bármelyik, csak száznyolcvanegy szabad nyúlványom maradt. Talán a csatlakozások nagy száma miatt ilyen elevenek az érzelmeim.

Úgy döntöttem, kinyitom a szemem. Szükségét éreztem annak, hogy ellenőrizzem a Gyógyító állításait, és meggyőződjek arról, hogy a többi részem is működik.

Fény. Ragyogó, kínzó. Visszacsuktam a szemem. Az utolsó fény, amit láttam, oly sok kilométernyi vízen keresztül szűrődött át. De ezek a szemek már világosabbat is láttak, és meg tudtak birkózni azzal is. Ezúttal óvatosabban nyitottam ki őket, ügyelve arra, hogy a szempillám árnyékolja a rést.

- Szeretné, hogy lekapcsoljam a világítást?

- Nem, Gyógyító. Hozzá fog szokni a szemem.

- Nagyon jó - válaszolta, és értettem, hogy a dicséret az egyes szám, első személyben lévő birtokos jel használatának szól.

Mindketten csendben várakoztak, miközben lassan tágabbra nyitottam a szemem.

A tudatom egy orvosi létesítmény átlagos helyiségét ismerte fel. Egy kórházét. A plafon csempéi fehérek voltak, sötétebb pettyekkel, és azonos méretű, szögletes lámpák váltakoztak velük szabályos intervallumokban. Halványzöld falak - megnyugtató árnyalat, ugyanakkor a betegség színe is. Első blikkre nem tűnt a legjobb választásnak.

Az előttem álló személyek sokkal érdekesebbek voltak, mint a helyiség. Az orvos szó hangzott fel a tudatomban, amint a Gyógyítóra vetettem a pillantásom. Bő szabású, kékeszöld öltözéket viselt, ami szabadon hagyta a karját. Műtősruhát. Neki volt szőrzet az arcán, furcsa színben játszott, amit az emlékeim vörösnek neveztek.

Vörös! Három világ óta nem láttam ezt a színt, vagy bármi hasonlót. Még ez az aranyló gyömbérárnyalat is nosztalgiával töltött el.

A férfi arca átlagos emberi arcnak tűnt számomra, de az emlékeim a *jólelkű* jelzőt használták rá.

Most a Hajtó vonta magára a figyelmemet egy türelmetlen sóhajjal.

Ő nagyon alacsony volt. Ha nem mozdult volna meg, több időbe telt volna, amíg észreveszem a Gyógyító mellett. Sötét alakja még a ragyogóan világos szobában sem volt túl feltűnő. Tetőtől talpig feketét viselt - egy visszafogott kosztümöt selyem garbóval. A haja is fekete volt. Álláig ért, és a füle mögé tűrte. A bőre sötétebb tónusú volt, mint a Gyógyítóé.

Az arckifejezésének apró változásai olyan kismértékűek voltak, hogy nagyon nehezen olvastam bennük. De az emlékezetem meg tudta nevezni, milyen érzelmeket tükröz az arca. Az enyhén dülledt szemek felett összevont szemöldök látványát ismerősnek találtam. Nem neveztem volna haragnak. Inkább koncentrációnak. Bosszúságnak.

- Milyen gyakran történik ez meg? - kérdeztem, visszapillantva a Gyógyítóra.

- Nem túl gyakran - ismerte be a férfi. - Mostanában már nagyon kevés felnőtt gazdatesttel van dolgunk. A fejletlenebb gazdatestek sokkal rugalmasabbak. De maga egyértelműen jelezte, hogy szeretné felnőttként kezdeni...

- Igen.

- A legtöbben éppen ellenkezőleg vannak ezzel. Az emberi lények élettartama sokkal rövidebb, mint amihez maga hozzászokott.

- Tisztában vagyok a tényekkel, Gyógyító. Volt már tapasztalata ilyen... ellenállással korábban?

- Személyesen csak egyszer.

- Mesélje el nekem azt az esetet. - Elhallgattam. - Kérem - tettem hozzá, érezve, hogy felszólításom hagyott némi kívánnivalót maga után az udvariasság terén.

A Gyógyító felsóhajtott.

A Hajtó ujjaival dobolni kezdett a felkarján. A türelmetlenség jele. Nem állt szándékában várni arra, amit minél előbb akart.

- Négy évvel ezelőtt történt. A szóban forgó lélek felnőtt, hímnemű gazdatestet kért magának. Az első megfelelő jelölt egy olyan ember volt, aki a megszállás első évei óta egy ellenálló sejtben élt. Az illető... tudta, mi történik vele, ha elkapják.

- Pont, mint az én gazdatestem.

- Öööö, igen. - A Gyógyító megköszörülte a torkát. - A szóban forgó léleknek ez csak a második élete volt. A Vakok Világából jött.

- A Vakok Világából? - kérdeztem vissza, fejemet ösztönösen oldalra billentve.

- Ó, ne haragudjon, maga nem ismeri az itt használt beceneveket. De maga is élt már ott, nem? - Egy eszközt vett elő a zsebéből, egy számítógépet, és gyorsan lefuttatott egy keresést. - Igen, az volt a hetedik bolygója. A nyolcvanegyedik szektorban.

- A *Vakok* Világa? - ismételtem meg a kérdést, immár szemrehányó hangon.

- Igen, izé, szóval, azok egy része, akik már éltek ott, szívesebben hívják Éneklő Világnak.

Lassan biccentettem egyet. Ez már jobban tetszett.

- És azok egy része, akik még soha nem éltek ott, a Denevérek Bolygójának nevezik - dünnyögte a Hajtó.

Rápillantottam, és éreztem, ahogy összeszűkül a szemem, miközben elmémben a felszínre emelkedett a Hajtó által említett, ronda, repülő rágcsálóhoz tartozó kép.

- Feltételezem, maga például soha nem élt ott, Hajtó - jegyezte meg a Gyógyító könnyed hangon. - Ezt a lelket először „Száguldó Dallam”-nak neveztük - ez volt a... az éneklő világbeli nevének hevenyészett fordítása. De nem sokkal később úgy döntött, az emberi gazdateste nevét, a Kevint választja. Bár a hivatását tekintve Zenei Előadóművésznek ígérkezett, az előélete miatt szívesebben gyakorolta a gazdateste szakmáját, a gépészetet. Ezek a jelek némileg aggasztották a kijelölt Gondviselőjét, és idővel rá is ébredt, hogy a gazdatest rendszeresen átveszi az uralmat Kevin teste felett.

- Átveszi az uralmat? - nyílt tágra a szemem. - A lélek tudtán kívül? A gazdatest visszavette a testet?

- Sajnos, igen. Kevin nem volt elég erős ahhoz, hogy szublimálja a gazdatestet.

Nem volt elég erős.

Vajon engem is gyengének tartanának? Vajon gyenge vagyok, amiért nem tudom ezt a tudatot rákényszeríteni a kérdésem megválaszolására? Sőt annál is gyengébb, mivel a gondolatai még mindig ott élnek a fejemben, ahol csak emlékeknek szabadna lenniük? Mindig úgy hittem, hogy erős vagyok. A gyengeség gondolatára megrándult az arcom. Elszégyelltem magam tőle.

A Gyógyító folytatta. - Bizonyos események bekövetkezte miatt úgy döntöttek...

- Milyen események?

A Gyógyító lesütötte a szemét anélkül, hogy válaszolt volna.

- *Milyen események?* - követeltem választ. - Úgy hiszem, jogom van tudni. A Gyógyító sóhajtott. - Így van. Kevin... fizikailag megtámadott egy Gyógyítót, mialatt... nem volt önmaga. - Elfintorodott. - Ököllel leütötte a Gyógyítót, majd elvett tőle egy szikét. Amikor rátaláltunk, eszméletlen volt. A gazdatest megpróbálta kivágni a lelket a testéből.

Beletelt pár pillanatba, amíg meg tudtam szólalni. És a hangom még akkor is leheletvékony volt. - Mi történt velük?

- A gazdatest szerencsére nem tudott elég hosszú ideig eszméleténél maradni ahhoz, hogy komolyabb kárt okozzon. Kevint áthelyeztük, ezúttal egy növendék testbe. A bajkeverő gazdatest rossz állapotba került, ezért úgy döntöttek, nincs értelme megmenteni.

- Kevin most emberi kor szerint hétéves, és teljesen normális... azt leszámítva, hogy megtartotta a Kevin nevet. A Gondviselői külön hangsúlyt

fektetnek rá, hogy komoly mennyiségű zenének legyen kitéve, és ez is jól alakul... - A végét úgy tette hozzá, mintha ez jó hír lenne - olyan hír, amely valami módon érvényteleníti a történet többi részét.

- Miért? - Megköszörültem a torkom, hogy hangomba visszatérjen az erő. - Miért nem tették közzé ezeket a kockázatokat?

- Ami azt illeti - vágott közbe a Hajtó -, minden toborzó propagandakiadványban fehéren-feketén ott áll, hogy a maradék felnőtt emberi gazdatestek asszimilálása sokkal nagyobb kihívás, mint a gyermekeké. A növendék gazdatest választása erősen javasolt.

- A *kihívás* talán nem a legmegfelelőbb kifejezés Kevin esetére - suttogtam.

- Hát, igen, maga úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagyja a jó tanácsot. A Hajtó békítő mozdulattal emelte fel a kezét, amikor megfeszült a testem, és ettől halkan recsegni kezdett alattam a keskeny ágy kemény huzata. - Nem mintha hibáztatnám. A gyermekkor rendkívül unalmas. Maga pedig határozottan nem egy átlagos lélek. Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy megvannak a képességei ahhoz, hogy ezzel is megbirkózzon. Ez csak egy gazdatest a sok közül. Biztos vagyok benne, hogy rövidesen teljes mértékben az irányítása alá tudja vonni.

Amennyire eddigre megismertem a Hajtót, csodálkoztam, hogy van türelme a legrövidebb várakozáshoz is, még ha az akklimatizálódásomra is kell várnia. Megéreztem, hogy csalódott, amiért túl kevés információval álltam rendelkezésére, és ettől felhorgadt bennem a harag eddig ismeretlen érzése.

- Az fel sem merült, hogy esetleg gyorsabban megkaphatná a kívánt válaszokat, ha magát illesztetné be ebbe a testbe?

A nő hátrahőkölt. - Nekem van gazdatestem.

- Sokan állnak sorba felnőtt gazdatestekért - emlékeztettem. - Valószínűleg nem maradna sokáig lakatlan.

Ettől ingerült ráncok gyűltek a Hajtó homlokára. - Én nem vagyok szöcske.

Ösztönösen felvontam a szemöldököm.

- Ez is egy helyi kifejezés - magyarázta a Gyógyító. - Azokra használják, akik nem maradnak a gazdatestükben annak haláláig.

Bólintottam, hogy értem. Nekünk is volt erre szavunk a többi világokon. Sehol sem nézték jó szemmel az ilyesmit. Úgyhogy felhagytam a Hajtó kóstolgatásával, és megosztottam vele, amit tudtam.

- Melanie Stryder volt a test neve. Az új-mexikói Albuquerque-ben született. Los Angelesben tartózkodott, amikor tudatára ébredt a megszállás-

nak, és a vadonban bujkált pár évig, amíg rá nem talált... Hmm. Bocsánat, ezzel majd később ismét megpróbálkozom. A test húszéves. Kocsival jött Chicagóba, izé... - Megráztam a fejem. - Több szakaszból állt az út, és nem egyedül tette mindet meg. A kocsi lopott volt. Egyedül érkezett ide, Sharon nevű unokanővérét keresve; volt oka abban reménykedni, hogy a lány még mindig ember. Senkit nem talált és senkivel nem vette fel a kapcsolatot, mielőtt elkapták. De... - erőlködtem, egy újabb tömör fallal küzdve -, azt hiszem... nem vagyok biztos benne... azt hiszem, hagyott egy üzenetet... valahol.

- Szóval arra számított, hogy valaki eljön majd megkeresni? - kérdezte a Hajtó mohón.

- Igen. Lesz, akinek... hiányzik majd. Ha nem sikerül találkoznia... - A fogamat csikorgattam, immár teljes erőbedobással küzdve. A Fal feketén meredezett előttem, és nem tudtam megállapítani, milyen vastag lehet. Homlokomon gyöngyözött az izzadtság, ahogy megrohamoztam. A Hajtó és a Gyógyító egy szót sem szóltak, hagytak koncentrálni.

Megpróbáltam másfelől közelíteni - felidéztem az autó motorjának zajos, idegen hangját, a rémület adrenalinrohamát minden alkalommal, amikor egy másik autó fényei haladtak el az úton. Ezeket már átéltem, úgy-hogy semmi nem küzdött ellenem közben. Hagytam, hogy magukkal sodorjanak az emlékek, hogy végigvezessenek a hideg városi túrán az éjszaka jótét leple alatt, hogy végül elérkezzenek velem az épülethez, ahol rám találtak.

Nem rám, *rá.* Megborzongtam.

- Ne feszítse túl... - szólalt meg a Gyógyító.

A Hajtó lepisszegte.

Hagytam, hogy az elmém elidőzzön a felfedeztetés borzalmainál, a perzselő gyűlöletnél, amit a Hajtók iránt éreztem, ami szinte minden mást elnyomott. A gyűlölet gonosz volt, fájdalmas. Alig bírtam elviselni. De hagytam, hogy kifussa magát, abban reménykedve, hogy ettől elterelődik az ellenállás, meggyengül a védelmi rendszer. Figyelmesen néztem, ahogy a lány megpróbál elbújni, mint kiderült, sikertelenül. Egy üzenet, amit valami hulladékpapírra firkant fel egy ceruzacsonkkal. Kapkodva becsúsztatja egy ajtó alá. Nem véletlenszerűen választotta az ajtót.

- Az ötödik ajtó az ötödik emelet ötödik folyosóján. Ott van az üzenete.

A Hajtó egy kisméretű telefont vett elő; sebesen magyarázott bele valamit.

- Elméletileg biztonságban kellett volna, hogy legyen - folytattam. - Tudták, hogy bontásra van ítélve az épület. Fogalma sincs, hogy találhattak rá. Megtalálták Sharont is?

Libabőrös lett a karom a rémülettől.

Ezt nem én kérdeztem.

Nem én kérdeztem, a kérdés mégis teljes természetességgel bukott ki az ajkamon. A Hajtó semmi furcsát nem vett észre.

- Az unokanővérét? Nem, több embert nem találtak - válaszolta, mire ellazult a testem. - Ezt a testet akkor vették észre, amikor behatolt az épületbe. Mivel az ingatlan bontásra van ítélve, a polgártársunk, aki észrevette, aggódott. Felhívott minket, mi pedig egy darabig figyeltük az épületet, hátha többet is el tudunk kapni közülük, és csak amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem valószínű, akkor mentünk be. Meg tudja találni a találkozó helyszínét?

Megpróbáltam.

Oly sok emlék, mind olyan színes és éles. Ezer olyan helyet láttam, ahol még soha nem jártam, és amelyek nevét most hallottam először. Egy ház Los Angelesben, amit magas, lombos fák vesznek körül. Egy erdei rét, sátorral és tábortűzzel, az arizonai Winslow közelében. Egy elhagyott, sziklás tengerpart Mexikóban. Egy barlang, a bejárata előtt esőfüggönnyel, valahol Oregonban. Sátrak, kunyhók, sebtében összeeszkábált menedékek. Ahogy telt-múlt az idő, a helységnevek szép lassan kikoptak. A lány már nem tudta, hol jár, és nem is érdekelte.

A nevem immár Vándor volt, ezek az emlékek mégis úgy illettek hozzá, mintha a sajátjaim lennének. Leszámítva, hogy én jószántamból jártam a világokat. Ezeknek az emlékképeknek szinte mindegyikét áthatotta az üldözött vad rettegése. A lány nem vándorolt, menekült.

Megpróbáltam elnyomni magamban az együttérzést. Inkább az emlékeket igyekeztem irányba állítani. Nem arra voltam kíváncsi, hol járt, hanem hogy hova készült. Végiglapoztam az emlékeken, amiket a Chicago szó idézett elő, de egyik sem tűnt többnek véletlenszerű képnél. Szélesítettem az objektíven. Mi van Chicago mellett? Hideg, gondoltam. Hideg volt, és ez némi aggodalmat okozott.

Hol? - erőltettem, mire megint előkerült a fal.

Hangosan kifújtam a levegőt. - A város mellett... a vadonban... egy nemzeti park, távol minden lakott területtől. A lány még soha nem járt ott, de tudja, hogy kell oda menni.

- Mikor? - kérdezte a Hajtó.

- Hamar - jött a számra a válasz ösztönösen. - Mióta vagyok itt?

- Kilenc napot adtunk a gazdatestnek a gyógyulásra, hogy biztosan rendbejöjjön - felelte a Gyógyító. - Ma hajtottuk végre a beillesztést, a tizedik napon.

Tíz nap. A testem elgyengült a megkönnyebbülés hullámától.

- Túl késő - mondtam. - Lekéstünk a találkozóról..., de még az üzenetről is. Éreztem a gazdatest reakcióját - túlságosan is erősen éreztem. A gazdatest már-már... *önelégült* volt. Hagytam, hogy elhangozzanak a szavak, amiket mondani akar, hogy információhoz jussak. - Ő már nem lesz ott.

- Ő? - vetette rá magát a Hajtó a személyes névmásra. - Kicsoda?

A fekete fal erősebben csapódott le, mint valaha. De egy töredékmásodperccel elkésett.

Az arc megint betöltötte az elmémet. Az a gyönyörű arc az aranybarna bőrével és a szikrázó szemekkel. Az arc, ami különös, mély gyönyörűséget kavart fel bennem, amikor olyan élénken megjelent a tudatomban.

Bár a fal ádáz haraggal csapódott a helyére, nem volt elég gyors.

- Jared - válaszoltam. Amint kiejtettem a nevet, egy olyan gondolat követte az ajkamon át, ami nem az enyém volt. - Jared biztonságban van.

4. Álmok

Túl sötét van ahhoz, hogy ilyen meleg legyen, vagy talán túl meleg ahhoz, hogy ilyen sötét legyen. Valamelyik a kettő közül nincs rendben.

A sötétben guggolok egy csenevész kreozotcserje részleges rejtekében, és a víz maradékát izzadom ki a testemből. Az autó negyedórája hajtott ki a garázsból. Azóta nem gyúlt villany. Az árkád alatti ajtót résnyire nyitva hagyták, hogy a párologtatós ventilátor végezhesse a dolgát. Szinte érzem, ahogy a nedves, hűvös levegő átfúj a szúnyoghálón. Bárcsak valóban érezhetném.

Megkordul a gyomrom, és megfeszítem a hasizmaimat, hogy elhallgattassam. Nagy a csend, messzire elhallatszik a morgás.

Olyan éhes vagyok.

Egy másik, erősebb motiváció is hajt - az a másik éhes gyomor, ami messze, a sötétség mélyén rejtőzködik biztonságban, egyedül várakozva a barlangban, átmeneti otthonunkban. Szűk kis lyuk, amit vulkanikus kövek csipkéznek. Mit tenne, ha nem jönnék vissza? Az anyaság minden felelőssége, a legcsekélyebb tudás vagy tapasztalat nélkül. Rettenetesen tehetetlennek érzem magam. Jamie éhes.

Nincsen más ház a közelben. A nap még fehéren izzott az égen, amikor elkezdtem figyelni az épületet, és kutyát sem láttam azóta.

Sikítva tiltakozó vádlival feltápászkodom a guggolásból, de nem egyenesedem fel teljesen, próbálok alacsonyabban maradni a bokornál. A vízmosásban vezető út puha homok, sápadt ösvény a csillagok fényénél. Az útról nem hallatszik ide autó.

Tudom, mire jönnek majd haza azok a szörnyetegek, akik úgy néznek ki, mint egy kedves, az ötvenes éveik elején járó pár. Pontosan tudni fogják, ki vagyok, és azonnal megindul a Hajtóvadászat. Addigra már messze kell járnom. Nagyon remélem, hogy egész este nem lesznek otthon. Azt hiszem, péntek van. Olyan tökéletesen átveszik a szokásainkat, hogy nagyon nehéz észrevenni a különbséget. Ezért sikerült győzniük is.

A kerítés a kert körül csak derékmagas. Könnyedén, hangtalanul lendülök át felette. De a kert kavicsos, és óvatosan kell végigmennem rajta, hogy ne hagyjak nyomokat. Sikerül eljutnom a teraszig.

A spaletták nyitva vannak. A csillagok fénye elég ahhoz, hogy lássam, semmi nem mozog a szobákban. A pár, úgy tűnik, a minimalizmus híve, hálás is vagyok nekik ezért. Így kisebb az esélye, hogy valaki elbújva ott maradt náluk. Persze ez azt is jelenti, hogy én sem tudok elrejtőzni, de ha arra kerülne a sor, hogy rejtőzködnöm kell, akkor már úgyis késő lenne.

Kinyitom a szúnyoghálót, majd az üvegajtót. Mindkettő némán tárul fel. Óvatosan lépek a csempére, de csak megszokásból. Senki nem várakozik itt rám.

A hűvös levegő egyszerűen mennyei.

Balra van a konyha. Látom, hogy fénylik a márvány munkapult.

Lehúzom a vászonzsákot a hátamról, és a hűtőszekrénnyel kezdek. Egy pillanatra végigfut rajtam a hideg, amikor a hűtőajtó kinyitására felgyullad a fény, de megtalálom a gombot, és a lábammal lenyomva tartom. Nem látok semmit. Nincs rá időm, hogy ismét hozzászokjak a sötéthez. Az ösztöneimre bízom magam.

Tej, sajtszeletek, ételmaradék egy műanyag dobozban. Remélem, ez az a csirkés-rizses izé, amit a szemem előtt készített el a nő vacsorára. Ezt még ma megesszük.

Gyümölcslé, egy csomag alma. Bébirépa. Ezek nem romlanak meg reggelig.

A kamrához sietek. Tartósabb dolgokra is szükségem van.

Már jobban látok, miközben annyi mindent begyűjtők, amennyit csak elbírok. Mmmm, csokis keksz. Majd' meghalok azért, hogy kinyithassam a

zacskót, de összeszorítom a fogam, és figyelmen kívül hagyom az üres hasam jelzéseit.

A zsák túl hamar elnehezül. Ez nem fog tovább tartani egy hétnél, még ha be is osztjuk. És egyáltalán nincs kedvem beosztani, mértéktelenül falni van kedvem. Zsebre dugok pár müzliszeletet.

Még egy dolog. Odasietek a csaphoz, és újratöltöm a kulacsom. Ezután aládugom a fejem, és beleiszom a zubogó vízbe. A víz furcsa hangokat ad, amikor leér az üres gyomromba.

Most, hogy végrehajtottam a feladatom, kitör rajtam a pánik. El akarok tűnni innen. A civilizáció egyenlő a halálos veszéllyel.

Kifelé a padlót figyelem, attól tartva, hogy megbotlok a zsákomban, ezért nem veszem észre a fekete árnyalakot a teraszon, amíg az üveghez nem ér a kezem.

Meghallom, ahogy halkan elkáromkodja magát, és ugyanebben a pillanatban egy ostoba kis sikkantás szökik ki a számból az ijedtségtől. Megpördülök, hogy a bejárati ajtóhoz fussak, abban reménykedve, hogy nincs kulcsra zárva, hogy könnyen kijutok.

Még két lépést sem sikerül megtennem, amikor durva, kemény kezek kapják el a vállamat, és rántanak oda a férfi testéhez. Túl nagy, túl erős ahhoz, hogy nő legyen. A mély hang is ezt az elméletemet igazolja.

- Egy hang, és meghalsz - fenyeget nyersen. Megdöbbenéssel konstatálom, hogy egy vékony, éles eszköz nyomódik a bőrömhöz az állam alatt.

Nem értem. Nem logikus, hogy választhatok. Ki ez a szörnyeteg? Még soha nem hallottam olyanról, amelyik megszegné a szabályokat. Az egyetlen általam elképzelhető válasszal vágok vissza.

- Csináld csak - sziszegem. - Tedd csak meg. Nem akarok mocskos parazitává válni.

Sajog a szívem, miközben várok a pengére. Minden dobbanásnak neve van. Jamie, Jamie, Jamie. Mi lesz most veled?

- Ravasz - morogja a férfi, és nem úgy hangzik, mintha hozzám beszélne. - Biztos Hajtó. Ez pedig csapdát jelent. Honnan tudták? - Az acél eltűnik a torkomról, csak hogy egy kőkemény kéz vegye át a helyét.

Alig kapok levegőt a szorításában.

- Hol vannak a többiek? - faggat, miközben fojtogat.

- Egyedül vagyok! - hörgőm. Nem vezethetem oda Jamie-hez. Mi lesz majd Jamie-vel, amikor nem térek haza? Jamie éhes!

A férfi gyomrába vágom a könyököm - ez nagy fájdalommal jár. A hasizmai éppen olyan kőkemények, mint a keze. Ez nagyon furcsa. Az ilyesfajta

izmokat a kemény élet, vagy az elhivatottság hozza létre, a parazitákra meg egyik sem jellemző.

Még csak fel sem sóhajt, amikor megütöm. Elkeseredetten beletaposok a sarkammal a rüsztjébe. Ez váratlanul éri, átmenetileg elveszíti az egyensúlyát. Kicsusszanok a szorításából, de elkapja a zsákomat, és visszaránt magához. A keze visszalendül a torkomra.

- Kicsit ingerlékeny vagy ahhoz képest, hogy békés testrablónak kellene lenned, nem gondolod?

A szavaiban nincs semmi értelem. Eddig azt hittem, mind egyformák. De most úgy tűnik, nekik is megvannak a saját elmebetegeik.

Vonaglok és karmolok, megpróbálom kitépni magam a fogásából. A körmöm a karjához ér, de ettől csak erősebbé válik a szorítása a torkomon.

- Tényleg meg foglak ölni, te nyomorult tolvaj. Nem blöffölök.

- Akkor tedd meg!

Hirtelen levegő után kezd kapkodni, és azon töprengek, hogy a kapálódzó végtagjaim találták-e el vajon. Nem érzem, hogy bármimet is beütöttem volna.

Elengedi a karom, és elkapja a hajam. Itt a vég. El fogja vágni a torkom. Testemet megfeszítve várom a pengét.

De a keze a nyakamon matat, az ujjai durvák és melegek a bőrömön. A másik keze lazábbá válik a torkomon.

- Lehetetlen - sóhajtja.

A kéz eltűnik a torkomról, és valami koppan apadión. Elejtette volna a kést? Azon gondolkozom, hogy tudnám megszerezni. Talán össze kéne esnem. Nem fogja elég szorosan a nyakam ahhoz, hogy ne tudnék kicsúszni a markából. Azt hiszem, hallottam, melyik oldalra esett a penge.

A férfi megpördít magam körül, keze még mindig a torkomon. Valami kattan, és fény vakítja el a bal szemem. Levegő után kapok, és ösztönösen megpróbálok elhajolni előle. A férfi szorítása megint erősebbé válik. A fény most a jobb szemembe világít.

- Nem tudom elhinni - suttogja. - Te még mindig ember vagy.

A keze megragadja kétoldalt az arcom, és még mielőtt kiszabadíthatnám magam, ajka lecsap az enyémre.

Fél másodpercre megdermedek. Még soha senki nem csókolt meg. Mármint igazából. Csak a szüleim szoktak egy-egy puszit nyomni az arcomra vagy a homlokomra még régen. Ez olyasmi, amit nem gondoltam volna, hogy valaha is átélhetek. De nem tudom, pontosan mit is érzek. Túlságosan is pánikolok, túlságosan is rettegek, túlbuzog bennem az adrenalin.

Keményen felrántom a térdem.

A férfi fuldokolva felhörög, és én kiszabadulok. Ahelyett, hogy megint a főbejárat felé szaladnék, amire számít, átbukom a karja alatt, és kiugrok a nyitott üvegajtón. Azt hiszem, még a pluszsúllyal együtt is sikerül majd lehagynom. Nagy előnnyel indultam, a férfi pedig még mindig fájdalmasan nyögdécsel. Tudom, merre fogok menni - nem hagyok olyan nyomot, amit megláthatna a sötétben. Az étel végig nálam maradt, ez most jól jön. Bár a müzliszeletek talán felkerülnek a veszteséglistára.

- Várj! - kiáltja.

Fogd be, gondolom, de nem válaszolok fennhangon.

Utánam fut, hallom, ahogy közeledik a hangja. - Én nem tartozom közéjük!

Na persze. A homokon tartom a szemem, és rohanok. Az apám mindig azt mondta, úgy futok, mint a párduc. Én voltam a leggyorsabb az iskolai válogatottban, állami szintű versenyt is nyertem, még mielőtt vége lett volna a világnak.

- Figyelj már! - Még mindig teljes hangerővel kiabált. - Idenézz! Bebizonyítom. Csak állj meg és nézz rám!

Majd ha fagy. Kivágódom a vízmosásból, és végigcikázom a jeruzsálemi tövis cserjéi között.

- Nem hittem, hogy bárki is maradt! Kérlek, beszélnem kell veled! A hangja meglep - túl közelről hallom.

- Ne haragudj, hogy megcsókoltalak! Ostobaság volt! Csak olyan régóta vagyok már egyedül!

- Fogd be! - Nem mondom hangosan, de tudom, hogy hallja. Még közelebb kerül hozzám. Még soha nem hagytak le. Még inkább megfeszítem a lábizmaimat.

Ahogy ő is rákapcsol, a lélegzete morgásba fullad.

Valami nagydarab repül a hátamra, és elesem. Föld ízét érzem a számban, és valami olyan erővel nyom a talajra, hogy levegőt sem kapok.

- Várj. Egy. Percet - lihegi.

Leveszi rólam a súlyát, és hanyatt fordít. Lovaglóülésben a mellkasomra telepszik, karomat a térde alá szorítva. Összepréseli az élelmiszeres zsákomat. Morgok, és megpróbálok kivergődni alóla.

- Nézd, nézd, nézd! - mondja. Egy kis hengert húz elő a zsebéből, és megcsavarja a tetejét. Fénysugár lövell ki az eszközből.

A saját arca felé fordítja a zseblámpát.

A fénytől sárgává válik az arca. Tekintélyes pofacsontok válnak láthatóvá egy hosszú, vékony orr mellett, és egy élesen szögletes áll. A száját vigyor feszíti szét, de még így is látom, hogy egy férfihoz képest meglehető-

sen telt ajkai vannak. A szemöldökét és a szempilláját kiszívta a nap. De nem ezeket akarja megmutatni nekem.

A szemében, ami ebben a megvilágításban tisztán vörösesbarnának tűnik, nem csillog más, csak emberi értelem. Hol a jobb, hol a bal felé fordítja a lámpát.

- Látod? Látod? Pont olyan vagyok, mint te.

- Hadd nézzem a nyakad. - Hangomban vastag gyanakvás. Nem engedhetem meg magamnak, hogy elhiggyem, ez nem csak valami trükk. Nem értem, mire jó ez a színjáték, de biztos vagyok benne, hogy van valami célja. Remény már nincs bennem.

Megvonaglik a szája. - Hát... az nem lesz nagy segítség. Nem elég a szemem? Ebből tudnod kell, hogy nem tartozom közéjük.

- Miért nem mutatod meg nekem a nyakad?

- Mert van rajta sebhely - ismeri be.

Megint megpróbálok kievickélni alóla, de rátenyerel a vállamra.

- Én csináltam - magyarázza. - Szerintem nagyon jó munkát végeztem, bár pokolian fájt. Nekem nincs ilyen sok hajam, ami eltakarhatná a nyakamat. A sebhelyem segít beolvadni a tömegbe.

- Szállj le rólam.

Kis habozás után egy könnyed mozdulattal talpra áll, anélkül, hogy használnia kellene a kezét. Az egyiket tenyérrel felfelé felém nyújtja.

- Kérlek, ne fuss el. És, izé, annak is örülnék, ha nem rúgnál meg többször.

Nem mozdulok. Tisztában vagyok vele, hogy el tudna kapni, ha megpróbálnék elszaladni.

- Ki vagy? - suttogom.

Szélesen elmosolyodik. - A nevem Jared Howe. Több mint két éve nem beszéltem egy emberrel sem, úgyhogy valószínűleg egy kicsit... őrültnek tűnök. Kérlek, nézd el ezt nekem, és ennek ellenére áruld el a neved.

- Melanie - suttogom.

- Melanie - visszhangozza. - El nem tudom mondani, hogy örülök, hogy rád találtam.

Szorosan megmarkolom a hátizsákom, közben a férfin tartom a szemem. Lassan lenyújtja felém a kezét.

Én pedig elfogadom.

Amíg meg nem látom, hogy fonom saját jószántamból a kezem az övébe, fel se fogom, hogy hiszek neki.

Talpra segít, de azután sem engedi el a kezem, hogy felegyenesedem.

- És most? - kérdezem óvatosan.

- Hát, itt nem maradhatunk sokáig. Visszajössz velem a házhoz? Otthagytam a zsákom. Te előbb értél a hűtőhöz.

Megrázom a fejem.

Úgy tűnik, észrevette, milyen feszült vagyok, mennyire közel állok az összeroppanáshoz.

- Akkor megvárnál itt? - kérdezi kedves hangon. - Nagyon sietek. Hadd szerezzek még egy adag ételt nekünk.

- Nekünk?

- Csak nem gondolod, hogy hagylak eltűnni? Akkor is követlek, ha megtiltod.

Nem akarok eltűnni előle.

- Én... - Hogy is ne bíznék meg egy másik emberben tökéletesen? Egy család vagyunk - mindketten a kipusztulás testvériségének a részei. - Nincs időm. Nagyon messzire kell mennem, és... Jamie vár.

- Szóval nem vagy egyedül - döbben rá. Az arckifejezése most először tükröz bizonytalanságot.

- Van egy öcsém. Csak kilencéves, és nagyon fél, amikor nem vagyok mellette. Beletelik egy fél éjszakába, amíg visszajutok hozzá. Nem fogja tudni, hogy nem estem-e csapdába. Olyan éhes. - Mintegy végszóra, megkordul a gyomrom.

Jared mosolya ragyogóbb, mint valaha. - Segítene, ha elfuvaroználak?

- Elfuvaroznál? - visszhangzom.

- Kössünk egyezséget. Te itt vársz, amíg én magamhoz veszek némi élelmet, én pedig elviszlek, ahová csak akarod, a terepjárómon. Gyorsabb lesz, mint futva - még annál is gyorsabb, mint ahogy te futsz.

- Van autód?

- Hát persze. Azt hitted, gyalog jöttem ide?

Arra a hat órára gondolok, amennyibe beletelt ideérnem, és összeráncolom a homlokom.

- Semmi perc alatt visszaérünk az öcsédhez - ígéri. - Ne mozdulj innét, rendben?

Bólintok.

- És egyél valamit, légy szíves. Nem szeretném, ha a gyomrod árulná el, hol vagyunk. - Elvigyorodik, a szeme ráncba szalad, szarkalábak jelennek meg a sarkánál. A szívem hangosan megdobban, és ráébredek, hogy akkor is itt várnék rá, ha egy egész éjszakába telne.

Még mindig fogja a kezem. Lassan elengedi, de a szemét nem veszi le rólam. Tesz egy lépést hátrafelé, majd megáll.

- Légy szíves, ne rúgj meg - kéri, miközben előrehajol, és megragadja az állam. Ismét megcsókol, és ezúttal érzem is. Az ajka puhább, mint a keze, és forró, még a meleg sivatagi éjszakához képest is. Egy csapat pillangó kezd verdesni a hasamban és fojtja belém a lélegzetet. A kezem ösztönösen odanyúl hozzá. Megérintem az arca meleg bőrét, a durva hajat a nyakán. Az ujjaim rá simulnak egy bőrredőre, egy kidudorodásra közvetlenül a haja alatt.

Sikítok.

Izzadság borított, amikor felébredtem. Még mielőtt teljesen magamhoz tértem volna, az ujjaim már a tarkómon matattak, és a beillesztés után maradt rövid kis vonalat keresték. Alig tudtam kitapintani a halvány, rózsaszínű heget az ujjbegyemmel. Az orvosságok, amiket a Gyógyító használt, jó munkát végeztek. Jared durva sebhelye sosem volt a legjobb álca.

Felkapcsoltam az olvasólámpámat, és vártam, hogy csillapodjon a lélegzetem, miközben az ereimben még mindig dübörgött az adrenalin a valósághű álomtól.

Egy újabb álom, de lényegében ez is csak olyan, mint a többi, amik az elmúlt hét hónap során keserítették meg az életemet.

Nem, nem álom. Ez biztosan egy emlék.

Még mindig éreztem Jared szájának a melegét az enyémen. A kezem kinyúlt, anélkül, hogy engedélyt kapott volna tőlem erre, és beletúrt a gyűrött ágyneműbe, keresve valamit, amit nem talált. Belesajdult a szívem, amikor feladta, és bénán, üresen hullott vissza a lepedőre.

Kipislogtam a hívatlan nedvességet a szememből. Nem tudom, mennyit bírok még ebből elviselni. Hogy élhet így bárki ezen a bolygón, ezekben a testekben, amiknek az emlékei nem maradnak a múltban, ahova tartoznak? Ezzel a sok érzelemmel, amelyek olyan erősek, hogy már meg sem tudtam állapítani, én mit erezhetek?

Holnap biztosan kimerült leszek, de olyan lehetetlen ötletnek éreztem az alvást, hogy tudtam, órákba is beletelne, amíg lenyugodnék. Akár el is végezhetem a feladatomat, hogy túlessek rajta. Talán ez segít elterelni a figyelmem azokról a dolgokról, amelyekre nem akarok gondolni.

Legurultam az ágyról, és a máskülönben üres asztalon álló számítógéphez botorkáltam. Beletelt pár másodpercbe, amíg életre kelt, és további még néhányba, hogy megnyissam a levelezésemet. Nem volt nehéz megtalálni a Hajtó címét; csak négy elérhetőség szerepelt a címjegyzékemben, a Hajtóé, a Gyógyítóé, az új munkaadómé, és a feleségéé, aki a Gondviselőm.

EGY MÁSIK EMBER IS VOLT A GAZDATESTEMMEL, MELANIE STRYDERREL.
Gépeltem, anélkül, hogy gondot fordítottam volna a megszólításra.

JAMIE STRYDERNEK HÍVJÁK; Ő A LÁNY ÖCCSE.

Egy ijedt pillanatra csodálattal töltött el az önuralma. Mennyi idő eltelt, és még csak nem is sejtettem a fiú létezéséről - nem azért, merthogy nem számítana neki, hanem mert sokkal elszántabban védte, mint a többi, általam kikutatott titkát. Vajon a többi megmaradt titka is ilyen nagy, ilyen fontos? Ennyire szent, hogy még az álmaimba sem engedi be őket? Tényleg ennyire erős lenne? Remegő ujjakkal pötyögtem be a maradék információt.

AZT HISZEM, MOST MÁR KISKAMASZ LEHET. TALÁN TIZENHÁROM ÉVES. EGY ÁTMENETI TÁBORBAN ÉLTEK, SEJTÉSEM SZERINT CAVE CREEK VÁROSÁTÓL ÉSZAKRA, ARIZONÁBAN. DE EZ TÖBB ÉVVEL EZELŐTTI INFORMÁCIÓ. VISZONT AZÉRT ÖSSZEVETHETNÉ AZ ÁLTALAM KORÁBBAN FELIDÉZETT VONALAKAT EGY TÉRKÉPPEL. AMINT MEGTUDOK MÉG VALAMIT, SZÓLOK, MINT MINDIG.

Elküldtem. És amint elment, elárasztott a rettegés.
Jamie-t ne!
Éppen olyan tiszta volt a hangja, mint az enyém, amikor beszélek. Összerázkódtam rémületemben.
Még a történtek okozta rettegéssel birkózva is éreztem az esztelen vágyat, hogy írjak egy újabb e-mailt a Hajtónak, és elnézést kérjek benne, amiért az elmebeteg álmaimmal zaklatom. Hogy azt mondjam neki, félig még aludtam, és ügyet se vessen a korábbi, buta kis üzenetemre.
Ez a vágy nem belőlem fakadt.
Kikapcsoltam a számítógépet, és kihúztam a konnektorból.
Gyűlöllek, sziszegte a hang a fejemben.
- Akkor talán el is tűnhetnél - csattantam fel. Ettől, hogy fennhangon válaszolok neki, ismét megborzongtam.
Nem szólt hozzám az első pillanataim óta ebben a világban. Kétségkívül egyre erősebb lesz. Csakúgy, mint az álmok.
És az sem kétséges, hogy holnap meglátogatom a Gondviselőmet. A csalódottság és a megalázottság könnyei gyűltek a szemembe a gondolatra.

Visszabújtam az ágyba, és kényszerítettem magam, hogy mozdulatlanul feküdjek. A fejemre húztam a párnát és megpróbáltam semmire nem gondolni.

5. GONDVISELÉS

- Üdvözlöm, Vándor! Üljön le, helyezze magát kényelembe.

Habozva álldogáltam a Gondviselőm irodája küszöbén, egyik lábammal bent, a másikkal kint.

Elmosolyodott, szája sarkának alig észrevehető kis mozdulatával. Most már sokkal könnyebb volt olvasnom az arckifejezésekben; az elmúlt hónapok alatt megismertem a pici izomrándulásokat és fintorokat. Tudtam, hogy a Gondviselő enyhén szórakoztatónak találja a vonakodásomat. Ugyanakkor éreztem a csalódottságát is amiatt, hogy még mindig feszült vagyok, ha el kell jönnöm hozzá.

Egy apró, megadó sóhajjal besétáltam az élénk színű kis szobába, és elfoglaltam a szokásos helyem - a kipárnázott, piros fotelt, ami a lehető legtávolabb helyezkedett a Gondviselőmtől.

Összeszorította a száját.

Hogy elkerüljem a pillantását, kibámultam a nyitott ablakon a nap előtt elsuhanó felhőkre. Tengervíz alig érezhető illata lebbent végig lágyan a helyiségben.

- Régóta nem látogatott meg, Vándor.

Bűntudatosan néztem a szemébe. - Hagytam üzenetet a múltkori időponttal kapcsolatban. Egy diákomnak szüksége volt rám akkor...

- Igen, tudom. - Ismét felvillant az apró mosoly. - Megkaptam az üzenetet.

Emberi szemmel nézve a Gondviselőm nagyon vonzó nőnek számított a korához képest. Meghagyta a hajában a természetes ősz csíkokat - finomszálú haja volt, inkább fehér, mint ezüst, és hagyta megnőni, laza lófarokban viselte a tarkóján. A szeme a zöldnek egy nagyon érdekes árnyalatában játszott, amit még soha nem láttam senki máson.

- Bocsánatot kérek - mondtam, mivel úgy tűnt, valamiféle választ vár.

- Semmi baj. Megértem. Nem könnyű idejönnie. Azt kívánja, bárcsak ne lenne erre szüksége. Még soha nem szorult ilyesmire. És ez megijeszti.

Lesütöttem a szemem. - Igen, Gondviselő.

- Ha jól emlékszem, kértem, hogy szólítson Kathynek.

- Igen... Kathy.

A Gondviselő lágyan elnevette magát. - Még nem áll rá a nyelve az emberi nevekre, ugye, Vándor?

- Nem. Az igazat megvallva, olyan, mintha... megadnám magam.

Felnéztem, és láttam, ahogy lassan bólint. - Hát, meg tudom érteni, hogy magában miért különösen erős ez az érzés.

Hangosan nyeltem egyet, amikor ezt mondta, és megint a padlót kezdtem bámulni.

- De beszéljünk egy kicsit inkább valami kellemesebb témáról - javasolta Kathy. - Még mindig élvezi a hivatását?

- Igen. - Ez *tényleg* kellemesebb volt. - Elkezdődött az új szemeszter. Kíváncsi voltam, nem lesz-e vajon unalmas ugyanazt az anyagot előadni, de egyelőre nem az. Az új fülektől a történetek is újaknak tűnnek.

- Jókat hallok magáról Curttől. Azt mondja, a maga kurzusa az egyik legnépszerűbb az egyetemen.

Forróvá vált az arcom a dicséretre. - Ezt örömmel hallom. Hogy van a partnere?

- Curt remekül érzi magát, köszönjük. A gazdatesteink kiváló formában vannak a korukhoz képest. Szerintem még sok év áll előttünk.

Kíváncsi voltam, vajon ezen a világon maradnak-e, hogy amikor eljön az idő, akkor Kathy egy másik emberbe települ-e át, vagy távozik. De semmi olyat nem akartam kérdezni, ami esetleg ingoványosabb talajra terelte volna a beszélgetést.

- Élvezem a tanítást - válaszoltam inkább. - Kicsit hasonlít arra, ami a Hínároknál volt a hivatásom, és ettől könnyebb a dolgom, mintha valami ismeretlenbe kezdtem volna. Le vagyok kötelezve Curtnek, amiért alkalmazott.

- Az övéké a szerencse - mosolygott rám melegen Kathy. - Tudja milyen ritkaság az olyan történelemprofesszor, aki akár két különböző bolygón is járt? Maga pedig végigélt egy életet majdnem mindegyiken. És az Origón kezdte! Nincs olyan iskola ezen a bolygón, ami ne szeretné magát elrabolni tőlünk. Curt azon dolgozik, hogy minél több munkát adjon magának, és ne maradjon ideje a költözésen gondolkozni.

- *Tiszteletbeli professzor* - javítottam ki. - Curtnek nincs oka aggodalomra. A chicagói tél két hónapja után még azt is el tudom képzelni, hogy az egész életemet itt fogom leélni, San Diegóban.

- A gazdateste melegebb időjáráshoz szokott, ugye?

Megmerevedtem a puha fotelben. - Azt... azt hiszem. Az *én* vérem még mindig híg.

Kathy lassan bólintott egyet, mintegy magának, majd vett egy mély levegőt, mielőtt megszólalt volna. - Olyan régen nem látogatott meg, hogy már-már azt reméltem, a problémái maguktól megoldódtak. De aztán felmerült bennem, hogy a távollétének oka talán az, hogy még rosszabbá vált a helyzet.

Lesütöttem a szemem, és nem válaszoltam.

A kezem világosbarna volt - ez a barnaság sose tűnt el, akár mentem napra, akár nem. Egy szeplő sötétlett a bőrömön közvetlenül a csuklóm felett. A körmömet rövidre vágtam. Nem éreztem jól magam hosszú körömmel. Nem volt kellemes, amikor beleakadt a bőrömbe. És az ujjaim is rendkívül hosszúak és vékonyak voltak - hosszú körömmel idétlenül néztek ki. Még emberi szemmel is.

Kathy várt egy percet, majd megköszörülte a torkát. - Úgy tűnik, jónak bizonyult a megérzésem.

- Kathy - ejtettem ki a nevét lassan. Vonakodva. - Miért tartotta meg az emberi nevét? Ettől még erősebbé vált a... közösség érzete? Úgy értem, a gazdatestével? - Curt magyarázata is érdekelt volna, de ez túlságosan is személyes kérdés volt. Nem lenne illendő Curtön kívül bárki mást erről kérdezni, még a partnerét sem. Attól tartottam, hogy már ez is udvariatlanságnak számított tőlem, de Kathy csak nevetett.

- Szentséges ég, dehogy, Vándor. Nem beszéltem volna még erről? Hmm. Lehet, hogy nem, mivel nekem nem az a dolgom, hogy beszéljek, hanem, hogy meghallgassak. A legtöbb léleknek, akivel dolgom van, nincs szüksége ennyi bátorításra, mint magának. Tudta, hogy én az egyik első szállítmánnyal érkeztem a Földre, még mielőtt az emberek akár gyanakodni kezdtek volna arra, hogy itt vagyunk? Mindkét oldalon emberek voltak a szomszédaink. Curtnek és nekem jó pár évig úgy kellett tennünk, mintha a gazdatesteink lennénk. Még amikor már el is foglaltuk a környéket, akkor sem tudhattuk, mikor keveredik ide egy ember. Úgyhogy *Kathy* egyszerűen azzá vált, aki vagyok. Egyébként is, az előző nevem fordítása tizennégy szó, és nem lehet túl jól becézni. - Viccesen fintorgott egyet. Az ablakon rézsút besütő napfény megcsillant a szemén, ami ezüstös-zöld tükröződést vetett a falra. A smaragd íriszek egy pillanatig szivárványszínben játszottak.

Fogalmam sem volt, hogy ez a kedves, anyás nő az úttörők közé tartozott. Beletelt egy percbe, amíg ezt feldolgoztam. Meglepetten, hirtelen kelt tisztelettel bámultam rá. Soha nem vettem a Gondviselőket túl komolyan - soha nem volt rájuk szükségem. Ők a gyengék, a küszködők mentsvárai voltak, és szégyelltem magam, amiért itt vagyok. Az, amit megtudtam

Kathyről, segített abban, hogy egy kicsit jobban érezzem magam vele. Ő megértette az erőt.

- Nem zavarta? - kérdeztem. - Mármint hogy úgy kellett tennie, mintha közéjük tartozna?

- Nem, igazából nem. Tudja, nagyon nehéz volt megszoknom ezt a gazdatestet - annyi új dolgot kellett megtapasztalnom. Túlterhelte az érzékszerveimet. Eleinte éppen hogy csak meg tudtam felelni az adott mintának.

- És Curt... maga úgy döntött, hogy a gazdateste házastársával marad? Miután vége lett az egésznek?

Ez a kérdés már célzottabb volt, s ezt Kathy rögtön észlelte. Más testtartást vett fel, felhúzta a lábát, és törökülésbe ült a székében. Elgondolkozva bámult egy pontot közvetlenül a fejem felett, miközben válaszolt.

- Igen, Curtöt választottam - ő pedig engem. Először persze csak véletlenül kerültünk össze a feladatunk kapcsán. Aztán, természetesen, a sok együtt töltött idő, a közös kockázat összekovácsolt bennünket. És, tudja, az egyetem elnökeként Curtnek sok ismerőse volt. A házunk mintegy beillesztési központtá vált. Gyakran hívtunk vendégeket. Emberek jöttek be az ajtónkon, és a mi fajtánk távozott rajta. Az egésznek nagyon gyorsan és csendesen kellett megtörténnie - maga is tisztában van vele, milyen agresszívek tudnak lenni ezek a gazdatestek. Minden napot azzal a tudattal kellett végigcsinálnunk, hogy bármelyik percben elérhet minket a vég. Folyamatos izgalomban, gyakran félelemben éltünk. És ez mind jó alap volt arra, hogy kötődés alakuljon ki köztünk, és úgy döntsünk, hogy együtt maradunk, akkor is, amikor ez már nem lett volna feltétlenül szükséges. És hazudhatnék magának, nyugtatgathatnám azzal, hogy csak ennyi volt az oka. De... - csóválta a fejét, majd mintha még inkább belesüppedt volna a székébe, miközben a tekintete belém fúródott. - Ezalatt a sokezer év alatt sem sikerült az emberiségnek megfejtenie, mi az a szerelem. Hány százalékban fizikális, mennyiben szellemi eredetű? Milyen szerepe van benne a véletlennek, és milyen a sorsnak? Mért vallanak kudarcot tökéletes párok, és miért sikerül a leglehetetlenebb párosításoknak? Én sem tudom jobban ezekre a válaszokat, mint ők. A szerelem egyszerűen csak ott van, ahol van. Az én gazdatestem szerette az ő gazdatestét, és ez a szerelem nem halt meg, amikor a tudatuk más birtokába szállt át.

Figyelmesen nézte az arcom, és alig észrevehetően összevonta a szemöldökét, amikor hátrarogytam a fotelemben.

- Melanie még mindig bánkódik Jared miatt - konstatálta.

Éreztem, hogy akaratom ellenére bólintok.

- *Maga* is bánkódik utána.

Lehunytam a szemem.

- Azóta is zaklatják az álmok?

- Minden egyes éjszakán - dünnyögtem.

- Meséljen róluk. - Hangja lágy volt, rábeszélő.

- Nem szeretek rájuk gondolni.

- Tudom. De próbálja meg. Az talán segít.

- Hogyan? Hogy segíthetne az, ha elmondanám, hogy minden alkalommal, amikor becsukom a szemem, az ő arcát látom? Hogy sírva ébredek, mert ő nincs mellettem? Hogy az emlékek olyan erősek, hogy már meg sem tudom őket különböztetni a sajátjaimtól?

Hirtelen elhallgattam, és megfeszítettem az állkapcsomat.

Kathy egy fehér zsebkendőt húzott elő a zsebéből, és felém nyújtotta. Mivel nem mozdultam, felállt, odasétált hozzám, és az ölembe ejtette. Leült a fotelem karfájára, és várt.

Fél percig makacs mozdulatlanságba dermedtem. Majd mérgesen felkaptam a kis textildarabot, és megtöröltem a szemem.

- Utálom ezt az egészet.

- Mindenki sír az első évében. Ezek az érzelmek annyira lehetetlenek. Mind gyermekké válunk egy kicsit, akár szándékunkban állt, akár nem. Régebben minden egyes alkalommal könnybe lábadt a szemem, amikor megláttam egy szép naplementét. Időnként még a mogyoróvaj ízétől is. - Megpaskolta a fejem búbját, majd gyengéden végigsimított az ujjával azon a tincsen, amit mindig a fülem mögé gyűrök.

- Milyen szép, fényes haja van - jegyezte meg. - Egyre rövidebb minden alkalommal, amikor látom. Miért így hordja?

Most, hogy máris eltörött a mécses, nem éreztem úgy, hogy sok féltenivaló büszkeségem maradt volna. Miért hivatkozzak arra, amire szoktam, hogy így könnyebb rendben tartani? Végül is, gyónni jöttem ide, és segítséget kérni - akár bele is kezdhetnék.

- *Őt* zavarja. Azt szereti, ha hosszú.

Bár félig-meddig arra számítottan, hogy ettől Kathy megdöbben, nem ez történt. Értette a szakmáját. Csak egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna, és válasza alig volt összefüggéstelen.

- Maga... ő... ő még mindig ennyire... *jelen van?*

A szörnyű igazság kibukott a számon. - Amikor éppen úgy tartja kedve. A történelmünk untatja. Amikor dolgozom, kevésbé aktív. De határozottan jelen van. Néha az az érzésem, éppen annyira, mint én. - Mire befejeztem, a hangom suttogássá halkult.

- De Vándor! - kiáltott fel Kathy szörnyülködve. - Miért nem mondta eddig, hogy ennyire rossz a helyzet? Mióta van ez így?

- Egyre rosszabb lesz. Ahelyett, hogy szép lassan eltűnne, úgy tűnik, mintha egyre erősebb lenne. Még nem olyan vészes, mint a Gyógyító esete - meséltem Kevinről, emlékszik? Még nem sikerült átvennie felettem az uralmat. Nem is fogja. Nem hagyom! - vált egyre magasabbá a hangom.

- Persze, hogy nem - nyugtatott meg Kathy. - Hát persze, hogy nem. De ha maga ilyen... boldogtalan, akkor már korábban el kellett volna ezt mondania nekem. El kell küldenem egy Gyógyítóhoz.

Amilyen érzelmi állapotban voltam, beletelt pár pillanatba, amíg felfogtam, mit akar ezzel mondani.

- Egy Gyógyítóhoz? Azt akarja, hogy *szöcske legyek?*

- Senki nem fogja ezért elítélni magát, Vándor. Mindenki tudja, hogy ha egy gazdatest csökkent értékű...

- *Csökkent értékű?* Nem ő a csökkent értékű. *Én* vagyok az. Túl gyengének bizonyulok erre a világra! - Az arcom a tenyerembe temettem, ahogy elárasztott a szégyen. Újabb könnycseppek gyűltek a szemembe.

Kathy karját éreztem meg a vállamon. Túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy leküzdjem a bennem tomboló vad érzelmeket, ezért nem húzódtam el, noha túl bizalmaskodónak tartottam az érintést.

Melanie-t is zavarta. Nem tetszett neki, hogy egy földönkívüli ölelgeti.

Melanie természetesen nagyon is jelen volt ebben a pillanatban, és elviselhetetlenül kárörvendővé vált attól, hogy végre elismertem az erejét. Tombolt az örömtől. Mindig nehezebben tudtam az uralmam alatt tartani, amikor így felülkerekedtek bennem az érzelmek, mint most.

Megpróbáltam megnyugodni, hogy a helyére tehessem.

Te vagy az én helyemen. A gondolata halk volt, de kivehető. Mi vár még rám, ha még mindig elég erős ahhoz, hogy akkor beszéljen hozzám, amikor akar? Éppen olyan rossz volt a helyzet, mint az ébredésem első percében.

Takarodj! Ez már az én helyem.

Soha.

- Vándor, kedvesem, dehogy. Maga nem gyenge, és ezt mindketten tudjuk.

- Hmm.

- Idefigyeljen. Maga erős. Meglepően erős. A mi fajtánk eléggé egyforma, de *maga* kiemelkedik közülünk. Olyan bátor, hogy az elképesztő. Az előző életeinek sora az élő bizonyíték erre.

- De az emberek jóval egyénibbek, mint mi vagyunk. Meglehetősen sokfélék, és akadnak közöttük, akik jóval erősebbek, mint a többiek, őszin-

te meggyőződésem, hogyha bárki mást raktak volna ebbe a testbe, Melanie pár nap alatt összeroppantotta volna. Talán véletlen, talán a sors keze, de úgy érzem, hogy a mi fajtánk legerősebb képviselőit az ő fajtájuk legerősebbjei kapják.

- Ez nem veti a legjobb fényt a mi fajtánkra, nem?

Kathy kihallotta a célzást a szavaimból. - Nem ő áll nyerésre, Vándor. Ez a kedves lány mellettem, *ez maga*. Ő csak egy árnyék a maga elméjének egy sarkában.

- Beszél hozzám, Kathy. Még mindig megvannak a saját gondolatai. Még mindig őrzi a titkait.

- De maga helyett nem beszél, igaz? Kétlem, hogy én elmondhatnám ezt magamról az ön helyében.

Nem válaszoltam. Túlságosan is nyomorultan éreztem magam. Túltengett bennem az önsajnálat. Igazságtalannak tűnt a dolog, de legalábbis szükségtelennek. Miért kellett ilyen kihívás elé állítani engem, most vagy bármikor? Miért nem folytathattam töretlenül a tökéletesen sikeres életeim sorát? Túl nagy kérés lett volna ez?

- Azt hiszem, el kellene gondolkoznia az átültetésen.

- Kathy, éppen most mondta, hogy ez a test tönkretenne egy másik lelket. Nem tudom, hogy elhiggyem-e - lehet, hogy egyszerűen csak a dolgát végzi, és vigasztalni próbál. De ha tényleg *annyira* erős, nem lenne igazságos odaadni valaki másnak, csak mert én nem vagyok képes felülkerekedni rajta. Kit választana számára ezek után?

- Nem azért mondtam, hogy vigasztaljam, kedves.

- Akkor mire...

- Nem hinném, hogy szóba jönne ennek a gazdatestnek az újrahasznosítása.

- Ó!

Végigfutott a hideg a gerincem mentén az elszörnyedéstől. És nem én voltam az egyetlen, akit szíven ütött a gondolat.

Egyből visszatetszést keltett bennem az ötlet. Nem szokásom feladni semmit. A legutóbbi bolygóm - a Hínárok Világa, ahogy itt hívják - napjai körül tett hosszú revolúciók során folyton várakoztam. Bár a röghöz kötöttség állandósága már sokkal előbb az idegeimre ment, mint gondoltam volna, és bár a Hínárok élete évszázadokban lehetne mérhető ezen a bolygón, nem adtam fel, nem hagytam el a gazdatestemet az élettartama lejárta előtt. Pazarlás lett volna, bűn, hálátlanság. Nekünk, lelkeknek a lényünk veleje ellen való vétek az ilyesmi. Mi jobb hellyé tesszük a világainkat; ez vitán felül áll, különben nem érdemelnénk meg őket.

De *nem pazarlunk*. Amit elveszünk, azt jobbá tesszük, békésebbé és szebbé. Az emberek pedig *tényleg* állatiasak és fegyelmezhetetlenek. Olyan gyakran fordult elő közöttük gyilkosság, hogy az emberölés az életük elfogadott részévé vált. A változatos kínzások, amiket pár évezredük alatt fejlesztettek tökélyre, már túl soknak bizonyultak számomra; nem voltam képes elviselni még a száraz, hivatalos leírásokat sem. Háborúk dúltak szinte minden egyes kontinensükön. Szentesített gyilkosság, előre elrendelt és ádázul hatékony. A békésebb nemzetek polgárai elfordították a fejüket, amikor a saját fajuk képviselői a küszöbükön éheztek. Nem volt egyenlőség a bolygó gazdag forrásainak elosztásában. És ami még aljasabb, az utódaik - a következő generáció, amit az én népem szinte istenített a bennük rejlő ígéret miatt -, túl gyakran estek áldozatul alávaló gaztetteknek. És nemcsak az idegenek, hanem a saját gondviselőik keze által is, akikre rábízták őket. Még magának a bolygónak a hatalmas gömbjét is veszélybe sodorták gondatlan és kapzsi magatartásuk folytán. Látván, mi volt és mi van most, senki nem tagadhatta volna, hogy hála nekünk, a Föld egy jobb hellyé vált.

Legyilkoltok egy egész fajt, majd a hátukra ültök.

Ökölbe szorult a kezem.

A szemétre hajíttathattalak volna - emlékeztettem.

Csak rajta. Tedd hivatalossá a kivégzésemet.

Én blöfföltem, de Melanie is.

Ó, természetesen tényleg azt hitte, hogy meg akar halni. Elvégre levetette magát a liftaknába is. De az egy pánikkal és kudarccal átitatott pillanat volt. Egy kényelmes fotelből végiggondolva már egészen más dolog. Éreztem, ahogy az adrenalin - amit az ő félelme keltett életre - végigárad a végtagjaimon, miközben azon töprengek, ne menjek-e át egy alkalmazkodóbb testbe.

Jó volna megint egyedül lenni. A magaménak tudni az elmémet. Ez a világ nagyon kellemes a maga sajátságos módján, és csodálatos volna, ha képes lennék egy haragos, kitelepített exentitás zavaró jelenléte nélkül élvezni, akinek egyébként több esze is lehetne, mint hogy itt őgyeleg, ahol nem látják szívesen.

Melanie vergődött, képletesen szólva, a fejem zugaiban, amíg megpróbáltam racionálisan fontolóra venni a dolgot. Talán fel kellene adnom...

Már csak a szavaktól is összerándult a belsőm. Én, a Vándor, adjam fel? Vonuljak vissza? Ismerjem be, hogy vesztettem, és próbálkozzak inkább egy gyenge, gerinctelen gazdatesttel, amelyik nem okoz problémát számomra?

Megráztam a fejem. Erre gondolni sem bírtam.

És... ez az *én* testem. Hozzászoktam. Tetszett, ahogy az izmai mozogtak a csontok felett, az ízületek hajlékonysága, az inak húzása. Ismertem a tükörképemet. A napbarnított bőrt, az arcom magas, kiugró pofacsontjait, a mahagónibarna haj rövid selyemsapkáját, a szemem iszapos, zöldesbarna mogyorószínét - mindez én voltam.

Akarom magam. Nem hagyom, hogy lerombolják, ami az enyém.

6. Kullancs

A fény végre kezdett halványodni az ablakokon kívül. A nyári nap végtelenül hosszan elidőzött, mintha nem akart volna véget érni és szabadon engedni engem. A sós szellő még mindig meleg volt.

Szipogtam, és újabb gombócba gyűrtem a nedves zsebkendőt. - Kathy, biztos van más dolgod is. Curt már valószínűleg aggódik, merre jársz.

- Meg fogja érteni.

Nem maradhatok itt örökre. És nem kerültünk közelebb a válaszhoz, mint eddig.

A tüneti kezelés nem az én szakterületem. Maga elutasítja az új gazdatest gondolatát...

- Igen.

- Úgyhogy a megoldás valószínűleg némi időbe telik majd.

A fogamat csikorgattam a frusztrációtól.

- De ez az idő gyorsabban és simábban eltelik, ha elfogad egy kis segítséget.

- Igyekszem majd jobban betartani a találkozóinkat, ígérem.

- Nem pont erre gondoltam, bár remélem, így lesz.

- Úgy érti, mástól is el kellene fogadnom... segítséget? - görcsbe rándultam a gondolatra, hogy egy idegennek is el kellene ismételnem ezt a gyötrelmes vallomást. - Meg vagyok győződve arról, hogy maga cseppet sem alkalmatlanabb a többi Gondviselőnél - sőt.

- Nem egy másik Gondviselőre gondoltam. - Kathy kinyújtózkodott a székében, majd kihúzta magát. - Hány *barátja* van, Vándor?

- A munkatársaimra gondol? Minden nap találkozom a többi tanárral. Sok olyan diák is van, akivel elbeszélgetek a folyosón...

- És az iskolán kívül?

Értetlenül pillantottam rá.

- Az emberi gazdatesteknek szükségük van kapcsolatokra. Maga nem magányhoz van szokva, drágám. Egy egész bolygóval osztotta meg korábban a gondolatait...

- De nem találkozgattunk túl gyakran. - A próbálkozásom, hogy elvicceljem a dolgot, nem aratott nagy sikert.

Kathy halványan elmosolyodott, majd folytatta. - Olyan keményen küzd a problémájával, hogy csak erre tud koncentrálni. Talán az egyik válasz az lenne, hogy ne összpontosítson ilyen erősen. Azt mesélte, Melanie unatkozni szokott, mialatt dolgozik... hogy akkor csendesebb. Talán ha sikerülne szorosabb kapcsolatokat kiépíteni a korosztályában, az is untatná.

Elgondolkozva összecsücsörítettem a szám. Melanie, akit kimerített a hosszas, a megnyugtatásomra tett kísérlet, valóban nem tűnt túl lelkesnek a gondolattól.

Kathy bólintott. - Inkább az életével foglalkozzon, mint vele.

- Ez jó ötlet.

- És akkor ott vannak a fizikai vágyak is, amiket ezek a testek táplálnak. Soha nem láttam vagy hallottam, hogy akadna párjuk e tekintetben. Az egyik legnehezebb dolog, amit az első hullámnak le kellett küzdenie, a párzási ösztön volt. Higgyen nekem, az embereknek feltűnt, ha nem tettük. - Fintorgott, és az égnek fordította tekintetét valami emlék hatására. Amikor nem úgy reagáltam, mint arra számított, sóhajtott, és türelmetlen mozdulattal keresztbe fonta a karját. - Ó, ne csinálja már, Vándor. Észre kellett, hogy vegye.

- Hát, persze - motyogtam. Melanie nyugtalanul forgolódott. - Természetesen. Meséltem magának az álmaimról...

- Nem, nem csak az emlékekre gondoltam. Nem találkozott senki olyannal, akire a teste itt és most reagál - szigorúan biokémiai szempontból?

Alaposan elgondolkoztam a kérdésen. - Nem hinném. Legalábbis nem vettem észre.

- Higgye el nekem - felelte Kathy szárazon -, észrevenné. - Megrázta a fejét. - Talán ki kéne nyitnia a szemét, és keresnie valakit erre a célra. Elképzelhető, hogy nagyon is jót tenne magának.

A testem görcsbe rándult a gondolatra. Érzékeltem Melanie undorát, amit a sajátom tükrözött vissza.

Kathy olvasott az arckifejezésemben. - Ne hagyja, hogy Melanie irányítsa, miként viselkedik a saját fajtájával, Vándor. Ne hagyja, hogy ő vegye át az uralmat.

Megremegett az orrcimpám. Vártam egy percet, mielőtt válaszoltam volna, megpróbáltam visszafojtani a dühöt, amihez azóta sem sikerült hozzászoknom.

- Nem ő irányít.

Kathy felvonta az egyik szemöldökét.

Fojtogatott a méreg. - Maga sem keresgélt túl messze a jelenlegi partnerétől. Ezt a döntést is valaki más hozta meg?

Kathy figyelmen kívül hagyta a haragom, és mélyen elgondolkozott a kérdésen.

- Talán - válaszolta végül. - Nem könnyű megmondani. De értem, mire gondol.

Kihúzott egy szálat a szoknyája szegélyéből, majd, mintha tudatosult volna benne, hogy csak a pillantásomat próbálja elkerülni, eltökélten összefonta a kezét, és kihúzta a vállát. - Ki tudja, hogy mennyit kapunk bármelyik gazdatesttől egy adott bolygón? Mint már utaltam rá, szerintem maga számára az idő jelenti a megoldást. Melanie vagy apátiába süllyed és elnémul idővel, amivel lehetővé teszi, hogy maga választhasson valakit Jareden kívül is, vagy... szóval, a Hajtók nagyon ügyesek. Már keresik őt, és talán magának eszébe fog jutni valami, amivel segíthet.

Nem moccantam, mialatt felfogtam, mire gondol. Úgy tűnt, Kathy nem veszi észre, hogy ültő helyemben megdermedtem.

- Talán megtalálják Melanie szerelmét, és akkor maguk ketten együtt lehetnek. Ha ő is olyan hevesen érez, mint Melanie, az új lélek valószínűleg jó szívvel fogadja.

- Nem! - Nem voltam biztos abban, tulajdonképpen melyikünk kiáltott. *Elképzelhető,* hogy én voltam. Mi több, elárasztott a rettegés is.

Reszketve felálltam. A sírás, ami oly könnyen kitört belőlem, most az egyszer nem fojtogatott, miközben a kezem remegve ökölbe szorult.

- Vándor?

Megfordultam, és az ajtó felé rohantam, miközben próbáltam leküzdeni a szavakat, amelyek nem jöhettek ki a számon. Szavakat, melyek nem lehettek az én szavaim. Szavakat, amiknek semmi értelme nem volt, hacsak nem az ő szavai voltak, de úgy *éreztem,* mintha az enyémek lennének. Nem lehettek az én szavaim. Nem mondhatom ki őket.

Az azt jelentené, hogy megölik öt! Hogy megszűnik létezni! Nekem nem kell más. Én Jaredet akarom, nem pedig egy idegent az ö testében! A teste semmit nem ér nélküle.

Miközben kiszaladtam az útra, hallottam, hogy Kathy a nevemet kiáltja mögöttem.

Nem laktam messze a Gondviselő irodájától, de a sötét utca megkavart. Kétsaroknyira jutottam, amikor észrevettem, hogy rossz irányba futok.

Az emberek megbámultak. Nem voltam edzéshez öltözve, és nem is kocogtam, hanem menekültem. De senki nem zaklatott; udvariasan elfordították a tekintetüket. Valószínűleg úgy gondolták, még új vagyok ebben a gazdatestben. És úgy viselkedek, mint egy gyerek.

Sétatempóra lassítottam, és észak felé fordultam, hogy tehessek egy kört anélkül, hogy ismét el kelljen mennem Kathy irodája előtt.

Alig sétáltam lassabban, mint ahogy futottam. Hallottam, hogy túl gyorsan csapódik a lábam a járdához, mintha egy táncdal ritmusához próbálna igazodni. *Kipp-kopp, kipp-kopp* a betonon. Nem, nem olyan volt, mint a dobszó, annál dühösebb. Mint valami erőszakos cselekmény. *Kipp-kopp, kipp-kopp.* Valaki, amint másvalakit ütlegel. Borzongva kiűztem magamból a szörnyű képet.

Megláttam a bejárati ajtóm feletti lámpát. Nem telt sok időbe, hogy megtegyem az utat idáig. De nem keltem át az úttesten.

Rosszul voltam. Felrémlett a hányás emléke, bár nekem soha nem volt benne részem. Hideg nyirkosság harmatozta a homlokom, a tompa hang a fülemben csengett. Biztosra vettem, hogy mindjárt első kézből is megismerkedhetek az élménnyel.

Füves padka szegélyezte a járdát. Az egyik utcai lámpát gondosan lenyírt sövény vette körül. Nem volt időm arra, hogy jobb helyet keressek. Odabotorkáltam a fénybe, és belekapaszkodtam az oszlopba. Szédültem a rosszulléttől.

Igen, most már biztos, hogy hányni fogok.

- Vándor, maga az? Rosszul van?

Lehetetlennek találtam, hogy odafigyeljek a homályosan ismerős hangra. De ettől csak még rosszabb lett minden, a tudattól, hogy valaki végignézi, amint a bokor fölé hajolok és kiadom magamból az ebédemet.

- Ki a Gondviselője? - kérdezte a hang. Olyan távolinak tűnt a fülem zúgásán keresztül. Egy kéz ért a hátamhoz. - Szüksége van mentőre?

Kettőt köhögtem, és megráztam a fejem. Biztosan éreztem, hogy ennyi volt; a gyomrom teljesen kiürült.

- Nem vagyok beteg - válaszoltam, miközben a lámpaoszlopba kapaszkodva felhúztam magam. Felnéztem, hogy vajon ki volt tanúja életem e kevéssé magasztos pillanatainak.

A chicagói Hajtó telefonját a kezében tartva próbálta eldönteni, kit hívjon fel. Megnéztem magamnak, majd visszahajoltam a levelek fölé. Üres

gyomor ide vagy oda, ő volt az utolsó személy, akinek a látványát ebben a pillanatban el tudtam viselni.

De az eredménytelen öklendezés közben rájöttem, mi szél fújhatta errefelé.

Ó, ne! Ó, ne, ne, ne, ne, ne, ne!

- Miért? - Kapkodtam levegő után, a pániktól és a rosszulléttől erőtlen hangon. - Miért van itt? Mi történt? - A Gondviselő rendkívül nyugtalanító szavai doboltak a fejemben.

Két másodpercen keresztül bámultam a kezeket, amelyek a Hajtó fekete kosztümjének gallérját markolászták, mielőtt rájöttem volna, hogy az én kezeim azok.

- Hagyja abba! - szólított fel felháborodott arckifejezéssel. A hangja olyan volt, mintha rázkódna.

Én ráztam.

A tenyerem kinyílt, és az arcomon landolt. - Bocsásson meg! - ziháltam. - Ne haragudjon. Nem tudom, mi ütött belém.

A Hajtó komor pillantást vetett rám, és lesimította a ruháját. - Maga nincs jól, és feltételezem, meg is ijesztettem.

- Nem számítottam magára - suttogtam. - Miért van itt?

- Hadd vigyem el egy Gyógyító létesítménybe, mielőtt ezt megbeszélnénk. Ha influenzás, akkor ki kellene kezeltetnie magát. Semmi értelme, hogy hagyja lepusztítani a testét.

- Nem vagyok influenzás. Nem vagyok beteg.

- Romlott ételt evett? Be kell jelentenie, hol jutott hozzá.

Nagyon idegesítőnek találtam a kotnyelességét. - Romlott ételt sem ettem. Egészséges vagyok.

- Miért nem hagyja, hogy megnézze egy orvos? Egy gyors vizsgálat - nem szabad elhanyagolnia a gazdatestét. Az felelőtlenség lenne. Különösen, hogy a beteggondozás ilyen egyszerű és hatékony.

Vettem egy mély levegőt, és ellenálltam a késztetésnek, hogy megint megrázzam. Egy egész fejjel alacsonyabb volt nálam. Ezt a harcot biztosan megnyerném.

Harcot? Elfordultam tőle, és sietve hazafelé indultam. Veszélyesen emocionálissá váltam. Le kell nyugodnom, mielőtt olyat tennék, amire nincs mentség.

- Vándor! Várjon! A Gyógyító...

- Nincs szükségem Gyógyítóra - válaszoltam anélkül, hogy megfordultam volna. - Ez csak egy... érzelmi roham volt. Már jól vagyok.

A Hajtó nem felelt. Kíváncsi voltam, mire következtetett a válaszomból. Hallottam a cipőjét - magas sarkúját - a nyomomban kopogni, úgyhogy nyitva hagytam az ajtót, biztosra véve, hogy követni fog. Odamentem a konyhai csaphoz, és vizet engedtem egy pohárba. A Hajtó némán várt, amíg kiöblítettem a számat és köptem. Mikor kész voltam, a pultra támaszkodtam, és a mosogatóba meredtem.

A Hajtó hamar elunta magát.

- Szóval, Vándor... egyáltalán, még mindig így hívja magát? Nem szeretnék udvariatlanságot elkövetni a megszólítással.

Nem néztem rá. - Még mindig Vándornak hívnak.

- Érdekes. Nekem olyan típusnak tűnt, aki maga választja meg a nevét.

- *Én* választottam. A Vándort választottam. Úgy vélem, kiérdemeltem. Már rég nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az a kis szócsata, amit ébredezés közben hallgattam végig a Gyógyító létesítményben, a Hajtó hibájából alakult ki. A Hajtó volt a legharciasabb lélek, akivel kilenc életem során találkoztam. Az első Gyógyítóm, Mély Vizeken Átkelő nyugodt, kedves és bölcs, még egy lélekhez képest is. De még ő sem tudta visszafogni magát a Hajtóval szemben. Ettől kevésbé éreztem rosszul magam a saját reakcióm miatt.

Megfordultam, hogy a szemébe nézzek. A kis kanapémon ült, kényelmesen elhelyezkedve, mintha hosszú vendégeskedésre készülne. Önelégült arcot vágott, kidülledő szemei rosszmájúan csillogtak. Elfojtottam a vágyat, hogy mérgesen nézzek rá.

- Miért van itt? - kérdeztem meg ismét. Hangom monoton volt. Visszafogott. Nem fogom megint elveszíteni a fejem ennek a nőnek a jelenlétében.

- Jó ideje nem hallottam maga felől, úgyhogy arra gondoltam, meglátogatom. Még mindig nem jutottunk előbbre a maga ügyében.

A kezem megszorította a pult peremét a hátam mögött, de a vad örömöt sikerült kizárnom a hangomból.

- Ez egy kicsit... túlzásnak tűnik. Egyébként is, tegnap éjjel küldtem magának egy üzenetet.

A szemöldökei megint egymásba szaladtak, ahogy szoktak, amitől egyszerre tűnt dühösnek és bosszúsnak, mintha a másik lenne felelős a dühéért, nem pedig ő maga. Elővette a tenyérnyi számítógépét, és megbökdöste a képernyőjét.

- Ó - szólalt meg merev hangon. - Ma még nem néztem meg a leveleimet.

Csendben vizsgálta végig, amit írtam.

- Kora hajnalban küldtem el - feleltem. A szavak csak úgy ömlöttek ki a számon, simán gördültek az ajkaim közül. - Félig aludtam még. Nem tudom, hogy amit írtam, abból mennyi emlék és mennyi álom, vagy automatikus írás.

Belementem a játékba, miközben a szavak - Melanie szavai - könnyedén csusszantak ki a számon; még egy kis vidám nevetéssel is kiegészítettem a végén, magamtól. Ez nem volt becsületes dolog részemről. Szégyellhettem volna magam. De nem voltam hajlandó a Hajtó tudtára adni, hogy gyengébb vagyok, mint a gazdatestem.

Most az egyszer Melanie-t nem töltötte el önelégültséggel, hogy legyőzött. Túl megkönnyebbült, túl hálás volt azért, hogy én, a saját kicsinyes okaim miatt, nem árultam el őt.

- Érdekes - morogta a Hajtó. - Egy újabb szökevény. - Megcsóválta a fejét. - A béke csak nem akar eljönni. Nem úgy tűnt, mintha felzaklatná a törékeny békesség gondolata - sokkal inkább olyan volt, mintha ez kedvére való lenne.

Erősen beharaptam az ajkam. Melanie annyira szerette volna még egyszer letagadni a dolgot, kijelenteni, hogy a fiú csak egy álomkép volt. *Ne legyél ostoba*, mondtam neki. *Ez túl nyilvánvaló hazugság lenne*. Sokat elárult a Hajtó visszataszító személyiségéről, hogy ellenében szövetséggé kovácsolódtunk Melanie-val.

Gyűlölöm, sziszegte Melanie a fejemben.

Tudom, tudom. Azt kívántam, bár letagadhatnám, hogy én is... hasonlóan érzek. A gyűlölet megbocsáthatatlan érzelem. De a Hajtót... nagyon nehéz lett volna kedvelni. Lehetetlen.

A Hajtó félbeszakította a belső párbeszédemet. - Szóval, ezen az új megvizsgálandó helyszínen kívül nem tud további segítséggel szolgálni a térképet illetően?

Éreztem, hogy reagál a testem a kritikus hangvételre. - Soha nem állítottam, hogy azok egy térkép vonalai lennének. Ez a maga feltételezése. És nem, semmi újjal nem tudok szolgálni.

A Hajtó hármat cöcögött a nyelvével gyorsan egymás után. - De maga mondta, hogy azok útjelzések.

- Szerintem azok. De erről nincs további információm.

- Miért nincs? Még nem vette át az uralmat az embere felett? - Hangosan felnevetett. Rajtam nevetett.

Hátat fordítottam neki, és arra összpontosítottam, hogy megnyugodjak. Megpróbáltam úgy tenni, mintha ott sem lenne. Mintha egyedül ácsorog-

nék a szerényen berendezett konyhámban, az ablakon át bámulva az éjszakai égbolt kis foltját, és azt a három csillagot, ami onnan látszott.

Olyan egyedül, ahogy csak lehet.

Miközben az apró fénypontokra meredtem a feketeségben, a vonalak, amelyeket újból és újból magam előtt láttam - az álmaimban és a részleges emlékeimben, amelyek furcsa, összefüggéstelen pillanatokban merültek fel -, végigvillámlottak az agyamon.

Az első: egy lassú, elnagyolt görbe, majd egy éles kanyar észak felé, újabb éles kanyar vissza a másik irányba, ami egy hosszabb rész alatt visszatekeredik északra, majd egy éles ereszkedés dél felé, ami hirtelen egy újabb sekély görbévé lapul.

A második: egy szaggatott cikcakk, négy hegyes szög, az ötödik furcsán tompa, mintha el lenne törve...

A harmadik: egy sima hullám, amit egy váratlan sarkantyú szakít meg, vékony, hosszú ujjként kinyúlva északra, majd vissza.

Értelmezhetetlen, első pillantásra értelmetlen. De tudtam, hogy Melanie számára nagy jelentőséggel bír. Ezzel a kezdet kezdetétől tisztában voltam. Hogy a vonalak vezetnek valahova.

És ebben a pillanatban, miközben a Hajtó nevetésének visszhangja még mindig ott lógott a levegőben, hirtelen rájöttem, miért olyan fontos ez.

A vonalak természetesen Jaredhez vezetnek vissza. Kettejükhöz, Jaredhez és Jamie-hez. Hova máshova? Milyen más helynek lenne bármilyen jelentősége Melanie számára? Csak most jöttem rá, hogy nem is vissza, mert egyikük sem követte még ezeket a vonalakat. A vonalakat, amelyek éppen olyan titokzatosak voltak számára, mint számomra, míg csak...

A fal elkésett. Melanie nem koncentrált eléggé, sokkal jobban figyelt a Hajtóra, mint én. Csapkodni kezdett a fejemben egy neszre, ami a hátam mögül jött, és én csak ekkor vettem észre, hogy a Hajtó közeledik.

A Hajtó sóhajtott. - Többet vártam magától. Olyan ígéretesek voltak az eddigi eredményei.

- Kár, hogy maga nem ért rá elvállalni a feladatot. Biztosra veszem, hogy magának gyerekjáték lenne elbánni egy ellenálló gazdatesttel. - Nem fordultam meg, hogy ránézzek. A hangom kiegyensúlyozott maradt.

A Hajtó szipákolt. - A megszállás első hulláma elég kihívás volt ellenálló gazdatestek nélkül is.

- Tudom. Magam is részt vettem pár megszállásban.

A Hajtó horkantott. - Talán a Hínárokat olyan nehéz volt megzabolázni? Elszökdöstek?

Ügyeltem, hogy a hangom nyugodt maradjon. - A Déli-sarkon nem volt semmi gond. Az Északin természetesen már nem ez volt a helyzet. Az csúnyán félresikerült. Az egész erdőt elvesztettük. - Szavaim mögött visszhangzott azoknak az időknek a bánata. Több ezer érző lény, amint inkább örökre lehunyja a szemét, mint hogy elfogadjon minket. Elfordították leveleiket a naptól, és éhezni kezdtek...

Jól tették, suttogta Melanie. A gondolatban nem volt rosszmájúság, csak elismerés, ahogy tisztelgett az emlékeimben élő tragédia előtt.

Olyan értelmetlen pazarlás volt. Hagytam, hogy a tudat fájdalma, a haldokló gondolatok érzése, ami erdő nővérünk szenvedése során kínzott bennünket, ömöljön végig az elmémen.

Így is, úgy is halál várt volna rájuk.

A Hajtó is megszólalt, én pedig megpróbáltam csak az egyik hangra figyelni.

- Igen. - A hangja hirtelen kelletlenné vált. - Az ügyetlenül lett végrehajtva.

- Az ember soha nem lehet elég óvatos, amikor hatalmat ad mások kezébe. Egyesek nem olyan gondosak, mint lenniük kellene.

Nem válaszolt, és hallottam, hogy hátrál pár lépést. Mindenki tudta, hogy a tömeges öngyilkosságot a Hajtók gondatlansága okozta, akik, csak mert a Hínárok nem tudtak *elszaladni,* alábecsülték a képességeiket a *szökésre.* Vigyázatlanul törtek előre, és belekezdtek az első letelepítésbe, még mielőtt elegen lettünk volna ott a teljes benépesítéshez. Mire rájöttek, mire képesek a Hínárok, már túl késő volt. A hibernált lelkek következő szállítmánya túl messzire járt, és mielőtt még megérkeztek volna, elveszítettük az északi erdőt.

Most már a Hajtó felé fordultam, kíváncsian arra, milyen hatást gyakoroltak rá a szavaim. Szenvtelen volt, a fal fehér ürességét bámulta a szoba túlsó végében.

- Sajnálom, hogy nem tudok többet segíteni. - Határozottan ejtettem ki a szavakat, azon igyekezve, hogy kicsendüljön belőlük a találkozás lezárásának igénye. Készen álltam arra, hogy megint egyedül legyek a házamban. *Kettesben*, javított ki Melanie önelégülten. Sóhajtottam. Annyira el volt telve magától ebben a pillanatban. - Igazán nem kellett volna ilyen hosszú úttal fárasztania magát.

- Ez a dolgom - vonta meg vállát a Hajtó. - Maga az egyetlen feladatom pillanatnyilag. Amíg meg nem találom a többi szökevényt, akár rá is ragadhatok magára, és reménykedhetek, hogy szerencsém lesz.

7. Konfrontáció

- Igen, Nap Felé Forduló? - kérdeztem hálásan, amiért a felemelt kéz megszakítja az előadásomat. Nem éreztem magam olyan magabiztosan a katedrán, mint általában. A legnagyobb erősségemet, az egyetlen igazi képesítésemet - mivel a gazdatestem, aki kora kamaszkorától szökésben volt, nem igazán részesült iskolarendszerű oktatásban - a személyes tapasztalat jelentette, és általában erre is támaszkodtam. Ez volt az első világtörténelem-óra a félévben, amikor nem segíthettek az emlékeim. Biztosra vettem, hogy a tanítványaim megérzik a különbséget.

- Ne haragudjon, hogy félbeszakítom, de... - hallgatott el az ősz hajú férfi, azon küszködve, hogy jól fogalmazza meg a kérdését. - Nem vagyok biztos benne, hogy jól értettem. A Tűz-ízlelők konkrétan az elégetett Sétáló Virágok füstjével... *táplálkoznak?* Mintha étel lenne? - Megpróbálta elfojtani az elszörnyedést a hangjában. A lelkeknek nem szokásuk megszólni egymást. De, tekintve előéletét a Virágok Bolygóján, nem lepett meg, hogy ennyire felkavarta egy másik bolygón élő hasonló életforma sorsa.

Mindig elképesztőnek találtam, hogy vannak lelkek, akik beletemetkeznek az általunk lakott világ ügyeibe, és figyelmen kívül hagyják, mi folyik a világegyetem többi részében. Bár az is elképzelhető, hogy Nap Felé Forduló éppen hibernált állapotban volt, amikor a Tűz Világának rossz híre elterjedt.

- Igen, a tápanyagok nagy részét ebből a füstből nyerik. És ebben rejlik a Tűz Világának alapvető dilemmája és ellentmondása - illetve annak oka, hogy miért nem végeztünk még a bolygóval, noha kétségkívül elég idő állt már rendelkezésünkre ahhoz, hogy teljesen benépesítsük. Az áthelyezések aránya is magas náluk.

- Amikor a Tűz Világát felfedeztük, eleinte azt hittük, hogy a domináns faj, a Tűz-ízlelők az egyetlen intelligens életforma rajta. A Tűz-ízlelők - kulturális előítéletük folytán - nem tartották a Sétáló Virágokat intelligens fajnak, úgyhogy még a betelepülés első hulláma után is beletelt egy kis időbe, amíg a lelkek ráébredtek, hogy értelmes lényeket ölnek halomra. Azóta a Tűz Világának tudósai minden erőfeszítésüket arra összpontosítják, hogy pótlékot találjanak a Tűz-ízlelők táplálékszükségletének kielégítésére. Pókokat szállítanak oda, hogy segítsenek ebben, de a bolygók évszázadokra vannak egymástól. Amikor ezt az akadályt legyőzzük, és biztosra veszem, hogy erre már nem kell sokat várni, remélhetőleg a Sétáló Virágokat is meg tudjuk hódítani. Addig is, a brutalitás nagy részétől meg-

fosztottuk az eljárást. Gondolok itt a... szóval az élve elégetésre, természetesen, illetve egyéb motívumokra.

- Hogy képesek... - Nap Felé Forduló hangja elhalkult, képtelen volt befejezni.

Egy másik hang egészítette ki Nap Felé Forduló gondolatát. - Ez egy nagyon kegyetlen ökoszisztémának tűnik. Miért nem hagytuk el a bolygót?

- Természetesen ez is szóba került, Robert. De nem könnyen hozunk ilyen döntést. Sok olyan lélek van, akiknek a Tűz Világa a hazájuk. Ők nem fogadnák szívesen a kitelepítést. - Elfordítottam a tekintettem, vissza a jegyzeteimhez, hátha így sikerül lezárnom a kis kitérőt.

- De ez barbár dolog!

Robert fizikailag fiatalabb volt, mint a többi diák - ami azt illeti, ő állt korban a legközelebb hozzám. És egy sokkal fontosabb szempontból is igazi gyereknek számított: a Föld volt az első világa - az Anya maga is Föld-lakóként adta át magát az Anyaságnak -, és láthatóan kevesebb tárgyilagossággal állt a dolgokhoz, mint az idősebb, világlátottabb lelkek. Elgondolkoztam azon, milyen lehet ezeknek a gazdatesteknek a túláradó érzékszervi- és érzelmi világába születni, minden, a kiegyensúlyozottságot segítő előzetes tapasztalat nélkül. Nem lehet könnyű objektívnek maradni. Megpróbáltam ezt észben tartani, és fokozott megértéssel válaszolni a kérdéseire.

- Minden világ összehasonlíthatatlan élmény. Aki még nem élt az adott világban, nem értheti meg teljesen a...

- De maga soha nem élt a Tűz Világában - szakított félbe. - Valószínűleg azért, mert hasonlóan érez... hacsak nem volt rá valami egyéb oka, hogy kihagyja azt a bolygót? Maga szinte az összes többi világon járt.

- A bolygóválasztás egy nagyon személyes és intim döntés, mint azt talán maga is megtapasztalja majd egyszer, Robert. - A hangsúlyom nem hagyott kétséget afelől, hogy a témát lezártam.

Miért nem mondod meg nekik? Tényleg úgy gondolod, hogy barbár dolog - és kegyetlen, és bűnös. Ami meglehetősen ironikus, ha engem kérdezel - nem mintha szoktál volna. Mi a baj? Szégyelled, hogy egyetértesz Roberttel? Mert ő emberibb, mint a többiek?

Melanie, most, hogy megtalálta a hangját, konkrétan kezdett elviselhetetlen lenni. Hogyan is tudnék a munkámra figyelni, amikor a fejemben folyamatosan az ő kommentárját kell hallgatnom?

A Robert mögötti padban megmozdult egy sötét árnyék.

A Hajtó, aki a megszokott fekete öltözékét viselte, előrehajolt; most először tanúsított érdeklődést az előadás tárgya iránt.

Visszafojtottam a késztetést, hogy elítélő pillantást vessek rá. Nem akartam, hogy Robert, aki már amúgy is elég bűntudatosnak tűnt, azt higgye, neki szól a reakcióm. Melanie felmordult. *Ő* azt kívánta, bárcsak engedtem volna a késztetésnek. Számára komoly tapasztalattal szolgált, hogy a Hajtó minden lépésünket követte; régebben azt hitte, semmit és senkit nem gyűlölhet jobban, mint engem.

- Mindjárt lejár az időnk - jelentettem ki megkönnyebbülve. - Örömmel értesítem önöket, hogy jövő kedden egy vendégelőadó látogat el hozzánk, aki pótol hatja az én hiányosságaimat ebben a témakörben. A nemrég bolygónkra érkezett Tűz Őre jön el hozzánk, hogy egy személyesebb beszámolóval örvendeztethessen meg bennünket a Tűz Világának betelepítéséről. Biztosra veszem, hogy ugyanazt a tiszteletet kapja majd önöktől, mint én, gazdateste igen fiatal kora ellenére. Köszönöm a részvételt.

A terem lassan ürült ki, a diákok meg-megálltak egy-egy percre, hogy szót váltsanak egymással, miközben összepakolták a holmijukat. Átfutott az agyamon Kathy javaslata a barátkozással kapcsolatban, de nem vágytam arra, hogy bármelyikükhöz is csatlakozzak. Idegenek voltak számomra.

Én éreztem vajon így? Vagy Melanie? Nem tudtam volna megmondani. Talán természetemből adódóan antiszociális vagyok. A múltam is ezt az elméletet támasztja alá, gondoltam. Soha nem alakult ki bennem olyan kötődés, ami egy életnél hosszabb időre valamelyik bolygón tartott volna.

Észrevettem, hogy Robert és Nap Felé Forduló megállnak a terem ajtajában, láthatóan élénk vitába merülve. Lett volna egy tippem arra, miről beszélhetnek.

- A Tűz Világának történetei felborzolják a kedélyeket.

Összerezzentem.

A Hajtó a könyökömnél ácsorgott. Cipőjének gyors kopogása általában előre jelezte érkeztét. Lenéztem, és láttam, hogy most kivételesen edzőcipőt viselt - természetesen feketét. A plusz centiméterek nélkül még alacsonyabb volt.

- Nem ez a kedvenc témám - válaszoltam kifejezéstelen hangon. - Jobban szeretem, ha a saját tapasztalataimat oszthatom meg.

- A csoport élénken reagált.

- Igen.

A Hajtó kérdő pillantást vetett rám, mintha még várna valamit. Én azonban összeszedtem a papírjaimat, és elfordultam, hogy berakjam őket a hátizsákomba.

- Úgy tűnt, mintha magát sem hagyná hidegen a téma.

Gondosan eligazgattam a papírokat a zsákomban, nem fordultam meg.

- Kíváncsi vagyok, miért nem válaszolt a kérdésre.

Egy pillanatra elhallgatott, hátha felvilágosítom. De nem tettem.

- Szóval... miért nem válaszolt a kérdésre?

Megfordultam, és nem is próbáltam elrejteni türelmetlen arckifejezésemet. - Mert a kérdés nem tartozott a tárgyhoz, mert Robertnek meg kell tanulnia viselkedni, és mert senkinek semmi köze hozzá.

A vállamra lódított zsákommal az ajtó felé indultam. Bár nem hallottam a lépteit, tisztában voltam vele, hogy mellettem halad, sietősen szedve a lábait, hogy tartani tudja velem az iramot. Némán sétáltunk végig a folyosón. A Hajtó nem szólalt meg egészen addig, amíg ki nem jutottunk a szabadba, ahol a sós levegőben szálló porszemek a délutáni nap sugaraiban fürödtek.

- Mit gondol, Vándor, le fog telepedni valaha is? Talán pont ezen a bolygón? Úgy tűnik, van affinitása az... érzelmeikhez.

Felhúztam az orrom a sértő hangnemen. Abban ugyan nem voltam biztos, hogy pontosan mivel akar engem megsérteni, de a szándék nyilvánvalónak tűnt számomra. Melanie bosszúsan forgolódott.

- Nem értem, mire gondol.

- Áruljon el valamit, Vándor. Sajnálja őket?

- Kiket? - kérdeztem vissza értetlenül. - A Sétáló Virágokat?

- Nem, az embereket.

Megtorpantam, és a Hajtó is megállt némi botladozás után. Csak pár saroknyira voltunk a lakásomtól, és eddig gyors iramban haladtam, abban reménykedve, hogy így hamarabb megszabadulok tőle, bár elképzelhetőnek tartottam, hogy megpróbálja majd meghívatni magát. De a kérdése váratlanul ért.

- Az embereket?

- Igen. Sajnálja őket?

- Maga nem?

- Nem. Meglehetősen durva faj voltak. Csak a szerencséjüknek köszönhetik, hogy egyáltalán túlélték egymást mostanáig.

- Nem mindegyikük volt olyan rossz.

- Pedig a genetikai örökségük erre determinálta őket. A durvaság fajuk jellegzetessége. De úgy tűnik, maga sajnálja őket.

- Nagyon sokat veszítettek, nem gondolja? - mutattam körbe. Egy parkszerű területen ácsorogtunk, két borostyánlepte kollégiumi épület között. A futónövény mélyzöldje tetszetős látványt biztosított, különösen a régi téglák fakó vörös kontrasztjával. A levegő lágy volt és aranyszínű, az

óceán szaga pedig összekeveredett a bokrok virágainak illatával, sós felhangot adva a mézédes illatárnak. Az enyhe szellő fuvallata karom fedetlen bőrét cirógatta. - Az előző életeiben biztosan nem tapasztalt semmit, ami ilyen élénk lett volna. Hát nem sajnálatra méltó az, akit mindettől megfosztanak? - A Hajtó arca kifejezéstelen, érzéketlen maradt. Tettem egy kísérletet arra, hogy érzelmileg bevonjam, hogy segítsek neki más helyébe képzelni magát. - Melyik világokon élt ezelőtt?

A Hajtó habozott, majd kihúzta magát. - Egyiken sem. Eddig csak a Földön éltem.

Ez meglepett. Éppen olyan gyerek volt, mint Robert. - Csak ezen? És már az első életében úgy döntött, hogy Hajtó lesz?

A Hajtó állát megfeszítve bólintott.

- Hű. Hát, ez a maga dolga. - Elindultam. Talán, ha tiszteletben tartom a magánügyeit, viszonozza a szívességet.

- Beszéltem a Gondviselőjével.

Vagy nem, gondolta Melanie savanyúan.

- Micsoda? - kapkodtam levegő után.

- Úgy találom, magának sokkal több problémája van, mintsem csak az információk elérésének nehézségei. Gondolt már arra, hogy egy másik, kezesebb gazdatesttel próbálkozzon? A Gondviselője említette ezt a lehetőséget, nem?

- Kathy nem mondana el *magának* semmit!

A Hajtó kárörvendő arcot vágott. - Nem is volt rá szükség. Én nagyon ügyesen tudok olvasni az emberi arckifejezésekből. Észreveszem, ha kényes pontra tapintok.

- Hogy merészeli? A lélek és a Gondviselője kapcsolata...

- Szent és sérthetetlen, igen, ismerem az elméletet. De a maga esetében, úgy tűnik, nem jutok eredményre hagyományos eszközökkel. Kénytelen vagyok kreatívan állni a feladathoz.

- Azt hiszi, bármit is eltitkolok maga elől? - támadtam le, túl dühösen ahhoz, hogy eltitkoljam a visszatetszésemet. - És azt hiszi, ezt bevallottam a Gondviselőmnek?

A dühöm nem hozta zavarba. Talán a sajátos személyisége miatt már hozzászokott az ilyesmihez.

- Nem, úgy gondolom, mindent elmondott, amit tudott... De szerintem nem igyekszik eléggé még többet megtudni. Láttam már ilyet. Kezdi megkedvelni a gazdatestét. Hagyja, hogy tudat alatt az ő emlékei irányítsák a maga vágyait. Most már valószínűleg késő. Szerintem jobb lenne, ha új

életet kezdene, és akkor talán valaki másnak több szerencséje lenne a gazdatestével.

- Hahh! - kiáltottam fel. - Melanie keresztbe lenyelne bárki mást!

A Hajtónak arcára fagyott a mosoly.

Erről fogalma sem volt, függetlenül attól, hogy szerinte mi mindent húzott ki Kathyből. Azt hitte, Melanie az emlékeken keresztül befolyásol engem, hogy ez nem tudatos részéről.

- Nagyon érdekesnek találom, hogy jelen időben beszél róla.

Erre nem is válaszoltam, próbáltam úgy tenni, mintha nem szóltam volna el magam. - Ha azt hiszi, bárki másnak több esélye van arra, hogy sikerül megtudnia a titkait, nagyon téved.

- Ezt csak egyféleképpen deríthetjük ki.

- Van konkrét jelöltje? - kérdeztem vissza az ellenérzéstől jeges hangon.

Elvigyorodott. - Engedélyt kaptam, hogy *én* próbálkozzak meg vele. Valószínűleg nem fog sokáig tartani. Addig megőrzik számomra a gazdatestemet.

Muszáj volt mély levegőt vennem. Én reszkettem, Melanie pedig annyira megtelt gyűlölettel, hogy szavakat sem talált. A gondolatot, hogy belém költözzön a Hajtó - bár tisztában voltam azzal, hogy én már nem lennék itt -, annyira visszataszítónak találtam, hogy visszatért tőle az előző heti émelygésem.

- A nyomozása szempontjából igen sajnálatos, hogy én nem vagyok szöcske.

A Hajtó szeme résnyivé szűkült. - Hát, ettől valóban el fog nyúlni ez a megbízatás. Soha nem érdekelt különösebben a történelem, de most úgy tűnik, az egész kurzusra beiratkozhatok.

- Éppen most mondta, hogy valószínűleg már túl késő ahhoz, hogy bármi egyébhez is hozzájussunk az emlékeiből - emlékeztettem, azon igyekezve, hogy a hangom nyugodt maradjon. - Miért nem megy vissza oda, ahonnan jött, bárhol legyen is az?

A Hajtó vállat vont, és elengedett egy szigorú kis mosolyt. - Biztosra veszem, hogy valóban túl késő... az önként adott információk begyűjtéséhez. De ha maga nem is működik együtt, ő még elvezethet engem hozzájuk.

- *Elvezetheti?*

- Majd amikor teljesen átveszi az uralmat, és magából nem marad több, mint abból a gyenge egykori Száguldó Dallamból, immár Kevinből. Emlékszik még rá? Arra, aki megtámadta azt a Gyógyítót?

Tágra nyílt szemekkel, remegő orrcimpákkal bámultam rá.

- Igen, ez valószínűleg csak idő kérdése. A Gondviselője nem beszélt magának a statisztikáinkról, ugye? Hát, még ha szándékában is állt volna, ő nem tud hozzáférni a legújabb eredményeinkhez. A hosszú távú siker esélye a magáéhoz hasonló esetekben - amikor az emberi gazdatest ellenáll - húsz százalék alatt van. Volt fogalma arról, hogy ilyen rossz a helyzet? Át fogják írni a lehetséges betelepülőknek osztogatott információs anyagokat. Nem bocsátunk ezentúl a rendelkezésükre felnőtt gazdatesteket. Túl nagy a kockázat. Lelkeket veszítünk. Nem telik sok időbe, és a teste beszélni kezd magához, beszélni kezd magán keresztül, döntéseket kezd hozni maga helyett.

Tapodtat sem mozdultam, arcizmom sem rándult. A Hajtó közel hajolt, lábujjhegyre állt, az enyémbe nyomta az arcát. A hangja mélyebbé és selymesebbé vált, ahogy megpróbált meggyőzni.

- Ezt akarja, Vándor? Veszíteni? El akar tűnni, hagyni, hogy egy másik lény kiradírozza? Nem akar több lenni egy gazdatestnél?

Nem kaptam levegőt.

- Ez csak rosszabb lesz. *Maga* nem marad önmaga. Az a másik le fogja győzni, és maga eltűnik. Talán közbelép valaki... talán magát is áthelyezik, ahogy Kevinnel tették. És akkor egy Melanie nevű gyerekké válik, aki szívesebben babrál autókkal, mint hogy zenét szerezzen. Vagy mi is az, ami magát érdekli.

- A siker esélye húsz százalék alatt van?

A Hajtó bólintott, miközben megpróbálta elnyomni az arcára kiülő mosolyt. - Kezdi elveszíteni önmagát, Vándor. Az a sok világ, amit látott, az a sok élmény, amiben része volt - az egész nem fog jelenteni semmit. Láttam az aktájában, hogy megvan magában a képesség az anyaságra. Ha átadná magát az Anyaságnak, akkor legalább nem menne mindez kárba. Miért hagyná magát elkallódni? Gondolkozott már az anyaságon?

Elvörösödtem, és hirtelen mozdulattal elléptem mellőle.

- Bocsánatot kérek - dünnyögte a Hajtó szintén elpirulva. - Ez udvariatlan volt tőlem. Felejtse el, amit mondtam.

- Hazamegyek. Ne kövessen.

- Muszáj követnem, Vándor. Ez a dolgom.

- Miért olyan fontos magának az a pár ember? Miért? Mivel tudja igazolni magának a *feladatát?* Győztünk! Itt az ideje, hogy csatlakozzon a társadalomhoz, és valami építő jellegűt is tegyen!

A kérdéseim és a sorok közt rejlő vádak nem zaklatták fel túlságosan a Hajtót.

- Amikor csak a világuk pereme súrolja a mi világunkat, ott valaki meghal. - Békésen ejtette ki a szavakat, és egy pillanatra egy másik személyt láttam felvillanni az arcában. Csodálkozva döbbentem rá, hogy mélyen hisz abban, amit csinál. Egy részem azt feltételezte, hogy csak azért Hajtó, mert bűnös vágy ég benne az erőszakos dolgok iránt.

- Ha csak egy lélek is áldozatául esik a maga Jaredjének vagy Jamie-jének, az is egy lélekkel több a kelleténél. Amíg a bolygón tökéletes béke nem honol, az én munkám nem szorul különösebb igazolásra. Amíg túlélő Jaredek bóklásznak erre, szükségük van rám, hogy megvédjem a fajtánkat. Amíg Melanie-k vezetnek lelkeket az orruknál fogva...

Hátat fordítottam neki, és olyan nagy léptekkel indultam a lakásom felé, hogy futnia kellett, ha utol akart érni.

- Ne veszítse el magát, Vándor! - szólt utánam. - Fogy az ideje! - Elhallgatott, majd egy még hangosabbat kiáltott. - Mindenképpen értesítsen, hogy mikor kezdjem Melanie-nak szólítani!

Ahogy nőtt köztünk a távolság, úgy halkult el a hangja. Tudtam, hogy követni fog a maga tempójában. Ez a hét nagyon kellemetlen volt - látni az arcát minden terem hátuljában, hallgatni a lépteit mögöttem a járdán minden nap -, de bakfitty ahhoz képest, ami rám vár. El fogja lehetetleníteni az életemet.

Úgy éreztem, mintha Melanie erőből nekivetné magát a koponyám belső falainak.

Végezzünk vele. Mondd azt a feletteseinek, hogy valami elfogadhatatlant tett. Hogy bántalmazott minket. A mi szavunk állna az övé ellen...

Az emberek világában - emlékeztettem, már-már szomorúan, hogy nekem nem állnak rendelkezésemre ilyen eszközök. *Itt nincsenek felettesek, legalábbis ebben az értelemben. Mindenki egyenlő félként működik együtt a másikkal. Vannak olyanok, akiknek sokan jelentenek, hogy egy helyre kerüljenek az információk, és bizottságok, amelyek döntéseket hoznak az adott információkkal kapcsolatban, de ezek nem fogják megakadályozni őt abban, hogy azt a munkát végezze, amit szeretne. Tudod, ez úgy működik, hogy...*

Kit érdekel, hogy működik, ha az nem segít rajtunk? Tudom már - öljük meg! A fejemet betöltötte az a mélyen szégyenletes kép, amint tenyerem összeszorul a Hajtó nyaka körül.

Pontosan ezek miatt a dolgok miatt van a mi fajtánknál jobb kezekben ez a hely.

Szállj le arról a magas lóról. Neked is ugyanakkora örömet okozna, mint nekem. A kép visszatért, Melanie képzeletében elkékült a Hajtó arca, de ezúttal a gondolatot a gyönyör vad hulláma kísérte.

Ez te vagy, nem pedig én. Igazat állítottam, a gondolattól felkavarodott a gyomrom. Ugyanakkor ez veszélyesen közel járt a hazugsághoz - ugyanis nagyon örültem volna, ha soha többé nem látom a Hajtót.

És most mit tegyünk? Én nem adom fel. Te sem adod fel. Az átkozott Hajtó pedig holtbiztos, hogy nem fogja feladni!

Nem válaszoltam. Nem volt kész válaszom.

Egy röpke pillanatra csend támadt a fejemben. Kellemes volt. Azt reméltem, bárcsak így maradna. De csak egy módot találtam arra, hogy megvásároljam a nyugalmamat. Hajlandó vagyok megfizetni az árát? Az én kezemben van még a döntés egyáltalán?

Melanie lassan lecsillapodott. Mire bejutottam a bejárati ajtón, és helyre raktam magam mögött a reteszeket, amiket soha nem fordítottam el - emberi eszközök, békés világban nincs helyük -, addigra elmélkedővé váltak a gondolatai.

Soha nem gondolkoztam még azon, hogy oldja meg a ti fajotok a szaporodást. Fogalmam sem volt, hogy így.

Nagyon komolyan vesszük ezt a dolgot, igen. Köszönöm az érdeklődésedet. Melanie-t nem zavarta a vaskos irónia a gondolatomban.

Még mindig a felfedezésén elmélkedett, amikor bekapcsoltam a számítógépemet, és a menetrendszerű repülőjáratokat kezdtem el böngészni. Beletelt egy kis időbe, amíg ráébredt, mit forgatok a fejemben.

Hova megyünk? A gondolatban rémület csendült. Éreztem, ahogy az aggodalma fodrozódni kezd a fejemben, a pihék simogatásához hasonló érintését, ahogy próbálja kideríteni, mit titkolhatok előle.

Úgy határoztam, megspórolom neki a kutakodást. *Chicagóba megyek.*

A rémület immár több volt, mint egy villanás. *Miért?*

Meglátogatom a Gyógyítót. Nem bízom a Hajtóban. Beszélni akarok a Gyógyítóval, mielőtt döntenék.

Rövid szünet, mielőtt Melanie ismét megszólalt volna.

Mielőtt eldöntenéd, hogy megölsz-e?

Pontosan.

8. Szerelem

- Hogy *maga* fél a repüléstől? - A Hajtó hangjából már-már kicsordult a gúnyolódásba hajló hitetlenség. - Nyolc alkalommal utazott keresztül a világűrön, és ezek után nem mer felülni egy közvetlen járatra az arizonai Tucsonig?

- Először is, nem félek. Másodszor, amikor a világűrben utaztam, nem voltam éppen tudatában, hol vagyok, mivel egy hibernációs kamrában tároltak. És harmadszor, ez a gazdatest mindig tengeribeteg lesz a repülőkön.

A Hajtó méltatlankodva az ég felé emelte a tekintetét. - Akkor vegyen be gyógyszert! Mit tenne, ha Átkelő Gyógyító nem költözött volna St. Mary's-be? Egészen Chicagóig autóval menne?

- Nem. De mivel esetemben az autózás ésszerű választás, úgy döntöttem, így teszek. Jó lesz egy kicsit többet meglátni ebből a világból. A sivatag lenyűgöző tud lenni...

- A sivatag halálosan unalmas.

- ...én pedig nem sietek sehova. Sok mindent végig kell gondolnom, és örülni fogok egy kis *egyedüllétnek*. - Miközben kihangsúlyoztam az utolsó szót, jelentőségteljes pillantást vetettem a Hajtóra.

- Amúgy sem értem, miért akarja meglátogatni a régi Gyógyítóját. Rengeteg szakképzett Gyógyító él errefelé.

- Átkelő Gyógyítóban megbízom. Neki van az ilyesmiben tapasztalata, nekem pedig szerintem nem áll elég információ a rendelkezésemre - vetettem rá egy újabb jelentőségteljes pillantást.

- Nincs arra ideje, hogy *ne* siessen, Vándor. Felismerem a jeleket.

- Bocsásson meg, ha nem tartom a véleményét elég elfogulatlannak. Eleget tudok az emberi viselkedésről ahhoz, hogy felismerjem, ha manipulálni próbálnak.

A Hajtó mérgesen meredt rám.

Éppen a bérelt autómba pakoltam azt a pár dolgot, amit magammal szándékoztam vinni. Bár nem csomagoltam sok mindent, még kevesebbet hagytam hátra. Nagyon kevés személyes holmit halmoztam fel. Volt elég ruhám ahhoz, hogy kibírjam egy hétig mosás nélkül, és szükséges mennyiségű higiéniai felszerelésem. Az elmúlt hét hónap során kis lakásom falai csupaszon, polcai üresen maradtak. Talán soha nem is akartam igazán letelepedni itt.

A Hajtó a járdán tanyázott le a nyitott csomagtartóm mellett, onnan bombázott rosszindulatú kérdéseivel és megjegyzéseivel, amikor éppen hallótávolságon belül tartózkodtam. De legalább abban biztos lehettem, hogy túlságosan türelmetlen természet ahhoz, hogy autóval kövessen, ő

repülővel megy majd Tucsonba, mint ahogy engem is erre próbál rávenni a gúnyolódásával. Ez nagy megkönnyebbülés volt. Elképzeltem, amint csatlakozik hozzám minden alkalommal, amikor megállok enni, ott ólálkodik a benzinkutak mosdói előtt, kimeríthetetlen kíváncsiskodása vár minden piros lámpánál. Végigfutott rajtam a hideg a gondolatra. Ha egy új test azt jelenti, hogy megszabadulok a Hajtótól... hát, ez elég komoly érv.

De van más választásom is. Magam mögött is hagyhatom ezt a világot mint kudarcélményt, és továbbállhatok egy tizedik bolygóra. Dolgozhatnék azon, hogy elfelejtsem ezt az egészet. Csak egy apró kis foltot jelentene az egyébként makulátlan önéletrajzomban.

De hova mehetnék? Egy olyan bolygóra, ahol már jártam? Az Éneklő Világ az egyik kedvencem volt, de feladni a látást a vakságért? A Virágok Bolygója nagyon kellemes... Ugyanakkor a klorofilalapú életformáknak annyira szűkös az érzelmi spektrumuk. Elviselhetetlenül lassúnak érezném az emberek világának tempója után.

Egy új bolygóra? Valóban történt nemrég egy újabb hódítás - itt, a Földön az új gazdafajt „Delfinek”-nek nevezték el jobb híján, bár inkább a szitakötőkre hasonlítottak, mint a delfinekre. Magasan fejlett fajról van szó, és kétségkívül mobilisról, de miután oly sokáig éltem a Hínárok között, egy újabb vizes bolygó gondolata egyszerűen taszított.

Nem, még mindig rengeteg dolog maradt *ezen* a bolygón, amit eddig nem tapasztaltam meg. Semmi mást nem találtam olyan csábítónak az ismert világegyetemben, mint ezt az árnyas kis kertet ebben a csendes utcában. Vagy a kihalt sivatag égboltjának hívogatását, amit egyelőre csak Melanie emlékein keresztül láthattam.

Melanie nem osztotta a véleményemet a lehetőségeimről. Nagyon csendes volt, amióta csak eldöntöttem, hogy meglátogatom az első Gyógyítómat, Mély Vizeken Átkelőt. Nem voltam biztos benne, mit jelenthet ez a távolságtartás. Vajon kevésbé veszedelmesnek, kisebb púpnak próbál tűnni a hátamon? Vagy a Hajtó rohamára próbál felkészülni? Esetleg a halálra? Vagy a velem való harcra? Át akarja venni a hatalmat?

Bármi is volt a terve, elzárkózott - csak a halvány, figyelő jelenlétét éreztem a koponyám hátuljában.

Még egyszer, utoljára visszamentem a házba, hogy meggyőződjek arról, semmit nem felejtek otthon. A lakás üresnek tűnt, nem fordítottam gondot arra, hogy kidekoráljam. Csak a legszükségesebb bútorok maradtak benne, amelyeket még az előző lakó hagyott ott. A tányérok még mindig a

konyhaszekrényben voltak, a párnák az ágyon, a lámpák az asztalokon; ha nem jönnék vissza, a következő lakónak alig kell majd kitakarítania.

Amint kiléptem az ajtón, megszólalt a telefon, úgyhogy visszafordultam, hogy felvegyem, de elkéstem. Már átállítottam az üzenetrögzítőt, hogy az első csörgés után vegye fel. Tudtam, mit hall majd a hívó; egy homályos magyarázatot tőlem, miszerint a szemeszter hátralévő idejében távol leszek, és a kurzusom szünetel, amíg nem találnak valakit, aki helyettesít. Nem indokoltam meg, miért. Vetettem egy pillantást a televízió tetején lévő órára. Éppen csak elmúlt reggel nyolc. Biztos voltam benne, hogy Curt hív, aki mostanában kaphatta meg az üzenetnél alig részletesebb e-mailemet, amit még tegnap éjjel küldtem el. Bűntudatom volt, amiért nem fejezem be a nála vállalt feladatomat, már-már szökevény szöcskének éreztem magam. Talán ez a lépés, ez a leköszönés a következő, még szégyenletesebb döntésem előhangja. Ezt nem találtam kellemes gondolatnak. Elvette a kedvem attól, hogy meghallgassam az üzenetet, bármi is legyen az, bár egyáltalán nem kellett sietnem.

Még egyszer körülnéztem az üres szobákban. Nem úgy tűnt, mintha bármit is otthagynék, nem volt bennem semmi kötődés a hely iránt. Az a furcsa érzés támadt bennem, hogy ez a világ - nemcsak Melanie, hanem az egész bolygó - nem akar engem, függetlenül attól, hogy én mennyire akarom őt. Egyszerűen mintha nem akarná befogadni a gyökereimet. A gyökerek gondolatára kényszeredett mosolyra húzódott a szám. Ez az érzés csak babonás ostobaság.

Soha nem birtokoltam még olyan gazdatestet, amelyik képes lett volna babonás lenni. Érdekes élmény volt. Mint amikor tudja az ember, hogy figyelik, anélkül, hogy megláthatná, kicsoda. Égnek állt tőle a hajam a tarkómon.

Szorosan behúztam magam mögött az ajtót, de nem nyúltam az idejétmúlt zárakhoz. Senki nem fogja háborgatni ezt a helyet, amíg vissza nem jövök, vagy oda nem adják valaki másnak.

Anélkül, hogy ránéztem volna a Hajtóra, beszálltam az autómba. Eddig nem vezettem sokat, Melanie sem, és emiatt egy kicsit ideges voltam. De biztosra vettem, hogy elég hamar hozzászokom majd.

- Tucsonban várom - ígérte a Hajtó, az anyósülés nyitott ablakán behajolva, miközben elindítottam a motort.

- Ebben nem kételkedem - morogtam.

Megtaláltam a gombokat az ajtó belső falán. Megpróbáltam elrejteni a mosolyomat, megnyomtam az ablakhúzó gombot, és néztem, hogy ugrik hátra a Hajtó.

- Talán... - emelte fel a hangját, amíg már szinte kiabált, hogy meghalljam a motor bőgésén és a csukott ablakon keresztül -, talán én is megpróbálkozom a maga módszerével. Talán útközben találkozunk.

Elmosolyodott, és megvonta a vállát.

Csak azért mondta, hogy idegesítsen. Megpróbáltam nem kimutatni, hogy sikerült. Az előttem elterülő útra függesztettem a tekintetemet, és óvatosan elindultam a járda mellől.

Elég könnyű volt megtalálni az autópályát, majd követni a táblákat kifelé San Diegóból. Nemsokára már nem maradt tábla, amit követnem kellett volna, útelágazás, amit elnézhettem volna. Nyolc órán belül Tucsonban leszek. Ez nem elég hosszú. Talán megszállok éjszakára egy kisvárosban útközben. Ha biztos lennék abban, hogy a Hajtó előttem jár, és türelmetlenül vár rám, nem pedig hátulról követ, akkor a megállás kellemes haladékot biztosítana.

Azon kaptam magam, hogy gyakran nézegetem a visszapillantó tükröt, azt figyelve, követnek-e. Lassabban hajtottam mindenkinél, nem vágytam arra, hogy elérjem az úticélomat, a többi autó pedig habozás nélkül elhajtott mellettem. Egyikben sem láttam senkit, akit felismertem volna. Nem szabadna hagynom, hogy a Hajtó piszkálódása így felzaklasson, nyilvánvaló, hogy nem lenne türelme bárhova is ilyen lassan menni. Ennek ellenére... továbbra is nyitva tartottam a szemem.

Jártam már nyugaton az óceánnál, északon és délen, fent és lent a szépséges kaliforniai tengerparton, de keletre még soha nem utaztam. A civilizáció gyorsan elmaradt mögöttem, és egykettőre kopár hegyek és sziklák vettek körül, a kihalt sivatagi táj előhírnökeiként.

Nagyon megnyugtató volt távol kerülni a lakott területektől, és ez zavart egy kissé. Nem szabadott volna ilyen örömmel fogadnom a magányt. A lelkek társaságkedvelő lények. Együtt, összhangban élünk, dolgozunk és növekszünk. Egyformák vagyunk, békések, barátságosak, őszinték. Miért érzem magam jobban távol a fajtámtól? Melanie teszi ezt velem?

Kutatni kezdtem utána, de távol járt, a fejem hátsó részében álmodozott.

Ez volt a legkellemesebb, mióta csak ismét beszélni kezdett.

Gyorsan szaladtak a kilométerek. A sötét, durva sziklák és a poros, bozótos mezők monoton egyformasággal repültek el mellettem. Rádöbbentem, hogy gyorsabban haladok, mint szándékoztam. Semmi nem kötötte le errefelé a figyelmemet, úgyhogy nem volt könnyű sétakocsikáz-

nom. Elkalandoztak a gondolataim, és azon kezdtem töprengeni, Melanie emlékeiben miért volt a sivatag sokkal színesebb, sokkal lenyűgözőbb. Hagytam, hogy az elmém az övével szálljon, és megpróbáltam megérteni, mit talált ilyen különlegesnek ebben az elhagyott vidékben.

De ő nem az üres, kihalt földet látta körülöttünk. Egy másik sivatagról álmodozott, ami kanyonos volt és vörös, varázslatos hely. Meg se próbált kizárni. Ami azt illeti, szinte úgy tűnt, mintha észre sem venné a jelenlétemet. Megint feltettem a kérdést, mit jelenthet a távolságtartása. Nem észleltem támadással kapcsolatos gondolatot. Sokkal inkább olyannak érződött, mint valami felkészülés a végre.

Egy boldogabb helyen tartózkodott az emlékeiben, amelytől mintha búcsúzott volna. Olyan hely volt, amit még soha nem engedett látnom.

Egy kunyhó állt ott, egy ötletesen kialakított lakóhely a vörös homokkő egyik hajlatába szorítva, veszedelmesen közel az árterülethez. Valószínűtlen építmény, távol minden ösvénytől és csapástól, egy első pillantásra értelmetlen, esztelen helyre építve. Kezdetleges lakhely, a modern technológia nyújtotta mindenfajta kényelem nélkül. Melanie emlékezett, hogy nevetett a csapon, amit pumpálni kellett, hogy a víz feljöjjön a föld mélyéről.

- Magasan veri a csatornázást - mondja Jared, és a szeme közti ránc elmélyül, ahogy összevonja a szemöldökét. Úgy tűnik, aggodalmat kelt benne a nevetésem. Attól fél talán, hogy nem tetszik a hely? - Semmi nincs itt, ami a nyomunkra vezethetné őket.

- Imádom - nyugtatom meg gyorsan. - Olyan, mint egy régi filmben. Tökéletes.

A mosoly, ami soha nem hagyja el teljesen az arcát - még álmában is mosolyog - kiszélesedik. - A filmekben soha nincs szó a dolgok sötétebb oldaláról. Gyere, megmutatom, hol van a latrina.

Hallom, ahogy Jamie nevetése végig visszhangzik a keskeny kanyonon, miközben előttünk szalad. Fekete haja a testével együtt repdes. Mostanában mindig ugrál ez a vékony, lebarnult bőrű fiú. Eddig észre sem vettem, milyen súly nehezedik azokra a keskeny kis vállakra. Mióta Jared velünk van, Jamie határozottan jókedvűvé vált. A feszült kifejezés eltűnt az arcáról, és vigyor telepedett a helyére. Mindketten rugalmasabbak vagyunk, mint gondoltam volna.

- Ki építette ezt a helyet?

- Az apám és a bátyáim. Én is belesegítettem egy kicsit, vagyis inkább belekontárkodtam. Az apám nagyon szeretett elvonulni a világtól. És nem

nagyon izgatták a konvenciók. Soha nem foglalkozott különösebben azzal, kinek a tulajdonában lehet a terület, nem állt sorba engedélyekért, vagy ilyesmi - nevetett Jared hátradobva a fejét. A napfény táncra kelt a szőkésebb tincsein. - Ez a hely hivatalosan nem létezik. Praktikus, nem? - Ezzel, láthatóan különösebb gondolkodás nélkül a kezemért nyúlt, és megfogta.

A bőröm lángra gyúlt, ahol hozzám ért. Nincs ennél jobb érzés, de furcsán sajogni kezd tőle a mellkasom.

Folyton hozzám ér, láthatóan azért van erre szüksége, hogy meggyőződhessen arról, hogy még mindig itt vagyok. Tudja-e vajon, milyen hatással van ez rám, a meleg tenyerének puszta érintése a bőrömön? Vajon az övére is lüktetni kezd az ereiben? Vagy egyszerűen csak annak örül, hogy már nincs egyedül?

Lóbálja a kezünket, miközben végigsétálunk egy kis csoport nyárfa alatt, amelyek olyan élénk zöldek a vörös háttér előtt, hogy káprázni kezd tőlük a szemem, nem találom a fókuszt. Jared jól érzi itt magát, jobban, mint bárhol máshol. Vajon nem akar többé megcsókolni? Nekem kellene megcsókolnom őt? Mi van, ha az nem tetszik majd néki?

Lenéz rám és elmosolyodik, a szeme körüli ráncok kis hálókba zsúfolódnak. Kíváncsi vagyok, tényleg olyan jóképű-e, amilyennek látom, vagy csak azért gondolom így, mert ő az egyetlen ember a világon Jamie-n és rajtam kívül.

Nem, nem hiszem, hogy erről lenne szó. Tényleg gyönyörű férfi.

- Min gondolkozol, Mel? - kérdezi. - Úgy tűnik, mintha valami nagyon fontos dolog járna az eszedben. - Elneveti magát.

Vállat vonok, a gyomrom görcsbe rándul. - Gyönyörű ez a hely.

Jared körbenéz. - Igen. De az ember otthona mindig gyönyörű, nem?

- Az otthon - ismétlem meg a szót halkan. - Otthon.

- A te otthonod is, ha te is úgy akarod.

- Akarom. - Úgy tűnik, mintha minden egyes kilométer, amit megtettem az elmúlt négy évben, efelé a hely felé vezetett volna. Soha nem akarom elhagyni, bár tisztában vagyok vele, hogy muszáj lesz. Az élelmiszer nem a fákon nő. Legalábbis a sivatagban nem.

Jared megszorítja a kezem, mire a szívem ki akar ugrani a helyéről. Ezt a fajta gyönyört alig lehet megkülönböztetni a fájdalomtól.

Összefolyt a kép, ahogy Melanie előreugrott az időben; gondolatai végigtáncoltak azon a forró napon, és amikor lelassítottak, a nap már több órája lenyugodott a kanyon vörös falai mögött. Én is vele tartottam, már-

már hipnotikus állapotba kerülve az előttem elterülő végtelen út, és a mellettem agyzsibbasztó egyformasággal elsuhanó csontvázszerű bokrok látványától.

Bekukucskálok az egy szem keskeny kis hálószobába. A kétszemélyes matrac csak centiméterekre van a durva kőfalaktól mindkét oldalon.

Mély, sűrű öröm tölt el a látványra, ahogy Jamie egy valódi ágyon alszik, puha párnával a feje alatt. Vézna kezeit és lábait szétdobja, kevés helyet hagyva számomra, hogy melléférjek. Sokkal nagyobb a valóságban, mint amekkorának a fejemben él. Majdnem tízéves - nemsokára már nem is lesz gyerek. Kivéve persze számomra; nekem mindig gyerek marad.

Jamie egyenletesen lélegzik, hallani, hogy alszik. Nincs félelem az álmában, legalábbis egyelőre.

Halkan behúzom az ajtót, és visszamegyek a kis kanapéhoz, ahol Jared vár.

- Köszönöm - suttogom, bár tudom, hogy még ha kiabálnék is, akkor sem ébredne fel most az öcsém. - Lelkifurdalásom van. Ez a kanapé túl rövid neked. Talán aludj te Jamie-vel az ágyban...

Jared felnevetett. - Mel, te csak pár centivel vagy kisebb nálam. Aludj kényelmesen, legalább most az egyszer. Legközelebb, ha kimegyek, szerzek magamnak egy heverőt, vagy valami.

Ez egyáltalán nem tetszik nekem, több okból sem. Nemsokára ki fog menni? Magával visz vajon minket? Ez a végleges szobabeosztás az ő fejében?

A vállam köré dobja a karját, és magához húz. Odabújok hozzá, bár az érintésének forróságába megint belenyilallik a szívem.

- Mi a baj? - kérdezi

- Mikor fogsz... mikor fogunk megint kimenni?

Vállat von. - Elég sok mindent összeszedtünk idefelé ahhoz, hogy kibírjuk pár hónapig. Ha most egy ideig helyben szeretnél maradni, akkor kiszaladhatok pár rövid portyázásra. Biztos vagyok benne, hogy unod már a menekülést.

- Így van - értek vele egyet. Mély levegőt veszek, hogy könnyebben össze tudjam szedni a bátorságom. - De ha te kimész, akkor én is.

Még szorosabban ölel. - Beismerem, az úgy nekem is jobban tetszene. A gondolat, hogy el kell váljak tőled... - Halkan felnevet. - Őrültségnek hangzana, hogy inkább meghalnék? Túl melodramatikus lenne?

- Nem, pontosan tudom, mire gondolsz.

Biztos, hogy ugyanúgy érez, ahogy én. Mondana ilyesmit, ha csak egy másik emberként gondolna rám, nem pedig nőként?

Rádöbbenek, hogy most először vagyunk igazán egyedül azóta az éjszaka óta, amikor összetalálkoztunk - most először van egy ajtó, amit becsukhatunk az alvó Jamie és miköztünk. Olyan sok éjszakát töltöttünk ébren, suttogó beszélgetésekkel, elmesélve egymásnak a történeteinket, a vidámakat és a rémisztőeket, miközben Jamie feje mindig az ölemben nyugodott. Felgyorsul a lélegzetem attól az egyszerű, bezárt ajtótól.

- Nem hinném, hogy heverőt kellene keresned, még nem.

Érzem magamon a kérdő tekintetét, de nem tudok a szemébe nézni. Elszégyellem magam, de már késő. Kimondtam.

- Itt maradunk, amíg el nem fogy az élelmünk, ne izgulj. Már rosszabb dolgokon is aludtam, mint ez a kanapé.

- Nem erre gondoltam - felelem, még mindig lesütött szemmel.

- Tied az ágy, Mel. Ez ügyben nem alkuszom.

- Nem is erre gondoltam. - A hangom alig több suttogásnál. - Arra gondoltam, hogy a kanapé bőven elég hosszú Jamie-nek. Még sokáig nem fogja kinőni. Én pedig megoszthatnám az ágyat... veled.

Csend. Fel akarok nézni, olvasni az arckifejezésében, de túl rémült vagyok hozzá. Mi van, ha visszataszítónak találja a gondolatot? Hogy fogom azt kibírni? Vajon most elküld?

A meleg, cserzett bőrű ujja megemeli az állam. A szívem zakatolni kezd, amikor találkozik a tekintetünk.

- Mel, én... - Most az egyszer nem mosolyog.

Megpróbálom levenni róla a tekintetem, de maga felé fordítja az állam, muszáj a szemébe néznem. Hát nem érzi ezt a tüzet az ő teste és az enyém között? Ez csak az én fejemben létezne? Az meg hogy lehet? Olyan, mintha egy nap szorult volna közénk - lepréselve, mint egy virág egy vastag könyv lapjai között, egy virág, ami átégeti a papírt. Ő valami mást érezne? Valami rosszat?

Egy perc múlva megmozdítja a fejét; most ő fordul el, még mindig keményen tartva az állam. Halkan megszólal. - Nem tartozol nekem ezzel, Melanie. Semmivel nem tartozol nekem.

Nehezemre esik nyelni. - Nem azt mondtam... nem úgy értem, hogy lekötelezve érzem magam. És neked sem kellene így értened. Felejtsd el, hogy bármit is mondtam.

- Ez nem valószínű, hogy sikerül, Mel.

Sóhajt, én meg el akarok tűnni. Fel akarom adni - a megszállók rendelkezésére bocsátani az elmém, ha ez az ára, hogy kiradírozhassam ezt

a hatalmas melléfogást. A múltam utolsó két percéért cserébe odaadni a jövőmet. Bármit.

Jared újabb mély levegőt vesz. A padlóra hunyorog, a szeme és az álla megfeszül. - Mel, ennek nem feltétlenül kell így történnie. Csak azért, mert összekerültünk, csak azért, mert mi vagyunk az utolsó férfi és nő a földön... - Keresi a szavakat, még soha nem láttam ilyennek. - Ez nem jelenti azt, hogy bármit is meg kellene tenned, amit nem akarsz. Nem vagyok az a fajta férfi, aki elvárná, hogy... Nem muszáj...

Olyan zaklatottnak tűnik, olyan komor az arca, hogy azon kapom magam, beszélek hozzá, bár már akkor tudom, hogy ez rossz ötlet, mielőtt megszólalnék. - Nem így értettem - motyogom. - Nem arról beszélek, hogy „muszáj" lenne, és nem gondolom, hogy „az a fajta férfi" vagy. Nem. Persze, hogy nem. Egyszerűen csak...

Egyszerűen csak szeretem. Összeszorítom a fogam, mielőtt még jobban megalázhatnám magam. Most rögtön le kellene harapnom a nyelvem, mielőtt még több bajt okozna.

- Egyszerűen csak...? - kérdezi Jared.

Megpróbálom megrázni a fejem, de még mindig fogja az állam.

- Mel?

Kirántom magam a kezéből, és vadul megrázom a fejem.

Közelebb hajol hozzám, és hirtelen megváltozik az arckifejezése. Egy új vívódás jelenik meg rajta, amilyet eddig nem tapasztaltam nála, és ami, bár nem tudom teljesen megfejteni, kiradírozza belőlem a visszautasítás szégyenét, amitől már szúrt a szemem.

- Megtennéd, hogy megszólalsz? Hogy elmondod, mire gondolsz? Kérlek! - suttogja. Megérzem a leheletét az arcomon, és beletelik pár másodpercbe, amíg képessé válok gondolkozni.

A tekintetétől elfeledem, hogy halálra vagyok rémülve, hogy soha többet nem akartam megszólalni.

- Ha választanom kéne, kivel akarnék egyedül maradni egy kihalt bolygón, és akárkit választhatnék, akkor is te lennél az - suttogom. A nap még forróbban kezd sütni közöttünk. - Veled akarok maradni örökre. És nem csak... nem csak beszélgetni. Amikor hozzám érsz... - Összegyűjtve a bátorságom, finoman végighúzom az ujjam a karja meleg bőrén, és úgy érzem, mintha lángnyelvek csapnának ki az ujjbegyem alól. Jared szorosabban kezd ölelni. Ő is érzi vajon a tüzet? - Nem akarom, hogy elengedj. - Egyértelműbben szeretnék fogalmázni, de nem találom a szavakat. Ez így is van jól. Elég baj, hogy ennyi is kiszaladt a számon. - Ha

te nem így érzel, megértem. Talán neked más az egész. Sem baj. - Hazugságok.

- Ó, Mel - sóhajtja a fülembe, és odahúzza az államat az övéhez.

Újabb lángnyelvek az ajkain, még tüzesebbek, felhólyagzik tőlük a bőröm. Nem tudom, mit csinálok, de úgy tűnik, nem is számít. Jared keze a hajamban van, és a szívem mindjárt felrobban. Nem kapok levegőt. Nem is akarok levegőt venni.

De a szája a fülemhez vándorol, és amikor megpróbálok visszatalálni hozzá, megfogja az arcom, nem enged.

- Csoda történt - több, mint csoda -, amikor rád találtam, Melanie. Ebben a pillanatban, ha választanom kellene, hogy visszakapjam a világot, vagy megkapjalak téged... akkor rólad nem tudnék lemondani. Még akkor sem, ha cserébe megmenthetnék ötmilliárd életet.

- Ez nem helyes.

- Nagyon helytelen, de nagyon igaz.

- Jared - sóhajtom. Megpróbálom ismét elkapni a száját. Jared elhúzódik, és olyan arcot vág, mintha még nem fejezte volna be. Mi mondanivalója lehet még?

- De...

- De? - Hogy lehet még itt egy de? Mi a csuda követheti ezt a sok tüzet, ami de-vel kezdődik?

- De te tizenhét éves vagy, Melanie. Én pedig huszonhat.

- És ennek mi köze bármihez?

Nem válaszol. A keze lassan végigsimít a karomon, lángokat fest rá.

- Biztosra veszem, hogy viccelsz. - Hátrébb húzódtam, hogy lássam az arcát. - Te a konvenciók miatt aggódsz, amikor túléltük a világ végét?

Jared hangosan nyel egyet, mielőtt válaszolna. - A legtöbb konvenció nem véletlenül jött létre, Mel. Rossz embernek érezném magam, mintha kihasználnálak. Te nagyon fiatal vagy.

- Már nincsenek fiatalok. Mindenki, akinek sikerült mostanáig túlélnie, ősöreg.

Mosoly húzza fel Jared szájának fél sarkát. - Lehet, hogy igazad van. De ez nem olyasmi, amit el kellene sietnünk.

- Mire kellene várnunk? - háborgok.

Jared egy hosszú pillanatig habozik, gondolkozik.

- Hát, először is, van néhány... gyakorlati aspektusa a dolognak, amit meg kellene fontolnunk.

Felmerül bennem a kérdés, hogy nem csak azért tereli-e a témát, hogy időt nyerjen. Ez a benyomásom. Felvonom a szemöldököm. Nem tudom

elhinni, milyen irányt vett ez a beszélgetés. Ha tényleg akar engem, akkor ennek semmi értelme.

- Tudod... - szólal meg habozva. Bőre mélyarany barnasága alatt úgy néz ki, mintha elvörösödne. - Amikor felhalmoztam itt a készleteket, nem igazán számoltam... vendégekkel. Úgy értem... - A többit egy lélegzetre böki ki. - Eszembe sem jutott a fogamzásgátlásra gondolni.

Érzem, hogy ráncot vet a homlokom. - Ó.

A mosoly eltűnik Jared arcáról, és egy rövid másodpercre harag villan át rajta, amit még soha nem láttam rajta. Ettől olyan veszélyesnek tűnik, amit elképzelni sem tudtam róla. - Ez nem az a világ, amelyre gyermeket kívánnék nemzeni.

Szavai belém találnak, és görcsbe rándulok a gondolatra, hogy egy apró, ártatlan kisbaba itt nyissa fel a szemét. Már Jamie tekintetét látni is elég rossz, tudni, mit kínál számára ez az élet, még a legjobb feltételek között is.

Jared hirtelen visszaváltozik Jareddé. Ráncba gyűrődik a szeme. - Egyébként is, rengeteg időnk van arra, hogy... erről gondolkozzunk. - Megint csak az időt húzza, gyanítom. - Tisztában vagy te azzal egyáltalán, milyen nagyon-nagyon rövid időt töltöttünk még együtt? Még csak négy hete találtuk meg egymást.

Ettől a padlóra kerülök. - Ez lehetetlen.

- Huszonkilenc napja. Számolom.

Próbálok visszaemlékezni. Lehetetlen, hogy még csak huszonkilenc napja lenne, hogy Jared megváltoztatta az életünket. Úgy tűnik, mintha Jamie és én együtt töltöttünk volna Jareddel minden pillanatot, mióta magunkra maradtunk. Talán úgy három, vagy négy éve.

- Van időnk - ismétli meg Jared.

Egy hirtelen pánikroham, ami olyan, mint egy baljós megérzés, akadályozza meg pár pillanatra, hogy megszólaljak. Jared aggódó tekintettel figyeli a váratlanul megváltozott arckifejezésemet.

- Ezt nem tudhatod. - A kétségbeesés, ami megszelídült, mióta egymásra találtunk, most ostorcsapásként vág végig bennem. - Nem tudhatod, mennyi időnk van még. Nem tudhatod, hogy a hónapokat, a napokat, vagy az órákat kell-e számolnunk.

Jared kedvesen elneveti magát, szája érintésével ellazítja azt a pontot, ahol egymásba fut a két szemöldököm. - Ne aggódj, Mel. A csodák nem így működnek. Soha nem foglak elveszíteni. Soha nem hagyom, hogy elkerülj mellőlem.

Melanie visszarepített a jelenbe - az autópálya keskeny szalagjához, amely Arizona pusztaságain kígyózik végig a gyilkos déli nap tüzében égve - anélkül, hogy én döntöttem volna így. Az előttünk lévő kihalt tájra meredtem, de a bennem lévő kihaltságot érzékeltem.

Melanie gondolatai halkan sóhajtották a fejemben: *Soha nem tudhatod, mennyi időd van még.*

A szememből csorgó könnyek mindkettőnk könnyei voltak.

9. Felfedés

Sebesen végighajtottam az I-10-es csomóponton, miközben a nap még alacsonyabbra ereszkedett a hátam mögött. Nem láttam sokat az aszfalt fehér és sárga felfestésein, illetve az időnként felbukkanó zöld táblákon kívül, amelyek még keletebbre irányítottak. Most már siettem.

De nem voltam teljesen biztos abban, *miért* is sietek. Hogy megszabaduljak ettől az egésztől, feltételeztem. A fájdalomtól, a szomorúságtól, az elveszett és reménytelen szerelem utáni vágyakozástól. Ez vajon azt jelenti, hogy ettől a testtől is? Nem jutott eszembe más megoldás. Ezzel együtt fel fogom tenni a kérdéseimet a Gyógyítómnak, de úgy éreztem, a döntés már megszületett. *Szöcske. Betoji.* Gondolatban kiejtettem a szavakat, megpróbáltam magamhoz szelídíteni őket.

Bár tudnék valami megoldást találni arra, hogy megóvjam Melanie-t a Hajtótól. Nagyon nehéz lenne. Nem is, inkább lehetetlen.

De meg fogom próbálni.

Ezt megígértem neki, de oda se figyelt. Még mindig álmodozott. Feladta, gondoltam - most, hogy már túl késő volt ahhoz, hogy ezzel segítsen rajtam.

Megpróbáltam elkerülni a fejében felbukkanó vörös kanyont, de én is ott jártam. Függetlenül attól, milyen erősen próbáltam a mellettem elsuhanó autókra, a reptér felé ereszkedő gépekre, és a fejünk felett úszó pár finom kis felhőre koncentrálni, nem tudtam teljesen kivonni magam az álmai hatása alól. Ezernyi különböző szögből memorizáltam Jared arcát. Néztem, hogy nyúlik meg hirtelen Jamie, akinek a teste csupa csont és bőr. A karom mindkettejükért sajgott - sőt, sajgásnál fájdalmasabb érzés volt, pengeéles és heves. Elviselhetetlen. Meg kell szabadulnom tőle.

Szinte vakon hajtottam végig a keskeny, kétsávos autóúton. A sivatag sokkal egyhangúbb és kihaltabb volt, mint valaha, ha ez lehetséges. Laposabb, színtelenebb. Jóval vacsoraidő előtt oda fogok érni Tucsonba.

Vacsora. Ma még nem ettem, és a hasam megkordult, amikor erre ráébredtem.

A Hajtó ott fog rám várni. Ettől viszont felkavarodott a gyomrom, az éhség helyét hányinger vette át. A lábam automatikusan felemelkedett a gázpedálról.

Megnéztem az anyósülésre terített térképet. Nemsokára odaérek egy kis pihenőhöz egy Picacho Peak nevű helyen. Talán ott megállok enni. Pár drága perccel elodázom a Hajtóval való találkozást.

Amikor erre az ismeretlen névre gondoltam - hogy Picacho Peak - Melanie nagyon furcsán, visszafojtottan reagált. Nem tudtam mire vélni. Már járt volna ott? Emlékeket kerestem, látványét vagy illatét, ami ezt igazolta volna, de semmit nem találtam. Picacho Peak. Megint észleltem az érdeklődés Melanie által elfojtott hullámát. Mit jelenthetnek számára ezek a szavak? De Melanie visszavonult a távoli emlékek közé, hogy elkerüljön engem.

Ez felébresztette a kíváncsiságomat. Egy kicsit gyorsabban kezdtem hajtani, hátha a hely látványa felidéz valamit.

Egy magányos hegycsúcs - az átlaghoz képest nem túl nagy, de a hozzám közelebbi alacsony, egyenetlen dombok fölé magasodó - kezdett alakot ölteni a láthatáron. Szokatlan, egyedi alakja volt. Melanie nézte, hogy növekszik, ahogy közeledünk felé, és megpróbált közömbösnek tűnni.

Miért tesz úgy, mintha nem érdekelné, amikor pedig oly nyilvánvaló, hogy igen? Amikor megpróbáltam kideríteni, megdöbbentett, milyen erős. Sehogy nem tudtam megkerülni a jó öreg falat. Vastagabbnak érződött, mint valaha, noha azt hittem, hogy szinte már el is tűnt.

Megpróbáltam kizárni Melanie-t a tudatomból, nem foglalkozni vele - a gondolattal, hogy egyre erősebbé válik. Inkább a csúcsot néztem, ahogy kirajzolódik a sápadt, forró égbolt előtt. Volt benne valami ismerős. Valami, amit határozottan felismertem, bár biztosan tudtam, hogy egyikünk sem járt itt azelőtt.

Szinte mintha szándékosan terelné el a figyelmemet, Melanie belevetette magát egy Jaredről szóló élénk emlékbe, ami váratlanul ért.

Megsülök a bőségben, miközben a vérszínű sziklák mögött haldokló nap vörös fényébe hunyorgok.

Hirtelen érzem meg a kezeket a karomon, de nem rettenek meg, bár nem hallottam, hogy közeledik a tulajdonosuk. Ismerősek a kezek.

- Nem nehéz téged meglepni.

A hangja illik a kihalt alkony békéjébe.

- Már az első lépésed előtt megláttalak - közlöm vele, anélkül, hogy megfordulnék. - A tarkómon is szem van.

Meleg ujjak simítanak végig a karomon a vattámtól a csuklómig, és húznak tüzes csíkot maguk után a bőrömön.

- Úgy nézel ki a lenyugvó nap fényében, mint egy istennő - suttogja a fülembe.

- Akkor majd ügyelek rá, hogy ezentúl minél gyakrabban álljak a lenyugvó nap fényébe.

Jared felnevet, a hangjától lecsukódik a szemem, és mosolyra húzódik a szám.

- Nem muszáj - válaszolja. - Mindig úgy nézel ki.

- Mondta az utolsó férfi az utolsó nőnek a Földön, elválásuk estéjén. Mondat közben eltűnik arcomról a vidámság. A mai nap nem a tartós mosolyok napja.

Jared felsóhajt. A lehelete az arcomon hűvösnek érződik a forró sivatagi levegőhöz képest.

- Jamie nem biztos, hogy egyetértene ezzel.

- Jamie még csak egy kisfiú. Kérlek, szépen kérlek, vigyázz rá.

- Egyezzünk meg - ajánlja Jared. - Te vigyázol magadra, és akkor én is meg teszem, ami tőlem telik. Különben nem.

Ez csak vicc, de most nem tudok nevetni rajta. Amint elválunk, nincs biztosíték semmire. - Bármi is történjék.

- Semmi nem fog történni. Ne aggódj. - Szinte semmit nem jelentenek a szavai. Felesleges erőlködnie. De legalább addig is hallgathatom a hangját, amíg beszél, bármit is mondjon.

Erősebbé válik a szorítása a csuklómon, az oldalamhoz szorítja a karom, és azzal a lendülettel megpördít. A mellkasára hajtom a fejem. Nem tudom, mihez hasonlítsam az illatát. Teljes mértékben a sajátja, olyan egyedi, mint a borókáé, vagy a sivatagi esőé.

- Mi nem fogjuk elveszíteni egymást - ígéri. - Minden körülmények között megtalállak majd. - Jaredről van szó, aki egy vagy két szívdobbanásnál hosszabb ideig nem tud komoly maradni. - Bárhova is bújjál. Bújócskában verhetetlen vagyok.

- Hagyod majd, hogy elszámoljak tízig?

- És kukucskálni sem fogok.

- Akkor benne vagyok - dünnyögöm, miközben próbálom eltitkolni, hogy alig kapok levegőt a könnyektől.

- Ne félj. Nem lesz semmi bajod. Erős vagy, gyors és okos. - Ezzel magát is próbálja meggyőzni.

Miért hagyom el? Olyan kicsi rá az esély, hogy Sharon még mindig ember.

De amikor megláttam az arcát a hírekben, akkor biztos voltam benne.

Csak egy átlagos beszerzőtúra volt, egy a több százból. Mint általában - amikor úgy ítéltük meg, hogy eléggé el vagyunk szigetelve, hogy biztonságban vagyunk -, bekapcsolva hagytuk a tévét, miközben kiürítettük a kamrát és a hűtőt. Csak az időjárás-előrejelzés miatt; a halálosan unalmas, egyszerűen-minden-tökéletes híradó, amit a paraziták sugároztak, nem volt különösebben szórakoztató. A haján akadt meg a szemem - a mély, már-már rózsaszínű vörös hajon, amilyet eddig csak egyvalakin láttam.

Most is fel tudom idézni a tekintetet, amit a szeme sarkából vetett a kamerára. A nézést, ami azt sugallja, próbálok láthatatlan maradni, ne vegyél észre. Nem mozgott elég lassan, túl nagy erőfeszítést fordított arra, hogy tartsa az átlagtempót. Elkeseredetten próbált beolvadni.

Nincs az a testrabló, aki ennek szükségét érezné.

Milyen okból mászkál Sharon emberként egy akkora nagyvárosban, mint Chicago? Talán mások is vannak ott? Nem úgy tűnik, mintha a mi döntésünk lett volna a dolog. Ha van rá esély, hogy rajtunk kívül is maradtak emberek, meg kell találnunk őket.

És egyedül kell mennem. Sharon mindenki elöl elmenekülne rajtam kívül - sőt, előlem is, de talán megáll annyi időre, hogy esélyem legyen felvilágosítani. Biztos vagyok benne, hogy tudom, hol rejtőzik.

- És te? - kérdezem fátyolos hangon. Nem vagyok biztos benne, hogy el tudom viselni ezt a közelgő istenhozzádot. - Te biztonságban leszel?

- Se a menny, se a pokol nem választhat el tőled, Melanie.

Anélkül, hogy lehetőséget adott volna nekem arra, hogy visszanyerjem a lélegzetem, vagy letöröljem a legfrissebb könnyeimet, Melanie egy újabb emlékkel dobott meg.

Jamie összegömbölyödve fekszik a karomban - már nem fér el úgy, mint régen. Össze kell hajtogatnia magát; hosszú, nyakigláb végtagjai éles szögben meredeznek. A karja már kezd szálkássá és inassá válni, de ő maga ebben a pillanatban csak egy kisgyerek, aki reszketve, már-már rettegve bújik hozzám. Jared éppen a dzsipet pakolja fel. Ha itt lenne, Jamie nem mutatná, hogy fél. Jamie bátor akar lenni, olyan, mint Jared.

- Félek - suttogja.

Csókot nyomok az éjsötét hajára, olyan illata van, mint a pornak és a napnak. Úgy érzem, mintha a részem lenne, mintha az elválásunk felszakítaná a bőrt ott, ahol össze vagyunk kötve.

- Jareddel nem lesz semmi bajod. - Bátornak kell tűnnöm, akár annak érzem magam, akár nem.

- Azt tudom. Téged féltelek. Attól félek, hogy nem jössz vissza. Mint Apa.

Ebbe belerándulok. Amikor Apa nem jött vissza - bár a teste végül mégis, amikor megpróbálta elvezetni hozzánk a Hajtókat - az volt a legfélelmetesebb, legijesztőbb és legfájdalmasabb élményem valaha. Mi van, ha megint ennek teszem ki Jamie-t?

- Vissza fogok jönni. Én mindig visszajövök.

- Félek - ismétli meg.

Bátornak kell lennem.

- Megígérem, hogy minden rendben lesz. Visszajövök. Megígérem. Tudod, hogy nem szoktam megszegni az ígéreteimet, Jamie. Különösen a neked tett ígéreteimet.

A reszketés elcsitul. Jamie hisz nekem. Bízik bennem.

És még eggyel:

Hallom őket egy emelettel alattam. Már csak percek, vagy másodpercek kérdése, hogy rám találjanak. Egy piszkos újságcafatra kaparom a szavakat. Alig kivehetőek, de ha Jared megtalálja, meg fogja tudni fejteni.

Nem elég gyors. Szeretlek, szeretem Jamie-t. Ne menj haza.

Nemcsak a szívüket töröm össze, de a menedéküket is elrabolom. Elképzelem a kis otthonunkat a kanyonban üresen, ahogy most már mindig állni fog. Vagy ha nem üresen, akkor sírboltként. Látom, ahogy a testem odavezeti a Hajtókat. Ahogy elmosolyodik az arcom, amikor elkapjuk ott őket...

- Elég - szólalok meg hangosan, miközben megpróbálok kitérni a fájdalom ostorcsapása elől. - Elég! Átjött az üzenet! Most már én sem tudok nélkülük élni. Ez boldoggá tesz téged? Mert ezek után, ugye, nincs túl sok választásom. Csak egy - meg kell szabaduljak tőled. Tényleg azt akarod, hogy a Hajtó költözzön beléd? Pfuj! - Éppen olyan visszataszítónak találtam a gondolatot, mintha nekem kellene befogadnom.

Van más választásod is, gondolta halkan Melanie.

- Ó, tényleg? - kérdeztem gúnytól csöpögő hangon. - Egyet mondjál.

Hát odanézz.

Még mindig a hegyet bámultam. Uralta a tájat, hegyes sziklaként meredezett a lapos tájban. Az érdeklődése odavonzotta a tekintetem a körvonalára, végignéztem az egyenetlen, kétcsúcsú gerincen.

Egy lassú, elnagyolt görbe, majd egy éles kanyar észak felé, újabb éles kanyar vissza a másik irányba, ami egy hosszabb rész alatt visszatekeredik északra, majd egy éles ereszkedés dél felé, ami hirtelen egy újabb sekély görbévé lapul.

Nem északról és délről van szó, ahogy én mindig is láttam Melanie töredékes emlékeiben, hanem fentről és lentről.

Egy hegygerinc vonulatáról.

A vonalakról, amelyek Jaredhez és Jamie-hez vezetnek. Ez volt az első vonal, a kiindulópont.

Meg tudom találni őket.

Meg tudjuk találni őket, javított ki Melanie. *Te nem ismered az összes tájékozódási pontot. Éppen úgy, mint a kunyhóval, ezzel kapcsolatban sem adtam át neked mindent.*

- Nem értem. Hova vezet? Hogyan vezethet minket egy hegy? - A pulzusom gyorsabban kezdett verni a gondolatra: Jared közel van. Jamie elérhető.

Melanie megmutatta nekem a választ.

- Ezek csak vonalak. Jeb bácsi meg csak egy vén bolond. Egy elmebeteg, csakúgy, mint apám családjának többi tagja. - Megpróbálom kirángatni a könyvet Jared kezéből, de szinte észre se veszi az erőlködésemet.

- Elmebeteg, mint Sharon mamája? - kontráz Jared, még mindig a sötét ceruzavonalakat tanulmányozva, amelyek a régi fényképalbum hátsó borítóját csúfítják. Egyedül ezt nem veszítettem el a sok menekülés közepette. Még a firkának is, amit a bolond Jeb bácsi hagyott rajta az utolsó látogatása alkalmával, szentimentális értéke lett mostanra.

- Értem, mire célzol. - Ha Sharon még mindig életben van, azt az anyjának köszönheti, a Bolond Maggie néninek, aki valószínűleg holtversenyben nyerne Bolond Jeb bácsival az Elmebeteg Stryder Rokonok Legelmebetegebbje címért folyó megmérettetésen. A saját apámon csak elvétve volt felfedezhető a Stryder-féle zakkantság - ő nem épített titkos bunkert a kert végében, vagy ilyesmi. A többiek, a testvérei, Maggie néni, Jeb bácsi és Guy bácsi a legelszántabb összeesküvéselmélet-gyártók közé tartoztak. Guy bácsi egy olyan köznapi autó balesetben halt meg, mielőtt még a többiek eltűntek volna az invázió során, hogy még Maggie és Jeb is

csak emberfeletti erőfeszítés árán tudtak konspirációt gyártani az esemény köré.

Az apám mindig úgy hivatkozott rájuk szeretettel, mint Az Őrültekre. - Azt hiszem, ideje, hogy meglátogassuk Az Őrülteket - szokta bejelenteni, mire Anya felmordult; ezért is volt olyan ritka ez a bejelentés, amilyen.

Az egyik ilyen ritka látogatás alkalmával Sharon titokban megmutatta nekem az anyja búvóhelyét. Lebuktunk - Maggie mindent telerakott csapdákkal; Sharon alaposan kikapott, és bár megeskettek, hogy nem beszélek a dologról senkinek, az az érzésem támadt, hogy Maggie néni valószínűleg új szentélyt fog építeni.

De emlékszem rá, hogy hol van az előző. Most odaképzelem Sharont, ahogy Anna Frankként éli életét az ellenséges város közepén. Meg kell találnunk, és haza kell hoznunk.

Jared szakítja félbe a nosztalgiázásomat. - Éppen az elmebetegek azok az emberek, akik túlélhették ezt az egészet. Olyanok, akik mindenhol a nemlétező Nagy Testvért látták. Akik már akkor gyanakodtak az emberiség többi részére, amikor az emberiség többi része még nem is volt rájuk veszélyes. Olyanok, akik gondoskodtak maguknak rejtekhelyekről. - Jared, még mindig a vonalakat tanulmányozva, elvigyorodik. Majd elnehezül a hangja. - Mint például az apám. Ha ő és a bátyáim inkább elbújtak volna, mint hogy harcoljanak... Hát, akkor még mindig köztünk lennének.

Az én hangom lágyabbá válik, ahogy meghallom az övében a fájdalmat. - Rendben, nem vitatom az elméletedet. De azok a vonalak nem jelentenek semmit.

- Meséld el még egyszer, mit mondott Jeb, amikor lerajzolta őket.

Sóhajtok. - Éppen vitatkoztak - Jeb bácsi és az apám. Jeb bácsi arról győzködte, hogy valami nincs rendben, azt sulykolta neki, hogy ne bízzon senkiben. Apa csak nevetett rajta. Jeb lekapta a fényképalbumot a kisasztalról, és elkezdte... szinte belevéste a vonalakat a ceruzával a hátsó borítóba. Apa mérges lett, és azt kiabálta, hogy Anya haragudni fog. Jeb azt válaszolta: - Linda anyukája arra kért titeket, hogy látogassátok meg őt mind, ugye? Kicsit furcsa volt, csak úgy váratlanul, nem? És csalódott volt, amikor csak Linda ment el? Az igazat megvallva, Trev, nem hinném, hogy Lindát bármi is idegesíteni fogja, amikor visszatér. Persze lehet, hogy úgy tesz majd, mintha, de te látni fogod a különbséget. - Akkor úgy tűnt, ennek se füle, se farka, de apámat nagyon felzaklatta. Kiutasította Jeb bácsit a házból. Jeb először nem akart elmenni. Megpróbált minket rábeszélni, hogy ne várjunk, amíg túl késő lesz. Megragadta a vállamat, és magához húzott. - Ne hagyd, hogy elkapjanak, kicsikém - suttogta. - Kövesd a

vonalakat. Kezdd az elején, és kövesd a vonalakat. Jeb bácsinál biztonságban leszel. - Apa ezen a ponton hajította ki a házból.

Jared elgondolkozva bólint, még mindig a rajzot tanulmányozva. - Kezdd az elején... kezdd az elején... ez biztos, hogy jelent valamit.

- Gondolod? Ezek csak firkák, Jared. Nem olyan, mint egy térkép lenne - a vonalak még csak egymáshoz sem érnek.

- De van valami ebben az elsőben. Valami ismerős. Megesküdnék, hogy már láttam valahol.

Sóhajtok. - Talán Maggie néninek elárulta. Lehet, hogy ő jobban tudja az utat.

- Lehet - válaszolja Jared, és tovább bámulja Jeb bácsi firkáit.

Melanie visszarángatott az időben egy sokkal, de sokkal régebbi emlékhez - egy olyanhoz, ami már jó ideje nem jutott eszébe. Meglepetéssel nyugtáztam, hogy ezek az emlékek, a régiek és az újak, csak mostanában álltak össze benne egy egésszé. Mióta én is itt vagyok. Ezért szökhettek át a vonalak a gondos ellenőrzésén - annak ellenére, hogy a legdrágább titkai közé tartoztak -, mert ki akart törni belőle a felfedezés.

Ebben a homályos, korai emlékében Melanie ugyanezzel a nyitott albummal - akkor még nem volt ilyen viharvert - a kezében üldögélt apja ölében. Apró kezei voltak, tömpe kis ujjakkal. Nagyon furcsa volt arra emlékezni, milyen volt gyereknek lenni ebben a testben.

Az első oldalon tartottak.

- Emlékszel, hol van ez?- kérdezi Apa az öreg, szürke képre mutatva az oldal tetején. A papírja vékonyabbnak tűnik, mint a többi fénykép, mintha elhasználódott volna - mintha egyre vékonyabbá, vékonyabbá és vékonyabbá vált volna -, mióta valami ük-ük-ükapa elkészítette.

- Innen származnak a Stryderek - válaszolom, felmondva a tanultakat.

- Pontosan. Ez a régi Stryder-birtok. Már jártál ott egyszer, de fogadok, hogy nem emlékszel rá. Azt hiszem, tizennyolc hónapos lehettél. - Apa felnevet. - Az idők kezdete óta a Stryderek földje...

És akkor magának a képnek az emléke. Egy olyan képé, amit Melanie ezerszer megnézett már, anélkül, hogy igazából *látta* volna. Fekete-fehér volt, halvány, az idők során elvékonyodott. Egy kicsi, rusztikus faház, messze a sivár mező túlsó végén; az előtérben egy léckerítés; pár lószerű élőlény a kerítés és a ház között. És aztán, az egész mögött, az éles, ismerős körvonal...

Felirat is volt, egy címke, ceruzával odafirkantva, a felső fehér szegélyen:

Stryder-birtok, 1904, háttérben a hajnali...

- Picacho Peak - mondom ki halkan.

Jared is rá fog jönni, még akkor is, ha nem találták meg Sharont. Tudom, hogy össze fogja rakni a képet. Okosabb nálam, és nála van a rajz; valószínűleg előbb rájött a megoldásra, mint én. Olyan közel lehet már...

A gondolattól Melanie úgy megtelt vágyódással és izgalommal, hogy a fejemben lévő fekete fal szinte teljesen eltűnt.

Most már láttam magam előtt az egész utat, láttam, hogy vándorolnak át óvatosan Jareddel és Jamie-vel az országon, mindig csak éjszaka használva a gyanút nem nagyon ébresztő lopott autójukat. Hetekbe telt. Láttam, hol búcsúzott el Melanie tőlük egy erdős természetvédelmi területen a város mellett, ami annyira különbözött a kihalt sivatagtól, amelyhez hozzászoktak. A hideg erdő, ahol meglapultak és vártak, bizonyos szempontból biztonságosabbnak érződött - mert az ágak vastagok voltak és el lehetett bújni köztük, nem úgy, mint a ritkás sivatagi növényzetben, ami keveset takart -, ugyanakkor veszélyesebbnek is a maga ismeretlen szagaival és neszeivel.

És akkor jött az elválás, ami olyan fájdalmas emlék volt, hogy hunyorogva átugrottuk. Majd az elhagyott épület, amiben Melanie elrejtőzött, miután sokáig figyelte a házat az utca túloldaláról, a megfelelő alkalomra várva. Azt remélte, hogy a falak között vagy a titkos pincében ott találja majd Sharont.

Nem lett volna szabad hagynom, hogy ezt meglásd, gondolta Melanie. Néma hangja erőtlenségéből nyilvánvalóvá vált, mennyire kimerült. Az emlékek támadása, a győzködés és a rabság kifárasztották. *El fogod árulni nekik, hol találják meg őket. Sharont is megölöd.*

- Igen - merengtem fennhangon. - Azt kell tennem, ami a kötelességem.

Miért? - dünnyögte Melanie, már-már álmosan. - *Mi a jó neked ebben?*

Nem volt kedvem vitatkozni, úgyhogy nem válaszoltam.

A hegy egyre nőtt előttünk. Még pár perc, és a lábához érünk. Észrevettem egy kis autós pihenőt egy vegyesbolttal és egy gyorsétteremmel, amit egyik oldalon egy lapos betonrész határolt - a lakókocsiknak fenntartott terület; mostanra már csak egy-kettő maradt, ahogy a közelgő nyár hőségétől kényelmetlenné vált az ilyesmi.

És most? - tűnődtem el. Álljak meg egy késői ebédre vagy korai vacsorára? Tankoljak meg, és folytassam utamat Tucsonba, hogy feltárhassam legújabb felfedezéseimet a Hajtónak?

Ez a gondolat annyira taszított, hogy összeszorított állkapoccsal kellett ellenállnom a gyomromból hirtelen feltörő öklendezésnek. Reflexből beletapostam a fékbe, és csikorogva megálltam a sáv közepén. Szerencsém volt; nem jött mögöttem autó, ami belém szaladhatott volna. Olyan autó sem közeledett, ami megállt volna, hogy a benne ülők felkínálják segítségüket. Pillanatnyilag üresen terült el az autópálya. A nap tüzétől az aszfalt vibrálni látszott, helyenként mintha el is tűnt volna.

Nem kellene, hogy árulásnak tűnjön az, hogy folytatom a helyes és sajátos utamat. Az anyanyelvemen, a lelkek igazi nyelvén, amit csak az ősbolygónkon beszélnek, nem létezik az *árulás* vagy *áruló* kifejezés. De még csak a *hűség* sem - mivel az ellentéte híján nem lenne értelme a fogalomnak.

Ennek ellenére a Hajtónak már csak a gondolatára is nyakig elöntött a bűntudat. Helytelen lenne, ha elmondanám neki, amit tudok. *Hogyhogy helytelen?* - ellenkeztem a saját gondolatommal harciasan. Ha itt megállnék, és meghallgatnám a gazdatestem csábító érveit, akkor lennék csak igazán áruló. Ez lehetetlen volna. Lélek vagyok. A fajtámban nem léteznek árulók.

Ennek ellenére valahogy tudtam, mit akarok, erőteljesebben és élénkebben, mint bármit, amit eddig akartam a nyolc leélt életemben. Jared arcának szellemképe táncolt a lehunyt szemhéjam mögött, amikor a napba pislogtam - ezúttal nem Melanie emlékeiből származott, hanem az én emlékeimből Melanie-ról. Immár semmire sem kényszerített. Alig éreztem a fejem hátsó részében, hogy várakozik rám - úgy képzeltem, hogy visszatartja a lélegzetét, mintha ez lehetséges volna -, hogy döntsek végre.

Nem tudtam már elhatárolódni a gazdatestem vágyaitól. Én voltam az, sokkal inkább én, mint amennyire valaha is szándékomban állt. Én akartam, vagy ő akarta? Számított egyáltalán még ez a különbség?

A visszapillantóban észrevettem, ahogy a nap megcsillan egy távoli autón.

Átraktam a lábam a gázra, és lassan elindultam a hegy árnyékában rejtőző kis bolt felé. Nem volt túl sok választásom.

10. Pálfordulás

Megszólalt az elektromos csengő, jelezve, hogy újabb látogató lépett a boltba. Bűntudatosan összerezzentem, és lehajtottam a fejem az áruval teli polc mögé, amit éppen nézegettünk.

Ne viselkedj már úgy, mint egy bűnöző, tanácsolta Melanie.

Nem csak úgy viselkedek, vágtam vissza.

A tenyerem hűvösnek érződött a vékony verejtékréteg alatt, noha a kis helyiség meglehetősen fülledt volt. A széles ablakokon túl sok napfény áradt be, a hangos, szorgos légkondicionáló nem tudta felvenni ellene a harcot.

Melyiket? - tudakoltam.

A nagyobbat, válaszolta Melanie.

A rendelkezésre álló két fajta közül megragadtam a nagyobb csomagot. A vászonzsák érezhetően nagyobb súlyt bírt el, mint én. Ezután odasétáltam, ahol a palackozott vizet tárolták.

Tíz litert bírunk el, döntötte el Melanie. *Vagyis három napunk van arra, hogy megtaláljuk őket.*

Mély levegőt vettem, és megpróbáltam meggyőzni magam, hogy nem neki engedelmeskedem. Egyszerűen csak további részleteket szeretnék kihúzni belőle a pontos helyről, ennyi. Amikor már minden adat a kezemben lesz, keresek valakit - talán egy másik Hajtót, egy kevésbé ellenszenveset, mint akit kiosztottak nekem -, és átadom neki, amit tudok. Egyszerűen csak alapos vagyok, bizonygattam magamnak.

A próbálkozásom, hogy becsapjam magam, olyan szánalmas volt, hogy Melanie ügyet sem vetett rá, egyáltalán nem aggódott miatta. Lehet, hogy már elkéstem, mint arra a Hajtó is figyelmeztetett. Talán tényleg repülővel kellett volna mennem.

Elkéstél? Bár így lenne! - morogta Melanie. *Semmire sem tudlak rávenni, amit nem akarsz megtenni. Még a kezemet sem bírom felemelni!* A gondolata frusztrált nyögés volt.

Lenéztem a kezemre, ami inkább nyugodott a combomon, mint hogy a vízért nyúljon, amit Melanie annyira szeretett volna. Éreztem a türelmetlenségét, a már-már elkeseredett vágyat, hogy haladjunk. Hogy megint szökésben legyünk, mintha a létezésem nem lett volna több egy rövid közjátéknál, egy elvesztegetett időszaknál, amit most már maga mögött tudhat.

Erre Melanie a horkantás mentális megfelelőjével reagált, majd ismét a dolgával kezdett foglalkozni. *Gyerünk, sürgetett. Menjünk már! Mindjárt besötétedik.*

Egy sóhajjal kihúztam a legnagyobb, zsugorfóliába csomagolt karton vizet a polcról. Majdnem leesett a földre, de sikerült elkapnom az alsó polc pereme segítségével. A karom félig kiugrott a helyéről.

- Ne viccelj velem! - kiáltottam fel hangosan.

Fogd be!

- Tessék? - kérdezte egy alacsony, görnyedt férfi, a másik vevő a sor végéről.

- Öööö... semmi - motyogtam, elkerülve a pillantását. - Ez nehezebb, mint gondoltam.

- Tudok segíteni? - ajánlkozott a férfi.

- Nem, nem - válaszoltam gyorsan. - Majd egy kisebbet viszek.

A férfi visszafordult a burgonyaszirmok felé.

Nem, nem így lesz, közölte velem Melanie. *Nehezebb terhet is elbírtam már, mint ez. Hagytál minket elpuhulni, Vándor*, tette hozzá bosszúsan.

Bocsánat, válaszoltam szórakozottan, mert elterelte a figyelmemet, hogy most először szólított a nevemen.

Emeld meg a lábaddal.

Küszködni kezdtem a fólia vízzel, azon töprengve, vajon milyen messze lehetek képes egyáltalán elcipelni. A kasszáig mindenesetre sikerült. Nagy megkönnyebbüléssel raktam le terhemet a pultra. A zsákot a vízre helyeztem, és melléraktam még egy doboz müzliszeletet, egy csomag fánkot, illetve egy zacskó burgonyaszirmot a legközelebbi állványról.

A víz sokkal fontosabb a sivatagban, mint az élelem, és nem bírunk el sok mindent...

Éhes vagyok, vágtam közbe. *És ezek nem nehezek*.

Hát, végül is, a te hátad, válaszolta Melanie kelletlenül, majd felszólított, hogy vegyek egy térképet.

A megye domborzati térképét, amelyiket kiválasztott, odaraktam a pultra a többi dologhoz. Csupán kelléknek kellett a színjátékhoz.

A pénztáros, egy mosolyra kész, ősz hajú férfi leolvasta a vonalkódokat.

- Kirándulni készülünk? - kérdezte kedvesen.

- A hegy nagyon szép.

- A túraösvény ott kezdődik azon a... - kezdte magyarázni a férfi gesztikulálva.

- Meg fogom találni - biztosítottam róla gyorsan, magamhoz húzva a nehéz, rosszul kiegyensúlyozott zsákot a pultról.

- Induljon majd el lefelé, mielőtt besötétedne, kedves. Nem lenne jó, ha eltévedne.

- Azt fogom tenni.

Melanie kénköves gondolatokat táplált az idős férfival kapcsolatban.

Csak kedves akar lenni. Őszintén aggódik a jólétem miatt, emlékeztettem.

Ti mind nagyon ijesztőek vagytok, felelte Melanie savanyúan. *Még soha senki nem mondta neked, hogy ne állj szóba idegenekkel?*

Mély lelkifurdalás hasított belém, miközben válaszoltam neki. *Az én fajtámon belül nincsenek idegenek.*

Nem tudom megszokni, hogy nem kell fizetni a dolgokért, váltott Melanie témát. *Akkor miért kell leolvasni a vonalkódokat?*

Természetesen a leltárnyilvántartás miatt. Tényleg azt várnád, hogy mindenre emlékezzen, amit elvittünk, amikor új készletet rendel? Egyébként is, mi értelme lenne a pénznek, amikor mindenki talpig becsületes? Elhallgattam, mert ismét rám tört a bűntudat, ezúttal olyan erővel, hogy fizikai fájdalmat okozott. *Természetesen rajtam kívül.*

Melanie elhúzódott az érzelmeim elől, megrettenve azok erősségétől, megrettenve attól, hogy esetleg most mégis meggondolom magam. Inkább a saját tomboló vágyára koncentrált, hogy elkerüljön erről a helyről, hogy a célja felé haladhasson végre. Türelmetlensége belém is átcsordult, és gyorsabban kezdtem lépkedni.

Az autóhoz cipeltem a készletünket, és leraktam a hátsó ajtó mellé.

- Hadd segítsek azzal.

Hirtelen felegyenesedtem, és a másik férfit láttam meg a boltból, aki egy műanyag zacskóval a kezében ácsorgott mellettem.

- Öööö... köszönöm - nyögtem ki végül, miközben a vér a fülemben dobolt.

Vártunk, Melanie megfeszült, mintha el akarna futni, miközben a férfi beemelte szerzeményeinket az autóba.

Nem kell tartanod semmitől. Ő is csak kedves próbál lenni.

Melanie továbbra is bizalmatlanul figyelte.

- Köszönöm - ismételtem meg, miközben segítőm becsukta az ajtót.

- Szívesen.

A férfi odasétált a saját autójához, anélkül, hogy akár egy pillantásra visszafordult volna felénk. Beültem a kormány mögé, és megragadtam a burgonyaszirom zacskóját.

Nézegesd a térképet, utasított Melanie. *Várd meg, amíg a pasas eltűnik a szem elől.*

Senki nem figyel minket, biztosítottam róla. De aztán egy sóhajjal széthajtogattam a térképet, és fél kézzel enni kezdtem. Talán nem is rossz ötlet tájékozódni egy kicsit arról a helyről, ahová megyünk.

Hova megyünk? - kérdeztem. *Megtaláltuk a kiindulópontot, és most?*

Nézz körül, utasított Melanie. *Ha itt nem látjuk meg, akkor megpróbálkozhatunk a hegy déli oldalával.*

Mit kellene meglátnunk?

Melanie elém rakta a betéve ismert képet; egy szaggatott cikcakkot, négy hegyes szöggel, az ötödik furcsán tompa, mintha el lenne törve. Most már annak láttam, aminek kellett, négy hegycsúcs szaggatott körvonalának, a lefejezettnek tűnő ötödikkel...

Végigvizslattam a látóhatárt keletről nyugatra az északi oldalon. Olyan könnyű dolgom volt, hogy már-már csalásnak éreztem, mintha *azután* találtam volna ki a rajzot, hogy megláttam az észak felé elterülő hegy sziluettjét.

Ez az, lelkesedett Melanie szinte énekelve izgalmában. *Menjünk!* Azt akarta, hogy szálljak ki az autóból, kapjak lábra, induljak.

Megráztam a fejem, és megint a térkép fölé hajoltam. A hegyvonulat olyan távoli messzeségben húzódott, hogy nem tudtam megsaccolni, hány kilométerre lehetett. Semmiképpen nem fogok kisétálni ebből a parkolóból, és egyenesen be a sivatagba, ha van más lehetőségem is.

Gondolkozzunk ésszerűen, javasoltam, miközben végighúztam az ujjam egy keskeny szalag mentén, egy névtelen úton, ami tőlünk pár kilométerre keletre csatlakozott az autópályához, majd a hegység irányába haladt.

Persze, adta beleegyezését Melanie önelégülten. *Minél gyorsabbak vagyunk, annál jobb.*

Az út nem volt leaszfaltozva; a ledöngölt föld sápadt sebhelyként haladt a ritkás bokrok között, épphogy csak elég szélesen egy autó számára. Volt egy olyan érzésem, hogy a használat hiánya miatt pár helyen majd be lesz nőve az út - ott, ahol életerősebb a növényzet, nem olyan, mint a sivatagi bokrok, amelyeknek több évtized kell, hogy magukhoz térjenek egy ilyen háborgatás után. Egy rozsdás lánc húzódott a lejárat előtt, egyik végén egy faoszlopba csavarozva, másikon egy másik faoszlop köré hurkolva lazán. Gyorsan cselekedtem, lehúztam a láncot és az első oszlop aljához raktam egy kupacba, visszarohantam a járó motorú autómhoz, és közben drukkoltam, hogy senki se jöjjön, aki megállhatna, és felajánlhatná, hogy segít, bármit is csináljak itt. Az autópálya üres maradt, miközben lehajtottam a földútra, majd visszaszaladtam, hogy visszarakjam a láncot.

Mindketten megnyugodtunk, amikor eltűnt mögülünk az aszfalt. Én annak örültem, hogy senki nincs már körülöttem, akinek hazudnom kellene, akár szavakkal, akár hallgatással. Magamra maradva kevésbé éreztem magam törvényen kívülinek.

Melanie tökéletesen otthon érezte magát itt, a semmi közepén. Ismerte az összes tövises növény nevét körülöttünk. Eldünnyögte magának ezeket, régi barátokként köszöntve őket.

Kreozotcserje, hordókaktusz, fügekaktusz, jeruzsálemi tövis…

Távol az autópályától, a civilizáció csapdáitól úgy tűnt, mintha a sivatag új életet kínálna neki. Bár értékelte az ugrándozó autónk sebességét - a kocsink nem rendelkezett megfelelő rugózással ehhez a kis kitérőhöz, és erre a földút minden huppanója emlékeztetett bennünket -, alig várta, hogy kiszállhasson, és a forró sivatag biztonságában járhasson.

Valószínűleg muszáj lesz gyalogolnunk, ráadásul az én ízlésemnek túlontúl hamar, de amikor eljön az ideje, kétlem, hogy az kielégíti majd Melanie-t. Éreztem a felszín alatt rejtőző valódi vágyat. A szabadság vágyát. Hogy testét a saját hosszú lépteinek ismerős ütemére mozdíthassa, miközben arra megy, amerre ő akar. Egy pillanatra betekintést engedtem magamnak abba a börtönbe, amit a test nélküli élet jelent. Arra, amikor az embert hordozzák belül, de képtelen arra, hogy befolyást gyakoroljon a körülötte lévő alakra. A bezártságra. A lehetőségek teljes hiányára.

Megborzongtam, és visszatereltem a figyelmem a rázós útra, miközben megpróbáltam elhárítani magamtól az elszörnyedéssel vegyes szánalmat. Nem volt még olyan gazdatestem, amelyik ilyen bűntudatot tudott volna kelteni bennem. Persze az előzőek közül egyik sem maradt velem, hogy elpanaszolja a helyzetét.

A nap már megközelítette a nyugati hegyek csúcsait, amikor bekövetkezett az első nézeteltérésünk. A hosszú árnyékok furcsa mintákat vetettek az útra, megnehezítették a kövek és kátyúk elkerülését.

Ott van! - kiáltott fel rekedten Melanie, amikor megláttunk egy újabb formációt még keletebbre: egy sima hullámot, amit egy váratlan sarkantyú szakított meg, vékony, hosszú ujjként kinyúlva északra, majd vissza.

Melanie azt követelte, hogy azonnal forduljunk le az útról a bokrok közé, bármit történjen is az autóval.

Talán végig kell mennünk egészen az első tájékozódási pontig, vetettem fel. A kis földút továbbkanyargott a többé-kevésbé jó irányba, én pedig rettegtem attól, hogy lehajtsunk róla. Hogy fogok egyébként visszatalálni a civilizációba? Ugye vissza fogok menni?

Elképzeltem a Hajtót ebben a pillanatban, amikor a nap elérte a nyugati látóhatár sötét, cikcakkos vonalát. Mit fog gondolni, amikor nem érkezem meg? A káröröm rohama arra késztetett, hogy hangosan elnevessem magam. Melanie is élvezettel képzelte maga elé a Hajtó dühét és bosszúságát. Mennyi időbe telik majd neki, hogy visszamenjen San Diegóba, és ellenőrizze, nem csak csel volt-e az egész, hogy megszabaduljak tőle? És utána mit fog tenni, amikor látja, hogy nem vagyok ott? Hogy nem vagyok sehol?

Egyszerűen nem voltam képes tiszta képet alkotni arról, hol is leszek abban a pillanatban.

Nézd, egy kiszáradt vízmosás. Elég széles az autónak - menjünk arra, győzködött Melanie.

Nem vagyok meggyőződve róla, hogy máris arra kellene indulnunk.

Nemsokára besötétedik, és meg kell állnunk. Csak az időt vesztegeted! - kiabált Melanie némán tehetetlen dühében.

Vagy időt takarítok meg, ha igazam van. Egyébként is, az én időmről van szó, nem?

Melanie nem szóban válaszolt. Úgy tűnt, megpróbál behatolni az elmémbe, és visszanyújtózkodni a praktikus elhelyezkedésű vízmosás felé.

Nekem kell ezt végigcsinálnom, úgyhogy úgy fogom csinálni, ahogy én akarom.

Melanie szótlanul fújtatott dühében.

Miért nem mutatod meg nekem a többi vonalat? - kérdeztem. *Akkor még mielőtt leszáll az éj, ellenőrizhetnénk, látszik-e bármi más közülük.*

Nem, csattant fel Melanie. *Azt a részét én fogom úgy csinálni, ahogy akarom.*

Gyerekesen viselkedsz.

Megint csak nem válaszolt. Én továbbhajtottam a négy hegyes csúcs felé, Melanie pedig duzzogott.

Amikor a nap eltűnt a hegyek mögött, az éjszaka minden átmenet nélkül söpört végig a tájon; az egyik pillanatban még naplemente-narancsszín volt a sivatag, a következőben fekete. Lelassítottam, kezem a műszerfalon motozott, a reflektor kapcsolóját kereste.

Elvesztetted a józan eszed? - sziszegte Melanie. *Van fogalmad arról, menynyire feltűnő lenne itt a reflektorunk? Valaki biztosan észrevenne.*

Akkor meg mit csináljunk?

Reménykedjünk, hogy hátradönthető az ülés.

Üresben hagytam az autót, miközben törtem a fejem, mit tehetnénk még az alváson kívül a sivatagi éjszaka fekete ürességének közepén. Melanie türelmesen várakozott, tudván, hogy semmi nem fog eszembe jutni.

Ugye tudod, hogy ez őrültség, mondtam neki, miközben leállítottam a kocsit, és kicsavartam belőle a slusszkulcsot. *Az egész. Igazából senki nem lehet itt. Semmit nem fogunk találni. És keresgélés közben reménytelenül el fogunk tévedni.* Volt egy homályos fogalmam arról is, milyen fizikai veszélyekkel kell szembenéznünk - B-terv nélkül kóborlunk a sivatagban, felégetve az összes hidat magunk mögött. Tudtam, hogy Melanie még

sokkal inkább tisztában van a kockázatokkal, mint én, de a részleteket nem osztotta meg velem.

Nem felelt a vádjaimra. Ezek a veszélyek őt nem izgatták. Nyilvánvaló volt számomra, hogy sokkal szívesebben kószálna a sivatagban élete hátralévő részében, minthogy visszatérjen abba az életbe, amit azelőtt éltem. Még a Hajtót ki is hagyva a számításból, ez volt számára a vonzóbb.

Amennyire csak lehetett, hátrahajtottam az ülést. Messze nem tudtam annyira hátradönteni, hogy kényelmes legyen. Kételkedtem abban, hogy el fogok majd aludni, de olyan sok dolog volt, amin nem voltam hajlandó gondolkozni, hogy az elmém üres maradt és unalmas. Melanie is elnémult.

Lehunytam a szemem, úgy találtam, nincs sok különbség a szemhéjam belső oldala és a holdtalan éjszaka között, és nem remélt könnyedséggel sodródtam bele az öntudatlanságba.

11. Kiszáradás

- Hát jó! Igazad volt, igazad volt! - szólaltam meg fennhangon, sőt, hangosan. Senki nem volt körülöttem, aki meghallhatott volna.

Melanie nem vágta rá, hogy *én megmondtam*. Nem pont ezekkel a szavakkal. De hallgatásából kiéreztem a vádat.

Még mindig vonakodtam elhagyni az autót, noha már semmi hasznát nem vettem. Amikor kifogyott a benzin, hagytam, hadd vigye előre a tehetetlenségi erő, amíg orral bele nem állt egy sekély kis vízmosásba - egy szélesebb ér medrébe, amit a legutóbbi nagyobb esőzés hagyott hátra. Pillanatnyilag az ablakon át bámultam ki a kihalt pusztaságba, és a gyomrom görcsbe rándult a rettegéstől.

Indulnunk kell, Vándor. Ennél csak melegebb lesz.

Ha nem pazaroltam volna el a benzintank tartalmának negyedét arra, hogy makacsul hajtsak a második tájékozódási pont legalja felé - csak hogy azután arra kelljen rádöbbennem, hogy a harmadik tájékozódási pont onnan már nem látszik, és kénytelen legyek sarkon fordulni, és visszaindulni arra, amerről jöttünk -, akkor sokkal messzebb eljutottunk volna ebben a homokos mederben, és sokkal közelebb lennénk a következő célunkhoz. Hála nekem, mostantól gyalogosan kell folytatnunk az utunkat.

Szükségtelenül megfontolt mozdulatokkal, egyesével pakoltam be a vizeket a csomagunkba; ugyanilyen lassan tettem melléjük a maradék müzliszeleteket. Ezalatt Melanie végig tűkön ült, hogy siessek már. A

türelmetlenségétől alig tudtam gondolkozni, alig tudtam bármire is koncentrálni. Például arra, hogy most mi lesz velünk.

Gyerünk, gyerünk, gyerünk, kántálta, amíg végül, merev tagokkal és ügyetlenül, ki nem másztam az autóból. Sajgott a hátam, miközben felegyenesedtem. Az előző éjszakától fájt, amit kicsavart pózban töltöttem, nem pedig a csomagom súlyától; most, hogy a vállammal emeltem meg, már nem is tűnt olyan nehéznek a zsák.

És most takard le az autót, utasított Melanie, miközben megjelenítette annak képét, amint tövises ágakat török le a közeli kreozotcserjékről és jeruzsálemi tövisekről, és az autó ezüst tetejére terítem őket.

- Miért?

Melanie hangsúlyával jelezte, hogy ezt csak a hülye nem érti. *Hogy senki ne találjon meg bennünket.*

De mi van, ha én azt szeretném, hogy megtaláljanak? Mi van, ha semmi nincs itt, csak hőség és homok? Sehogy nem fogunk tudni hazajutni!

Haza? - kérdezett vissza Melanie, miközben komor képekkel bombázott; az üres lakásával San Diegóban, a Hajtó legellenszenvesebb arckifejezésével, a Tucsonnak feliratozott pöttyel a térképen... a vörös kanyon egy rövid, vidámabb felvillanása is becsúszott véletlenül. *És az hol van?*

Hátat fordítottam az autónak, és figyelmen kívül hagytam a javaslatát. Már így is túl messzire mentem. Nem fogok minden reményt feladni a visszatérésre. Talán valaki megtalálja az autót, majd engem is. Könnyedén és hazugság nélkül el tudnám magyarázni a megmentőmnek, bárki is legyen az, hogy mit keresek itt: elvesztem. Elvesztettem a tájékozódási képességemet... elvesztettem az önuralmam... elvesztettem az eszem.

Először a vízmosást követtem, és hagytam, hogy a testem felvegye a maga természetes, hosszúléptű ritmusát. Útban az egyetemre és vissza nem így lépkedtem a járdán; ez egyáltalán nem az én járásom volt. De illett az itteni rögös talajhoz, és így olyan sebességgel haladtam egyenesen előre, ami meglepett, amíg hozzá nem szoktam.

- Mi lett volna, ha nem erre jövök? - töprengtem, miközben egyre beljebb haladtam a sivatag pusztaságába. - Mi lett volna, ha Átkelő Gyógyító még mindig Chicagóban van? Mi lett volna, ha az utam nem ilyen közel vezet el mellettük?

Ez a sürgető érzés volt az oka - annak a gondolatnak a csábereje, hogy Jared és Jamie *itt vannak*, valahol ebben a kihalt tájban -, hogy nem bírtam ellenállni ennek az esztelen tervnek.

Nem tudom, ismerte be Melanie. *Azt hiszem, akkor is bepróbálkoztam volna, de amíg ott voltak körülöttünk a többiek, addig féltem. Még mindig félek. Ha megbízom benned, az mindkettejük halálát okozhatja.*

Együtt rándultunk össze a gondolatra.

De amikor ideértünk, ilyen közel... úgy éreztem, muszáj megpróbálnom. Kérlek - és egyszer csak már kérlelt engem, könyörgött, a neheztelés minden nyoma nélkül a hangjában -, *kérlek, ne használd ezt arra, hogy bántsad őket. Kérlek.*

- Nem áll szándékomban... abban sem vagyok biztos, *képes lennék-e* egyáltalán bántani őket. Inkább...

Inkább mi? Inkább meghalnék? Mint hogy feladjak pár kóbor embert a Hajtóknak?

Megint összerándultunk a gondolatra, de Melanie-t megnyugtatta, hogy milyen visszataszítónak tartom az ötletet. Engem viszont jobban megijesztett, mint amennyire őt megnyugtatta.

Amikor a vízmosás túlságosan elkanyarodott észak felé, Melanie azt javasolta, felejtsük el a lapos, poros ösvényt, és induljunk el toronyiránt a harmadik tájékozódási pont, a keletre lévő sziklasarkantyú felé, ami úgy meredezett a felhőtlen égbolt irányába, mint egy mutatóujj.

Éppen olyan kelletlenül hagytam el a vízmosást, mint korábban az autót, mert ezen visszafelé eljuthattam volna egészen a földútig, a földúton pedig az autópályáig. Sok-sok mérföldbe és napokba telt volna a túra, de amint letérek a vízmosásról, papír szerint is el leszek veszve.

Legyen benned hit, Vándor. Megtaláljuk Jeb bácsit, vagy ő talál meg minket.

Ha egyáltalán él még, tettem hozzá sóhajtva, és elhagyva járt utamat a minden irányban egyformának tűnő cserjés kedvéért. *A hit számomra ismeretlen fogalom. Nem biztos, hogy most szeretnék megismerkedni vele.*

És a bizalommal?

Kiben bízzak? Benned? Felnevettem. A forró levegő sütötte a torkomat, mikor belélegeztem.

Csak gondolj bele, terelte másfelé a témát Melanie. *Estére talán már találkozunk is velük.*

A vágy mindkettőnket feszített; az arcuk képe, a férfié, a gyermeké, mindkettőnk emlékeiben ott voltak. Amikor gyorsabbra fogtuk a tempót, nem voltam benne biztos, hogy egyedül én diktáltam az ütemet.

Tényleg melegebb lett - majd még melegebb és még melegebb. A hajamat verejték tapasztotta a koponyámra, és a halványsárga pólóm is az izzadtságtól ragadt a bőrömhöz, ahol csak hozzáért. A délutáni kánikula

forró szélrohamai homokot fújtak az arcomba. A száraz levegő leszívta rólam az izzadtságot, porral vonta be a hajam, és ellegyezte a felsőmet a testemtől; a ruhám kartonmerev lett a rászáradt sótól. Én csak mentem.

Gyakrabban ittam vizet, mint Melanie szerette volna. Sajnált tőlem minden kortyot, és azzal fenyegetett, hogy holnap sokkal nagyobb szükségünk lesz rá. De már olyan sok mindenben engedtem neki aznap, hogy egyáltalán nem volt kedvem odafigyelni rá. Akkor ittam, amikor megszomjaztam, vagyis nagyjából folyamatosan.

A lábaim vittek előre, anélkül, hogy gondolkoznom kellett volna rajta. Lépéseim menetelő ritmusa szolgáltatta a mély, unalmas háttérzenét.

Nem volt semmi néznivaló körülöttem; az egyik kicsavarodott, kiszáradt cserje ugyanúgy nézett ki, mint a másik. Az üres egyhangúság valamiféle bódulatba ringatott - csak a hegyek sápadtkék égbolt előtti körvonalának formájának voltam igazán tudatában. Pár lépésenként végigfuttattam a tekintetem a vonulaton, amíg olyan jól meg nem tanultam, hogy bekötött szemmel is hibátlanul le tudtam volna rajzolni.

A látvány mintha odafagyott volna. Folyamatosan forgattam a fejem a negyedik útjelzést keresve - egy nagy, kupola alakú csúcsot egy hiányzó résszel, amit mintha fagylaltoskanállal lapátoltak volna ki az oldalából -, mintha a táj képe megváltozhatott volna a legutóbbi lépésem óta. Reméltem, hogy ezzel az utolsó jelzéssel vége a sornak, mert szerencsések vagyunk, ha egyáltalán odáig eljutunk. De volt egy olyan érzésem, hogy Melanie megtartott magának pár dolgot, és az úticélunk még lehetetlenül messze van.

A délután folyamán elrágcsáltam az összes müzliszeletemet, és csak akkor döbbentem rá, hogy az volt az utolsó, amikor már túl késő volt.

Amikor a nap lenyugodott, az éjszaka ugyanolyan sebesen ereszkedett alá, mint előző este. Melanie résen volt, már kiszúrt egy helyet, ahol megpihenhettünk.

Itt, mondta. *Tartsuk magunkat a lehető legtávolabb a kaktuszoktól. Hánykolódsz álmodban.*

A fogyatkozó fényben rámeredtem a felfújtnak tűnő kaktuszra, amit már-már prémszerűen borítottak a sűrű, csontszínű tüskék, és összerázkódtam. *Azt szeretnéd, hogy a földön aludjak? Itt?*

Szerinted van más választásunk? Melanie megérezte, milyen rémült vagyok, és ellágyult a hangja, mintha megsajnált volna. *Nézd - jobb, mint az autóban. Legalább lapos. És túl nagy a hőség ahhoz, hogy bármilyen kellemetlen látogatót idevonzzon a tested melege, úgyhogy...*

- Kellemetlen látogatót? - tört ki belőlem a kérdés hangosan. - *Kellemetlen látogatót?*

Egy nagyon nyomasztó pillanatra mérgesnek tűnő rovarok és összetekeredett csúszómászók képe villant fel Melanie emlékeiből.

Ne aggódj, próbált megnyugtatni, amikor lábujjhegyre emelkedtem, hogy minél távolabb kerüljek mindentől, ami a homokban rejtőzhet alattunk, miközben tekintetem a menekülés reményében a sötétséget kutatta. *A sivatag kiürül, amikor ennyire felmelegszik az idő. Semmi nem fog zaklatni. Ilyenkor nem találnak táplálékot a kisállatok, úgyhogy továbbállnak. A nagyok meg követik őket*. Újabb emlék, ezúttal egy középtermetű, kutyaszerű dögevő, egy prérifarkas képe villant át Melanie agyán.

- Remek - nyögtem, miközben leguggoltam, hogy minél kisebb legyek, bár még mindig tartottam az alattam elterülő fekete talajtól. - Vad kutyák ölték meg. Ki gondolta volna, hogy ilyen... köznapi lesz a vége? Mennyire híján van bármifajta katarzisnak. A Ködök Bolygójának karmos fenevadjai, azok igen. Ha azok végeznek az emberrel, abban legalább van egy kis méltóság.

Melanie válaszának hangnemétől az a benyomásom támadt, mintha az égnek emelte volna a tekintetét. *Ne legyél már ilyen kis hülye. Senki nem fog megenni. És most feküdj le, és pihenj. A holnap nehezebb lesz, mint a ma volt.*

- Kösz a jó hírt - morogtam. Melanie kezdett a fejemre nőni. Erről az emberek egyik szólása jutott eszembe, *nyújtsd a kisujjadat, és az egész karodat akarja majd.* De kimerültebb voltam, mint gondoltam volna, és - miután vonakodva a földre telepedtem -, képtelen voltam nem lerogyni a durva, rögös talajra, és hagyni, hogy lecsukódjon a szemem.

Ügy tűnt, mintha csak percek teltek volna el, amikor hajnalodni kezdett; vakítóan ragyogott a fény, és már ekkor olyan meleg volt, hogy verejtékezni kezdtem. Por és kavicsréteg borított, amikor felébredtem; a jobb kezem alám szorult, és érzéketlenné vált. Kiráztam belőle a zsibbadást, és a zsákomért nyúltam, hogy igyak.

Melanie nem helyeselte a dolgot, de figyelmen kívül hagytam a véleményét. Keresni kezdtem a félig üres üveget, amiből utoljára ittam, ehhez végigkotortam a teli és üres flakonokat, amíg fel nem tűnt valami.

Lassan növekvő aggodalommal számolni kezdtem. Megszámoltam őket kétszer. Kettővel több üres üveg volt, mint teli. Vízkészletemnek már több mint a felét elhasználtam.

Én figyelmeztettelek, hogy túl sokat iszol.

Nem válaszoltam neki, de anélkül vettem ismét vállamra a zsákot, hogy ittam volna. Szörnyen érezte magát a szám, szárazon porzott, és epeíze volt. Próbáltam nem figyelni erre - igyekeztem leküzdeni a késztetést, hogy csiszolópapír-szerű nyelvemet végigfuttassam fogaim kavicsain -, és útnak indultam.

A hasamat nehezebben tudtam figyelmen kívül hagyni, mint a számat, ahogy a nap egyre magasabbra emelkedett és egyre forróbbá vált felettem. A gyomrom szabályos időközönként csikart és rándult görcsbe, különböző étkezésekre számítva, amelyek nem következtek be. Délutánra az éhség kellemetlenségből fájdalommá vált.

Ez semmi, emlékeztetett Melanie savanyúan. *Voltunk már éhesebbek is.*

Te voltál, vágtam vissza. Ebben a pillanatban nem igazán volt kedvem a hőstörténeteit hallgatni.

Már kezdtem elkeseredni, amikor jobbra fordultak a dolgok. Amikor egy nem túl lelkes rutinmozdulattal végigfuttattam tekintetem a láthatáron, a kupola lekerekített alakja tűnt fel hirtelen egy északi hegyvonulat közepén. A hiányzó rész csak egy alig kivehető horpadás volt erről a pontról.

Eléggé hasonlít, döntötte el Melanie, aki éppen olyan izgatott lett, mint én, hogy végre van valami előrelépés. Lelkesen északra fordultam, lépteim meghosszabbodtak. *Tartsd nyitva a szemed, hogy észrevedd a következőt*. Egy újabb alakzatot mutatott nekem, én pedig rögtön elkezdtem nyújtogatni a nyakam, bár tisztába voltam vele, hogy nem érdemes ilyen korán keresni.

Keletre lesz majd. Északra, majd keletre, majd megint északra. Ez volt a minta.

Lábaim egyre növekvő kimerültsége ellenére hajtott a felemelő érzés, hogy újabb mérföldkőhöz értünk. Melanie sürgetett, kántálva biztatott, amikor lassítottam, Jaredre és Jamie-re gondolt, amikor apátiába zuhantam. Folyamatosan haladtam, és mindig megvártam Melanie jóváhagyását, mielőtt ittam volna, annak ellenére, hogy a torkom belső oldala mintha felhólyagzott volna.

Be kell valljam, büszke voltam magamra, hogy ilyen kemény vagyok. Amikor felbukkant a földút, úgy tűnt számomra, megkaptam a megérdemelt jutalmamat. Észak felé kígyózott, amerre amúgy is tartottam, de Melanie láthatóan ódzkodott tőle.

Nem tetszik ez nekem, erősködött.

Az út egy fakó csík volt a ritkás cserjésben, amitől csak a simább jellege és a növényzet hiánya különböztette meg. ősöreg nyomvájú kettős vonala alkotta az egysávos utat.

Ha rosszfelé fordul, letérünk róla. Ekkor én már a két nyomvonal között jártam. *Könnyebb így, mint átverekedni magunkat a kreozotcserjék között, és kerülgetni a kaktuszokat.*

Melanie nem válaszolt, de a nyugtalanságától fokozottabban kezdtem figyelni, már-már paranoiásan. Folyamatosan kerestem a soron következő formációt - egy tökéletes M betűt, két egyforma vulkanikus csúcsot -, de a körülöttem elterülő sivatagot is gondosabban vizslattam, mint előtte.

Mivel jobban figyeltem, jóval azelőtt észrevettem a szürke maszatot a messzeségben, hogy ki tudtam volna venni, mi is az. Azon töprengtem, nem csak a szemem káprázik-e, és kipislogtam belőle a látásomat elhomályosító port. A dolog színe alapján nem kő, alakjának szilárdságát tekintve pedig nem fa volt. A fénybe hunyorítva találgattam, mi lehet.

És akkor egy újabb pislogás hatására az alak egyszer csak strukturált formát vett fel, közelebb, mint gondoltam volna. Valamiféle ház vagy épület volt, kicsi, és jellegtelen szürkésre kopott.

Melanie csúcsosodó rettegésének hatására letáncoltam a keskeny földútról, bele a csenevész bozótos kétes rejtekébe.

Nyugodj meg, csitítottam. *Biztos vagyok benne, hogy nem lakik ott senki.*

Honnan tudod? Melanie olyan erővel tartott vissza, hogy összpontosítanom kellett a lábamra, ha előre akartam lépni.

Ki lakna itt? Mi, lelkek, élünk-halunk a társaságért. Kihallottam a magyarázatomból a keserű élt, és tisztában voltam vele, hogy azért van benne, mert ott állok, ahol - fizikailag és képletesen is a semmi közepén. Miért, nem tartozom már a lelkek társadalmához? Miért érzem úgy magam, mintha már... mintha már nem is akarnék odatartozni? Voltam-e valaha is igazán tagja olyan csoportnak, amit a magaménak tudhattam, vagy ez lenne az oka az átmeneti jellegű életeim hosszú sorának? Mindig is egy aberrált lettem volna, vagy Melanie tett azzá? Megváltoztatott engem ez a bolygó, vagy csak előhozta az igazi énemet?

Melanie-nak nem volt türelme a személyi válságomhoz - azt akarta, hogy olyan gyorsan távolodjak el attól az épülettől, amilyen gyorsan csak lehet. A gondolatai tépték és cibálták az enyémeket, és kirángattak az önelemzésből.

Nyugodj meg, utasítottam, miközben megpróbáltam a saját gondolataimra koncentrálni, és elkülöníteni azokat az övéitől. *Ha*

bármilyen teremtmény él is itt, az biztos, hogy ember. Ezt hidd el nekem, a lelkek között nincsenek remeték. Talán a te Jeb bácsikád...

Ezt a gondolatot Melanie mereven elutasította. *Senki nem élne túl ilyen nyílt vidéken. A fajtád minden lakóhelyet alaposan átvizsgált. Bárki is lakott itt, az elmenekült, vagy eggyé vált közületek. Jeb bácsinak biztos jobb rejtekhelye van.*

Ha az, aki itt élt, eggyé vált közülünk, biztosítottam Melanie-t, *akkor elhagyta ezt a helyet. Csak egy ember élne így...* - Erről hirtelen eszembe jutott valami, és én is félni kezdtem.

Mi van? Melanie élénken reagált a rettegésemre, és megállított minket. Végigpásztázta a gondolataimat, és kereste, mit láttam, amitől így felizgattam magam.

De semmi újat nem láttam. *Melanie, mi van, ha emberek vannak itt - és nem Jeb bácsi, Jared vagy Jamie? Mi van, ha valaki más talál meg minket?*

Melanie lassan fogta fel, miről beszélek, miután végiggondolta. *Igazad van, azonnal megölnének. Hát persze.*

Megpróbáltam nyelni, hogy kimossam a rettegés ízét a kiszáradt számból.

Nem lesz más. Hogy is lehetne? - érvelt Melanie. *Ehhez messze túl alapos a fajtád. Csak olyasvalakinek lenne esélye, aki eleve bujkált. Úgyhogy menjünk, és nézzük meg - te biztos vagy abban, hogy senki nincs ott a te fajtádból, én pedig biztos vagyok abban, hogy senki nincs az enyémből. Talán találunk valamit, ami segít, valamit, amit fegyverként használhatunk.*

Megborzongtam az éles késeket és hosszú, ütésre használható fémeszközöket felidéző gondolataitól. *Fegyvereket ne.*

Brr. Hogy tudtak ilyen bátortalan lények legyőzni minket?

Rejtőzködve, és a számbeli fölényükkel. Közületek bárki, beleértve a gyermekeket is, százszor olyan veszélyes, mint bármelyikünk. De olyanok vagytok, mint egy szál termesz egy hangyabolyban. Mi több milliónyian vagyunk, és mind tökéletes harmóniában működünk együtt a célunkért dolgozva.

És megint, miközben az egységről magyaráztam, rám tört a pánik és a zavarodottság nyomasztó érzése. Ki vagyok én?

A kreozotcserjék mögé bújva közelítettük meg a kis építményt. Háznak tűnt, egy kis kunyhónak az út mellett, amin nem sikerült bármi egyéb jellegzetességet észrevennünk. Az is rejtély volt, hogy miért pont itt van - ez a hely pusztaságon és hőségen kívül semmit nem tudott nyújtani.

Nem láttuk nyomát annak, hogy bárki is lakna itt. Az ajtókeret üresen tátongott, és csak pár üvegszilánk lógott az ablakkereteken. Por gyűlt a küszöbön, és ömlött befelé. A szürke, ütött-kopott falak úgy néztek ki, mintha elhajolnának a szél elől, ami itt mintha mindig ugyanabból az irányból fújna.

Sikerült elfojtanom az izgatottságomat, miközben vonakodva az ajtónyíláshoz sétáltam; minden bizonnyal éppen olyan egyedül vagyunk, mint egész nap voltunk, vagy előző nap.

Az árnyék, amit a sötét bejárat ígért, hívogatott, és vonzerejével eltaposta félelmeimet. Még mindig intenzíven füleltem, de a lábaim előremozdultak, gyors, magabiztos léptekkel. Átvetettem magam a bejáraton, és gyorsan az egyik oldalra ugrottam, hogy fal legyen a hátam mögött. Ez ösztönös volt, Melanie bujdosó korszakának maradványa. Ott álltam kővé meredve, megrettenve a hirtelen vakságtól, arra várva, hogy a szemem hozzászokjon a sötéthez.

A kis kunyhó üres volt, mint azt előre sejtettük. Bent sem leltük több nyomát lakóknak, mint odakint. Egy törött asztal dőlt lapjára a két jó lábáról a szoba közepén egy rozsdás fémszék mellett. Betonfoltok sejlettek át a kopott, mocskos szőnyeg nagy lyukain. A mellettünk lévő falon egy teakonyha húzódott végig; egy öblös mosogató lógott a falról, és egy sor szekrény - részben csukható, részben nyitott - húzódott a mosogató és egy csípőig érő hűtőszekrény között, aminek tárva-nyitva lógott az ajtaja, láthatóvá téve a fekete penésszel bevont belső falait. A szemközti fal mellett egy kanapé váza állt, amiről eltűnt az összes párna. A kanapé felett, épphogy csak egy kicsit ferdén még mindig ott lógott egy bekeretezett poszter, amely pókerező kutyákat ábrázolt.

Otthonos, gondolta Melanie, aki eléggé megkönnyebbült ahhoz, hogy visszatérjen a gúnyos modora. *Több dísztárgy van itt, mint a te lakásodban*.

Ekkor már úton voltam a mosogató felé.

Álmodozz csak, javasolta Melanie segítőkészen.

Természetesen pazarlás lett volna bevezetni a folyóvizet erre az elhagyatott helyre; az ilyen apró részletekre jobban ügyeltek a lelkek, mint hogy meghagyjanak egy ilyen anomáliát. Ennek ellenére muszáj volt eltekernem az ősrégi csapokat. Az egyik teljesen átrozsdásodott már, és letört a markomban.

Ezt követően a szekrények felé fordultam, letérdeltem a ronda szőnyegre, hogy óvatosan beléjük kukucskáljak. Amikor kinyitottam az egyik ajtót, elhajoltam, attól tartva, hogy esetleg egy ott megbúvó, mérges sivatagi állatot zavarok fel.

Az első szekrény üresen tátongott, hiányzott a háta is, látszottak mögötte a külső fal lécei. A másiknak nem volt ajtaja, de egy rakás porlepte régi újság hevert benne. Kíváncsian kihúztam egyet, leráztam róla a piszkot a még koszosabb padlóra, és megkerestem rajta a dátumot.

Még az emberi időkből, jegyeztem meg. Nem mintha ennek megállapításához szükségem lett volna a dátumra.

HÁROMÉVES LÁNYÁT ÉGETTE HALÁLRA A FÉRFI - üvöltötte az arcomba az egyik cím, amit egy angyali szőke gyermek fényképével illusztráltak. Nem ez volt a főoldal. Az itt leírt borzalmak nem voltak olyan szörnyűségesek, hogy előre kerüljenek. A cikk alatt egy körözött férfi arcképe szerepelt, aki két évvel az újság kiadása előtt gyilkolta meg feleségét és két gyermekét; a cikk arról szólt, hogy állítólag Mexikóban látták felbukkanni az illetőt. Két ember meghalt, három megsérült egy ittas vezetés okozta balesetben. Egy prominens bankár feltételezett öngyilkosságát követő nyomozás sikkasztás és gyilkosság ügyében. Egy eltussolt vallomás, aminek következtében szabadlábra kerül egy tettét beismert gyermekmegrontó. Lemészárolt házikedvenceket találtak egy szeméttelepen.

Görcsbe rándulva toltam el magam elől az újságot, vissza a sötét szekrénybe.

Ezek a kivételek voltak, nem a mindennapos esetek, gondolta Melanie halkan, miközben megpróbálta megakadályozni, hogy a friss elszörnyedésem beszivárogjon az akkoriban keletkezett emlékeibe, és átszínezze azokat.

De most már érted, miért gondoltuk, hogy mi talán jobban csinálnánk? Miért gondoltuk, hogy nem feltétlenül érdemlitek meg ennek a világnak a szépségeit?

Melanie válasza mart. *Ha meg akartátok tisztítani ezt a bolygót, egyszerűen felrobbanthattátok volna.*

A ti sci-fi íróitok fantáziálgatásai ellenére egyszerűen nem áll rendelkezésünkre az ehhez szükséges technológia.

Melanie ezt nem találta viccesnek.

Egyébként is, tettem hozzá, nagy kár lett volna érte. Gyönyörű ez a bolygó. Leszámítva természetesen ezt a rettenetes sivatagot.

Ebből jöttünk rá, hogy itt vagytok, közölte Melanie, akinek még mindig a gyomorforgató főcímek jártak az eszében. *Hogy az esti híradóban már más se volt, csak lelkesítő, emberséges tettekről szóló történetek, hogy a pedofilok és a drogosok sorban álltak a kórházak előtt, hogy feladják*

magukat, hogy minden olyanná lett, mintha Stepfordban lenne, ezzel árultátok el magatokat.

- Milyen rettenetes fordulat! - válaszoltam szárazon, a következő konyhaszekrény felé fordulva.

Magam felé húztam a merev ajtaját, és feltárult előttem az aranybánya.

- Keksz! - kiáltottam, és megragadtam az elszíneződött, félig összenyomott doboz sós kekszet. Egy másik doboz is volt mögötte, ami úgy nézett ki, mintha valaki rálépett volna. - Muffin! - örültem meg.

Odanézz! - szólított fel Melanie, miközben képzeletbeli ujjával a fal mellett álló három poros hipósüveg felé mutatott.

Azzal meg mit akarsz? - kérdeztem, miközben már fel is téptem a kekszesdobozt. *Arcon löttyinteni vele valakit? Vagy fejbe vágni az üveggel?*

Nagy örömömre, bár a kekszek darabokra törtek, még mindig be voltak csomagolva a kis műanyag tasakokba. Egyet feltéptem, beleráztam a tartalmát a számba, és félig megrágva nyeldekelni kezdtem. Egyszerűen nem tudtam elég gyorsan a gyomromba juttatni.

Nyisd ki az egyiket és szagold meg, utasított Melanie, figyelmen kívül hagyva a megjegyzéseimet. *Apám így tárolta a vizet a garázsban, mert a hipómaradványok miatt nem fertőződött el.*

Csak egy perc. Végeztem az egyik zacskó morzsával, és nekiláttam a következőnek. Nagyon állott volt, de a szám ízéhez képest maga a mennyei manna. Amikor a harmadikkal is végeztem, ráébredtem, hogy a só cserepesre égeti az ajkaimat és a szám sarkát. Érzésre nem sokban különbözött a sósavtól.

Megfogtam az egyik hipósüveget, abban reménykedve, hogy Melanie-nak igaza van. A karom gyenge volt és tésztaszerű, alig tudtam felemelni. Ez mindkettőnket aggodalommal töltött el. Mennyit romolhatott vajon eddig az erőnlétünk? Mennyit leszünk vajon még képesek gyalogolni?

Az üveg fedele olyan szorosan volt becsavarva, hogy azon kezdtem aggódni, nem olvadt-e rá. De végül a fogaim segítségével sikerült leszednem. Óvatosan szagoltam bele a nyílásba, mert különösebben nem vágytam arra, hogy elkábuljak a hipógőztől. A vegyszernek alig érződött az illata. Bátrabban beleszagoltam. Határozottan víz volt az üvegben. Állott, áporodott, de akkor is víz. Számba vettem egy kis kortyot. Nem az a friss hegyi patak, de legalább nedves. Elkezdtem dönteni magamba.

Lassítsunk egy kicsit, figyelmeztetett Melanie, és egyet kellett értsek vele. Szerencsésen belefutottunk ebbe a készletbe, de ez nem jelenti azt, hogy el kellene pazarolnunk. Egyébként is, most, hogy a só már kevésbé

égetett, valami szilárdabbra vágytam. Figyelmemet a muffinos doboz felé fordítottam, és kinyalogattam három szétnyomódott süteményt a csomagolásából.

Az utolsó szekrény üres volt.

Amint enyhült az éhségem, Melanie türelmetlensége elkezdett beszivárogni a gondolataimba. Különösebb vonakodás nélkül lapátoltam be gyorsan a szerzeményeimet a zsákba, miután a mosogatóba pakoltam az üres flakonjaimat, hogy felszabadítsak némi helyet. A hipósüvegek nehezek voltak, de ez a súly csak megnyugtatott. Azt jelentette, hogy a következő éjjel már nem kell étlen-szomjan kiterülnöm a sivatagi talajon. Ahogy a cukorból származó energia lüktetni kezdett az ereimben, kivetettem magam a ragyogó délutánba.

12. Kudarc

- Lehetetlen! Biztos, hogy tévedsz! Ki van zárva! Az nem lehet, hogy ennyi volt!

A távolba meredtem, és kavargott a gyomrom a hitetlenségtől, ami hamarosan rémületté változott.

Aznap reggel ettem meg az utolsó szétnyomódott muffint. Előző délután találtam meg a dupla vulkánt, és fordultam ismét kelet felé. Melanie átadta nekem azt, ami ígérete szerint az utolsó megtalálandó formáció volt. Ennek hírére kis híján hisztérikussá váltam az örömtől. Előző este megittam a víz maradékát. Ez volt a negyedik nap.

A reggel a vakító napfény és az elszánt reménykedés ködös emléke volt. Fogyott az időnk, és növekvő pánikkal kutattam tekintetemmel a látóhatárt, az utolsó mérföldkövet keresve. Semmit nem láttam, ahova illett volna; egy hosszú, lapos fennsíkról volt szó, két végén egy-egy tompa csúccsal, amik mintha őrt állnának. Egy ilyen képződmény sok helyet foglal, és a keleti és északi hegyek egymás után sorjáztak a csúcsokkal. Egyszerűen nem láttam, hol rejtőzhetne el köztük egy lapos fennsík.

Délelőtt - a nap még mindig keletről sütött, egyenesen a szemembe - megálltam pihenni. Olyan gyengének éreztem magam, hogy megrémültem. Minden izmom sajogni kezdett, de nem a meneteléstől. Meg tudtam különböztetni a megerőltetés okozta fájdalmat a földön alvás fájdalmától, és ezek nagyon különböztek a legújabbtól. A testem kezdett kiszáradni, és ez a fájdalom az izmaim tiltakozása volt a kiszáradás kínja ellen. Tudtam, hogy most már nem leszek képes sokáig folytatni az utamat.

Nyugat felé fordultam, hogy egy pillanatra ne süssön a szemembe a nap.

Ekkor láttam meg. A fennsík hosszú, lapos vonala, a két heggyel a két végén, amik összetéveszthetetlenné teszik. Ott volt, olyan messze nyugaton, hogy mintha egy délibáb felett lebegett volna, sötét felhőként tornyosulva a sivatag fölött. Minden egyes lépéssel egyre távolabb kerültünk tőle. Az utolsó nyomjelzőnk messzebb volt, mint amennyi utat addig összesen megtettünk.

- Lehetetlen - suttogtam ismét.

Melanie lefagyott a fejemben, gondolkozni se bírt, kiürült, elkeseredetten próbálta cáfolni ezt a legújabb információt. Én türelemmel vártam, tekintetemet a tagadhatatlanul ismerős formáción tartva, amíg Melanie belenyugvásának és gyászának hirtelen súlyától térdre nem roskadtam. Néma, mardosó kudarca visszhangzott a fejemben, és tett hozzá még egy réteget a fájdalmamhoz. A lélegzetvételem szaggatottá vált - hangtalan, könnytelen zokogássá. A nap fellopakodott a hátamon; heve mélyen beitta magát sötét hajamba.

Az árnyékom egy kis kör volt alattam, amikor visszanyertem az önuralmam. Fájdalmasan talpra tornáztam magam. Apró, éles kavicsok álltak ki a lábam bőréből - Nem vacakoltam azzal, hogy lesöpörjem őket magamról. A lebegő fennsíkra meredtem, ami hosszú ideig gúnyolódott velem nyugat felől.

És végül, bár nem voltam benne biztos, miért teszem, elindultam. Csak annyit tudtam: én mozgok, és senki más. Melanie olyan kicsi volt az agyamban, akár egy apró fájdalomkapszula, amely szorosan magába zárult. Tőle nem remélhettem segítséget.

A lépteim lassan *csikordultak* egymás után a kiszáradt talajon.

- Szóval végül is mégsem volt több egy tévképzeteket tápláló vén bolondnál - motyogtam magamnak. Furcsa remegés rázta meg a mellkasomat, és érdes köhögés tört fel a torkomból. A rekedt köhögések sorozata egy darabig folytatódott, és csak akkor jöttem rá, hogy nevetek, amikor a szemem sajogni kezdett a jelentkezni nem akaró könnyek után.

- Soha... de soha... nem volt itt semmi! - kapkodtam levegő után két hisztérikus roham között. Úgy botladoztam előre, mintha részeg lennék, a lábnyomaim kacskaringóztak mögöttem.

Nem. Melanie előbújt nyomorúságából, hogy megvédje azt, amiben még mindig hitt. *Én értelmeztem félre. Az én hibám.*

Most már rajta nevettem. A hangomat elszívta a perzselő szél.

Várj, várj, gondolta Melanie, megpróbálván elterelni figyelmemet a dolog humoros oldaláról. *Ugye nem lehet... Úgy értem, ugye te se hiszed, hogy ők is megpróbálkoztak volna ezzel?*

Váratlan rettegése nevetés közben tört rám. Fulladozni kezdtem a forró levegőtől, a mellkasom dobolt a morbid hisztérikus rohamomtól. Mire ismét képes voltam levegőt venni, fekete jókedvem minden nyoma eltűnt. A tekintetem ösztönösen végigfutott a sivatag pusztaságán, valami bizonyítékot keresve arra, hogy nem én vagyok az első, aki így pazarolta el az életét. A síkság mérhetetlenül kihalt volt, de nem voltam képes abbahagyni a kutatást a... maradványok után.

Nem, hát persze, hogy nem. Melanie már el is kezdte megvigasztalni magát. *Jared okosabb ennél. Soha nem indulna el ide felkészületlenül, mint mi. Nem tenné ki Jamie-t ekkora veszélynek.*

Biztos vagyok benne, hogy így van, válaszoltam neki, mert éppen annyira akartam ebben hinni, mint ő. *Biztos vagyok benne, hogy az egész világegyetemben nincs még egy ember, aki ilyen ostoba lenne. Egyébként is, valószínűleg nem jártak erre. Valószínűleg soha nem fejtették meg a feladványt. Bár te se tetted volna.*

A lábaim csak mentek. Alig voltam tudatában annak, mit csinálnak. Olyan keveset jelentett az előttünk elterülő messzeség fényében. És, még ha valami varázslat segítségével oda is kerülnénk a fennsík aljához, mi lenne akkor? Maradéktalanul biztosra vettem, hogy semmi sincs ott. Senki nem vár ránk a fennsíknál, hogy megmentsen minket.

- Meg fogunk halni - mondtam. Meglepődve vettem tudomásul, hogy reszelős hangomban semmi félelem nincsen. Ez is csak egy tény volt, mint a többi. A nap süt. A sivatag száraz. Mi meg fogunk halni.

Igen. Melanie is nyugodt volt. Ezt, a halált, könnyebben fogadta el, mint azt, hogy cselekedeteinket az őrület irányította.

- Ez nem zavar téged?

Melanie egy pillanatra elgondolkozott, mielőtt válaszolt volna.

Legalább nem tétlenül halok meg. És én győztem. Nem árultam el őket. Nem bántottam őket. Megtettem, ami tőlem tellett, hogy rájuk találjak. Megpróbáltam megtartani, amit ígértem... értük halok meg.

Tizenkilenc lépést számoltam meg, mielőtt válaszolni tudtam volna. Tizenkilenc csigalassú, hiábavaló lépést a csikorgó homokban.

- Hát én miért halok meg? - tettem fel a kérdést, miközben ismét csípni kezdtek a kiszáradt könnycsatornáim. - Azt hiszem, azért, mert eltévedtem, ugye? Erről van szó?

Harmincnégy csikordulás, mielőtt Melanie megtalálta volna a választ a kérdésemre.

Nem, gondolta lassan. *Szerintem nem. Azt hiszem... izé, azt hiszem, hogy talán... azért halsz meg, hogy ember lehessél*. Már-már mosolyogva gondolta ezt, amikor észrevette a butácska másodjelentését a mondatnak. *Azután a rengeteg bolygó és gazdatest után, amit magad mögött tudhatsz, végre megtaláltad a helyet és a testet, amiért meghalhatsz. Azt hiszem, hazaértél, Vándor.*

Tíz csikorgás.

Már arra sem volt energiám, hogy kinyissam a számat. *Hát, akkor kár, hogy nem tölthetek itt hosszabb időt.*

Nem voltam meggyőződve arról, hogy Melanie-nak igaza van. Talán csak azt akarta, hogy jobban érezzem magam. Kiengesztelni, amiért iderángatott. Ő győzött; sikerült végig kitartania.

A lépteim kezdtek kihagyni. Az izmaim kegyelemért üvöltöttek, mintha lett volna módom arra, hogy a kedvükre tegyek. Azt hiszem, én ott helyben feladtam volna, de Melanie, mint mindig, keményebb volt nálam.

Ekkor már nemcsak a fejemben, de a végtagjaimban is éreztem őt. A lépteim megnyúltak, az útvonalam egyenesebbé vált. Pusztán az akaratával rángatta Melanie a félholt porhüvelyünket az elérhetetlen cél felé.

Az értelmetlen küszködésben nem várt örömre leltünk. Ugyanúgy, ahogy én éreztem Melanie-t, ő is érezte az én testem. A testünket, most már. Megdicsőült a végtagjaink mozgatásának lehetőségétől, függetlenül attól, milyen értelmetlen volt ez a mozgás. Már önmagában azt is áldásnak tartotta, hogy képes rá. Még a lassú haldoklásunk fájdalma is jelentéktelenné vált ennek fényében.

Mit gondolsz, mi van odaát - kérdezte, miközben a vég felé meneteltünk. *Mit fogunk látni, ha meghalunk?*

Semmit. A szó üresen, keményen és ellentmondást nem tűrően csengett. *Ezért nevezik a dolgot a végső halálnak.*

A lelkek nem hisznek a halálon túli életben?

Nekünk sok életünk van. Bármi ezeken túl... egyszerűen több lenne, mint amit remélhetünk. Minden alkalommal, amikor elhagyunk egy gazdatestet, átélünk egy kis halált. Egy másik testben újjászületünk. Amikor itt meghalok, azzal vége lesz mindennek.

Hosszú szünet, ami alatt a lábunk egyre lassabban és lassabban mozdult.

És te? - kérdeztem meg végül. *Még mindig hiszel abban, hogy vár rád valami, mindezek után?* A gondolataim végigsöpörtek Melanie emberi világának végéről szóló emlékein.

Nekem úgy tűnik, vannak dolgok, amik nem tudnak meghalni.

Az elménkben közelről, tisztán láttuk az arcukat. A szeretet, amit Jared és Jamie iránt tápláltunk, valóban elpusztíthatatlannak tűnt. Abban a pillanatban elgondolkoztam, hogy vajon a halál elég erős-e ahhoz, hogy végezzen valamivel, ami ilyen eleven és *élénk.* Elképzelhető, hogy tovább fog élni Melanie-val, valamiféle tündérmese-helyszínen, aminek igazgyönggyel van kirakva a kapuja. De nem velem.

Vajon megkönnyebbülés lesz megszabadulni tőle? Ezt nem vettem biztosra. Úgy éreztem, mintha mostanra már lényem részévé vált volna a dolog.

Csak egy pár óráig bírjuk még. Melanie elképesztő lelkiereje sem várhat ennél többet gyengülő testünktől. Már alig láttunk. Úgy tűnt, semmi oxigént nem találunk a beszívott, majd visszaköpött száraz levegőben. A fájdalomtól szaggatott nyögések szöktek ki a szánkon.

Hát ennyire *kemény dolgod még neked sem volt soha*, ugrattam Melanie-t erőtlenül, miközben egy kiszáradt fa kórója felé tántorogtunk, ami csak egy méterrel magasodott az alacsony cserjék fölé. Oda akartunk érni a vékony árnyékcsíkok alá, mielőtt elesünk.

Nem, értett egyet Melanie. *Ennyire kemény sose volt.*

Odaértünk a célunkhoz. A halott fa ránk vetette pókhálószerű árnyékát, és kiesett alólunk a lábunk. Előrelendültünk, mert nem akartuk többé az arcunkon tudni a napfényt. A fejünk magától oldalra fordult, és a forró levegőt kereste. Az orrunk előtt pár centire lévő porra meredtünk, és hallgatni kezdtük saját ziháló lélegzetünk.

Egy idő múlva - hogy rövid vagy hosszú idő volt-e, azt nem tudtuk - lehunytuk a szemünket. A szemhéjunk vörösen ragyogott belülről. Meg se éreztük az árnyék halvány pókhálóját; talán már nem is ért hozzánk.

Mennyi van még hátra? - kérdeztem.

Nem tudom. Még soha nem haltam meg.

Egy óra? Több?

A te tipped éppen annyit ér, mint az enyém.

Hol vannak a prérifarkasok, amikor igazán szükség lenne rájuk?

Talán szerencsénk lesz... találkozunk egy elkóborolt karmos fenevaddal, vagy valami... Melanie gondolatai zavarossá váltak.

Ez volt az utolsó beszélgetésünk. Túl nehézzé vált eléggé összpontosítani ahhoz, hogy képesek legyünk szavakat formálni. Több fájdalom gyűjt össze bennünk, mint amiről úgy gondoltuk, hogy lehetséges. Testünk minden izma tiltakozva üvöltött, görcsös rohamokkal próbálta legyőzni a halált.

Mi nem próbáltuk legyőzni. Sodródtunk az árral és vártunk, a gondolataink rendszertelenül merültek bele és bukkantak fel az emlékeinkből. Amíg még világos volt az elménk, egy altatót dúdoltunk magunknak a fejünkben. Azt, amivel Jamie-t szoktuk elringatni, ha túl kemény volt a talaj, vagy túl hideg a levegő, vagy túlságosan féltünk ahhoz, hogy elaludjunk. Éreztük a fejének nyomását a vállunk alatti mélyedésben, és a hátának ívét a karunk alatt. Majd úgy tűnt, mintha a mi fejünk nyugodna egy szélesebb vállon, és egy új altatódal ringatna el minket.

A szemhéjunk feketére váltott, de nem a haláltól. Leszállt az éjszaka, és ettől elszomorodtunk. A nap hősége nélkül valószínűleg tovább fog tartani.

Egy időtlen részen át sötét volt és csend. Majd meghallottunk valamit.

Alig riadtunk fel rá. Még abban sem voltunk biztosak, hogy nem csak a képzeletünk játszik-e. Talán mégiscsak egy prérifarkas volt. Ezt akartuk? Nem tudtuk. Elveszítettük gondolataink fonalát, és elfeledkeztünk a neszről.

Valami megrázott minket, húzni, rángatni kezdte a béna karunkat. Nem voltunk képesek szavakba önteni, hogy azt kívánjuk, bár minél gyorsabban vége lenne most már, de ebben reménykedtünk. Vártuk a fogak harapását. Ehelyett a rángatás tuszkolássá változott, és éreztük, ahogy az ég felé fordul az arcunk.

Az arcunkra ömlött - nedves volt, hűvös, és hihetetlen. A szemünkre folyt, kimosta belőle a port. A szemhéjunk megrándult, belepislogott a nedvességbe.

Nem érdekeltek a szemünkbe ment homokszemcsék. Az állunk felemelkedett, elszántan keresni kezdett, a szánk nyílt és csukódott, szánalmasan gyengén, mint egy frissen kikelt madárfiókáé.

Mintha egy sóhajt hallottunk volna.

Majd a szánkba ömlött a víz, mi pedig nyeldekelni kezdtük, és fulladozni tőle. A víz eltűnt, amíg levegő után kapkodtunk, és gyenge kezünk utánamarkolt. Egyenletes, erős veregetés csattogott a hátunkon, amíg ismét lélegezni nem kezdtünk. A kezünk továbbra is a levegőt markolászta a vizet keresve.

Ezúttal határozottan egy sóhajt hallottunk.

Valami a kicserepesedett ajkunkhoz nyomódott, és ismét ömleni kezdett a folyadék. Nyakalni kezdtünk, most már óvatosabban, nehogy félremenjen. Nem mintha érdekelt volna minket, ha megfulladunk, de nem akartuk, hogy megint elvegyék a vizet.

Addig ittunk, amíg a hasunk meg nem feszült és fájni nem kezdett. A vízsugár vékonyabb lett, majd elállt, mi pedig rekedt kiáltással tiltakoztunk ez ellen. Egy újabb perem ért az ajkunkhoz, mi pedig eszeveszetten kortyoltunk, amíg az is ki nem ürült.

A hasunk kidurrant volna még egy kortytól, ennek ellenére pislogtunk és megpróbáltunk fókuszálni, hátha kiderül, honnan szerezhetnénk még vizet. Túl sötét volt; egy árva csillagot sem láttunk. De akkor még egyet pislogtunk, és kiderült, hogy a sötétség sokkal közelebb van, mint a csillagok. Egy alak hajolt fölénk, feketébb, mint az éjszaka.

Az önmagához dörzsölődő textil és a sarkak alatt összenyomódó homok mély hangját hallottuk. Az alak arrébb hajolt, és egy éles, tépésszerű zaj hangzott fel - egy cipzár hangja, ami az éjszaka abszolút nyugalmában fülsiketítő volt.

Fény vágott késpengeként a szemünkbe. Felnyögtünk a fájdalomtól, és a kezünk felröppent, hogy eltakarja lehunyt szemünket. A ragyogás még a csukott szemhéjunk mögött is túl erős volt. A fény eltűnt, és az arcunkon éreztük a soron következő sóhaj leheletét.

Óvatosan felnyitottuk a szemünket, vaksibban, mint valaha. Bárki is volt előttünk, nagyon mereven ült, és nem mondott semmit. Megéreztük a pillanat feszültségét, de mintha távol lett volna tőlünk, valahol rajtunk kívül. Nehéz volt bármivel is törődni a hasunkban lévő vízen kívül, és a kérdésen, hogy hol szerezhetnénk még vizet. Megpróbáltunk koncentrálni, hogy kiderüljön, mi mentett meg bennünket.

Az első dolog, amit pár percnyi pislogás és hunyorgás után ki tudtunk venni, a vastag fehérség volt, ami lezúdult a sötét arcról, a sápadtság milliónyi szilánkjaként az éjszakában. Amikor rádöbbentünk, hogy egy szakállról van szó - olyan, mint a Télapóé, gondoltuk zavarosan - hirtelen az arc többi darabkája is előkerült a memóriánkból. Minden a helyére került: a nagy, hasított végű orr, a széles arccsontok, a vastag, fehér szemöldök, a bőr szövetébe mélyen beágyazódott szempár. Bár minden vonást csak jelzésszerűen láttunk, tudtuk, hogy néznének ki a fényben.

- Jeb bácsi - vartyogtuk meglepetten. - Megtaláltál minket.

Jeb bácsi, aki mellettünk guggolt, hátrahőkölt, amikor kimondtuk a nevét.

- Hát, hát - szólalt meg, és érdes hangja ezernyi emléket idézett. - Hát, hát, most aztán benne vagyunk a pácban.

13. Ítélet

- Ők itt vannak? - buktak ki a szánkon a szavak; ugyanúgy törtek elő belőlünk, ahogyan a vizet löktük fel a tüdőnkből. A vizet leszámítva, ez volt az egyetlen fontos kérdés. - Nekik sikerült?

Jeb bácsi arcáról semmit nem lehetett leolvasni a sötétben. - Kiknek? - kérdezte.

- Jamie-nek, Jarednek! - A suttogásunk úgy égetett, mint egy kiáltás. - Jared Jamie-vel volt. Az öcsénkkel! Itt vannak? Idejöttek? Őket is megtaláltad?

Leheletnyi szünet.

- Nem. - Jeb bácsi válasza határozottan csengett, és nem volt benne szánalom, nem volt benne semmi érzés.

- Nem - suttogtuk. Nem az ő szavát visszhangoztuk, hanem az ellen tiltakoztunk, hogy visszakaptuk az életünket. Mi értelme? Megint lehunytuk a szemünket, és a testünk fájdalmát hallgattuk. Hagytuk, hogy kioltsa a lelkünk fájdalmát.

- Ide figyelj - szólalt meg Jeb bácsi egy pillanattal később. - Nekem, izé, el kellene intéznem valamit. Pihengess csak, én pedig mindjárt visszajövök.

Nem fogtuk fel szavainak jelentését, csak a zajt hallottuk, amit okoztak. A szemünk csukva maradt. Jeb bácsi léptei halkan arrébb csikordultak mellőlünk. Nem tudtuk volna megmondani, melyik irányba távozott. De ez egyébként sem érdekelt minket.

Eltűntek. Nem volt rá módom, hogy megtaláljam őket, és reményem sem. Jarednek és Jamie-nek nyoma veszett, és a nyomaik eltakarításához amúgy is nagyon értettek, úgyhogy soha többé nem fogjuk látni őket.

A víztől és a hűvösebb éjszakai levegőtől kitisztult az agyunk, noha nem akartuk. Odébbgurultunk, és arcunkat megint a homokba nyomtuk. Olyan fáradtak voltunk, hogy az már a kimerültség határán is túlnyúlt, valahol egy mélyebb, fájdalmasabb területen lehetett. Persze, hogy el tudtunk aludni. Ehhez nem kellett mást tennünk, csak abbahagyni a gondolkodást. Hát persze, hogy sikerülni fog.

És tényleg.

Amikor felébredtünk, még mindig az éjszaka vett körül, de a hajnal már fenyegette a keleti égboltot - a hegyek szegélye sötétpirossá vált. A szánknak poríze volt, és eleinte meg voltunk győződve arról, hogy Jeb bácsikánk látogatását csak álmodtuk. Hát persze, hogy csak álmodtuk.

A fejünket tisztábbnak éreztük így reggel, és hamar észrevettük a furcsa formát a jobb arcunk mellett - valami olyat, ami se nem kő, se nem

kaktusz. Megérintettük, kemény volt és sima. Meglökdöstük, mire a loccsanó víz ínycsiklandó hangja hangzott fel.

Jeb bácsi valóságos volt, és itt hagyott nekünk egy kulacsot.

Óvatosan felültünk, és meglepve konstatáltuk, hogy nem törünk ketté, mint egy kiszáradt bot. Ami azt illeti, jobban éreztük magunkat. Mostanra biztos elég ideje volt a víznek arra, hogy átküzdje magát a testünk egy részén. A fájdalmunk eltompult, és régóta most először, megint éhséget éreztünk.

Merev, ügyetlen ujjakkal tekertük le a kulacs tetejét. Nem volt teljesen tele, de elég víz maradt benne ahhoz, hogy ismét feszülni kezdjen a gyomrunk - biztos összement. Az egészet megittuk; elegünk volt a takarékoskodásból.

A fémkulacsot a homokra dobtuk, ahol tompán puffant a hajnal előtti csendben. Mostanra már teljesen felébredtünk. Sóhajtottunk, mivel jobban örültünk volna az öntudatlanságnak, és hagytuk, hogy a tenyerünkbe hulljon az arcunk. És most mi lesz?

- Miért adtál vizet ennek az izének, Jeb? - háborgott egy mérges hang, nem messze a hátunk mögött.

Térdre csavarodva megperdültünk. Amit megláttunk, attól kihagyott a szívverésünk, és szilánkokra tört az önuralmunk.

Nyolc ember állt félkörben körülöttem, és a fa körül, ami alatt térdeltem. Kétségkívül valódi emberek voltak mind. Még soha nem láttam arcokat ilyen kifejezésbe torzulni - legalábbis a saját fajtámon. Ezek az ajkak gyűlölettől vonaglottak, összeszorított fogsorok felett húzódtak félre, mint a vadállatoké. Ezeket a szemöldököket dühtől lángoló szemek felett vonták össze.

Hat férfi és két nő, néhányan közülük hatalmasak, de a többségük is sokkal nagyobb nálam. Éreztem, hogy kifut az arcomból a vér, amikor rádöbbentem, miért tartják olyan furcsán a kezüket - szorosan összezárva maguk előtt, egy-egy valamit egyensúlyozva. Fegyver volt náluk. Egyesek kést fogtak; néhány rövidebbet, mint amilyeneket én tartottam a konyhámba, néhány hosszabbat, és egy hatalmas, vészjóslót. Ez utóbbinak semmi keresnivalója nem volt egy konyhában. Melanie súgta meg a nevét: *machete.*

A többieknél hosszú rudak voltak, fémből vagy fából. Botok.

Felismertem köztük Jeb bácsit. Egy olyan tárgyat tartott lazán a kezében, amilyet még soha nem láttam a maga valójában, csak Melanie emlékeiben, mint a nagy kést is. Egy puskát.

Számomra szörnyű volt a látvány, Melanie viszont mindezt csodálattal szemlélte, elméjét lenyűgözte a számuk. Nyolc emberi túlélő. Eddig azt hitte, Jeb bácsi egyedül van, vagy a legjobb esetben is, egy-két főnél nem lehet több a társasága. Attól, hogy ilyen sokat látott a fajtájából, elöntötte a boldogság.

Idióta vagy, mondtam neki. *Nézz rájuk. Lásd meg őket.*

Kényszerítettem, hogy az én nézőpontomból tekintsen rájuk: hogy meglássa a fenyegető alakokat a piszkos farmernadrágjukban és világos, portól szürke pamutingükben. Lehet, hogy egykor emberek voltak - már amit Melanie értett ez alatt -, de ebben a pillanatban valami mássá változtak. Barbárokká, szörnyetegekké. Fölénk tornyosultak, és vérre szomjaztak.

A halálos ítéletünk tükröződött minden egyes szempárban.

Melanie mindezt meglátta, és, bár duzzogva, de kénytelen volt beismerni, hogy igazam van. Ebben a pillanatban imádott emberei a legrosszabb arcukat mutatták - mint az újságban, amit az elhagyott kunyhóban találtunk. Gyilkosokat láttunk magunk előtt.

Bölcsebbnek kellett volna lennünk; meg kellett volna halnunk előző nap.

Miért tartott minket Jeb bácsi életben? Ezért?

Borzongás futott rajtam végig a gondolatra. Átpörgettem fejben az emberi rémtettek történelmét. Ezekhez nem volt gyomrom. Talán jobban oda kellett volna figyelnem a témára. Tudtam, hogy bizonyos okokból az emberek hagyni szokták, hogy ellenségeik egy kis ideig életben maradjanak. Olyan dolgokért, amiket az elméjükből vagy a testüktől akarnak...

Persze rögtön beugrott az a titok, amit valószínűleg meg akarnak tudni tőlem. Az, amit soha, de soha nem fogok elárulni nekik. Függetlenül attól, mit tesznek velem. Inkább megölöm magam.

Nem gondoltam egyértelműen a titokra, mert Melanie elől is meg akartam védeni, ő semmit nem látott meg - csak azt, hogy nem ő volt az egyedüli, aki megtartott magának bizonyos dolgokat.

Számított vajon, hogy megóvtam tőle a titkomat? Én nem vagyok olyan erős, mint Melanie: abban nem kételkedtem, hogy ő kibírja, ha megkínozzák. Hát én vajon mennyi fájdalmat tudok elviselni, mielőtt mindent elmondok nekik, amit akarnak?

Felkavarodott a gyomrom. Az öngyilkosságot visszataszító megoldásnak tartottam - sőt, annál is rosszabbnak, mivel egyúttal gyilkosság is lenne. Melanie is részesülne a kínzásokból, vagy a halálból.

Addig fogok várni, amíg kétségem sem marad afelől, hogy nincs más választásom.

Nem, nem tehetik. Jeb bácsi soha nem hagyná, hogy bántsanak.

Jeb bácsi nem tudja, hogy te itt vagy, emlékeztettem.

Hát mondd meg neki!

Az idős férfi arcára összpontosítottam. A vastag, fehér szakállától nem láttam a száját, de a szeme mintha nem izzott volna olyan vadul, mint a többieké. A szemem sarkából észrevettem, hogy pár tekintet rólam átvándorol rá. Arra vártak, hogy Jeb bácsi megválaszolja azt a kérdést, amivel felhívták magukra a figyelmemet, ő ezt figyelmen kívül hagyva engem bámult.

Nem mondhatom meg neki, Melanie. Nem hinné el nekem. Ha azt gondolják, hogy hazudok nekik, akkor biztosra fogják venni, hogy Hajtó vagyok. Biztos van annyi tapasztalatuk, hogy tudják, csak egy Hajtó jönne ide hazugsággal, egy olyan történettel, amelynek segítségével be akar férkőzni közéjük...

Melanie rögtön ráébredt, hogy igazam van. Már csak a Hajtó szótól is görcsbe rándult a gyűlölettől, és tudta, hogy ezek az idegenek ugyanígy reagálnának.

Egyébként sem számít. Lélek vagyok - ennél több nem is kell nekik.

Az, aki a machetét szorongatta - a legnagyobb, sötét hajú férfi, furcsán világos bőrrel és élénk kék szemekkel - undorodó hangot hallatott, és kiköpött a földre. Tett egy lépést előre, miközben lassan felemelte a hosszú pengét.

Legyünk akkor gyorsan túl rajta. Inkább ez a brutális kéz öljön meg bennünket, minthogy nekem kelljen megtenni. Inkább, minthogy gyilkos lényként kelljen meghalnom, akinek Melanie vérét ugyanúgy a számlájára lehet írni, mint a sajátját.

- Vissza, Kyle. - Jeb lassan ejtette ki a szavakat, mintegy mellékesen, de a nagydarab férfi megállt. Elfintorodott, és Melanie nagybátyja felé fordult.

- Miért? Azt mondtad, meggyőződtél róla. Azt mondtad, közéjük tartozik. Felismertem a hangot - ugyanaz volt, mint aki azt kérdezte Jeb bácsitól, miért adott nekem vizet.

- Hát, igen, valóban. De ez ennél bonyolultabb.

- Hogyhogy? - Ezt egy másik férfi kérdezte. Az illető a nagydarab, sötét hajú Kyle mellett állt, és annyira hasonlított rá, hogy csak a testvére lehetett.

- Hát nézd, ez egyben az én unokahúgom is.

- Nem, már nem - mondott ellent Kyle tompa hangon. Ismét kiköpött, és újabb kiszámított lépést tett felém, felemelt késsel. Láttam abból, ahogy a válla ugrásra készen megfeszült, hogy szép szóval ezúttal nem lehet megállítani. Lehunytam a szemem.

Két éles, fémes kattanás hangzott, és valaki felhőkölt. A szemem azon nyomban kinyílt.

- Azt mondtam, vissza, Kyle. - Jeb bácsi hangja még mindig nyugodt volt, de most már szorosan markolta a hosszú puskát, amelynek csöve Kyle hátára meredt. Kyle csak pár lépésre állt tőlem megtorpanva; a machetéje mozdulatlanul függött a levegőben a válla felett.

- Jeb - szólalt meg a fivére is elszörnyedve -, mit csinálsz?

- Lépj hátrébb a lánytól, Kyle.

Kyle hátat fordított nekünk, dühösen Jeb felé perdült. - Ez nem *lány,* Jeb!

Jeb vállat vont; a puska nem mozdult a kezében, továbbra is Kyle-ra mutatott. - Meg kellene beszélnünk pár dolgot.

- Talán a doktor további tapasztalatokra tehet szert általa - vetette fel egy női hang nyersen.

Összerezzentem ezekre a szavakra, mert a legrosszabb félelmeimet hallottam ki belőlük. Amikor Jeb az imént az unokahúgának nevezett, botor módon hagytam, hogy a remény egy szikrája lángra kapjon - talán megkönyörülnek majd rajtam. Ostoba voltam, hogy hittem ebben, akár csak egy pillanatra is. A halál az egyetlen könyörületes dolog, amit remélhetek ezektől a teremtményektől.

Ránéztem a nőre, aki az előbb beszélt, és meglepve láttam, hogy ugyanolyan öreg volt, mint Jeb, talán még öregebb is. A haja inkább sötétszürkében játszott, mint őszben, ezért nem tűnt fel nekem hamarabb a kora. Az arcát több réteg ránc borította, és pillanatnyilag az összes ránca mérges vonalakba húzódott. De volt valami ismerős a ráncok rejtette arcvonásokban.

Melanie összevetette ezt az ősöreg arcot egy másik, simábbal az emlékeiből.

- Maggie néni? Te itt vagy? Hogyan? És Sharon... - A szavak mind Melanie-tól származtak, de az én számból ömlöttek ki, és nem voltam képes megállítani őket. Az, hogy olyan sokáig közösködtünk a sivatagban, erősebbé tette őt, esetleg engem gyengébbé. Bár lehet, hogy csak arról volt szó, hogy én éppen arra figyeltem, vajon melyik irányból érkezik majd a halálos csapás. Én a halálunkra próbáltam felkészülni, Melanie meg eközben családi összejövetelt tartott.

De meglepett kitörésének csak a feléig jutott el. Az idősebb nő, akit Maggie-nek hívtak, olyan sebességgel vetette előre magát, ami rácáfolt törékeny külsejére. Nem azt a kezét emelte fel, amiben a feszítővasat szorongatta. Én azt a kezét figyeltem, úgyhogy nem vettem észre, hogy meglendül a másik, és erőből arcon csap.

A fejem hátralendült, majd előre. Maggie újból pofon vágott.

- Nem fogsz minket *bolonddá tenni*, te parazita. Ismerjük a módszereteket. Tudjuk, milyen ügyesen játsszatok el, hogy emberek vagytok.

A vér ízét éreztem a számban.

Ne csinálj ilyet még egyszer, sziszegtem Melanie-nak. *Mondtam neked, hogy mit fognak gondolni.*

Melanie a megrázkódtatástól nem jutott szóhoz.

- Nyugi, Maggie - szólalt meg Jeb nyugtatgató hangon.

- Te csak ne „nyugi, Maggie”-zzél nekem, te vén bolond! Ez a lány valószínűleg egy egész légiónyi idegent idevezetett. - Elhátrált tőlem, gyanakvóan méregetve mozdulatlan alakomat, mintha egy ugrásra kész kígyó volnék. A bátyja mellett állt meg.

- Én senkit nem látok - vágott vissza Jeb. - *Hahó!* - kiabálta, mire összerezzentem meglepetésemben. És nem én voltam az egyetlen. Jeb a feje fölött integetett a bal kezével, a jobbal még mindig a puskát szorongatva. - *Itt vagyunk!*

- Fogd már be - morogta Maggie, és mellkason lökte Jebet. Bár első kézből tapasztaltam, milyen ereje van, Jeb meg sem ingott.

- Egyedül van, Mag. Többé-kevésbé halott volt, amikor rátaláltam - most sincs túl jó formában. A százlábúak nem szokták így feláldozni a társaikat. Sokkal hamarabb eljöttek volna érte, mint amire én ideérkeztem. Bármi is legyen egyébként, mindenesetre egyedül van.

Megjelent a fejemben a hosszúkás, soklábú rovar képe, de nem tudtam hova tenni.

Rólad beszél, fordította Melanie. A randa bogár képét odatette az emlékeimben őrzött fénylő, ezüstszínű lélek mellé. Én nem láttam hasonlóságot.

Kíváncsi vagyok, honnan tudja, hogy néztek ki, gondolkozott el Melanie szórakozottan. Az emlékeim eleinte teljesen újak voltak számára.

Nekem nem volt rá időm, hogy vele töprengjek. Jeb elindult felém, a többiek pedig, szorosan mögötte, követték. Kyle keze Jeb válla felett lebegett, készen arra, hogy visszatartsa őt, esetleg, hogy félrelökje az útból, nem tudtam volna megmondani.

Jeb a bal kezébe vette a puskát, a jobbot pedig felém nyújtotta. Én riadtan néztem, arra számítva, hogy mindjárt megüt.

- Gyere már - biztatott Jeb kedvesen. - Ha olyan messzire el bírnálak cipelni, már tegnap éjjel hazavittelek volna. Muszáj lesz még egy kicsit gyalogolnod.

- Nem! - mordult fel Kyle.

- Magammal viszem - dörmögte Jeb, és most először jelent meg egy keményebb tónus a hangjában. Az álla makacs vonallá feszült a szakálla alatt.

- Jeb! - ellenkezett Maggie.

- 'Zén házam, Mag. Azt csinálok, amit akarok.

- Vén bolond! - csattant fel Maggie ismét.

Jeb lenyúlt, és felkapta ökölbe szorított kezem onnan, ahol tartottam, vagyis a combomról. Talpra rántott - nem kegyetlenül; úgy tűnt, mintha egyszerűen csak sietne. Ugyanakkor nem a legrútabb kegyetlenség vajon meghosszabbítani az életemet az adott okokból?

Bizonytalanul imbolyogtam. Nem igazán éreztem a lábam - csak tűszúráshoz hasonló kis csípéseket, ahogy végigáramlott benne a vér.

Csalódott sziszegés hangzott fel Jeb bácsi mögül. Több száj adta ki.

- Hát jó, bárki is legyél - szólt hozzám Jeb, még mindig kedves hangon. - Tűnjünk el innen, mielőtt felmelegszik a levegő.

Az, aki csak Kyle fivére lehetett, Jeb karjára tette a kezét.

- Nem engedheted, hogy meglássa, hol lakunk, Jeb.

- Azt hiszem, ez nem számít - szólt közbe Maggie nyersen. - Nem lesz rá esélye, hogy bárkinek is elárulhassa.

Jeb felsóhajtott, és lehúzott egy kendőt a nyakáról, amit eddig teljesen eltakart a szakálla.

- Ez olyan hülyén néz ki - motyogta, de megcsavarta a rászáradt izzadtságtól merev, koszos textíliát, és kötést készített belőle.

Tökéletesen mozdulatlan maradtam, miközben bekötötte a szemem, és próbáltam legyőzni a rettegést, ami megnőtt bennem attól, hogy most már nem is láttam az ellenségeimet.

Bár nem láttam, de tudtam, hogy Jeb az, aki egyik kezét a vállamra tette, és előrevezetett; a többiek közül senki nem lett volna ilyen gyengéd.

Előreindultunk, sejtésem szerint észak felé. Eleinte senki nem szólalt meg - csak a homok csikorgott a lábaink hada alatt. A talaj sík volt, de újból és újból megbotlottam elgémberedett végtagjaimban. Jeb türelmes maradt; a karja szinte lovagiasnak tűnt körülöttem.

Éreztem, hogy felkel a nap, miközben sétálunk. Pár lépés gyorsabbnak hangzott, mint a többi. Ezek előttünk mentek, és egyre halkultak, amíg már alig hallottuk őket. Úgy hangzott, mintha csak a csoport kisebb része maradt volna Jebbel és velem. Valószínűleg nem úgy néztem ki, mint akire túl sok embernek kell vigyáznia - majd' elájultam az éhségtől, és dülöngéltem minden lépésnél; a fejem szédült és üres volt.

- Ugye nem tervezed, hogy megmondod neki otthon?

Ez Maggie hangján érkezett; pár lépésnyiről mögülünk jött, és szemrehányó volt.

- Joga van tudni - válaszolta Jeb. A makacs kifejezés visszatért a hangjába.

- Nem szép dolog, amit tenni készülsz, Jebediah.

- Az élet sem mindig szép, Magnolia.

Nehezen döntöttem el, melyikük rémisztőbb kettejük közül. Jeb, aki olyan elszántan életben akar engem tartani? Vagy Maggie, aki elsőként említette *a doktort* - ez a titulus ösztönös, gyomorkavaró rettegéssel töltött meg -, de aki nyilvánvalóan sokkal inkább ellene volt a kegyetlenkedésnek, mint a bátyja?

Pár óráig megint csendben mentünk. Amikor összerogytak a lábaim, Jeb leeresztett a földre, és egy kulacsot tartott a számhoz, mint az előző éjszaka.

- Szólj, ha készen állsz - mondta; a hangja kedvesnek tűnt, bár tisztában voltam vele, hogy ez csak félreértés.

Valaki türelmetlenül sóhajtott.

- Miért csinálod ezt, Jeb? - kérdezte az egyik férfi. Már hallottam ezt a hangot; az egyik fivér volt. - Doki kedvéért? Ezt megmondhattad volna Kyle-nak is, és akkor nem kellett volna fegyvert fognod rá.

- Kyle-ra nagyon ráfér, hogy időnként fegyvert fogjanak rá - dörmögte Jeb.

- Kérlek, mondd azt, hogy nem együttérzésből tetted - folytatta a férfi. - Mindazok után, aminek tanúja voltál...

- Mindazok után, aminek tanúja voltam, ha nem tanultam volna egy kis együttérzést, akkor nem érnék túl sokat. Ha elég együttérzés lenne bennem ez iránt a szegény teremtés iránt, akkor hagynám, hogy meghaljon.

Megborzongtam a kemenceforró levegőben.

- Hát akkor? - követelt magyarázatot Kyle fivére.

Hosszú csend, majd Jeb keze hozzáért az enyémhez. Megragadtam, mert szükségem volt a segítségre ahhoz, hogy talpra evickéljek. A másik keze a hátamnak nyomódott, és újra elindultam előre.

- Kíváncsiság - válaszolta Jeb halkan.

- Senki nem felelt.

Miközben kutyagoltunk, átgondoltam néhány biztos tényt. Egy, nem én voltam az első lélek, akit elkaptak. Rutinosak voltak. Ez a „Doki” már másoktól is megpróbálta megtudni, amit akar.

Kettő, nem sikerült neki. Ha bármelyik lélek is hagyta volna a „fenébe az öngyilkosságot”, csak hogy aztán megtörjön a kínzások alatt, akkor nem lenne rám szükségük. A halálom irgalmasan gyors lett volna.

Furcsa módon, ennek ellenére nem voltam képes rábírni magam, hogy a gyors halálban reménykedjek, vagy hogy megpróbáljam ezt kiprovokálni. Pedig könnyű lenne, még akkor is, ha én nem követnék el semmit. Csak hazudnom kellene nekik - úgy tennem, mintha Hajtó volnék, azt mondanom, hogy a kollégáim már kutatnak utánam, tombolnom és fenyegetőznöm. Vagy elmondanom az igazságot - hogy Melanie életben maradt bennem, és ő hozott engem ide.

Valószínűleg ebben csak hazugságot látnának, mégpedig egy olyan hatásos hazugságot - a gondolat, hogy az emberek továbbélhetnek a beültetés után, olyan csábító az ő helyzetükben, olyan csalárd -, hogy ettől jobban elhinnék, hogy Hajtó vagyok, mintha egyszerűen csak bevallanám. Csapdát gyanítanának, gyorsan megszabadulnának tőlem, és új búvóhelyet keresnének, messze innét.

Valószínűleg igazad van, értett egyet Melanie. *Én is azt tenném.*

De még nem fájt semmim, úgyhogy nehezen barátkoztam az öngyilkosság gondolatával, bármiképp is kövessem el; az életösztön szorosan lezárta ajkam. Az utolsó találkám emléke villant végig az agyamon a Gondviselővel, ami még olyan civilizált időkben történt, mintha egy másik bolygón lett volna. Melanie, aki arra bíztat, öljem csak meg, ha akarom - öngyilkos manővernek tűnt, de csak blöffölt. Eszembe jutott, hogy arra gondoltam, milyen nehéz a halált választani egy kényelmes fotelben ülve.

Előző éjszaka Melanie-val azt kívántuk, bárcsak meghalnánk, de akkor nagyon közel járt hozzánk a vég. így, hogy most már a saját két lábamon állok, egészen más minden.

Én sem akarok meghalni, suttogta Melanie. *De talán tévedsz. Talán nem ezért tartanak életben. Fel nem foghatom, miért tennének...* Nem akarta elképzelni azokat a dolgokat, amiket megtehetnek velünk - biztosra vettem, hogy neki sokkal nagyobb szörnyűségek jutnának eszébe, mint nekem. *Mit akarnának ennyire nagyon megtudni tőled?*

Nem fogom elárulni. Se neked, se más embernek.

Bátor kijelentés. De, mint említettem, akkor még nem fájt semmim...

Eltelt egy újabb óra - a nap pontosan a fejünk felett volt, a hője, akár egy tűzkorona égette a hajam -, amikor megváltoztak a hangok. A csikorgó léptek, amiket már alig hallottam, hirtelen visszhangossá váltak előttünk. Jeb lába még mindig a homokon csikorgott, akárcsak az enyém, de valaki előttünk újfajta talajra ért.

- Most egy kicsit légy óvatos - figyelmeztetett Jeb. - Vigyázz a fejedre.

Haboztam egy kicsit, mert nem voltam benne biztos, hogy mire vigyázzak, vagy hogy legyek óvatos bekötött szemmel. Jeb keze eltűnt a vállamról, és most már a fejemet nyomta lefelé, azt jelezve, hogy hajtsam le. Előrehajoltam. A nyakam merev volt.

Jeb megint előretolt, és észrevettem, hogy a mi lépteink is ugyanolyan visszhangossá váltak. A talaj nem engedett úgy, mint a homok, de lazának sem érződött, mint a kövek. Lapos és szilárd volt a talpam alatt.

A nap eltűnt - már nem éreztem, hogy a bőröm égetné, vagy a hajam perzselné.

Egy lépéssel később másfajta levegő ért az arcomhoz. Nem szellő. Ez a levegő nem mozdult - *én* sétáltam *bele*. A nap hője eltűnt, és vele együtt a száraz sivatagi szél is. A levegő állt, és hűvösebb volt. Nagyon halványan valamiféle nedvesség érződött benne, valami dohosság, aminek az illatát és az ízét is éreztem.

Rengeteg kérdés kavargott bennem, ahogy Melanie-ban is. Ő fel akarta tenni az övéit, de én nem voltam hajlandó megszólalni. Ebben a pillanatban egyikünk sem tudott volna semmi olyat mondani, ami segített volna rajtunk.

- Hát jó, most már felegyenesedhetsz - szólt Jeb.

Lassan felemeltem a fejem.

Még a szememen lévő kötésen át is meg tudtam mondani, hogy eltűnt a fény. Koromsötét volt minden a kendő széleinél. Hallottam, hogy mögöttünk a többiek türelmetlenül csoszognak, arra várva, hogy továbbmenjünk.

- Erre - mondta Jeb, és megint vezetni kezdett. A lépteink valahonnan közelről visszhangoztak - a helyiség, amiben voltunk, minden bizonnyal meglehetősen kicsi. Azon kaptam magam, hogy ösztönösen lehajtom a fejem.

Megtettünk még pár lépést, majd egy éles kanyar következett, ami érzésem szerint ugyanarra fordított minket vissza, ahonnan jöttünk. A talaj lejteni kezdett. A lejtésszöge minden egyes lépéssel meredekebb lett, és Jeb felkínálta érdes kezét segítségül, nehogy elessek. Nem tudom, mennyi

ideig csúszkáltam és botladoztam a sötétségben. Valószínűleg hosszabbnak érződött, mint amilyen volt, mivel minden perce rettegéssel telt.

Egy újabb kanyar, és a talaj emelkedni kezdett. A lábam olyan gémberedett és merev volt, hogy az ösvény egyre meredekebbé válásával Jebnek félig-meddig vonszolnia kellett az emelkedőn. A levegő egyre dohosabbá és nedvesebbé vált ahogy haladtunk, de a sötétség nem változott. A lépteinken és a lépteink közeli visszhangján kívül nem hallatszott semmi.

Az ösvény vízszintessé simult, és kacskaringózni kezdett, mint egy kígyó.

Végül, végre-valahára fény jelent meg a szemkötőm tetejénél és aljánál. Azt kívántam, bárcsak lecsúszna, mert túlságosan meg voltam rémülve ahhoz, hogy magam vegyem le. Úgy éreztem, hogy nem lennék ennyire megijedve, ha legalább *láthatnám*, hol vagyok, és kivel.

A fénnyel együtt a zajok is visszatértek. Furcsa zajok, egy halk, mormolás-szerű halandzsa. Olyan hang, mintha egy vízesés rejtőzne itt a sötétben.

A halandzsa egyre erősödött, ahogy haladtunk, és minél közelebb került, annál kevésbé emlékeztetett vízcsobogásra. Túl változatos volt, mély és magas hangok keveredtek és visszhangoztak benne. Ha nem lett volna olyan diszharmonikus, akkor úgy hangzott volna, mint annak az állandó zenének egy kevésbé kellemes változata, amit az Éneklő Világban hallottam és énekeltem. Ez az emlék, a vakság emléke, a bekötött szemem miatt merült fel bennem.

Melanie már előttem megértette a kakofóniát. Én még soha nem hallottam ilyesmit ezen a bolygón, mert még soha nem voltam emberek között.

Vitatkoznak, jött rá Melanie. *Úgy hangzik, mintha nagyon sok ember vitatkozna.*

Őt vonzotta ez a hang. Akkor tehát itt még több ember van? Már a nyolcon is mindketten meglepődtünk. Mi ez a hely?

Kezek értek a tarkómhoz, úgyhogy elrántottam a fejem.

- Nyugalom - szólt Jeb. Lehúzta a szememről a kötést.

Lassan pislantottam egyet, és a körülöttem lévő sötét árnyak olyan formákat öltöttek, amiket értettem; durva, egyenetlen falakét, lyukacsos plafonét, kopott, poros padlóét. Valahol a föld alatt voltunk, egy természetes módon kialakult barlangban. Nem lehettünk olyan mélyen. Úgy éreztem, felfelé hosszabb ideig másztunk, mint amennyit lefelé csúszkáltunk.

A sziklafalak sötét lilásbarnák voltak, és sekély üregek járták át őket, mint az ementálit. A mélyebb részen lévő üregek pereme lekopott, de a fejem felett a körök szabályosabbak voltak, és a szélük élesnek tűnt.

A fény egy előttünk lévő kerek lyukból jött, aminek az alakja hasonlított a falakat és a plafont szitává lyuggató üregekére, csak nagyobb volt. Valami bejáratféle lehetett, ajtó egy fényesebb helyre. Melanie lelkesedett, lenyűgözte a még több ember gondolata. Én haboztam, mert hirtelen felmerült bennem, hogy a vakság esetleg mégiscsak jobb a látásnál.

Jeb felsóhajtott. - Bocsánat - dünnyögte olyan halkan, hogy biztosan tudtam, csak én hallottam.

Megpróbáltam nyelni, de nem sikerült. Szédülni kezdtem, de lehet, hogy csak az éhségtől. A kezem reszketett, mint falevél a dermesztő szélben, miközben Jeb behajtott a nyíláson.

Az alagút egy olyan hatalmas terembe nyílt, hogy először el se akartam hinni, amit láttam. A mennyezet túlságosan ragyogott, és túl magasan a fejem fölött helyezkedett el - olyan volt, mint egy mesterséges égbolt. Megpróbáltam kivenni, mi világítja meg, de bármi is volt, olyan éles fénysugarakat küldött le, hogy megfájdult tőle a szemem.

Arra számítottam, hogy a halandzsa felhangosodik, de hirtelen néma csend lett a hatalmas üregben.

A padló homályosnak tűnt az oly sokkal felette lévő mennyezethez képest. Beletelt pár pillanatba a szememnek, hogy értelmezni tudja a sok alakot.

Tömeg volt. Nincs rá jobb szó - emberek tömege ácsorgott sóbálványként, némán, mind ugyanazzal az égő, gyűlölettel teli tekintettel bámulva engem, amilyet hajnalban láttam.

Melanie is túlságosan megdöbbent ahhoz, hogy bármit is tegyen a számoláson kívül. Tíz, tizenöt, húsz... huszonöt, huszonhat, huszonhét...

Engem nem érdekelt, hányan vannak. Megpróbáltam elmondani Melanie-nak, mennyire nem számít. Nem kell ahhoz húszan lenniük, hogy megöljenek engem. Hogy megöljenek minket. Megpróbáltam Melanie értésére adni, milyen ingatag a helyzetünk, de ő pillanatnyilag nem tudott a vészjelzéseimre figyelni, elveszett ebben az emberi világban, amilyenről álmodni sem álmodott korábban.

Az egyik férfi előrelépett a tömegből, és a pillantásom először a kezére vetődött, fegyvert keresve. A keze ökölbe szorult, de semmi egyéb nem fenyegetett benne. Mostanra, megszokva a ragyogó fényt, először csak észrevennem sikerült karja bőrének napsütötte színét, majd felismernem.

Fuldokolva a hirtelen, szédítő reménytől, az arcára emeltem a tekintetem.

14. Perpatvar

Ez mindkettőnknek túl sok volt, itt látni őt - most, miután már leszámoltunk azzal, hogy valaha is látjuk még, miután azt hittük, hogy örökre fel kell adnunk a reményt. Én kővé váltam, képtelen voltam reagálni. Jeb bácsira akartam nézni, hogy megértsem, mi lehetett az a szívszaggató válasz a sivatagban, de nem tudtam elmozdítani a tekintetem. Jared arcára meredtem, értetlenül.

Melanie nem így reagált.

- Jared! - kiáltotta; a sérült torkomból csak vartyogásra futotta.

Melanie előrerántott, egészen úgy, mint a sivatagban, átvéve az uralmat mozdulatlan testem felett. Az egyetlen különbség az volt, hogy ezúttal erőszakkal tette.

Nem tudtam elég gyorsan megállítani.

Melanie előrelendült, és felemelte a kezem, hogy átölelje Jaredet. Én figyelmeztetéseket üvöltöttem neki a fejemben, de oda se bagózott rám. Alig volt tudatában, hogy egyáltalán ott vagyok.

Senki nem próbálta megállítani, miközben Jared felé tántorgott. Senki, csak én. Már csak centiméterekre volt a keze a férfitól, és még mindig nem vette észre, amit én. Nem vette észre, hogy megváltozott Jared arca elválásuk hosszú hónapjai alatt, hogy megkeményedett, mennyire mások lettek a vonásai. Nem vette észre, hogy az az öntudatlan mosoly, amire emlékszik, most már fizikailag nem férne oda erre az új arcra. Csak egyszer látta Jared arcát elsötétülni és veszélyessé válni, és az semmi nem volt a mostani arckifejezéséhez képest. Nem vette észre, vagy talán nem törődött vele.

Jared karja hosszabb volt, mint az enyém.

Mielőtt még Melanie hozzá tudott volna érni az ujjaimmal, Jared karja kilőtt, és visszakézből arcon vágott. Olyan keményen ütött meg, hogy a lábam elemelkedett a földről, még mielőtt a fejem a sziklás talajnak csapódott volna. Hallottam, ahogy a testem maradéka tompa puffanással földet ér, de érezni nem éreztem. A szemem kifordult, a fülem pedig csengeni kezdett. Próbáltam legyőzni a szédülést, ami azzal fenyegetett, hogy eszméletlenségbe pörget.

Ostoba, ostoba, nyafogtam Melanie-nak. *Én megmondtam, hogy ne csinálj ilyesmit!*

Jared itt van, Jared él, Jared itt van! Melanie összefüggéstelenül mantrázta a szavakat, mintha egy dalszöveg lenne.

Megpróbáltam egy pontra fókuszálni, de a furcsa mennyezet elvakított. Elfordítottam a fejemet a fénytől, majd lenyeltem egy hüppögést, amikor a mozdulattól tőrként hasított arcomba a fájdalom.

Alig tudtam elviselni ennek az egyetlen, spontán ütésnek a fájdalmát. Hogy is remélhetném, hogy kiállok egy intenzív, kiszámított bosszúhadjáratot?

Valaki csoszogni kezdett mögöttem; a szemem ösztönösen odavillant, hogy kiderítsem, mi fenyeget, és Jeb bácsit láttam meg magam mellett. Az egyik kezét kinyújtotta felém, de habozott, és nem engem bámult. Pár centire felemeltem a fejem, elfojtva egy újabb nyögést, hogy megnézzem, mit lát.

Jared lépkedett felénk, és az arca ugyanolyan volt, mint azoknak a barbároknak a sivatagban - leszámítva, hogy az övét inkább gyönyörűvé, mintsem félelmetessé változtatta a düh. Kihagyott a szívem, majd összevissza kezdett verni, mire feltámadt bennem a késztetés, hogy nevetni kezdjek magamon. Számít, hogy milyen gyönyörű, hogy mennyire szeretem, ha egyszer meg akar ölni?

Gyilkos indulatokat tükrözött az arca, úgyhogy megpróbáltam azt remélni, hogy dühe erősebbnek bizonyul a praktikus megfontolásoknál, de nem igazán voltam képes a halál után vágyakozni.

Jeb és Jared egy hosszú másodpercre egymás szemébe néztek. Jared álla folyamatosan megfeszült és kiengedett, de Jeb arca nyugodt maradt. A néma összecsapásnak akkor lett vége, amikor Jared hirtelen kiengedte a levegőt egy mérges fújtatás formájában, és tett egy lépést hátrafelé.

Jeb lenyúlt a kezemért, másik kezét pedig a hátamra tette, hogy felhúzzon. A fejem forgott és sajgott; a gyomrom kavargott. Ha nem lett volna napok óta üres, valószínűleg hánytam volna. Olyan volt, mintha a lábam nem érintené a talajt. Imbolyogtam, és előrebuktam. Jeb segített visszanyerni az egyensúlyomat, majd elkapta a könyökömet, hogy megtartson. Jared mindezt egy vicsorgó grimasszal nézte végig. Melanie, mint egy elmebeteg, tántorogva megint felé indult. De én már kihevertem a megrázkódtatást, amit a megpillantása okozott, és kevésbé voltam ostoba, mint ebben a pillanatban Melanie. Nem fog tudni megint áttörni. Minden korlátot felhasználtam, amit csak létre tudtam hozni a fejemben ahhoz, hogy megakadályozzam.

Csak maradj csendben. Hát nem látod, mennyire gyűlöl? Bármit is mondasz, csak rontasz a helyzetünkön. Halottak vagyunk.

De Jared él, Jared itt van, dúdolta Melanie.

Az üreg csendje felkavarodott; mindenfelől suttogások hangzottak fel, és mind egyszerre, mintha nem vettem volna észre valami végszót. Semmi értelmeset nem tudtam kivenni a sziszegő mormogásból.

A szemem ide-oda csapkodott az emberek között - mindegyik felnőtt volt, egy kisebb, fiatalabb alakot sem láttam. A szívem belesajdult a hiányába, Melanie pedig azért küzdött, hogy fennhangon rákérdezhessen. Szigorúan leintettem. Itt nem volt semmi látnivaló, semmi, leszámítva a dühöt és a gyűlöletet az idegenek arcán, vagy a dühöt és gyűlöletet Jared arcán.

Amíg egy másik férfi át nem verekedte magát a suttogó csődületen. Az illető vékony volt és magas, a csontszerkezete jobban látszott a bőre alatt, mint a többieknek. A haja fakó volt, vagy világosbarna, vagy valami meghatározhatatlan szőkésbarna. A visszafogott hajához és a hosszú testéhez hasonlóan a vonásai is finomak és kedvesek voltak. Az ő arca nem tükrözött dühöt, ezért is nem tudtam levenni róla a szemem.

A többiek átengedték ezt a láthatóan tájékozatlan illetőt, mintha valamiféle tisztelet övezné. Csak Jared nem tért ki előle. Jared ott maradt, ahol volt, és engem bámult. A magas férfi kikerülte, és nem úgy tűnt, mintha feltűnt volna neki, hogy nem csak egy kupac követ kerülget.

- Hát jó, hát jó - szólalt meg a férfi furcsán vidám hangon, miközben kikerülte Jaredet, és odaállt velem szembe. - Itt vagyok. Mit hoztatok?

Maggie néni válaszolt neki, aki egyszer csak mellette termett.

- Jeb találta a sivatagban. Úgy tűnik, azt az útmutatást követte, amivel Jeb az unokahúgunkat látta el. - Ezzel gonosz pillantást vetett Jebre.

- Hmm, hmm - hümmögött a magas, csontos férfi, miközben felmért engem a pillantásával. Furcsa volt. Úgy nézett, mintha tetszene neki, amit lát. Elképzelni nem tudtam, hogy miért.

Nem tudtam állni a tekintetét, pillantásom egy másik nőre vándorolt - egy sokkal fiatalabb nőre, aki a férfi mögül kukucskált ki, kezét a férfi karján nyugtatva -, akire a hajának élénk színe hívta fel a figyelmemet.

Sharon! - kiáltott fel Melanie.

Melanie unokahúga észrevette a szememben a felismerést, és megkeményedett az arca.

Durván hátralöktem Melanie-t a fejem végébe. *Csssss!*

- Hmm, hmm - hümmögött ismét a magas férfi, és bólintott. Egyik kezét kinyújtotta az arcom felé, és meglepettnek tűnt, amikor hátrahőköltem, és Jeb mellé ugrottam.

- Semmi baj - nyugtatgatott a magas férfi, egy kis, bátorító mosollyal. - Nem foglak bántani.

Ismét az arcom felé nyúlt. Én Jeb mellé bújtam, mint az előbb is, de Jeb felemelte a kezét, és oldalba bökött, hogy lépjek előre. A magas férfi megfogta az állam a fülem alatt, gyengédebb ujjakkal, mint amilyenekre számítottam, és elfordította a fejem. Éreztem, ahogy ujja végigsimít a tarkómon, és rájöttem, hogy a beillesztés után maradt hegemet vizsgálja.

A szemem sarkából Jared arcát figyeltem. Láthatóan felizgatta az, amit ez a férfi csinált, és úgy gondoltam, értem is, miért - mennyire gyűlölheti azt a keskeny rózsaszín vonalat a nyakamon.

Jared mérges arcot vágott, de meglepve láttam, hogy a düh egy része eltűnt az arckifejezéséből. Összevonta a szemöldökét. Ettől zavart lett az arckifejezése.

A magas férfi leengedte a kezét, és ellépett mellőlem. A száját összeszorította, a tekintete valamiféle kihívás izgalmának lázában égett.

- Elég egészségesnek néz ki, leszámítva a kimerültséget, dehidratációt és alul tápláltságot. Azt hiszem, elég vizet töltöttél bele ahhoz, hogy a kiszáradás ne okozzon problémát. Hát jó. - Furcsa, szórakozott mozdulatot tett a kezével, mintha megmosná. - Kezdjünk hozzá.

Ekkor szavai és a gyors vizsgálat a helyükre ugrottak, és megértettem - ez a kedvesnek tűnő férfi, aki azt ígérte, hogy nem fog bántani, ő volt a doktor.

Jeb bácsi mélyet sóhajtott, és lehunyta a szemét.

A doktor felém nyújtotta a kezét, invitálva, hogy fogjam meg. A hátam mögött ökölbe szorítottam mindkét kezem. A doktor megint végignézett rajtam figyelmesen, felmérve a rettegést a tekintetemben. A szája lefelé görbült, de nem mérgesen. Azon gondolkozott, most hogyan tovább.

- Kyle, Ian? - kiáltotta, kinyújtva nyakát, hogy megkeresse a gyülekezetben azokat, akiket szólított. A térdem megrogyott, amikor a két fekete hajú fivér nyomakodott előre.

- Azt hiszem, szükségem lenne egy kis segítségre. Talán, ha segítenétek cipelni... - kezdte a doktor, aki Kyle mellett már nem is tűnt olyan magasnak.

- Nem.

Mindenki odafordult, hogy lássa, ki ellenkezik. Nekem nem kellett volna odanéznem, mert felismertem a hangot. De azért ránéztem.

Jared szemöldöke szorosan a szeme fölé húzódott; a szája furcsa grimaszba torzult. Olyan sok érzelem futott végig az arcán, hogy nehéz lett volna egyet kiemelni közülük. Harag, dac, zavarodottság, gyűlölet, félelem... fájdalom.

A vékony férfi pislantott egyet, arca megereszkedett a meglepődéstől. - Jared? Van valami kifogásod ellene?

- Igen.

Mindenki várt. Mellettem Jeb tartotta erővel lent a szája sarkát, mintha vigyorba akarna szaladni. Ha valóban ez volt a helyzet, akkor az öregembernek nagyon sajátos a humorérzéke.

- Éspedig? - kérdezte a magas férfi.

Jared összeszorított fogakkal válaszolt. - Megmondom, mi kifogásom van, Doki. Mi a különbség aközött, hogy neked adjuk, és aközött, hogy Jeb tarkón lövi?

Én reszkettem. Jeb megveregette a karom.

A doktor megint pislantott egyet. - Hát... - ennyit mondott.

Jared megválaszolta a saját kérdését. - Az a különbség, hogy ha Jeb öli meg, akkor legalább tisztán hal meg.

- Jared... - A doktor hangja megnyugtatóan csengett, ugyanabban a tónusban beszélt, mint korábban hozzám. - Olyan sokat tanulunk minden alkalommal. Talán ezúttal...

- Hahh! - horkantott fel Jared. - Én nem úgy látom, hogy sokkal előrébb lennénk, Doki.

Jared megvéd minket, gondolta Mel halkan.

Nehéz volt eléggé koncentrálnom ahhoz, hogy meg tudjam fogalmazni a mondandóm. - *Nem minket, csak a testedet.*

Az is megteszi... Úgy tűnt, mintha Melanie hangja valahonnét távolról jönne, a lüktető fejemen kívülről.

Sharon tett egy lépést előre, úgyhogy most már félig a doktor előtt állt. Furcsán védelmező póz volt.

- Nincs értelme annak, hogy elvesztegessünk egy lehetőséget - kiáltotta harciasan. - Mindannyian tudjuk, hogy ez nehéz számodra, Jared, de végső soron ez nem a te döntésed. Azt kell figyelembe vennünk, hogy mi a legjobb a többségnek.

Jared dühösen meredt rá. - Nem - vicsorogta.

Meg tudtam állapítani, hogy nem suttogta a szót, ezzel együtt nagyon halknak tűnt az én fülemnek. Ami azt illeti, hirtelen mindenki elnémult. Sharon ajkai mozogtak, a mutatóujjával harciasan Jared irányába

bökdösött, de egy lágy sziszegésen kívül nem hallottam semmit. Egyikük sem tett egy lépést sem, de úgy tűnt, mintha elsodródnának mellőlem.

Láttam, hogy a sötét hajú testvérek dühös arccal Jared felé lépnek. Éreztem, hogy tiltakozva felemelkedik a kezem, de csak bénán rángatózik. Jared arca elvörösödött, amikor az ajka szétvált, és a nyakán úgy megfeszültek az inak, mintha kiabálna, de semmit nem hallottam. Jeb elengedte a karom, és megláttam, ahogy fellendül mellettem a puska csövének tompa szürkéje. Elugrottam a fegyver mellől, bár nem felém céloztak vele. Ettől felborult az egyensúlyom, és végignéztem, ahogy a szoba nagyon lassan az egyik oldalára dől.

- Jamie - sóhajtottam, ahogy a fény eltűnt az örvényben.

Jared arca hirtelen nagyon közel került, ádáz arckifejezéssel fölém hajolt. - Jamie? - leheltem megint, ezúttal kérdő hangsúllyal. - Jamie?

Jeb rekedtes hangja valahonnét távolról válaszolt.

- A kölyök jól van. Jared idehozta.

Jared elkínzott arcára néztem, amely sebesen tűnt el a szememet elborító sötét ködben.

- Köszönöm - suttogtam.

És akkor elvesztem a sötétségben.

15. Házi őrizet

Amikor magamhoz tértem, nem jöttem zavarba. Pontosan tudtam, hol vagyok, már úgy nagy vonalakban, úgyhogy a szememet csukva tartottam, és ügyeltem arra, hogy a lélegzetem egyenletes maradjon. Megpróbáltam mindent megtudni a pontos helyzetemről, amennyit csak lehetett, anélkül, hogy elárulnám, hogy magamhoz tértem.

Éhes voltam. A gyomrom csikart, görcsbe rándult és mérges hangokat adott ki magából. Nem hittem, hogy ezek a hangok elárulnának - biztosra vettem, hogy álmomban is korgott és panaszkodott.

A fejem borzasztóan sajgott. Nem voltam biztos benne, hogy a kimerültség miatt, vagy a kapott pofonok utóhatásaként.

Valami kemény felületen feküdtem. Durva volt, és... likacsos. Nem sík volt, hanem furcsán legömbölyített, mintha egy nem túl mély edényben feküdnék. Nem találtam kényelmesnek. A hátam és a csípőm lüktetett attól a póztól, amibe összegömbölyödtem. Valószínűleg a fájdalom ébresztett fel; messze nem éreztem kipihentnek magam.

Sötét volt - ezt anélkül is meg tudtam állapítani, hogy ki kellett volna nyitni hozzá a szemem. Nem koromsötét, de elég sötét.

A levegőt még dohosabbnak éreztem, mint korábban - nedves, rozsdás, és valami furcsa, fanyar mellékíz keveredett bele, ami mintha a torkomba ragadt volna. A hőmérséklet hűvösebb volt, mint a sivatagban, de a képbe nem illő párától már-már kényelmetlennek tűnt. Megint izzadni kezdtem, a Jebtől kapott víz utat tört magának a pórusaim között.

Hallottam, hogy visszhangzik a lélegzetem körülbelül egy méterről. Elképzelhető, hogy csak az egyik falhoz voltam közel, de inkább arra tippeltem, hogy valami szűk helyen lehetek. Olyan figyelmesen hallgatóztam, ahogy csak tudtam, és úgy tűnt, a lélegzetem a másik oldalról is visszaverődik.

Feltételezve, hogy még mindig abban a barlangrendszerben vagyok, ahova Jeb hozott, meglehetősen biztosra vettem, mit fogok látni, amikor kinyitom a szemem. Valószínűleg valami kisebb üregben vagyok a sziklában, ami sötét lilásbarna, és olyan lyukacsos, mint az ementáli.

A testem keltette zajokat leszámítva csend volt. Mivel féltem kinyitni a szemem, a fülemre bíztam magam, és egyre erősebben összpontosítottam a csendre. Nem hallottam senki mást, és ezt nem tudtam hova tenni. Nem hagynának itt engem őrizet nélkül, vagy igen? Jeb bácsi és az ő mindenható puskája, vagy valaki kevésbé együttérző strázsa nélkül. Az, hogy egyedül hagyjanak… nem lenne összhangban a brutalitásukkal, és a természetes rettegésükkel és gyűlöletükkel az iránt, amit én megtestesítek.

Hacsak nem...

Megpróbáltam nyelni, de a rettegéstől összeszorult a torkom. Nem hagynának magamra. Hacsak azt nem gondolják, hogy meghaltam, vagy nem gondoskodnának arról, hogy ez a közeljövőben *bekövetkezzen*. Hacsak nincsenek olyan részek a barlangban, ahonnan soha senki nem tért vissza.

A kép, ami a környezetemről kezdett kialakulni bennem, szédítő gyorsasággal átalakult a fejemben. Most már egy mély akna alján láttam magam, vagy befalazva egy szűk sírboltba. A lélegzetem felgyorsult, azt kóstolgatta, mennyire állott a levegő, van-e bármi jele, hogy fogyna az oxigén. A tüdőm körüli izmok megnyúltak, rákészültek a sikításra, ami már úton volt. Össze kellett szorítanom a számat, hogy ki ne törhessen.

Valami éles hanggal, közelről hozzádörzsölődött a talajhoz a fejem mellett.

Felsikoltottam, és a hangom fülrepesztőnek tűnt a szűk helyen. A szemem tágra nyílt. Odébb ugrottam a baljós hang forrásától, az egyenetlen

falnak vetettem magam. A kezem az arcom elé repült, hogy megvédje, a fejem pedig fájdalmasan *nekipuffant* az alacsony mennyezetnek.

Homályos fény rajzolta ki a tökéletesen kerek bejáratát annak a kicsi, buborék alakú üregnek, amiben összegömbölyödtem. Jared félig megvilágított arccal hajolt be a nyíláson, és egyik kezével felém nyúlt. Az ajka elkeskenyedett a haragtól. Egy ér dobolt a homlokán, ahogy a rémült reakciómat figyelte.

Nem mozdult, csak dühösen bámult, miközben a szívem újra elindult és a légzésem egyenletesebbé vált. A szemébe néztem, és eszembe jutott, milyen csendesen tudott mozogni mindig - annyi hangot sem adott, mint egy kísértet, ha éppen úgy tartotta kedve. Nem csoda, hogy nem hallottam, ahogy őrt ül a cellám előtt.

De *valamit* hallottam. Amint ez eszembe jutott, Jared közelebb tolta kinyújtott kezét, és a reszelős nesz megint felhangzott. Lenéztem. A lábaimnál egy törött műanyag léc volt, ami tálcaként funkcionált. Azon pedig...

A nyitott üveg vízre vetettem magam. Alig jutott el a tudatomig, hogy Jared ajka az undortól rángatózik, miközben a számhoz rántottam az üveget. Biztosra vettem, hogy később ez zavarni fog, de jelenleg gondolni se tudtam semmire a folyadékon kívül. Kíváncsi voltam, valaha lesz-e még vajon olyan pillanat, hogy nem ajándékként tekintek majd a vízre. Abból kiindulva, hogy az életem előreláthatólag nem lesz valami hosszú itt, a válasz valószínűleg nemleges.

Jared eltűnt a kerek bejáraton kívülre. Láttam az ingujjának egy darabját, de semmi mást. A homályos fény valahonnan mellőle jött. Mesterséges, kékes színe volt.

A víz felét ledöntöttem, amikor egy újabb illat keltette fel a figyelmemet, azt jelezve, hogy nem az italt kaptam egyetlen ajándékként. Megint lenéztem a tálcára.

Étel. Etetnek engem?

Kenyérnek - egy sötét, szabálytalan alakú cipónak - az illatát éreztem meg, de egy tálkányi, enyhén hagymaillatú, átlátszó folyadék is volt mellette. Ahogy közelebb hajoltam, észrevettem az aljára süllyedt sötétebb darabokat is. Még három tömzsi fehér henger is sorakozott a tálcán - úgy véltem, valami zöldség lehet, de nem ismertem fel, hogy pontosan micsoda.

A másodperc törtrészébe telt csak, hogy mindez eljusson a tudatomig, de még ez alatt a rövid idő alatt is majdnem kiugrott a gyomrom a számon át, hogy minél közelebb kerüljön az ételhez.

Törtem a kenyérből. Nagyon tömör volt, tele egész magokkal, amik beleragadtak a fogamba. Durva állagú, de mennyeien tápláló. Nem jutott eszembe semmi, ami ennyire ízlett volna, még a szétpasszírozott muffinjaim sem. Az állkapcsom dolgozott, ahogy csak tudott, de a nehéz kenyér legtöbb falatját mégis félig megrágva nyeltem le. Minden egyes morzsát hallottam, amint leérkezik a gyomromba. Nem volt olyan jó érzés, mint amilyenre számítottam. A túl hosszú ideig üresen maradt gyomrom fájdalommal és kavargással reagált a táplálékra.

Figyelmen kívül hagytam a tiltakozását, és a folyadékért nyúltam - leves volt. Ez már könnyebben lement. Leszámítva a hagymát, aminek az illatát éreztem, semleges ízű volt, a zöld darabkák pedig puhák és szivacsosak. A levest egyenesen a tálkából ittam ki, és azt kívántam, bárcsak mélyebb lenne az edény. Ivás közben teljesen hátrahajtottam a fejem, nehogy véletlenül egy csepp is benne maradjon.

A fehér zöldség állagát tekintve ropogós volt, ízére nézve faszerű. Valami gyökérféle lehetett. Nem találtam olyan kellemesnek, mint a levest, se olyan jóízűnek, mint a kenyeret, de hálás voltam a tápértékéért. Nem laktam jól - közel sem -, és valószínűleg magának a tálcának is nekiestem volna, ha rághatónak gondolom.

Fel sem merült bennem, amíg nem végeztem, hogy nem kellene etetniük. Hacsak Jared alul nem maradt a doktorral való vitájában. Bár akkor miért Jared vigyázna rám? Hamar feladtam a reményt, hogy megoldom a rejtélyt, azt feltételezve, hogy ha túl gyenge vagyok, hogy kiálljam a kínzásokat, akkor arra sem lenne esélyem, hogy halálra éheztessem magam.

Arrébb toltam a tálcát, amikor kiürült, és összerándultam a zajtól, amit adott. A buborékom falához tapadtam, amikor Jared benyúlt, hogy elvegye. Ezúttal nem nézett rám.

- Köszönöm - suttogtam, miközben megint eltűnt. Jared nem válaszolt; az arckifejezése sem változott meg. Most már az ingujját sem láttam, de biztos voltam benne, hogy ott van.

Nem tudom elhinni, hogy megütött engem, csodálkozott Melanie, sokkal inkább hitetlenkedve, mint felháborodottan. Még nem tudta túltenni magát rajta. Én eleve nem voltam meglepve. Természetesnek találtam, hogy Jared megütött.

Már azon töprengtem, hol lehetsz, válaszoltam. *Nagyon udvariatlan dolog lett volna részedről, ha belekeversz ebbe az egészbe, majd itthagysz.*

Melanie ügyet sem vetett a savanyú hangnemre. *Azt hittem, nem lenne rá képes, semmilyen körülmények között. Én nem hiszem, hogy meg tudnám ütni.*

Dehogynem tudnád. Ha bármikor tükröződő pillantást vetett volna rád, ugyanezt tetted volna. Veled születetten erőszakos vagy. Eszembe jutottak Melanie ábrándjai arról, hogy fojtaná meg a Hajtót. Ügy tűnt, mintha hónapokkal ezelőtt történt volna, pedig csak pár napja volt. Sokkal helyénvalóbb lett volna, ha több idő telik el azóta. Ekkora pácba, amekkorába én kevertem magam, hosszabb idő alatt illik kerülni.

Melanie megpróbálta elfogulatlanul végiggondolni a dolgot. *Nem hinném. Jaredet nem... és Jamie-t sem, egyszerűen lehetetlen, hogy bántanám Jamie-t, még ha...* - fojtotta magába, mert gondolni sem bírt erre a lehetőségre.

Ezen elgondolkoztam, és úgy véltem, igaza lehet. Még ha a gyermek át is változna valami vagy valaki mássá, sem Melanie, sem én nem tudnánk ráemelni a kezünk.

Az más. Te olyan vagy, mint... egy anya. Az anyák ésszerűtlenek, ha ilyesmiről van szó. Túl sok érzelmet visznek a dologba.

Az anyaság érzelmi dolog - még a lelkek világában is.

Erre nem válaszoltam.

Szerinted most mi fog veled történni?

Te értesz az emberekhez - emlékeztettem. *Valószínűleg nem jó jel, hogy etetnek. Csak egy okot tudok elképzelni, ami miatt ügyelni akarnának az erőnlétemre.*

Az a pár részlet zsongott a fejemben, ami eszembe jutott az emberek történelmének brutalitásairól, összekeveredve a régi újságban szereplő történetekkel, amiket a minap olvastunk. Tűz - az nagyon fájdalmas. Melanie egyszer megégette az összes ujját a jobb kezén egy ostoba balesetben, amikor véletlenül megfogott egy forró serpenyőt. Emlékeztem, hogy megdöbbentette a fájdalom - olyan váratlanul élesen és elemi erővel tört rá.

Pedig az csak egy baleset volt. Gyorsan meg lehetett gyógyítani jéggel, kenőcsökkel, fájdalomcsillapítókkal. Nem szándékosan okozta valaki, nem folytatta az első gyomorforgató fájdalom után, nem nyújtotta egyre hosszabbra és hosszabbra...

Még soha nem éltem olyan bolygón, ahol ilyen atrocitások megtörténhettek, akár azelőtt, hogy a lelkek odaérkeztek volna. Ez a világ kétségkívül minden világok legjobbja és legrosszabbja - itt vannak a legszebb érzékletek, a legkifinomultabb érzelmek... a legaljasabb vágyak, a

legsötétebb tettek. Ennek talán így kell lennie. Talán a mélypontok nélkül a csúcsok sem tudnak olyan magasra nőni. A lelkek vajon kivételek ez alól a szabály alól? Ők elérhetik a világosságot ennek a világnak a sötétsége nélkül?

Én... éreztem valamit, amikor megütött téged, szakított félbe Melanie. Lassan ejtette ki a szavakat, egyesével, mintha nem akarná ezt gondolni.

Én is éreztem valamit. Elképesztő, milyen könnyen váltottam gúnyos hangnemre most már, miután ennyi ideig Melanie-val éltem. *Nem semmi a fonákja, ugye?*

Nem erre gondoltam. Úgy értem... Egy hosszú percig habozott, majd a többi szinte egyben bukott ki belőle. *Azt hittem, az csak én vagyok... aki úgy érez iránta, ahogy mi. Azt hittem, hogy azt én... irányítom.*

A szavai mögött rejlő gondolatok egyértelműbbek voltak, mint maguk a szavak.

Azt hitted, hogy azért voltál képes idehozni, mert annyira akartad. Hogy te irányítasz engem, és nem fordítva. Megpróbáltam nem felidegesíteni magam. *Azt hitted, manipulálsz engem.*

Igen. Melanie hangja nem azért volt bosszús, mert én haragudtam rá, hanem mert nem szeretett tévedni. *De...*

Vártam.

Megint egyben bukott ki belőle a mondanivalója. *Te is szerelmes vagy belé, tőlem függetlenül. Más érzés, mint amit én érzek. Különböző. Nem vettem ezt észre, amíg Jared ott nem volt velünk, amíg életedben először meg nem pillantottad. Hogy történhetett ez meg? Hogy szerethet bele egy tízcentis féreg egy emberbe?*

Féreg?

Ne haragudj. Azt hiszem, neked... végtagjaid is vannak, vagy valami ilyesmi.

Nem igazán. Sokkal jobban hasonlítanak csápokra. És sokkal hosszabb vagyok tíz centinél, amikor kinyújtom őket.

A lényeg az, hogy ti két különböző fajhoz tartoztok.

A testem emberi, emlékeztettem. Amíg benne vagyok, addig én is ember vagyok. És az, amilyennek te látod Jaredet az emlékeidben... az egész a te hibád.

Ezen Melanie elgondolkozott egy pillanatra. Nem igazán tetszett neki.

Szóval, ha elmentél volna Tucsonba, és új testet kaptál volna, akkor most már nem szeretnéd?

Nagyon, nagyon remélem, hogy ez így van.

Egyikünk sem volt elégedett a válaszommal. A térdemre hajtottam a fejem. Melanie témát változtatott.

Legalább Jamie biztonságban van. Tudtam, hogy Jared majd vigyáz rá. Ha már el kellett hagynom, nem is hagyhattam volna jobb kezekben... Bárcsak láthatnám.

Ezt nem fogom megkérdezni! Összerándultam annak a válasznak a gondolatára, amit erre a kérésre kapnék.

Ugyanakkor én is arra vágytam, bár láthatnám a fiú arcát. Meg akartam győződni róla, hogy tényleg itt van, tényleg biztonságban van - hogy rendesen etetik, és úgy gondoskodnak róla, ahogy Melanie már soha nem fog tudni. Úgy, ahogy én, senkinek az anyja, szerettem volna. Énekel neki bárki is este? Mesélnek neki elalvás előtt? Ennek az új, dühös Jarednek eszébe jutnak vajon ilyen apróságok? Odabújhat Jamie bárkihez is, amikor fél?

Szerinted meg fogják neki mondani, hogy itt vagyok? - kérdezte Melanie.

Az segítene neki, vagy csak rontana a helyzetén? - kérdeztem vissza.

Melanie gondolata nem volt hangosabb a suttogásnál. *Nem tudom... Szeretném elmondani neki, hogy megtartottam az ígéretemet.*

Hát azt meg. Bámulattal csóváltam a fejem. *Senki nem állíthatja, hogy nem jöttél vissza, ahogy mindig is tetted.*

Köszönöm. Melanie hangja elhalt. Nem tudtam megállapítani, hogy vajon arra gondol, amit mondtam, vagy arra, hogy idehoztam.

Hirtelen rám tört a kimerültség, és éreztem, hogy Melanie is fáradt. Most, hogy a gyomrom egy kicsit megnyugodott, és már-már félig tele érezte magát, a fájdalmaim már nem voltak olyan élesek, hogy ébren tartsanak. Haboztam, mielőtt megmozdultam volna, mert féltem bármi zajt kelteni, de a testem ki akart nyújtózni. Olyan csendesen mozogtam, ahogy csak tudtam, megpróbáltam egy olyan részt találni a buborékban, ami elég hosszú számomra. Végül kénytelen voltam kidugni a lábam a kerek bejáraton. Ennek nem igazán örültem, mert féltem, hogy Jared meghallja a mozdulatomat ilyen közelről, és azt hiszi, szökni próbálok, de semmit nem tett. Az arcom épebbik felét a karomra hajtottam, megpróbáltam elfeledkezni arról, milyen pózba görbíti a gerincemet a padló hajlata, és lehunytam a szemem.

Azt hiszem, elaludtam, de ha így is volt, nem sikerült túl mélyen. A léptek zaja még mindig elég távolról hallatszott, amikor már teljesen felébredtem.

Ezúttal rögtön kinyitottam a szemem. Semmi nem változott - még mindig látszott a tompa kék fény a lyuk körül; még mindig nem látszott, hogy Jared ott van-e. Valaki errefelé jött - könnyű volt kivenni, hogy a léptek közelednek. Elhúztam a lábam a nyílástól olyan halkan, ahogy csak tudtam, és megint a hátsó falhoz lapultam. Jó lett volna, ha fel tudok állni, úgy kevésbé éreztem volna magam sebezhetőnek, magabiztosabban néztem volna szembe azzal, ami közeledik. A buborékszerű üreg olyan alacsony volt, hogy feltérdelni is alig tudtam volna benne.

Mozgás villant a börtönöm előtt. Megláttam Jared lábfejének egy részét, ahogy némán felállt.

- Ó. Hát itt vagy - szólalt meg egy férfi. A hangja olyan hangosan szólt azután a rengeteg üres csend után, hogy összerezzentem ijedtemben. Felismertem a hangot. Az egyik fivér, akit a sivatagban láttam - az, akinél a machete volt, Kyle.

Jared nem szólalt meg.

- Nem fogjuk ezt eltűrni, Jared. - Ez valaki más volt, egy értelmesebb hang. Valószínűleg az ifjabb testvér, Ian. A két fivér hangja nagyon hasonlított - vagyis nagyon hasonlított volna, ha Kyle félig-meddig nem ordítana mindig; az övét folyton eltorzítja a düh. - Mindannyian elveszítettünk valakit... a pokolba is, mindannyian elveszítettünk mindenkit. De ez nevetséges.

- Ha nem adod át Dokinak, akkor meg kell halnia - tette hozzá Kyle felmordulva.

- Nem tarthatod itt rabságban - folytatta Ian. - Előbb-utóbb megszökik, és akkor mindannyiunkat megtalálnak.

Jared nem szólalt meg, de tett egy lépést oldalra, és most már pontosan a cellám bejárata előtt állt.

Hangosan és sebesen zakatolni kezdett a szívem, amikor megértettem, mit mondanak a fivérek. Jared győzött. Nem fognak megkínozni. Nem fognak megölni - legalábbis nem azonnal. Jared rabságban tart engem.

Az adott körülmények között ez gyönyörű szónak tűnt.

Mondtam, hogy meg fog minket védeni.

- Ne nehezítsd meg a dolgunkat, Jared - szólalt meg egy új, ismeretlen férfihang. - Meg kell lennie.

Jared nem mondott semmit.

- Nem akarunk bántani, Jared. Mindannyian testvérek vagyunk itt. De kénytelenek leszünk, ha kényszerítesz. - Kyle hangsúlya arra utalt, hogy nem blöfföl. - Lépjél arrébb.

Jared olyan szilárdan állt, mint egy kőszikla.

A szívem még gyorsabban kezdett zakatolni, és olyan erővel dobolt a bordáimon, hogy a kalapálás felborította a tüdőm ritmusát, és megnehezítette számomra a légzést. Melanie kővé dermedt a félelemtől, képtelen lett összefüggő szavakban gondolkozni.

Bántani fogják. Azok az eszeveszett emberek meg fogják támadni a saját társukat.

- Jared... kérlek - szűrte a fogai közül Ian.

Jared nem válaszolt.

Nehéz léptek - valaki nekiront valakinek - majd valami súlyos, amint nekivágódik valami szilárdnak. Valaki levegő után kapkod, valaki fulladozva hörög...

- Ne! - kiáltottam fel, és kivetettem magam a kerek lyukon.

16. Merénylet

A sziklakijárat pereme lekopott, de még így is lehorzsolta a tenyerem és a sípcsontom, amikor kiverekedtem magam rajta. Úgy elgémberedtem, hogy fájt felállnom, és nem kaptam levegőt. A fejem szédülni kezdett, ahogy lezúdult bennem a vér.

Egyvalamit kerestem - hogy hol van Jared, hogy közé, és a támadói közé vethessem magam.

Mindannyian kővé meredve álltak, és engem bámultak. Jared hátát a falnak vetette, kezét ökölbe szorította, és lent tartotta. Előtte Kyle görnyedezett, a gyomrát szorongatva. Ian és egy másik idegen pár lépéssel mögötte álltak, a megdöbbenéstől tátva maradt szájjal. Kihasználtam a meglepetés erejét. Két hosszú lépéssel Kyle és Jared közé kerültem.

Kyle mozdult meg elsőként. Csak pár centiméterre álltam tőle, és ösztönösen félre akart taszítani. A keze a vállamnak csapódott, és a padló felé lökött. Mielőtt eleshettem volna, valaki elkapta a csuklómat és talpra rántott.

Amint ráébredt, mit csinált, Jared úgy dobta el a csuklómat, mintha a bőrömből sósav szivárogna.

- Tűnj vissza oda - üvöltötte nekem. A vállamat is meglökte, de nem olyan erősen, mint Kyle. Ettől két lépést tántorogtam vissza a lyuk felé.

Az üreg egy fekete kör volt a keskeny folyosón, ahol álltunk. Az üregen kívüli rész ugyanolyannak tűnt, mint a belseje, csak magasabbnak és hosszabbnak. Egy kis lámpa - amit el nem tudtam képzelni, mi lát el energiával - világította meg a folyosót a földről a maga tompa fényével.

Furcsa árnyékokat vetett a férfiak arcára, amitől azok dühös szörnypofákká változtak.

Visszaléptem feléjük háttal Jarednek.

- Ti engem akartok - fordultam közvetlenül Kyle-hoz. - Hagyjátok őt békén. Egy hosszú másodpercig senki nem mondott semmit.

- Ravasz kis mocsok - motyogta végül Ian, az elszörnyedéstől tágra nyílt szemmel.

- Azt mondtam, tűnj vissza oda - sziszegte Jared a hátam mögül.

Félig fordultam csak meg, mert nem akartam Kyle-t szem elől veszíteni. - Nem az a dolgod, hogy a saját bőröd árán is megvédjél engem.

Jared fintorgott egyet, és felemelte a fél kezét, hogy megint a cellám felé toljon.

Elugrottam előle; a mozdulattól közelebb kerültem azokhoz, akik meg akartak ölni.

Valaki elkapta a karom, és leszorította a hátam mögött. Ösztönösen szabadulni próbáltam, de a fogása nagyon erős volt. Túlságosan is meghajlította az ízületeimet. Levegő után kapkodtam.

- Vedd le róla a kezed! - kiáltotta Jared nekirontva az illetőnek.

Kyle elkapta, beleforgatta egy birkózófogásba, és előrenyomta a nyakát. A másik férfi, nem a fivére, elkapta Jared egyik kapálózó kezét.

- Ne bántsátok! - rikácsoltam. Nekifeszültem a kéznek, ami fogva tartott. Jared szabad könyöke Kyle gyomrába vágódott. Kyle levegő után kapkodott, és kicsúszott a kezéből a fogás. Jared kicsavarta magát a támadói markából, majd hátraugrott, és az ökle találkozott Kyle orrával. Vörös vér fröcskölt a falakra és a kis lámpára.

- Végezz vele, Ian! - üvöltötte Kyle. Leszegte a fejét, és nekirontott Jarednek, nekilökve őt a másik férfinak.

- Ne! - üvöltöttük Jareddel egyszerre.

Ian ellökte a kezem, és tenyere a nyakam köré szorult, belém fojtotta a levegőt. Használhatatlan, tömpe körmeimmel nekiestem a kezének. Ian még erősebben szorított, felemelte a lábaimat a földről.

Nagyon fájt - a fojtogató marok, a tüdőmet elárasztó pánik. Haldokoltam. Vonaglottam, inkább a fájdalom, mint a gyilkos szorítás elől menekülve.

Klikk, klikk.

Még csak egyszer hallottam ezt a hangot, de azonnal felismertem. És mindenki más is. Mindnyájan megmerevedtek, Ian kezével a nyakamon maradt úgy.

- Kyle, Ian, Brandt - vissza! - csattant fel Jeb.

Senki nem mozdult - csak az én kezem, ami még mindig kapart, és a lábam, ami még mindig a levegőben kalimpált.

Jared hirtelen átvetette magát Kyle mozdulatlan karja alatt, és felém lendült. Láttam, hogy az ökle az arcom felé repül, és lehunytam a szemem.

Egy hangos *csattanás* hangzott fel pár centire a fejem mögül. Ian felvonított, én pedig leestem a földre. Összecsuklottam a lába előtt, és levegő után kapkodtam. Jared vetett egy mérges pillantást felém, majd visszavonult, és Jeb könyöke mellé állt.

- Ti vendégek vagytok itt, fiúk, ezt ne feledjétek - morogta Jeb. - Meg mondtam, hogy ne kutakodjatok a lány után. ő is a vendégem, egyelőre, és én nem veszem jó néven, ha bármelyik vendégem gyilkolászni kezdi a többit.

- Jeb - nyögte Ian felettem, a szája előtt tartott kezétől eltorzult hangon - , Jeb, ez őrültség.

- Mi a terved? - szegezte az idős férfinak a kérdést Kyle. Az arcát vér szennyezte; durva, hátborzongató látvány volt. De a hangjában nem mutatkozott fájdalomra utaló jel, csak elfojtott, parázsló düh. - Jogunk van tudni. El kell döntenünk, hogy ez a hely biztonságos-e, vagy ideje továbbállnunk. Szóval… meddig akarod ezt az izét hobbiállatként megtartani? Mit fogsz vele tenni, amikor megunod, hogy Istent játszol? Mindannyian megérdemeljük, hogy megtudjuk a válaszokat ezekre a kérdésekre.

Kyle furcsa szavai a fejemben dübörgő pulzusom mögül visszhangoztak. Hobbiállatként tartani engem? Jeb a *vendégének* nevezett... ez a rab rokonértelmű szava lenne? Lehetséges volna, hogy két olyan ember is létezik, aki nem akarja sem a halálomat, sem a kínzással kicsikart vallomásomat? Ha igen, akkor az igazi csoda.

- Nem tudok válaszolni a kérdéseidre, Kyle - felelte Jeb. - Ez nem tőlem függ.

Kétlem, hogy bármi más, amit Jeb válaszolhatott volna, ennyire zavarba hozott volna mindenkit. Mind a négyen, Kyle, Ian, a harmadik, akit nem ismertem, és még Jared is döbbenten meredtek rá. Én még mindig zihálva kuporogtam Ian lábánál, azt kívánva, bárcsak lenne valami gyanút nem keltő mód arra, hogy észrevétlenül visszakúszhassak az üregbe.

- Nem tőled függ? - visszahangozta végül Kyle, még mindig hitetlenkedve. - Akkor kitől? Ha arra gondolsz, hogy megszavaztatod, az már megtörtént. Ian, Brandt és én a döntés kijelölt végrehajtói vagyunk.

Jeb megrázta a fejét - takarékos mozdulat volt, a szemét közben végig az előtte álló férfin tartotta. - Nem bocsátom szavazásra. Ez még mindig az én házam.

- *Akkor kitől?* - üvöltötte Kyle.

Jeb tekintete ezúttal elrepült valaki másra, majd vissza Kyle-ra. - Jared döntése.

Mindenki, engem is beleértve, felemelte tekintetét, hogy döbbenten Jaredre bámuljon.

O maga tátott szájjal meredt Jebre, ugyanolyan elképedten, mint mindenki más. A szája résnyire kinyílt, és a foga hallhatóan megcsikordult. Színtiszta gyűlölettel teli pillantást vetett rám.

- Jared? - kérdezte Kyle, visszafordulva Jeb felé. - Ennek semmi értelme! Most már elhagyta a maradék önuralma is, szinte fröcsögött dühében. - ő sokkal elfogultabb, mint bárki más! Miért? Hogy tudna értelmesen dönteni erről?

- Jeb, én nem... - dadogta Jared.

- Ő a te felelősséged, Jared - jelentette ki Jeb szilárd hangon. - Persze segíteni fogok neked, ha megint ilyesmi történik, és vigyázni is rá, meg minden. De amikor dönteni kell, az a te feladatod lesz. - Amikor Kyle megint ellenkezni próbált, felemelte az egyik kezét. - Próbáld így felfogni, Kyle: ha valaki elkapná Jodit egy portyázás alkalmával, és elhozná ide, szeretnéd, ha én vagy Doki, netán egy szavazás döntené el, hogy mit csináljunk vele?

- Jodi halott - sziszegte Kyle, és vér fröccsent az ajkából. Nagyon hasonló arckifejezéssel meredt rám, mint az előbb Jared.

- Jó, de ha a teste idekeveredne, akkor rajtad állna a dolog. Szeretnéd, ha ez másképp lenne?

- A többség...

- Az én házamban az lesz, amit én mondok - vágott közbe durván Jeb. - Erről nem vagyok hajlandó vitába bocsátkozni. Nem lesz több szavazás. Nem lesz több próbálkozás a kivégzésre. Ti hárman terjesszétek el, hogy mostantól ez így működik. Ez az új szabály.

- *Még egy* új szabály? - dünnyögte Ian.

Jeb meg se hallotta. - Amennyiben, bármily valószínűtlen is legyen, de valahogy mégis megismétlődik ez a dolog - az dönt, akihez a test tartozik. - Jeb Kyle felé bökött a puskája csövével, majd hátrarántotta pár centivel a háta mögé, a folyosó felé. - Tűnj el innen. Nem akarlak itt találni még egyszer. Tudasd mindenkivel, hogy ez a folyosó tiltott terület. Jaredet kivéve senkinek nincs oka itt lenni, és ha még egyszer meglátok valakit

ólálkodni errefelé, nem kérdezni fogok először. Felfogtad? Mozdulj. Most azonnal. - Megint Kyle felé lendítette a fegyvert.

Meglepett, hogy a három orgyilkos azonnal visszament a folyosóra, még annyi időre se álltak meg, hogy dühös búcsúpillantást vessenek Jebre.

Mélyen hinni akartam abban, hogy Jeb csak blöffölt a puskával.

A legelső pillanat óta, amikor találkoztam vele, Jeb a kedvesség minden külső jelét tanúsította. Egyszer sem ért hozzám durván; soha nem nézett rám ellenségesen. Most úgy tűnt, ő a két ember egyike, akik nem akarnak nekem ártani. Lehet, hogy Jared harcolt volna az életemért, de egyértelmű volt, hogy belső vívódást okozott neki ez az elhatározás. Úgy éreztem, bármelyik pillanatban meggondolhatja magát. Az arckifejezéséből nyilvánvaló volt, hogy egy része csak túl akart lenni ezen az egészen - különösen most, hogy Jeb az ő vállaira rakta a döntést. Amíg én kianalizáltam ezt, Jared engem bámult, és arcának minden vonásából undor tükröződött.

Ennek ellenére, bár azt akartam hinni, hogy Jeb csak blöffölt a puskával, ahogy végignéztem a három férfit eltűnni előlem a sötétben, egyértelművé vált, hogy semmiképp nem lehetett így. A felszín alatt Jeb minden bizonnyal ugyanolyan gyilkos és kegyetlen, mint a többiek. Ha nem használta volna a puskát a múltban - mármint ölésre, nem fenyegetésre -, senki nem engedelmeskedne így neki.

Nehéz idők járnak, suttogta Melanie. *Nem engedhetjük meg magunknak, hogy jólelkűek legyünk ebben a világban, amit létrehoztatok. Szökevények vagyunk, veszélyeztetett faj. Minden döntésen élet és halál múlik.*

Cssss. Nincs időm vitatkozni. Koncentrálnom kell.

Jared immár Jebbel szemben állt, tenyérrel felfelé kinyújtott kézzel, enyhén begörbített ujjakkal. Most, hogy a többiek elmentek, lazábbra vették a figurát. Jeb még vigyorgott is a vastag szakálla mögött, mintha élvezte volna, hogy fegyvert foghat másokra. Az emberek nagyon furcsák.

- Ne rakd ezt rám, Jeb - kérlelte Jared. - Kyle-nak egy dologban igaza van: én nem tudok racionális döntést hozni.

- Senki nem kérte, hogy ebben a pillanatban dönts. A lány nem szalad el. - Jeb rám pillantott, még mindig vigyorogva. A hozzám közelebbi szeme - az, amit Jared nem látott - gyorsan lecsukódott, majd újra kinyílt. Kacsintás. - Nem azért fordított annyi energiát arra, hogy eljusson ide. Rengeteg időd van, hogy meggondold.

- Nincs mit meggondolnom. Melanie halott. De én nem vagyok képes... nem vagyok képes... Jeb, én egyszerűen nem vagyok képes... -Jared nem tudta befejezni a mondatot.

Mondd el neki.

Még nem készültem fel a halálra.

- Akkor ne gondolkodj rajta - válaszolta Jeb. - Talán később könnyebb lesz. Adj magadnak egy kis időt.

- De mit fogunk *csinálni* vele? Nem őrizhetjük folyamatosan.

Jeb megrázta a fejét. - Márpedig *pontosan* ezt fogjuk tenni egy darabig. A dolgok majd lenyugszanak. Még Kyle sem táplálhat gyilkos dühöt pár hétnél hosszabb ideig.

- Pár *hétnél?* Nem engedhetjük meg magunknak, hogy pár hétig börtönőrösdit játsszunk. Van más dolgunk is...

- Tudom, tudom - sóhajtotta Jeb. - Majd kitalálok valamit.

- És ez csak egy probléma a sok közül. - Jared megint rám nézett; egy ér lüktetett a homlokán. - Hol fogjuk tartani? Végül is, nincs zárkánk.

Jeb lemosolygott rám. - Nem fogsz nekünk gondot okozni, ugye?

Némán bámultam rá.

- Jeb - motyogta Jared felkavartan.

- Ó, ne aggódj miatta. Először is, rajta tartjuk a szemünket. Másodszor, soha nem találna ki innen - addig tévelyegne körbe-körbe, amíg össze nem futna valakivel. Ami elvezet a harmadszorig: nem olyan hülye. - Felvonta rám az egyik vastag, fehér szemöldökét. - Nem fogsz Kyle vagy a többiek után menni, ugye? Nem hinném, hogy nagyon odalennének érted.

Csak bámultam, elbizonytalanodva a könnyed, társalgási hangnemtől.

- Bárcsak ne beszélnél így hozzá - motyogta Jared.

- Engem udvariasabb időkben neveltek, kölyök. Én már nem változom. - Jeb egyik kezét Jared karjára rakta, és finoman megveregette. - Idehallgass, sűrű éjszakád volt. Hadd vegyem át tőled az őrséget. Aludj egy kicsit.

Jared olyannak tűnt, mint aki tiltakozni fog, de aztán megint rám nézett, és Megkeményedett az arca.

- Ahogy gondolod, Jeb. És... én nem... én nem vállalom a felelősséget ezért az izéért. Öld meg, ha úgy látod jónak.

Összerándultam.

Jared haragos pillantást vetett rám, majd hirtelen hátat fordított, és ugyanúgy elsétált, mint a többiek. Jeb nézte, ahogy eltűnik. Amíg másfelé figyelt, én visszamásztam az üregbe.

Hallottam, hogy Jeb lassan letelepedik a nyílás mellett a földre. Sóhajtozott és nyújtózkodott, megropogtatta az ízületeit. Pár perc múlva halkan fütyörészni kezdett. Valami vidám dallamot.

Összegömbölyödtem a behajlított térdem körül, és a kis cella legtávolabbi sarkába nyomtam a hátam. A remegés a hátam aljából indult, és fel-le futkosott a gerincemen. A kezem is reszketett, és a fogam is csattogott a nedves hőség ellenére.

- Akár le is lehet feküdni, és aludni egy kicsit - mormolta Jeb, hogy nekem-e vagy magának, abban nem voltam biztos. - A holnapi nap nem ígérkezik könnyűnek.

A reszketés egy idő után elmúlt - talán fél óra múlva. Amikor vége lett, kimerültnek éreztem magam. Úgy döntöttem, megfogadom Jeb tanácsát. Bár a padló még kényelmetlenebbnek tűnt, mint előzőleg, pár másodperc alatt elaludtam.

* * *

Ételszag keltett fel. Ezúttal kába voltam és zavart, amikor felnyitottam a szemem. A reflexszerű pániktól remegni kezdett a kezem, még mielőtt teljesen magamhoz tértem volna.

Ugyanaz a tálca hevert mellettem a földön, ugyanolyan kínálattal. Láttam és hallottam is Jebet. Profilból ült az üreg előtt, egyenesen maga elé nézett a hosszú, henger alakú folyosó felé, és halkan fütyörészett.

Gyilkos szomjúságomtól vezérelve felültem, és megragadtam a nyitott üveg vizet.

- Reggelt - biccentett felém Jeb.

Megdermedve ültem, kezemmel az üvegen, amíg el nem fordult és ismét fütyülni nem kezdett.

Csak most, amikor már nem kínzott annyira a szomjúság, vettem észre a víz különös, kellemetlen utóízét. Ugyanolyan volt, mint a levegő rozsdás érzete, csak egy kicsit erősebb. Az aroma ott maradt a számban, nem tudtam szabadulni tőle.

Gyorsan ettem, ezúttal a levest hagyva a végére. A gyomrom elégedettebben reagált, jól neveltebben fogadta az ételt. Alig korgott.

De a testemnek egyéb szükségletei is támadtak, most, hogy a leghangosabbakat kielégítettem. Körbenéztem a sötét, szűk üregemben. Nem láttam túl sok lehetőséget. De alig tudtam elfojtani a rettegésemet, ha arra gondoltam, hogy meg kellene szólalnom és kérnem valamit, még ha a bizarr, de barátságos Jebről is van szó.

Előre-hátra ringatóztam, érveket gyűjtve. A csípőm sajgott a homorú üreghez igazodó testhelyzetemtől.

- Khm - szólalt meg Jeb.

Megint engem nézett, arca kicsit sötétebb volt a fehér haj alatt, mint általában.

- Jó ideje itt vagy már - mondta. - Szeretnél... kimenni?

Bólintottam.

- Nekem is elkel egy kis séta. - Jeb hangja vidáman csengett. Meglepő lendülettel ugrott talpra.

Kimásztam az üreg pereméig, és óvatosan rábámultam.

- Megmutatom a mi kis mosdónkat - folytatta Jeb. - Szóval, tudnod kell, hogy kénytelenek leszünk átmenni... a főtéren, képletesen szólva. De ne aggódj. Azt hiszem, mostanra már mindenkihez eljutott az üzenet. - Ezzel szórakozottan végigsimította a puskáját.

Nyelni próbáltam. A hólyagom annyira tele volt, hogy folyamatosan fájt, nehezen feledkezhettem meg róla. De hogy dühös gyilkosok fészkén parádézzak keresztül? Nem tudott volna Jeb egyszerűen csak egy vödröt hozni nekem?

Az öregember felmérte a rettegést a szememben - észrevette, hogy automatikusan visszahúzódom az üregbe -, és ajkát összecsücsörítve elgondolkozott. Majd megfordult, és elindult a sötét folyosón. - Gyere utánam - szólt vissza, oda se nézve, hogy engedelmeskedem-e.

Csak egyetlen villanásra ugrott be a kép, amint Kyle itt talál egyedül, és egy másodperc sem telt bele, már Jeb nyomába eredtem; ügyetlenül kiküzdöttem magam az üreg nyílásán, majd ahogy csak a merev lábaim bírták, az öregember után bicegtem, hogy minél hamarabb utolérjem. Egyszerre volt szörnyű és csodálatos ismét felegyenesedni - a fájdalom hasogatott, de a megkönnyebbülés felülmúlta.

Szorosan Jeb mögött lépkedtem, amikor odaértünk a folyosó végéhez; sötétség ködlött a kijárat magas, csonka oválisán túl. Egy kicsit haboztam, visszanézve a kis lámpára, amit Jeb a padlón hagyott. Ez volt az egyetlen fényforrás a sötét barlangban. Nekem kellene hoznom?

Jeb meghallotta, hogy megállok, és megfordult, rám pillantott a válla felett. Én a fény felé biccentettem, majd visszanéztem rá.

- Hagyd csak ott, ismerem az utat - nyújtotta felém a kezét. - Majd vezetlek. Egy hosszú másodpercig mozdulatlanul meredtem a kézre, majd, hólyagom sürgetésének engedve, lassan a tenyerébe raktam a sajátomat, alig érve hozzá - úgy, ahogy egy kígyóhoz nyúlnék, ha valami okból kénytelen lennék ezt tenni.

Jeb magabiztos, gyors léptekkel vezetett végig a sötétségen. A hosszú folyosót szédítő kacskaringók követték a szélrózsa minden irányába. Amikor egy újabb V betűt tettünk meg az ösvényt követve, ráébredtem,

hogy reménytelenül el vagyok tévedve. Biztosan éreztem, hogy ez volt a cél, és Jeb emiatt hagyta hátra a lámpát. Nem akarta, hogy túl sokat megtudjak arról, hogy találhatok ki ebből a labirintusból.

Kíváncsi voltam, hogy jött létre ez a hely, hogy találta meg Jeb és miként kerültek ide a többiek. De szorosan összezártam az ajkam. Úgy tűnt, mostanában az a legokosabb, ha csendben maradok. Hogy miben reménykedtem, azt nem tudtam. Pár nappal hosszabb életben? Egyszerűen csak kevesebb fájdalomban? Maradt számomra bármi más? Csak azt tudtam, hogy még nem állok készen a halálra. Mint Melanie-nak is fejtegettem korábban; a túlélési ösztönöm éppen olyan fejlett volt, mint bármelyik átlagemberé.

Befordultunk egy újabb sarkon, és elért bennünket az első fénysugár. Előttünk egy magas, keskeny hasadékot világított meg egy másik helyiség fénye. Ez a fény nem mesterséges jellegű volt, mint a kis lámpáé a barlangom előtt. Ahhoz túl fehér, túl tiszta volt.

Nem tudtunk volna egymás mellett átférni a keskeny sziklahasadékon. Jeb ment előre, engem pedig szorosan maga mögött húzott. Amint átértünk - és visszanyertük a látásunkat -, kihúztam a kezem Jeb gyengéd szorításából, ő semmilyen formában nem reagált erre, csak visszatette a frissen felszabadult kezét a puskájára.

Egy rövid folyosóra kerültünk, ahol egy erősebb fénysugár tűzött be egy durva, lekerekített ajtónyíláson. A falak ugyanolyan lila, lyukacsos sziklából voltak.

Most már hangokat is észleltem. Mélyek voltak, kevésbé idegesek, mint amikor utoljára hallottam az embertömeg zsongását. Ezúttal senki nem számított ránk. Csak elképzelni tudtam, hogy reagálnak majd, ha hirtelen megjelenek Jebbel. A tenyerem hideg volt és nyirkos; a lélegzetem felszínes zihálás. Olyan közel hajoltam Jebhez, amilyen közel csak tudtam anélkül, hogy hozzáértem volna.

- Nyugi - dünnyögte anélkül, hogy megfordult volna - Ők jobban félnek tőled, mint te tőlük.

Efelől voltak kétségeim. Még ha lehetett is volna ebben igazság, a félelem durvasággá és gyűlöletté változik az emberek szívében.

- Nem hagyom, hogy bárki is bántson - motyogta Jeb, miközben odaért a boltívhez. - Egyébként meg, akár hozzá is szokhatsz ehhez.

Meg akartam kérdezni, mit jelentsen ez, de Jeb már átlépett a másik helyiségbe. Én is utánamásztam, fél lépéssel mögötte, annyira elbújva a teste mögött, amennyire csak tudtam. Az egyetlen dolog, ami nehezebb

volt, mint belépni oda, a gondolat, hogy lemaradok Jebtől, és elkapnak, amikor egyedül vagyok.

Hirtelen beállt csend köszöntött minket.

A hatalmas, ragyogó barlangban álltunk megint, abban, ahova eredetileg vittek. Milyen régen lehetett az? Fogalmam sem volt. A mennyezet még mindig túlságosan fénylett ahhoz, hogy ki tudjam venni, pontosan mi világítja meg. Korábban nem vettem észre, de a falai nem voltak folyamatosak - többtucatnyi szabálytalan rés nyílt a környező folyosókra. Pár nyílás hatalmasan tátongott, pár meg épphogy csak elég nagy ahhoz, hogy egy felnőtt ember összegörnyedve átférjen rajtuk; néhány közülük természetes hasadék volt, mások meg, ha nem is teljes mértékben mesterségesek, de legalábbis emberkéz által lettek kiszélesítve.

Jó pár ember bámult minket ezekből a hasadékokból, megtorpanva jövet vagy menet közben. Még többen voltak a nyílt részen, belefagyva a mozdulatba, amit a megjelenésünk szakított félbe. Egy nő félig lehajolva dermedt mozdulatlanná, miközben a cipőfűzője felé nyúlt. Egy férfi karja, amit azért emelt fel, hogy hangsúlyosabbá tegye társainak a mondanivalóját, a levegőben függött. Egy másik férfi az egyensúlyát próbálta visszanyerni hirtelen megtorpanása után. A lába keményen csattant a földön; ez volt az egyetlen hang a hatalmas térben. Körben visszhangzott a teremben.

Alapjaiban bűnös dolog, hogy hálát éreztem a rettenetes fegyver iránt Jeb kezében... de így volt. Tudtam, hogy ha nem lenne ott, akkor valószínűleg megtámadnának minket. Ezeket az embereket nem tartaná vissza az, hogy esetleg Jebnek is bántódása eshet, ha ez lenne az ára, hogy elkapjanak engem. Bár még így is, a fegyver ellenére is lehet, hogy megtámadnak. Jeb egyszerre csak egyvalakit tud lelőni...

A fejemben felmerülő képek olyan félelmetessé váltak, hogy nem bírtam tovább elviselni őket. Megpróbáltam a környezetemre összpontosítani, ami önmagában is elég rossz volt.

Jeb egy pillanatra megállt, a puskát a csípőjénél tartva, kifelé célozva vele. Végigpillantott a szobán, és úgy tűnt, minden egyes embernek a szemébe néz eközben. Húsznál kevesebben voltak; nem telt sok időbe. Amikor Jeb úgy érezte, eleget tanulmányozta őket, előrelépett, a barlang bal fala felé indult. Fülemben doboló vérrel követtem az árnyékát.

Jeb nem valamelyik közeli bejáratot vagy kijáratot választotta. Csodálkoztam az általa kiszemelt útvonalon, amíg észre nem vettem a föld egy nagy, sötétebb négyzetét a terem közepén - nagyon nagy terület volt. Senki nem állt rá. Túlságosan féltem ahhoz, hogy bármit tegyek, azon

kívül, hogy észreveszem ezt az anomáliát; még csak találgatni sem kezdtem az okát.

Apró mozdulatokat tettek csak körülöttünk, miközben körbementünk a néma helyiségben. A nő, aki lehajolva állt, felegyenesedett, és csípőből utánunk fordulva figyelte, hova megyünk. A gesztikuláló férfi keresztbefonta karját a mellkasán. Minden szempár összeszűkült, minden arc dühös kifejezésbe torzult. De senki nem tett egy mozdulatot sem felénk, és senki nem szólalt meg. Bármit is mesélt nekik Kyle és a többiek az összecsapásukról Jebbel, úgy tűnt, azt a hatást érték el, amit Jeb remélt.

Ahogy elhaladtunk az emberi szoborcsoport mellett, észrevettem Sharont és Maggie-t, akik az egyik üreg széles szájából bámultak minket. Arckifejezésük üres volt, tekintetük hideg. Nem néztek rám, csak Jebre. Ő nem figyelt rájuk.

Úgy tűnt, mintha évek teltek volna el, mire végre odaértünk a barlang túlsó oldalához. Jeb egy közepes nyílás felé tartott, ami feketén tátongott a szoba fényében. A hátamba fúródó tekintetektől bizseregni kezdett a fejbőröm, de nem mertem visszanézni. Az emberek még mindig nem szólaltak meg, de attól tartottam, esetleg követnek. Megkönnyebbülten csusszantam be az újabb folyosó sötétjébe. Jeb keze megfogta a könyököm, hogy vezessen, én pedig nem húzódtam el előle. A hangok nem folytatták a mormolást mögöttünk.

- Ez jobban ment, mint amire számítottam - dünnyögte Jeb, miközben végigkormányzott a barlangon. Szavai megleptek, és örültem, hogy nem tudtam, mire számított.

A talaj lejteni kezdett a lábunk alatt. Előttünk valami homályos fény segített abban, hogy lássak is valamit.

- Lefogadom, hogy még soha nem láttál semmi ilyesmit, mint ez a hely itt. - Jeb hangja most már hangosabb volt, visszatért a korábban használt csevegő hangnemhez. - Nem semmi, ugye?

Kis szünetet tartott, hátha válaszolok, majd folytatta.

- A hetvenes években találtam rá. Jobban mondva, a hely talált rám. A nagy terem mennyezetén keresztül zuhantam be - valószínűleg bele kellett volna halnom az esésbe, de szívósabb vagyok a kelleténél. Beletelt egy kis időbe, amíg kijutottam belőle. Mire sikerült, már a kősziklát is megettem volna, úgy éheztem. Addigra én maradtam egyedül a birtokon, úgyhogy senkinek nem tudtam meg mutatni. Minden zegét és zugát felfedeztem, és láttam benne fantáziát. Úgy döntöttem, hogy ezt a kártyát jó lesz megtartani az ingujjamban, hátha szükségem lesz rá. Ilyenek a Stryderek - szeretünk minden eshetőségre felkészülni.

Elhaladtunk a homályos fény forrása mellett - egy öklömnyi méretű lyukból jött a plafonon, és kis fénykört vetett a földre. Amikor elhagytuk, észrevettem egy másik fényforrást messze előttünk.

- Valószínűleg kíváncsi vagy, hogy került ide mindez. - Újabb szünet, rövidebb, mint az előző. - Én mindenesetre az voltam. Egy kicsit utánajártam a témának. Ezek lávajáratok - ehhez mit szólsz? Ez egy vulkán volt. Vagyis hát, feltételezem, még mindig az. Még nem állt le teljesen, mint azt mindjárt meg látod. Ez a sok barlang és lyuk mind légbuborék, ami beszorult a hűlő lávába. Meglehetősen sok munkát fektettem bele az utóbbi pár évtizedben. Egy része könnyű volt - a buborékok csatlakoztatásához épphogy csak meg kellett egy kicsit mozgatnom a tagjaimat. A többihez a képzelőerőmet is használnom kellett. Láttad a plafont a nagyteremben? *Évekbe* telt, amíg teljesen elkészítettem.

Meg akartam kérdezni, hogyan csinálta, de nem tudtam rávenni magam, hogy megszólaljak. A hallgatás a biztos, álltattam magam.

A talaj hirtelen élesebb szögben kezdett lejteni. Az ösvény durva lépcsővé alakult, de elég biztonságosnak tűnt. Jeb magabiztosan vezetett lefelé. Ahogy egyre lejjebb és lejjebb értünk, a hőség és pára erősödni kezdett.

Megmerevedtem, amikor újra hangok zsivaját hallottam, ezúttal előttünk. Jeb kedvesen megveregette a kezem.

- Ez tetszeni fog. Mindenki imádja - ígérte.

Egy széles, nyitott árkád vibrált előttünk a mozgó fénytől. A fény ugyanolyan színű volt, mint a nagyterem, tiszta és fehér, de furcsán, táncoló ritmusban villódzott. Ez a fény - mint minden más is, amit nem értettem ebben a barlangban - megrémisztett.

- Itt vagyunk - szólalt meg Jeb mély beleéléssel, miközben áthúzott az árkád alatt. - Na, mit szólsz?

17. Látogatás

A hőség csapott meg először - a pára gőzfala ömlött végig rajtam és harmattal hintette tele a bőröm. A számat automatikusan kinyitottam, ahogy lélegezni próbáltam a váratlanul besűrűsödött levegőben. A szag felerősödött - ugyanaz a fémes aroma, ami a torkomba ragadt, és amilyen íze az itteni víznek volt.

A mély és magas hangok zsongása úgy tűnt, mintha mindenfelől közeledne, a falakról visszhangzott. Idegesen kukucskáltam befelé a

nedvesség kavargó felhőjébe, próbáltam kivenni, honnan jön a zaj. Itt világos volt - ugyanúgy vakított a mennyezet, mint a nagyteremben, csak közelebbről. A fény letáncolt a páráról, és vibráló függönybe állt össze, káprázott tőle a szemem. Erőlködve próbáltam megszokni és ijedtemben Jeb keze után kaptam.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a furcsán folyékony zsivaj semmilyen formában nem reagál a megjelenésünkre. Talán ők se látnak minket.

- Egy kicsit sűrű itt bent - mondta bocsánatkérően Jeb, miközben arca elől legyezgette a gőzt. A hangja nyugodt, társalgási hangnemet ütött meg, és elég hangosan szólalt meg ahhoz, hogy ijedtemben összerezzenjek. Úgy beszélt, mintha nem lett volna körülöttünk senki. A zsivaj pedig folytatódott, mintha észre sem vettek volna.

- Nem mintha panaszkodnék - folytatta Jeb. - Többször meghaltam volna, ha ez a hely nem létezne. Például a legelső alkalommal, amikor beestem ide. Aztán pedig enélkül nem tudnánk itt bujkálni. És rejtekhely nélkül mindannyian halottak lennénk, ugye?

Megbökött a könyökével, mintha összeesküvők lennénk.

- Nagyon praktikusan lett ez elrendezve. Akkor se tudtam volna jobban meg tervezni, ha magam csináltam volna.

A nevetésétől egy sávban kitisztult a köd, és most először láttam meg a helyet.

Két folyó hömpölygött át a vizenyős, magas kupolával fedett helyiségen. Ez okozta a csivitelést, ami megtöltötte a fülemet - a víz, amely a lila vulkanikus kőzet felett és alatt csobog át. Jeb azért beszélt úgy, mintha egyedül lennénk, mert tényleg egyedül voltunk.

Igazából csak egy folyó volt, és egy patak. A patak volt közelebb; egy sekély, hímzett ezüstszalag a felülről rásütő fényben, amely olyan alacsony sziklapartok között folyt, hogy végig a kiöntés veszélye fenyegette. Női jellegű, szoprán csobogás duruzsolt ki gyengéd hullámai közül.

A férfibasszusra hasonlító bugyogás a folyóból jött, csakúgy, mint a vastag párafelhők, amelyek a túlsó fal melletti lyukakból gőzölögtek. A folyó feketén áramlott, a barlang talaja alól bukkant fel, és széles, kerek eróziók engedtek rálátást végig a terem mentén. A lyukak sötétek voltak és veszélyesek, a folyó alig látszott, ahogy láthatatlan és elképzelhetetlen célja felé rohant minden erejéből. Úgy tűnt, mintha vibrálna a vize, annyi hőt és párát bocsátott ki. A hangja is olyan volt, mint a forrásban lévő vízé.

- Légy óvatos - figyelmeztetett Jeb. - Meglehetősen nagy a sodrása a hévizes forrásnak. Ha beleesel, véged. Egyszer már történt ilyen. - Komor arccal hajtotta le a fejét az emlék felidéződésére.

A földalatti folyó fekete, sebes örvényei hirtelen rettenetesnek tűntek a szememben. Elképzeltem, amint elkap a forró sodrás, és megborzongtam.

Jeb könnyedén a vállamra tette a kezét. - Ne aggódj. Csak figyelj, hova lépsz, és nem lesz semmi baj. És most - magyarázta, a barlang túlsó vége felé mutatva, ahol a sekély patak beszaladt egy sötét terembe -, az első barlang ott hátul a fürdőhelyiség. Kiástunk a földből egy szép, mély kádat. Beosztás szerint járunk fürdeni, de a szégyenlősség amúgy sem jelent gondot - koromsötét van odabent. A helyiség jó meleg, mivel ilyen közel van a gőzhöz itt, de a víz nem égeti úgy az embert, mint a forrásnál. Van egy másik üreg is mögötte, egy hasadékon kell átmenni. Kiszélesítettük a rést annyira, hogy kényelmes legyen. Az a helyiség a patak látható vége - ott folyik le a föld alá. Úgyhogy azt a szobát neveztük ki latrinának. Praktikus és higiénikus. - A hangjába önelégült tónus keveredett, mintha a saját érdemének tudná be a természet remekműveit. Végül is, ő fedezte fel és pofozta ki a helyet - azt hiszem, némi büszkeség teljesen helyénvaló volt a részéről.

- Nem szeretjük pazarolni az elemeket, és a legtöbben csukott szemmel is eltájékozódunk, de mivel te először vagy itt, használd ezt.

Jeb egy zseblámpát húzott elő a zsebéből és felém nyújtotta. A helyzet felidézte bennem annak az első pillanatnak az emlékét, amikor rám talált a sivatagban - amikor megnézte a szemem, és megtudta, mi vagyok. Nem tudom, miért szomorított el most ez ennyire.

- Ne forgass a fejedben őrült gondolatokat, miszerint esetleg a folyó kivisz majd innen, vagy ilyesmi. Ez a víz, miután lemegy a föld alá, nem jön fel többé - figyelmeztetett Jeb.

Mivel úgy tűnt, arra vár, hogy valamiképpen nyugtázzam ezt az óvintést, bólintottam. Lassan vettem el a kezéből az elemlámpát, vigyáztam, hogy ne tegyek hirtelen mozdulatokat, amivel megriaszthatnám. Biztosra vettem - amilyen tisztelettel övezték ebben a bujdosó csoportban -, hogy Jeb kétségkívül képes megvédeni magát, ha úgy érzi, fenyegetik.

Ekkor bátorítóan rám mosolygott.

Gyorsan követtem az útbaigazítást - a rohanó víz hangja egyáltalán nem segített abban, hogy könnyebben elviseljem a kényelmetlenségeket. Nagyon furcsa volt eltűnni Jeb látókköréből. Mi van, ha valaki elbújt ezekben a barlangokban, feltételezve, hogy előbb-utóbb muszáj lesz idejönnöm? Meghallaná vajon Jeb a küzdelmünk hangjait a csobogó víz kakofóniáján keresztül?

Csapdát keresve körbeforgattam a zseblámpát a fürdőhelyiségben. A furcsa, villódzó árnyékok, amiket keltett, nem nyugtattak meg, de nem találtam félelmemet igazoló jeleket. Jeb fürdőkádja inkább kisebb úszómedence-méretű volt, és tintafekete. A felszíne alatt bárki elrejtőzhet olyan hosszan, ameddig csak vissza tudja tartani a lélegzetét... Gyorsan átnyomakodtam a keskeny résen a szoba túloldalán, hogy megszabaduljak a fantazmagóriáimtól. Jebtől távol szinte megbénított a félelem - nem kaptam levegőt, és nem hallottam semmit a kalapáló szívem zakatolásától. Inkább szaladtam, mint sétáltam, amikor végre visszaindultam a vízfolyások termébe.

Amikor ugyanabban a testhelyzetben találtam ott Jebet, még mindig egyedül, mintha balzsammal kenegették volna kirojtozódott idegeimet. A lélegzetem és a szívritmusom lelassult. Hogy miért nyugtat meg ez az őrült ember, azt nem értettem. Feltételeztem, arról van szó, amit Melanie mondott, hogy *nehéz idők járnak.*

- Ötcsillagos, mi? - kérdezte Jeb büszkén vigyorogva.

Megint bólintottam, és visszaadtam a zseblámpát.

- Ez a barlangrendszer nagy ajándék - folytatta Jeb, miközben visszaindultunk a sötét átjáró felé. - Nem lennénk képesek túlélni egy ilyen csoporttal nélküle. Magnolia és Sharon elég jól - megdöbbentően jól - elboldogultak odafent Chicagóban, de kockára tették a szerencséjüket azzal, hogy kettesben rejtőzködtek. Nagyon jó megint közösségben élni. Velejéig embernek érzem magam tőle.

Megint megfogta a könyököm, ahogy felmásztunk a durva lépcsőn.

- Elnézésedet kérem az, izé, elhelyezésért, amit itt kaptál. Az volt a legbiztonságosabb hely, ami eszembe jutott. Csodálom, hogy azok a fiúk olyan gyorsan megtaláltak. - Jeb felsóhajtott. - Hát, Kyle nagyon... akaratos. De azt hiszem, nem is baj, hogy így történt. Legalább kiderült számára, hogy állnak a dolgok. Talán találunk neked valami kényelmesebbet. Majd gondolkozom rajta... Amíg én vagyok veled, legalább nem kell bepréselned magad abba a szűk kis lyukba. Kint is üldögélhetsz velem az előtérben, ha gondolod. De Jareddel... - A hangja ezzel elhalt.

Álmélkodva hallgattam bocsánatkérő szavait; sokkal több kedvesség volt bennük, mint amit reméltem, több együttérzés, mint amire ellenségeikkel szemben képesnek tartottam ezt a fajt. Gyengéden, habozva megveregettem a kezet a könyökömön, hátha ebből megérti, hogy értem, és nem fogok gondot okozni. Biztosra vettem, hogy Jared sokkal jobban örül, ha nem kerülök a szeme elé.

Jeb gond nélkül lefordította néma közlésemet. - Ügyes lány vagy - válaszolta. - Majd kitalálunk valamit. Doki meg csak foglalkozzon az emberi pácienseivel. Te sokkal érdekesebb vagy élve, azt hiszem.

Éreztem, hogy kezem megremeg az övén.

- Ne aggódj. Doki most nem fog zaklatni.

A kezem továbbra is reszketett. Jeb csak a *most*-ot tudta nekem megígérni. Nincs rá garancia, hogy Jared nem határoz úgy, a titkom fontosabb, mint Melanie teste. Tudom, hogy ha ezt hozná a sors, akkor azt fogom kívánni, bár Ian sikerrel járt volna előző éjjel. Nyeltem egyet, és úgy éreztem, mintha a nyakamon lévő zúzódások egészen a torkomig tartanának befelé.

Soha nem tudhatja az ember, mennyi ideje van még, hangsúlyozta Melanie, nem is olyan régen, amikor a világomat még én irányítottam.

A fülemben visszhangoztak a szavai, amikor visszaértünk a hatalmas helyiségbe, Jeb emberi közösségének főterére. Tele volt, mint első éjszaka is, és mindenki haraggal és árulónak kijáró tekintettel bámult Jebre, és vérszomjas tekintettel rám. Lesütöttem a szemem. A sarkából észrevettem, hogy Jeb megint készenlétben tartja a fegyverét.

Valóban csak idő kérdése. Ezt kiéreztem a gyűlölettel és félelemmel teli légkörből. Jeb nem tud sokáig megvédeni.

Megkönnyebbülés volt visszamászni a keskeny kis résen, előre örülve a kacskaringózó fekete labirintusnak és a szűkös kis rejtekhelyemnek - mert ott magányt remélhettem.

Mögöttem valami dühös sziszegés, mint egy felzavart kígyófészek hangja visszhangzott végig a nagyteremben. Azt kívántam, bárcsak gyorsabb tempóban vezetne végig Jeb a labirintuson.

Jeb felkuncogott a bajsza alatt. Minél több időt töltöttem vele, annál furcsább embernek tűnt. A humorérzéke ugyanolyan érthetetlen volt számomra, mint az indítékai.

- Tudod, néha egy kicsit unalmassá válik itt az élet - dünnyögte vagy nekem, vagy magának. Az ő esetében ezt nehezen tudtam megállapítani. - Talán, ha egyszer felül tudnak emelkedni azon, hogy morcosak rám, majd hálásak lesznek a sok izgalomért, amit biztosítok számukra.

Utunk a sötétben úgy kanyargott, akár egy szerpentin. Egyáltalán nem tűnt ismerősnek. Talán Jeb most másik útvonalat választott, hogy megkavarjon. Úgy tűnt, hogy visszafelé hosszabb, mint korábban, de aztán végre a következő kanyar mögött megpillantottam a lámpa tompa kék fényét.

Összeszedtem minden erőmet, azon töprengve, vajon ott lesz-e Jared. Ha igen, tudtam, hogy mérges lesz. Biztos voltam benne, hogy nem örül annak, hogy Jeb kirándulni vitt, függetlenül attól, mennyire szükséges volt már.

Amint befordultunk az utolsó kanyarba, láttam, hogy tényleg ott görnyed egy alak a falnak dőlve a lámpa mellett, felénk vetve hosszú árnyékát, de egyértelműen nem Jared volt az. A kezem ösztönösen Jeb karjára szorult ijedtemben.

Azután figyelmesebben megnéztem magamnak a várakozó figurát. Kisebb volt nálam - innen tudtam, hogy nem Jared az -, és vékony. Kicsi, ugyanakkor túl magas, túl hosszú és túl vékony. Még a kék lámpa homályos fényében is láttam, hogy bőrét sötétbarnára sütötte a nap, és selymes fekete haja fésületlenül hullt le az álla alá.

Megremegett a térdem.

A kezemmel pánikszerűen Jeb karját markolászva belekapaszkodtam támogatásért.

- Ó, az isten szerelmére! - kiáltott fel Jeb, láthatóan bosszankodva. - Senki nem tud már titkot tartani errefelé huszonnégy óránál hosszabb ideig? Hogy ez milyen idegesítő! Egy halom pletykafészek... - Ezzel szavai mormogásba fúltak.

Én nem is próbáltam megérteni Jeb szavait; életem legádázabb harca kötötte le az erőmet - az összes életemé, amit valaha is leéltem.

Testem minden egyes sejtjét betöltötte Melanie. Az idegvégződéseim zsibongtak az ismerős jelenlétének felismerésétől. Izmaim az utasításaira várva megfeszültek. Az ajkaim remegve próbáltak szétnyílni. Előrehajoltam a fiú felé, a testemmel nyúlva utána, mert a kezem nem volt hajlandó.

Melanie sok dolgot megtanult az alatt a pár alkalom alatt, amikor átadtam vagy elveszítettem a testem feletti uralmat, és most minden erőmből küzdenem kellett ellene - az erőfeszítéstől friss izzadtság gyűlt a szemöldökömre. De most nem a sivatagban haldokoltam. Nem voltam elgyengülve sem, és nem veszítettem el a fejem attól, hogy megláttam valakit, akiről azt hittem, meghalt; tudtam, hogy ez a pillanat el fog jönni. A testem rugalmas volt, gyorsan gyógyult - már visszatért az erőm. A testem erejétől az önuralmam, az akaratom is erősebbé vált.

Kiűztem Melanie-t a végtagjaimból, minden fogásból, amit csak talált, visszalöktem az elmém zugaiba, és odaláncoltam őt.

A megadása váratlan volt és teljes. *Óóóó*, sóhajtotta már-már fájdalmasan.

Furcsa, de lelkifurdalás öntött el, amint győztem.

Annak már tudatában voltam, hogy Melanie több számomra, mint csak egy makacs gazdatest, aki oktalanul megnehezíti az életemet. Társakká váltunk, sőt, bizalmasokká az utóbbi pár együtt töltött hét alatt - mióta közös ellenségünk, a Hajtó szövetségbe tömörített minket. A sivatagban, Kyle késével a fejem felett örültem, hogy - ha már meg kell halnom - nem nekem kell megölnöm Melanie-t; már akkor is több volt számomra egy testnél. De most úgy tűnt, mintha ezen túlmenően is lenne valami. Sajnáltam, hogy fájdalmat okoztam neki.

De muszáj volt, és ezt egyszerűen nem akarta felfogni. Minden rossz szó, amit kimondtunk, minden meggondolatlan cselekedet a gyors kivégzésünket jelenthette. Melanie reakciói túl vadak és érzelmesek voltak. Bajba fog még keverni bennünket.

Most muszáj megbíznod bennem, érveltem. *Én csak az életünket próbálom megóvni. Tudom, hogy te nem akarod elhinni, hogy emberek képesek lennének bántani minket...*

De Jamie van itt, suttogta Melanie. Olyan erősen vágyakozott a fiú után, hogy a térdem ismét elgyengült.

Én megpróbáltam elfogulatlanul nézni rá - erre a mogorva arcú kamaszra, aki karját szorosan összefonva a mellkasa előtt, ökölbe szorított kézzel támasztotta az alagút falát. Megpróbáltam úgy figyelni, mint egy idegent, és megtervezni a reakciómat, vagy annak hiányát. Megpróbáltam, de nem sikerült. Jamie volt az, gyönyörűnek tűnt, és a karom - az én karom, nem Melanie-é - arra vágyott, hogy átölelje. Könnyek gyűltek a szemembe és gurultak le az arcomon. Csak azt remélhettem, hogy a tompa fényben észrevétlenek maradnak.

- Jeb - szólalt meg Jamie. Barátságtalan üdvözlés. A tekintete rám villant, majd el rólam.

Olyan mély lett a hangja! Tényleg ilyen nagy lenne már? A bűntudat kettős gyötrelmével döbbentem rá, hogy lemaradtam a tizennegyedik születésnapjáról. Melanie megmutatta nekem a napot, és észrevettem, hogy ugyanaz volt a dátum, mint az első álomé Jamie-vel. Olyan keményen küzdött egész nap, hogy minden fájdalmat magában tartson a fiú védelmében, hogy aztán megjelent álmaiban. Én pedig megírtam a Hajtónak.

Most végigfutott rajtam ettől a hideg, nem tudtam elhinni, hogy ilyen szívtelen voltam.

- Mit csinálsz itt, kölyök? - mordult fel Jeb.

- Miért nem szóltál? - vágott vissza Jamie.

Jeb nem válaszolt.

- Jared ötlete volt? - erőltette Jamie.

Jeb felsóhajtott. - Hát jó, most már tudod. És mi hasznod van ebből, he? Mi csak meg akartunk...

- Védeni? - vágott közbe Jamie nyersen.

Mikor keseredett így meg? Az én hibám lett volna? Hát persze, hogy az én hibám.

Melanie hüppögni kezdett a fejemben. Ez zavaró volt, hangos - rosszabbul hallottam tőle Jeb és Jamie hangját.

- Hát jó, Jamie. Szóval nincs szükséged arra, hogy megvédjenek. Mit akarsz?

Ügy tűnt, ez a gyors megadás kirántja Jamie lába alól a talajt. A tekintete ugrálni kezdett Jeb arca és az enyém között, miközben kétségbeesetten próbált előjönni egy válasszal.

- Én... én beszélni akarok vele... azzal ott - nyögte ki végül. A hangja magasabb lett, amikor elbizonytalanodott.

- Nem az a beszédes fajta - tájékoztatta Jeb -, de próbáld meg nyugodtan, kölyök.

Jeb lefejtette az ujjaimat a karjáról. Amikor kiszabadult, nekivetette hátát a legközelebbi falnak, és lecihelődött a földre. Ott letelepedett, és addig izgett-mozgott, amíg kényelmesen el nem helyezkedett. A puskát az ölében egyensúlyozta, fejét hátradöntötte a falnak, és lehunyta a szemét. Pár másodpercen belül úgy nézett ki, mint aki már alszik is.

Én ugyanott ácsorogtam, ahol hagyott, próbáltam nem Jamie-re nézni, de újra és újra kudarccal jártam.

Jamie ismét meglepődött Jeb engedékenységén. Tágra nyílt szemekkel bámult a padlón nyugvó öregemberre, és ettől rögtön fiatalabbnak tűnt. Jeb pár percnyi tökéletes mozdulatlanságának megfigyelése után Jamie visszanézett rám, és a szeme összeszűkült.

Attól, ahogyan rám nézett - dühösen, keményen próbálva erős és felnőtt lenni, de ugyanakkor tisztán látható félelemmel és fájdalommal a tekintetében - Melanie hangosabban kezdett zokogni, nekem meg beleremegett a térdem. Inkább, minthogy megkockáztassak egy újabb összeomlást, lassan az alagút Jebbel szemben lévő falához mentem, és lecsúsztam a földre. Összegömbölyödtem a behajlított térdem körül, és megpróbáltam olyan kicsire összehúzódni, amilyenre csak bírtam.

Jamie óvatos tekintettel figyelt, majd tett négy lépést előre, és megállt mellettem. A tekintete Jebre villant, aki még mindig nem mozdult és nem nyitotta ki a szemét, majd letérdelt mellém. Az arca hirtelen nagyon

komoly lett, és ettől sokkal felnőttesebbé vált, mint bármilyen másik arckifejezéstől eddig. A szívem sajgott a kisfiú arcából tükröződő szomorú férfiért.

- Te nem Melanie vagy - mondta Jamie halkan.

Annál is nehezebb volt nem beszélni, mivelhogy *én* voltam az, aki beszélni akart vele. De inkább rövid habozás után megráztam a fejem.

- De benne vagy a testében.

Újabb szünet, majd bólintottam.

- Mi történt a te... az arcával?

Vállat vontam. Nem tudtam, hogy néz ki az arcom, de el tudtam képzelni.

- Ki tette ezt veled? - erősködött Jamie. Habozó ujjával majdnem megérintette a nyakam. Én mozdulatlan maradtam, semmi késztetést nem éreztem, hogy elugorjak ez elől a kéz elől.

- Maggie néni, Jared és Ian - sorolta Jeb unott hangon. Mindketten összerezzentünk. Jeb meg se mozdult, és a szeme még mindig csukva volt. Olyan békésnek tűnt, mintha álmában válaszolt volna Jamie kérdésére.

Jamie várt egy pillanatig, majd visszafordult hozzám, ugyanazzal a komoly arckifejezéssel.

- Te nem Melanie vagy, de ismered az összes emlékét, meg minden, ugye?

Megint bólintottam.

- Tudod, ki vagyok én?

Megpróbáltam lenyelni a szavakat, de kicsúsztak az ajkaim közül. – Jamie vagy. - Minden igyekezetem ellenére a hangom úgy fonódott a neve köré, mint egy cirógatás.

Jamie pislantott egyet meglepetésében, hogy megtörtem a csendet. Majd bólintott. - Igen - suttogta vissza.

Mindketten Jebre néztünk, aki mozdulatlan maradt, majd vissza egymásra.

- Akkor emlékszel, hogy mi történt vele? - kérdezte.

Megrándult az arcom, majd lassan bólintottam.

- Tudni akarom - sóhajtotta.

Megráztam a fejem.

- Tudni akarom - ismételte meg Jamie. Remegett a szája. - Nem vagyok már gyerek. Mondd el.

- Nem... szép történet - suttogtam akaratom ellenére. Nagyon nehéz volt nemet mondanom ennek a fiúnak.

Jamie egyenes, fekete szemöldöke összeszaladt, és középen felcsúszott tágra nyílt szeme felett. - Kérlek - suttogta.

Jebre pillantottam. Úgy véltem, talán kukucskálni kezdett a szempillái közül, de nem voltam biztos benne.

A hangom szinte sóhajtásnyira halkult. - Valaki meglátta, hogy bemegy egy lezárt házba. Tudták, hogy valami nincs rendben. Szóltak a Hajtóknak.

Jamie elfintorodott a megnevezésnél.

- A Hajtók megpróbálták rávenni, hogy adja meg magát. Melanie elszaladt. Amikor sarokba szorították, leugrott egy üres liftaknába.

Én megborzadtam a fájdalmas emléktől, Jamie arca pedig elfehéredett a barnaság alatt.

- Nem halt meg? - suttogta.

- Nem. Nagyon ügyes Hajtóink vannak. Gyorsan rendbehozták. Majd beleraktak engem. Azt remélték, képes leszek kideríteni számukra, hogy tudott Melanie ilyen hosszú ideig túlélni.

Eredetileg nem akartam ilyen sokat elárulni; elhallgattam. Úgy tűnt, Jamie nem veszi észre, mi csúszott ki a számon, de Jeb szeme lassan kinyílt, és az arcomra szegeződött. A teste többi része nem mozdult, és Jamie nem vette észre a változást.

- Miért nem hagytátok, hogy meghaljon? - kérdezte. Nagyot kellett nyelnie, zokogás rejtőzködött a hangjában; ezt annál is inkább fájdalmas volt hallani, mivel nem egy ismeretlentől félő gyerek hangja volt, hanem egy felnőtt tudatos szenvedése. Olyan nehezen álltam meg, hogy odanyúljak, és megsimogassam az arcát. Magamhoz akartam ölelni, és könyörögni, hogy ne legyen szomorú. Ökölbe szorítottam a kezem, és megpróbáltam a kérdésre koncentrálni. Jeb tekintete a kezemre villant, majd vissza az arcomra.

- Engem nem vontak be a döntésbe - motyogtam. - Én egy hibernációs tartályban utaztam az űr mélyén, amikor mindez megtörtént.

Jamie megint meglepetten pislogott. A válaszom nem az volt, amire számított, és láttam, hogy valamiféle új érzelemmel küzd. Jebre pillantottam; neki tágra nyílt a szeme a kíváncsiságtól.

Ugyanaz a kíváncsiság, bár némileg bizalmatlanabb változatban, végül győzött Jamie-ben. - Honnan jöttél? - kérdezte.

Szándékom ellenére mosolyognom kellett akaratlan érdeklődésén. - Messziről. Egy másik bolygóról.

- És milyen volt... - kezdett Jamie egy újabb kérdésbe, de félbeszakították.

- Mi a fene? - ordította Jared, haragjában mozdulatlanná dermedve az alagút végén lévő kanyarban. - A pokolba is, Jeb! Abban egyeztünk meg, hogy nem...

Jamie talpra lökte magát. - Nem Jeb hozott ide. De *neked ezt* kellett volna tenned.

Jeb sóhajtott, és lassan feltápászkodott. Eközben a puska legurult az öléből a földre. Az alagút keskeny volt, úgyhogy a fegyver csak pár centire esett tőlem. Ettől kényelmetlenül éreztem magam, úgyhogy elhúzódtam előle.

Jared nem így reagált. Felém vetette magát, és pár hosszú futólépéssel letudta a folyosó hosszát. Én a falhoz lapultam, és a karommal eltakartam az arcom. A könyököm mögül kukucskálva néztem, ahogy felrántja a földről a puskát.

- Meg akarsz ölni minket? - kiabált Jebre már-már üvöltve, és az öregember mellkasához vágta a fegyvert.

- Nyugodj le, Jared - válaszolta Jeb fáradt hangon. Egyik kezével megfogta a puskát. - Akkor sem nyúlna ehhez, ha itt hagynám nála egész éjszakára. Hát nem látod? - felém bökött a csővel, mire elugrottam. - Ez nem egy Hajtó, ki van zárva.

- Fogd be, Jeb, fogd már be!

- Hagyd békén! - kiabálta Jamie. - Nem csinált semmi rosszat!

- Te! - kiabált rá vissza Jared, a vékony, mérges kis alakra zúdítva haragját. - Te *most* azonnal tűnj el innen, vagy isten engem úgy *segéljen*...!

Jamie felemelte az öklét, és eltökélten helyben maradt.

Jared ökle is felemelkedett.

Engem a földhöz szegezett a megdöbbenés. Hogy tudnak így kiabálni egymással? Ők egy család, a köztük lévő szálak erősebbek bármilyen vérségi köteléknél. Jared nem ütné meg Jamie-t - nem lenne rá képes! Tenni akartam valamit, de nem tudtam, mit. Bármi, amivel felhívom magamra a figyelmet, csak még jobban feldühíti őket.

Most az egyszer Melanie higgadtabb volt, mint én. *Nem bántaná Jamie-t,* gondolta magabiztosan. *Lehetetlen.*

Én rájuk néztem, amint szembeálltak egymással, mint az ellenségek, és bepánikoltam.

Nem kellett volna idejönnünk. Látod, milyen boldogtalanná tettük őket, nyögtem.

- Nem lett volna szabad *ezt* eltitkolnod előlem - sziszegte Jamie a foga közül. - és nem lett volna szabad bántanod őt. - Az egyik keze kiengedett, és rám mutatott.

Jared kiköpött a földre. - Az nem Melanie. Ő nem jön vissza, Jamie.

- Ez az ő arca - erősködött Jamie. - És az ő nyaka. Téged nem *zavarnak* a kék foltok?

Jared leejtette a kezét. Lehunyta a szemét, és vett egy mély levegőt. - Vagy elmész most innen, Jamie, és hagyod, hogy egy kicsit *egyedül* legyek, vagy kényszeríteni foglak. Nem viccelek. Ebben a pillanatban nem tudok ennyi mindennel megbirkózni, jó? Elérkeztem a tűrőképességem határához. Szóval lefolytathatnánk ezt a beszélgetést valamivel később? - Megint kinyitotta a szemét; tele volt fájdalommal.

Jamie ránézett, és a harag lassan eltűnt az arcáról. - Ne haragudj - motyogta egy pillanat múlva. - Elmegyek... de nem ígérem, hogy nem jövök vissza.

- Most nem tudok ezen gondolkozni. Menj. Kérlek.

Jamie vállat vont. Még egy kutató pillantást vetett rám, és távozott, gyors, hosszú lépteibe belesajdult a szívem, úgy sajnáltam azt a sok időt, amit egymástól távol töltöttünk.

Jared Jebre nézett. - Te is - morogta kifejezéstelen hangon.

Jeb az ég felé nézett. - Az igazat megvallva, nem érzem úgy, hogy eleget pihentél volna. Rajta tartom a szemem...

- Menj.

Jeb elgondolkozva összeráncolta a homlokát. - Hát jó. Kérlek. - Elindult a folyosón.

- Jeb? - kiáltott Jared utána.

- Igen?

- Ha arra kérnélek, hogy most azonnal lődd le, megtennéd?

Jeb lassan továbbsétált, anélkül, hogy visszanézett volna ránk, de a szavait tisztán hallottuk. - Kénytelen lennék. Én betartom a szabályaimat. Úgyhogy ne kérj ilyet, ha nem gondolod komolyan.

Ezzel eltűnt a sötét kanyarban.

Jared nézte, ahogy elmegy. Mielőtt visszafordíthatta volna rám haragos pillantását, bebújtam kényelmetlen menedékembe, és összegömbölyödtem a leghátsó sarkában.

18. Unalom

A nap hátralévő részét, egyetlen rövid kivételt leszámítva, némaságba burkolózva töltöttem.

Az a kivétel Jeb volt, aki pár órával később enni hozott mindkettőnknek. Amikor berakta a tálcát a kis üregem szájához, bocsánatkérően mosolygott rám.

- Köszönöm - suttogtam.

- Szívesen - válaszolta.

Hallottam, hogy Jared, akit bosszantott ez a kis közjáték, felmordul.

Ez volt az egyetlen hang, amit aznap kiadott. Biztos voltam benne, hogy ott van kint, de még annyi se jött tőle, mint egy hallható sóhaj, ami ezt a meggyőződésemet megerősítette volna.

Nagyon hosszú nap telt el, nagyon zsibbasztó és nagyon unalmas. Minden testhelyzetet kipróbáltam, amit el tudtam képzelni, de soha nem sikerült az összes tagomat kényelmesen kinyújtóztatnom egyszerre. A derekam ütemesen lüktetni kezdett.

Melanie és én rengeteget gondoltunk Jamie-re. Leginkább azért aggódtunk, hogy ártottunk neki azzal, hogy idejöttünk, hogy most is ártunk neki folyamatosan. Mennyit számít egy megtartott ígéret ezzel szemben?

Az idő elveszítette a jelentőségét. Napnyugta is lehetett, vagy akár hajnal - itt, a föld alá temetve nem volt viszonyítási alapom. Melanie és én kifogytunk a megbeszélnivalókból. Fásultan lapozgattunk közös emlékeink között, mint amikor csatornákat váltogat az ember a tévé előtt anélkül, hogy megállna bármit is megnézni. Egyszer elszunyókáltam, de nem tudtam mélyebben elaludni, olyan kényelmetlenül éreztem magam.

Amikor Jeb végre visszatért, meg tudtam volna csókolni cserzett arcát. Fülig érő szájjal hajolt be az ajtómon.

- Eljött egy újabb séta ideje? - kérdezett.

Lelkesen bólintottam.

- Majd én - vicsorogta Jared. - Add ide a puskát.

Én haboztam, esetlenül guggolva az üreg szájában, amíg Jeb felém nem biccentett.

- Rajta - biztatott.

Kimásztam, merev tagokkal és imbolyogva, és elfogadtam Jeb kinyújtott kezét, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Jared undorodó hangot adott ki magából, és elfordította az arcát. Szorosan markolta a puskát, bütykei egészen kifehéredtek. Nem szívesen láttam a kezében. Sokkal jobban zavart, mint amikor Jeb fogta.

Jared nem volt olyan udvarias velem, mint Jeb. Úgy vetette be magát a fekete alagútba, hogy meg se várta, amíg utolérem.

Nehéz volt - nem adott ki sok hangot, és nem vezetett, úgyhogy egyik kezemet az arcom előtt tartottam menet közben, a másikkal a falon

tapogatóztam; próbáltam nem nekisétálni a sziklának. Kétszer elestem az egyenetlen talajon. Jared, bár nem segített, de megvárta, amíg meg nem hallotta, hogy sikerült talpra állnom, és kész vagyok folytatni az utat. Egyszer, miközben egy egyenes részen siettünk végig, túl közel kerültem hozzá, kutató kezem a hátához ért, és végigtapogatta a vállát, még mielőtt rájöttem volna, hogy nem a falat fogom. Jared előrelendült, és mérges szisszenéssel rántotta ki magát az ujjaim alól.

- Elnézést - suttogtam, és éreztem, hogy arcom felforrósodik a sötétben.

Jared nem válaszolt, de felgyorsított, úgyhogy a következő szakaszokat még nehezebben tettem meg.

Amikor végre némi fény kezdett pislákolni előttünk, összezavarodtam. Más úton jöttünk volna? Ez nem a legnagyobb terem fehér ragyogása. Inkább tompa, sápadt és ezüstös. De a keskeny hasadék, amin át kellett mennünk, ugyanolyannak tűnt... Csak amikor már az óriási, visszhangzó térben voltam, akkor jöttem rá, mi okozhatta a különbséget.

Éjszaka volt; a fény, ami homályosan derengett fentről, inkább a holdéra emlékeztetett, mintsem a napéra. A kevésbé vakító megvilágítást kihasználva vizslatni kezdtem a mennyezetet, hátha rájövök a turpisságra. Magasan, nagyon magasan felettem száz kicsi hold sugározta osztott fényét a félhomályos, távoli padló felé. A kis holdak rendezetlen csoportokba gyűltek, közülük pár távolabb volt, mint a többi. Megráztam a fejem. Bár most már bele tudtam nézni a fénybe, de még mindig nem értettem, hogy működik.

- Gyere már - szólt rám Jared mérgesen néhány lépéssel előttem járva.

Összerezzentem, és gyorsan utánamentem. Bántam, hogy hagytam elkalandozni a figyelmemet. Láttam, mennyire bosszantja Jaredet, ha szólnia kell hozzám.

Nem számítottam a zseblámpa segítségére, amikor odaértünk a vízfolyások termébe - ez is homályosan volt megvilágítva, mint a nagyterem, de ez csak huszonvalahány apró holddal. Tudtam, hogy ha beleszédülök a heves földalatti forrás vizébe, és eltűnök, Jared valószínűleg úgy fogja fel a dolgot, mint a sors akaratát. Nem reménykedtem abban, hogy segít, és nem is segített. Megfeszítette az állkapcsát és a holdakra bámult, amíg én habozva besétáltam a tintaszínű medence üregébe.

Szerintem szomorú lenne, ellenkezett Melanie, miközben én a falat ölelve kióvatoskodtam a fekete helyiségből. *Mármint, ha leesnénk.*

Kétlem. Talán eszébe jutna, milyen volt téged elveszíteni, de annak örülne, ha én eltűnnék.

Mert nem ismer téged, suttogta Melanie, majd elhalványodott, mintha hirtelen nagyon elfáradt volna.

Én meglepetésemben ott helyben mozdulatlanná merevedtem. Nem voltam biztos benne, de úgy éreztem, mintha Melanie az imént bókolt volna nekem.

- Mozogj már - vakkantotta Jared a másik teremből.

Siettem, ahogy csak a sötétben rettegve bírtam.

Amikor visszaértünk, Jeb várakozott a kék lámpa mellett, a lábánál két dudorodó hengerrel és két egyenetlen négyszöggel. Ezek nem voltak ott korábban. Talán azalatt hozta ide őket, mialatt távol jártunk.

- Te alszol itt ma éjjel, vagy én? - kérdezte Jeb Jaredet mintegy mellékesen.

Jared a Jeb lábánál fekvő dolgokra pillantott.

- Én - válaszolta nyersen. - És csak egy matracra van szükségem.

Jeb összeráncolta a homlokát, és megemelte az egyik vastag szemöldökét.

- Ez itt nem közülünk való, Jeb. Te rám bíztad ezt a dolgot, úgyhogy ne üsd bele az orrod.

- De nem is egy állat, kölyök. És te még egy kutyával sem bánnál így.

Jared nem válaszolt. Megcsikordultak a fogai.

- Soha nem gondoltam volna, hogy kegyetlen ember vagy - mondta Jeb halkan. De felvette az egyik hengert, átdugta a karját egy szíjon és a vállára rántotta, majd a karja alá gyűrte az egyik négyszöget - egy párnát.

- Bocsánat, kedveském - mondta miközben elment mellettem, és megveregette a vállamat.

- Ó, hagyd már abba! - morogta Jared.

Jeb vállat vont, és elbaktatott. Mielőtt még kikerült volna a látómezőnkből, gyorsan besurrantam a rejtekhelyemre; a legsötétebb zugaiban bújtam el, apró labdává gömbölyödtem, és reméltem, hogy sikerült láthatatlanná válnom.

Jared ahelyett, hogy némán és észrevétlenül meglapult volna az alagútban, közvetlenül a börtönöm bejárata elé terítette le a matracát. Párszor megütögette a párnáját, minden bizonnyal azért, hogy az orrom alá dörgölje, hogy neki van. Lefeküdt a matracra és keresztbe fonta a kezét a mellkasán. Csak ezt láttam belőle a lyukon keresztül - csak az összefont kezét, és a fél hasát.

A bőre ugyanolyan sötét aranyszínű volt, mint ami az elmúlt fél évben kísértett álmaimban. Nagyon furcsának éreztem, hogy az álmaimnak ez a

részlete ott van hús-vér valóságban nem egészen másfél méterre tőlem. Szürreális volt.

- Nem fogsz tudni keresztüllopakodni rajtam - szólalt meg váratlanul. A hangja lágyabban csengett, mint korábban. Álmos. - Ha megpróbálod... - Ásított egyet. - Akkor *tényleg* megöllek.

Nem válaszoltam. A figyelmeztetést sértésként fogtam fel. Miért próbálnék meg keresztüllopakodni rajta? Hova mennék? Azoknak a barbároknak a kezei közé, akik odakint várnak rám, mind abban reménykedve, hogy pontosan valami ilyesféle ostobaságot követek el? Vagy - feltéve, hogy valóban keresztül tudnék valahogy lopakodni rajta - visszamennék a sivatagba, ami majdnem halálra égetett, amikor utoljára megpróbáltam átkelni rajta? Azon töprengtem, miket feltételezhet rólam. Mit gondol, milyen terveket szövögetek, amivel felboríthatom a kis világukat? Tényleg olyan erősnek tűnnék? Nem nyilvánvaló, hogy milyen szánalmasan védtelen vagyok?

Meg tudtam állapítani, hogy mikor aludt el teljesen, mert úgy kezdett forgolódni, ahogy Melanie emlékei szerint néha tette. Csak akkor aludt ilyen nyugtalanul, amikor bántotta valami. Néztem, hogy szorulnak ökölbe és engednek ki az ujjai, és azon töprengtem, vajon azt álmodja-e, hogy a nyakamat szorítja.

* * *

Az elkövetkezendő napok - talán egy hét lehetett, nem tudtam követni - nagyon csendesen teltek. Jared olyan volt, mint egy néma fal köztem és minden más között a világban, legyen az jó vagy rossz. Nem hallottam semmit a saját lélegzetvételemen, a saját mozdulataimon kívül; nem láttam semmit, csak a fekete sziklát magam körül, a tompa fénykört, az ismerős tálcát ugyanazokkal az adagokkal, rövid, lopott pillanatokra Jaredet; nem éreztem semmit, csak az érdes követ a testem alatt; nem ízleltem mást, csak a kesernyés vizet, a kemény kenyeret, az íztelen levest, és a fás gumókat újra és újra.

Nagyon furcsa egyveleg volt: az állandó félelem, a folyamatos, sajgó fizikai kényelmetlenség és a kimerítő egyhangúság. A három közül a gyilkos unalom jelentette a legnagyobb kihívást. A börtönöm egy izolációs kamra volt.

Melanie-val mindketten amiatt aggódtunk, hogy meg fogunk őrülni.

Mindketten hangokat hallunk a fejünkben, mutatott rá. *Ez soha nem jó jel.*

El fogjuk felejteni, hogy kell beszélni, aggodalmaskodtam. *Mióta nem szól hozzánk senki?*

Négy napja megköszönted Jebnek, hogy hozott nekünk enni, ő meg azt válaszolta, szívesen. Vagyis azt hiszem, hogy négy napja lehetett. Legalábbis négy hosszú alvással ezelőtt volt. Úgy tűnt, mintha Melanie sóhajtana. *Hagyd abba a körömrágást - évekbe telt, amíg leszoktam róla.*

De a hosszú, karistoló körmök zavartak. *Nem hinném, hogy hosszú távon aggódnunk kellene a rossz szokásaink miatt.*

Jared nem engedte, hogy Jeb hozzon nekünk ételt. Ehelyett valaki odahozta a folyosó végéhez, és Jared átvette. Én ugyanazt kaptam - kenyeret, levest és három zöldséget - napjában kétszer. Jared néha kapott valami extrát, előrecsomagolt dolgokat olyan márkanevekkel, amiket felismertem - *Red Vinest, Snickerst, Pop Tartsot*. Megpróbáltam elképzelni, hogy szerezhettek az emberek ilyen ínyencségeket.

Nem feltételeztem, hogy Jared megkínál - hát persze, hogy nem teszi -, de néha elgondolkoztam azon, vajon szerinte én reménykedem-e ebben. Kevés szórakozásaim egyike az volt, amikor végighallgattam, hogy megeszi valamelyik csemegét, mert mindig olyan feltűnően csinálta, mintha ugyanúgy az orrom alá akarná dörgölni, ahogy a párnával tette első este.

Egyszer Jared lassan feltépett egy zacskó *Cbeetos*-t - szokása szerint kérkedve - és a mesterséges sajtpor sűrű illata elárasztotta a barlangomat... ínycsiklandó volt, ellenállhatatlan. Jared lassan elfogyasztott egyet, ügyelve, hogy halljam minden egyes roppanását.

A gyomrom hangosan megkordult, és nevetnem kellett magamon. Olyan régóta nem nevettem; megpróbáltam visszaemlékezni, hogy utoljára mikor, de nem sikerült - csak az a különös, hátborzongató hisztéria jutott eszembe a sivatagban, ami nem igazán számított *nevetésnek*. Még mielőtt idekerültem, már akkor sem találtam túl sok mindent *viccesnek*.

De ez valamiért elképesztően humorosnak tűnt számomra - ahogy a gyomrom vágyakozik az után a kis darab *Cheetos* után -, és megint felnevettem. A kezdődő elmebaj jele volt minden bizonnyal.

Nem tudom, miért találta Jared sértőnek a reakciómat, de felállt, és eltűnt. Egy hosszú pillanat után megint meghallottam, ahogy Cheetos-t eszik, de most már messziről. Kikukucskáltam a lyukon, és láttam, hogy ott üldögél az árnyékok között a folyosó legtávolabbi végén, háttal nekem. Visszahúztam a fejem, nehogy észrevegyen, ha esetleg megfordul. Ezután Jared ideje nagy részét a folyosó túlsó végén töltötte. Csak éjszaka nyújtózott ki az üregem bejárata előtt.

Naponta kétszer - vagy inkább éjjelente kétszer, mert ő soha nem akkor vitt, amikor a többiek a környéken tartózkodtak - kimehettem a vizes helyiségbe; a rettegés ellenére ez volt napjaim csúcspontja, mivel csak ilyenkor nem kellett természetellenes testhelyzetekbe gémberednem a rám kényszerített kicsiny börtönben. Minden alkalommal nehezebb volt visszamásznom, mint előzőleg.

Azon a héten háromszor, mindig alvásidő alatt, jött valaki, hogy ellenőrizzen minket.

Először Kyle volt az.

Amikor Jared hirtelen talpra ugrott, én is felriadtam. - Tűnj el innen - figyelmeztette, kezében a puskával.

- Csak ellenőrizni jöttem - állította Kyle. A hangja messziről jött, de elég hangos és durva volt ahhoz, hogy meggyőződhessek arról, nem az öccse az. - Lehet, hogy egy szép napon nem leszel itt. Egy szép napon talán túl mélyen fogsz aludni.

Jared válaszul felhúzta a kakast.

Kyle-t követte a saját nevetése, ahogy elment.

A másik két alkalommal nem sikerült megállapítanom, ki jött. Talán megint Kyle, vagy Ian, vagy olyasvalaki, akinek nem tudtam a nevét. Csak azt tudtam, hogy még két alkalommal ébredtem arra, hogy Jared talpra ugrik, és a behatolóra fogja a puskát. Többé nem szólalt meg senki. Bárki is jött csak ellenőrizni, nem fáradt udvariassági csevegéssel. Amikor eltűntek, Jared gyorsan visszaaludt. Nekem több időmbe tellett, hogy elcsendesítsem a szívemet.

Negyedszerre valami új történt.

Még nem aludtam el teljesen, amikor Jared hirtelen felneszelt, és sebesen feltérdelt. Kezében a puskájával, ajkán átkokkal kelt fel.

- Csak nyugi - dünnyögte egy hang a távolból. - Békével jöttem.

- Bármit is akarsz eladni, nem veszek - morogta Jared.

- Csak beszélgetni szeretnék. - A hang közelebb jött. - Itt vagy lent eltemetve, kimaradsz a fontos megbeszélésekből... hiányzik nekünk a részvételed.

- Na persze - válaszolta Jared gúnyosan.

- Ó, rakd már le azt a puskát. Ha azért jöttem volna, hogy harcoljak veled, akkor most négy másik embert hoztam volna magammal.

Rövid szünet, majd, amikor Jared megint megszólalt, sötét jókedv bujkált a hangjában.

- Hogy érzi magát a bátyád mostanság? - kérdezte. Úgy tűnik, élvezi a kérdést. Megnyugtatta, hogy ugrathatja a látogatóját. Leült és a falnak dőlt félúton a börtönömtől, könnyedén, de még mindig lövésre kész puskával.

A nyakam belesajdult a gondolatba, hogy a kezek, amelyek fojtogatták és nyomorgatták, itt vannak közel.

- Még mindig dühöng az orra miatt - válaszolta Ian. - Hát, végül is... nem ez az első alkalom, hogy eltört. Megmondom majd neki, hogy sajnálod.

- Nem igazán.

- Tudom. Soha senki nem sajnálja, hogy megütötte Kyle-t.

Csendesen elnevették magukat; valami bajtársiasság-féleség volt a nevetésükben, ami egyáltalán nem illett abba a képbe, amelyben Jared egy puskát fog lazán Ianra. Másrészről a kötelékek, amelyek ezen a kemény helyen kovácsolódtak, minden bizonnyal nagyon erősek. Sűrűbbek a víznél.

Ian leült a matracra, Jared mellé. Profilból láttam arcának árnyképét, egy fekete sziluettet a kék fény előtt. Észrevettem, hogy neki tökéletes orra van - egyenes sasorr, az a fajta, amit híres szobrokon láttam. Ez azt jelentette volna, hogy a többiek elviselhetőbbnek találják őt, mint a bátyját, akinek olyan gyakran eltörik az orrát? Vagy, hogy ügyesebben elhajol?

- Szóval, mit szeretnél, Ian? Feltételezem, nem csak azt, hogy bocsánatot kérjek Kyle-tól.

- Jeb nem szólt?

- Nem tudom, miről beszélsz.

- Feladták a kutatást. Még a Hajtók is.

Jared nem reagált, de megéreztem, hogy hirtelen megfeszül a levegő körülötte.

- Egy ideje megerősítettük az őrséget, de nem úgy tűnt, mintha nagyon nyugtalanok lennének. A kutatás nem terjedt tovább arról a területről, ahol ott hagytuk az autót, és az elmúlt néhány napban egyértelműen inkább holttestet kerestek, mint túlélőt. Aztán két nappal ezelőtt szerencsénk lett - a kutatócsoport kint hagyott némi szemetet, és egy prérifarkascsorda dúlta végig a táborukat. Az *egyikük* későn ért vissza, és meglepte őket. A prérifarkasok megtámadták, és legalább száz méterre bevonszolták az illetőt a sivatagba, mire a többiek meghallották a kiáltozását, és a megmentésére indultak. A Hajtók természetesen fel voltak fegyverezve. Könnyedén elijesztették a prérifarkasokat, és a fickónak nem esett komolyabb baja, de úgy tűnt, az esemény megadja nekik a választ minden kérdésükre azzal kapcsolatban, mi történhetett a mi kis vendégünkkel itt.

Kíváncsi voltam, hogy tudták megfigyelni azokat a Hajtókat, akik engem kerestek - hogy láttak ilyen sokat. Furcsán kiszolgáltatottnak éreztem magam ettől. Nem tetszett a fejemben felmerülő kép; láthatatlan emberek figyelik a gyűlölt lelkeket. A gondolattól lúdbőrözni kezdett a tarkóm.

- Úgyhogy összepakoltak, és elmentek. A Hajtók feladták a kutatást. Minden önkéntes hazament. Senki nem keresi ezt itt. - A profilja felém fordult, én pedig lebuktam, abban reménykedve, hogy nem lát meg a sötétben - hogy az ő arcához hasonlóan, csak egy fekete körvonal leszek. - Gondolom, halottnak nyilvánították, ha ugyanúgy tartják nyilván ezeket a dolgokat, ahogy mi tettük. Jeb mindenkinek, aki elég hosszú időre megáll a közelében, azt ismételgeti, hogy „én megmondtam”.

Jared valami érthetetlent mormogott; csak Jeb nevét tudtam kivenni belőle. Aztán gyorsan vett egy nagy levegőt, kifújta, és feltette a kérdést.

- Hát jó. Szóval akkor, feltételezem, vége.

- Úgy néz ki. - Ian egy pillanatra habozott, majd hozzátette:

- Leszámítva, hogy... Hát, valószínűleg semmiség az egész.

Jared megint megfeszült; nem szerette, ha eltitkolnak előle dolgokat. - Folytasd.

- Kyle-on kívül senki nem gondolja, hogy számítana, és tudod, milyen Kyle.

Jared egyetértően elmordult.

- Neked van a legjobb érzéked az ilyesmihez, és kíváncsi vagyok a véleményedre. Ezért vagyok most itt, az életemet kockáztatva azzal, hogy bemerészkedem a tiltott területre - taglalta Ian szárazon, majd hangja ismét halálkomollyá vált. - Szóval, tudod, ott van az az izé... Hajtó, ez nem kétséges. Glockja van.

Beletelt egy másodpercbe, amíg megértettem a szót. Nem volt ismerős Melanie szókincséből. Amikor felfogtam, hogy egy fegyverről beszél, Ian hangjának vágyakozó, irigy csengésétől felkavarodott a gyomrom.

- Kyle vette észre először, hogy az illető más, mint a többi. Úgy tűnt, hogy a többiek nem veszik túl komolyan - semmiképpen nem tartozott a döntéshozók közé. Ó, volt elég javaslata, abból kiindulva, amit láttunk, de nem úgy tűnt, mintha bárki is odafigyelne rájuk. Bárcsak hallottuk volna, mit mond...

A bőröm ismét bizseregni kezdett.

- Mindegy - folytatta Ian -, amikor lefújták a kutatást, ennek nagyon nem tetszett a dolgok alakulása. Tudod milyenek a paraziták, mindig olyan... nagyon *kedvesek*. Ez furcsa volt - most először láttam bármiféle

nézeteltérést köztük. Igazából nem vitatkoztak, mert a többiek nem szálltak vele vitába, de ez a mogorva illető úgy nézett ki, mint aki vitatkozik *velük.* A Hajtók nagyobbik csoportja figyelmen kívül hagyta őt - mind elmentek.

- És a mogorva? - kérdezte Jared.

- Beült egy autóba, és félútig elhajtott Phoenix felé. Majd vissza Tucsonba. Majd ismét nyugat felé indult.

- Még mindig keresi.

- Vagy meg van zavarodva. Megállt annál a vegyesboltnál a hegy mellett. Beszélt a parazitával, aki ott dolgozik, bár a pasast már kihallgatták.

- Hmm - mordult fel Jared. Most már kezdte érdekelni a dolog, a rejtélyre összpontosított.

- Azután megmászta a hegyet a kis buta. Valószínűleg elevenen megfőtt, a feje búbjáig feketében volt.

Görcsös roham rántotta össze a testem, és ettől még szorosabban a falhoz lapultam. A kezem ösztönösen a magasba repült, hogy megvédje az arcom. Egy szisszenést hallottam visszhangozni a szűk kis helyiségben, és csak miután elhalt, jöttem rá, hogy én voltam az.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Ian döbbenten.

Kikukucskáltam az ujjaimon keresztül, és azt láttam, hogy mindketten felém hajolnak a lyukon keresztül. Ian feketeségbe olvadt, de Jaredet részben megvilágította a lámpa, és az ő vonásai kőkemények voltak.

Mozdulatlan akartam maradni, láthatatlan, de vad remegések futottak végig a gerincem mentén, és nem tudtam uralkodni rajtuk.

Jared lehajolt, majd a lámpával a kezében tért vissza.

- Nézd a szemét - dünnyögte Ian. - Fél.

Most már mindkettőjük arckifejezését láttam, de csak Jaredet néztem. A tekintete rám szegeződött, és láthatóan fontolgatott valamit. Úgy véltem, azt gondolja végig, miről beszélt Ian, hátha rájön, mi váltotta ezt ki belőlem.

A testem nem akarta abbahagyni a reszketést.

Soha nem fogja feladni, nyögte Melanie.

Tudom, tudom, nyögtem vissza.

Mikor változott az irtózásunk félelemmé? A gyomrom egyik görcsből a másikba rándult. Miért nem tudta elfogadni, hogy meghaltam, mint a többiek? Ha tényleg meghalok, még akkor is a nyomomban lesz?

- Kicsoda a fekete ruhás Hajtó? - vakkantotta az arcomba hirtelen Jared.

A szám remegett, de nem válaszoltam. Csendben maradni, az a biztos.

- Tudom, hogy tudsz beszélni - vicsorgott Jared. - Beszéltél Jebbel és Jamie-vel. Most pedig velem fogsz társalogni.

Bemászott az üreg bejáratán, fújtatva meglepetésében, hogy milyen szorosan össze kellett húznia magát, hogy sikerüljön. Az alacsony belmagasság miatt le kellett térdelnie, és ez nem tette boldoggá. Láttam rajta, hogy szívesebben magasodna fölém.

Nem tudtam hova futni. Már így is a legtávolabbi sarokban szorongtam. Az üreg alig volt elég nagy kettőnknek. Jared leheletét a bőrömön éreztem.

- Mondj el mindent, amit tudsz - utasított.

19. Elhagyás

- Ki a fekete ruhás Hajtó? Miért keresgél még mindig? - Jared olyan hangosan kiabált, hogy majdnem megsüketültem, mindenfelől az ő hangja visszhangzott.

A kezem mögé bújtam az első ütésre várva.

- Izé... Jared? - motyogta Ian. - Talán majd inkább én...

- Te csak maradj ki ebből!

Ian hangja hirtelen közelebb került, és a kövek megcsikordultak, ahogy megpróbált Jared után jönni a kis helyiségbe, ami már így is tele volt. - Vedd már észre, hogy túlságosan fél ahhoz, hogy megszólaljon. Hagyd békén egy ki...

Hallottam, hogy valami a padlóhoz dörzsölődik, ahogy Jared megmozdul, majd egy csattanás hangzott fel. Ian káromkodni kezdett. Átkukucskáltam a szempillámon keresztül, és azt láttam, hogy Ian eltűnt, Jared pedig hátat fordított nekem.

Ian kiköpött, és felnyögött. - Ez már a második - morogta, és megértettem, hogy a nekem szánt csapást közbelépése eredményeképpen ő kapta.

- Készen állok a harmadikra is - dünnyögte Jared, de azután visszafordult velem szembe. Minden egyes szót külön mondatban ejtett ki. - Kicsoda. A. Hajtó?

Leejtettem a kezem, és Jared minden irgalmat nélkülöző arcába bámultam. Nagyon zavart, hogy valaki másnak kellett meglakolnia a némaságomért - még ha az illető a múltkor megpróbált megölni. A kínvallatásnak nem így kellene működnie.

Jared arckifejezése megváltozott, ahogy olvasni kezdett az enyémben. - Nem foglak feltétlenül bántani - mondta halkan, mintha nem lenne biztos magában. - De tudnom kell a választ erre a kérdésre.

Ez még csak nem is a jó kérdés volt - nem az a titok, amit bármi áron meg akarnék őrizni.

- Áruld el - győzködött Jared, akinek szeme összeszűkült a hiábavaló erőfeszítéstől és a mélységes boldogtalanságtól.

Valóban gyáva lettem volna? Sokkal szívesebben hinnék abban, hogy igen - hogy a fájdalomtól való félelmem erősebbnek bizonyult minden másnál. A valódi oka annak, hogy kinyitottam a számat és beszélni kezdtem, annyival szánalmasabb volt.

A *kedvére* akartam tenni ennek az embernek, aki olyan elszántan gyűlölt engem.

- A Hajtó - kezdtem durva és reszelős hangon; nagyon régóta nem beszéltem.

Jared türelmetlenül félbeszakított. - Azt már tudjuk, hogy egy Hajtó.

- Nem, nem csak egy Hajtó - suttogtam. - Az *én* Hajtóm.

- Hogy érted, hogy a *te* Hajtód?

- Őt osztották be mellém, ő követett engem, ő az oka annak... - Még időben észbe kaptam, mielőtt kiejtettem volna a szót, ami a halálos ítéletünket jelentette volna. Még mielőtt azt mondtam volna, hogy mi. Mielőtt kicsúszott volna a számon a végső igazság, ami a végső hazugságnak tűnt volna - szórakozásnak a legmélyebb vágyaival, a legmélyebb fájdalmával. Soha nem lenne hajlandó elhinni, hogy valóra válhat a kívánsága. Csak egy veszedelmes hazudozót látna, aki a szeretett szempárból tekint kifelé.

- Annak, hogy? - végszavazott nekem.

- Hogy elmenekültem - leheltem. - Hogy idejöttem.

Ez nem volt teljesen igaz, de nem volt teljesen hazugság sem.

Jared félig kinyílt szájjal meredt rám, miközben megpróbálta ezt feldolgozni. A szemem sarkából észrevettem, hogy Ian megint bekukucskál a lyukon keresztül, a meglepetéstől tágra nyílt, élénk kék szemekkel. Sötétpiros vér szennyezte sápadt ajkát.

- Elmenekültél egy Hajtó elől? De hát te közülük való vagy! - Jared küszködött, hogy össze tudja szedni magát, hogy folytatni tudja a kihallgatást. - Miért követne téged? Mit akar tőled?

Nyeltem egyet; a zaja természetellenesen hangosnak tűnt. - Téged akar. Téged és Jamie-t.

Jared arckifejezése megkeményedett. - Te pedig megpróbáltad idevezetni?

Megráztam a fejem. - Én nem... én... - Hogy magyarázhatnám meg? Soha nem hinné el az igazat.

- Te mi?

- Én nem akartam elmondani neki. Nem szeretem.

Jared megint összezavarodott, meglepetésében pislogni kezdett. - De hát nektek nem muszáj mindenkit szeretni?

- Az lenne az elvárt - ismertem be, és belepirultam a szégyenbe.

- Kinek beszéltél erről a helyről? - kérdezte Ian Jared válla felett. Jared csúnyán nézett, de a tekintetét nem vette le az arcomról.

- Nem tudnám megmondani, nem tudom... Csak a vonalakat láttam. Az albumon lévő vonalakat. Lerajzoltam őket a Hajtónak... de nem tudtuk, mik azok. Ő még mindig azt hiszi, hogy egy autóstérkép. - Úgy tűnt, be se tudom fogni a számat. Megpróbáltam lelassítani szavaim folyamát, nehogy véletlenül kicsússzon valami a számon.

- Hogy érted, hogy nem tudtad, mik azok? Itt vagy. - Jared keze kifeszült felém, de visszaesett, mielőtt még hozzám ért volna.

- Nekem... nekem volt egy kis gondom az én... az... az *ő* emlékeivel. Nern értettem... Nem tudtam mindenhez hozzáférni. Mindenütt falak voltak. Ezért rendelték ki mellém a Hajtót, aki arra várt, hogy megtudjam a maradékot is. - Túl sok információ, túl sok. Beleharaptam a nyelvembe.

Ian és Jared egymásra pillantottak. Még soha nem hallottak semmi ilyesmit. Nem bíztak ugyan bennem, de olyan elkeseredetten szerették volna, ha ez lehetséges. Túlságosan is akarták. Ettől félni kezdtek.

Jared hangja váratlanul nyersen csattant fel.

- Sikerült megtudnod a *maradékot?*

- Hosszú ideig nem.

- És akkor beszámoltál a Hajtónak.

- Nem.

- Nem? Miért nem?

- Mert... mire kiderült... már nem *akartam* elmondani neki.

Ian szeme tágra nyílt, és üvegessé vált.

Jared hangja megváltozott, nyugodtabb lett, már-már kedves. Oly sokkal veszélyesebb, mint amikor még kiabált. - Miért nem akartad elmondani neki?

Az állkapcsom szorosan összezárult. Nem ez volt a titok, de mégis, ez is olyan titok volt, amit ki kell verniük belőlem. Ebben a pillanatban az elhatározásnak, ami összezárta a számat, sokkal kevesebb köze volt az

önvédelemhez, mint amennyi az ostoba, duzzogós büszkeséghez. Nem fogom elmondani ennek a férfinak, aki gyűlöl, hogy szeretem.

Jared nézte, ahogy felvillan szememben az ellenkezés, és úgy tűnt, megérti, milyen áron kaphatja csak meg a választ. Úgy döntött, ezt most inkább hagyja - vagy talán majd később visszatér rá, majd a végére tartogatja, hátha mire végez velem, már nem leszek olyan állapotban, hogy bármilyen további kérdésre válaszoljak.

- Miért nem tudtál minden emléket elérni? Ez... normális?

Ez a kérdés is elég veszélyes volt. Most először válaszoltam egyértelmű hazugsággal.

- Melanie nagyon mélyre esett. A teste megsérült.

A hazugság nem jött könnyen a számra; átlátszóra is sikerült. Jarednek és Iannak is feltűnt a hamis felhang. Jared félrebillentette a fejét; Ian felhúzta az egyik szemöldökét.

- Miért nem adja fel a Hajtó, mint a többiek? - kérdezte Ian.

Hirtelen teljesen kimerültem. Tudtam, hogy a két férfi képes ezt egész éjszaka folytatni, meg is teszik, ha minden kérdésükre válaszolok, és akkor előbb-utóbb hibázni fogok. A falnak dőltem, és lehunytam a szemem.

- Nem tudom - suttogtam. - Nem olyan, mint a többi lélek. Ő sokkal... *idegesítőbb.*

Ian felnevetett - úgy tűnt, meglepetésében.

- És te... te olyan vagy, mint a többi... *lélek?* - kérdezte Jared.

Kinyitottam a szemem, és egy hosszú pillanatig fásultan bámultam rá. *Micsoda hülye kérdés*, gondoltam. Majd nagyon szorosan lehunytam a szemem, a térdembe temettem az arcom, és átöleltem a fejem.

Jared vagy megértette, hogy nem fogok többet mondani, vagy a saját teste kezdett túl hangosan panaszkodni ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja. Felmordult párszor, miközben kipasszírozta magát az üreg nyílásán, majd halkan nyögdécselve kiegyenesedett.

- Erre nem számítottam - suttogta Ian.

- Természetesen hazugságok - suttogta vissza Jared. Épp csak ki tudtam venni a szavakat. Valószínűleg nem voltak tudatában, hogy itt bent minden mondatuk visszhangzik. - Csak... arra nem igazán sikerül rájönnöm, hogy mit akar, mit higgyünk... hova szeretne minket elvezetni.

- Én nem hinném, hogy hazudik. Hát, kivéve azt az egy alkalmat. Észrevetted?

- Az a színjáték része volt.

- Jared, mikor találkoztál olyan parazitával, aki képes volt hazudni? Leszámítva persze a Hajtókat.

- Akkor biztos ő is az.
- Viccelsz?
- Ez a legegyszerűbb magyarázat.
- Ő... *ez az izé* hasonlít a legkevésbé egy Hajtóra, amit valaha is láttam. Ha egy Hajtónak bármilyen elképzelése lenne arról, hogyan találhat meg minket, akkor egy egész hadsereget hozna magával.
- És nem is találnának semmit. De neki... ennek az izének sikerült, nem?
- Majdnem meghalt fél tucat...
- De még mindig él, nem?

Hosszú ideig csend honolt. Olyan hosszú ideig, hogy elgondolkoztam rajta, kibontom tagjaim abból a gémberedett gombolyagból, amibe összegömbölyödtem, de nem akartam semmiféle hangot adni azzal, hogy lefekszem. Azt kívántam, bár elmenne Ian, hogy alhassak - nagyon fáradt lettem a testemben felszabaduló adrenalin miatt.

- Azt hiszem, beszélek Jebbel - suttogta végül Ian.
- Ó, hát az remek ötlet - Jared hangjából csak úgy csöpögött a gúny.
- Emlékszel arra az első estére? Amikor az izé közéd és Kyle közé vetette magát? Az bizarr volt.
- Csak megpróbált életben maradni, elszökni...
- Úgy, hogy lehetőséget ad Kyle-nak arra, hogy megölje? Remek terv.
- De bevált.
- Jeb puskája vált be. Szerinted tudta, hogy Jeb úton van?
- Túl sokat agyalsz, Ian. Az izének pontosan ez a célja.
- Nem hinném, hogy igazad van. Nem vagyok benne biztos, miért... de nem hinném, hogy bármennyire is kedvére lenne, ha rágondolunk. - Hallottam, ahogy Ian felkászálódik. - Tudod, mi a legfurcsább? - dünnyögte immár nem suttogva.
- Micsoda?
- *Lelkifurdalásom* van - pokoli lelkifurdalásom -, amikor látom, hogy összerezzen, ha közeledünk. A kék-zöld foltoktól a nyakán.
- Ne hagyd, hogy ilyen hatással legyen rád - Jared hirtelen zaklatottnak tűnt. - Ő nem ember. Ezt ne felejtsd el.
- Csak mert nem ember, gondolod, hogy nem is érez fájdalmat? - kérdezte Ian a távolba vesző hanggal. - Hogy nem úgy érzi magát, mint egy lány, akit megvertek - akit megvertünk?
- Szedd össze magad - sziszegte az elmenő után Jared.
- Viszlát, Jared.

Miután Ian eltűnt, Jared sokáig nem pihent le; egy ideig fel-alá járkált az üreg előtt, majd leült a matracra, beárnyékolva a kijáratomat, és

érthetetlen dolgokat motyogott maga elé. Én feladtam a várakozást arra, hogy elaludjon, és kinyújtóztam, ahogy csak tudtam az edényszerű padlón. Jared felugrott, amikor zajongani kezdtem, majd megint maga elé kezdett motyogni.

- *Lelkifurdalás* - morogta csípős hangon. - Hagyja, hogy hatással legyen rá. Mint Jeb, mint Jamie. Ez így nem mehet tovább. Ostobaság életben hagyni.

Libabőrös lett a karom, de megpróbáltam ezt figyelmen kívül hagyni. Ha minden alkalommal bepánikolnék, amikor Jared meg akar ölni, egy pillanat nyugalmam sem lenne. A hasamra fordultam, hogy a másik irányba görbüljön a gerincem, mire Jared ismét felugrott, majd csend lett. Biztosra veszem, hogy még mindig morgolódott, amikor végre elaludtam.

* * *

Amikor felébredtem, Jared ott ült a matracon, ahol ráláttam, a térdén könyökölve, az öklén tartva a fejét.

Nem éreztem úgy, mintha egy-két óránál többet aludtam volna, de túlságosan el voltam gémberedve ahhoz, hogy rögtön megpróbáljak visszaaludni. Inkább Ian látogatásán kezdtem rágódni, azon aggódva, hogy Jared még elszántabban próbál majd mindenkitől elzárni Ian furcsa reakciója után. Miért nem tudta Ian befogni a száját arról, hogy lelkifurdalása van? Ha tisztában volt azzal, hogy képes lelkifurdalásra, akkor eleve miért fojtogatott embereket? Melanie-t is bosszantotta Ian, és idegeskedett a férfi váratlan erkölcsi aggályainak következményei miatt.

Az aggódásunkat pár perccel később félbeszakították.

- Csak én vagyok az - hallottam meg Jeb kiáltását. - Ne idegesítsd fel magad.

- Jared kibiztosította a puskát.

- Rajta, lőjél le, kölyök. Rajta. - Jeb hangja minden szóval egyre közelebb került.

Jared sóhajtott, és leeresztette a fegyvert. - Kérlek, menj innen.

- Muszáj beszélnem veled - válaszolva Jeb zihálva, ahogy leült Jareddel szembe. - Üdv neked ott - fordult felém, biccentve.

- Tudod, hogy utálom ezt - motyogta Jared.

- Aha.

- Ian már szólt nekem a Hajtókról...

- Tudom. Nemrég beszéltem vele erről.

- Remek. Akkor mit akarsz?

- Nem igazán arról van szó, hogy én mit akarok. Mindenki ezt akarja. Mindenből kezdünk kifogyni. Egy nagyszabású beszerzési akcióra lenne szükségünk.

- Ó - motyogta Jared; erre a témára nem készült fel. Rövid szünet után azt válaszolta:

- Küldd el Kyle-t.

- Rendben - felelte Jeb könnyedén, a falnak támaszkodva, hogy felhúzza magát.

Jared sóhajtott. Úgy tűnt, az előbbi javaslatával csak blöffölt. Azonnal kiterítette a lapjait, amint Jeb a szaván fogta. - Ne. Ne Kyle-t. Ő túl...

Jeb felnevetett. - Majdnem nagyon nagy pácba kevert minket, amikor utoljára egyedül ment ki, ugye? Nem az a fajta, aki sokat gondolkozna, mielőtt cselekszik. Akkor, Iant?

- Ő *túlságosan is* sokat gondolkozik.

- Brandt?

- Őt nem lehet hosszabb útra küldeni. Pár hét, és pánikolni kezd. Elkezd hibázni.

- Rendben, akkor te mondd meg, kit küldjek.

Teltek a másodpercek, és hallottam, hogy Jared időről időre mély levegőt vesz, mindig úgy, mintha mindjárt válaszolna Jebnek, de aztán mindig csak fújt egyet, és nem mondott semmit.

- Iant és Kyle-t együtt? - kérdezte Jeb. - Talán ők ki tudnák egyensúlyozni egymást.

Jared felmordult. - Mint a múltkor is? Jól van, jól van, tudom, hogy nekem kell mennem.

- Te vagy a legjobb - értett vele egyet Jeb. - Megváltoztattad az életünket, amikor megjelentél itt.

Melanie és én bólintottunk magunkban; ez egyikünket sem lepte meg.

Jared varázslatos. Jamie és én tökéletes biztonságban voltunk, amikor Jared ösztönére bíztuk magunkat; soha nem kerültünk közel ahhoz, hogy elkapjanak. Ha Jared ott lett volna Chicagóban, biztos vagyok benne, hogy kiszagolta volna a csapdát.

Jared felém rántotta a vállát. - És mi lesz a... ?

- Rajta tartom a szemem, amikor csak tudom. És bízom abban, hogy magaddal viszed Kyle-t, az biztos segít.

- Az nem lesz elég - hogy Kyle elmegy, te pedig rajta tartod a szemed, amikor tudod. Ő... ez az izé nem lesz így hosszú életű.

Jeb vállat vont. - Megteszem, ami tőlem telik. Ennél többre nem vagyok képes.

Jared lassan csóválni kezdte a fejét.

- Meddig tudnál itt lent maradni? - kérdezte tőle Jeb.

- Nem tudom - suttogta Jared.

Hosszú szünet. Pár perc múlva Jeb dallamtalanul fütyörészni kezdett a bajsza alatt.

Végül Jared kiengedte a levegőt, amit mind ez idáig bent tartott.

- Ma éjjel indulok. - Lassan ejtette ki a szavakat, megadással, ugyanakkor megkönnyebbüléssel is. A hangja kicsit megváltozott, kevésbé védekező lett. Mintha elkezdett volna visszaváltozni azzá, aki az idejövetelem előtt volt. Hagyta, hogy az egyik feladat lecsússzon a válláról, és egy másik, kellemesebb vegye át a helyét.

Feladta, hogy életben tartson, hagyta, hogy a természet - vagy inkább a közösség igazságérzete - végezze a dolgát. Amikor visszajön, és holtan talál, nem fog felelősségre vonni senkit. Nem fog gyászolni. Mindezt kihallottam abból a három szóból.

Ismertem az emberek túlzó kifejezését a szomorúságra - *megszakad a szíve.* Melanie emlékezett, hogy ő maga is használta. De mindig azt hittem, hogy ez csak egy allegória, hogy a hagyomány értelmében így neveznek valamit, aminek igazából nincs lélektani kapcsolata a valósággal, mint a „vaj van a füle mögött” esetében is. Úgyhogy nem ért váratlanul a mellkasi fájdalom. A hányinger sem, az összeszoruló torok sem, és a szememet égető könnyek sem. De mi ez a feszítő érzés közvetlenül a bordáim alatt? Nem találtam rá logikus okot.

És nemcsak feszített, de össze is facsarodott és különböző irányokba szaggatott. Mert Melanie szíve is megszakadt, és ez az enyémtől elkülönült érzés volt, mintha egy új szervet növesztettünk volna kiegyenlítésképpen a két tudatunkhoz. Dupla elmének dupla szív. Kétszeres fájdalom.

Elmegy, zokogta Melanie. *Soha többé nem látjuk.* Ő nem kételkedett abban, hogy meg fogunk halni.

Én is vele akartam sírni, de valakinek észnél kellett maradnia. A kezembe haraptam, hogy visszafojtsam a nyögést.

- Valószínűleg így a legjobb - vélekedett Jeb.

- Meg kell szerveznem pár dolgot... - Jared gondolatban már távol járt ettől a klausztrofóbiás folyosótól.

- Akkor átveszem itt a helyed. Vigyázz magadra.

- Köszönöm. Hát, akkor majd találkozunk, amikor találkozunk, Jeb.

- Én is úgy gondolom.

Jared visszaadta a puskát Jebnek, felállt, és szórakozottan veregetni kezdte a port a ruhájáról. Majd eltűnt, ismerős, gyors lépteivel sietett végig

a folyosón, másutt járt az esze. Egy pillantást sem vetett rám, egy gondolattal sem áldozott többet a sorsomnak.

Addig hallgattam egyre halkuló lépteit, amíg el nem némultak. Ezután, megfeledkezve Jeb jelenlétéről, a kezembe temettem az arcom, és zokogni kezdtem.

20. Szabadulás

Jeb hagyta, hadd sírjam ki magam, nem zavart meg benne. A sírást követő szipogások közben sem tett semmilyen megjegyzést. Csak amikor már egy fél órája teljesen csendben voltam, akkor szólalt meg.

- Ébren vagy még?

Nem válaszoltam. Túlságosan hozzászoktam már a hallgatáshoz.

- Nem akarsz kijönni és kinyújtóztatni a tagjaidat? - kérdezte Jeb. - Annak a nyomorult kis üregnek a puszta gondolatába is belesajdul a hátam.

A helyzet iróniája, tekintetbe véve egész heti őrjítő némaságomat, hogy éppen semmi kedvem nem volt a társasághoz. De ezt az ajánlatot nem tudtam visszautasítani. Még mielőtt meggondolhattam volna, a karjaim már kifelé vonszoltak a kijáraton.

Jeb törökülésben ült a matracon. Néztem, hogy reagál, miközben kiráztam a karom és a lábam, és megropogtattam a vállam, de megint lehunyta a szemét. Ugyanúgy aludni látszott, mint Jamie látogatása közben.

Mennyi idő telhetett el, mióta láttam Jamie-t? És most vajon hogy van? Az eleve sebzett szívem most ebbe külön belefacsarodott.

- Jobban érzed magad? - kérdezte Jeb, és kinyitotta a szemét.

Vállat vontam.

- Tudod, minden rendben lesz. - A hangja nagyon kedves volt. Hirtelen elvigyorodott, fülig szaladt a szája. - Az, amit Jarednek mondtam... hát, nem mondom, hogy *hazudtam* volna, mert az egész igaz volt, egy bizonyos nézőpontból, de egy másikból ez sokkal kevésbé az igazság volt, mint inkább olyasmi, amit hallania kellett.

Csak bámultam; egy szót sem értettem abból, amit magyarázott.

- Mindenesetre Jarednek szüksége van egy kis távollétre. Nem tőled, kölyök - tette hozzá gyorsan -, hanem ettől a helyzettől. Tisztábban fogja látni a dolgokat, amikor visszajön.

Eltöprengtem azon, vajon honnan tudja Jeb, hogy melyek azok a szavak és kifejezések, amelyek bántanak. És, ha már itt tartunk, vajon miért fordít

Jeb gondot arra, hogy ne bántson meg, vagy miért érdekli, hogy a hátam sajog és lüktet? A felém tanúsított kedvességét a maga sajátos módján igen félelmetesnek tartottam, mert nem értettem. Jared tettei legalább logikusak voltak. Kyle és Ian támadásai, a doktor vidám lelkesedése, hogy bántson - ezek is illettek a képbe. A kedvesség nem. Mit akar tőlem Jeb?

- Ne nézz olyan gyászosan - biztatott Jeb. - Van ennek jó oldala is. Jared nagyon makacs volt veled kapcsolatban, és most, hogy átmenetileg kikerült a képből, valószínűleg kényelmesebbé válnak a dolgok.

A szemöldököm összeszaladt, ahogy megpróbáltam kitalálni, mire gondolhatott.

- Például - magyarázta -, ezt a részt általában raktárnak használjuk. Amikor Jared és a fiúk visszatérnek, szükségük lesz helyre, ahova lepakolhatják a dolgokat, amiket hoznak. Úgyhogy akár neki is állhatunk jobb helyet keresni neked. Mit szólnál valami nagyobbhoz? Olyasmihez, amiben ágy is van? ~ Megint elmosolyodott, ahogy meglengette előttem a mézesmadzagot.

Vártam, hogy elrántsa, hogy közölje velem, miszerint csak viccelt.

Ehelyett a tekintete - a koptatott farmerkék szempár - nagyon-nagyon gyengéddé vált. Valami miatt attól, amit tükröztek, megint elszorult a torkom.

- Nem kell visszamenned abba a lyukba, kedveském. A legrosszabbon már túl vagy.

Azon kaptam magam, hogy nem tudok kételkedni az őszinte arckifejezésében. Az elmúlt egy órában immár másodszor temettem a kezembe az arcom, hogy sírva fakadjak.

Jeb talpra ugrott, és esetlenül megveregette a hátam. Úgy tűnt, zavarba hozzák a könnyek. - Jól van, jól van - motyogta.

Ezúttal gyorsabban visszanyertem az önuralmam. Amikor megtöröltem a szemem és próbaképpen Jebre mosolyogtam, elismerően bólintott.

- Jó kislány - kedveskedett, és ismét megveregetett. Most pedig itt kell maradnunk, amíg biztosak nem lehetünk abban, hogy Jared tényleg elment, és nem fog rajtakapni minket. - Cinkosan rám vigyorgott. - Utána pedig jöhet a szórakozás!

Eszembe ötlött, hogy Jeb fogalmai szerint a szórakozásnak általában nélkülözhetetlen eleme volt, hogy valakik fegyvert fogjanak másvalakikre.

Arckifejezésemet látva az öregember felkuncogott. - Ne aggódj. Most pedig, amíg várakozunk, akár le is pihenhetnél. Lefogadom, hogy még az a vékony matrac is nagyon kényelmesnek fog tűnni számodra.

Az arcáról a matracra vándorolt a pillantásom, majd vissza.

- Csak rajta - biztatott. - Úgy nézel ki, mint akire ráfér egy kis alvás. Addig majd én vigyázok rád.

Meghatva, újból nedvesedő szemekkel leereszkedtem a matracra, és a párnára hajtottam a fejem. Mennyei volt, annak ellenére, hogy Jeb vékonynak nevezte. Teljes hosszúságomban kinyújtóztam, a lábujjhegyemtől az ujjaim végéig. Hallottam, hogy ropognak az ízületeim. Ezután ellazultam a matracon. Olyan volt, mintha átölelne, és kisimogatná a sajgó pontjaimat. Felsóhajtottam.

- Jót tesz nekem ez a látvány - dünnyögte Jeb. - Amikor valaki szenved az ember fedele alatt, az olyan, mint egy megvakarhatatlan viszketés.

Ő is a padlóra ereszkedett pár méterre tőlem, és halkan dúdolni kezdett. Elaludtam, mielőtt befejezte volna az első taktusokat.

Amikor felébredtem, tisztában voltam vele, hogy hosszú időn keresztül mélyen aludtam - hosszabb ideig, mint eddig itt bármikor. Nem fájt semmim, nem riasztott fel semmi. Nagyon jól éreztem volna magam, ha a párna a fejem alatt nem emlékeztetett volna arra, hogy Jared elment. Még mindig az ő szagát hordozta. És jó értelemben, nem úgy, ahogy nekem volt szagom.

Vissza a puszta álmokhoz, sóhajtotta Melanie elanyátlanodva.

Csak homályosan emlékeztem az álmomra, de tudtam, hogy Jared szerepelt benne, mint általában, amikor képes voltam elég mélyen elaludni ahhoz, hogy álmodjak.

- Jó reggelt, kölyök - köszöntött Jeb élénken.

Erőlködve nyitottam ki a szemem, hogy ránézzek. Egész éjszaka a falnak dőlve ült volna? Nem látszott fáradtnak, de hirtelen lelkifurdalásom lett, hogy kisajátítom a kényelmi felszerelést.

- A fiúk eltávoztak - újságolta Jeb lelkesen. - Mit szólnál egy túrához? - Szórakozottan megsimogatta a csípőjéhez szíjazott puskát.

A szemem tágra nyílt, hitetlenkedve meredtem rá. Túrához?

- Nehogy most ijedezni kezdjél nekem. Senki nem fog molesztálni. És előbb-utóbb meg kell tanulnod eligazodni errefelé.

Kinyújtotta az egyik kezét, hogy felsegítsen.

Ösztönösen elfogadtam, elszédülve attól, amit mondott. Meg kell majd tanulnom eligazodni errefelé? Miért? És mit értett az alatt, hogy „előbb-utóbb”? Mennyi ideig fogok szerinte életben maradni?

Jeb talpra rántott, és elindultunk.

Már elfelejtettem, milyen vezető kéz segítségével végigmenni az alagúton. Olyan könnyű volt - alig kellett odafigyelnem.

- Na, lássuk - dünnyögte Jeb. - Talán kezdjük a balszárnnyal. Keressünk neked egy rendes alvóhelyet. Aztán jön a konyha... - És folytatta a túra megtervezését, ahogy keresztülszuszakoltuk magunkat a keskeny résen a világos alagútba, ami a még világosabb nagyterembe vezetett. Amikor meghallottuk a hangokat, éreztem, hogy kiszárad a szám. Jeb tovább csevegett velem, vagy észre sem vette, vagy figyelmen kívül hagyta a rettegésemet.

- Lefogadom, hogy kihajtott ma a répa - találgatott, miközben bevezetett a nagyterembe. A fény elvakított, és nem láttam, kik vannak ott, de a tekintetüket megéreztem magamon. A hirtelen támadt csend ugyanolyan baljós volt, mint bármikor máskor.

- Aha - válaszolta meg a saját kérdését Jeb. - Mindig is az volt a véleményem, hogy ez nagyon szép látvány. Ez a fajta csinos tavaszi zöld jólesik a szemnek.

Megállt, és kinyújtotta a kezét, hogy nézzem meg én is. Abba az irányba sandítottam, ahova mutatott, de a pillantásom továbbra is ide-oda ugrált a szobában, ahogy vártam, hogy a szemem megszokja a világosságot. Beletelt pár pillanatba, de észrevettem, miről beszél. Azt is láttam, hogy körülbelül tizenöten voltak ott aznap, és mindenki ellenséges tekintettel nézett felém. De valami más is foglalkoztatta őket.

A széles, sötét négyzet, ami a nagyterem közepén terült el, már nem sötétlett. A felét borzas tavaszi zöld borította, pontosan, ahogy Jeb mesélte. Tényleg szép volt. És elképesztő.

Nem csoda, hogy soha senki nem lépett rá arra a részre. Az volt a konyhakert.

- Répa? - suttogtam.

Jeb normál hangerővel válaszolt. - Ez a fele, ami zöldell. A másik fele spenót. Valószínűleg még pár nap, és az is kihajt.

A teremben lévő emberek folytatták a munkát, s ugyan időnként oda-odapislogtak rám, de leginkább a dolgukkal voltak elfoglalva. Elég könnyen felfogtam, mit csinálnak - és a nagy, kerekeken guruló hordót, illetve a csöveket is - most, hogy megértettem a kertet.

- Locsolnak? - szólaltam meg suttogva ismét.

- Pontosan. Nagyon gyorsan kiszárad minden ebben a hőségben.

Egyetértően bólintottam. Még mindig korán lehetett, legalábbis úgy gondoltam, de máris elkezdtem izzadni. A felülről jövő intenzív sugárzás hője fullasztó volt a barlangrendszerben. Ismét megpróbáltam megfejteni a mennyezetet, de túl fényes volt ahhoz, hogy rá tudjak nézni.

Megrángattam Jeb ingujját, és felfelé hunyorítottam a vakító fényre. - Hogyan?

Jeb elmosolyodott, láthatóan örülve a kíváncsiságomnak. - Ugyanúgy, ahogy a bűvészek csinálják - tükrökkel, kölyök. Több százzal. Meglehetősen sok időbe telt, amíg mindet felszereltem. És jól jön még egy pár kéz, amikor meg kell őket pucolni. Tudod, csak négy szellőzőjárat volt odafent, és az nem biztosított elég fényt ahhoz, amit kigondoltam. Hogy tetszik?

Ezzel büszkén kihúzta magát.

- Ragyogó ötlet - suttogtam. - Lenyűgöző.

Jeb vigyorgott és bólogatott, kiélvezte a rám gyakorolt hatást.

- Folytassuk az utunk - javasolta. - Sok tennivaló vár ma ránk.

Egy újabb folyosóhoz vezetett, egy széles, természetes küllemű alagúthoz, ami jobboldalt futott ki a nagyteremből. Ez új terület volt. Az összes izmom megfeszült; merev lábakkal, hajolni képtelen térdekkel léptem előre.

Jeb megveregette a kezem, de egyébként nem foglalkozott az idegeskedésemmel. - Erre leginkább az alvóhelyiségek és némi raktárterület található. Az alagutak itt közelebb vannak a felszínhez, úgyhogy ide könnyebb volt behozni némi fényt.

Rámutatott a fényes, keskeny résre az alagút mennyezetén felettünk. Tenyérnyi fehér fényfolt esett belőle a padlóra.

Odaértünk egy széles villás elágazáshoz - bár túl sok foga volt egy villához képest. Olyan volt, akár az utak egy polipszerű csomópontja.

- Balról a harmadik - szólalt meg Jeb, és várakozóan nézett rám.

- Balról a harmadik? - kérdeztem vissza.

- Pontosan. El ne felejtsd. Könnyű erre eltévedni, és az nem lenne biztonságos te esetedben. A népek inkább leszúrnának, minthogy útbaigazítsanak.

Megborzongtam. - Koszi - dünnyögtem visszafogott szarkazmussal.

Jeb úgy nevetett, mintha tetszene neki a válaszom. - Nincs értelme homokba dugni a fejünket. Attól semmi nem lesz rosszabb, ha kimondjuk az igazat.

Ugyan jobb sem lesz, de ezt nem mondtam ki. Kezdtem egy kicsit jól érezni magam. Olyan jó volt, hogy megint szóba áll velem valaki. Jeb, ha másnak nem is, társaságnak mindenesetre remek.

- Egy, kettő, három... - kezdett el számolni, ahogy bevezetett a balról harmadik folyosóba. Kerek bejáratok előtt haladtunk el, amelyeket rögtönzött ajtók takartak. Néhányat mintás vászonnal függönyöztek el,

másokra nagy kartonlapokat szigetelőszalagoztak. Az egyik üregnek két igazi ajtó - egy pirosra festett faajtó, és egy szürke fém - volt ráhajtva a bejáratára.

- ...hét - fejezte be Jeb, majd megállt egy kis kör előtt, aminek a legmagasabb pontja csak pár centivel volt a fejem felett. Ezt egy szép, smaragdzöld térelválasztó takarta, olyasfajta spanyolfal, amit egy elegáns szobában lehetne elképzelni. Cseresznyevirágokat hímeztek a selymébe.

- Ez az egyetlen hely, amit most el tudok számodra képzelni. Az egyetlen, ami elő van készítve, és emberi lakhelyként használható. Pár hétig üresen fog állni, és mire megint szükség lesz rá, majd kitalálunk valamit.

Arrébb hajtogatta a spanyolfalat, és ragyogóbb világosság fogadott bennünket, mint a folyosón.

A szobától, amit Jeb mutatott nekem, furcsán szédülni kezdtem, talán mert annyival magasabb volt, mint amilyen széles. Mintha egy toronyban vagy silóban álltam volna, bár nem jártam ilyen helyeken, de Melanie ezeket a hasonlatokat hozta fel. A mennyezetet, ami kétszer olyan magasan volt felettem, mint a kerek szoba, repedés hátán repedés borította. Fényindákként futottak körbe-körbe, és majdnem találkoztak. Ez veszélyesnek tűnt nekem - ingatagnak. De Jeben nem látszott, hogy beomlástól tartana, miközben még beljebb vezetett.

A padlón egy dupla matrac hevert, aminek három oldala körülbelül egy méterre volt a falaktól. A két párna és a két takaró különböző alakzatokba volt gyűrve a matrac két oldalán, és ettől úgy nézett ki, mintha egy pár hálóhelye lenne. Egy vastag farúd - olyasmi, mint egy gereblye nyele - volt a távoli falon kifeszítve vállmagasságban, a két végével két kis lyukban támaszkodva. Néhány pólót és két farmernadrágot akasztottak rá. Egy faszék állt egy vonalban a fallal a rögtönzött ruhafogas mellett, és alatta a padlón egy kis kupac használt, puhakötésű könyv sorakozott.

- Kié? - kérdeztem Jebtől megint csak suttogva. Ez a rész olyan egyértelműen tartozott valakihez, hogy már nem éreztem úgy, mintha egyedül lennénk.

- Csak az egyik srácé, aki kiment portyázni. Egy ideig nem jön vissza. Addigra találunk neked valamit.

Ez nem tetszett nekem - nem a szoba, hanem a gondolat, hogy odaköltözzek. A tulajdonosának jelenléte nagyon erős volt benne, a kevés holmi ellenére. Bárki is legyen az, valószínűleg nem örülne, hogy itt vagyok. Utálná.

Úgy tűnt, Jeb olvas a gondolataimban - vagy talán az arckifejezésem elég sokat elárult ahhoz, hogy ne legyen erre szüksége.

- Jól van, jól van - dünnyögte. - Ezen ne rágd magad. Ez az én házam, és ez meg az én számos vendégszobáim egyike. Én mondom meg, hogy ki a vendégem és ki nem. Pillanatnyilag te a vendégem vagy, én pedig ezt a szobát tudom neked kínálni.

Még mindig nem volt ínyemre a dolog, de Jebet sem akartam megsérteni. Megfogadtam, hogy semmit nem fogok elmozdítani a helyéről, még ha ehhez a padlón is kell aludnom.

- Na, induljunk tovább. Ne feledd: balról a harmadik, be a hetedikbe.

- Zöld ajtó - tettem hozzá.

- Pontosan.

Jeb visszavitt a nagy konyhakertes terembe, körbevezetett a szélén az átellenben lévő falhoz, és be a legnagyobb alagút bejáratán. Amikor elmentünk a locsolók mellett, megmerevedtek és utánunk fordultak, nem szívesen tudtak a hátuk mögött.

Ez a folyosó jól meg volt világítva, a fényes repedések sűrűbben sorakoztak egymás után, mint természetes lett volna.

- Most még közelebb megyünk a felszínhez. Itt szárazabb, de forróbb a levegő. Ezt szinte azonnal észrevettem. Ahelyett, hogy gőzben párolódtunk volna, egyszer csak majd' megsültünk. A levegő itt kevésbé volt sűrű és állott. Éreztem a sivatagi homok ízét.

Hangok hallatszottak előttünk. Megpróbáltam felvértezni magam az elkerülhetetlen fogadtatás ellen. Ha Jeb ragaszkodik ahhoz, hogy úgy bánjon velem, mint... mint egy emberrel, mint egy szívesen látott vendéggel, akkor kénytelen leszek ehhez hozzászokni. Nincs rá okom, hogy újból és újból rosszul legyek. Ezt magyarázgattam magamnak, de a gyomrom mégis ideges görcsbe rándult.

- Erre van a konyha - világosított fel Jeb.

Először azt hittem, hogy egy újabb alagútba kerültünk, olyanba, amiben hemzsegnek az emberek. A falhoz simultam, megpróbáltam távolságot tartani.

A konyha egy hosszú folyosót jelentett, magas mennyezettel, magasabb, mint amilyen széles, még az én új hálószobámnál is. A fény ragyogó és forró volt - a vastagabb sziklában lévő rések helyett itt hatalmas, nyitott lyukak tátongtak a plafonban.

- Természetesen nappal nem főzhetünk. Tudod, a füst miatt. Úgyhogy ezt leginkább étkezőnek használjuk napnyugtáig.

Minden beszélgetés félbeszakadt egy pillanat alatt, úgyhogy Jeb szavait mindenki tisztán hallotta. Megpróbáltam mögé bújni, de az öregember továbbment.

A reggelit szakíthattuk félbe, vagy talán az ebédet.

Az emberek - gyors becslésem szerint majdnem húszan lehettek - egészen összezsúfolódtak itt. A hely teljesen más volt, mint a nagyterem. Le akartam sütni a szemem, de nem tudtam megakadályozni, hogy ide-oda repkedjen a szobában. Csak a biztonság kedvéért. Éreztem, hogy futásra készen megfeszül a testem, bár nem tudtam, hova futhatnék.

A folyosó mindkét oldalán nagy sziklakupacok sorakoztak. Legnagyobb részben durva, lila vulkanikus kövek, némi világosabb színű anyaggal - cementtel? - körülöttük, ami összetartotta őket. Ezeknek a halmoknak a tetején másféle kövek voltak, barnábbak és laposabbak. Ezeket is ugyanúgy egymáshoz ragasztották a világosszürke habarccsal. A végeredmény egy viszonylag lapos felület volt, mint egy konyhapult vagy asztal. Egyértelműen látszott, hogy mindkét célra használják.

Az emberek néhányra ráültek, a többire rákönyököltek. Felismertem a cipókat, amiket az asztal és a szájuk között félúton tartogattak, mozdulatlanná dermedve a hitetlenkedéstől, ahogy felismerték Jebet és az ő egyszemélyes turistacsoportját.

Páran közülük ismerősek voltak. Sharon, Maggie és a doktor ültek hozzám legközelebb. Melanie unokahúga és nagynénje dühösen bámultak Jebre - de a doktor őszinte, és már-már jóindulatú kíváncsisággal nézett, amitől felkavarodott a gyomrom.

A folyosó alakú helyiség túlsó végén felismertem a magas férfit a koromfekete hajával, és kihagyott a szívverésem. Azt hittem, Jared magával vitte az ellenséges fivéreket, hogy Jeb könnyebben életben tudjon tartani engem. De legalább a fiatalabb testvér volt az, Ian, aki ha elkésve is, de felfedezte a lelkiismeretét - ez nem volt olyan rossz, mintha Kyle maradt volna hátra. Ugyanakkor ettől a sovány vigasztól nem kezdett lassabban verni a szívem.

- Mindenki ilyen hamar teleette magát? - kérdezte Jeb hangosan és gúnyosan.

- Elment az étvágyunk - válaszolt Maggie.

- És te? - kérdezte Jeb felém fordulva. - Éhes vagy?

Csendes felmordulás szaladt végig a közönségünkön.

Megráztam a fejem - apró, de heves mozdulat volt. Azt se tudtam, éhes vagyok-e, de azt biztosra vettem, hogy egy falatot sem tudnék lenyelni ezek előtt az emberek előtt, akik a legszívesebben engem ennének meg.

- Hát, én igen - morogta Jeb. Végigsétált a pultok közötti folyosón, de én nem mentem utána. Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy karnyújtásnyira kerüljek a többiektől. Ott maradtam, ahol voltam, szorosan a fal mellett. Csak Sharon és Maggie nézett Jeb után, aki odasétált az egyik pulton álló, nagy műanyag tartályhoz, és kivett belőle egy kis cipót. Mindenki más engem bámult. Biztos voltam benne, hogy ha egy centit is elmozdulnék, rám vetnék magukat. Próbáltam levegőt se venni.

- Hát, akkor menjünk csak tovább - javasolta Jeb egy falat kenyér mögül, amikor visszabattyogott mellém. - Úgy tűnik, senki nem tud az ebédjére koncentrálni. Ezeket itt túl könnyű kizökkenteni.

Azt figyeltem leginkább, nem tesznek-e hirtelen mozdulatokat az emberek, az arcukat észre sem vettem igazán, miután - még az elején - felismertem párat közülük. Úgyhogy, amíg fel nem állt, észre sem vettem, hogy Jamie is ott van.

Egy fejjel alacsonyabb volt, mint a mellette ülő felnőttek, de magasabb a két kisebb gyereknél, akik a másik oldalán gubbasztottak. Könnyedén felugrott az üléséről, és követte Jebet. Az arckifejezése feszült volt, elszánt, mintha egy nehezebb egyenletet próbálna megoldani fejben. Összehúzott szemmel vizslatott, miközben Jebhez közeledett. Hirtelen nem csak én tartottam vissza a lélegzetem a szobában. A többiek pillantása köztem és Melanie öccse között vándorolt ide-oda.

Ó, Jamie, gondolta Melanie. Ki nem állhatta a szomorú, felnőttes arckifejezést testvére arcán, én pedig valószínűleg még nála is jobban utáltam. Ő nem érezte magát olyan bűnösnek abban, hogy odakerült, mint én.

Bár le tudnánk törölni onnan, sóhajtotta.

Túl késő. Most már mit tehetnénk?

Én csak költőinek szántam a kérdést, de azon kaptam magam, hogy keresem a választ, és Melanie is ezt tette. A rövid másodperc alatt, amelyet gondolkozásra fordíthattunk, egyet sem találunk; biztos voltam benne, hogy nem is fogunk. De mindketten tudtuk, hogy amint vége ennek a csacsi túrának, és el tudunk vonulni gondolkozni, megint ezen fogunk töprengeni. Feltéve, ha akkor még életben leszünk.

- Hát te, kölyök? - kérdezte Jeb anélkül, hogy ránézett volna.

- Csak kíváncsi vagyok, mit csináltok - válaszolta Jamie, elszántan próbálva közömbösnek tűnni, és éppen hogy csak kudarcot vallva.

Jeb megállt, amikor odaért hozzám, és Jamie felé fordult. - Körbevezetem őt itthon. Mint mindenkit, aki újonnan érkezik.

Újabb halk felbolydulás.

- Én is jöhetek? - kérdezte Jamie.

Láttam, hogy Sharon felháborodott arckifejezéssel rázza a fejét. Jeb észre se vette.

- Engem nem zavar... ha ügyelsz a modorodra.

Jamie vállat vont. - Nem probléma.

Meg kellett mozdulnom - össze kellett fonnom az ujjaim magam előtt. Olyan mérhetetlenül vágytam arra, hogy kisimítsam Jamie fésületlen haját a szeméből, majd a nyaka körül felejtsem a karom. Biztos voltam benne, hogy ez nem igazán találna kedvező fogadtatásra.

- Menjünk - szólított fel Jeb mindkettőnket. Ugyanarra vezetett minket vissza, amerről jöttünk. Jeb ment az egyik oldalamon, Jamie a másikon. Jamie láthatóan igyekezett a pillantását a padlón tartani, hozzám hasonlóan, de folyton rám tévedt a tekintete - ugyanúgy, ahogy én sem bírtam hosszan levenni róla a szemem. Amikor találkozott a tekintetünk, mindig gyorsan másfelé néztünk.

Már félúton jártunk a nagyterem felé, amikor meghallottam a gyors lépteket mögöttünk. Az ösztönös reakcióm gyors volt és meggondolatlan. A folyosó fala mellé vetettem magam, és ugyanazzal a mozdulattal magam mögé sepertem Jamie-t, hogy közé és a támadóm közé kerüljek.

- Hé! - tiltakozott, de nem lökte el a karom.

Jeb is ugyanilyen gyors volt. A puska káprázatos gyorsasággal bukkant elő a szíjából.

Ian és a doktor, mindketten, a fejük fölé emelték a kezüket.

- Mi is tudunk ügyelni a modorunkra - szólalt meg a doktor. Nehezen hittem el, hogy ez a halkszavú, barátságos arckifejezésű férfi a helyi inkvizítor - annál is rémisztőbb volt, mivel kívülről olyan jóindulatúnak látszott. Az ember résen van, ha a sötét, baljós éjszakába merészkedik ki, akkor bármire fel van készülve. De egy tiszta, felhőtlen nyári napon? Honnan tudná, hogy menekülnie kell, ha semmit nem lát, ahol veszély rejtőzhetne?

Jeb Ianra hunyorított, és a puskacső követte pillantását.

- Nem akarok balhézni, Jeb. Én is pont olyan jólnevelten fogok viselkedni, mint Doki.

- Hát jó - válaszolta Jeb nyersen, és leeresztette a fegyvert. - De ne tegyetek próbára. Nagyon régen nem lőttem már le senkit, és az igazat megvallva, kezd hiányozni az élmény.

Levegő után kapkodtam. Mindenki meghallotta, és az elborzadt arckifejezésemet bámulták. A doktor volt az első, aki elnevette magát, de még Jamie is csatlakozott hozzá röviden.

- Csak viccelt - suttogta oda nekem. A keze elindult, majdnem úgy, mintha az enyémért nyúlna, de gyorsan észbe kapott, és zsebre dugta. Én is hagytam, hogy a karom - ami védelmezőén nyúlt ki Jamie elé - leessen.

- Hát, ne pazaroljuk az időt - zsémbelt még egy kicsit Jeb. - Ne maradjatok le, mert nem várok senkire. - Ezzel előrelendült, még mielőtt befejezte volna a mondatot.

21. Névadás

Szorosan Jeb mellett maradtam, egy kicsit előtte. Olyan távol akartam kerülni a nyomunkba eredt két férfitól, amennyire csak lehetett. Jamie valahol középen jött, mint aki nem igazán tudja eldönteni, hol is akar lenni.

Jeb túrájának hátralévő részében nem nagyon tudtam koncentrálni. A figyelmemet nem a következő veteményes kötötte le - az egyik részén már derékmagasságúra nőtt a kukorica a ragyogó tükrök égető hőjében - vagy a széles, de alacsony belmagasságú terem, amit Jeb „tornaterem”-nek nevezett. Ez utóbbi koromsötét volt és mélyen a föld alatt helyezkedett el, de Jeb elmondta, hogy amikor játszanak, lehozzák a lámpákat. A „játék” szót nem tudtam értelmezni ennek a feszült, dühös túlélőkből álló csoportnak a kontextusában, de nem kértem meg az öregembert, hogy magyarázza el. Itt egy újabb vízlelőhely is volt, egy apró, undorítóan kénes forrás, amit Jeb szerint időnként pótlatrinának használnak, mert ivásra nem alkalmas.

A figyelmem a mögöttünk sétáló férfiak és a mellettem haladó fiú között oszlott meg.

Ian és a doktor valóban meglepően jó modorról tettek tanúbizonyságot. Egyikük sem támadott hátba - bár már attól tartottam, hogy a szemem esetleg hátracsúszik a tarkómra nagy igyekezetemben, hogy kiderítsem, nem ez-e a szándékuk. Csak követtek csendben, időnként halkan beszélgetve. A megjegyzéseikben olyan nevek szerepeltek, amelyeket én nem ismertem, és különböző helyek becenevei, amelyek vagy a barlangon belül voltak, vagy nem. Semmit nem értettem az egészből.

Jamie egy szót se szólt, de nagyon sokszor rám nézett. Amikor nem a többieken próbáltam tartani a szemem, én is gyakran rásandítottam. Mindeközben nagyon kevés időm maradt arra, hogy megcsodáljam azokat a dolgokat, amiket Jeb mutogatott nekem, de úgy tűnt, mintha az öregember észre sem venné a szétszórtságomat.

Egyes folyosók nagyon hosszúak voltak - a föld alatt megbúvó távolságokat őrjítőnek találtam. A legtöbb átjáró koromsötéten feketéllett, de Jeb és a többiek soha még csak egy pillanatra sem torpantak meg; nyilvánvalóan tisztában voltak azzal, hol vannak, és rég hozzászoktak ahhoz, hogy sötétben közlekedjenek. Most nehezebb dolgom volt, mint amikor kettesben mentünk Jebbel. Mindenhonnan olyan hangot hallottam, mintha meg akarnának támadni a sötétben. Még a doktor és Ian csevegése is olyannak tűnt, mintha valami sokkal aljasabb dolgot szeretnének vele leplezni.

Paranoia, kommentálta Melanie.

Ha ez menti meg az életünket, akkor legyen.

Örülnék, ha jobban odafigyelnél Jebre. Ez az egész lenyűgöző.

Te azt teszel az időddel, amit akarsz.

Én csak azt hallom és látom, amit te hallasz és látsz, Vándor, mondta Melanie. Majd témát váltott. *Jamie jól néz ki, nem gondolod? Nem tűnik túl boldogtalannak.*

Csak olyan... bizalmatlannak.

Ekkor valami fénybe értünk, az ez idáig leghosszabb útszakasz után a párás sötétben.

- Ez a barlangrendszer legdélibb csücske - magyarázta Jeb menet közben. - Nem olyan borzasztóan kényelmes, de egész nap jó fényt kap. Ezért ezt neveztük ki kórházi szárnynak. Itt tevékenykedik Doki.

Abban a pillanatban, amikor Jeb bejelentette, hol vagyunk, a testem mozdulatlanná dermedt, az ízületeim megbénultak; megtorpantam, lábaim mereven a földbe gyökereztek. A rettegéstől tágra nyílt szemem Jeb és a doktor arca között ugrált.

Akkor hát mindez csak fortélyos csel lett volna? Megvárták, hogy a makacs Jared kikerüljön a képből, és idecsaltak? Nem tudtam elhinni, hogy jószántamból sétáltam erre a helyre. Milyen ostoba voltam!

Melanie éppúgy megrendült, mint én. *Tálcán nyújtottuk át magunkat nekik!*

A többiek visszabámultak rám, Jeb kifejezéstelenül, a doktor pedig éppen olyan meglepettnek tűnt, mint én - bár korántsem olyan rémültnek.

Elugrottam volna, hogy kirántsam magam a karomhoz érő kéz alól, ha az a kéz nem lett volna ilyen ismerős.

- Ne - kérte Jamie, és kissé bátortalanul megsimogatott a könyököm alatt. - Ne, nincs semmi baj. Tényleg. így van, ugye, Jeb bácsi? - Jamie bizalommal tekintett az öregemberre. - Semmi baj, ugye?

- Hát persze, hogy nincs. - Jeb koptatott farmerkék tekintete nyugodt volt és tiszta. - Csak körbevezetlek az otthonomban, kölyök, ennyi az egész.

- Miről beszéltek? - mordult fel Ian mögöttünk, hallhatóan idegesen, amiért ő nem érti.

- Azt hitted, hogy direkt hoztunk ide, Dokinak? - kérdezte tőlem Jamie, ahelyett, hogy Iannak válaszolt volna. - Csak, mert nem tennénk ilyet. Megígértük Jarednek.

Rámeredtem őszinte arcára, és megpróbáltam hinni neki.

- Ó! - kiáltott fel Ian, amikor megértette, majd elnevette magát. - Ez nem is rossz terv. Csodálkozom, hogy nekem nem jutott eszembe.

Jamie megrovó pillantást vetett a nagydarab férfira, majd megveregette a karom, mielőtt elvette a kezét. - Ne félj - buzdított.

Jeb ott folytatta, ahol abbahagyta. - Szóval ebben a nagy helyiségben van pár matrac, ha valaki megbetegedne vagy megsérülne. Ezen a téren szerencsénk volt. Dokinak nem kell túl sok sürgősségi esettel foglalkoznia. - Jeb rám vigyorgott. - A te néped kidobta az összes gyógyszerünket, amikor átvették a hatalmat. Nem könnyű rátennünk a kezünk arra, amire szükségünk van.

Alig észrevehetően bólintottam; nem volt tudatos mozdulat. Még mindig tántorogtam, próbáltam összeszedni magam. Ez a szoba elég ártalmatlanul nézett ki, mintha csak gyógyításra használnák, de görcsbe rándult tőle a gyomrom.

- Mit tudsz a gyógyszereitekről? - kérdezte váratlanul a doktor félrebillen tett fejjel. Várakozásteli kíváncsisággal nézte az arcomat.

Némán bámultam vissza rá.

- Ó, nyugodtan válaszolj Dokinak - bátorított Jeb. - Mindent egybevetve, nagyon rendes fickó.

Megráztam a fejem. A kérdésére akartam válaszolni, azt szerettem volna közölni vele, hogy nem tudok semmit, de félreértették.

- Nem akarja kiadni az üzleti titkokat - jegyezte meg Ian savanyúan. - Így van, drágaságom?

- Ian, viselkedj - vakkantotta Jeb.

- Ez titok? - kérdezte Jamie, óvatosan, de nyilvánvalóan kíváncsian.

Megint megráztam a fejem. Mindannyian zavartan bámultak rám. Doki is megcsóválta a fejét, lassan, értetlenül.

Vettem egy mély levegőt, majd suttogni kezdtem. - Én nem vagyok Gyógyító. Én nem tudom, hogyan működnek - mármint az orvosságok. Csak azt, hogy *működnek* - gyógyítanak, nem pedig egyszerűen csak a

tüneteket mulasztják el. Nem próba-szerencse alapon megy a dolog. Természetes, hogy az emberi gyógyszereken túladtunk.

Mind a négyen üres tekintettel bámultak rám. Először azon lepődtek meg, hogy nem válaszolok, most meg azon, hogy igen. Az embereket egyszerűen képtelenség boldoggá tenni.

- A te fajtád nem változtatott meg túl sok mindent, ami utánunk megmaradt - szólalt meg Jeb elgondolkozva pár pillanattal később. - Csak az orvosi dolgokat, illetve űrhajókat vezettek be repülők helyett. Ezt leszámítva az élet ugyanúgy megy tovább... a felszínen.

- Azért jöttünk, hogy megtapasztaljuk a dolgokat, nem azért, hogy megváltoztassuk - suttogtam. - De az egészség előnyt élvez ezzel a filozófiával szemben.

Hallható csattanással csuktam be a szám. Óvatosabbnak kell lennem. Az emberek biztos nem vágynak arra, hogy kioktassák őket a lelkek életfilozófiájával kapcsolatban. Ki tudja, mitől bőszülnek fel? Vagy mivel fordítom magam ellen törékeny türelmüket?

Jeb még mindig elgondolkozva bólintott, majd előretessékelt bennünket. Már nem volt olyan lelkes, hogy folytassa az idegenvezetést a kórházi szárnyon lévő barlangokban, nem élte úgy bele magát a bemutatásba. Amikor megfordultunk és visszaindultunk a fekete folyosóban, némaságba burkolózott. Hosszú, csendes séta volt. Végiggondoltam, amit korábban mondtam, azt keresve, mivel sérthettem meg esetleg. Jeb túl furcsa volt számomra ahhoz, hogy ki tudjam találni, már ha erről volt szó egyáltalán. A többi ember, bármilyen ellenségesnek vagy gyanakvónak is találtam őket, legalább logikusan cselekedett. De hogyan is tudnék rájönni Jeb logikájára?

A túra váratlanul ért véget, amikor egyszer csak visszaértünk a nagy konyhakertes terembe, ahol a répák hajtásai zöld szőnyegként borították a sötét talajt.

- Vége a mulatságnak - bökte oda Jeb nyersen Iannak és a doktornak. - Menjetek, és csináljatok valami értelmeset.

Ian az égnek emelte a tekintetét, majd a doktorra pillantott, aztán mindketten jól nevelten megfordultak és a legnagyobb kijárat felé indultak - ahhoz, ami a konyhához vezetett, idéztem emlékezetembe. Jamie habozott, utánuk nézett, de nem mozdult.

- Te gyere velem - szólította fel Jeb egy kicsit kevésbé mogorván. - Van számodra egy feladatom.

- Rendben - válaszolta Jamie. Láttam, hogy örül a kiválasztott státusznak.

Jamie megint mellettem jött, miközben visszasétáltunk a hálókamrák felé. Meglepődtem, amikor kiválasztottuk a balról harmadik alagutat, Jamie mintha pontosan tudta volna, hova megyünk. Jeb kicsit lemaradt, de Jamie azon nyomban megállt, amikor odaértünk a zöld spanyolfalhoz, ami a hetedik lakrészt takarta. Elhúzta előttem a paravánt, de kint maradt a folyosón.

- Nem baj, ha itt kell maradnod egy kicsit? - kérdezett Jeb. Bólintottam, hálásan, hogy megint elrejtőzhetek. Bebújtam a nyíláson, majd megálltam egy méterre a bejárattól, nem tudván, mit kezdjek magammal. Melanie-nak eszébe jutott, hogy látott itt könyveket, de emlékeztettem, hogy megfogadtam, nem nyúlok semmihez.

- Nekem dolgom van, kölyök - mondta Jeb Jamie-nek. - Tudod, a vacsora nem készül el magától. Elég elhivatottságot érzel magadban egy kis őrködéshez?

- Persze - válaszolta Jamie ragyogó mosollyal. Vékony kis mellkasa kidagadt a nagy levegőtől, amit vett.

A szemem hitetlenkedve elkerekedett, ahogy végignéztem, hogy teszi Jeb a puskát Jamie mohó kezébe.

- *Megőrültél?* - kiabáltam. Olyan hangos voltam, hogy először meg sem is mertem a hangom. Úgy éreztem, mintha egész életemben suttogtam volna.

Jamie és Jeb döbbenten bámultak rám. Egy pillanat alatt kint termettem mellettük a folyosón.

Már majdnem kinyújtottam a kezem a puskacső kemény vasa felé, majdnem kitéptem a fiú kezéből. Nem az a tudat állított meg, hogy egy ilyen húzás után minden bizonnyal megölnének. Az állított meg, hogy ezen a téren gyengébb voltam az embereknél; még a fiú megmentése érdekében sem voltam képes hozzáérni a fegyverhez.

Inkább az öregember felé fordultam.

- Mi a csudát képzelsz? A gyerek kezébe adod a fegyvert? Mi van, ha megöli magát?

- Jamie elég sok mindenen keresztülment ahhoz, hogy férfinak nevezzük, azt hiszem. Tudja, hogy kell bánni a fegyverrel.

Jamie válla kiegyenesedett Jeb dicsérő szavai hallatán, és még szorosabban szorította melléhez a puskát.

Leesett az állam Jeb ostobaságától. - Mi van, ha eljönnek értem, amíg ő itt van? Gondoltál arra, hogy akkor mi történne? Ez nem vicc! Képesek lennének bántani őt, hogy rám tehessék a kezüket!

Jeb nyugodt maradt, az arca kifejezéstelen. - Nem gondolnám, hogy bármi baj történne ma. Akár mérget is vennék rá, hogy nem fog.

- Hát én nem! - Megint kiabáltam. A hangom visszaverődött az alagút falairól - valaki biztos meghallotta, de ez nem érdekelt. Jobb, ha akkor jönnek ide, amikor Jeb még itt van. - Ha ennyire biztos vagy a dologban, akkor hagyjál itt egyedül. Hadd történjen meg, aminek meg kell történnie. De ne tedd ki veszélynek Jamie-t!

- A kölyökért aggódsz ennyire, vagy egyszerűen csak attól félsz, hogy ellened fordítja a fegyvert? - kérdezte Jeb, szinte közömbös hangon.

Csak pislogtam, megfeledkezve a haragomról. Ez a gondolat fel sem merült bennem. Üres tekintettel pillantottam Jamie-re, elkaptam meglepett pillantását, és láttam rajta, hogy őt is megdöbbentette ez a felvetés.

Beletelt egy percbe, hogy újból összeszedjem az érveimet, és mire sikerült, Jeb arckifejezése megváltozott. A tekintete áthatóvá vált, a szájával csücsörített - mintha most illesztette volna a helyére az utolsó darabkáját egy idegesítően bonyolult kirakósnak.

- Add oda a puskát Iannak vagy valaki másnak, nem érdekel - mondtam lassú, egyenletes hangon. - De a fiút hagyd ki ebből.

Jeb váratlan, fülig érő vigyora furcsa módon egy ugrásra kész macskáéra emlékeztetett.

- Ez az én házam, kölyök, és azt csinálok benne, amit akarok. Ez mindig is így volt.

Jeb hátat fordított nekem, és fütyörészve végigbattyogott a folyosón. Én leesett állal néztem, ahogy elmegy. Amikor eltűnt, Jamie-hez fordultam, aki mogorva arckifejezéssel figyelt engem.

- Nem vagyok gyerek - morogta a szokásosnál mélyebb hangon, harciasan előremeredő állal. - Most pedig, menj... menj be a szobádba.

A parancs nem lehetett volna kevésbé szigorú, de semmi mást nem tudtam volna csinálni. Ezt a vitát egyértelműen elveszítettem.

Leültem és a falnak támaszkodtam a bejárat egyik oldalán - azon, ahol elbújhattam a félig tárt spanyolfal mögött, ugyanakkor szemmel tarthattam Jamie-t. Átkaroltam a térdem, és elkezdtem azt csinálni, amit abba se hagyok majd, amíg véget nem ér ez az áldatlan állapot: aggódtam.

Ugyanakkor a szememet is meresztgettem és a fülemet is hegyeztem, hogy felkészülhessek, ha közeledik valaki. Nem érdekelt, mit mondott Jeb, meg fogom akadályozni, hogy bárki kihívás elé állíthassa Jamie-t az őrposztján. Még azelőtt megadom magam, hogy felszólítanának erre.

Igen, helyeselt Melanie lakonikusan.

Jamie pár percig a folyosón ácsorgott, kezében a puskával, nem tudta eldönteni, hogy is végezze tulajdonképpen a feladatot. Kis idő múlva fel-alá kezdett masírozni a bejárat előtt, de úgy tűnt, ettől pár lépés után hülyén érezte magát. Ezután a spanyolfal nyitott oldalánál leült a földre. A puska végül az ölébe került, az álla pedig a tenyerébe. Hosszú ideig ült így, majd felsóhajtott. Az őrködés nem volt olyan izgalmas, mint amire számított.

Én nem untam meg figyelni őt.

Talán úgy egy óra vagy kettő múlva megint felém kezdett pislogni. A szája párszor kinyílt, de végül mindig meggondolta magát, és nem szólalt meg.

Én a térdemre hajtott állal figyeltem, ahogy küszködik. A türelmem elnyerte jutalmát.

- Az a bolygó, ahol voltál, mielőtt Melanie-ba kerültél volna - szólalt meg végül -, szóval milyen volt ott? Olyan, mint itt?

Váratlanul ért, hogy mik járnak a fejében. - Nem - válaszoltam. Csak most, kettesben Jamie-vel éreztem úgy, hogy normál hangon beszélhetek a suttogás helyett. - Nem, nagyon más volt.

- Elmondod, milyen volt? - kérdezte Jamie, ugyanúgy félrebillentve a fejét, mint akkor tette, amikor Melanie valami nagyon érdekeset mesélt neki elalvás előtt.

Úgyhogy elmondtam.

Mindent elmeséltem neki a Hínárok vízzel borított bolygójáról. Elmondtam, hogy két napja volt, hogy elliptikus pályán mozgott, hogy milyen szürke volt a víz, hogy mennyire helyhez kötöttek a gyökerek, hogy milyen lenyűgöző volt ezer szemen keresztül látni, hogy milyen volt a millió néma hang végtelen társalgása.

Jamie tágra nyílt szemmel és elbűvölt mosollyal figyelte.

- Ez az egyetlen másik bolygó? - kérdezte, amikor elnémultam, és megpróbáltam eszembe idézni, mit hagyhattam esetleg ki. - A *Hínárok* - nevetett fel a megnevezésen - az egyetlen földönkívüli faj?

Én is nevettem. - Korántsem. Csak annyira, mint amennyire én vagyok az egyetlen földönkívüli ezen a bolygón.

- Mesélj a többiről is.

Úgyhogy meséltem neki az Éneklő Világ Denevéreiről - milyen volt dallamos vakságban élni, milyen volt repülni. A Ködök Bolygójáról is beszéltem - milyen volt vastag, fehér bundát növeszteni és négy szívvel élni, hogy meg ne fagyjunk, hogy kerültük el nagy ívben a karmos fenevadakat.

Belekezdtem neki a Virágok Bolygójába is, a színekbe és a fényekbe, de félbeszakított egy kérdéssel.

- És mi van azokkal a kis zöld emberkékkel, akiknek háromszög alakú fejük és nagy fekete szemük van? Akik lezuhantak Roswellnél, meg minden. Azok is ti voltatok?

- Nem, nem mi.

- Az mind csak trükkfelvétel volt?

- Nem tudom - talán igen, talán nem. Ez egy nagy univerzum, és rengetegen lakják.

- Akkor hogy jöttetek ide, ha nem a kis zöld emberkék voltatok, akkor kik? Ide kellett hoznotok testeket, meg a cuccaitokat, nem?

- De - helyeseltem, meglepve, hogy milyen ügyesen következtet a rendelkezésére álló tényekből. Nem kellett volna pedig meglepődnöm, tudtam, milyen okos, olyan az agya, mint egy szivacs. - Az elején a Pókokat használtuk, amíg be nem indítottuk a dolgokat.

- Mik azok a Pókok?

Kifejtettem neki, hogy milyen lenyűgöző fajról van szó. Ragyogó, a legnagyszerűbb agyakról, amelyekkel valaha találkoztunk, és ebből minden Póknak három is van. Mármint három agya, ízeit testük minden szegmensében egy-egy. Még nem találtunk olyan feladatot, amit ne tudtak volna megoldani számunkra. Ezzel együtt olyan hidegen analitikusak voltak, hogy szinte soha nem találtak ki olyan feladatot, ami elég érdeklődést ébresztett volna bennük ahhoz, hogy nekiálljanak megoldani. Minden gazdatestünk közül a Pókok örültek nekünk a legjobban. Szinte észre sem vették a különbséget, de amikor mégis, úgy tűnt, helyeslik azt az irányt, ami felé mi tereltük őket. Az a pár idegen faj, akik a megszállásunk előtt jártak a Pókok bolygóján, azt mesélték nekünk, hogy hideg volt és szürke - nem csoda, hogy a Pókok mindent fekete-fehérben látnak, és nagyon limitált a hőérzékelésük. A Pókoknak nem túl hosszú az életük, de az utódjaikban kódolva van minden, amit a szüleik tudtak, úgyhogy semmilyen információ nem veszik el náluk.

Végigéltem egy rövid életet egy gazdatestben, majd úgy távoztam tőlük, hogy semmi hajlandóság nem volt bennem a visszatérésre. A gondolataim elképesztő világossága, az egyértelmű válaszok, amit minden kérdésre meg tudtam adni különösebb erőfeszítés nélkül, a számok menetelése és tánca - amelyek mindig azt hozták ki, amire szükségem volt - nem kárpótolt az érzelmekért és színekért, amikről csak nagyon halvány fogalmam volt abban a testben. Csodálkoztam, hogy létezik lélek, akinek ez elég, de a bolygó már földi évezredek óta önellátó volt. Csak azért állt még nyitva az

újonnan érkezők előtt, mert a Pókok olyan gyorsan reprodukálódnak - hatalmas petezsákokkal...

Elkezdtem arról beszélni Jamie-nek, hogyan szálltuk meg a bolygót. A Pókok voltak a legjobb mérnökeink - azok az űrhajók, amelyeket ők készítettek számunkra, könnyedén és észrevehetetlenül táncoltak át a csillagokon. A Pókok teste majdnem olyan praktikus volt, mint az elméjük; négy hosszú láb nőtt ki testük összes szegmenséből - emiatt kapták a Földön használatos becenevüket - és minden lábuk egy tizenkét ujjas kézben végződött. Ezek a hatízületű ujjak kecsesek voltak, és olyan erősek, mint az acél, a legkifinomultabb manővereket is meg lehetett velük oldani. A tehénhez mérhető súlyú, ugyanakkor rövid és vékony Pókoknak nem volt baja a beillesztéssel. Erősebbek voltak, mint az emberek, okosabbak, mint az emberek, és az emberekkel ellentétben fel voltak készülve...

Mondat közepén fagyott a torkomra a szó, amikor észrevettem a kristályos csillogást Jamie arcán.

Egyenesen maga elé meredt a semmibe, ajka vékony vonallá keskenyedett. Egy nagy csepp sós víz gurult végig lassan az arca hozzám közelebbi oldalán.

Te idióta, korholt Melanie. *Nem is gondoltál arra, mit jelent majd számára ez a történet?*

Te meg nem gondoltál arra, hogy esetleg hamarabb is figyelmeztethetnél?

Melanie nem válaszolt. Minden bizonnyal ő is éppen annyira elmerült a történetemben, mint én.

- Jamie - motyogtam. Elmélyült a hangom. A könnycsepp látványa furcsa dolgokat művelt a torkommal. - Jamie, annyira sajnálom, nem gondolkoztam.

Jamie letörölte a könnycseppet. - Semmi baj. Én kérdeztem. Én akartam tudni, hogy történt. - A hangja érdessé vált, ahogy megpróbálta elrejteni a fájdalmát.

Ösztönösen rám tört a késztetés, hogy előrehajoljak és letöröljem azt a könnycseppet. Először megpróbáltam elnyomni; én nem Melanie vagyok. De a könnycsepp ott maradt mozdulatlanul, mintha soha nem akarna leesni. Jamie tekintete nem mozdult a sima falról, az ajka remegett.

Nem volt túl messze tőlem. Kinyújtottam a kezem, és ujjaimmal végigsimítottam az arcát; a könnycsepp szétlapult a bőrén, majd eltűnt. Ismét csak ösztönösen az arcán hagytam a kezem.

Egy rövid másodpercig úgy tett, mintha észre se venné.

Majd felém gördült, csukott szemmel és kinyújtott kézzel. Az oldalamhoz bújt, arcát bedugta abba a mélyedésbe a vállamon, ahova régen sokkal jobban befért, és hüppögni kezdett.

Ezek nem egy gyermek könnyei voltak, és ettől csak még jelentőségteljesebbek lettek - még szentebbnek és fájdalmasabbnak éreztem, hogy előttem sírja el őket. Ez egy férfi gyásza volt az egész családja temetésén.

A kezem köréfonódott, bár nem érte át olyan könnyedén, mint régen, és én is elsírtam magam.

- Ne haragudj - ismételgettem újra és újra. Mindenért bocsánatot kértem ebben a két szóban. Hogy valaha is rátaláltunk erre a helyre. Hogy kiválasztottuk. Hogy én vagyok az, aki elvette tőle a nővérét. Hogy visszahoztam ide, és ezzel újra meg bántottam. Hogy megríkattam ma az érzéketlen történeteimmel.

Akkor sem húztam vissza a karom, amikor elcsendesedett a szomorúsága; nem siettem elengedni. Úgy tűnt, mintha a testem már az elejétől erre éhezett volna, de eddig nem értettem meg, mi csillapítaná az éhségét. Az anya és gyermeke misztikus köteléke - ami éppolyan erős ezen a bolygón, mint a lelkeknél - már nem volt számomra rejtély. Nincs erősebb kötelék, mint ami az életedet követeli egy másikért cserébe. Ezt már régebben is értettem, csak azt nem, hogy miért. Most már tudtam, miért adná egy anya az életét, és ez a tudás végleg át formálta azt, amilyennek a világot láttam.

- Biztos vagyok benne, hogy nem erre tanítottalak, kölyök.

Szétrebbentünk. Jamie feltápászkodott, én pedig még inkább a padlóhoz lapultam, belesimultam a falba.

Jeb lehajolt és a padlóról felemelte a puskát, amit mindketten ottfelejtettünk.

- Egy lőfegyverre ennél azért jobban oda kell figyelned, Jamie. - A hangja nagyon gyengéd volt, és ez a gyengédség elvette a kritika élét. Odanyúlt, hogy összeborzolja Jamie bozontos haját.

Jamie szégyentől vörös arccal bújt át Jeb karja alatt.

- Bocsánat - motyogta, és megfordult, mintha menekülni akarna. De az első lépés után megállt, és rám villant a tekintete. - Nem tudom, mi a neved - mondta.

- Vándornak hívtak - suttogtam.

- Vándornak?

Bólintottam.

Ő is bólintott, majd elsietett a folyosón. A nyaka hátul még mindig vörös volt. Miután elment, Jeb nekidőlt a sziklának, és addig csúszott lefelé, amíg le nem ült ott, ahol Jamie. Hozzá hasonlóan ő is az ölében tartotta a puskát.

- Nagyon érdekes neved van - közölte velem. Úgy tűnt, visszatért a beszédes kedve. - Talán valamikor majd elmondod, hogy jutottál hozzá. Lefogadom, hogy nem semmi történet lehet. De ez túl semleges, nem gondolod? Az, hogy Vándor?

Rámeredtem.

- Nem baj, ha Vandának szólítalak? Jobban illene hozzád.

Ezúttal megvárta, amíg válaszolok. Végül vállat vontam. Nem számított nekem, hogy kölyöknek hív, vagy valami más, furcsa emberi becenéven. Úgy gondoltam, kedvességből teszi.

- Hát akkor jó, Vanda. - Jeb, elégedetten az ötletével, elmosolyodott. - Rögtön jobb, most, hogy kaptam hozzád egy kapaszkodót. Úgy érzem magam tőle, mintha régi barátok lennénk.

Megint elvigyorodott, szokása szerint fülig érő szájjal, én meg nem tudtam megállni, hogy vissza ne vigyorogjak rá, bár az én mosolyom inkább gyászos volt, mint boldog. Elméletben Jeb az ellenségem. Nagyon valószínű, hogy elmebeteg. Ezzel együtt *tényleg* a barátom. Nem mintha nem lenne képes megölni, ha úgy hozza a sors, de nem tenné szívesen. Az emberek között mi többet várhat el az ember egy baráttól?

22. Töréspont

Jeb a tarkójára tette a kezét, és elgondolkozó pillantással felnézett a mennyezetre. A csevegős kedve nem múlt el.

- Sokat gondolkoztam azon, milyen lehet... tudod, az, ha elkapnak. Nem egyszer tanúja voltam ilyesminek, gyakran én is alig úsztam meg. Mi lett volna töprengtem. Fáj, amikor valamit az ember fejébe raknak? Tudod, láttam, hogy csinálják.

A szemem a meglepetéstől elkerekedett, de Jeb nem engem nézett.

- Úgy tűnt, minden esetben valamiféle érzéstelenítést alkalmaztatok, bár ezt csak sejthetem. De senki nem üvöltött fájdalmában, vagy ilyesmi, úgyhogy nem lehet túl fájdalmas.

Elfintorodtam. Fájdalom. Nem, az az emberek specialitása volt.

- Azok a történetek, amiket a gyereknek meséltél, nagyon érdekesek voltak.

Megmerevedtem, mire Jeb könnyedén elnevette magát. - Igen, hallottam. Beismerem, hallgatóztam. Egyáltalán nem bántam meg - remek történetek, és te nem beszélsz úgy előttem, mint Jamie előtt. Különösen azok a denevérek és a növények és a pókok tetszettek. Nagyon elgondolkoztató volt. Mindig szerettem ilyen őrült, mi-lehet-odaát dolgokat olvasgatni, sci-fit, meg minden. Faltam az ilyesmit. És a kölyök is ilyen - az összes könyvemet kétszer-háromszor elolvasta. Biztos nagyon örül, hogy új történeteket hall. Én mindenesetre örülök. Te nagyon jól mesélsz.

Lesütve tartottam a szemem, de éreztem, hogy ellágyulok, kicsit elengedem magam. Mint ezekben a testekben mindenkit, engem is meg lehetett venni egy kis hízelgéssel.

- Itt mindenki azt hiszi, hogy azért kerestél meg minket, hogy átadj bennünket a Hajtóknak.

Ettől a szótól döbbenten összerándultam. Az állkapcsom megfeszült, és megharaptam a nyelvem. A vér ízét éreztem.

- Mi más oka lehet? - folytatta Jeb, láthatóan észre sem véve, vagy figyelmen kívül hagyva a reakciómat. - De szerintem ők csak nem tudnak elvonatkoztatni az előítéleteiktől. Én vagyok az egyetlen, akiben kérdések támadtak... Úgy értem, miféle gálád terv része lehetne a sivatagban vándorolni úgy, hogy vissza sem tudsz fordulni? - Felnevetett. - Vándorolni - hát, az a te műfajod, ugye, Vanda?

Felém hajolt, és megbökdösött a könyökével. A szemem a bizonytalanságtól tágra nyílva a padló és Jeb arca között ingázott. Jeb megint elnevette magát.

- Véleményem szerint csak hajszálon múlott, hogy a túrából nem egy sikeres öngyilkosság lett. Ez határozottan nem a Hajtók stílusa, ha érted, mire gondolok. Megpróbáltam megmagyarázni. Logikusan, ugye? Szóval, ha nem volt erősítésed, aminek nem láttam jelét, és nem tudtál visszamenni, akkor valószínűleg nem ez volt a célod. Nem beszéltél túl sokat, mióta itt vagy, leszámítva a kölyökkel az imént, de én odafigyeltem arra, amit mégis mondtál. Valami olyasmi állt össze bennem, hogy azért haltál meg majdnem odakint, mert pokolian meg akartad találni ezt a kölyköt és Jaredet.

Lehunytam a szemem.

- De *te* miért törődnél velük? - kérdezte Jeb, választ nem is várva, csak tűnődve. - Én így látom: vagy nagyon jó színész vagy - olyan Szuper Hajtó-féleség, valami új alfaj, ravaszabb, mint az előző - egy olyan tervvel, amit nem sikerült megfejtenem, vagy nem színészkedsz. Az első túl

bonyolult magyarázatnak tűnt a viselkedésedre akkor is és most is, és én nem hiszek benne. De ha nem játszol...

Egy pillanatra elhallgatott.

- Sok időt töltöttem azzal, hogy a fajtádat figyeltem. Mindig arra vártam, hogy megváltozzanak, tudod, amikor már nem kellett úgy viselkedniük, mint mi, mert már nem maradt *ki előtt* úgy viselkedni. Folyamatosan figyeltem és vártam, de továbbra is úgy viselkedtek, mint az emberek. A gazdatestük családjával maradtak, jó időben elmentek piknikezni, virágokat ültettek, képeket festettek, és a többi. Azon töprengtem, nem kezdtek-e emberré változni. Hogy végül is nem vagyunk-e valamiféle befolyással rátok.

Elhallgatott, alkalmat adva arra, hogy válaszoljak. Nem tettem.

- Láttam valamit pár évvel ezelőtt, ami megmaradt bennem. Egy öregembert és egy öregasszonyt, vagyis hát egy öregember és egy öregasszony testét. Olyan régóta együtt voltak, hogy az ujjukon a bőr redőkbe keményedett a jegygyűrű körül. Egymás kezét fogták, a férfi megcsókolta a nő arcát, és a nő elvörösödött a sok ránc alatt. Felmerült bennem, hogy ti azért éreztek ugyanúgy, mint mi, mert igazából mi vagytok, nem csak a kéz a bábuban.

- Igen - suttogtam. - Ugyanolyan érzéseink vannak. Emberi érzéseink. Remény, fájdalom, szeretet.

- Úgyhogy, ha nem színészkedsz... hát, akkor megesküdnék, hogy mindkettőjüket szereted. *Te szereted*. Vanda, és nem csak Mel teste.

A karomra hajtottam a fejem. Ez egyenértékű volt a beismeréssel, de nem érdekelt. Nem tudtam tovább tartani magam.

- Szóval, az te vagy. De az unokahúgomon is elgondolkoztam. Milyen lehetett neki, milyen lenne nekem. Amikor beraknak valakit a fejébe, akkor az ember... eltűnik? Kitörlődik? Olyan, mintha meghalna? Vagy mintha aludna? Tudatában van a külső irányításnak? A külső erő tudatában van az embernek? Csapdába szorul ott bent, és sikoltozik?

Nagyon mozdulatlanul ültem, és megpróbáltam szenvtelen arcot vágni.

- Egyszerű, az ember emlékei és viselkedésformái, az mind megmaradnak. De a tudata... Úgy tűnik, mintha egyes emberek nem adnák könnyen magukat. Ami azt illeti, én tudom, hogy megpróbálnék maradni - soha nem bírtam elfogadni a *nem* választ, Isten a megmondhatója. Harcos alkat vagyok. És, tudod Mel is nagyon annak tűnt nekem.

Jeb nem mozdította el a tekintetét a plafonról, de én lesütöttem a szemem - lebámultam a földre, a lilásszürke por mintáit memorizálva.

- Igen, nagyon sokat gondolkoztam ezen.

Most már magamon éreztem a tekintetét. Nem mozdultam, leszámítva, hogy lassan beszívtam és kifújtam a levegőt. Nagyon nagy önuralmamba került, hogy nyugodt maradjon a légzésem lassú ritmusa. Nyelnem kellett; a vér még mindig csordogált a számban.

Miért hittük azt valaha is, hogy örült? - csodálkozott Mel. *Mindent észrevesz. Jeb egy zseni.*

Jeb mindkettő.

Hát, talán ez azt jelenti, hogy már nem kell befognunk a szánkat. Tudja. Mel reménykedett. Mostanában nagyon csendesen viselkedett, az idő majdnem felében eltűnt. Most már, hogy viszonylag boldog volt, nem tudott olyan könnyen koncentrálni. Megnyerte a nagy csatát. Sikerült idehoznia minket; a titkai már nem voltak veszélyben, Jamie-t és Jaredet már nem árulhatták el az emlékei.

Most, hogy a harciasság kiszállt belőle, már nehezebben tudta összeszedni magában az erőt ahhoz, hogy beszéljen, még ha csak hozzám is. Láttam, hogy a felfedeztetés reménye - hogy a többi ember megtudhatja, hogy ő létezik - keltette életre.

Jeb tudja, igen. Változtat ez bármin?

Melanie arra gondolt, hogy a többiek hogyan néztek Jebre. *Hát nem,* sóhajtotta. *De azt hiszem, Jamie... hát, ő nem tudja vagy sejti, de szerintem érzi az igazságot.*

Lehet, hogy igazad van. Hát, majd meglátjuk, hogy ennek végül is lesz-e bármi jó hatása rá vagy ránk.

Jeb csak pár másodpercig tudott csendben maradni, majd megint megszólalt, félbeszakítva minket. - Nagyon érdekes dolgok ezek. Nem egészen olyan *piff-puffosak*, mint azok a filmek, amiket szerettem. Ezzel együtt elég érdekesek. Szeretnék többet hallani azokról a pókizékről. Nagyon kíváncsi vagyok... egyszerűen nagyon kíváncsi.

Melegen rám mosolygott, és a szemei félholdba görbültek.

Felsóhajtottam. - Mit szeretnél tudni?

- Három agyuk van, mi?

Bólintottam.

- Hány szemük?

- Tizenkettő - egy mindenhol, ahol a láb csatlakozik a testhez. Szemhéjunk nem volt, csak egy csomó rost - mint valami acélgyapot szempilla - védte a szemünket.

Jeb csillogó tekintettel bólintott. - És szőrösek voltak, mint a madárpókok?

- Nem. Sokkal inkább olyan... páncélosak. Pikkelyesek, mint a hüllők vagy a halak.

A falnak dőltem, hosszú beszélgetésre számítva kényelmesen elhelyezkedtem.

Jeb nem is okozott csalódást ezen a téren. Egy idő után már nem is tudtam követni, hány kérdést tett fel. Részletekre volt kíváncsi - a külsejükre, a viselkedésükre, és hogy hogyan bántak el a Földdel, őt nem rettentették meg a megszállás részletei, ellenkezőleg, már-már úgy tűnt, azt a részt jobban élvezi, mint a többit. A kérdései szorosan követték a válaszaimat, és egyre gyakrabban vigyorgott. Amikor pár órával később mindent megtudott a Pókokról, ami érdekelte, áttért a Virágokra.

- Azokat még félig sem mesélted el - emlékeztetett.

Úgyhogy elmondtam neki, milyen a bolygók legszebbike és legbékésebbike. Amikor levegőt vettem, majdnem mindig közbevágott egy újabb kérdéssel. Szerette előre kitalálni a válaszaimat, még mielőtt megszólaltam volna, és úgy tűnt, egyáltalán nem zavarja, ha rosszul tippel.

- Szóval legyeket ettetek, mint a húsevő növények? Lefogadom, hogy igen - esetleg valami nagyobbat, például valami madarat - valami pterodaktilust!

- Nem, napfényből táplálkoztunk, mint itt is a legtöbb növény.

- Hát, az nem olyan izgalmas, mint az én ötletem.

Időnként azon kaptam magam, hogy vele nevetek.

Éppen csak áttértünk a Sárkányokra, amikor Jamie jelent meg három adag vacsorával.

- Szia, Vándor - köszönt egy picit szégyenlősen.

- Szia, Jamie - válaszoltam egy kicsit visszafogottabban, attól félve, hogy esetleg már megbánta, hogy pár pillanatra közelebb engedett magához. Végül is, én a rosszfiú vagyok.

De Jamie közvetlenül mellettem foglalt helyet, kettőnk között Jebbel, törökülésben, és az ételhordó tálcát kis gyülekezetünk közepére tette le. Én farkaséhes és rettenetesen szomjas voltam a sok beszélgetéstől. Elvettem egy tálka levest, és pár korttyal lenyomtam.

- Tudhattam volna, hogy csak udvariaskodsz ma ott az ebédlőben. Szólnod kell, Vanda, ha éhes vagy, nem vagyok gondolatolvasó.

Ez utóbbi kijelentésével nem értettem egyet, de túlságosan lefoglalt a falat kenyér a számban ahhoz, hogy válaszoljak.

- Vanda? - kérdezte Jamie.

Bólintottam, jelezvén, hogy nem zavar.

- Illik hozzá, nem gondolod? - Jeb olyan büszke volt magára, hogy csodálkoztam, hogy nem veregeti meg a saját vállát a hatás kedvéért.

- Igen, azt hiszem - válaszolta Jamie. - Az előbb sárkányokról beszélgettetek?

- Aha - vágta rá Jeb lelkesen -, de nem azokról a gyíkszerű sárkányokról, ezek zseléből vannak. De repülni tudnak... vagy valami ilyesmi. A levegő ott sűrűbb, az is zselészerű. Úgyhogy majdnem olyan, mintha úsznának. És savat tudnak fújni - az majdnem olyan jó, mint a tűz, nem gondolod?

Hagytam, hogy Jeb beavassa Jamie-t a részletekbe, mialatt én a jogos jussomnál kicsivel többet ettem a vacsorából, és kiürítettem egy vizesüveget. Amikor felszabadult a szám, Jeb megint elkezdett kérdezősködni.

- Szóval ez a sav...

Jamie nem kérdezgetett úgy, mint Jeb, és ezúttal óvatosabban fogalmaztam előtte. De most Jeb sem kérdezett semmit, ami érzékeny témához vezethetett volna, akár véletlenül, akár szándékosan, úgyhogy az óvatosságom szükségtelennek bizonyult.

A fény lassan eltűnt, és végül teljesen besötétedett. Majd ezüstszínűvé vált minden, a hold vékony, halvány kis tükröződése pont elég volt ahhoz, hogy amikor a szemem már hozzászokott, ki tudjam venni magam mellett a férfit és a fiút.

Ahogy leszállt az éjszaka, Jamie egyre közelebb húzódott hozzám. Nem is voltam tudatában, hogy mesélés közben a haját simogatom, amíg észre nem vettem, hogy Jeb a kezemet bámulja.

Akkor keresztbe fontam a karom a mellkasomon.

Végül Jeb ásított egy óriásit, amitől én és Jamie is követtük a példáját.

- Jó mesélő vagy, Vanda - kedveskedett Jeb, amikor mindhárman végeztünk a nyújtózkodással.

- Ez volt a szakmám... azelőtt. San Diego egyetemén voltam tanár. Történelmet tanítottam.

- Tanár! - kiáltott fel Jeb izgatottan. - Hát, ez már aztán döfi! Ez jól jön nekünk itt. Mag lánya, Sharon tanítja a három kölyköt, de egy csomó mindenben nem tud nekik segíteni. Leginkább a matematikához ért, meg az ilyesmihez. De a történelemhez...

- Én csak a *mi* történelmünket tanítottam - szakítottam félbe. Úgy tűnt, hiába is várnék arra, hogy Jeb levegőt vegyen. - Nem igazán lennék jó tanár itt. Nincs semmilyen gyakorlatom.

- A ti történelmetek is jobb a semminél. Olyan dolgokról szól, amit az embereknek tudniuk kellene, most, hogy kiderült, zsúfoltabb az univerzum, mint gondoltuk.

- De én nem voltam igazi tanár - magyaráztam neki elkeseredetten. Tényleg úgy gondolta volna, hogy itt bárki is szívesen hallaná a hangom, nem beszélve a történeteimről? - Olyan tiszteletbeli professzorféleség voltam, mint egy vendégelőadó. Csak azért akartak engem, mert... hát, a nevem története miatt.

- Pont erről akartalak kérdezni a következő körben - válaszolta Jeb túlzott optimizmussal. - Később majd beszélhetünk a tanári gyakorlatodról. Szóval... miért hívnak Vándornak? Hallottam egy csomó furcsa nevet, olyanokat, hogy Száraz Víz, Ujjak Az Égben, Felfelé Zuhanó - persze a sok Pammel és Bobbal egyetemben. Meg kell valljam neked, pont az ilyesfajta dolgok teszik őrült kíváncsivá az embert.

Addig vártam, amíg biztos nem lettem abban, hogy Jeb befejezte. - Hát, általában úgy működik a dolog, hogy a lelkek kipróbálnak egy-két bolygót - átlagosan kettőt - majd letelepednek a kedvenc helyükön. Amikor a gazdatestük halála eljön, egyszerűen csak ugyanannak a fajnak egy másik példányába költöznek a bolygón. Nagyon felkavaró élmény újfajta testbe költözni. A legtöbb lélek utálja ezt a részt. Vannak, akik soha nem költöznek el arról a bolygóról, ahol megszülettek. Időnként valaki nehezen találja meg a hozzá illő testet. Azok akár három bolygót is kipróbálnak. Egyszer találkoztam egy lélekkel, aki ötön is járt, mielőtt letelepedett volna a Denevéreknél. Az nekem is tetszett - azt hiszem, ott álltam a legközelebb ahhoz, hogy kiválasszak egy bolygót. Ha nem lenne a vakság...

- Te hány bolygón éltél? - kérdezte Jamie izgalommal. Miközben meséltem, a keze valahogy az enyémbe tévedt.

- Ez a kilencedik - árultam el neki, és gyengéden megszorítottam az ujjait.

- Azt a, kilenc! - sóhajtotta a fiú.

- Ezért akarták, hogy tanítsak. A statisztikai adatokat mindenki fel tudja sorolni, de én rendelkezem személyes tapasztalattal a legtöbb bolygóról, amit... bevettünk. - Haboztam, mielőtt kiejtettem volna a szót, de úgy tűnt, Jamie nem szomorodik el tőle. - Csak három olyan van, ahol még nem jártam... vagyis most már négy. Nemrég nyitottak meg egy új világot...

Arra számítottam, hogy Jeb majd megint közbevág a kérdéseivel az új világról, vagy azokról, amiken nem jártam, de csak szórakozottan játszott a szakálla végével.

- Miért nem maradtál ott sehol? - kérdezte Jamie.

- Mert soha nem jártam olyan helyen, amit eléggé megkedveltem volna ahhoz, hogy ott maradjak.

- És a Föld? Szerinted itt maradsz majd?

Mosolyogni támadt kedvem a gyermeki magabiztosságon - mintha valaha is esélyem lenne új gazdatestbe költözni. Mintha esélyem lenne egyáltalán még egy hónapot kihúzni ebben, amiben most vagyok.

- A Föld... nagyon érdekes - motyogtam. - Keményebb dió bármelyik helynél, ahol jártam.

- Keményebb, mint az, ahol megfagyott a levegő és ott voltak a karmos fenevadak? - kérdezte a fiú.

- A maga módján igen. - Hogy magyarázhatnám el neki, hogy a Ködök Bolygója csak kívülről támadta a lakóit - és sokkal nagyobb kihívás, ha belülről rohamoznak meg.

Rohamoznak, csipkelődött Melanie.

Ásítottam. *Nem pont rád gondoltam*, mondtam neki. *Ezekről a kiegyensúlyozatlan érzelmekről beszéltem, amik mindig kiszolgáltatnak. De te is megtámadtál. Rám erőltetted az emlékeidet, meg minden.*

Tanultam belőle, nyugtatott meg Melanie szárazon. Éreztem, milyen intenzíven tudatában van a kéznek az enyémben. Valamiféle érzelem vált benne egyre erősebbé, amit nem értettem. Valami a haraggal határos, egy cseppnyi vággyal és egy adag elkeseredettséggel.

Féltékenység, világosított fel.

Jeb megint sóhajtott. - Azt hiszem, nagyon udvariatlan vagyok. Valószínűleg alig állsz a lábadon a sok mászkálás után, és akkor még én is fenntartottalak fél éjszaka, hogy mesélj. Jobb házigazdának kellene lennem. Gyere, Jamie, menjünk, hagyjuk Vandát aludni egy kicsit.

Kimerült voltam. Úgy éreztem, nagyon hosszú nap van mögöttem, és Jeb szavaiból kiindulva ez talán nem is csak a képzeletem műve volt.

- Oké, Jeb bácsi. - Jamie könnyedén talpra ugrott, majd odanyújtotta a kezét az öregembernek.

- Köszönöm, kölyök - nyögte Jeb, miközben feltápászkodott. - És neked is köszönöm - tette hozzá felém fordulva. - Ez volt a legérdekesebb beszélgetés, amiben... hát, amiben valaha is részem volt, azt hiszem. Pihentesd a hangodat, Vanda, mert a kíváncsiságom elől nem menekülsz. Ó, hát itt van! Már ideje volt.

Csak ekkor hallottam meg a közeledő léptek zaját. Automatikusan a falhoz simultam, és behátráltam az üregbe, amitől még kiszolgáltatottabban kezdtem érezni magam, mivel belül világosabb volt a holdfény.

Meglepőnek találtam, hogy ez az első ember, aki nyugovóra tér; úgy tűnt, sokan laknak a folyosón.

- Sajnálom, Jeb. Sharonnal beszélgettünk, és az a helyzet, hogy elszunyókáltam...

Lehetetlen volt nem felismernem ezt a könnyed, kedves hangot. Görcsbe rándult a gyomrom, felkavarodott, és azt kívántam, bár üres lenne.

- Észre se vettünk, Doki - válaszolta Jeb. - Nagyszerűen szórakoztunk itt. Valamikor beszéld már rá a lányt, hogy mesélje el neked a történeteit - remek mind. De ne ma. Lefogadom, nagyon kimerült. Reggel találkozunk.

A doktor egy matracot terített az üreg bejárata elé, pont úgy, mint korábban Jared.

- Ezt ne téveszd szem elől - mutatta Jeb, és a matrac mellé fektette a puskát.

- Jól vagy, Vanda? - kérdezte Jamie váratlanul. - Remegsz.

Eddig nem voltam ugyan tudatában, de egész testemben reszkettem. Nem válaszoltam - megszólalni se bírtam, úgy elszorult a torkom.

- Jól van, semmi baj - nyugtatgatott Jeb. - Megkérdeztem Dokit, beugrana-e egy műszakra. Semmi okod az aggodalomra. Doki tisztességes férfi.

A doktor álmosan elvigyorodott. - Nem foglak bántani... Vanda, így hívnak? Megígérem. Csak őrködöm, amíg alszol.

Az ajkamba haraptam, és továbbra is remegtem.

De Jeb láthatóan úgy gondolta, hogy mindent elintéztünk. - Jó éjt, Vanda. Jó éjt, Doki - köszönt el, majd elindult a folyosón.

Jamie habozott, és aggódó arccal meredt rám. - Doki rendben van - biztosított róla suttogva.

- Gyere, fiam, késő van!

Jamie Jeb után sietett.

Miután elmentek, a doktort kezdtem figyelni, valami változásra várva. De Doki nyugodt arckifejezése nem tűnt el, és hozzá se nyúlt a puskához. Kinyújtózott a matracon, amiről lelógott a vádlija és a lábfeje, mert túl hosszú volt. Fekve sokkal kisebbnek tűnt csontsoványsága miatt.

- Jó éjszakát - motyogta álomittasan.

Természetesen nem válaszoltam. Figyeltem őt a tompa holdfényben, a fülemben doboló pulzusommal mérve mellkasának emelkedését és süllyedését. A légzése lelassult, és mélyebbé vált, majd csendesen horkolni kezdett.

Lehet, hogy csak színjáték, de még ha így is van, akkor sem tehetek semmit. Némán még mélyebbre hátráltam a helyiségben, amíg meg nem

éreztem a matrac szélét a hátammal. Megfogadtam, hogy nem bolygatom meg ezt a helyet, de valószínűleg semmi kárt nem okoznék azzal, ha összegömbölyödnék az ágy végében. A padló olyan kemény és durva.

A doktor horkolásának hangja megnyugtató volt; még ha csak azért is csinálta, hogy elaltassa bennem a gyanakvást, legalább pontosan tudtam, hogy hol van a sötétben.

Egy életem, egy halálom, akár el is alhatnék. Kutya kimerült voltam, ahogy Melanie mondaná. Hagytam, hogy lecsukódjon a szemem. A matrac puhább volt, mint bármi, amihez hozzáértem, mióta idejöttem. Elengedtem magam, kényelmesen elhelyezkedtem...

Valami halk csoszogást hallottam - bent a szobában, itt van velem. A szemem tágra nyílt, és egy árnyékot láttam köztem és a holdsütötte mennyezet között. Odakint a doktor zavartalanul horkolt.

23. Vallomás

Az árnyék hatalmas volt és baljós. Fölém tornyosult, és vízfejével odahajolt az arcomhoz.

Azt hiszem, sikítani akartam, de a hang elakadt a torkomban, és csak egy elfúlt nyöszörgés jött ki belőle.

- Csss, csak én vagyok az - suttogta Jamie. Valami nagyméretű és kerek gurult le a válláról és csattant halkan a padlón. Amikor eltűnt a képből, akkor ki rajzolódott Jamie valódi, filigrán árnyéka a hold fényében.

A torkomhoz kaptam, és egy ideig levegő után kapkodtam.

- Ne haragudj - suttogta Jamie, és leült a matrac szélére. - Azt hiszem, ez butaság volt tőlem. Csak megpróbáltam nem felébreszteni Dokit - arra nem is gondoltam, hogy te meg fogsz ijedni. Jól vagy? - Ezzel megveregette a bokámat, mert az volt hozzá legközelebb.

- Persze - ziháltam, még mindig oxigénhiányosan.

- Ne haragudj - motyogta a fiú megint.

- Mit csinálsz itt, Jamie? Nem kellene aludnod?

- Pont ezért vagyok itt. Jeb bácsi úgy horkol, hogy el se hinnéd. Nem bírtam tovább.

Ezt a választ nem tudtam hova tenni. - Nem Jebbel alszol általában?

Jamie ásított, és lehajolt, hogy kibontsa a terjedelmes matracot a földön. - Nem. Általában Jareddel alszom, ő nem horkol. De ezt te is tudod.

Valóban.

- Akkor miért nem alszol Jared szobájában? Félsz egyedül aludni? - Nem hibáztattam volna. Úgy tűnt, én is folyamatos rettegésben vagyok itt.

- Dehogy félek! - mordult fel sértődötten. - Nem. *Ez* Jared szobája. És az enyém.

- Hogy mi? - kapkodtam levegő után. - Jeb Jared szobájába költöztetett! Nem tudtam elhinni. Jared megölne, ha tudná. Nem, először Jebet ölné meg, és *csak azután* engem.

- Ez az én szobám is. És mondtam Jebnek, hogy alhatsz itt.

- Jared őrjöngeni fog - suttogtam.

- Azt csinálok a szobámmal, amit akarok - motyogta Jamie lázadozva, de aztán beharapta az ajkát. - Nem mondjuk majd el neki. Nem kell tudnia.

Bólintottam. - Ez jó ötlet.

- Nem zavar, ha itt alszom, ugye? Jeb bácsi nagyon hangos.

- Nem, *engem* nem zavar, de Jamie, nem hinném, hogy ez jó ötlet.

A fiú összevonta a szemöldökét, és megpróbált keménynek látszani megbántott helyett. - Miért nem?

- Mert nem biztonságos. Néha az emberek meglátogatnak éjszaka. Jamie szeme tágra nyílt. - Tényleg?

- Jarednél mindig ott volt a puska, az elijesztette őket.

- Kiket?

- Nem tudom... néha Kyle-t. De biztos volt más is, aki esetleg most is itt van. Jamie bólintott. - Akkor pláne maradnom kell. Lehet, hogy Dokinak szüksége lesz segítségre.

- Jamie...

- Nem vagyok már gyerek, Vanda. Tudok magamra vigyázni.

A vitatkozástól Jamie láthatóan csak még inkább megmakacsolta magát. - Legalább feküdj az ágyra - kértem megadóan. - Majd én alszom a földön. Ez a te szobád.

- Ez nem jó így. Te vagy a vendég.

Halkan felhorkantam. - Hahh. Nem, az ágy a tied.

- Szó sem lehet róla - feküdt le Jamie a matracra, és fonta össze a karját szorosan a mellkasán.

Megint úgy láttam, hogy semmi értelme a vitának. Hát, ezt a kérdést megoldhatom, amint Jamie elalszik. Olyan mélyen szokott aludni, hogy az már szinte kóma volt. Melanie bárhova átcipelhette, ha egyszer kiütötte magát.

- Használhatod a párnámat - ajánlotta fel, meglapogatva azt, ami a hozzá közelebbi oldalon volt. - Nem kell ott az ágy végén szoronganod.

Sóhajtottam, de felmásztam a helyére.

- Nagyon jó - dicsért meg Jamie. - És most idedobnád Jaredét?

Haboztam, és már-már kihúztam a fejem alól a párnát; de Jamie felugrott, át hajolt rajtam, és elmarta a másikat. Sóhajtottam.

Egy ideig csendben feküdtünk, és a doktor légzésének mély sípolását hallgattuk.

- A doktor szépen horkol, ugye? - suttogta Jamie.

- Ettől nem fogsz felébredni - értettem egyet vele.

- Fáradt vagy?

- Igen.

- Ó.

Azt vártam, hogy mond még valamit, de csendben maradt.

- Akartál még valamit? - kérdeztem.

Nem válaszolt rögtön, de éreztem, hogy erőlködik, úgyhogy vártam.

- Ha kérdeznék valamit, megmondanád az igazat?

Ezúttal én haboztam. - Nem tudhatok mindent - tértem ki a válasz elől.

- Ezt tudnod kell. Amikor sétáltunk... én és Jeb... Jeb mondott pár dolgot. Olyanokat, amiket sejt, de nem tudom, hogy igaza van-e.

Melanie hirtelen nagyon *ott* lett a fejemben.

Jamie suttogását nehezen hallottam, csendesebb volt, mint a lélegzetvételem. - Jeb bácsi azt gondolja, hogy Melanie talán még mindig életben van. Úgy értem, ott bent veled.

Én kicsi Jamie-m, sóhajtotta Melanie.

Egyiküknek sem válaszoltam.

- Én nem tudtam, hogy szokott ilyen lenni. Szokott ilyen lenni? - Jamie hangja elcsuklott, és hallottam rajta, hogy könnyekkel küszködik. Nem egy sírós típus, erre nekem egy nap alatt kétszer is sikerül megríkatnom. Fájdalom hasított a mellkasomba.

- Szokott, Vanda?

Mondd meg neki. Kérlek, mondd meg neki, hogy szeretem.

- Miért nem válaszolsz? - Jamie ekkor már valóban sírt, de megpróbálta elfojtani a hangját.

Lemásztam az ágyról, beszuszakoltam magam a kemény padlóra az ágy és a fiú matraca közé, és átkaroltam a rázkódó mellkasát. A hajára hajtottam a fejem, és éreztem könnyei melegét a nyakamon.

- Melanie még mindig él, Vanda? Kérlek!

Jamie valószínűleg csak eszköz volt. Lehet, hogy az öregember pont ezért küldte ide; Jeb elég okos ahhoz, hogy észrevegye, milyen könnyen át tud törni a védelmi rendszeremen. Lehetséges, hogy Jeb igazolást keres az elméletéhez, és nem riad vissza attól, hogy a fiút használja fel a

megszerzéséhez. Mit tesz majd Jeb, ha megbizonyosodik a veszélyes igazságról? Milyen módon szándékozik felhasználni az információt? Nem hiszem, hogy ártani akarna nekem, de megbízhatok az ítélőképességemben? Az emberek álnok, alattomos élőlények. Nem tudom kiszámítani a sötétebb terveiket, mert az ilyesmi ismeretlen az én népem előtt.

Jamie teste ott rázkódott mellettem.

Szenved, zokogta Melanie. Hatástalanul próbálta lebírni az önuralmamat.

De nem foghatom majd Melanie-ra, ha ez hibának bizonyul. Tudtam, ki beszél.

- Megígérte, hogy vissza fog jönni, nem? - dünnyögtem. - Hát megszegné Melanie a neked tett ígéretét?

Jamie a csípőm köré fűzte a karját, és hosszú ideig hozzám bújt. Pár perc múlva azt suttogta: - Szeretlek, Mel.

- Ő is szeret téged. Örül, hogy itt vagy, biztonságban.

Jamie elég hosszú ideig nem szólalt meg ahhoz, hogy közben megszáradjanak a bőrömön a könnyek, és finom, sós port hagyjanak maguk után.

- Mindenki ilyen? - suttogta Jamie, jóval azután, hogy azt hittem, már elaludt.

- Mindenki ott marad?

- Nem - válaszoltam szomorúan. - Nem. Melanie különleges.

- Ő erős és bátor.

- Nagyon.

- Gondolod, hogy... - Jamie elhallgatott egy szipogás erejéig. - Gondolod, hogy esetleg Apa is létezik még?

Nyeltem, hátha úgy lejjebb csúszik a gombóc a torkomban. De nem használt. - Nem, Jamie. Nem hinném. Úgy biztos nem, mint Melanie.

- Miért?

- Mert rátok hozta a Hajtókat. Vagyis hát a benne élő lélek hozta rátok. Ha az apád még ott lett volna, nem engedte volna, hogy ez megtörténjen. A nővéred soha nem hagyta, hogy meglássam, hol volt a kunyhó - nagyon sokáig még arról sem tudtam, hogy létezik. Csak azután hozott ide, hogy meggyőződött arról, hogy nem bántanálak titeket.

Ez túl sok információ volt. Csak amikor már befejeztem, akkor ébredtem rá, hogy a doktor már nem horkol. Nem hallottam a légzését. Ostoba, átkoztam magam belül.

- Azt a - fejezte ki ámulatát Jamie.

Belesuttogtam a fülébe, olyan közelről, hogy a doktornak esélye ne legyen meghallani. - Igen, Melanie nagyon erős.

Jamie erőlködött, hogy meghallja, mit mondok, összevonta a szemöldökét, majd hirtelen a sötét folyosóra vezető ajtónyílásra pillantott. Valószínűleg ugyanarra a következtetésre jutott, mint én, mert a fülem felé fordult, és halkabban suttogott vissza, mint addig. - Miért tennél ilyet? Hogy nem bántasz bennünket? Hát nem az a célod?

- Nem. Nem akarlak bántani titeket.

- Miért?

- A nővéred és én... egy csomó időt töltöttünk együtt. Megosztott téged velem. És... én is elkezdtelek... szeretni.

- És Jaredet is?

Egy pillanatra összeszorítottam a fogam, bosszúsan, hogy Jamie ilyen gyorsan továbbgondolta a dolgot. - Hát persze, hogy Jaredet sem akarom bántani.

- Ő utál téged - közölte velem Jamie, nyilvánvaló szomorúsággal a helyzet miatt.

- Igen. Mindenki utál. - Sóhajtottam. - Nem hibáztatom őket.

- Jeb nem. És én sem.

- Te is lehet, hogy fogsz, ha egy kicsit elgondolkozol a dolgon.

- De te még csak itt sem voltál a megszálláskor. Nem te választottad ki az apámat, vagy az anyámat, vagy Melanie-t. Te akkor még a világűrben voltál, nem?

- Igen, de az vagyok, ami vagyok, Jamie. Azt tettem, amit a lelkek tesznek. Sok gazdatestem volt Melanie előtt, és egyet sem gondolkoztam, mielőtt... elvettem volna egy életet. És még egyet, és még egyet. Én így élek.

- Melanie utál téged?

Egy pillanatra elgondolkoztam. - Nem annyira, mint azelőtt.

Nem. Egyáltalán nem utállak. Már nem.

- Azt mondja, hogy már egyáltalán nem utál - dünnyögtem szinte hallhatatlanul.

- Hogy... hogy van?

- Örül, hogy itt van. Örül, hogy lát téged. Még az sem zavarja, hogy meg fognak minket ölni.

Jamie megfeszült a karom alatt. - Nem tehetik - szisszent fel. - Ha Melanie még mindig él, akkor nem!

Elkeserítetted, panaszkodott Melanie. *Ezt nem kellett volna megmondanod neki.*

Nem lett volna könnyebb neki akkor sem, ha felkészületlenül éri a dolog.

- Ezt nem fogják elhinni, Jamie - suttogtam. - Azt fogják gondolni, hazudok, hogy becsapjalak. Ha ezt elmondod nekik, akkor annál inkább meg akarnak majd ölni. Csak a Hajtók hazudnak.

Jamie megborzongott a szótól.

- De te nem hazudsz, én tudom - jelentette ki pár pillanattal később.

Vállat vontam.

- Nem hagyom, hogy megöljenek.

A hangja, bár alig volt hangosabb egy sóhajnál, ádázul eltökélten csengett. Hirtelen megbénított a gondolat, hogy Jamie esetleg még jobban belekeveredhet ebbe a helyzetbe velem. A barbárok jutottak eszembe, akikkel él. Vajon a kora megvédi tőlük, ha ő megpróbál engem megvédeni? Kétlem. A gondolataim összekavarodtak, miközben valami meggyőző érvet kerestek, amivel lebeszélhetem, anélkül, hogy konok ellenkezést váltanék ki belőle.

Jamie szólalt meg, még mielőtt bármit is mondhattam volna; hirtelen nyugodt lett, mintha meglátta volna a megoldást. - Majd Jared kitalál valamit, ő mindig ki tud találni valamit.

- Jared sem fog neked hinni - ő lesz a legdühösebb mind közül.

- Még ha nem is hisz nekem, akkor is megvédi Melanie-t. Hátha.

- Majd meglátjuk - motyogtam. Majd később megtalálom a tökéletes szavakat - azt az érvelést, ami egyáltalán nem tűnik érvelésnek.

Jamie csendes volt, elgondolkozó. Idővel lelassult a légzése, és kinyílt a szája. Addig vártam, amíg biztos nem voltam benne, hogy mélyen alszik, majd fölé hajoltam, és nagyon óvatosan átraktam a padlóról az ágyba. Nehezebb volt, mint régen, de sikerült. Nem ébredt fel.

Visszaraktam Jared párnáját a helyére, majd kinyújtóztam a matracon.

Hát, gondoltam magamban, *sikerült kikászálódnom a csöbörből*. De túl fáradt voltam ahhoz, hogy törődjek azzal, mit jelent ez a holnapra nézve. Másodpercek alatt az öntudatlanságba süllyedtem.

Amikor felébredtem, a plafon réseiben ragyogott a napfény, és valaki fütyörészett.

A füttyszó elhallgatott.

Végre - dünnyögte Jeb, amikor megrebbent a szemem.

Az oldalamra gördültem, hogy ránézzek; ahogy megmozdultam, Jamie keze lecsúszott a karomról. Valamikor éjszaka biztos értem nyúlt - vagyis hát nem értem, hanem a nővéréért.

Jeb a szikla alkotta ajtófélfának dőlt, kezét összefonva a mellkasán. - Jó reggelt - köszönt. - Eleget aludtál?

Kinyújtóztam, úgy döntöttem, hogy elfogadhatóan kipihentem magam, majd bólintottam.

- Ó, ne kezdd már megint ezt a durcás hallgatást - morgott Jeb savanyúan.

- Bocsánat - dünnyögtem. - Jól aludtam, köszönöm.

Jamie forgolódni kezdett a hangom hallatán.

- Vanda? - szólalt meg.

Nevetséges módon meghatódtam azon, hogy az én buta kis becenevem az első szava ébredéskor.

- Igen?

Jamie pislogott, majd elsimította összegubancolódott haját a szeme elől. - Ó, szia, Jeb bácsi.

- Az én szobám nem elég jó neked, kölyök?

- Nagyon hangosan horkolsz - állította Jamie, majd ásított.

- Nem tanultál tőlem semmit? - kérdezte tőle Jeb. - Mióta hagysz egy vendéget és egy hölgyet a padlón aludni?

Jamie hirtelen felült, és zavartan körbebámult. Összevonta a szemöldökét.

- Ne keserítsd el - kértem Jebet. - Ragaszkodott hozzá, hogy ő aludjon a matracon. Akkor raktam arrébb, amikor aludt.

Jamie szipákolt. - Mel is mindig ezt csinálta.

Kicsit tágabbra nyitott szemmel bámultam rá, hátha veszi a figyelmeztetést.

Jeb felkacagott. Ránéztem, és láttam, hogy ugyanolyan ugrásra kész macskaarcot vág, mint előző nap. Azt a megfejtett-rejtély arckifejezést. Odasétált, és megrúgta az ágy szélét.

- Már így is lemaradtál az első óráról. Sharon nem fog örülni, úgyhogy szedd a lábad.

- Sharon *soha* nem örül - panaszkodott Jamie, de aztán gyorsan talpra ugrott.

- Eridj, fiam.

Jamie megint rám nézett, majd megfordult, és eltűnt a folyosón.

- És most - szólalt meg Jeb, amint magunkra maradtunk. - Azt hiszem, ezt a dadás hülyeséget már így is elég ideig játszottuk. Én elfoglalt ember vagyok. Itt mindenki elfoglalt - túl elfoglalt ahhoz, hogy strázsálással szórakozzon. Úgyhogy ma muszáj lesz velem jönnöd, amíg elintézem a dolgaimat.

Éreztem, hogy tátva marad a szám.

Jeb mosolytalanul bámult rám.

- Ne nézz olyan rémülten - mordult fel. - Nem lesz semmi baj. - Megveregette a puskáját. - A házam nem kisbabáknak való.

Ezzel nem szállhattam vitába. Vettem három gyors, mély levegőt, és megpróbáltam megnyugodni. A vér olyan hangosan dobolt a fülemben, hogy ahhoz képest Jeb hangja halknak tűnt, amikor ismét megszólalt.

- Gyerünk, Vanda. Elszalad a nap.

Megfordult, és kitrappolt a szobából.

Egy percre lefagytam, de azután utánatámolyogtam. Jeb nem blöffölt - már el is tűnt a következő kanyar mögött. Gyorsan fel akartam zárkózni mögéje, mert halálra rémültem a gondolattól, hogy esetleg belefutok valaki másba ebben a nyilvánvalóan lakatlan szárnyban. Még azelőtt utolértem, hogy odaért volna ahhoz a csomóponthoz, ahol összefutottak az alagutak. Rám se nézett, amikor lelassítottam mellette, és átvettem a tempóját.

- Épp ideje, hogy beültessük az északkeleti földet. Először fel kell kapálnunk a talajt. Remélem, nem zavar, ha piszkos lesz a kezed. Ha végeztünk, gondoskodom róla, hogy meg tudjál tisztálkodni. Szükséged lenne rá. - Ezzel célzásértékűen beleszimatolt a levegőbe, majd elnevette magát.

Éreztem, hogy felforrósodik hátul a nyakam, de nem reagáltam erre az utolsó mondatra. - Nem zavar, ha piszkos lesz a kezem - motyogtam. Úgy emlékeztem, az üres északkeleti földdarab kieső helyen volt. Talán sikerül egyedül dolgoznunk ott.

Miután elértük a nagytermet, egyre több ember mellett mentünk el. Szokás szerint mindannyian dühösen bámultak ránk. A legnagyobb részüket már kezdtem felismerni; a középkorú nőt a hosszú, mákos copfjával, aki előző nap a locsolók csoportjában dolgozott. Az alacsony férfit a kerek pocakjával, a ritkuló homokszín hajával és pirospozsgás arcával, aki szintén vele volt. A sportos megjelenésű nő, akinek sötét karamellszín bőre volt, az első alkalommal akkor hajolt le megkötni a cipőjét, amikor napközben jártam itt. Egy másik, vastag ajkú, álmos szemű, sötétbőrű nő a konyhában állt, két fekete hajú gyerekkel - talán az anyjuk? Maggie mellett is elmentünk; ő elítélő pillantást vetett Jebre, és elfordult tőlem. Elhagytunk egy sápadt, beteges kinézetű, fehér hajú embert is, akit biztosan nem láttam még. Majd elhaladtunk Ian mellett.

- Hahó, Jeb - köszönt a férfi vidáman. - Mi a tervetek?

- Megforgatjuk a talajt a keleti mezőn - mordult fel Jeb.

- Kell egy kis segítség?

- Hát *jobb,* ha hasznossá teszed magad - dünnyögte Jeb.

Ian ezt beleegyezésnek vette, és csatlakozott hozzánk. Libabőrös lettem a hátamra szegezett tekintetétől.

Elmentünk egy fiatalember mellett, aki nem lehetett sokkal idősebb Jamie-nél - sötét haja az égnek meredt olajszínű homlokán, mintha acélgyapotból lenne.

- Szia, Wes - köszönt neki Ian.

Wes némán figyelte, ahogy elhaladunk mellette. Ian nevetett az arckifejezésén.

Odaértünk Dokihoz.

- Hahó, Doki - köszönt Ian.

- Szervusz, Ian - biccentett Doki. Kezében egy nagy kupac kenyértészta volt. Az ingét sötét, durva liszt borította. - Jó reggelt, Jeb. Jó reggelt, Vanda.

- Jó reggelt - válaszolt Jeb.

Én szorongva biccentettem.

- Viszlát később - köszönt el Doki, elsietve a terhével.

- Vanda, mi? - kérdezte Ian.

- Az én ötletem volt - dicsekedett el Jeb. - Szerintem illik rá.

Ian erre csak annyit válaszolt, hogy érdekes.

Végre odaértünk az északkeleti veteményeshez, ahol porba hulltak az álmaim.

Több ember volt itt, mint a folyosókon - öt nő és kilenc férfi. Mind abbahagyták a munkát, és rosszalló pillantásokat vetettek ránk, ahogy ez lenni szokott.

- Ügyet se vess rájuk - dünnyögte oda nekem Jeb.

Ő maga is követte a saját tanácsát; odament egy kupac szerszámhoz a legközelebbi fal mellett, bedugta a puskát a derékszíjába, és fogott egy csákányt és két lapátot.

Ilyen távol tőle kiszolgáltatottnak éreztem magam. Ian csak egy lépéssel volt mögöttem - a lélegzetét is hallottam. A többiek a teremben továbbra is rosszindulatúan meredtek rám, a szerszámaikat még mindig a kezükben tartva. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy a csákányok és a kapák, amelyekkel a földet törték fel, könnyedén eltörhetnek egy testet is. Az arckifejezésüket látva úgy tűnt, ez nem csak nekem futott át az agyamon.

Jeb visszatért, és odanyújtotta nekem az egyik lapátot. Megragadtam a sima, kopott nyelét, és felmértem a súlyát. Az emberek tekintetében csillogó vérszomjat látva nehéz volt nem fegyverként gondolnom rá. Ez nem tetszett nekem. Nem hittem, hogy képes lennék fegyverként használni, akár csak védekezésre is.

Jeb Iannak adta a csákányt. A hegyes, fekete fém halálosnak tűnt a férfi kezében. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy el ne ugorjak a közeléből.

- Menjünk oda a hátsó sarokba.

Jeb legalább a legkihaltabb sarokba vezetett a hosszú, napos teremben. Úgy rendezte, hogy Ian törje fel előttünk a megkeményedett talajt, míg én forgattam át a nagyobb rögöket, ő pedig mögöttünk porhanyósította a földet a lapátja élével.

Látva, hogy csorog az izzadtság Ian világos bőrén - pár másodperc után levette az ingét a tükrök perzselő fényében -, és hallva Jeb zihálását mögöttem, nyilvánvalóvá vált, hogy nekem van a legkönnyebb dolgom. Azt kívántam, bár nehezebb feladatot kaptam volna, valami olyat, ami eltereli a figyelmemet arról, hogy mit csinál a többi ember. Minden mozdulatra megrettentem és összerezzentem.

Ian munkáját nem tudtam volna elvégezni - nem voltak olyan vastag kar- és hátizmaim, amelyek segítségével bele lehet vágni a kemény talajba. De úgy döntöttem, megcsinálom, amit Jeb feladatából meg tudok, és elővagdosom a rögöket apróbb darabokra, mielőtt továbbmegyek. Ez segített egy kicsit - lefoglalta a tekintetem, és annyira elfárasztott, hogy kénytelen voltam a munkára koncentrálni.

Ian időnként vizet hozott nekünk. Az egyik nőnek - alacsony és szőke, a konyhában láttam előző nap - láthatóan az volt a feladata, hogy ellássa vízzel a többieket, de minket kihagyott. Ian minden alkalommal három ember részére elég innivalót hozott. Az irántam tanúsított közönye nagyon zavart. Most már nem kívánná a halálomat? Vagy csak az alkalomra vár? A víznek mindig furcsa íze volt errefelé - kénes és állott -, de most már gyanakodni is kezdtem rá. Amennyire csak tudtam, megpróbáltam elnyomni magamban a paranoiát.

Elég keményen dolgoztam ahhoz, hogy a tekintetem és az elmém is el legyen foglalva; észre sem vettem, amikor elértük az utolsó sor végét. Csak akkor álltam le, amikor Ian is. A feje fölé emelve a csákányt kinyújtózott, és megropogtatta a csontjait. Én elhúzódtam a magasba emelt szerszámtól, de nem vette észre. Ráébredtem, hogy mindenki más is abbahagyta a munkát. Lenéztem a frissen felkapált földre, ami mindenhol ugyanolyan volt a teremben, és rádöbbentem, hogy elkészültünk a veteményessel.

- Szép munka volt - közölte a csoporttal Jeb hangosan. - Majd holnap bevetjük és meglocsoljuk.

A termet megtöltötte a halk csevegés és csörgés, ahogy visszavitték a szerszámokat a fal mellé. A beszélgetés részben köznapi volt, részben még

mindig feszült a jelenlétem miatt. Ian kinyújtotta a kezét a lapátomért, én pedig átadtam neki, és éreztem, hogy az amúgy sem túl rózsás kedvem teljesen elborul. Nem volt kétségem afelől, hogy én is beletartozom Jeb többes szám, első személyébe. A holnap éppen olyan nehéz lesz, mint ez a nap volt.

Gyászosan néztem Jebre, ő pedig visszamosolygott rám. Volt a mosolyában egy kis önelégültség, amiből úgy éreztem, tudja, mire gondolok - és nemcsak kitalálja, mi zavar, de ráadásul jól is szórakozik rajta.

Az én őrült barátom rám kacsintott. Megint rádöbbentem, hogy az emberek között nem is számíthatok jobb barátságra.

- Holnap találkozunk, Vanda - kiáltott oda Ian a szoba túlsó végéből, majd felnevetett.

Mindenki csak bámult.

24. Türelem

Való igaz, hogy nem volt túl jó szagom.

Már nem is számoltam, hány napot töltöttem itt - talán most már több mint egy hetet? kettőt? -, és végig ugyanabba a ruhába izzadtam, amit a katasztrofális sivatagi túrámon viseltem. Olyan sok só száradt a pamutingembe, hogy merev harmonikába keményedett. Eredetileg halványsárga volt - most pecsétes, beteges mintája ugyanolyan sötétlila alapra rajzolódott, mint a barlang talajának színe. Rövid hajam zsírossá és tüskéssé vált; éreztem, hogy vad csomókban áll összevissza a fejemen, tetején hegyes taréjjal, mint a kakasoknak. Nem láttam mostanában az arcom, de úgy képzeltem, kétfajta lila borítja: a barlang porának lilája, és a gyógyulófélben lévő véraláfutásaim.

Úgyhogy tisztában voltam azzal, hogy Jebnek igaza van - igen, szükségem volt fürdésre. És új ruhákra is, hogy legyen értelme a fürdésnek. Jeb felajánlotta Jamie cuccainak egy részét, hogy azokat viseljem, amíg az enyém megszárad, de nem akartam Jamie amúgy sem túl nagyszámú ruhakészletének egy részét kinyújtani. Szerencsére Jared holmija közül semmit nem ajánlott fel. Végül egy öreg, de tiszta flanelingben állapodtunk meg, aminek le volt hasítva az ujja, és egy kifakult, lyukas, levágott szárú mackónadrágban, aminek hónapok óta nem került gazdája. Ezeket a karomon tartottam - a kezemben pedig egy halom rémesen bűzlő, tessék-lássék összegyúrt valamit, amiről Jeb azt állította,

hogy házi készítésű kaktuszszappan -, miközben vonakodva követtem Jebet abba a szobába, ahol a két vízfolyás volt.

Ismét nem voltunk egyedül, én pedig ismét szörnyen csalódottan fogadtam ezt a helyzetet. Három férfi és egy nő - a mákos copfos - töltöttek meg vízzel vödröket a keskenyebb patakból. Hangos fröcskölés és nevetés visszhangzott a fürdőszobából.

- Hát, kivárjuk a sorunkat - jelentette ki Jeb.

A falnak dőlt. Én mereven álltam mellette, a négy szempár kellemetlen kereszttüzében, a saját tekintetemet a sötét színű, meleg forráson tartva, aminek vize a málló talaj alatt szaladt.

Rövid várakozás után három nő jött ki a fürdőszobából, nedves hajukból az ingük hátuljára csöpögött a víz - az egyikük a sportos, karamellszínű nő volt, a másik egy fiatal szőke, akit még nem láttam, és Melanie unokahúga, Sharon. Nevetésük azonnal elhalt, amikor észrevettek minket.

- Jó napot, hölgyek - köszönt Jeb, megbökve homlokát, mintha a kalapja karimájával tenné.

- Szervusz, Jeb - reagált szárazon a karamellszínű nő.

Sharon és a másik lány úgy tettek, mintha nem is látnának minket.

- Hát jó, Vanda - szólalt meg Jeb, amikor elmentek. - Rajtad a sor. Rosszkedvű pillantást vetettem rá, majd beóvatoskodtam a sötét helyiségbe. Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy lejt a talaj - biztos voltam benne, hogy legalább egy méter lehetett a vízig. Levetettem a cipőimet, hogy megérezzem a nedvességet a lábujjaimmal.

Nagyon sötét volt. Visszaemlékeztem a medence koromfekete felszínére - megteltem mindenféle kósza gondolattal, hogy mi lapulhat átlátszatlan víztükör alatt, és megborzongtam. De minél tovább habozok, annál tovább kell itt lennem, úgyhogy a cipőim mellé raktam a tiszta ruhát, magamnál tartottam a büdös szappant, és óvatosan előrecsoszogtam, amíg oda nem értem a medence széléhez.

A víz hűvös volt a külső terem párás levegőjéhez képest. Jó érzés volt. Ettől nem múlt ugyan el a rettegésem, de így is értékeltem az élményt. Hosszú idő eltelt már, mióta bármit is ennyire kielégítőnek találtam volna. Anélkül, hogy levettem volna a piszkos ruhámat, derékig belegázoltam. Éreztem, ahogy a patak sodrása a bokám körül örvénylik, simogatja a sziklát. Örültem, hogy nem állóvíz van itt - rosszul esett volna bemocskolni, amilyen piszkos voltam.

Leguggoltam a tintafeketeségbe, amíg a vállamig el nem borított. Végigfuttattam a szappant a ruhámon, mert úgy véltem, ez a legegyszerűbb

módja annak, hogy megtisztítsam. Ahol a szappan a bőrömhöz ért, kicsit égetett.

Levettem a ruhát, és a víz alatt kisikáltam. Majd újra és újra kiöblítettem, amíg biztosra nem vettem, hogy semmi verejték vagy könny nem maradhatott benne, kicsavartam, és kiterítettem a földre, a cipőim vélt helye mellé.

A szappan a csupasz bőrömet még inkább égette, de elviseltem, mert ez volt az ára, hogy megint tiszta legyek. Amikor végeztem, a bőröm mindenhol szúrt, és úgy éreztem, mintha lenyúzták volna a fejbőrömet. Mintha a véraláfutásaim környéke érzékenyebb lett volna a többi részemnél - minden bizonnyal még megvannak. Örültem, hogy letehetem a szappant a földre, és újra és újra leöblíthetem a testem, ahogy a ruhámmal tettem korábban.

Furcsán keveredett bennem a megkönnyebbülés és a csalódottság, amikor kiszálltam a medencéből. A víz nagyon kellemes volt, ahogy a tiszta, bár égő bőröm is. De éppen elég volt már a vakságból, és azokból a dolgokból, amiket beleképzeltem a sötétségbe. Addig tapogatóztam körbe, amíg meg nem találtam a száraz ruhákat, amiket gyorsan magamra is húztam, majd beledugtam a víztől ráncos lábaim a cipőimbe. A tiszta ruhámat az egyik kezembe vettem, a szappant pedig óvatoskodva a másik kezem két ujja közé fogtam.

Jeb nevetett, amikor felbukkantam; tekintete a kényeskedő szappantartásomra szegeződött.

- Megérzi az ember, ugye? Próbálunk javítani rajta. - Kinyújtotta a tenyerét, amit az ingujja védett, én pedig rátettem a szappant.

Nem válaszoltam a kérdésére, mert nem voltunk egyedül; többen sorakoztak mögötte némán - öten, mindannyian a kapálásból.

Ian volt az első a sorban.

- Jobban nézel ki - közölte velem, de a hangsúlyából nem tudtam megállapítani, hogy meg van lepve vagy fel van háborodva ezen.

Felemelte az egyik karját, és hosszú, sápadt ujjai a nyakam felé nyúltak. Összerezzentem, mire ő gyorsan leengedte a kezét.

- Ne haragudj ezért - motyogta.

Vajon arra gondolt, hogy most megijesztett, vagy hogy egyáltalán ilyen nyomokat hagyott a nyakamon? El nem tudtam képzelni, hogy azért kérne bocsánatot, mert megpróbált megölni. Minden bizonnyal még mindig a halálomat kívánja. De nem fogom megkérdezni. Elindultam, Jeb pedig követett.

- Szóval a mai nap nem is volt olyan rossz - jelentette ki, miközben végigsétáltunk a sötét folyosón.

- Nem volt olyan rossz - dünnyögtem. Végtére is, senki sem gyilkolt meg. Az ilyesmi mindig feldobta a napomat.

- A holnap még jobb lesz - ígérte az öregember. - Mindig is szerettem vetni. Elbűvöl, hogy a kicsi, halottnak tűnő magok milyen csodálatosan sok életet rejtenek magukban. Ettől úgy érzem, hogy egy megviselt öregember is jó lehet még valamire. Még ha csak komposztnak is - nevetett fel a saját viccén.

Amikor odaértünk a nagy veteményeskertbe, megfogta a könyökömet, és ezúttal nyugat helyett kelet felé irányított.

- Ne is próbáld meg elhitetni velem, hogy nem éheztél meg ebben a rengeteg fizikai munkában. Nem tartozik a munkaköri leírásomba a szobaszerviz biztosítása. Kénytelen leszel ott enni, ahol a többiek.

A padlóra meredtem, de hagytam, hogy a konyhába vezessen.

Szerencse, hogy ugyanazt ettük, mint bármikor máskor, mert ha valami csoda folytán egy bélszínszelet vagy egy zacskó burgonyaszirom materializálódott volna előttem, képtelen lettem volna bármit is érzékelni az ízéből. Minden önuralmamra szükségem volt, már csak ahhoz is, hogy lenyeljek egy falatot - még ezt a kis neszt is nehezemre esett kiadni a megjelenésünket követő síri csendben. A konyha nem volt tele, csak tízen lebzseltek a pultok körül kemény zsömléjüket majszolva és a vizes levest kortyolgatva. De megint sikerült befagyasztanom a társalgást. Azon töprengtem, meddig mehetnek így a dolgok.

A válasz pontosan négy nap volt.

Az is ennyibe került, hogy megértsem Jeb tervét - hogy milyen szándék rejlett szívélyes házigazdából goromba pokróc szakaszvezetővé való hirtelen átváltozása mögött.

A kapálást követő napot ugyanabban a veteményesben töltöttem vetéssel és öntözéssel. Másik csoport volt most velünk, mint előző nap; úgy véltem, biztosan van valamiféle meghatározott munkabeosztása az embereknek. Maggie is ebben a csoportban volt, és a karamellbőrű nő is, de az ő nevét nem tudtam. Legnagyobbrészt mindenki csendben dolgozott. A némaság természetellenesnek tűnt - a jelenlétem elleni tiltakozásnak.

Ian ismét velünk dolgozott, pedig nagyon valószínű, hogy máshol lett volna dolga, és ez zavart.

Megint a konyhában kellett ennem. Jamie is ott volt aznap, ezzel megmentette a helyiséget a teljes némaságtól. Tudtam, hogy túl érzékeny ahhoz, hogy ne vegye észre a kínos csendet, de szándékosan figyelmen

kívül hagyta, és úgy tett, mintha csak Jeb és én lennénk a helyiségben. Csicsergett arról, milyen volt a napja Sharonnal, eldicsekedett, hogy leszidták, mert beszélgetett óra alatt, és elpanaszolta, milyen büntetőfeladatokat kapott ezért. Jeb fél szívvel korholta. Mindketten nagyon ügyesen tettek úgy, mintha minden rendben lenne. Én nem tudok színészkedni. Amikor Jamie megkérdezte, milyen volt a napom, csak a tányéromra meredve egyszavas válaszokat tudtam motyogni. Úgy tűnt, ez elszomorítja, de nem erőltette a dolgot.

Éjszaka már más volt a helyzet - nem hagyott békén, amíg könyörögni nem kezdtem, hogy engedjen aludni. Jamie visszaigényelte a szobáját, elfoglalta Jared térfelét, és ragaszkodott hozzá, hogy én meg foglaljam el az övét. Ez nagyon hasonlított ahhoz, ahogy Melanie fejében éltek a dolgok, és ő örült ennek az elrendezésnek.

Jeb is. - Így megspórolom, hogy folyamatos őrségről kelljen gondoskodnom. Tartsd kéznél a puskát, és ne felejtkezz meg róla - tanácsolta Jamie-nek.

Megint tiltakoztam, de sem az öregember, sem a fiú nem volt hajlandó odafigyelni rám. Úgyhogy Jamie a másik oldala mellé rakta a puskát, én meg idegeskedtem és rosszat álmodtam miatta.

A harmadik munkanapon a konyhában dolgoztam. Jeb megmutatta, hogy kell a durva kenyértésztát megdagasztani, kiteríteni kerek kupacokban és megkeleszteni, és később hogyan kell tüzet rakni a nagy kő aljánál, amikor már elég sötét van ahhoz, hogy kimehessen a füst.

A délután közepén Jeb elment.

- Hozok még lisztet - dünnyögte a derékszíjával játszadozva, ami a puskát tartotta.

A másik néma nő, aki mellettünk dagasztotta a tésztát, fel se nézett. Én konyákig a ragacsos masszában voltam, de elkezdtem levakarni, hogy Jebbel tudjak menni.

Jeb elvigyorodott, rápillantott a nőre, aki oda se bagózott ránk, majd sarkon fordult, és kilódult a szobából, még mielőtt feltápászkodhattam volna.

Én megmerevedtem a guggoló helyzetben, és visszafojtottam a lélegzetem. Rámeredtem a három nőre - a fiatal szőkére a fürdőszobából, a mákos copfosra, és a vastag ajkú anyára - arra várva, hogy rájöjjenek, most végezni tudnak velem. Se Jeb, se a puska, a kezemet fogva tartja a ragacsos tészta - semmi sem állíthatja meg őket.

De a nők csak folytatták a dagasztást és a cipók megformálását, és láthatóan észre sem vették azt, ami majd' kiszúrta a szemüket. Egy hosszú,

visszafojtott pillanat után én is újra elkezdtem a tésztát gyúrni. A mozdulatlanságom valószínűleg hamarabb ráébresztené őket a helyzetre, mintha folytatom a munkát.

Jeb már egy örökkévalóság óta eltűnt. Talán úgy értette, malmot ácsol, amiben *őröl* még egy kis lisztet, hogy legyen mit idehoznia. Más magyarázatot nem találtam a véget nem érő távolmaradására.

- Hát, nem siettél - bökte oda a mákos copfos asszony, amikor visszaért, úgy hogy nem csak képzelődtem.

Jeb ledobta a nehéz vászonzsákot, ami nagy puffanással ért földet. - Ez nagyon sok liszt. Csak próbáld meg felemelni, Trudy.

Trudy felhorkantott. - Úgy látom, rengetegszer megálltál pihenni, miközben idehoztad.

Jeb rávigyorgott. - Pontosan.

A szívem, ami egész idő alatt kismadárként vert, most kevésbé eszelős ritmust vett fel.

Másnap tükröket tisztítottunk abban a teremben, ahol a kukorica nőtt. Jeb elmondta, hogy ezt rendszeresen el kell végezni, mert a pára és a por keveréke egyre vastagabb rétegben ülepszik rájuk, amíg a fény annyira el nem halványul, hogy nem elég többé a növényeknek. Megint Ian dolgozott velünk, ő mászkált a rozoga létrán, én meg Jeb pedig alulról tartottuk, hogy ne dőljön el. Ez nem volt könnyű, tekintve Ian súlyát, és a házi gyártású létra rossz egyensúlyát. A nap végére a karom merevvé vált, és sajgott.

Amíg el nem készültünk és el nem indultunk a konyhába, észre sem vettem, hogy Jeb rögtönzött fegyvertokja, amit mindig viselt, ezúttal üres.

Hangosan levegő után kezdtem kapkodni, és úgy lebénult a térdem, mint egy ijedt kiscsikóé. Megtorpantam.

- Mi a baj, Vanda? - kérdezte Jeb túlságosan is ártatlan hangon.

Válaszoltam volna, ha Ian nem áll közvetlenül mellette, élénk kék szemeiben csodálkozással figyelve furcsa viselkedésemet.

Úgyhogy csak egy tágra nyílt pillantást vetettem Jebre, amiben hitetlenkedés keveredett szemrehányással, majd a fejemet csóválva lassan ismét elindultam mellette. Jeb felnevetett.

- Hát ez meg mi volt? - kérdezte tőle Ian, mintha én süket lennék.

- Fogalmam sincs - válaszolta Jeb; úgy tudott hazudni, ahogy csak egy ember tud, rezzenéstelen arccal, lelkifurdalás nélkül.

Ügyesen hazudott, és el kellett gondolkoznom azon, vajon az, hogy ma nem hozta magával a puskát, illetve hogy előző nap egyedül hagyott: ez a sok erőfeszítés, amit arra fordított, hogy emberek közé kényszerítsen, nem arra szolgál-e, hogy megölessen anélkül, hogy neki kellene ezzel

bepiszkolni a kezét. A barátságunk csak az én fejemben létezik? Az is csak egy hazugság lenne?

Ez volt a negyedik nap, amikor a konyhában ettem.

Jeb, Ian és én besétáltunk a hosszúkás, forró terembe - egy csomó ember közé, akik halkan beszélgettek a napi eseményekről -, és semmi nem történt.

Semmi nem történt.

Nem hallgatott el hirtelen a társalgás. Senki nem vetett rám vasvillapillantásokat. Úgy tűnt, senki még csak észre sem vesz.

Jeb odavezetett egy üres pulthoz, majd elment, hogy szerezzen hármunknak elég kenyeret. Ian mellém telepedett, és teljes természetességgel odafordult a másik oldalán ülő lányhoz. Az a fiatal lány volt az - Ian Paige-nek szólította.

- Hogy vagy? Hogy bírod Andy nélkül? - kérdezte tőle.

- Nem lenne semmi bajom, ha nem aggódnék ennyire - válaszolta a lány az ajkát harapdálva.

- Most már nagyon hamar hazatér - biztosította Ian. - Jared mindig mindenkit hazahoz. Ebben nagyon tehetséges. Mióta velünk van, nem voltak balesetek, és nem történt semmi baj. Andynek sem lesz semmi baja.

Az érdeklődésem rögtön fellángolt, amikor Ian Jaredet említette - Melanie, aki újabban rendkívül aluszékony volt, forgolódni kezdett -, de Ian nem mondott többet. Csak megveregette Paige vállát, és odafordult Jebhez, hogy elvegye tőle az ételt.

Jeb mellém ült le, és az arcán tisztán látható elégedettséggel nézett végig a termen. Én is körbenéztem, hátha kiderül, mit látott. Valószínűleg ilyen szokott lenni minden, amikor nem vagyok itt. De ma valahogy úgy tűnt, mintha senkinek nem lenne kifogása ellenem. Valószínűleg megelégelték, hogy állandóan félbeszakítom az életüket.

- Kezdenek leülepedni a dolgok - jegyezte meg Ian Jebnek.

- Tudtam, hogy ez lesz. Mindnyájan értelmes emberek vagyunk itt.

Összevontam magamban a szemöldökömet.

- Pillanatnyilag ez így is van - nevetett Ian. - A bátyám most nincs itt.

- Pontosan - értett vele egyet Jeb.

Érdekesnek találtam, hogy Ian az értelmes emberek közé számította magát. Vajon nem vette észre, hogy Jebnél nincs fegyver? Ekkor már majd' kilyukadt az oldalam a kíváncsiságtól, de nem kockáztathattam meg, hogy felhívjam rá a figyelmét, ha nem figyelt fel rá.

Az étkezés abban a szellemben folytatódott, ahogy elkezdődött. Az élet ment tovább Jeb erődjében. Az újdonság varázsa minden bizonnyal

lekopott rólam. Ettől a gondolattól furcsán reménykedővé váltam. A remény hiú ábránd volt az én helyzetemben, mégis belém kúszott, és színesebbre festette a jövőképemet, mint amilyen eddig volt.

Amikor befejeztük a vacsorát, Jeb kijelentette, hogy megérdemlem a pihenést. Megint úriemberré vedlett, és elkísért egészen az ajtómig.

- További szép napot, Vanda - bökte meg a képzeletbeli kalapját.

Vettem egy mély levegőt, és összeszedtem a bátorságom. - Jeb, várj...

- Igen?

- Jeb... - Haboztam, mert megpróbáltam udvariasan megfogalmazni. - Én... hát, lehet, hogy ez butaság, de valahogy azt képzeltem, hogy barátok vagyunk.

Áthatóan vizslattam az arcát, annak jelét keresve, hogy hazudni készül-e nekem. Egyszerűen csak kedvesnek nézett ki, de mit tudok én a hazugság jeleiről?

- Hát persze, hogy azok vagyunk, Vanda.

- Akkor miért próbálsz megöletni?

Jeb bozontos szemöldöke összeszaladt meglepetésében. - Hogy jut ilyen eszedbe, kedveském?

Felsoroltam a bizonyítékaimat. - Ma nem hoztad magaddal a puskát. Tegnap pedig egyedül hagytál.

Jeb elvigyorodott. - Azt hittem, utálod azt a puskát.

Vártam, hogy válaszoljon.

- Vanda, ha azt akartam volna, hogy meghalj, az első napot sem éled túl.

- Tudom - motyogtam, és szégyellni kezdtem magam anélkül, hogy tudtam volna, miért. - Ezért olyan *zavarba ejtő* az egész.

Jeb vidáman felnevetett. - Nem, dehogy akarom, hogy meghalj! Ez a lényege az egésznek. Azon vagyok, hogy megszokjanak, hogy elfogadják a helyzetet, anélkül, hogy ráébrednének. Ez olyan, mint békát főzni.

A homlokom csupa döbbent ránc lett a szélsőséges hasonlattól.

Jeb elmagyarázta. - Ha forró vízbe dobja az ember a békát, rögtön kiugrik. De ha egy fazék langyos vízbe rakod, és lassan melegíted, a béka nem fog rájönni, mi történik, amíg túl késő nem lesz. Főtt béka. Csak a fokozatosságra kell figyelni.

Ezen elgondolkoztam pár pillanatig.

- Jeb?

- Igen?

- Én vagyok a béka a vízben?

Jeb felnevetett. - Ezt meghagyom neked, találgass csak. Az önvizsgálat jó tesz a léleknek. - Megint felnevetett, ezúttal hangosabban, miközben elfordult, hogy elmenjen. - Mármint nem úgy értve.

- Várj - kérdezhetek még valamit?

- Hát persze. Szerintem ennyi jár neked, mindazon kérdések után, amiket én tettem fel neked.

- *Miért* vagy a barátom, Jeb?

Jeb egy másodpercre a válaszon gondolkozva összecsücsörítette az ajkát.

- Tudod, hogy kíváncsi típus vagyok - kezdte, én pedig bólintottam. - Hát, én egy csomó lelket megfigyeltem már, de soha nem beszéltem egyikkel sem. Egyre több kérdés halmozódott fel bennem... Ráadásul, mindig is úgy gondoltam, hogy ha megvan az emberben a szándék, akkor szinte bárkivel ki lehet jönni. És szeretem gyakorlatban is kipróbálni az elméleteimet. És látod, itt vagy te, az egyik legkedvesebb lyány, akit ismerek. Nagyon érdekes egy lélekkel barátkozni, és én extrakülönlegesnek érzem magam attól, hogy sikerült.

Ezzel rám kacsintott, csípőből meghajolt, és elsétált.

* * *

Attól, hogy most már értettem Jeb terveit, nem lett könnyebb a dolgom, amikor emelni kezdte a tétet.

Most már soha nem vitte magával a puskát. Nem tudtam, hol lehet, de hálás voltam, amiért már legalább Jamie nem alszik vele. Egy kicsit aggódtam, amikor Jamie velem volt, védtelenül, de úgy döntöttem, így kevésbé van veszélyben. Senki nem akarná bántani, ha egyszer nem jelent fenyegetést. És egyébként is, itt senki nem fog keresni.

Jeb elkezdett kisebb feladatokkal megbízni. Szaladjak vissza a konyhába egy zsemléért, mert éhes maradt. Hozzak egy vödör vizet, a veteményes sarka száraz. Hívjam ki Jamie-t az osztályból, mert Jeb beszélni akar vele. Kibújtak már a spenótok? Menjek, nézzem meg. Emlékszem a déli barlangokra? Vigyek el egy üzenetet Dokinak.

Amikor ezen egyszerű utasítások valamelyikét kellett teljesítenem, mindig a félelem verejtékes köde vett körül. Arra koncentráltam, hogy lehetőleg láthatatlan maradjak, miközben olyan gyorsan mentem végig a nagy termeken és sötét folyosókon, ahogy csak tudtam anélkül, hogy futni kezdtem volna. Általában szorosan a fal mellett haladtam lesütött szemmel. Időnként ugyanúgy megakasztottam a beszélgetéseket, mint régen, de

legnagyobbrészt ügyet sem vetettek rám. Csak akkor éreztem közvetlen halálfélelmet, amikor félbeszakítottam Sharon óráját, hogy elkérjem Jamie-t. Úgy tűnt, hogy azt a pillantást, amit Sharon vetett rám, igen hamar ellenséges megnyilvánulás fogja követni. De elengedte Jamie-t, miután suttogva kinyögtem a kérésemet, és amikor már egyedül voltunk, Jamie megfogta reszkető kezem, és állította, hogy Sharon mindenkire így néz, aki félbeszakítja az óráját.

Az volt a legrosszabb, amikor Dokit kellett felkeresnem, mert Ian ragaszkodott hozzá, hogy ő mutassa az utat. Azt hiszem, visszautasíthattam volna, de Jebet nem zavarta a dolog, és ez azt jelentette, hogy Jeb bízik abban, hogy Ian nem fog megölni. Egyáltalán nem szívesen tettem próbára ezt az elméletet, de úgy tűnt, kénytelen leszek. Ha Jeb téved, akkor Ian elég hamar alkalmat fog találni a dologra. Úgyhogy úgy mentem végig Iannal a hosszú, fekete déli alagúton, mintha tűzpróba lenne.

Az út első felét túléltem. Doki megkapta az üzenetet. Láthatóan nem lepte meg, hogy Iannal érkezem. Talán csak a képzeletem játszott, de mintha jelentőségteljes pillantást váltottak volna egymással. Félig-meddig arra számítottam ezen a ponton, hogy rákötöznek az egyik vizsgálóasztalra. Ezektől a termektől továbbra is felkavarodott a gyomrom.

De Doki csak megköszönte a fáradozásom, és elküldött, mintha sok dolga lenne. Nem tudtam megállapítani, mit csinál - több nyitott könyv volt előtte, és rengeteg kupac papír, amiken mintha csupa vázlat lett volna.

A visszafelé úton a kíváncsiságom legyőzte a félelmemet.

- Ian? - szólaltam meg, és egy kicsit nehezen jött a számra a neve így első alkalommal.

- Igen? - Meglepettnek tűnt, hogy megszólítom.

- Miért nem öltél még meg?

Ian felhorkantott. - Ez aztán az egyenes kérdés.

- Mert meg tudnál. Jeb talán dühös lenne, de nem hiszem, hogy lelőne. - Miket beszéltem? Úgy hangzott, mintha megpróbálnám meggyőzni. Beleharaptam a nyelvembe.

- Tudom - válaszolta Ian önelégült hangsúllyal.

Egy pár pillanatig csak a lépteink hangja visszhangzott mélyen és fojtottan az alagút falairól.

- Egyszerűen nem tűnik igazságosnak - válaszolta végül Ian. - Rengeteget gondolkoztam róla, és nem látom azt, hogy a megölésed bármit is jóvátenne. Olyan lenne, mintha egy közlegényt végeznének ki egy tábornok háborús bűneiért. Azt tudnod kell, hogy én nem vagyok vevő Jeb összes beteg elméletére - persze szép volna, ha úgy lenne, de csak, mert az

ember nagyon szeretne valamit, attól még nem válik valóra. De akár igaza van, akár nincs, nem úgy tűnik, mintha bármit is tudnál ártani nekünk. El kell ismerjem, úgy tűnik, őszintén kedveled azt a fiút. Nagyon furcsa látni. Mindenesetre, amíg nem veszélyeztetsz minket, egyszerűen... *kegyetlenségnek* tűnik megölni téged. Mit számít eggyel több különc ezen a helyen?

Egy pillanatra belegondoltam a *különc* szóba. Lehet, hogy ez rám a legjobb meghatározás. Hát hova tudtam én valaha is beilleszkedni?

Milyen furcsa, hogy az összes ember közül pont Iannak van ilyen meglepően gyengéd bensője. Eddig nem is tudtam, hogy a *kegyetlenség* szó számára negatívum.

Csendben várt, amíg mindezt végiggondoltam.

- Ha nem akarsz megölni, akkor miért jöttél ma velem? - kérdeztem. Megint habozott, mielőtt válaszolt volna.

- Nem vagyok biztos abban, hogy... - hallgatott el. - Jeb úgy gondolja, hogy leülepedtek a dolgok, de én nem vagyok ebben teljesen biztos. Még mindig vannak páran... Mindegy, szóval Doki és én próbáljuk rajtad tartani a szemünk, amikor csak lehet. Az nem árthat. Leküldeni téged a déli alagútba, szerintem egy kicsit merész ötlet. De Jebnek ez az erőssége - nála merészebb ember nincs.

- Te... te és Doki védelmezni próbáltok engem?

- Furcsa ez a világ, nem?

Beletelt pár másodpercbe, amíg válaszolni tudtam.

- A legfurcsább - helyeseltem végül.

25. Kényszer

Eltelt egy újabb hét, esetleg kettő - nem láttam túl sok értelmét, hogy nyomon kövessem az idő múlását, amikor annak olyan kevés jelentősége volt itt - és a dolgok egyre különösebbé váltak.

Minden nap emberekkel dolgoztam, de nem mindig Jebbel. Néha Ian volt velem, néha Doki, és néha csak Jamie. Gyomláltam veteményeseket, dagasztottam kenyeret, és sikáltam pultokat. Hordtam vizet, főztem hagymalevest, mostam ruhát a fekete medence túlsó végén, és leégettem a kezem, miközben csípős szappant gyártottam. Mindenki elvégezte a maga dolgát, és mivel nekem nem volt jogom itt lenni, kétszer annyira igyekeztem, mint bárki más. Tudtam, hogy nem leszek képes kiérdemelni a

helyem, de megpróbáltam a jelenlétemmel minél kevesebb terhet róni másokra.

Sikerült megtudnom pár dolgot a körülöttem lévő emberekről, leginkább úgy, hogy odafigyeltem arra, amiről beszélgettek. A nevüket mindenesetre megtanultam. A karamellbőrű nőt Lilynek hívták, és Philadelphiából származott. Száraz humora volt, és mindenkivel kijött, mert soha nem civódott senkivel. A bozontos hajú fekete fiatalember, Wes, gyakran megbámulta, de úgy tűnt, Lily észre sem veszi. A fiú csak tizenkilenc éves volt, és a Montana állambeli Eurekából menekült el. A vastag ajkú, álmos tekintetű anyát Lucinának hívták, a két fiát pedig Isaiahnak és Freedomnak - Freedom, vagyis Szabadság, már itt született a barlangokban, Doki segítségével. Velük nem nagyon találkoztam; úgy éreztem, hogy az anyjuk próbálja olyan távol tartani tőlem a gyerekeket, amennyire csak a rendelkezésre álló hely véges mennyisége engedi. A kopaszodó, pirospozsgás férfi Trudy férje volt; Geoffrey-nak hívták. Gyakran láttam őket egy idősebb férfival, Heath-szel, aki kora ifjúsága óta Geoffrey legjobb barátja volt; ők hárman együtt menekültek el a megszállás elől. A fehér hajú, sápadt férfit Walternek hívták, és Doki nem tudta, mi baja - laboratóriumi vizsgálatok nélkül nem is lehetett kideríteni, és még ha Dokinak sikerült is volna diagnózist felállítania, nem volt gyógyszere, amivel kikezelhette volna. Ahogy a tünetek erősödtek, Doki rákra kezdett gyanakodni. Rosszul esett, hogy végig kell néznem, amint valaki olyasmiben *haldoklik*, amit olyan egyszerű meggyógyítani. Walter fáradékony volt, de mindig vidám. A fehérszőke nőt - kontrasztosan sötét szemmel -, aki vizet hordott a többieknek azon az első napon, Heidinek hívták. Travis, John, Stanley, Carol, Violetta, Ruth Ann... Legalább a nevüket tudtam már. Harmincöt ember élt a kolóniában, ebből hatan mentek el beszerző körútra, beleértve Jaredet. Huszonkilenc ember maradtak a barlangokban, és egy nem szívesen látott idegen.

A szomszédaimról is megtudtam dolgokat.

Ian és Kyle lakott abban az üregben, aminek a bejáratára két igazi ajtót szereltek. Ian először összebútorozott Wes-szel egy másik folyosón, tiltakozásul az ottlétem ellen, de a második napon már vissza is költözött. A többi üreg szintén kiürült egy időre. Jeb azt mondta, hogy azért, mert félnek tőlem, amit nagyon viccesnek tartottam. Huszonkilenc csörgőkígyó, amint megijed egy magányos mezei nyúltól?

Paige, aki a szomszéd helyiségben lakott partnerével, Andyvel, akinek olyan nehezen bírta a távollétét, már visszatért. Lily Heidivel lakott az első üregben amit a virágos lepedő takart, Heath pedig a másodikban, amire a

kartonlapot szigetelőszalagozták. Reid és Violetta egy üreggel beljebb aludtak a folyosón, mint én, az ő lakhelyüket egy pecsétes, viseltes keleti szőnyeg takarta.

A negyedik üreg a folyosón Dokié és Sharoné volt, az ötödik pedig Maggie-é, de ők nem tértek vissza.

Doki és Sharon egy pár voltak, és Maggie, az egyik olyan ritka pillanatában, amikor megcsillantotta szarkasztikus humorát, azzal ugratta a lányát, hogy az egész civilizációnak össze kellett omlania ahhoz, hogy Sharon megtalálja az igazit: minden lányos anya álma egy orvos férj.

Sharon már nem annak a lánynak tűnt, akit Melanie emlékeiben láttam. Vajon attól változott az anyja színesebb változatává, hogy évekig kettesben éltek? Bár kapcsolata Dokival későbbi esemény volt ebben a világban, mint én, mégsem látszott rajta, hogy ellágyítaná az új szerelem.

A kapcsolatuk időtartamáról Jamie-től tudtam - Sharon és Maggie ritkán feledkeztek meg arról, hogy én is a szobában vagyok, és mindig ügyeltek arra, mit mondanak. Még mindig ők voltak a legelszántabb ellenfeleim, csak az ő bojkottjuk érződött agresszív ellenségeskedésnek.

Megkérdeztem Jamie-t, hogy került ide Sharon és Maggie. Maguktól megtalálták volna Jebet, megelőzve minket? Úgy tűnt, Jamie érti a kérdést: Melanie utolsó erőfeszítése, hogy megtalálja őket, teljes mértékben hiábavaló lett volna?

Azt állította, hogy nem volt az. Amikor Jared megmutatta neki Melanie utolsó üzenetét, és elmagyarázta, hogy Melanie-nak vége - itt egy pillanatra elhallgatott, és láttam az arcán, mit tett mindkettejükkel az a perc - akkor elindultak maguk megkeresni Sharont. Maggie egy antik kardot szegezett Jaredre, amikor az megpróbált kimagyarázkodni; nem sokon múlt a dolog.

Jamie-nek és nekem nem esett olyan nehezünkre Melanie-t szóba hozni, ahogy az várható lett volna. A nővére mindig részt vett a beszélgetéseinkben - megvigasztalta a fiút, elsimította a baklövéseimet -, bár nem volt sok mondanivalója. Az utóbbi időben ritkán szólt már hozzám, és amikor mégis, akkor fojtott hangon; többször előfordult, hogy nem voltam benne biztos, tényleg őt hallottam-e, vagy csak a saját gondolatomat arról, hogy mi járhat a fejében. De Jamie kedvéért megerőltette magát. Amikor hallottam, akkor mindig a fiúval voltam. Még ha meg sem szólalt, akkor is mindketten éreztük a jelenlétét.

- Miért olyan csendes most Melanie? - kérdezte Jamie az egyik éjjel. Ezúttal kivételesen nem a Pókokról és a Tűzízlelőkről faggatott

végeérhetetlenül. Mindketten fáradtan kidőltünk - répaegyeléssel eltöltött nehéz nap állt mögöttünk. A derekam merő görcsbe állt.

- Nagyon nehéz neki megszólalni - sokkal több erőfeszítésbe kerül, mint nekem. Most nem akar annyira mondani semmit.

- De mit *csinál* egész nap?

- Azt hiszem, minket hallgat. De nem tudom.

- Most hallod?

- Nem.

Ásítottam, Jamie pedig elnémult. Azt hittem, elaludt. Én is nagyon közel jártam hozzá.

- Gondolod, hogy el fog tűnni? Végleg? - suttogta hirtelen Jamie. A hangja elcsuklott az utolsó szónál.

Én nem szoktam hazudni, de még ha szoktam is volna, sem hiszem, hogy Jamie-nek tudtam volna. Megpróbáltam nem gondolni arra, mire utalhatnak az iránta tanúsított érzelmeim. Mert mit jelent vajon, ha a legmélyebb szeretetet, amit kilenc életem alatt megtapasztaltam, az első igazi családi kötelékhez hasonló dolgot, az első anyai kötődést egy idegen életforma képviselője iránt érzem? Szőnyeg alá söpörtem ezt a gondolatot.

- Nem tudom - válaszoltam neki. Majd, mivel ez volt a helyzet, hozzátettem, hogy remélem, nem.

- Őt is annyira kedveled, mint engem? Te is annyira utáltad őt, mint ő téged?

- Téged másképpen szeretlek. És igazából soha nem utáltam, még az elején sem. Nagyon féltem tőle, és haragudtam rá, mert miatta nem tudtam olyan lenni, mint bárki más. De én világéletemben csodáltam az erőt, és Melanie a legerősebb ember, akit valaha is ismertem.

Jamie felnevetett. - Tényleg *féltél tőle?*

- Nem hiszed el, hogy a nővéred ijesztő tud lenni? Emlékszel, amikor túlságosan felmentél a kanyonba, és amikor későn értél haza, akkor, Jared megfogalmazásában, „tűzokádó sárkánnyá” változott?

Jamie elnevette magát az emlék hatására. Én örültem, hogy sikerült elterelni a figyelmét a fájdalmas kérdésről.

Elszántan próbáltam fenntartani a békét, amennyire csak tudtam, minden egyes új társammal. Úgy éreztem, bármit hajlandó vagyok elvégezni, függetlenül attól, hogy milyen megterhelő vagy mocskos munka, de mint kiderült, tévedtem.

- Gondolkoztam egy kicsit - közölte velem Jeb az egyik nap, talán két héttel azután, hogy mindenki „lenyugodott”.

Már kezdtem megutálni ezeket a szavakat.

- Emlékszel, amikor megemlítettem, hogy esetleg taníthatnál itt egy kicsit?

Udvariasan csak annyit feleltem, hogy igen.

- Na, mit szólnál hozzá?

Ezen nem kellett sokat töprengenem. - Nem.

A visszautasításomtól váratlanul lelkifurdalás hasított belém. Eddig még soha nem mondtam nemet a hivatásom szavára. Önző dolognak tűnt. De ez nyilvánvalóan más helyzet volt. A lelkek soha nem kérnék tőlem, hogy ilyen öngyilkos dolgot műveljek.

Jeb összevonta a hernyószerű szemöldökét. - Miért nem?

- Szerinted mit szólna hozzá Sharon? - kérdeztem rezzenéstelen hangon. Ez csak egy ok volt a sok közül, de talán a legerősebb.

Jeb bólintott, még mindig összehúzott szemöldökkel, jelezvén, hogy érti, mire gondolok.

- De magasabb rendű célokat szolgálna - mordult fel.

Én felhorkantam. - Magasabb rendű célokat? Nem a lelövésem lenne a legmagasabb rendű cél?

- Vanda, ne legyél szűk látókörű - vitatkozott velem Jeb úgy, mintha a válaszom valós érv lett volna. Néha úgy éreztem, megfeledkezik róla, hogy nem is vagyok ember. - Itt egy nagyon ritka tanulási lehetőségről van szó. Ezt hiba lenne elpazarolni.

- Nem hiszem, hogy bárki is tanulni akarna tőlem. Neked vagy Jamienek szívesen mesélek ugyan...

- Nem számít, mit akarnak - erősködött Jeb. - Az számít, mi van a hasznukra. Mint a csokoládé és a spenót esete. Jó lenne, ha többet tudnánk az univerzumról - a bolygónk legújabb gazdáiról nem is szólva.

- És ez mennyiben segít nekik, Jeb? Gondolod, hogy én tudok bármit is, amivel le lehetne győzni a lelkeket? Megfordítani a dolgokat? Jeb, vége van.

- Nincs vége, amíg mi itt vagyunk - válaszolta Jeb vigyorogva, úgyhogy tudtam, hogy már megint ugrat. - Nem várom el tőled, hogy árulóvá válj, és valami szuperfegyvert adj a kezünkbe. Csak azt hiszem, többet kéne tudnunk a világról, amiben élünk.

Elfintorodtam az *áruló* szóra. - Akkor sem szolgálhatnék fegyverrel, ha akarnék, Jeb. Nincs olyan gyengeségünk, mint Achilles sarka. Nincsenek ősellenségeink az űrben, akik segítenének rajtatok, sem vírusok, amik végezni tudnának velünk, és meghagynának titeket. Sajnálom.

Tudtam, hogy Jeb nem hagyja annyiban - vajon képes beletörődni bármilyen vereségbe? Szerintem nem.

Az étkezésekkor általában Jebbel és Jamie-vel ültem, ha a fiú nem iskolában volt, vagy más irányú elfoglaltságainak hódolt éppen. Ian mindig a közelünkben foglalt helyet, bár nem közvetlenül mellettünk. Nem tudtam teljesen elfogadni az önjelölt védelmezőm szerepében. Ez túl jónak tűnt ahhoz, hogy igaz legyen, és az emberi filozófia szabályainak megfelelően ez azt jelentette, hogy nem igaz.

Pár nappal azután, hogy visszautasítottam Jeb kérését, hogy tanítsam az embereket a „saját érdekükben”, az egyik étkezés alkalmával Doki ült le mellém.

Sharon a helyén maradt, a lehető legtávolabb tőlem. Ezen a napon egyedül volt, az anyja nélkül. Nem fordult meg végignézni, hogyan jön oda hozzám Doki. Élénk színű haját aznap magas kontyba fésülte, úgyhogy láttam, milyen mereven tartja a fejét, és a vállai is keserűen megfeszültek. Ettől legszívesebben azon nyomban távoztam volna, mielőtt még Doki elmondhatná nekem, amit akar, nehogy konfrontációba keveredjek vele.

De Jamie is ott volt velem, és megfogta a kezem, amikor észrevette a szememben az ismerős, riadt csillogást. Kezdte felvenni azt a nyugtalanító szokást, hogy megérezte, mikor kezdek pánikolni. Sóhajtottam, és a helyemen maradtam. Valószínűleg nyugtalanítania kellene, hogy egy gyermek akaratának rabszolgájává váltam.

- Hogy vagyunk? - kérdezte Doki mintegy mellékesen, miközben leült mellém a padra.

Ian, aki nem messze ült tőlünk, odafordult, és úgy viselkedett, mint aki a csoportunkhoz tartozik.

Vállat vontam.

- Ma levest főztünk - hirdette ki Jamie. - Még mindig csíp a szemem.

Doki feltartotta mindkét élénkvörös kezét. - A szappan.

Jamie felnevetett. - Te győztél.

A doktor játékosan meghajolt derékból, majd odafordult hozzám. - Vanda, szeretnék kérdezni valamit... - hagyta, hogy elhaljon a hangja.

Felvontam a szemöldököm.

- Szóval, azon tűnődtem... hogy mindazon bolygókon, amiken éltél, melyik faj hasonlított a legjobban az emberre fizikailag?

Pislogtam. - Miért?

- Csak régimódi, biológusi kíváncsiság. Azt hiszem, a Gyógyítóitokon gondolkoztam... Hol szerezték a tapasztalatot ahhoz, hogy gyógyítsanak, ahelyett, hogy csak a tüneteket kezeljék, ahogy említetted? - Doki a szükségesnél hangosabban beszélt, gyengéd hangja a szokottnál messzebbre elért. Többen felnéztek - Trudy és Geoffrey, Lily, Walter...

Szorosan összefontam a karom, és megpróbáltam minél kisebb helyet elfoglalni. - Ez két külön dolog - motyogtam.

Doki elmosolyodott, és intett, hogy folytassam.

Jamie megszorította a kezem.

Ismét sóhajtottam. - Valószínűleg a Medvék a Ködök Bolygóján.

- Ahol a karmos fenevadak vannak? - suttogta Jamie.

Bólintottam.

- És miben hasonlítanak? - beszéltetett Doki.

Jeb szándékát érezve emögött, az égre emeltem a tekintetem, de folytattam. - Ők sokban hasonlítanak az emlősökre. Szőrösek és meleg vérűek. A vérük nem egészen olyan, mint a miénk, de alapjában véve ugyanazt a feladatot látja el. Ugyanolyan érzelmeik is vannak, ugyanolyan szükségük a szociális interakciókra és a kreatív önkifejezésre...

- A kreatív önkifejezésre? - Doki elbűvölten hajolt előre - vagy legalábbis úgy, mintha el lenne bűvölve. - Hogy érted?

Jamie-re néztem. - Te tudod. Miért nem mondod el te Dokinak?

- Lehet, hogy rosszul mondom.

- Nem hinném.

Jamie Dokira nézett, aki bólintott.

- Hát tudod, nekik ilyen tök jó kezük van - lelkesült be szinte azonnal Jamie. - Olyan, mintha két ízületük lenne - kétfelé tudnak fogni. - Ezzel megfeszítette a saját ujjait, mintha hátrafelé akarná hajlítani őket. - Az egyik oldala puha, mintha tenyér lenne, de a másik oldala, akár a borotvapenge! Jeget vágnak vele - jégszobrászkodnak. Olyan városokat csinálnak, amelyek csupa kristálypalotából állnak, és soha nem olvadnak el! Gyönyörűek, igaz, Vanda? - fordult oda hozzám támogatásért.

Bólintottam. - Mi ott másfajta színeket láttunk - a jég olyan volt, mint a szivárvány. A városainkra nagyon büszkék voltunk. Mindig csinosítgattuk őket. Volt egy Medve, akit úgy hívtak, hogy... hát valahogy úgy, hogy Csillámszövő, de a mi nyelvünkön ez jobban hangzott, mert mintha a jég tudta volna, mit akar az illető, és az ő álmává formálódott volna. Egyszer találkoztam vele, és megnéztem a műveit. Ez az egyik legszebb emlékem.

- Álmodnak? - kérdezte Ian csendesen.

Kelletlenül elmosolyodtam. - Nem olyan élénken, mint az emberek.

- Hogy szereznek a Gyógyítóitok tapasztalatot egy új faj fiziológiájáról? Erre a bolygóra felkészületlenül jöttek. Láttam, hogy kezdődött... láttam, hogy sétálnak ki a halálos betegek a kórházakból épen és egészségesen... - Egy V-alakú ránc jelent meg a doktor homlokán. Mint mindenki, ő is utálta a betolakodókat, de a többiekkel ellentétben ő irigyelte is őket.

Nem akartam válaszolni. Ekkor már mindenki ránk figyelt, és ez nem valami kedves kis mese volt a jégszobrász Medvékről. Ez a saját vereségük története volt.

Doki homlokát ráncolva várakozott.

- Ők... mintát vettek - motyogtam.

Ian értően elvigyorodott. - Az emberrabló ufók.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna.

Doki csücsörített. - Logikus.

A szobát eltöltő csend az itt töltött első napjaimra emlékeztetett.

- És honnan ered a fajtád? - kérdezte hirtelen Doki. - Emlékszel rá? Úgy értem, tudod, hogyan fejlődtetek ki, mint faj?

- Az Origóról - válaszoltam bólogatva. - Még mindig élnek ott közülünk. - Én ott... születtem.

- Ez olyan különleges dolog - tette hozzá Jamie. - Nem könnyű olyasvalakivel találkozni, aki az Origóról származik, ugye? A legtöbb lélek megpróbál ottmaradni, ugye, Vanda? - Meg se várta a válaszomat. Kezdtem megbánni, hogy olyan részletesen megválaszoltam a kérdéseit éjjelente. - Úgyhogy amikor valaki elköltözik, akkor olyan lesz, mint... egy híresség? Vagy mint a királyi család tagja.

Éreztem, hogy forróvá válik az arcom.

- Klassz hely - folytatta Jamie. - Sok felhő van ott, és minden rétegük más színű. Az az egyetlen bolygó, ahol a lelkek hosszan kibírják gazdatest nélkül. És az Origó gazdatestei is nagyon szépek, olyan szárnyszerű izéjük van, rengeteg csápjuk, és nagy, ezüstszínű szemük.

Doki könyökölve előrehajolt. - Emlékszel, hogy alakult ki a gazdatest-parazita kapcsolat? Hogy kezdődött a gyarmatosítás?

Jamie vállat vonva rám nézett.

- Mindig is ilyenek voltunk - válaszoltam lassan, kelletlenül. - Legalábbis mióta elég intelligensek vagyunk ahhoz, hogy tudjuk, mik vagyunk. Egyszer felfedezett minket egy másik faj - itt Keselyűknek hívjuk őket, bár inkább a személyiségük, mint a külsejük miatt. Az nem egy... kedves faj. Aztán kiderült, hogy össze tudunk velük kapcsolódni, ugyanúgy, mint az eredeti gazdafajunkkal. Amint sikerült felülkerekednünk rajtuk, hasznosítottuk a technológiájukat. Először az ő bolygójukat foglaltuk el, majd követtük őket a Sárkányok Bolygójára és a Nyári Világba - ezek gyönyörű helyek, és a Keselyűk ezeken sem viselkedtek kedvesen. Elkezdtünk gyarmatosítani; a gazdatesteink sokkal lassabban reprodukálódtak, mint mi, és rövidebb ideig éltek. Elkezdtük felfedezni a világegyetemet...

Amikor ráébredtem, mennyi tekintet szegeződik az arcomra, elhalt a hangom. Csak Sharon nem nézett rám továbbra sem.

- Majdnem úgy beszélsz róla, mintha ott lettél volna - jegyezte meg Ian csendesen. - Milyen régen volt mindez?

- Azután, hogy a dinoszauruszok kihaltak, de még mielőtt ti megjelentetek volna itt. Nem voltam ott, de megmaradt bennem néhány az anyám anyjának az anyja emlékeiből.

- *Te* mennyi idős vagy? - kérdezte Ian felém hajolva, és ragyogó kék szeme szinte a vesémbe hajolt.

- Földi években nem tudom.

- Körülbelül? - erősködött.

- Több ezer éves, talán. - Vállat vontam. - Sose tudom pontosan, mennyi évet töltöttem hibernációban.

Ian döbbenten hátradőlt.

- Azt a, milyen öreg vagy - sóhajtotta Jamie.

- De egy másik, ugyanolyan fontos szempontból fiatalabb vagyok nálad - dünnyögtem neki. - Még egyéves sem vagyok. Mindig úgy érzem magam mintha gyerek lennék.

Jamie szája sarka felfelé húzódott. Tetszett neki, hogy érettebb nálam.

- Hogyan öregedik a fajtád? - kérdezte Doki. - Mennyi ideig éltek?

- Bármennyi ideig - válaszoltam. - Amennyiben egy egészséges gazdatestben vagyunk, akár örökké is élhetünk.

Halk mormogás - haragos? ijedt? utálkozó? meg nem tudtam volna mondani - kavargott végig a barlang szélén. Rögtön tudatosult bennem, hogy ez nem volt bölcs válasz; ráébredtem, mit jelenthet ez a tény számukra.

- Nagyszerű - jött a fojtott, dühös reakció Sharon felől, anélkül, hogy a lány felém fordult volna.

Jamie megint észrevette, hogy legszívesebben útilaput kötnék a talpamra, és megszorította a kezem. Ezúttal gyengéden kihúztam a tenyerem az övéből.

- Már nem vagyok éhes - suttogtam, bár a zsemlém még szinte érintetlenül hevert előttem az asztalon. Leugrottam, és a fal mentén kimenekültem.

Jamie közvetlenül a sarkamban taposott. A veteményes nagyteremben ért utol, ahol is a kezembe nyomta a zsemlém maradékát.

- Nagyon érdekes volt, de tényleg - mondta. - Nem hiszem, hogy bárki is mérges lenne.

- Jeb biztatta fel erre Dokit, ugye?

- Te nagyon jól mesélsz - és amint erre mások is rájönnek, mindenki téged akar majd hallgatni, ahogy Jeb és én is.

- És mi van akkor, ha én *nem akarok* mesélni?

Jamie összevonta a szemöldökét. - Hát, akkor azt hiszem... hogy nem muszáj. De nekem úgy tűnt, hogy szeretsz mesélni.

- Az más. Te kedvelsz engem. - Úgy is mondhattam volna, hogy *te nem akarsz megölni,* de a célzástól rosszkedve lett volna.

- Amint megismernek az emberek, rögtön megszeretnek. Mint Ian és Doki.

- Ian és Doki nem szeretnek, Jamie. Csak a morbid kíváncsiságuk hajtja őket.

- Dehogynem.

- Naaa - nyögtem fel. Ekkor odaértünk a szobánkhoz. Félrehajtottam a spanyolfalat, és levetettem magam az ágyra. Jamie kevésbé lendületesen mellém ült, és a kezét a térde köré fonta.

- Ne legyél dühös - kérte. - Jeb csak jót akar.

Felnyögtem.

- Nem lesz olyan nehéz.

- Doki mindig ezt fogja csinálni, amikor ott vagyok a konyhába, ugye?

Jamie félénken bólintott. - Vagy Ian. Vagy Jeb.

- Vagy te.

- Mindannyian kíváncsiak vagyunk.

Megint felnyögtem, és hasra fordultam. - Jeb mindig eléri, amit akar?

Jamie egy pillanatra elgondolkozott, majd bólintott. - Aha, szerintem igen.

Haraptam egy nagyot a cipóból. Amikor elrágtam a falatot, kijelentettem, hogy szerintem ezentúl itt eszem.

- Ian akkor holnap a spenótgyomlálás közben fog majd kérdezősködni. Jeb nem kényszeríti - a saját döntése volt.

- Hát ez remek.

- Nagyon ügyesen használod a szarkazmust. Azt hittem, a paraziták - úgy értem, a lelkek - nem szeretik a negatív humort. Csak a szép dolgokat.

- Itt meglehetősen gyorsan beletanulnának, kölyök.

Jamie felnevetett, majd megfogta a kezem. - Te nem utálsz itt lenni, ugye? Nem érzed szörnyen magad?

Nagy, csokoládészínű szeme az egyik pillanatról a másikra aggodalmassá vált.

Az arcomhoz nyomtam a kezét. - Jól érzem magam - jelentettem ki, és abban a pillanatban ez teljes mértékben meg is felelt a valóságnak.

26. Visszatérés

Anélkül, hogy szándékomban állt volna, azzá a tanítóvá váltam, amivé Jeb tenni akart.

Az „órám” kötetlen volt. Esténként, az utolsó étkezés után válaszolgattam a kérdésekre. Kiderült, hogy ha erre hajlandó vagyok, akkor Ian, Doki és Jeb nappal békén hagynak, hogy az egyéb teendőimre tudjak koncentrálni. Mindig a konyhában gyűltünk össze; szívesen főztem, miközben meséltem. Ez ürüggyel szolgált arra, hogy ne válaszoljak azonnal a nehezebb kérdésekre, és hogy ne kelljen ránéznem az emberekre, ha nem akarok. Szerintem ez illett a helyzethez; az, amit meséltem, időnként felkavaró volt, de a tetteim mindig az emberek javát szolgálták.

Nem akartam beismerni, hogy Jamie-nek volt igaza. Az emberek természetesen nem *szerettek.* Nem is tudtak volna, én nem tartoztam közéjük. Jamie kedvelt, de csak valami furcsa kémiai reakció miatt, aminek semmi köze a racionalitáshoz. Jeb is kedvelt, de ő meg nem normális. A többieknél egyik eset sem áll fent.

Nem, nem szerettek. De a dolgok megváltoztak, amikor megszólaltam.

Először másnap reggel vettem ezt észre, miután válaszoltam Doki kérdéseire vacsora közben; a fekete fürdőszobában mostam ruhákat Trudyval, Lilyvel és Jamie-vel.

- Ideadnád a szappant, légyszi, Vanda? - kérte Trudy, aki balra állt tőlem.

Elektromos kisülés szaladt végig a testemen, amikor meghallottam a nevem egy ember szájából. Némán átnyújtottam a szappant, majd leöblítettem az égő kezem.

- Köszönöm - tette hozzá Trudy.

- Szívesen - motyogtam. A hangom elcsuklott az utolsó szótagnál.

Egy nappal később elmentem Lily mellett, amikor vacsora előtt elindultam megkeresni Jamie-t.

- Szia, Vanda - biccentett.

- Szia, Lily - válaszoltam kiszáradt torokkal.

Nemsokára már nem csak Doki és Ian kérdezgettek esténként. Meglepett, hogy kik hallatták a leginkább a hangjukat; a kimerült Walter, akinek nyugtalanítóan szürke volt az arca, kifogyhatatlan kíváncsiságot táplált az Éneklő Világ Denevérei iránt. Heath-nek, aki általában nem szólt semmit, hanem hagyta, hogy Trudy és Geoffrey beszéljenek helyette, be

nem állt a szája esténként. Egyszerűen elbűvölte a Tűz Világa, és bár erről meséltem a legkevésbé szívesen, addig bombázott kérdésekkel, amíg meg nem tudott minden részletet, amire emlékeztem. Lilyt leginkább a dolgok mechanikája érdekelte - az űrhajókról kérdezett, amik idehoztak bennünket, a pilótáikról, az üzemanyagukról. Lilynek magyaráztam el a kriotartályokat - mindannyian láttak már ilyet, de csak kevesen értették, mire szolgál. A szégyenlős Wes, aki általában Lily mellett ült, nem más bolygókról kérdezősködött, hanem erről. Mi tartja fent? Ha nincs pénz, nincs jutalom a munkáért, akkor miért nem hullik darabokra a lelkek társadalma? Megpróbáltam megmagyarázni, hogy nem sokban különbözik attól az élettől, amit itt a barlangokban folytatunk. Mi talán nem ingyen dolgoztunk, és nem osztottuk meg igazságosan a munkát egymás között?

- De - szakított félbe a fejét csóválva. - De ez más - ha valaki lógni akarna, ott van Jeb puskája.

Mindenki Jebre nézett, aki kacsintott, mire kitört a nevetés.

Jeb minden második éjszaka ott volt. Nem vett részt a társalgásban, csak elgondolkozva üldögélt a terem végében és időnként vigyorgott egyet.

Igaza volt a szórakoztatási faktorral kapcsolatban; furcsa módon, annak ellenére, hogy mindnyájunknak volt lábunk, a helyzet a Hínárokra emlékeztetett. Ott is használtunk egy különleges megnevezés az előadókra, olyat, mint a *Gondviselő,* vagy a *Gyógyító,* vagy a *Hajtó.* Én voltam az egyik *Mesélő*, úgyhogy amikor itt a Földön tanár lett belőlem, az nem jelentett számomra drasztikus változást, legalábbis szakmai téren. És ugyanez volt a helyzet sötétedés után a konyhában, amikor a füst és a sülő kenyér illata töltötték be a helyiséget. Mindenki leragadt ott, akárha gyökeret vert volna a lábuk. A történeteim újszerűek voltak, gondolkoznivalóval szolgáltak a szokásos dolgokon túl - a végtelenszer megismételt, verejtékes munkán túl, a mindig azonos harmincöt arcon túl, az ugyanúgy szívszorító arcok ugyanolyan emlékén túl, az egyhangú rettegés és egyhangú elkeseredettség emlékén túl, amelyek az itteniek megszokott társai voltak.

Úgyhogy a konyha mindig megtelt, amikor eljött az én időm. Csak Sharon és Maggie tüntettek mindig a távolmaradásukkal.

Körülbelül negyedik hete szolgáltam nem hivatalos tanárként, amikor megint megváltozott az élet a barlangokban.

A konyha ugyanolyan zsúfolásig telt, mint mindig. Csak Jeb és Doki hiányoztak a szokásos két főn kívül. A mellettem lévő pulton egy tepsi sötét, nyers cipó volt, kétszer akkorára kelve, mint az elején. Arra vártak,

hogy elkészüljön az előző tepsi. Trudy pár percenként ellenőrizte, hogy nem ég-e oda semmi.

Gyakran megpróbáltam Jamie-nek átadni a szót, amikor olyan témáról volt szó, amiről ő is sokat tudott. Szerettem nézni, hogy fénylik fel az arca a lelkesedéstől, és hogy gesztikulál a levegőben. Aznap Heidi a Delfinekről szeretett volna többet megtudni, úgyhogy megkértem Jamie-t, válaszoljon neki, amilyen jól csak tud.

Az emberek mindig szomorúan kérdeztek a legújabb hódításunkról. A Delfinekben önmagukat látták a megszállás első éveiben. Heidi zavarba ejtően sötét szeme a tejfelszőke hajkorona alatt tágra nyílt az együttérzéstől, miközben feltette a kérdéseit.

- Sokkal inkább hatalmas szentjánosbogaraknak tűnnek, mint halaknak, ugye Vanda? - Jamie szinte mindig hozzám fordult jóváhagyásért, bár soha nem várta meg a válaszom. - De ezek olyan bőrszerűek, három, négy vagy öt pár szárnnyal, attól függően, mennyi idősek, ugye? Úgyhogy olyan, mintha a vízben repülnének - az ottani víz könnyebb, kevésbé sűrű, mint az itteni. A nemüktől függően öt, hét vagy kilenc lábuk van, ugye, Vanda? Különböző neműek. Nagyon hosszú kezük van, és kemény, erős ujjaik, amikkel mindenfélét tudnak készíteni. Városokat építenek a víz alatt azokból az erősebb növényekből, amik ott vannak, olyanok, mint a fák, de nem azok. Ők még nem olyan fejlettek, mint mi, ugye, Vanda? Mert soha nem készítettek még űrhajót vagy telefonszerűséget a kommunikációhoz. Az emberek előrehaladottabbak.

Trudy kihúzta az elkészült tepsi zsemlét, én meg lehajoltam, hogy betoljam a megkelt tésztát a forró, füstölgő nyílásba. Kellett egy kicsit taszigálni és egyensúlyozni, hogy pont jó helyre kerüljön.

Miközben a tűz előtt verejtékeztem, a konyhán kívül valami zsibongás támadt, ami valahonnan máshonnan visszhangzott a barlangokban. Nem volt könnyű azzal a sok véletlenszerű visszaverődött hanggal és furcsa akusztikával megsaccolni itt a távolságokat.

- Hahó! - kiáltotta mögöttem Jamie, és megfordulva már csak a tarkóját láttam, ahogy kirohant az ajtón.

Felegyenesedtem a guggolásból, és tettem egy lépést utána, ösztönösen követni próbálva.

- Várj - kért Ian. - Vissza fog jönni. Mesélj nekünk a Delfinekről.

Ian a tűzhely mellett ült a padon - egy forró részen, amit én nem választottam volna -, vagyis éppen elég közel ahhoz, hogy meg tudja érinteni a csuklómat. Elrántottam a kezem a váratlan ingertől, de ott maradtam, ahol voltam.

- Mi történik odakint? - kérdeztem. Még mindig hallottam valamiféle fecsegést - mintha Jamie izgatott hangját is ki tudtam volna venni a többi közül.

Ian vállat vont. - Ki tudja? Talán Jeb... - Ismét vállat vont, mintha annyira sem érdekelné az egész, hogy elgondolkozzon rajta.

Biztos voltam benne, hogy elég hamar kiderül, úgyhogy én is vállat vontam, és elkezdtem a Delfinek elképesztően komplex családi kapcsolatairól mesélni, amíg segítettem Trudynak edényekbe pakolni a forró péksüteményt.

- A kilenc... nagyszülőből, úgymond, szóval a kilencből hat a hagyomány szerint a lárvákkal marad a kifejlődésük első szakaszában, míg a három szülő a saját hat nagyszülőjével dolgozik a családi lakhely új szárnyának kialakításán, amit majd a fiatalok foglalnak el, amikor már tudnak mozogni - magyaráztam, szememmel inkább a kezemben lévő zsemléken, mint a közönségemen, mint általában, amikor meghallottam, hogy valaki a terem végében levegő után kezd kapkodni. Automatikusan rátértem a következő mondatra, miközben végignéztem az összegyűlteken, hogy kiderítsem, kit zaklattam fel ennyire. - A maradék három nagyszülő a szokások értelmében...

Senki nem tűnt zaklatottnak. Minden fej arrafelé fordult, amerre én is. A tekintetem végigugrált a tarkójukon, egészen a sötét kijáratig.

Az első, amit megláttam, az Jamie vékony alakja volt, amint valakinek a karján függött. Valakinek, aki olyan mocskos tetőtől talpig, hogy szinte beleolvad a falba. Valakinek, aki túl magas ahhoz, hogy Jeb legyen, és egyébként is, Jeb ott állt Jamie válla mögött. Még ebből a távolságból is láttam, hogy Jeb szeme összeszűkül, az orra pedig ráncba gyűrődik, mintha izgulna - ami Jebbel nem fordul elő túl gyakran. Azt is láttam, hogy Jamie arca viszont ragyog az örömtől.

- Na, lássuk - dünnyögte Ian mellettem, hangját szinte teljesen elnyomta a tűz ropogása.

A piszkos férfi, akibe Jamie még mindig belekapaszkodott, tett egy lépést előre. Az egyik keze lassan felemelkedett, mintegy reflexmozdulattal, és ökölbe szorult.

- Mit jelentsen ez, Jeb? - A mocskos alak Jared hangján szólalt meg - Jared érzelemmentes, monoton hangján.

Összeszorult a torkom. Megpróbáltam nyelni, de valami elzárta az utat. Megpróbáltam levegőt venni, de nem sikerült. A szívem egyenetlenül vert.

Jared! Melanie ujjongása kimondottan hangos volt - az eufória néma sikolya. Sugárzó életre lobbant a fejemben. *Jared hazajött!*

- Vanda az univerzumról mesél nekünk - fecsegett Jamie lelkesen, valamiért észre sem véve Jared dühét - talán túl izgatott volt ahhoz, hogy odafigyeljen.

- *Vanda?* - visszhangozta Jared mély hangon, szinte már vicsorogva.

További piszkos alakok álltak mögötte a folyosón. Csak akkor vettem őket észre, amikor Jared vicsorgására felháborodott zsongással válaszoltak.

Egy szőke fej emelkedett ki a kővé meredt közönségből. Paige ugrott talpra. - Andy! - kiáltotta, és keresztülevickélt a körülötte ülőkön. Az egyik piszkos férfi megkerülte Jaredet, és elkapta Paige-et, mielőtt még átesett volna Wesen. - Ó, Andy! - zokogta a lány, hasonló hangon, mint Melanie.

Paige kitörésétől átmenetileg megváltozott a hangulat. A néma tömeg zsibongani kezdett, a legtöbben felálltak. A hangok üdvözlővé váltak, ahogy a többség odament köszönteni a hazatérteket. Megpróbáltam megfejteni a furcsa arckifejezésüket, ahogy mosolyt erőltettek az arcukra, és lopva visszapislogtak rám. Egy hosszú, lassú másodperc után - olyan volt, mintha az idő megfagyott volna körülöttem, mintha kővé dermedt volna - rádöbbentem, hogy *lelkiismeret-furdalásuk* van.

- Nem lesz semmi baj, Vanda - dünnyögte Ian a bajsza alatt.

Vad tekintetet vetettem rá, és az ő arcán is kutatni kezdtem a lelkifurdalás nyomait. De nem láttam rajta semmit, csak a bőr feszült meg defenzíven élénk szeme körül, miközben az újonnan érkezetteket bámulta.

- Mi az ördög, emberek? - bődült fel egy újabb hang.

Kyle - akit a koszréteg ellenére könnyedén fel lehetett ismerni a méreteiről - megkerülte Jaredet, és elindult... felém.

- Hagyjátok, hogy itt hazudozzon nektek? Hát mind megőrültetek? Vagy idevezette a Hajtókat? Most már mind *paraziták* vagytok?

Sok fej lekonyult a szégyentől. Csak páran tartották az állukat továbbra is mereven a levegőben, vállukat kihúzva: Lily, Trudy, Heath, Wes... és csodák csodája, a törékeny Walter is.

- Nyugi, Kyle - szólalt meg Walter gyenge hangján.

Kyle oda se figyelt. Elszánt léptekkel odasétált hozzám, a szeme, ami ugyanolyan vibráló kobaltkék volt, mint az öccséé, haragtól izzott. Ennek ellenére nem tudtam rajta tartani a tekintetem - folyamatosan vissza kellett néznem Jared sötét alakjára, hátha sikerül olvasnom porlepte arcában.

Melanie szerelme úgy áradt végig bennem, mint egy gátjait áttörő folyam, és ez még inkább elterelte a figyelmem a dühödt barbártól, aki egyre közelebb került hozzám.

Ian csúszott a képbe, egyszer csak előttem termett. Erőltetni kellett a nyakam, hogy mellette tovább nézhessem Jaredet.

- A dolgok megváltoztak, amíg nem voltál itt, testvérem.

Kyle hitetlenkedő arccal megtorpant. - Vagyis eljöttek a Hajtók?

- A lány nem jelent számunkra veszélyt.

Kyle foga megcsikordult, és a szemem sarkából észrevettem, hogy a zsebébe nyúl valamiért.

Ezzel végre magára tudta vonni a figyelmemet. Fegyverre számítva összehúztam magam. A szavak fojtott suttogásként buktak ki a számon. - Ne állj az útjába, Ian.

Ian nem reagált a könyörgésemre. Meglepődtem, milyen komoly aggodalmat keltett ez bennem, mennyire nem kívántam, hogy baja essék. Most nem a védelmező ösztönről volt szó, a csontig hatoló szükségről, hogy megvédjem Jamie-t vagy akár Jaredet. Egyszerűen csak nem akartam, hogy Iannak baja essék, miközben engem védelmez.

Kyle keze felemelkedett, és fény sugárzott belőle. Ian arcára irányította, és ott tartotta egy pillanatra. Ian nem fordult el.

- Akkor hát? - követelt magyarázatot Kyle, és visszatette az elemlámpát a zsebébe. - Nem vagy parazita. Akkor hogy csinálta ezt veled?

- Nyugodj le, és elmagyarázzuk.

- Nem.

Nem Kyle ellenkezett, hanem valaki a háta mögött. Néztem, ahogy Jared lassan odasétál hozzánk, a néma közönség előtt. Ahogy közelebb ért Jamie-vel, aki még mindig ott lógott hökkenten rajta, már jobban láttam, mit tükröz a sármaszk alatti arca. Még Melanie, akit megrészegített a boldogság, hogy Jared épen és egészségesen hazatért, sem érthette félre gyűlölködő arckifejezését.

Jeb minden erőfeszítését rossz emberekre pazarolta. Nem számít, hogy Trudy és Lily szóba állnak velem, hogy Ian hajlandó megvédeni a bátyjától, hogy Sharon és Maggie nem tesznek ellenem semmit. Az egyetlen ember, akit meg kellett volna győzni, mostanra meghozta a döntését.

- Nem hiszem, hogy bárkinek is le kellene nyugodnia - sziszegte Jared a fogai között. - Jeb - folytatta, oda se nézve, hogy az öregember követi-e -, add ide a puskát.

A csend, ami a szavait követte, olyan feszült volt, hogy bedugult tőle a fülem.

Abban a pillanatban, amikor megláttam, mi van az arcára írva, tudtam, hogy vége. Tisztában voltam vele, hogy mit kell tennem; Melanie is egyetértett. Amilyen halkan csak tudtam, oldalra léptem, és egy kicsit hátra, hogy Ian ne takarjon. Majd lehunytam a szemem.

- Sajnos pont nincs nálam - felelt elnyújtott hangon Jeb.

Kikukucskáltam az összeszorított szemhéjamon, Jared pedig megpördült, hogy ellenőrizze, igaz-e, amit Jeb állít.

Jared dühösen zihált az orrán keresztül. - Hát jó - morogta. Még egyet lépett felém. - De így nem lesz olyan gyors. Emberségesebb volna, ha minél előbb előkerítenéd azt a puskát.

- Kérlek, Jared, beszéljük inkább meg - szólt közbe Ian, mondat közben kitámasztva a lábát, mint aki előre tudja a választ.

- Szerintem túl sok volt már a beszédből - mordult fel Jared. - Jeb ezt rám bízta, és én döntöttem.

Jeb hangosan megköszörülte a torkát. Jared félig hátraperdült, hogy megint ránézzen.

- Mi van? - csattant fel. - Te hoztad a szabályt, öregember.

- Hát, ami azt illeti, ez így van.

Jared visszafordult felém. - Ian, tűnj el az utamból.

- Álljunk csak meg egy pillanatra - vetette közbe Jeb. - Emlékezz vissza, a szabály az volt, hogy akihez a test tartozik, az hozza meg a döntést.

Jared halántékán láthatóan dobolni kezdett egy ér. - És?

- Nekem úgy tűnik, hogy van itt valaki, aki éppen annyi jogot formálhat a testre, mint te. Talán még többet.

Jared egyenesen maga elé meredt, ahogy megpróbálta ezt feldolgozni. Egy lassú pillanat után összehúzta a szemöldökét. Lenézett a fiúra, aki még mindig a karján lógott.

Minden öröm eltűnt Jamie immár sápadt és rémült arcából.

- Nem teheted, Jared! - fulladozta. - Nem tennél ilyet. Vanda jó. Ő a barátom! És Mel! Mi lesz Mellel? Nem ölheted meg Melt! Kérlek! Meg kell… - hallgatott el elkínzott arccal.

Ismét lehunytam a szemem, és megpróbáltam kizárni a fejemből a szenvedő kisfiú képét. Már most is szinte lehetetlennek találtam, hogy ne menjek oda hozzá. Mozdulatlanná merevítettem az izmaimat, és biztosítottam magamat arról, hogy nem segítenék Jamie-nek azzal, ha most odamennék hozzá.

- Szóval - folytatta Jeb, sokkal könnyedebb hangon, mint amit a helyzet meg kívánt volna -, Jamie láthatóan nem ért veled egyet. Azt hiszem, neki éppen annyi beleszólása van a dologba, mint neked.

Olyan hosszú ideig nem érkezett erre válasz, hogy megint ki kellett nyitnom a szemem.

Jared Jamie szenvedő, rettegő arcára meredt, nem kevésbé ijedten nála.

- Hogy engedhetted, hogy idáig fajuljanak a dolgok, Jeb? - suttogta.

- Tényleg beszélgetnünk kellene - válaszolta Jeb. - Miért nem fújjátok ki magatokat előtte? Talán fürdés után beszédesebb kedvetek lesz.

Jared elkínzottan meredt az öregemberre, tekintete megtelt az elárultak megdöbbenésével és fájdalmával. Csak emberi példákat tudtam felhozni erre: Cézár és Brútusz, Jézus és Júdás.

Az elviselhetetlen feszültség még egy hosszú percig tartott, majd Jared lerázta Jamie megbénult ujjait a karjáról.

- Kyle - vakkantotta, majd megfordult és kiviharzott a helyiségből.

Kyle búcsúzóul egy grimaszt vágott az öccsére, majd követte.

Az expedíció többi piszkos tagja némán utánuk ment, Paige is velük tartott Andy karja alatt.

A többiek legnagyobb része, azok, akik szégyenükben, hogy befogadtak maguk közé, lesütötték a szemüket, utánuk csoszogtak. Csak Jamie, Jeb és Ian maradt mellettem, illetve Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, Wes és Walter.

Senki nem szólalt meg, amíg a lépések visszhangja el nem halt.

- Hű! - fújta ki a levegőt Ian. - Ez közel volt. Helyén van az eszed, Jeb.

- A szükség ihlete. De még nem kerültünk ki a csávából - válaszolta Jeb.

- Mintha én nem tudnám! Nem hagytad a puskát könnyen elérhető helyen, ugye?

- Nem. Gondoltam, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik.

- Hát, ez is valami.

Jamie reszketett, egymagában ácsorogva a kivonulás után üresen maradt részen. Mivel azok vettek körül, akiket a barátaimnak tekintettem, képes voltam odasétálni mellé. A derekam köré fonta a karját, én meg remegő kezekkel veregettem a hátát.

- Semmi baj - hazudtam suttogva. - Semmi baj. - Tisztában voltam azzal, hogy még a bolond is hallja, milyen hamis a hangom, Jamie pedig nem bolond.

- Nem fog bántani - jelentette ki vastag hangon összeszorított foggal, miközben a szemében csillogó könnyeket próbálta leküzdeni. - Nem hagyom.

- Csss - csitítottam.

El voltam szörnyedve - éreztem, hogy az arcom döbbent kifejezésbe torzult. Jarednek igaza volt - hogy hagyhatta Jeb idáig fajulni a dolgokat? Ha megöltek volna az első napon, még mielőtt Jamie meglátott volna... Vagy az első héten, amikor Jared távol tartott mindenkitől, még mielőtt Jamie és én barátokká váltunk volna... Vagy ha be tudtam volna fogni a szám Melanie-val kapcsolatban... Most már túl késő volt mindehhez. Az ölelésem szorosabbá vált.

Melanie éppen úgy elszörnyedt, mint én. *Szegény kicsikém.*

Én megmondtam, hogy rossz ötlet mindent kibeszélni, emlékeztettem.

És most mi lesz vele, ha mi meghalunk?

Rettenetes lesz - traumatizálódik, megsérül a lelke, és tönkremegy bele...

Melanie félbeszakított. *Elég. Tudom, tudom. De mit tehetnénk?*

Szerintem ne haljunk meg.

Melanie és én belegondoltunk, mennyi esélyünk van a túlélésre, és átadtuk magunkat a kétségbeesésnek.

Ian hátba vágta Jamie-t - éreztem, ahogy mindkettőnk teste beleremeg.

- Ne keseredj el, kölyök - biztatta. - Nem vagy egyedül.

- Csak megdöbbentek, ennyi. - Trudy alt hangját ismertem fel. - Ha kapunk egy esélyt, hogy megmagyarázzuk, akkor be fogják látni, hogy igazunk van.

- Belátni? Kyle? - dünnyögte valaki alig hallhatóan a bajsza alatt.

- Tudtuk, hogy ez lesz - jelentette ki Jeb. - A viharok elmúlnak. Csak ki kell várnunk.

- Talán elő kellene kerítened azt a puskát - javasolta Lily nyugodt hangon. - Hosszú lesz az éjszaka. Vanda alhat Heidivel és velem...

- Szerintem jobb lenne, ha valahol máshol szállásolnánk el - ellenkezett Ian. - Talán a déli alagutakban? Majd én rajta tartom a szemem. Jeb, segítenél?

- Nálam biztos nem keresnék. - Walter felajánlása nem volt hangosabb a suttogásnál.

Wes is megszólalt, még mielőtt Walter befejezte volna. - Én is veled megyek, Ian. Ők hatan vannak.

- Nem - sikerült végül kinyögnöm. - Nem. Ez nem helyes. Nem lenne szabad egymással harcolnotok. Ti ide tartoztok. Együvé tartoztok. Nem szabadna harcolnotok, miattam különösen nem.

Lehámoztam Jamie kezét a derekamról, és megfogtam a csuklóját, amikor megpróbált megállítani.

- Szükségem van egy percre - közöltem vele, figyelmen kívül hagyva a pillantásokat, amelyeket az arcomon éreztem. - Egyedül szeretnék lenni. - Pillantásommal megkerestem Jebet. - Nektek pedig inkább a távollétemben kellene megbeszélnetek a dolgokat. Nem igazságos, hogy az ellenség jelenlétében kell megtárgyalnotok a stratégiát.

- Ne legyél már ilyen - kezdte Jeb.

- Adj egy kis időt, hadd gondolkozzak, Jeb.

Arrébb léptem Jamie mellől, és leengedtem a karját. Egy kéz landolt a vállamon, mire összerezzentem.

Csak Ian volt. - Nem jó ötlet most egyedül kószálnod.

Felé hajoltam, és megpróbáltam olyan halkan beszélni, hogy Jamie ne hallja, mit mondok. - Miért húzzuk az elkerülhetetlent? Úgy könnyebb vagy nehezebb lenne számára?

Úgy gondoltam, tudom a választ az utolsó kérdésemre. Átbújtam Ian keze alatt, és futásnak eredtem, a kijárat felé tartva.

- Vanda! - kiáltott Jamie utánam.

Valaki gyorsan elcsitította. Nem hangzottak fel léptek mögöttem. Valószínűleg belátták, hogy a legbölcsebb dolog, ha elengednek.

A folyosó sötét volt és kihalt. Ha szerencsém lesz, akkor sikerül körbelopakodnom a nagyterem szélén a sötétben anélkül, hogy észrevennének.

Mióta itt voltam, egyetlen dolgot nem találtam meg soha, a kijáratot. Úgy tűnt, minden folyosón újra és újra végigmentem, és nem volt olyan nyílás, amit előbb vagy utóbb fel nem fedeztem valamelyik utamon. Ezen töprengtem, ahogy végiglopakodtam a nagyterem legsötétebb sarkaiban. Hol lehet a kijárat? És arra gondoltam: ha rájönnék, akkor ki tudnék menni vajon?

Semmi nem jutott eszembe, amiért érdemes lenne elmenekülnöm - az odakint várakozó sivatagért semmiképpen, de a Hajtóért sem, még a Gyógyítómért vagy a Gondviselőmért sem, sem pedig a korábbi életemért, ami olyan felszínes nyomot hagyott bennem. Minden, ami tényleg számít nekem, itt van velem. Jamie. Jared is, azzal együtt, hogy ő a legszívesebben megölne. El nem tudtam képzelni, hogy elhagyjam bármelyiküket is.

Vagy Jebet. Iant. Most már barátaim is voltak. Doki, Trudy, Lily, Wes, Walter, Heath. Furcsa emberek, akik felül tudnak emelkedni azon, hogy mi vagyok, és olyasvalamit látnak bennem, amit nem kell megölniük. Talán csak kíváncsiak, de ettől függetlenül hajlandóak mellém állni a saját túlélő-családjuk ellenében. Ámultan csóváltam a fejem, miközben a sziklafalat tapogattam.

Hallottam, hogy mások is vannak a helyiségben, a terem túlsó oldalán. Nem torpantam meg; itt nem vehettek észre, és ebben a pillanatban megtaláltam a nyílást is, amit kerestem.

Mindent összevetve, csak egy helyre mehettem. Még ha ki is tudnám találni valahogy, hogy menekülhetnék, akkor is ide jönnék. Bemásztam az elképzelhető legfeketébb sötétségbe, és tovasiettem.

27. Határozatlanság

Visszatapogatóztam a börtöncellámhoz.

Több hete jártam utoljára ezen a folyosón; azóta a reggel óta nem tértem ide vissza, amikor Jared elment és Jeb kiengedett innen. Úgy tűnt számomra helyesnek, hogy amíg én élek, és Jared a barlangrendszerben van, addig itt tartózkodom.

Most nem üdvözölt tompa fény. Nagyjából biztos voltam abban, hogy az utolsó nyúlványban vagyok - a kanyarok még mindig ismerősnek tűntek. A bal kezemet a falon húztam végig, amennyire lent csak tudtam, és az üregem bejáratát kerestem, miközben előrecsoszogtam. Még nem döntöttem el véglegesen, hogy visszamászom-e a szűk kis lyukba, de a bejáratot legalább tájékozódási pontként használhatnám, segítene megállapítanom, hogy ott vagyok-e, ahol lennem kell.

Úgy hozta a sors, hogy nem nyílt lehetőségem visszafoglalni a cellámat.

Ugyanabban a pillanatban, amikor kitapintottam a lyuk tetejének érdes peremét, a lábam valami akadályba ütközött, úgyhogy megbotlottam, és térdre estem. A kezemmel, amit kinyújtottam, hogy megóvjam magam az eséstől, olyasvalamibe ütköztem, ami recsegett-ropogott, nem kőből volt, és nem illett ide. A hangtól megijedtem; a váratlan akadálytól megrémültem. Talán rosszfelé fordultam, és közelében sem járok az üregemnek. Talán valakinek a hálószobájában vagyok. Végigfuttattam a fejemben az idevezető utat, és azon töprengtem, hol tévedhettem el ennyire. Mindeközben füleltem, hogy történik-e valami a zajos esésem hatására, és tökéletesen mozdulatlanná dermedtem a sötétben.

Semmi nem történt - senki nem reagált, semmi más nem mozdult. Csak sötétség, doh és pára vett körül, mint mindig, és olyan mély csend, hogy kétségkívül egyedül voltam.

Óvatosan, a lehető leghangtalanabbul felmértem a környezetemet.

A kezem beakadt valamibe. Kihúztam, és kitapogattam egy kartondoboz körvonalait - egy olyan kartondobozét, aminek vékony, recsegős műanyag borította a tetejét, ebbe botlottam bele. Körbetapogatóztam a dobozban, és egy újabb réteg recsegős műanyagot találtam - kis négyszögeket, amik hangosan zizegtek, amikor megfogtam párat. Attól tartva, hogy felhívom magamra a figyelmet, gyorsan eldobtam őket.

Eszembe jutott, hogy megkeresem a lyuk tetejét. Elkezdtem baloldalt keresgélni, és egy újabb adag kartondobozt találtam. Megpróbáltam meglelni a kupac tetejét, és ehhez fel kellett állnom - éppen olyan magas volt a halom, mint én. Addig kutattam, amíg rá nem találtam a falra, majd a

lyukra, pontosan ott, ahol szerintem lennie kellett. Megpróbáltam belemászni, hogy meggyőződhessek arról, ugyanarról a helyről van szó - egyetlen másodperc a vályúszerű padlón, és kiderül -, de nem jutottam beljebb a bejáratánál. Az üreg is tele volt dobozokkal.

Emígyen akadályoztatva körbefuttattam a kezem a lyukban, miközben kihátráltam a folyosóra. Kiderült, hogy nem lehet továbbmenni a járatban, mert tele van pakolva titokzatos kartondobozokkal.

Miközben a padlót tapogattam, és megpróbáltam megérteni, mi folyik itt, találtam valamit, ami nem kartondoboz volt, hanem egy durva vászonból, talán jutaszövetből készült zsák, tele valamivel, ami halk sziszegő hangot adott, amikor megböktem. Megnyomkodtam egy kicsit, mert kevésbé aggódtam a halk sziszegés miatt, mint korábban a recsegő műanyag miatt - valószínűtlennek tűnt, hogy ez a zaj bárki figyelmét is felkeltené.

Hirtelen minden világossá vált. A szag árulta el a megoldást. Miközben a zsákban lévő homokszerű anyaggal játszadoztam, váratlanul ismerős illat ütötte meg az orrom. Úgy éreztem magam tőle, mintha visszakerültem volna a kopár konyhámba San Diegóban, az alacsonyan lévő pulthoz a mosogató bal oldalán. A fejemben tisztán megjelent a zacskó rizs, a műanyag mérőpohár, amivel kiadagoltam, a konzervek sorai mögötte...

Amint rájöttem, hogy egy zsák rizst fogdosok, megértettem. Tényleg odataláltam, ahova jönni akartam. Hát nem azt mesélte Jeb, hogy ezt a helyet raktárnak használják? És nem most érkezett vissza Jared egy hosszú beszerző körútról? Úgy tűnt, legalább hatheti adagot hozott magával, és lepakolta ebbe a kieső részbe, amíg fel nem használják.

Sok gondolat szaladt végig az agyamon egyszerre.

Először is ráébredtem, hogy étel vesz körül. Nemcsak kenyér és gyenge hagymaleves, hanem *étel.* Valahol ebben a kupacban akár mogyoróvaj is lehet. Csokoládés keksz. Burgonyaszirom. *Cheetos.*

Amint elképzeltem, hogy ilyesmit találok, hogy újra megkóstolhatom ezeket a dolgokat, hogy végre megint jóllakhatok most először, mióta elhagytam a civilizációt, már el is öntött a bűntudat. Jared nem azért kockáztatta az életét és töltött heteket bujkálással és lopással, hogy *engem* megetessen. Ez az élelmiszer másoké volt.

Az is aggasztott, hogy talán ez itt nem minden. Mi van, ha további dobozokat is be akarnak hordani ide? Vajon Jared és Kyle fogják behozni? Nem kellett túl sok fantázia ahhoz, hogy elképzeljem, mi történne, ha itt találnának.

De nem éppen ezért vagyok itt? Nem pontosan emiatt kellett egyedül maradnom, hogy gondolkozhassak?

Guggolásból hátradőltem, és a falnak támaszkodva leültem. A rizseszsák egészen jól megtette párnaként. Lehunytam a szemem - nem volt rá szükségem a tintafeketeségben -, és elhelyezkedtem, hogy konzultálhassunk.

Hát jó, Mel. És most mi legyen?

Szerencsére Melt ébren és tettre készen találtam. A konfliktushelyzetektől megerősödött. Csak akkor szokott a háttérbe húzódni, amikor minden rendben megy.

A prioritások, vetette fel. *Mi a legfontosabb számunkra? Hogy életben maradjunk? Vagy Jamie?*

Tudta a választ. *Jamie,* erősítettem meg egy hangos sóhaj kíséretében. A lélegzetvétel susogva visszhangzott a fekete falakról.

Egyetértek. Valószínűleg még kihúzzuk egy darabig, ha hagyjuk, hogy Jeb és Ian megvédjenek bennünket. Ez segít a fiún?

Talán. Az fájna neki jobban, ha egyszerűen csak feladnám, vagy az, ha még jobban elhúznánk ezt az egészet, hogy azután úgyis rosszul végződjön, mint az elkerülhetetlennek látszik?

Melnek ez nem tetszett. Éreztem, hogy küszködik bennem, hogy más megoldást találjon.

És ha megszöknénk? - vetettem fel.

Valószínűtlen, hogy sikerülne, válaszolta. És egyébként is, mit csinálnánk mi odakint? Mit mondanánk nekik?

Mindketten elképzeltük a helyzetet - mivel tudnám megmagyarázni a többhónapos távollétemet? Hazudhatnék, előállhatnék egy kitalált történettel, vagy azt mondhatnám, hogy nem emlékszem. De csak fel kellett idéznem a Hajtó szkeptikus arcát, a gyanakvástól fénylő dülledt szemét ahhoz, hogy tudjam, esetlen kísérleteim a félrevezetésére kudarcot vallanának.

Azt hinnék, hogy átvettem feletted az uralmat, értett velem egyet Melanie. *És kivennének téged, hogy betegyék őt.*

Hátrahőköltem, mintha el akarnék húzódni a kemény sziklapadlón a gondolattól, majd megborzongtam. Csak ezután vettem végig a gondolatmenetet a konklúzióig. *A Hajtó elárulná, hol van ez a hely, és a többiek eljönnének Jamie-ért és... Jaredért.*

Végigsepert rajtunk a rémület.

Igen, folytattam, *úgyhogy a szökés ki van zárva.*

Igen, suttogta Mel, akinek az érzelmi rohamoktól zavarossá váltak a gondolatai.

Szóval a kérdés az, hogy... gyorsan vagy lassan. Melyik fájna neki kevésbé?

Úgy tűnt, hogy amíg a kérdés gyakorlati vonatkozásaival tudok foglalkozni, addig legalább a párbeszédünknek az egyik oldalán fenntarthatom a tárgyilagosság látszatát. Melanie megpróbálta leutánozni az erőfeszítéseimet.

Nem vagyok benne biztos. Egyrészről logikus, hogy minél tovább vagyunk együtt mi hárman, annál nehezebb lesz számára az... elválás. Másrészről, ha nem küzdenénk, ha egyszerűen csak feladnánk... az nem tetszene neki. Úgy erezné, hogy azzal eláruljuk.

Végiggondoltam mindkét oldalt, amit Melanie bemutatott, és megpróbáltam racionális maradni.

Szóval... gyorsan, de minden erőnkkel meg kell próbálnunk megakadályozni, hogy meghaljunk?

Harc közben kell elesnünk, helyeselt Melanie sötéten.

Harc közben. Remek. Megpróbáltam elképzelni, ahogy az erőszak erőszakkal találkozik. Ahogy felemelem a kezem, hogy megüssek valakit. A szavakat ki tudtam mondani, de a jelenetet nem sikerült magam elé képzelnem.

Meg tudod tenni, biztatott Mel. *Majd segítek.*

Kösz, de nem kell. Biztos van más megoldás.

Nem értelek, Vanda. Végleg otthagytad a saját népedet, kész vagy meghalni az öcsémért, szerelmes vagy abba a férfiba, akibe én is, és aki meg fog ölni minket, ezzel együtt nem vagy hajlandó megfeledkezni egy berögződésről, ami itt teljességgel felesleges.

Vagyok, aki vagyok, Mel. Ezen nem tudok változtatni, akkor sem, ha minden más megváltozik. Te is meg akarod őrizni önmagad, hát hagyd, hogy én is ezt tegyem.

De ha meg akarunk...

Mel még folytatta volna a vitát, de félbeszakítottak minket. Valami csoszogás, a sziklát súroló cipő hangja visszhangzott valahonnan a folyosó mélyéről.

Lefagytam - a testem minden működése leállt a szívverésemen kívül, és még az is rendszertelenül dobogott -, és fülelni kezdtem. Nem reménykedhettem sokáig, hogy csak elképzeltem a hangot. Másodperceken belül újabb halk lépteket hallottam meg közeledni.

Melanie megőrizte a hidegvérét, még ha nekem eszemet is vette a rettegés.

Állj fel, utasított.

Miért?

Mert nem vagy hajlandó harcolni, futni viszont tudsz. Valamit tenned kell - Jamie-ért.

Ismét elkezdtem lélegezni, halkan és felszínesen. Lassan előredőltem, amíg a súlypontom a talpamra nem került. Adrenalin ömlött végig az izmaimon, amitől bizseregni kezdtek és megfeszültek. Gyorsabb leszek, mint szinte bárki, aki megpróbálhat elkapni, de hova fussak?

- Vanda? - suttogta valaki halkan. - Vanda? Itt vagy? Én vagyok az.

Ezzel elcsuklott a hangja, és én felismertem.

- Jamie! - sziszegtem. - Mit keresel itt? Mondtam neked, hogy szeretnék egyedül lenni.

Jamie hangjából, ami immár hangosabbá vált a suttogásnál, egyértelműen megkönnyebbülés csendült ki. - Mindenki téged keres, vagyis hát, tudod, Trudy, Lily és Wes - *azok* a mindenkik. Csak nem árulhatjuk el senkinek, hogy mit csinálunk. Senkinek nem szabad rájönnie, hogy eltűntél. Jeb megint elővette a puskáját. Ian Dokival van. Amikor Dokinak lesz rá ideje, majd beszél Jareddel és Kyle-lal. Rá mindenki hallgat. Úgyhogy nem kell bujkálnod. Mindenkinek más dolga van éppen, te pedig biztos fáradt vagy...

Miközben magyarázott, Jamie addig kúszott előre, amíg az ujjai rá nem találtak a karomra, majd a kezemre.

- Én igazából *nem bujkálok*, Jamie. Mondtam, hogy gondolkoznom kell.

- Gondolkozni úgy is tudnál, ha Jeb ott van, nem?

- Szerinted hova kellene mennem? Vissza Jared szobájába? Én ide tartozom.

- Most már nem. - Jamie hangjában megjelent az ismerős dacos él.

- Miért olyan elfoglalt mindenki? - kérdeztem, hogy eltereljem a témát. - Mit csinál Doki?

A kísérletem meddőnek bizonyult; Jamie nem válaszolt.

Egy perc csend után megérintettem Jamie arcát. - Figyelj, vissza kell menned Jebhez. Mondd meg a többieknek, hogy ne keressenek. Egy ideig elleszek itt.

- Itt nem alhatsz.

- Már aludtam itt.

Éreztem, hogy megrándul a feje a tenyerem alatt.

- Legalább matracokat és párnákat hadd hozzak.

- Csak egyre van szükségem.

- Én nem fogok Jareddel lakni, amíg ilyen bunkó.

Belül felmordultam. - Akkor aludj a horkoló Jebbel. Te hozzájuk tartozol, nem pedig hozzám.

- Én oda tartozom, ahol lenni akarok.

Nyomasztott a veszély, hogy Kyle rám talál itt. De ha ezzel érvelnék, attól csak még inkább felhorgadna Jamie-ben a védelmező ösztön.

- Jó, de akkor engedélyt kell kérned Jebtől.

- Majd később. Ma éjjel nem akarom Jebet zavarni.

- Miért, mit csinál?

Jamie nem válaszolt. Csak ekkor döbbentem rá, hogy szándékosan nem felelt az iménti kérdésemre sem. Van valami, amit nem akar nekem elmondani. Talán a többiek is keresnek. Talán Jared hazatérésétől mindannyian visszatértek a korábbi álláspontjukhoz velem kapcsolatban. A konyhában így tűnt, amikor lehajtották a fejüket és bűntudatosan pislogtak rám.

- Mi történik, Jamie? - faggatóztam.

- Nem szabad elmondanom - motyogta. - És nem is fogom. - Hirtelen szorosan átkarolta a derekam, és a vállamba nyomta az arcát. - Minden rendben lesz - ígérte meg nekem rekedtes hangon.

Megveregettem a hátát, és végigfuttattam az ujjam kócos sörényén. - Hát jó - egyeztem bele, hogy tiszteletben tartom a hallgatását. Végtére is, nekem is megvoltak a saját titkaim, nem? - Ne keseredj el, Jamie. Bármiről is legyen szó, minden a legnagyobb rendben lesz. Nem lesz semmi bajod. - Miközben kiejtettem ezeket a szavakat, drukkoltam, hogy így is legyen.

- Nem tudom, miben reménykedjek - suttogta Jamie.

Miközben belebámultam a sötétségbe, és megpróbáltam kitalálni, vajon miről nem hajlandó beszélni, észrevettem egy halvány fényt a folyosó túlsó végén - tompa volt, de a sötétben nagyon feltűnő.

- Csss - suttogtam. - Jön valaki. Gyorsan bújj be a dobozok mögé.

Jamie felcsapta a fejét a sárga fény felé, ami másodpercről másodpercre egyre erősebbé vált. Megpróbáltam meghallani a lépteket, amik kísérik, de nem sikerült.

- Nem fogok elbújni - lehelte Jamie. - Gyere mögém, Vanda.

- Nem!

- Jamie! - kiabált be Jared. - Tudom, hogy itt vagy!

A lábam elnehezült, mozdítani sem tudtam. Miért pont Jared az? Annyival könnyebb lenne Jamie-nek, ha inkább Kyle ölne meg engem.

- Menj innen! - kiabált vissza Jamie.

A sárga fény felgyorsult, és kör alakú foltot vetett a szemben lévő falra.

Jared kiérkezett a kanyarból, és a kezében tartott zseblámpa fénye oda-vissza végigsöpört a padlón. Időközben megtisztálkodott, és egy kopott inget vett fel, amit már láttam - abban a szobában lógott, ahol hetekig laktam, úgyhogy ismertem. Jared arckifejezését is - ugyanolyan volt, mint amilyen az első pillanattól fogva, amikor felbukkantam itt.

A zseblámpa sugara az arcomba vágott, és elvakított; tudtam, hogy a fény szikrázva tükröződik vissza a szemem mögötti ezüstösségről, mert éreztem, hogy Jamie összerezzen - épp hogy csak megugrott, majd még inkább megvetette a lábát, mint eddig.

- Gyere el a közeléből - ordította Jared összeszorított foggal.

- Fogd be! - kiabálta Jamie vissza. - Nem is ismered őt! Hagyd békén!

Rám csimpaszkodott, én meg megpróbáltam lefejteni magamról az ujjait.

Jared úgy rontott rám, mint egy dühös bika. Az egyik kezével belemarkolt Jamie pólójába, és elrántotta a fiút mellőlem. Továbbra is a ruháját fogva megrázta a fiút, és ráüvöltött.

- Hülye vagy! Hát nem látod, hogy csak kihasznál?

Ösztönösen közéjük vetettem magam. Mint számítottam is rá, ennek következtében Jared elengedte Jamie-t. Arra, ami ezen kívül történt, se nem vágytam, se szükségem nem volt - arra, ahogy Jared ismerős illata merényletet indítson az érzékszerveim ellen, arra, amilyennek a mellkasa vonalát kellett éreznem a tenyerem alatt.

- Hagyd békén Jamie-t - szólaltam meg, ez egyszer azt kívánva, bár olyan tudnék lenni, amilyen Melanie szeretné, ha lennék - bár kemény lenne most a szorításom, bár erőteljes a hangom.

Jared fél kézzel elkapott, és a csuklómnál fogva a falnak vágott, el magától. A becsapódás megrázó volt - levegőt sem kaptam. A sziklafalról a sziklapadlóra csúsztam, és megint csak ráestem a dobozokra, amik most is recsegni kezdtek, ahogy átszakítottam a celofánborításukat.

A pulzusom a fejemben lüktetett, miközben esetlenül feküdtem a dobozokon, és egy pillanatra furcsa fényeket láttam a szemem előtt.

- Gyáva! - üvöltött Jamie Jaredre. - Ő akkor sem bántana, ha az élete múlna rajta! Miért nem hagyod már békén?

Hallottam, hogy megmozdulnak a dobozok, és megéreztem Jamie kezét a karomon. - Vanda? Jól vagy, Vanda?

- Jól - ziháltam, figyelmen kívül hagyva a fejem lüktetését. Láttam, hogy hajol felém Jamie aggódó arca a zseblámpa fényében, amit Jared

minden bizonnyal kiejtett a kezéből. - Most el kell menned, Jamie - suttogtam. - Fuss!

Jamie harciasan megrázta a fejét.

- *Tűnj el* a közeléből! - ordította Jared.

Néztem, ahogy Jared belemarkol Jamie vállába, és felrántja a fiút a guggolásból. Ettől kisebb lavinaként záporoztak rám a dobozok. Arrébb gördültem, és a karommal eltakartam az fejem. Egy nehezebb doboz pont a két vállam között talált el, és felkiáltottam fájdalmamban.

- Ne bántsd már! - kiabálta Jamie.

Valami megreccsent, és valaki levegő után kezdett kapkodni.

Küszködve kiverekedtem magam a nehéz láda alól, és szédelegve a könyökömre támaszkodtam.

Jared az egyik kezét az orra elé tartotta, és valami sötét csorgott le az ajkán. A szeme elkerekedett a meglepetéstől. Jamie mindkét kezét ökölbe szorítva állt előtte, dühödt arckifejezéssel.

A düh szép lassan eltűnt róla, ahogy Jared döbbenten bámult rá. A helyét fájdalom vette át - fájdalom, és olyan mély csalódottság, ami versenyre kelhetett volna Jared arckifejezésével a konyhában.

- Nem az az ember vagy, akinek gondoltalak - suttogta Jamie. Úgy nézte Jaredet, mintha a férfi nagyon messze lenne, mintha egy fal meredezne közöttük, aminek Jamie végtelenül el lenne zárva mindentől az egyik oldalán.

A fiú szeme könnybe lábadt, és elfordította a fejét, restellvén a gyengeségét, noha, amikor kettesben voltunk, egyáltalán nem szégyellte. Gyors, szaggatott mozdulatokkal sétált odébb.

Megpróbáltuk, gondolta Melanie szomorúan. A szíve húzta a fiú után, annak ellenére, hogy a férfira szeretett volna nézni. Teljesítettem a kívánságát.

Jared nem engem figyelt, hanem még mindig az orrát fogdosva a sötétségbe bámult, ahol Jamie eltűnt.

- Ó, *az istenfáját!* - kiáltott fel hirtelen. - Jamie! Gyere ide vissza!

Nem jött válasz.

Jared vetett egy barátságtalan pillantást felém - amitől össze is rezzentem, bár úgy tűnt, mintha elpárolgott volna belőle a düh -, majd felmarkolta a zseblámpát, és félrerúgva az útjából egy dobozt, Jamie után trappolt.

- Ne haragudj, jó? Ne sírj már, kölyök! - kiabálta további haragos bocsánatkérések kíséretében, miközben befordult a kanyarban, és otthagyott engem a sötétben fekve.

Egy hosszú pillanaton keresztül a légzésen kívül semmire nem voltam képes. Arra koncentráltam, hogy beszívjam a levegőt, majd kifújjam, és ismét beszívjam. Miután úgy éreztem, hogy ezt sikerült kellőképpen elsajátítanom, áttértem a felkelésre. Beletelt pár másodpercbe, amíg vissza tudtam emlékezni, hogy kell megmozdítani a lábamat, de még akkor is remegett és azzal fenyegetett, hogy összecsuklik alattam.

Úgyhogy megint a falnak dőltem, és addig csúsztam oldalra, amíg meg nem találtam a rizzsel kitömött párnámat. Lerogytam rá, és leltárt készítettem az egészségügyi állapotomról.

Semmi nem tört el - leszámítva talán Jared orrát. Megcsóváltam a fejem. Jamie-nek és Jarednek nem lenne szabad egymásnak esnie. Olyan sok veszekedést és boldogtalanságot hoztam az életükbe. Felsóhajtottam, majd folytattam a lajstromozást. A hátam közepén egy nagy terület sajgott, az arcom egyik felének pedig olyan volt a tapintása, mint a nyers húsnak, és nedvedzett, ahol a falnak ütődött - csípett, amikor hozzáértem. De ez volt a legrosszabb. A többi zúzódás és horzsolás szót sem érdemelt.

Amint erre ráébredtem, váratlanul elöntött a megkönnyebbülés.

Élek. Jarednek lehetősége nyílt arra, hogy megöljön, de nem használta ki. Ehelyett Jamie után ment, hogy rendbe hozza vele a dolgokat. Úgyhogy bármekkora kárt is okoztam a kapcsolatuknak, valószínűleg nem rontottam meg végleg.

Hosszú nap állt mögöttem - már azelőtt hosszú volt, mielőtt Jared és a többiek egyáltalán felbukkantak volna, azóta pedig úgy éreztem, mintha eónok teltek volna el. Lehunytam a szemem ott, ahol voltam, és álomba merültem a rizs tetején.

28. Elsötétedés

Zavarba jöttem, amikor koromsötétben ébredtem. Az elmúlt másfél hónapban hozzászoktam, hogy a napfény kelt. Először azt hittem, még mindig éjszaka van, de miután megéreztem, hogy csíp az arcom és sajog a hátam, eszembe jutott, hol vagyok.

Valaki csendesen, egyenletesen szuszogott mellettem; ez a zaj nem ijesztett meg, mert ez volt a legismerősebb az itteni zajok közül. Nem lepődtem meg, hogy Jamie visszalopakodott, és mellettem aludt az éjjel.

Talán a megváltozott lélegzetvételem ébresztette fel, talán csak az egymásra hangolódott bioritmusunk. De pár másodperccel azután, hogy magamhoz tértem, vett egy nagy levegőt.

- Vanda? - suttogta.
- Itt vagyok melletted.
Jamie megkönnyebbülten felsóhajtott.
- Nagyon sötét van itt.
- Igen.
- Szerinted itt van már a reggeli ideje?
- Nem tudom.
- Éhes vagyok. Menjünk, és derítsük ki.
Nem válaszoltam neki.
Jamie jól értelmezte a hallgatásomat. - Nem kell itt bujkálnod, Vanda - közölte velem egyenesen, miután várt pár pillanatig a válaszomra. - Beszéltem Jareddel tegnap este. Nem fog piszkálódni veled - megígérte.
Majdnem elmosolyodtam. Piszkálódni.
- Velem jössz? - unszolt Jamie. A keze megtalálta az enyémet.
- Tényleg ezt akarod? - kérdeztem halkan.
- Igen. Minden úgy lesz, mint azelőtt.
Mel? Jó lesz így?
Nem tudom. Mel zaklatott volt. Tudta, hogy nem képes objektíven válaszolni; látni akarta Jaredet.
Figyelj, ez nem normális.
Nem kevésbé normális annál, mint hogy te is látni akarod őt, parazita.
A megszólítással Mel csak ugratott.
Ott a pont, gazdatest.
- Hát jó, Jamie - egyeztem bele. - De ne keseredj el, ha nem pont olyan lesz, mint azelőtt, jó? Ha elfajulnának a dolgok... Hát, szóval ne lepődj meg.
- Minden rendben lesz, majd meglátod.
Hagytam, hogy Jamie kivezessen minket a sötétből, a kezemnél fogva, amit el sem engedett. Összeszedtem minden bátorságomat, és úgy léptem be a nagyterembe; ma senki reakciójában nem bízhattam, ha rólam volt szó. Ki tudja, mit mondtak, amíg aludtam?
De a veteményes üres volt, bár a nap már magasan ragyogott a reggeli égbolton. Visszatükröződött a több száz tükörről, és elvakított.
Jamie-t nem érdekelte az üres terem. Az arcomat figyelte, és hirtelen beszívta az ajkát, amikor a fény baloldalt ráesett.
- Ó - kiáltott fel. - Jól vagy? Nagyon fáj?
Könnyedén megérintettem az arcom. A bőr durva volt rajta - homok alvadt a vérbe. Lüktetett, ahol hozzáért az ujjam.

- Semmi baja - suttogtam; az üres teremtől felébredt bennem a gyanakvás; nem akartam túl hangosan beszélni. - Hol van mindenki?

Jamie vállat vont, és továbbra is összeszűkült szemmel vizsgálta az arcomat. - Biztos dolguk van. - Ő nem beszélt halkabban.

Erről eszembe jutott az előző este, a titok, amit nem akart elmondani. Összevontam a szemöldököm. Ettől fájdalmasan meghúzódott a sebzett bőröm.

Szerinted mit nem mond el nekünk?

Én sem tudok többet nálad, Vanda.

De te ember vagy. Nincs valami megérzésed, vagy ilyesmi?

Megérzésem? A megérzéseim csak annyit mondanak, hogy nem ismerjük ezt a helyet olyan jól, mint gondoltuk, válaszolta Melanie.

Elmerengtünk ennek a baljós csengésén.

Szinte megkönnyebbülés volt az étkezés hétköznapi hangjait meghallani a konyha folyosóján. Úgy különösebben nem kívántam látni senkit - leszámítva persze a beteges vágyakozásomat Jared után -, de a kihalt folyosóktól, és a tudattól, hogy valamit eltitkolnak előlem, felállt a hátamon a szőr.

A konyha még félig sem telt meg - ami furcsa volt a napnak ebben a szakában. De ezt alig vettem észre, mert annak a valaminek a szagától, ami a megemelt sziklatűzhelyben volt, minden más gondolat kirepült a fejemből.

- Azt a - nyögött fel Jamie. - Tojás!

Most már gyorsabban húzott maga után, és nekem sem esett nehezemre tartani a lépést. Korgó gyomorral a tűzhely melletti pulthoz siettünk, ahol Lucina, az anya állt egy műanyag merőkanállal a kezében. A reggeli általában önkiszolgáló rendszerű volt, ugyanakkor persze többnyire rágós zsemléből állt.

Lucina a fiúhoz beszélt. - Egy órával ezelőtt még finomabb volt.

- Most is éppen elég finom lesz - vágott vissza Jamie lelkesen. - Mindenki evett már?

- Nagyjából. Szerintem levittek egy tálcát Dokinak és a többieknek... - Lucina elhallgatott, és most először rám villant a tekintete; Jamie szeme is követte a példáját mellettem. Nem tudtam értelmezni Lucina arckifejezését - túl hamar megváltozott, és valami más vette át a helyét, ahogy felmérte arcom legújabb sérüléseit.

- Mennyi maradt? - kérdezte Jamie. A lelkesedése immár egy cseppet erőltetettnek tűnt.

Lucina elfordult, lehajolt, és lehúzott egy fémserpenyőt a tűzhely alján lévő forró kövekről a merőkanál fejével. - Mennyit szeretnél, Jamie? Rengeteg van - válaszolt anélkül, hogy megfordult volna.

- Csak mintha Kyle lennék - felelte a fiú nevetve.

- Akkor itt jön egy Kyle-méretű adag - mondta Lucina, de miközben visszamosolygott Jamie-re, szomorú maradt a tekintete.

Csordultig megtöltötte az egyik levesestálkát az enyhén gumiszerű rántottával, majd felállt, és odaadta Jamie-nek.

Megint rám pillantott, és *ezúttal* megértettem, mit üzen a tekintetével.

- Üljünk oda, Jamie - lökdöstem arrébb a fiút a pulttól.

Jamie elképedten bámult rám. - Te nem kérsz?

- Nem, én... - A gyomrom engedetlenül megkordult, még mielőtt kimondhattam volna, hogy nem vagyok éhes.

- Vanda? - nézett rám a fiú, majd vissza Lucinára, aki összefonta a kezét a mellkasán.

- Majd eszem zsemlét - motyogtam, és megpróbáltam odébb taszigálni.

- Nem. Lucina, mi a gond? - nézett Jamie várakozóan a nőre. Lucina nem mozdult. - Ha végeztél, akkor átveszem a helyed - javasolta Jamie, összeszűkült szemmel, és makacs vonalba húzódó szájjal.

Lucina vállat vont, és lerakta a kanalat a kőpultra. Lassan, rám se pillantva arrébb ment.

- Jamie - dünnyögtem unszolóan a bajszom alatt. - Ez a reggeli nem nekem készült. Jared és a többiek nem azért kockáztatták az életüket, hogy én rántottát reggelizhessek. Jó lesz a zsemle.

- Ne butáskodj, Vanda - válaszolta Jamie anélkül, hogy akár lehalkította volna a hangját. - Most már itt laksz te is, mint mindenki más. Az senkit nem zavar, amikor kimosod a ruhájukat, vagy megsütöd a kenyerüket. Ráadásul ezt a rántottát már nem lehet sokáig eltartani. Ha nem eszed meg, akkor csak ki dobják.

Éreztem, hogy fúródik minden tekintet a hátamba a helyiségben.

- Lehet, hogy még annak is jobban örülnének páran - mondtam még halkabban. Jamie-n kívül senki nem halhatta meg.

- Ezt verd ki a fejedből - mordult fel Jamie. Odaszökkent a pulthoz, és telerakott még egy tálkát tojással, majd a kezembe nyomta. - Minden egyes falatot megeszel - jelentette ki eltökélten.

Ránéztem a tálkára. A gyomrom görcsbe rándult a vágyakozástól. Eltoltam magamtól pár centire, és összefontam a karom.

Jamie összehúzta a szemöldökét. - Hát jó - mondta, és ő is eltolta maga elől a saját tányérját. - Ha te nem eszel, én sem. - A gyomra hangosan megkordult. Jamie összefonta a karját a mellkasán.

Két hosszú percen keresztül néztünk farkasszemet, és mindkettőnk gyomra korgott a rántotta illatától. Jamie újra és újra lepislogott a szeme sarkából a reggelire. Ezzel győzött le - a vágyakozó tekintetével.

- Hát jó - fújtattam. Visszatoltam elé a tálkáját, és visszahúztam magam elé a sajátomat. Jamie addig nem nyúlt a sajátjához, amíg a számba nem vettem az első falatot. Vissza kellett nyelnem egy nyögést, amikor megéreztem a tojás ízét. Tudtam, hogy nem ez a kihűlt, gumiszerű rántotta a legfinomabb dolog, amit valaha is ettem, mégis úgy éreztem, mintha az lett volna. A testem a pillanatnak élt.

Jamie is hasonlóképpen reagált. Utána olyan gyorsan kezdte lapátolni a szájába az ételt, hogy úgy tűnt, levegőt venni sincs ideje. Figyeltem, nehogy félrenyeljen.

Én lassabban ettem, abban reménykedve, hogy amikor végez, rá tudom beszélni, hogy egye meg az én adagom egy részét is.

És csak ekkor, miután a mi kis csatározásunknak vége lett, és a gyomrom is lenyugodott, vettem végre észre a konyhában kialakult hangulatot.

A hosszú hónapok monoton étkezései után nagyobb ünneplésre számítottam volna a rántotta okán. De a légkör komor volt, és mindenki suttogva társalgott. Talán az előző esti jelenet miatt? Végignéztem a helyiségen, és megpróbáltam megfejteni.

Pár ember itt-ott *tényleg* engem nézett, de nem csak ők sutyorogtak komoly arccal, a többiek pedig ügyet sem vetettek rám. Ráadásul senki nem tűnt haragosnak vagy bűntudatosnak, vagy feszültnek, vagy bármi másnak, ahogy az elvárható lett volna.

Nem, *szomorúak* voltak. Elkeseredettség ült minden arcon a konyhában.

Sharont vettem észre utoljára, aki egy távolabbi sarokban ücsörgött, egymagában, ahogy szokott. Olyan összeszedett volt, ahogy gépiesen ette a reggelijét, hogy először fel se tűntek az arcán patakzó könnyek. A tányérjába csepegtek, de úgy evett, mintha észre se venné őket.

- Valami baj történt Dokival? - suttogtam Jamie-nek, hirtelen rémülettel. Felmerült bennem, hogy esetleg csak üldözési mániám van - talán ennek az egésznek semmi köze hozzám. A szoba szomorúsága olyan volt, mintha valami másféle emberi dráma része lenne, amiből én ki vagyok zárva. Attól lett volna mindenki olyan elfoglalt? Baleset történt?

Jamie Sharonra pillantott, és felsóhajtott, mielőtt válaszolt volna. - Nem, Doki jól van.

- És Maggie néni? Ő megsérült?

Jamie megrázta a fejét.

- Hol van Walter? - követeltem magyarázatot, még mindig suttogva. Mardosó aggodalom támadt bennem, ahogy arra gondoltam, hogy baja történhetett valamelyik társamnak, még ha olyasvalakiről is van szó, aki utál engem.

- Nem tudom. Biztos vagyok benne, hogy semmi baja.

Most döbbentem rá, hogy Jamie éppen olyan bánatos, mint mindenki más is.

- Mi a baj, Jamie? Miért vagy ilyen szomorú?

Jamie lenézett a rántottára, amit immár lassan és eltökélten evett, és nem válaszolt.

Csendben fejezte be az evést. Megpróbáltam odaadni neki, ami a tányéromban maradt, de erre olyan harciasan meredt rám, hogy visszavettem magam elé, és minden további ellenállás nélkül megettem a maradékot.

A tányérunkat a szennyes edények nagy műanyag dobozába tettük. Láttam, hogy tele van, úgyhogy levettem a pultról. Nem voltam benne biztos, mi folyik a barlangrendszerben, de a mosogatás biztonságos elfoglaltságnak tűnt.

Jamie éber tekintettel jött mellettem. Ez nem tetszett nekem. Nem hagynám, hogy megpróbáljon megvédeni, ha úgy hozná a helyzet. De aztán, ahogy körbementünk a nagyterem szélén, rám talált a megszokott testőröm, úgyhogy a dolog elméleti kérdéssé vált.

Ian csupa kosz volt; tetőtől talpig világosbarna por lepte be, ahol átizzadta, ott sötétebb. Az arcát csúfító barna csíkok nem tudták elrejteni a kimerültségét. Nem lepődtem meg, hogy éppen olyan lehangolt, mint mindenki más is. De a portól kíváncsi lettem. Nem olyan volt a színe, mint a barlangok lilásbarna porának. Ian kint járt ezen a reggelen.

- Hát itt vagytok - dünnyögte, amikor utolért minket. Gyorsan ment, hosszú lábai türelmetlen lépésekkel győzték le a távolságot. Amikor utolért bennünket, nem lassított le, hanem inkább elkapta a könyököm, és előretaszigált. - Bújjunk be ide egy pillanatra.

Egy keskeny alagútba húzott, ami a keleti mező felé vezetett, ahol már majdnem beérett a kukorica. Nem vitt messzire, csak be a sötétbe, ahol nem láthattak meg minket a nagyteremből. Éreztem, hogy a másik karomon ott nyugszik Jamie könnyű kis keze.

Fél perc múlva mély hangok visszhangoztak végig a nagytermen. Nem duhajkodásnak hangzott - inkább gyászosak voltak, lehangoltak, mint minden arc, amire ma reggel ránéztem. A hangok elhaladtak mellettünk, nem messze a réstől, ami mögött lapultunk, és Ian keze megszorított, az ujjai belemélyedtek a lágy részekbe a csont felett. Felismertem Jared és Kyle hangját. Melanie megfeszült, hogy legyőzze az ellenállásomat, én meg amúgy sem voltam túl erős abban a pillanatban. Mindketten látni akartuk az arcát. Szerencse, hogy Ian keze visszatartott minket.

- ...nem tudom, miért hagyjuk, hogy próbálkozzon. Ha nincs értelme, hát nincs értelme - érvelt Jared.

- Azt hitte, hogy most majd tényleg sikerül. Olyan biztos volt benne... Hát, ez van. Majd kifizetődik a dolog, ha egyszer rájön - ellenkezett Kyle.

- *Ha* - horkant fel Jared. - Azt hiszem, jó, hogy megtaláltuk azt a brandyt. Doki estére át tud majd fújni az egész kráteren, ha tartja ezt a tempót.

- Nemsokára kidől - válaszolta Kyle, és a hangja kezdett elhalni a messzeségben. - Bárcsak Sharon... - A többit már nem értettem.

Ian várt, amíg teljesen el nem némultak a hangok, majd még pár percet, mielőtt elengedte volna a karom.

- Jared megígérte - dünnyögte neki Jamie.

- Igen, de Kyle nem - válaszolta Ian.

Visszasétáltak a fénybe. Én lassan követtem őket, és nem voltam benne biztos, mit érzek.

Ian ekkor vette csak észre, mi van a kezemben. - Most nem lesz mosogatás - közölte velem. - Hagyjuk, hogy megtisztálkodjanak és továbbálljanak.

Eszembe jutott, hogy megkérdezzem, miért olyan piszkos, és hogy a többiek is miért azok minden bizonnyal, de Jamie-hez hasonlóan valószínűleg ő sem válaszolt volna nekem. Megfordultam, és a folyókhoz vezető alagútra meredve eltöprengtem.

Ian dühös hangot hallatott.

Ijedten visszanéztem rá, és ráébredtem, miért haragszik - csak most látta meg az arcom.

Felemelte a kezét, mintha meg akarná fogni az állam, de összerezzentem, mire leengedte.

- Ettől rosszul vagyok - habogta, és tényleg olyan volt a hangja, mintha felkavarodott volna a gyomra. - És még rosszabb a tudat, hogy ha nem maradtam volna itt, talán én tettem volna ugyanezt...

Megráztam a fejem. - Semmiség, Ian.

- Hát *ezzel* nem értek egyet - dünnyögte Ian, majd Jamie-hez fordult. - Neked valószínűleg iskolába kell menned. Az lenne a legjobb, ha minél hamarabb visszatérnénk a megszokott kerékvágásba.

Jamie felnyögött. - Sharon *elviselhetetlen* lesz ma.

Ian elvigyorodott. - Itt az ideje, hogy feláldozd magad a többiekért, kölyök. Nem irigyellek.

Jamie sóhajtott, és belerúgott a porba. - Tartsd a szemed Vandán.

- Úgy lesz.

Jamie elcsoszogott, időnként visszapislogva ránk, amíg el nem tűnt egy másik folyosón.

- Gyere, add ide azt - szólított fel Ian, és kihúzta a kezemből a mosogatnivalót, még mielőtt reagálhattam volna.

- Elbírtam volna - közöltem vele.

Ian megint elvigyorodott. - Hülyén éreztem volna magam, ha itt állok üres kézzel, miközben te ezt vonszolod. írd a lovagiasságom számlájára. Na, gyere, pihenjünk le valami félreeső helyen, amíg tiszta nem lesz a levegő.

A szavai felkavartak, úgyhogy némán követtem. Miért akarna velem bárki lovagias lenni?

Ian egészen a kukoricaföldig ment, majd belépett a barázdák alsó végén a sorok közé. Én követtem, amíg meg nem állt valahol a mező közepén, ahol félretette a mosogatnivalót, és kiterült a földön.

- Hát, ez valóban eléggé félreeső - jegyeztem meg, miközben törökülésben mellé telepedtem. - De nem kellene dolgoznunk?

- Túl keményen dolgozol, Vanda. Te vagy az egyetlen, aki soha nem vesz ki szabadnapot.

- Legalább elfoglalom magam - motyogtam.

- Ma mindenki szabadnapot kapott, úgyhogy akár te is pihenhetnél.

Kíváncsian pillantottam rá. A tükrök fénye dupla árnyékot vetett a kukoricaszárak között, és ezek úgy cikáztak végig Ianon, mint a zebracsíkok. Az árnyékok és a kosz alatt elgyötört volt az arca.

- Te úgy nézel ki, mint aki dolgozott.

Ian szeme elkeskenyedett. - De most pihenek.

- Jamie nem akarja elárulni, mi folyik itt - dünnyögtem.

- Nem. És én sem fogom. - Ian felsóhajtott. - Amúgy sem olyasmiről van szó, amit tudni akarnál. - A földre meredtem, a sötétlila és barna talajra, és felkavarodott a gyomrom. Semmi nem jutott eszembe, ami rosszabb lenne a tudatlanságnál, de talán csak nem volt elég fantáziám.

- Tudom, hogy ez nem igazságos - szólalt meg Ian pár pillanat némaság után -, tekintve, hogy én nem vagyok hajlandó válaszolni a te kérdésedre, de elárulnál valamit?

Örömmel fogadtam a témaváltást. - Mit?

Ian nem válaszolt azonnal, úgyhogy felnéztem, hátha kiderül, mi az oka a habozásának. Ekkor már lefelé nézett, a kosztól csíkos kézfejére.

- Tudom, hogy nem szoktál hazudni. Most már tudom - mondta csendesen. - Akármit is válaszolsz, elhiszem.

Megint vártam, amíg ő továbbra is a piszkot nézte a bőrén.

- Azelőtt nem vettem be Jeb elméletét, de ő és Doki annyira meg vannak győződve... Vanda? - nézett fel Ian hirtelen. - Ő még mindig ott van veled? Az a lány, akinek a testét viseled?

Ez már nem csak az én titkom volt - Jamie és Jeb is tudták az igazságot. És nem is az a titok volt, ami igazán számított. Mindenesetre bíztam abban, hogy Ian nem fogja elfecsegni senkinek, aki megölne engem miatta. - Igen - válaszoltam. - Melanie még mindig itt van.

Ian lassan bólintott. - És ez milyen érzés? Neked? Neki?

- Ez... frusztráló, mindkettőnknek. Eleinte mindent megadtam volna azért, hogy eltűnjön, annak rendje és módja szerint. De most már... most már megszoktam. - Félénken elmosolyodtam. - Néha jó, hogy van társaságom. Neki nehezebb. Sok szempontból olyan, mint egy rab. Be van zárva a fejembe. De inkább a rabságot választja, mint hogy teljesen eltűnjön.

- Én nem tudtam, hogy lehet választani.

- Eleinte nem is lehetett. Csak akkor ütötte fel a fejét az ellenállás, amikor a néped rájött, hogy mi történik. Úgy tűnik, ez a dolog kulcsa - annak tudása, hogy mi fog történni. Azok az emberek, akiket meglepetésszerűen ért a hódítás, nem küzdöttek.

- Szóval mi történne, ha engem elkapnának?

Felmértem a harcias arckifejezését - a szikrázó szemében égő tüzet.

- Kétlem, hogy eltűnnél. De a dolgok megváltoztak. Most már nem ajánlják fel a frissen elfogott felnőtt embereket gazdatestnek. Túl sok velük a baj. - Megint megeresztettem egy félmosolyt. - Olyan bajokról beszélek, mint én is vagyok. Ellágyultam, megkedveltem a gazdatestem, eltévelyedtem...

Ian ezen hosszan elgondolkozott, időnként az arcomat nézve, időnként a kukoricacsutkákat, időnként meg a semmibe meredve.

- Akkor mit tennének velem, ha most elkapnának? - kérdezte végül.

- Azt hiszem, mindenképpen csinálnának egy beillesztést. Megpróbálnának információhoz jutni. Valószínűleg egy Hajtót raknának beléd.

Ian megborzongott.

- De nem tartanának meg, mint gazdatestet. Akár megkapnák a kívánt információt, akár nem, téged... leselejteznének. - Nehéz volt kimondani. A gondolattól felkavarodott a gyomrom. Fura - általában az emberek dolgaitól vagyok rosszul. Ugyanakkor eddig soha nem gondoltam végig a dolgokat a gazdatestek szempontjából; a többi bolygón nem kényszerített erre semmi. Azokat a testeket, amelyek nem megfelelően működtek, azonnal kidobták, mert éppen olyan hasznavehetetlenek voltak, mint egy működésképtelen autó. Miért is tartottuk volna meg őket? És olyan elmeállapotok is vannak, amelyek selejtessé tesznek egy testet: a veszélyesebb függőségek, alantas vágyak, olyasmik, amiket nem lehet meggyógyítani, és amik másokra veszélyessé teszik a testet. Vagy, természetesen, amikor egy elmének túl sok akaratereje van ahhoz, hogy törölni lehessen. Egy anomália, ami ehhez a bolygóhoz kötődik.

Még soha nem vettem észre, milyen rút dolog úgy kezelni a legyőzhetetlen lelket, mint egy defektust, csak most, amikor Ian szemébe néztem.

- És ha *téged* kapnának el? - kérdezte.

- Ha rájönnének, ki vagyok... ha bárki is keres még... - Eszembe jutott a Hajtóm, és ugyanúgy megborzongtam, mint az imént Ian. - Kivennének, és be leraknának egy másik gazdatestbe. Olyasvalakibe, aki fiatal, befolyásolható. Abban reménykednének, hogy képes leszek visszaváltozni önmagámmá. Talán elvinnének erről a bolygóról - eltávolítanának a rossz befolyásoktól.

- És képes lennél visszaváltozni önmagáddá?

Álltam Ian pillantását. - *Most* vagyok önmagam. Melanie nem győzött le. Ugyanígy éreznék akkor is, ha Medve lennék vagy Virág.

- De téged nem *selejteznének le*, ugye?

- Egy lelket nem. A népünknél nincs halálbüntetés. Vagy bármilyen büntetés, ami azt illeti. Bármit is csinálnának, azt azért tennék, hogy megmentsenek. Régen azt hittem, hogy ez nem is lehetne másképp, de én vagyok az élő bizonyíték, hogy ez nem így van. Valószínűleg az lenne a helyes, ha leselejteznének. Elvégre áruló vagyok, nem?

Ian csücsörített. - Inkább úgy fogalmaznék, hogy kivándorló. Nem fordultál a néped ellen; csak elhagytad a társadalmukat.

Megint hallgatásba merültünk. El akartam hinni, hogy igazat mond. A *kivándorló* szót ízlelgettem, és megpróbáltam meggyőzni magam, hogy csak ennyiről van szó.

Ian elég hangosat sóhajtott ahhoz, hogy összerezzenjek. - Amikor Doki kijózanodik, meg kell kérnünk, hogy nézze meg az arcod. - Odanyúlt, és az állam alá tette a kezét; ezúttal nem rántottam el magam. Oldalra fordította a fejem, hogy megvizsgálhassa a sebem.

- Nem fontos. Biztos vagyok benne, hogy rosszabbul néz ki, mint amilyen súlyos.

- Hát nagyon remélem - ugyanis rettenetesen néz ki - sóhajtott Ian, majd nyújtózkodott egyet. Azt hiszem, elég időt adtunk Kyle-nak arra, hogy megtisztálkodjon és lefeküdjön. Szeretnéd, hogy segítsek mosogatni?

Ian nem hagyta, hogy úgy mossam az edényeket a folyóban, mint máskor. Ragaszkodott hozzá, hogy hátramenjek a fekete fürdőszobába, ahol nem lát senki. A sötétben súroltam le az edényeket, eleinte egyedül, amíg Ian lemosta magáról a titokzatos munkája mocskát, majd segített nekem a maradékkal.

Amikor elkészültünk, visszakísért a konyhába, ahol már gyülekeztek az ebédre érkezők. Újabb adag romlandó élelmiszert tartalmazott a menü - puha fehérkenyeret, pikáns cheddar sajtszeleteket, kiadós szalámikarikákat. Az emberek zabolátlanul falták a finomságokat, bár az elkeseredettségük még mindig kiolvasható volt a görnyedt hátukból, és a nevetés vagy mosolygás hiányából.

Jamie a szokásos padunkon várt. Két dupla szendvics várakozott előtte, de nem látott neki. Karba font kézzel várakozott rám. Ian kíváncsian végigmérte, de aztán elment megszerezni a saját adagját, anélkül, hogy bármit is kérdezett volna.

A szememet forgatva beleharaptam az egyik szendvicsbe. Jamie is rávetette magát a sajátjára, amint rágni kezdtem. Ian gyorsan visszaért és együtt ettünk csendben. Az ebéd olyan finom volt, hogy el se tudtuk képzelni, miért beszélgetnénk - vagy csinálnánk bármi mást, amit csak üres szájjal lehet.

Én a második után megálltam, de Jamie és Ian addig ettek, amíg a felpuffadt, fájós gyomruktól nyögdécselni nem kezdtek. Ian úgy nézett ki, mint aki mindjárt összeesik. Alig tudta nyitva tartani a szemét.

- Menj vissza az iskolába, kölyök - szólt rá Jamie-re.

A fiú végigmérte. - Talán át kéne vennem a...

- Menj vissza az iskolába - vágtam közbe gyorsan. Szerettem volna, ha ezen a napon Jamie biztos távolságban tartózkodik tőlem.

- Később találkozunk, jó? Ne aggódj... ne aggódj semmi miatt.

- Persze. - Egyszavas hazugsággal nehezebb lebukni. Vagy csak megint szarkasztikus kedvemben voltam.

Amint Jamie eltűnt, odafordultam az álomkóros Ianhoz. - Menj, pihenj le. Miattam ne aggódj - majd keresek valami félreeső helyet. Mondjuk egy kukoricatábla közepén.

- Hol aludtál tegnap éjjel? - kérdezte Ian meglepően éles tekintettel a félig zárt szemhéja alatt.

- Miért?

- Mert most alhatnék ott - te meg félreeshetnél mellettem.

Most már csak motyogtunk, alig hangosabban a suttogásnál. Senki ügyet sem vetett ránk.

- Nem vigyázhatsz rám minden másodpercben.

- Fogadsz velem?

Megvontam a vállam, jelezvén, hogy feladom. - Visszamentem a... a lyukhoz. Ahol eleinte tartottak engem.

Ian elfintorodott; ez nem tetszett neki. De felkelt, és visszament velem a raktárfolyosóra. A nagyterem most megint zsúfolt volt, megtelt emberekkel, akik a veteményest kerülgették, mind gyászosan, lesütött szemmel.

Amikor magunkra maradtunk a fekete alagútban, ismét megpróbáltam beszélni a fejével.

- Ian... mi értelme van ennek? Nem fog annál jobban fájni Jamie-nek, minél tovább élek? Mindent egybevetve, nem lenne jobb neki, ha...

- Ne gondolkozz így, Vanda. Nem vagyunk állatok. A halálod nem elkerülhetetlen.

- Nem gondolom azt rólad, hogy állat vagy - válaszoltam halkan.

- Köszönöm. De nem vádaskodni akartam. Nem hibáztatnálak, ha úgy gondolnád.

Ezzel be is fejeztük a beszélgetést; ebben a pillanatban vettük észre a halványkék fényt, ami tompán tükröződött a következő forduló mögül.

- Csss - lehelte Ian. - Várj meg itt.

Gyengéden lenyomta a vállam, és ezzel megpróbált ott tartani, ahol voltam. Majd előresétált, meg se próbálva halkítani a léptein. A kanyar mögött eltűnt.

- Jared? - hallottam meglepetést színlelő hangját.

A szívem elnehezült a mellkasomban; inkább a fájdalomtól, mint a félelemtől.

- Tudom, hogy ott van veled - válaszolta Jared. Felemelte a hangját, hogy bárki meghallhassa a raktár és a nagyterem között. - Csiga-biga, gyere ki - csalogatott kemény, gúnyos hangon.

29. Árulás

Talán a másik irányba kellett volna futnom. De most senki nem tartott vissza és bár a hangja hideg volt és haragos, Jared hívott engem. Melanie még lelkesebb volt, mint én, amikor óvatosan megkerülve a kanyart kiléptem a kék fénybe; én egy pillanatig haboztam.

Ian csak egy méterrel előttem állt, a lábfején egyensúlyozva, felkészülten várva bármiféle ellenséges megnyilvánulást, amit Jared velem szemben esetleg tanúsíthat.

Jared leült a földre, az egyik matracra, amit Jamie és én otthagytunk. Éppen olyan fáradtnak látszott, mint Ian, bár az ő tekintete is élénkebbnek tűnt, mint a kimerült testtartása.

- Lazíthatsz - nyugtatta Jared Iant. - Csak beszélni akarok vele. Megígértem a kölyöknek, hogy nem bántom, és tartom a szavam.

- Hol van Kyle? - dörgött rá Ian.

- Horkol. Elképzelhető, hogy beomlik az üregetek a rezgéstől.

Ian nem mozdult.

- Nem hazudok, Ian. És nem fogom megölni. Jebnek igaza van, nem számít, milyen zavarossá vált ez az átkozott helyzet, Jamie-nek éppen annyi beleszólása van, mint nekem, ő pedig teljesen bedőlt ennek az izének, úgyhogy nem hinném, hogy a közeljövőben hajlandó lenne ráengedni.

- Senki nem dőlt be senkinek - mordult fel Ian.

Jared legyintett, hogy ne vesszenek már össze a szóhasználaton. - Az a lényeg, hogy tőlem nincs veszélyben. - Most először pillantott rám, és felmérte, hogy lapulok az átellenben lévő falhoz, hogy remeg a kezem. - Nem foglak többé bántani - szólt oda nekem.

Óvatosan előreléptem.

- Nem muszáj beszélned vele, Vanda, ha nem akarsz - segített gyorsan Ian. - Ezzel nem tartozol senkinek, nem a munkád része. Nem kötelező. Eldöntheted.

Jared szemöldöke összeszaladt - Ian szavai zavarba ejtették.

- Nem - suttogtam. - Beszélek vele. - Tettem még egy lépést. Jared tenyérrel felfelé fordította a kezét, és intett, arra bátorítva, hogy menjek még előbbre.

Lassan sétáltam, minden lépést egyesével tettem meg, és szünetet tartottam utána, nem egyhuzamban mentem. Beletelt pár percbe, amíg eljutottam odáig, ahonnan már nem voltam hajlandó továbbmenni; megálltam - ezúttal végleg - egy méterre Jaredtől. Ian minden lépésemet követte, nem mozdult az oldalamról.

- Egyedül szeretnék vele beszélni, ha nincs ellene kifogásod - közölte vele Jared.

Ian lecövekelt egy helyben. - De van - válaszolta.

- Ne, Ian, semmi gond. Menj, és aludd ki magad. Miattam ne aggódj. - Ezzel finoman megtaszítottam a karját.

Ian kétkedő arckifejezéssel vizslatta az arcomat. - Ez nem valami halálvágy megint? Hogy megóvd a kölyköt? - gyanakodott.

- Nem. Jared nem hazudna Jamie-nek ilyesmiben.

Jared elfintorodott, amikor magabiztosan ejtettem ki a nevét.

- Kérlek, Ian - könyörögtem. - Szeretnék beszélni vele.

Ian egy hosszú pillanatig csak nézte az arcom, majd mérges pillantást vetett Jaredre. Minden egyes mondatot úgy vakkantott el, mint egy parancsot.

- Az ő neve *Vanda*, nem pedig *az izé*. Nem nyúlhatsz hozzá. Minden egyes véraláfutásért a kétszeresét kapod majd vissza.

Megrándult az arcom a fenyegetés hallatán.

Ian sarkon fordult, és kimasírozott a sötétbe.

Egy pillanatra csend lett, amíg mindketten Ian hűlt helyét bámultuk. Én pillantottam először Jaredre, aki még mindig a férfi után nézett. Amikor visszaemelte rám a tekintetét, lesütöttem a szemem.

- Azt a. Nem viccel, mi? - szólalt meg Jared.

Ezt költői kérdésnek fogtam fel.

- Miért nem foglalsz helyet? - kérdezte Jared, és megpaskolta maga mellett a matracot.

Egy pillanatig fontolgattam a dolgot, majd odamentem én is a fal mellé, de közelebb az üreg bejáratához, hogy közöttünk legyen a matrac. Melanie-nak ez nem tetszett; ő Jared mellett akart ülni, azt szerette volna, ha érzem az illatát és a teste melegét.

Én ezt nem akartam - és nem azért, mintha attól tartottam volna, hogy bántani fog; pillanatnyilag nem tűnt mérgesnek, csak fáradtnak és kimerültnek. Egyszerűen csak nem akartam közelebb lenni hozzá. Valami

a mellkasomban fájt attól, hogy ilyen közel van - hogy ilyen kis távolságról gyűlöl.

Jared félrebillentett fejjel rám nézett; csak futtában kaptam el a pillantását, mielőtt megint le kellett sütnöm a szemem.

- Sajnálom, ami tegnap este történt - az arcodra gondolok. Nem lett volna szabad ezt tennem.

Az ölemben összefűzött ujjaimra meredtem.

- Nem kell félned tőlem.

Bólintottam, de nem néztem rá.

Jared felmordult. - Mintha azt említetted volna, hogy fogsz velem beszélgetni.

Vállat vontam. Nem találtam a hangom a levegőben közöttünk lógó ellenségesség súlyától.

Hallottam, hogy megmozdul. Végigcsúszott a matracon, amíg mellém nem került - éppen úgy, mint Melanie remélte. Így már túl közel volt - nem tudtam tisztán gondolkozni, nem kaptam elég levegőt, de ezzel együtt nem voltam képes rávenni magam, hogy odébb menjek. Melanie furcsa módon - tekintve hogy ő eredetileg is így akarta volna - hirtelen bosszúsnak tűnt.

Mi van? - kérdeztem, megdöbbenve az érzései hevességén.

Nem tetszik, hogy olyan közel ül hozzád. Ez így nem helyes. Nem tetszik, hogy azt akarod, hogy ott legyen. Amióta elhagytuk a civilizációt, most először éreztem felém áradó ellenségességet Melanie-ból. Elképedtem. Ez kicsit sem volt igazságos.

- Csak egy kérdésem van - szakított félbe minket Jared.

A szemébe néztem, majd szégyenlősen elkaptam a tekintetem - éppen úgy menekültem kemény pillantása elől, mint Melanie sértettségétől.

- Valószínűleg ki tudod találni, miről van szó. Jeb és Jamie egész este locsogtak nekem...

A sötét folyosó túloldalán fekvő rizses-zsákra, előző éjszakai párnámra meredve vártam a kérdést. A perifériális látómezőmben megláttam, hogy Jared keze felemelkedik, és a falhoz lapultam.

- Nem bántalak - ismételte a korábbiakat Jared, immár türelmetlenül, és durva kezébe fogta az államat, majd maga felé fordította az arcomat.

A szívem kihagyott, amikor hozzám ért, a szemem pedig hirtelen megtelt vízzel. Pislogtam, hogy kitisztuljon.

- Vanda - ejtette ki Jared a nevemet lassan. Kelletlenül, mint azt megállapítottam, noha a hangja egyenletes és monoton maradt. - Melanie még mindig él... még mindig a részed? Áruld el az igazat.

Melanie egy bulldózer nyers erejével rohamozott meg. Fizikai fájdalmat okozott, mint a migrénes fejfájás váratlan nyilallása, ahol megpróbált kiszabadulni.

Állj már le! Hát nem látod?

Egyértelmű volt a férfi szájának állásából, a kemény ráncokból a szeme alatt. Nem számít, hogy mit mondok, vagy mit mond Melanie.

Már most is hazugnak tart, közöltem Melanie-val. Nem az igazságot akarja - csak valami bizonyítékot keres, valami módot arra, hogy bebizonyítsa Jebnek és Jamie-nek, hazudok, Hajtó vagyok, hogy megengedjék, hogy megöljön.

Melanie nem volt hajlandó válaszolni vagy hinni nekem; nagyon meg kellett küzdenem azért, hogy ne tudjon megszólalni.

Jared figyelte, hogy gyöngyözik a verejték a homlokomon, hogy fut végig a gerincemen valami furcsa reszketés, és elkeskenyedett a szeme. Szorosan tartotta az államat, nem hagyta, hogy elrejtsem az arcom.

Jared, szeretlek, próbált kiabálni Melanie. *Itt vagyok.*

A szám meg se remegett, de csodálkoztam, hogy Jared nem tudta kiolvasni a szavakat a tekintetemből.

Lassan teltek a percek, miközben a férfi a válaszomra várt. Kínszenvedés volt, hogy kénytelen vagyok a szemébe nézni, és látni benne az undort. És mintha ez önmagában nem lenne elég, Melanie dühe továbbra is ostromolt belülről. A féltékenysége keserű folyammá növekedett, ami végigáradt a testemben, és beszennyezte.

Újabb percek teltek el, és annyi könnycsepp gyűlt a szememben, hogy már nem fértek el ott. Végigcsordultak az arcomon, és némán Jared tenyerébe pottyantak. A férfi arckifejezése nem változott.

Végül elegem lett. Lehunytam a szemem, és elrántottam a fejem. Jared leengedte a kezét, nem erőszakoskodott.

Frusztráltan felsóhajtott.

Arra számítottam, hogy elmegy. Miközben erre vártam, megint a kezemre meredtem. A szívem dobogásával mértem az időt. Jared nem mozdult. Én sem mozdultam. Olyannak tűnt mellettem, mint akit kőből faragtak ki. Illett hozzá ez a szobormerevség. Illett az új, kemény arckifejezéséhez, a jeges tekintetéhez.

Melanie elmerengett ezen az új Jareden, összehasonlította azzal a férfival, aki azelőtt volt. Visszaemlékezett a számkivetettségük egy átlagos napjára...

- Áááá! - hördült fel egyszerre Jared és Jamie.

Jared a bőrkanapén heverészik, Jamie pedig az előtte fekvő szőnyegen terpeszkedik. Egy kosárlabda-mérkőzést néznek a nagy képernyős tévén. A paraziták, akik ebben a házban laknak, a munkahelyükön vannak, és már mindent felpakoltunk a terepjáróra, amit csak bírtunk. Még órákig pihenhetünk, mielőtt el kell tűnnünk.

A tévében két játékos vitatkozik udvariasan apálya szélén. Közel van hozzájuk az operatőr, hallani lehet, miről beszélnek.

- Azt hiszem, én értem hozzá utoljára - az önöké a labda.

- Én nem vagyok ebben olyan biztos. Nem szívesen élnék vissza jogtalanul a helyzettel. Várjuk meg, amíg a játékvezetők megnézik a felvételt.

Ezzel a játékosok kezet fognak, és megveregetik egymás vállát.

- Ez nevetséges - mordul fel Jared.

- Rosszul vagyok tőle - helyesel Jamie, tökéletesen utánozva Jared hanghordozását; napról napra egyre inkább úgy beszél, mint Jared - és ez csak egy a sok eszköze közül, amivel kifejezi rajongását a hőse iránt. - Nincs más a tévében?

Jared továbblépteti a csatornákat, hogy végül egy atlétika rangadónál állapodjon meg. A paraziták Haitin tartják idén az olimpiát. Amennyire meg tudjuk állapítani, az idegeneket nagyon lázba hozta a dolog. Rengetegen raktak olimpiai zászlót a házukra. De mégsem ugyanolyan, mint régen. Most már minden résztvevő kap érmet. Szánalmas.

De a százméteres síkfutást még ők sem tudják elrontani. A parazitáknál az egyéni sportok sokkal izgalmasabbak annál, mint amikor közvetlenül a másikkal próbálnak összecsapni. Jobban teljesítenek külön pályán.

- Mel, gyere, dőlj le - hív Jared.

Most csak megszokásból ácsorgók a hátsó ajtó mellett, nem azért, mert ugrásra készen várakozom. Nem azért, mert félek. Csak üres rutinból, nem másból.

Odamegyek Jaredhez. Jared az ölébe húz, és az álla alá vonja a fejem.

- Kényelmes? - kérdezi.

- Igen - válaszolom, mivel valóban, kétségtelenül nem is érezhetném magam kényelmesebben. Mint itt, egy idegen házában.

Apa sok furcsa kifejezést használt - időnként olyan volt, mintha a saját külön nyelvén beszélne. Iszkiri, zöldfülű, beleüti az orrát, magas lovon ül, vaj van a füle mögött, fából vaskarika, és valami a nagymamáról meg az omnibuszról. Az egyik ezek közül a „házban lenni” volt.

Amikor odakint fogócskáztunk a kertben:

- Ez itt a ház, itt nem ér a nevetek.

És amikor arra próbálta Jamie-t rábeszélni, hogy kapcsolja le éjszakára a lámpát:

- Most az ágyad a ház, itt nem nyúlhatnak hozzád a szörnyetegek.

Azután a világ egyik napról a másikra borzalmas rémálommá változott, és apám szavajárása sötét humorrá változott számunkra Jamie-vel. A házak ekkorra a lehető legveszedelmesebb helyekké változtak.

Ott lapultunk például a csenevész fenyők között, néztük, hogy hajt ki a többitől elkülönült épület garázsából egy autó, és azt próbáltuk eldönteni, berohanjunk-e élelmet zsákmányolni, vagy az túl kockázatos lenne. - Szerinted soká jönnek haza a paraziták?

- Kizárt. Házban vannak. Meneküljünk.

Most pedig itt üldögélhetek és nézhetem a tévét, mint öt éve, anya és apa a másik szobában vannak, és soha nem kellett a csatornában lapulnom egész éjjel Jamie-vel és egy csomó patkánnyal, miközben a testrablók fényszórókkal eredtek a tolvajok nyomába, akik leléptek egy zacskó szárazbabbal és egy tányér kihűlt spagettivel.

Tudom, hogy ha Jamie és én kettesben csinálnánk végig húsz évet, akkor se találtuk volna meg soha ezt az érzést. A biztonságérzetet. Sőt, ez több mint biztonságérzet - maga a boldogság. Biztonság és boldogság, két dolog, amiben azt hittem, már soha nem lesz részem.

Jared különösebb erőlködés nélkül biztosítja ezeket nekünk, egyszerűen csak azzal, hogy önmagát adja.

Beszívom a bőrének illatát, és érzem a teste melegét a sajátom alatt.

Jared mindent biztonságossá, mindent boldoggá tesz. Még a házakat is.

Én még mindig biztonságban érzem magam a közelében, tudatosult Melanie-ban, amikor megérezte Jared az enyémtől egy centire lévő karjának melegét. Annak ellenére, hogy ő azt sem tudja, hogy itt vagyok.

Nem éreztem *magam* biztonságban. Jaredet szeretni - ez a legveszedelmesebb dolog volt, amit csak el tudtam képzelni.

Eltöprengtem, hogy Melanie és én beleszeretünk-e, ha mindig ilyen lett volna az emlékeinkben élő mosolygós Jared helyett, aki reménnyel és csodákkal megrakodva lépett be Melanie életébe. Követte-e volna Melanie vajon akkor is, ha mindig ilyen kemény és cinikus? Ha a nevető apjának és a vad bátyjainak elvesztésétől vált volna ilyen jegessé, amilyenné csak Melanie halála tudta tenni?

Hát persze, sóhajtott Melanie halkan. *Én minden formájában szerelmes lennék Jaredbe. Még így is hozzám tartozik.*

Elgondolkoztam, hogy ez rám is igaz-e. Én vajon szeretném-e, ha Melanie emlékeiben is ilyen lett volna?

Jared minden különösebb előjel nélkül megszólalt, és úgy csevegett, mintha egy beszélgetés közepén tartanánk.

- Szóval miattad Jeb és Jamie meg vannak győződve arról, hogy lehetséges valamiféle tudatosság azután, hogy... elkapják az embert. Mindketten biztosra veszik, hogy Melanie még mindig ott van benned.

Ezzel finoman megkocogtatta a fejemet az öklével. Én elrándultam, mire karba fűzte a kezét.

- Jamie azt gondolja, hogy Melanie beszél hozzá - forgatta Jared a szemét. - Nem túl szép dolog így becsapni a kisfiút - persze, csak ha feltételez valamiféle etikai érzéket az ember, ami jelen helyzetben nyilvánvalóan nem áll fenn.

Átkaroltam a felsőtestem, és egyenesen magam elé meredtem.

- De Jebnek egy dologban igaza van - és ez az, ami nem hagy nyugodni! Mi az, amit *akarsz?* A Hajtók kutatóexpedíciója nem a megfelelő helyeken keres gélt, és nem is volt... gyanús. Úgy tűnt, csak téged keresnek, és nem minket. Szóval lehet, hogy tényleg nem tudták, mire készülsz. Elképzelhető, hogy a saját szakálladra dolgoztál? Titkosügynökként, vagy valami ilyesmi. Vagy...

Könnyebb volt nem figyelni rá, amikor ilyen elmebeteg eszmefuttatásokkal traktált. A térdemet bámultam. Piszkos volt, mint mindig, lila és fekete.

- Talán igazuk van - legalábbis az ügyben, hogy megöljünk-e téged, vagy ne.

Az ujjai váratlanul végigsimítottak a libabőrön, ami a szavaitól jelent meg a karomon. A hangja kedvesebbé vált, amikor ismét megszólalt. - Egyelőre senki nem fog bántani. Amíg nem csinálsz semmi ostobaságot... - Vállat vont. - Bizonyos értelemben értem a nézőpontjukat, és talán, valami beteges logika szerint tényleg nem lenne igazságos. Talán nem lenne indokolható... Leszámítva, hogy Jamie...

Felszegtem a fejem - Jared tekintete éles volt, a reakcióimat kutatta. Megbántam, hogy érdeklődést tanúsítottam, és megint a térdemet kezdtem bámulni.

- Ijesztőnek találom, hogy ennyire ragaszkodik hozzád - dünnyögte Jared. - Nem lett volna szabad itthagynom. De el se tudtam képzelni... És most már nem tudom, mit tehetnék. Azt hiszi, hogy Mel él benned. Mi lesz vele amikor...?

Feltűnt, hogy nem a *ha,* hanem az *amikor* szót használja. Hiába ígért meg bármit, akkor sem jósol túl sok jövőt nekem hosszú távon.

- Az meglepett, hogy sikerült beférkőznöd Jeb kegyeibe is - folytatta kis témaváltással. - Ravasz vén róka az öreg. Olyan könnyen átlát a hazugságokon. Vagyis átlátott, egészen mostanáig.

Ezen elgondolkozott egy pillanatra.

Teltek a percek.

- Nem vagy az a beszédes fajta, igaz?

Újabb hosszú szünet.

A szavak most szabályosan kibuktak belőle. - Leginkább az zavar, hogy mi van, ha igazuk van? Honnan az ördögből tudhatnám? Utálom, hogy logikusan érvelnek. Lennie kell más magyarázatnak is.

Melanie megint küzdeni kezdett, nem olyan elszántan, mint az imént, hanem ezúttal az áttörés reménye nélkül. Tudta, hogy kudarcot vall, mégis harcolt azért, hogy megszólalhasson. Nem voltam hajlandó megmozdítani a kezem és a szám.

Jared megmozdult, előrehajolt a faltól, és immár teljes felsőtestével felém fordult. A szemem sarkából figyeltem a manővert.

- Miért vagy itt? - suttogta.

Felkukucskáltam az arcára - gyengéd volt, kedves, majdnem olyan, mint amilyen Melanie emlékeiben. Éreztem, hogy elhagy az önuralmam; remegni kezdett az ajkam. Minden erőmet megfeszítve tudtam csak a helyén tartani a kezem. Meg akartam érinteni Jared arcát. Én akartam megérinteni. Melanie-nak ez nem tetszett.

Ha nem hagysz megszólalni, akkor legalább tartsd a kezedet is a helyén, sziszegte.

Próbálom. Sajnálom. Tényleg sajnáltam. Ez fájt neki. Mindkettőnknek fájt valami. Nem volt könnyű megállapítani, melyikünknek rosszabb abban a pillanatban.

Jared kíváncsian nézte az ismét könnybe lábadó szememet.

- Miért? - kérdezte lágyan. - Tudod, van Jebnek az az őrült elmélete, hogy miattam és Jamie miatt vagy itt. Hát nem bolondság?

A szám félig kinyílt; gyorsan beharaptam az ajkam.

Jared lassan előrehajolt, és két keze közé vette az arcom. Lehunytam a szemem.

- Nem árulod el?

Valamelyikünk egyszer, gyorsan megrázta a fejem. Nem voltam benne biztos, melyikünk tette. Én akartam azt mondani, hogy nem vagyok hajlandó, vagy Melanie azt, hogy nem képes?

Jared fogása erősebbé vált az államon. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy az arca csak centiméterekre van az enyémtől. Kihagyott a szívem, görcsbe rándult a gyomrom - megpróbáltam levegőt venni, de a tüdőm nem engedelmeskedett.

Felismertem a szemében a szándékát; pontosan tudtam, mit fog tenni, milyen lesz a szája. És mégis teljesen új volt számomra a dolog, olyan első alkalom, ami sokkal megdöbbentőbb volt, mint bármi más, amikor az ajka az enyémhez ért.

Azt hiszem, nem akart többet, csak megérinteni a számat az övével, gyengéden, de amikor találkozott a bőrünk, minden felborult. A szája hirtelen keménnyé és erőszakossá vált, a keze csapdába ejtette az arcom az övé előtt, az ajkai pedig sürgető, eddig nem tapasztalt módon mozgatták az enyémet. Annyira más volt, mint csak emlékezni rá, sokkal erősebb. A gondolataim összefüggéstelenül száguldottak.

A testem fellázadt. Már nem én irányítottam - ő irányított engem. Nem Melanie - a testünk erősebbé vált mindkettőnknél. A szívem olyan hangosan kalapált, hogy nem hallottam semmi mást, ezen, és a zihálásunkon kívül; én vadul, fulladozva vettem a levegőt, Jared erőteljesen, már-már acsarogva.

A karom kiszabadította magát. A bal kezem odanyúlt Jared arcához, a hajához, hogy beletúrjon.

A jobb kezem gyorsabbnak bizonyult. És nem az én kezem volt.

Melanie ökle Jared állába vágódott, tompa, csendes hanggal arrébb ütötte az arcát. Hús a hús ellen, kemény és dühös.

A csapás ereje nem volt elég ahhoz, hogy Jared sokkal messzebb kerüljön, de abban a pillanatban, hogy az ajkunk már nem ért egymáshoz, elhúzódott tőlem, elszörnyedt tekintettel bámulva az elszörnyedt arcomba.

Olyan pillantással néztem le a mozdulatlanul összefont kezemre, mintha skorpió nőtt volna ki a csuklómból. Undorodó nyögés tört fel a torkomból. Megragadtam a jobb csuklómat a bal kezemmel, eltökélten, hogy nem hagyom, hogy Melanie még egyszer durvaságra használja a testem.

Felpillantottam Jaredre. Ő is a csuklómat bámulta, amit lefogtam, a szörnyülködés kezdett eltűnni a szeméből, és meglepetés vette át a helyét. Abban a pillanatban teljesen nyílt volt az arckifejezése. Minden gondolatát el tudtam olvasni, ahogy megjelent az arcán.

Nem erre számított. És számított valamire, ez egyértelműen látszott. Ez egy kísérlet volt. Egy kísérlet, amiről úgy gondolta, hogy képes lesz majd levonni belőle a következtetéseit. Egy kísérlet, aminek biztosan tudta az eredményét. De meg kellett lepődnie.

Ez azt jelentette vajon, hogy átmentem, vagy, hogy megbuktam?

A fájdalom a mellkasomban viszont nem volt meglepő. Már tisztában voltam vele, hogy az összetört szív nem csak képes beszéd.

Azokban a helyzetekben, ahol vagy harcolni kell, vagy menekülni, nekem nincs választásom; mindig menekülni fogok. Mivel Jared közöttem és a kijárat sötétsége között volt, felpattantam, és bevetettem magam a dobozokkal telepakolt lyukba.

A dobozok összepréselődtek, recsegtek és ropogtak, ahogy a súlyomtól a falnak vágódtak és a padlóra estek. Befurakodtam a lehetetlenül kis helyre, a nehezebb dobozokat megkerülve, a könnyebbeket összenyomva. Éreztem, hogy Jared ujjai végigszántják a lábfejem, ahogy megpróbálja elkapni a bokám, és közénk rúgtam az egyik nehezebb dobozt. Jared felnyögött, engem pedig fojtogatni kezdett az elkeseredés. Nem akartam megint fájdalmat okozni neki. Csak menekülni próbáltam.

Akármilyen hangos is volt, nem hallottam a saját zokogásomat, amíg a lyuk legmélyére nem értem, és el nem csendesedett a vergődésem. Amikor meghallottam magam, meghallottam a kínszenvedés szaggatott, szakadozott zihálását, a föld alá tudtam volna bújni szégyenembe.

Úgy szégyelltem magam, olyan megalázó volt. Elszörnyedtem magamon, hogy hogyan hagyhattam ennyi durvaságot szétáradni a testemben, akár tudatosan, akár nem, de nem ezért sírtam. Azért sírtam, mert csak egy kísérlet volt az egész, én pedig, amilyen ostoba, ostoba, ostobán érzelmes teremtés vagyok, azt szerettem volna, ha komoly.

Melanie a poklok kínjait szenvedte bennem, és nem volt könnyű helyére tenni a kettős fájdalmat. Én azért haldokoltam, mert nem volt komoly az egész; Melanie úgy érezte, ő azért haldoklik, mert számára túlságosan is komoly volt. Bármennyi dolgot is elveszített a világvégével, ami olyan régen történt már, elárulva még nem érezte magát. Amikor az apja rászabadította a Hajtókat a gyerekeire, Melanie tudta, hogy az már nem az *apja.* Nem volt csalódott, csak szomorú. Az apja meghalt. De Jared élt, és önmaga volt. És elárulta Melanie-t.

Senki sem árult el, te buta, sértegettem. Azt akartam, hogy alább hagyjon a fájdalma. Ez már túl sok volt nekem, hogy még az ő kínjait is el kelljen viselnem. Elég volt a sajátom is.

Hogy tudta megtenni? Hogyan? - drámázott Melanie, oda se figyelve rám.

Zokogtunk, mint a záporeső.

Egyetlenegy szó rántott minket vissza a hisztéria pereméről.

A lyuk szájában Jared mély, érdes hangja szólalt meg - megtörten és furcsán gyerekesen.

- Mel?

30. Megrövidítés

- Mel? - szólalt meg ismét, és a remény, amit akarata ellenére táplált, színezte meg a hangját.

A lélegzetem egy hüppögéssel elállt, mintegy utólagos sokkhatásként.

- Tudod, hogy azt neked szántam, Mel. *Tudnod kell*. Nem ne... annak az izének. Tudod, hogy nem azt az izét csókoltam.

A következő hüppögésem hangos volt, nyögésszerű. Miért nem tudom befogni? Megpróbáltam visszatartani a lélegzetem.

- Ha ott vagy, Mel... - Jared elhallgatott.

Melanie utálta ezt a „ha”-t. Újabb zokogásroham tört fel a tüdőmből, és levegő után kezdtem kapkodni.

- Szeretlek - zuhant ki Jaredből. - Még ha nem is vagy ott, még ha nem is hallasz engem. Szeretlek.

Megint visszatartottam a lélegzetem, és olyan erősen az ajkamba haraptam, hogy vérezni kezdett. A fizikai fájdalom nem terelte el annyira a figyelmem, mint szerettem volna.

Csend volt a lyukon kívül, majd belül is az lett, ahogy elkékültem. Intenzíven füleltem, és csak a hangokra figyeltem. Nem gondolkoztam. Minden néma maradt.

A legképtelenebb testhelyzetbe csavarodtam. A fejem került a legmélyebbre, az arcom jobb fele az érdes sziklapadlóhoz préselődött. A vállam egy görbe sziklahajlat köré szorult, a jobb magasabban volt, mint a bal. A csípőm két oldala ehhez képest fordítva helyezkedett el, a bal vádlim a plafonhoz nyomódott. A lábszáram és lábfejem zsibbadni kezdett, ahogy visszatért beléjük az élet. A dobozokkal vívott harcom hagyott rajtam pár véraláfutást - éreztem, ahogy kialakulnak. Tudtam, hogy majd valahogy meg kell magyaráznom Iannak és Jamie-nek, hogy ezt én tettem magammal, de hogyan? Mit mondjak nekik? Hogy mesélhetném el, hogy Jared kísérletképpen megcsókolt, mint amikor áramütést adnak egy patkánynak, hogy lássák, mit csinál?

És meddig tudom vajon elviselni ezt a testhelyzetet? Semmi hangot nem akartam kiadni, de úgy éreztem, bármelyik pillanatban kettétörhet a gerincem. A fájdalmat minden másodperccel egyre nehezebb lett elviselni.

Nem sokáig leszek képes csendben tűrni. Már megformálódott a torkomban a jajszó.

Melanie-nak nem volt számomra semmi mondanivalója. Némán próbálta feldolgozni a saját megkönnyebbülését és dühét. Jared megszólította, végre elismerte, hogy itt van. Megvallotta, hogy szereti őt. De engem csókolt meg. Melanie megpróbálta meggyőzni magát, hogy nincs oka megsértődni ezen, megpróbálta elhinni az érveket, amik azt támasztották alá, hogy ez nem az volt aminek látszott. Megpróbálta, de nem sikerült. Én mindezt hallottam, de ez bent zajlott. Melanie nem szólt hozzám - a kifejezés kamaszos, kicsinyes értelmében. Bojkottált.

Eddig nem tapasztalt haragot éreztem iránta. Nem úgy, mint az elején, amikor féltem tőle, és azt kívántam, bárcsak eltűnne az agyamból. Nem, most a saját, külön bejáratú elárultatásomról volt szó. Hogy haragudhat *rám* azért, ami történt? Hogy magyarázza ezt? Miért lett volna az én hibám, hogy szerelmes lettem az emlékek miatt, amiket ő kényszerített rám, majd erőt vett rajtam ez az állatias test? Én sajnáltam, hogy szenved, de őt nem is érdekelte az én fájdalmam. Sőt, élvezte. Az aljas emberi lény.

Könnyek gördültek végig az arcomon, sokkal gyengédebbek, mint az előzőek. Melanie irányomban tanúsított ellenségessége forrt az agyamban.

Egyszer csak túl sok lett a kicsavart, véraláfutásos hátam fájdalma. Az utolsó csepp a pohárban.

- Jahaj - nyögtem, és a sziklára és a dobozokra támaszkodva hátratoltam magam.

Már nem érdekelt, milyen hangot adok ki, csak ki akartam jutni. Megfogadtam magamban, hogy soha többet nem lépem át ennek az átkozott üregnek a küszöbét - inkább a halál. Szó szerint.

Kievickélni nehezebb volt, mint bejutni. Addig fészkelődtem és forgolódtam, amíg úgy nem kezdtem érezni, hogy csak rontottam a helyzetemen, és immár olyan pozícióban fekszem, mint egy elrontott perec. Ismét elkezdtem sírni, mint egy gyerek, attól tartva, hogy soha nem szabadulok ki.

Melanie felsóhajtott. *Akaszd be a lábfejed a bejárat peremébe, és húzd ki magad,* javasolta.

Én úgy tettem, mint aki meg se hallja, és küszködve próbáltam átnyomni a testemet egy különösen hegyes rész mellett. A bordám aljába ütközött bele.

Ne gyerekeskedj már, morogta Melanie.

Te beszélsz?

Tudom. Melanie habozott, aztán megadta magát. *Jól van, ne haragudj. Nézd, én is csak ember vagyok. Időnként nehéz igazságosnak lenni. Mi nem mindig tudjuk, mi a helyes, és nem mindig tesszük azt, ami helyes*. A neheztelés még mindig ott bujkált a hangjában, de megpróbálta megbocsátani és elfelejteni, hogy az imént csókolóztam az élete szerelmével - legalábbis az ő nézőpontjából ez történt.

Beleakasztottam a lábam a kijáratba, és megrántottam magam. A térdem a padlóhoz csapódott, és ránehezedve megemeltem a felsőtestem. Akkor mar könnyebb volt kihúzni a másik lábam, és még egyet rántani magamon. Végül kitapogattam a padlót, és kinyomtam az egész testemet, mint egy harántfekvéses születésnél, majd ráestem a sötétzöld matracra. Pár pillanatig csak feküdtem rajta arccal lefelé, és levegő után kapkodtam. Ekkorra már biztosra vettem, hogy Jared rég elment, de nem győződtem meg róla azon nyomban. Csak beszívtam és kifújtam a levegőt, amíg úgy nem éreztem, hogy most már fel tudom emelni a fejem.

Egyedül voltam. Próbáltam a megkönnyebbülésre összpontosítani, és megfeledkezni a szomorúságról, amit ez az információ szított bennem. Jobb nekem egyedül. Kevésbé kínos.

Összegömbölyödtem a matracon, és dohos anyagába nyomtam az arcom. Nem voltam álmos, csak fáradt. Jared visszautasításának nyomasztó súlyát olyan nehéz volt cipelni, hogy kimerültem bele. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam olyan dolgokra gondolni, amiktől nem kezd újra könnyezni a sajgó szemem. Bármire, azon az undoron kívül, ami Jared arcán jelent meg, amikor leszakadt rólam...

Mit csinálhat most Jamie? Tudja, hogy itt vagyok, vagy keres engem? Ian sokáig aludni fog, nagyon kimerültnek tűnt. Vajon Kyle felébred mostanában? Elkezd majd kutatni utánam? Hol lehet Jeb? Egész nap nem láttam. Doki tényleg öntudatlanra itta magát? Ez annyira nem vall rá...

Lassan ébredtem fel, korgó gyomrom hangjára. Pár percig csak feküdtem a néma sötétségben, és megpróbáltam elhelyezni magam térben és időben. Vajon nappal van még, vagy éjszaka? Meddig aludtam itt egyedül?

De a gyomrom nem hagyta, hogy hosszabb időre megfeledkezzek róla, úgyhogy térdre emelkedtem. Valószínűleg jó sokáig alhattam, ha így megéheztem - biztos kihagytam egy vagy két étkezést.

Megfordult a fejemben, hogy megeszek valamit a lyukban található készletekből - végül is már majdnem mindenben elég nagy kárt okoztam, talán tönkre is tettem pár dolgot. De emiatt csak még bűntudatosabb lettem

a gondolattól, hogy még többet elvegyek. Megyek, és szerzek pár zsemlét a konyhából.

Ráadásul egy kicsit meg is voltam sértődve - a nagy sértődésemen túl -, hogy ilyen sokáig lent lehettem anélkül, hogy bárki is keresett volna - milyen hiú gondolat, miért érdekelne bárkit is, hogy mi történt velem? - úgyhogy megkönnyebbülten és elégedetten nyugtáztam, hogy Jamie ott ücsörög a nagyterembe vezető résnél, háttal a mögötte lévő emberek világának, félreérthetetlenül rám várakozva.

Felragyogott a szemem, és az övé is. Feltápászkodott, és megkönnyebbülés öntötte el a vonásait.

- Szóval jól vagy - jelentette ki, és azt kívántam, bár igaza lenne. Elkezdett dőlni belőle a szó. - Úgy értem, nem hittem azt, hogy Jared hazudik, de azt állította, hogy szerinte egyedül akarsz maradni, és Jeb azt megtiltotta, hogy bemenjek megnézni téged, és hogy itt kell maradnom szem előtt, nehogy belopakodjak, de bár nem *hittem*, hogy bajod esett, vagy ilyesmi, nehéz volt, hogy nem tudhatom biztosra, érted?

- Semmi bajom - nyugtattam meg. De vigaszt keresve kinyújtottam a kezem. Jamie átkarolta a derekamat, és döbbenten vettem észre, hogy a vállamra tudja hajtani a fejét állva.

- Piros a szemed. Gonoszkodott veled? - suttogta.

- Nem. - Végül is, az emberek nem *gonoszkodnak* a kísérleti patkányokkal - egyszerűen csak információkhoz próbálnak hozzájutni.

- Bármit is mondtál neki, szerintem most már hisz nekünk. Úgy értem, Mellel kapcsolatban. Ő hogy érzi magát?

- Örül ennek.

Jamie elégedetten bólintott. - És te?

Haboztam, tárgyilagos választ keresve. - Nekem könnyebb, ha igazat szólhatok, mint titkolózni.

Úgy tűnt, a kitérő hadműveletemet elég jó válasznak találja a kérdésére ahhoz, hogy békén hagyjon.

Jamie mögött a kert vörös volt, és egyre homályosabbá vált. A nap már lenyugodott a sivatagban.

- Éhes vagyok - jelentettem ki, és kibontakoztam az ölelésből.

- Tudtam, hogy az leszel. Kimentettem neked valami nagyon jót.

Sóhajtottam. - Nekem a kenyér is elég jó.

- Hagyd már abba, Vanda. Ian azt állítja, túl önfeláldozó vagy.

Fintorogtam egyet.

- Szerintem igaza van - dünnyögte Jamie. - Még ha mi mind azt is akarjuk, hogy itt legyél, addig nem fogsz idetartozni, amíg te el nem döntőd ezt magadban.

- Soha nem tartozhatok ide. És igazából senki nem akarja, hogy itt legyek, Jamie.

- Én igen.

Nem vitatkoztam vele, de tévedett. Nem hazudott, mert ő elhitte, amit mondott. De igazából azt akarta, hogy Melanie legyen itt. Nem különített el minket eléggé a fejében.

Trudy és Heidi zsemlét sütöttek a konyhában, és egy élénkzöld, lédús almán osztozkodtak. Felváltva haraptak bele. Kettőt-kettőt.

- De jó, hogy látlak, Vanda - köszöntött Trudy őszintén, eltakarva a száját, miközben beszélt, mert még mindig benne volt az utolsó falat. Heidi biccentett köszönésképpen, a foga az almába mélyedt. Jamie megpróbált észrevétlenül oldalba bökni - azt jelezve, hogy lám, az emberek örülnek nekem. Nem volt hajlandó szimpla udvariasságnak betudni a dolgokat.

- Eltettétek a vacsoráját? - kérdezte buzgón.

- Aha - válaszolta Trudy. Lehajolt a pult mögé, és kiemelt mögüle egy tálcát. Melegen tartotta a tűzhely. Mostanra biztosan szörnyen megkeményedett már, de jobb, mint a szokásos menü.

A tálcán egy nagy szelet hús volt. Összefutott a számban a nyál, annak ellenére, hogy visszautasítottam a nekem kiutalt adagot.

- Ez túl sok.

- Az első napokban meg kell ennünk a romlandó dolgokat - biztatott Jamie. - Mindenki hülyére eszi magát - ez hagyomány.

- Szükséged van a fehérjére - tette hozzá Trudy. - Túl sokáig voltunk szükségellátáson. Meglep, hogy senkinek nem romlott le jobban az állapota.

Magamhoz vettem a fehérjét, miközben Jamie sasszemekkel lesett minden falatot, ami a tálcáról a számba vándorolt. Megettem, hogy a kedvére tegyek, noha belefájdult a hasam a mennyiségbe.

Miközben végeztem, a konyha kezdett megtelni emberekkel. Páran almát tartottak a kezükbe - mindenki osztozkodott rajta valakivel. Kíváncsi tekintetek vizslatták a sebeket az arcomon.

- Miért jön ide mindenki? - dünnyögtem Jamie-nek. Már sötét volt odakint, rég elmúlt a vacsoraidő.

Jamie értetlen pillantást vetett rám. - Hogy meghallgassák, amit mesélsz. - A hangsúlyában benne volt az is, hogy *mi másért*.

- Viccelsz?

- Mondtam neked, hogy semmi nem változott.

Körbenéztem a keskeny helyiségben. Nem volt telt ház. Doki nem jött el ma este, és a hazatértek közül sem jelent meg senki, ami azt jelentette, hogy Paige is távol lesz. Se Jeb, se Ian, se Walter. Hiányoztak még páran, Travis, Carol, Ruth Ann. De többen voltak, mint amire számítottam, már ha számítottam volna arra, hogy bárki is követi a megszokást egy ilyen szokatlan nap után.

- Visszatérhetünk a Delfinekre, akiknél abbahagytuk? - kérdezte Wes, félbe szakítva a helyzetelemzésemet. Láttam, hogy csak magára vállalta a végszavazást, nem arról volt szó, hogy halálosan érdekelték volna egy idegen bolygó rokoni kapcsolatai.

Mindenki várakozással telve nézett rám. Úgy tűnt, az élet nem változott annyit, mint ahogy gondoltam.

Kivettem egy tepsi zsemlét Heidi kezéből, és megfordultam, hogy betoljam a sziklatűzhelybe. Még háttal voltam, amikor elkezdtem beszélni.

- Szóval... mm... hmm... az, izé, a harmadik nagyszülőhármas... ők a hagyomány értelmében a közösséget szolgálják, az ő értelmezésükben. A Földön ők lennének a kenyérkeresők, azok, akik elmennek otthonról, és mindenféle javakkal térnek vissza. Leginkább gazdálkodással foglalkoznak. Egy növényszerű dolgot termesztenek, amiből lecsapolják a nedvét...

És az élet ment tovább.

Jamie megpróbált lebeszélni arról, hogy a raktárfolyosón aludjak, de csak félszívvel. Egyszerűen nem volt számomra más hely. A szokott makacsságával ragaszkodott hozzá, hogy megossza velem a hálóhelyem. Úgy véltem, Jarednek nem igazán tetszik a dolog, de mivel aznap este és másnap nem találkoztam a férfival, nem derült ki, hogy igazam van-e.

Megint kellemetlenül éreztem magam a mindennapi teendőimmel, most, hogy hazajött a hat portyázó - pont úgy, mint amikor Jeb először kényszerített, hogy csatlakozzak a csoporthoz. Ellenséges pillantások, mérges hallgatások. De nekik nehezebb volt, mint nekem - *én* már hozzászoktam. Ők viszont, másrészről, nem szoktak hozzá ahhoz, ahogy a többiek bántak velem. Például, amikor a kukorica aratásánál segítettem, és Lily mosolyogva megköszönte nekem a kosarat, Andy szeme majd kiugrott a helyéről, miközben minket figyelt. Vagy amikor Trudyval és Heidivel vártam a fürdőszobára, és Heidi játszani kezdett a hajammal. Egyre csak nőtt, mindig a szemembe lógott az utóbbi időben, és azt terveztem, hogy megint lenyírom. Heidi próbált megfelelő stílust találni nekem, és ide-oda rakosgatta a tincseket. Brandt és Aaron - Aaron volt a legidősebb azok közül, akik kimentek portyázni, és őt szerintem még soha nem láttam -

jöttek ki, és láttak meg minket. Trudy azon a gyalázatosságon nevetett, amit Heidi éppen a fejem tetején próbált létrehozni, mire mindkét férfinak zöldes lett az arca, és némán elvonultak mellettünk.

Természetesen ezek csak semmiségek voltak. Kyle mostanában szabadon mászkált a barlangrendszerben, és bár egyértelműen utasították, hogy hagyjon békén, az arckifejezéséből nyilvánvaló volt, hogy betarthatatlannak találja ezt a parancsot. Mindig másokkal voltam, amikor az útjába kerültem, és elgondolkoztam azon, vajon nem csak ezért türtőztette-e magát és elégedett meg a rám vetett rosszindulatú pillantásokkal, miközben öntudatlanul ökölbe szorultak a vastag ujjai. Ettől visszatért belém az első hetek félelemérzete, és lehet, hogy meg is adtam volna magam neki - ismét bujkálni kezdtem volna, elkerülve a közös helyiségeket - de valami olyasmire figyeltem fel azon a második estén, ami sokkal fontosabb volt Kyle gyilkos pillantásainál.

A konyha megint megtelt - nem tudom, hogy mennyire a történeteim miatt, és mennyire a csokoládészeletek miatt, amiket Jeb osztogatott. Én lemondtam a sajátomról, és elmagyaráztam a zsémbeskedő Jamie-nek, hogy nem tudok egyszerre beszélni és enni; gyanítottam, hogy amilyen akaratos, el fog egyet tenni nekem. Ian visszatért a szokásos forró helyére a tűz mellett, és Andy is ott ült - bizalmatlankodó tekintettel - Paige mellett. A többi hazatért közül, természetesen Jaredet is beleértve, senki nem jelent meg. Doki se volt ott, azon töprengtem, hogy vajon még mindig részeg-e, vagy esetleg másnapos. És Walter is hiányzott megint.

Geoffrey, Trudy férje, aznap először kérdezett engem bármiről. Örültem, bár próbáltam nem mutatni, hogy úgy tűnik, csatlakozott azokhoz az emberekhez, akik elviselnek engem. De nem tudtam jól megválaszolni a kérdéseit, és ez rossz volt. ő nem olyanokat kérdezett, mint Doki.

- Én semmit nem tudok a Gyógyításról - ismertem be. - Soha nem jártam Gyógyítónál, azóta, hogy... hogy idekerültem. Nem voltam beteg. Csak azt tudom, hogy nem választunk ki olyan bolygót, amin nem tudjuk tökéletesen karban tartani a gazdatesteket. Semmi nincs, amit ne lehetne meggyógyítani - legyen szó akár egy egyszerű sebről, egy törött csontról, vagy bármilyen kórról. Most már a végelgyengülés a halál kizárólagos oka. Még az egészséges emberi testek is csak korlátozott ideig bírják. És balesetek is vannak, azt hiszem, bár azok a lelkek között nem fordulnak elő túl gyakran. Mi óvatosak vagyunk.

- A felfegyverzett embereket nem nevezném balesetnek - dünnyögte valaki. Éppen a forró zsemléket tettem át, nem láttam, ki beszélt, és nem ismertem fel a hangot.

- Igen, ez így van - helyeseltem kizökkenés nélkül.

- Szóval akkor te nem tudod, mivel gyógyítják a betegségeket? - faggatott Geoffrey. - Hogy mi van a gyógyszereikben?

Megráztam a fejem. - Sajnálom, de nem tudom. Ez nem igazán érdekelt régebben, amikor még hozzáférhettem volna az információhoz. Attól tartok, hogy természetesnek tekintettem a dolgot. Az egészség magától értetődött minden bolygón, ahol jártam.

Geoffrey vörös arca színesebbé vált, mint általában. Lehajtotta a fejét, és a szája haragos vonallá keskenyedett. Mivel sérthettem meg vajon?

Heath, aki Geoffrey mellett ült, megveregette a karját. Terhes csend telepedett a helyiségre.

- Izé... ami a Keselyűket illeti - szólalt meg Ian - a hangja erőltetett volt, szándékos témaváltásról árulkodott. - Lehet, hogy csak lemaradtam róla, de nem emlékszem, hogy valaha is elmagyaráztad volna, mit jelent az, hogy „nem voltak kedvesek”?

Ezt *tényleg* nem meséltem el még, de meglehetősen biztosra vettem, hogy Iant ez nem is érdekli annyira - egyszerűen csak ez jutott eszébe abban a pillanatban.

A nem hivatalos órám a szokásosnál hamarabb véget ért. A kérdések lassan jöttek, és a legtöbbet Jamie vagy Ian tette fel. Geoffrey felvetésein mindenki nagyon elgondolkozott.

- Hát, holnap korán kell kelnünk, ideje betakarítani... - töprengett el Jeb hangosan valamelyik hosszabb, kényszeredett szünetnél, és ez elbocsátásként csengett. Az emberek felálltak, és kinyújtóztak, halkan és komoly hangon beszélgetve.

- Mit mondtam? - suttogtam Iannak.

- Semmit. A halandóság jár a fejükben - sóhajtott Ian.

Az emberi agyam csinált egy olyan értő ugrást, amit intuíciónak neveznek.

- Hol van Walter? - kérdeztem még mindig suttogva.

Ian megint sóhajtott. - A déli szárnyban. Ő... nincs jól.

- Miért nem szólt nekem senki?

- Mert neked... neked sem volt túl könnyű dolgod mostanában, úgyhogy...

Türelmetlenül megráztam a fejem erre az érvelésre. - Mi baja van?

Jamie most már ott állt mellettem; megfogta a kezem.

- Walternek eltört pár csontja, olyan gyengék - válaszolt halkan. - Doki biztos benne, hogy rák - szerinte a végső szakaszban van.

- Walt minden bizonnyal sokáig eltitkolta a fájdalmait - tette hozzá Ian komoran.

Megrándult az arcom. - És semmit nem lehet tenni? Egyáltalán semmit?

Ian megrázta a fejét, és szikrázó szemével az enyémbe nézett. - Mi semmit nem tudunk tenni. Még ha nem is lennénk ide bezárva, akkor sem tehetnénk semmit. Erre soha nem sikerült gyógyírt találnunk.

Beharaptam a számat, mielőtt kicsúszott volna rajta, amit javasolni akartam. Természetesen semmit nem tudunk tenni Walterért. Az itteniek közül bárki inkább halna lassú, fájdalmas halált, minthogy becserélje az elméjét a test gyógyításáért. Ezt megértettem... most már.

- Látni szeretne téged - közölte Jamie. - Vagyis hát időnként a nevedet ismételgeti, nem könnyű megállapítani, mit akar - Doki folyamatosan itatja, hogy ne fájjon neki annyira. És nagyon rosszul érzi magát, amiért ő is annyi alkoholt elhasznált. Csupa rossz időzítés.

- Meglátogathatom? - kérdeztem. - Vagy azért haragudnának a többiek?

Ian összevonta a szemöldökét, és horkantott egyet. - Való igaz, hogy egyesek pont ilyesmin húzzák fel magukat. - Megcsóválta a fejét. - De kit érdekel? Ha ez Walt utolsó kívánsága...

- Így van - értettem egyet. Az *utolsó* szótól égni kezdett a szemem. - Ha Walter látni akar engem, akkor, azt hiszem, nem számít, mások mit gondolnak, vagy hogy megharagszanak-e...

- Emiatt ne aggódj - nem hagyom, hogy bárki is zaklasson - préselődött Ian ajka fehér vonalba.

Nyugtalan lettem, tudni akartam, hány óra. Az idő már szinte semmit nem jelentett számomra, de hirtelen megéreztem a súlyát. - Ma már túl késő van ahhoz, hogy odamenjek? Nem zavarjuk fel?

- Nem akkor alszik, mint mások - menjünk, és nézzük meg.

Azon nyomban elindultam, magammal rántva Jamie-t, aki még mindig fogta a kezem. A múló idő tudata, a befejezettség és véglegesség hajtottak előre. De Ian az ő hosszú lépteivel gyorsan utolért.

A holdfényes nagyteremben elmentünk mások mellett, akik legnagyobbrészt ügyet sem vetettek ránk. Túl gyakran tartózkodtam Jamie és Ian társaságában ahhoz, hogy bárkinek is felkeltsem az érdeklődését, bár most nem a szokásos irányba mentünk.

Az egyetlen kivétel Kyle volt. Menet közben dermedt mozdulatlanná, amikor meglátta velem az öccsét. A tekintete a kezemre villant, amiben Jamie-ét szorongattam, és a szája vicsorgásba torzult.

Ian kihúzta magát, ahogy felmérte a bátyja reakcióját - a szája Kyle-é tükörképévé változott -, és eltökélten a másik kezemért nyúlt. Kyle olyan hangot adott ki magából, mint aki rosszul van, és hátat fordított nekünk.

Amikor beértünk a hosszú déli alagút sötétségébe, megpróbáltam kiszabadítani a kezem. Ian csak még szorosabban fogta.

- Azt kívánom, bár ne provokálnád még jobban - dünnyögtem.

- Kyle-nak nincs igaza. Ez egyébként régi szokása. Neki tovább fog tartani, mint bárki másnak, hogy túltegye magát a dolgon, de ez nem jelenti azt, hogy nekünk kellene engednünk.

- Félek tőle - ismertem be suttogva. - Nem akarom, hogy még több oka legyen utálni engem.

Ian és Jamie egyszerre szorították meg a kezem. És egyszerre szólaltak meg.

- Ne félj - biztatott Jamie.

- Jeb nagyon egyértelműen a tudtára adta a véleményét - tudatta Ian.

- Hogy érted? - kérdeztem Iant.

- Ha Kyle nem tudja elfogadni Jeb szabályait, akkor nem látják itt szívesen.

- De ez nem helyes. Kyle ide tartozik.

Ian felmordult. - Itt maradt... úgyhogy meg kell tanulnia engedni.

A hosszú úton nem szólaltunk meg többször. Nekem bűntudatom volt - mint itt állandóan. Bűntudat, rettegés és szívfájdalom. Miért is jöttem ide?

Mert, bármilyen furcsa is legyen, de ide tartozol, suttogta Melanie. Nagyon erősen tudatában volt Ian és Jamie keze melegének, a kezeknek, amelyek az enyém köré fonódtak és belekulcsolódtak. *Hol máshol kaptad ezt meg valaha?*

Sehol, vallottam be, és ettől csak még lehangoltabb lettem. *De ettől még nem tartozom ide. Nem úgy, mint te.*

Csatolt áru vagy, Vanda.

Mintha szükségem lenne arra, hogy emlékeztess erre...

Egy kicsit meglepődtem, hogy milyen tisztán hallom a hangját.

Az elmúlt két napban végig csendben maradt, izgatottan várakozott, abban reménykedve, hogy megint láthatja Jaredet. Persze én is ezzel voltam elfoglalva.

Talán ott van Walternél. Talán végig ott volt, gondolta reménykedve Melanie.

De nem ezért látogatjuk meg Waltert.

Nem. Hát persze, hogy nem. A hangja bűnbánó volt, de ráébredtem, hogy neki nem olyan fontos Walter, mint nekem. Természetesen

szomorúan fogadta, hogy haldoklik, de ő már az elejétől elfogadta, hogy ez lesz a vége. Én viszont még most sem tudtam rávenni magam, hogy elfogadjam. Walter az én barátom volt, nem az övé. Én voltam az, akit megvédett...

Egy olyan tompa fényű, kék lámpa várt minket a kórházi szárnyban. (Most már tudtam, hogy a lámpák napelemmel működtek, nappal a világosabb részeken hagyva töltötték fel őket.) Mindannyian csendesebben kezdtünk menni, és egyúttal le is lassítottunk, anélkül, hogy összebeszéltünk volna.

Gyűlöltem ezt a helyiséget. A sötétben, a furcsa árnyékokkal, amelyeket a gyenge fény vetett, csak még ellenszenvesebbnek tűnt. Egy újabb szag - a szoba a lassú pusztulástól bűzlött, csípős alkohol- és epeszaga volt.

Két priccset foglaltak el. Az egyik széléről Doki lába lógott le; felismertem a halk horkolását. A másikon, rettenetesen hervadt és szerencsétlen külsővel Walter figyelte, ahogy közeledünk.

- Van kedved látogatókhoz, Walt? - suttogta Ian, amikor Walter tekintete felénk vándorolt.

- Úhh - nyögte Walter. Az ajka megereszkedett petyhüdt arcán, bőre nedvesen csillogott a homályban.

- Szükséged van valamire? - motyogtam. Kiszabadítottam a kezem - mindkettő esetlenül repkedett a levegőben közöttem és Walter között.

Walter lazán mozgó szeme kutatni kezdte a feketeséget. Közelebb léptem.

- Tehetünk érted valamit? Bármit?

Addig vándorolt a tekintete, amíg rá nem talált az arcomra. Hirtelen fókuszba állt az ittasság és fájdalom közepette.

- Végre - sóhajtotta. A lélegzete sípolt és fütyült. - Tudtam, hogy eljössz, ha elég ideig várok. Ó, Gladys, annyi mindent el kell mesélnem neked.

31. Szükségletek

Megdermedtem, és gyorsan hátralestem a vállam felett, hogy áll-e mögöttem valaki.

- Gladys a felesége volt - suttogta Jamie alig hallhatóan. - Nem sikerült megmenekülnie.

- Gladys - suttogta felém Walter, észre se véve a reakciómat -, hát hitted volna, hogy fogom magam, és rákos leszek? Fura az élet, nem? Egy napot

sem voltam betegszabadságon... - A hangja addig gyengült, hogy már meg se hallottam, de az ajka még mindig mozgott. Túl gyenge volt ahhoz, hogy felemelje a kezét; az ujjai a priccs széle felé tapogatóztak, arra, amerre én voltam.

Ian előretaszigált.

- Mit csináljak? - leheltem. A homlokomon gyöngyöző izzadtságnak semmi köze nem volt a párás hőséghez.

-...nagyapám százegy évig élt - zihálta Walter megint hallhatóan. - Soha senki nem lett rákos a családomban, még az unokatestvéreim sem. Bár a te nagynénédnek, Regannek bőrrákja volt, nem?

Bizalommal tekintett rám, válaszra várva. Ian megbökdöste a hátam.

- Öööö... - motyogtam.

- De az is lehet, hogy az Bill nénikéje volt - engedett Walter.

Rémült pillantást vetettem Ianra, aki vállat vont. - Segíts - tátogtam neki némán.

Ian elmutogatta, hogy fogjam meg Walter keresgélő ujjait.

Walter bőre krétafehér volt, és áttetsző. Kézfején láttam vére erőtlen lüktetését a kék ereiben. Gyengéden emeltem fel a kezét, aggódva az elvékonyodott csontjai miatt, amelyeket Jamie törékenynek nevezett. Túl könnyű volt, mintha üreges lenne.

- Ó, Gladdie, olyan nehéz volt nélküled. Egyébként jó ez a hely, tetszeni fog neked, akkor is, ha én már nem leszek. Rengeteg emberrel lehet társalogni - tudom, mennyire szeretsz beszélgetni... - Addig halkult a hangja, hogy már nem tudtam kivenni a szavait, de az ajkai még mindig a feleségének szánt mondanivalóját formálták. A szája még akkor is mozgott, amikor lecsukódott a szeme, és a feje oldalra billent.

Ian talált egy nedves kendőt, és törölgetni kezdte Walter fénylő arcát.

- Én nem értek a... félrevezetéshez - suttogtam Walter motyogó ajkát figyelve, hogy lássam, biztos nem hall-e. - Nem szeretném elkeseríteni.

- Semmit nem kell válaszolnod - nyugtatott meg Ian. - Nincs annyira magánál, hogy érdekelje.

- Hasonlítok a feleségére?

- Kicsit sem - láttam a fotóját. Dundi, vörös hajú nő volt.

- Add ide, hadd csináljam én.

Ian átnyújtotta a kendőt, én pedig törölgettem az izzadtságot Walter nyakáról. A hasznos tevékenységektől mindig magabiztosabbnak éreztem magam. Walter továbbra is motyogott. Úgy hallottam, azt rebegi, „köszönöm, Gladys, ez jólesik”.

Nem vettem észre, hogy Doki abbahagyta a horkolást. Hirtelen meghallottam magam mögött az ismerős hangját, ami túl gyengéd volt ahhoz, hogy megijesszen.

- Hogy van?

- Delirál - suttogta Ian. - A brandytől, vagy a fájdalomtól?

- Szerintem inkább a fájdalomtól. A jobb karomat adnám egy kis morfiumért.

- Talán Jared megint csodát tesz.

- Talán - sóhajtotta Doki.

Szórakozottan törölgettem Walter sápadt arcát, immár sokkal jobban koncentrálva a beszélgetésre, de Jared neve nem hangzott el többször.

Nincs itt, suttogta Melanie.

Biztos segítséget keres Walternek, helyeseltem.

Egyedül, tette hozzá Melanie.

Az utolsó alkalomra gondoltam, amikor láttam - a csókra, arra, hogy hitt nekem... *Valószínűleg egyedül akar lenni egy kicsit.*

Remélem, nem arról akarja ismét meggyőzni magát, hogy te egy nagyon tehetséges színésznő és/vagy Hajtó vagy,..

Ez természetesen előfordulhat.

Melanie felsóhajtott.

Ian és Doki halkan beszélgettek mindenféle apróságról, legnagyobbrészt Ian tájékoztatta Dokit arról, hogy mi minden történt a barlangrendszerben.

- Mi történt Vanda arcával? - suttogta Doki, ennek ellenére könnyedén meghallottam.

- Csak a szokásos - sóhajtott Ian.

Doki megeresztett egy együttérző nyögést, majd csettintett a nyelvével.

Ian mesélt neki az aznap esti félresikerült előadásomról, Geoffrey kérdéseiről.

- Praktikus lett volna, ha Melanie-t egy Gyógyító szállja meg - merengett Doki.

Megrándult az arcom, de mivel mögöttem álltak, valószínűleg nem vették észre.

- Szerencsések vagyunk, hogy Vanda volt az - dünnyögte Ian a védelmemben. - Senki más...

- Tudom - szakította félbe Doki szokásos jóindulatával. - Talán úgy kellett volna fogalmaznom, sajnálatos, hogy Vanda nem táplált több érdeklődést a gyógyítás iránt.

- Elnézést - motyogtam. Valóban felszínes dolog volt részemről, hogy egy szerűen csak learattam a tökéletes egészség gyümölcsét, anélkül, hogy kíváncsi lettem volna az okára.

Egy kéz ért a vállamhoz. - Nem kell bocsánatot kérned - bátorított Ian.

Jamie nagyon csendben volt. Körbenéztem, hogy hol lehet - ott feküdt azon a priccsen összegömbölyödve, ahol az imént még Doki szunyókált.

- Késő van - jegyezte meg Doki. - Walter nem megy sehova ma éjjel. Aludnotok kellene egy kicsit.

- Visszajövünk - ígérte Ian. - Üzenj majd, hogy mit hozzunk, bármelyikőtöknek.

Leraktam Walter kezét, és óvatosan megveregettem. A szeme felpattant, és tudatosabban nézett rám, mint az előbb.

- Elmész? - zihálta. - Máris menned kell?

Gyorsan megint megfogtam a kezét. - Nem, nem muszáj mennem.

Walter elmosolyodott, és ismét lehunyta a szemét. Az ujjait törékeny erejével az enyéim köré kulcsolta.

Ian felsóhajtott.

- Ti elmehettek - ajánlottam fel. - Engem nem zavar. Vidd vissza Jamie-t a hálófülkéjébe.

Ian körbenézett a helyiségben. - Várj csak egy pillanatot - mondta, majd kinyúlt, és megfogta a hozzá legközelebb lévő priccset. Nem volt nehéz - könnyedén felemelte, és odacsúsztatta Walteré mellé. A végsőkig erőltettem a karom, nehogy megrántsam Waltert, miközben Ian beigazította alá az ágyat. Majd engem is felkapott, és a priccsre rakott Walter mellé. Walter szeme meg se rezzent. Halkan felszisszentem, mert váratlanul ért, hogy Ian milyen magától értetődően fogott meg - mintha ember lennék.

Ian Walter keze felé bökött az állával, ami az én kezemen nyugodott. - Gondolod, hogy el fogsz tudni így aludni?

- Igen, biztos vagyok benne.

- Akkor aludj jól. - Rám mosolygott, majd elfordult és felemelte Jamie-t a másik priccsről. - Menjünk, kölyök - dünnyögte, és olyan könnyedén cipelte a fiút, mintha egy csecsemőt vinne. Halk lépteinek hangja elhalt a távolban.

Doki ásított, és leült a faládákból és egy alumínium ajtóból összerakott íróasztal mögé. A tompa fényű lámpát is magával vitte. Walter arca túl sötétté vált ahhoz, hogy lássam, és ettől ideges lettem. Olyan tűnt, mintha már meg is halt volna. Csak az ujjai nyugtattak meg, amelyek még mindig szorosan markolták a kezemet.

Doki papírokkal zörgött, miközben alig hallhatóan dúdolt valamit magában. A megnyugtató susogás hangjára szunyókáltam el.

Reggel Walter felismert.

Nem ébredt fel, amíg meg nem jelent Ian, hogy visszakísérjen; eljött az ideje, hogy eltakarítsuk a kukoricatarlóról a szárakat. Megígértem Dokinak, hogy hozok neki enni, mielőtt munkához látnék. Csak közvetlenül az indulás előtt szabadítottam ki az ujjaimat Walter szorításából, aki kinyitotta a szemét. - Vanda - suttogta.

- Walter? - Nem voltam benne biztos, hogy milyen hosszan marad tiszta az agya, vagy, hogy emlékszik-e az előző éjszakára. A keze levegőbe kapott, úgyhogy odanyújtottam neki a balomat, ami még nem vált teljesen érzéketlenné.

- Eljöttél meglátogatni. Ez kedves. Tudom... hogy visszajöttek... nem lehetett könnyű... dolgod... Az arcod...

Úgy tűnt, nehezére esik ajkaival szavakat formálni, a tekintete pedig folyamatosan elveszítette a fókuszt. Ez mennyire rávall, hogy amint megszólal, rögtön értem aggódik.

- Minden rendben, Walter. Hogy érzed magad?

- Öööö... - Halkan felnyögött. - Nem túl... Doki?

- Itt vagyok - szólalt meg halkan Doki, szorosan mögöttem.

- Van még abból az italból? - lihegte Walter.

- Hát persze.

Doki fel volt készülve. Odatartotta a vastag üvegpalackot Walter leesett ajkához, és óvatosan belecsöpögtetett a sötétbarna folyadékból a szájába. Walter minden égető kortynál fintorgott egyet. Valamennyi alkohol kifolyt a szája sarkán, rá a párnájára. A szaga csípte az orrom.

- Jobban vagy? - kérdezte Doki az itatás hosszú pillanatai után.

Walter felmordult. Nem tűnt igenlésnek a megnyilvánulása. Lehunyta a szemét.

- Még? - kérdezte Doki.

Walter elfintorodott, és felnyögött.

Doki elkáromkodta magát a bajsza alatt. - Hol lehet Jared? - dünnyögte.

Én megfeszültem a név hallatán. Melanie mozdult egyet, majd elnyugodott.

Walter arca elernyedt. A feje hátracsuklott a nyakán.

- Walter? - suttogtam.

- Túlságosan fáj neki ahhoz, hogy öntudatánál maradjon. Hagyd - javasolta Doki.

Elszorult a torkom. - Mit tehetek érte?

Doki lesújtott hangon válaszolt. - Azt, amit én. Ami a semmivel egyenlő. Hasznavehetetlen vagyok.

- Ne csináld, Doki - hallottam Ian dünnyögését. - Ez nem a te hibád. A világ nem úgy működik már, mint azelőtt. Senki nem vár tőled többet.

Előreesett a vállam. Nem, a világuk már tényleg nem úgy működik.

Valaki megkocogtatta a karom. - Menjünk - súgta Ian.

Bólintottam, és megint elkezdtem kiszabadítani a kezem.

Walter szeme felnyílt, de nem látott vele. - Gladdie? Itt vagy? - tudakolta.

- Izé... itt vagyok - válaszoltam bizonytalanul, és hagytam, hogy az ujjai a kezem köré kulcsolódjanak.

Ian vállat vont. - Hozok enni mindkettőtöknek- suttogta, és elment.

Türelmetlenül vártam, hogy visszatérjen, mert aggasztott Walter tévedése. A férfi újra és újra Gladys nevét suttogta, de úgy tűnt, nincs szüksége visszajelzésre tőlem, ezért hálás is voltam. Kis idő, talán úgy fél óra múlva, fülelni kezdtem, mikor hangzanak fel Ian léptei, és azon töprengtem, mi tarthat neki ilyen soká.

Doki egész idő alatt az íróasztal mellett álldogált, és magába roskadva a semmibe bámult. Nem volt nehéz észrevenni, milyen feleslegesnek érzi magát.

Egy idő után hallottam is valamit, de nem lépteket.

- Mi ez? - kérdeztem suttogva Dokit; Walter megint csendben volt, talán elveszítette az eszméletét. Nem akartam felzavarni.

Doki odafordult, hogy rám nézzen, és ugyanazzal a mozdulattal félrebillentette a fejét, és hallgatózni kezdett.

A hang valami különös dobogás volt, gyors, halk ütemre. Mintha egy kicsit hangosodott volna, de azután megint halkabbnak tűnt.

- Hát ez furcsa - szólalt meg Doki. - Majdnem úgy hangzik, mint... - Ezzel elhallgatott, és csupa ránc lett a homloka a koncentrálástól, miközben az ismeretlen zaj elhalt.

Minden erőnket megfeszítve füleltünk, úgyhogy már messziről meghallottuk a lépteket. Nem abban az egyenletes tempóban hangzottak fel, mint amire Iantol számítottunk. Az illető szaladt - nem is, vágtázott.

Doki rögtön reagált a vészjósló hangokra. Gyorsan kikocogott Ian elé. Azt kívántam, bárcsak én is megtudhatnám, mi a baj, de nem akartam elkeseríteni Waltert azzal, hogy megint megpróbálom kiszabadítani a kezemet. Inkább hallgatóztam.

- Brandt? - hallottam Doki meglepett hangját.

- Hol van? Hol van?- követelőzött kifulladva a másik férfi. A rohanó léptek csak egy másodpercre álltak le, utána kicsit lassabban ismét felhangzottak.

- Miről beszélsz? - kérdezte Doki, immár ebbe az irányba.

- A parazitáról! - sziszegte Brandt türelmetlenül, izgatottan, majd berobbant az árkádos bejáraton.

Brandt nem volt olyan nagydarab, mint Kyle vagy Ian; valószínűleg csak pár centivel lehetett magasabb nálam, viszont vaskos volt, és olyan keménykötésű, mint egy rinocérosz. A szeme végigsepert a szobán, az átható tekintete egy pillanatra megállt az arcomon, majd Walter öntudatlan alakjára siklott, utána ismét végigszaladt a helyiségen, hogy végül megint rajtam állapodjon meg.

Doki ekkor érte utol Brandtet, és hosszú ujjaival abban a pillanatban markolt a vállába, amikor a szélesebb férfi megtette az első lépését felém.

- Mit csinálsz? - kérdezte Doki, és hangja most közelebb járt a vicsorgáshoz mint eddig bármikor.

Mielőtt Brandt válaszolhatott volna, megint felhangzott a furcsa zaj, először halkan, majd üvöltve, majd ismét halkan, olyan hirtelen átmenettel, hogy mindannyian megdermedtünk bele. A dübögések szoros egymásutánban követték egymást, és amikor a leghangosabbak voltak, beleremegett a levegő a hangjukba.

- Ez... ez egy helikopter? - kérdezte Doki hirtelen suttogásra váltva.

- Igen - suttogta vissza Brandt. - A Hajtó az - az a múltkori, aki az *izét* kereste - rántotta felém az állát.

Hirtelen elszorult a torkom - a levegő csak kis, felszínes adagokban fért át rajta, és nem volt elég. Szédültem, és örültem, hogy éppen fekszem.

Ne. Ne most. Hadd ne.

Miért csinálja ezt? - vicsorgott Melanie a fejemben. *Miért nem tud már minket békén hagyni!*

Nem hagyhatjuk, hogy bántsa őket!

De hogy állítsuk meg?

Nem tudom. Ez az egész az én hibám!

Az enyém is, Vanda. A miénk.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Doki.

- Kyle tisztán látta a távcsövön keresztül, amikor a gép egy helyben lebegett. Ugyanaz, mint akit akkor látott.

- És *errefelé* keresgél? - Doki hangja hirtelen döbbentté vált. Félig megperdült, a szeme a kijáratra villant. - Hol van Sharon?

Brandt megrázta a fejét. - Csak ide-oda szálldos. A Picachótól indul, és sugarasan pásztázza végig a környéket. Nem úgy néz ki, mintha ide összpontosítaná a keresést. Tett pár kört ott, ahol megszabadultunk a kocsitól.

- Sharon? - kérdezte ismét Doki.

- A gyerekekkel és Lucinával van. Semmi bajuk. A fiúk összepakolnak, hátha el kell mennünk ma éjjel, de Jeb szerint ez nem valószínű...

Doki kifújta a levegőt, és odasétált az asztalához. Lerogyott rá, úgy, mintha az imént versenyt futott volna. - Szóval igazából semmi újdonság - dünnyögte.

- Á. Csak meg kell húznunk magunkat pár napig - nyugtatta meg Brandt. A tekintete ismét körbesöpört a helyiségben, és minden második pillanatban rajtam állt meg. - Van kéznél köteled? - kérdezte. Felemelte az egyik üres priccsen lévő lepedő szélét, és megvizsgálta.

- Kötelem? - visszhangozta Doki értetlenül.

- A parazitának. Kyle küldött ide, hogy ártalmatlanná tegyem.

Az izmaim akaratlanul összerándultak; túlságosan megszorítottam Walter ujjait, mire felnyögött. Megpróbáltam erővel ellazulni, miközben Brandt kemény arcán tartottam a szemem. Ő Doki válaszát várta.

- Azért vagy itt, hogy *ártalmatlanná tedd* Vandát? - kérdezte Doki megint csak megkeményedett hangon. - És erre szerinted, miért van szükség?

- Ne már, Doki. Ne tettesd magad hülyének. Ez a helyiség tele van nagy szellőzőnyílásokkal, és rengeteg tükröződő fémmel - intett Brandt a túlsó fal mellett álló iratszekrény felé. - Ha csak egy fél másodpercre is elterelődik a figyelmed, az izé rögtön jelezni kezd annak a Hajtónak.

Döbbenetemben hangosabban szívtam be a levegőt; ez a csendes szobában nagy zajt csapott.

- Látod? - kérdezte Brandt. - Egyből eltaláltam, mit tervez.

Inkább a szikla alá temetkeztem volna, csak hogy elbújjak a Hajtóm dülledt, könyörtelen tekintete elől, ennek ellenére Brandt azt hiszi, ide akarom vezetni. Idehozni, hogy megölhesse Jamie-t, Jaredet, Jebet, Iant... fuldokolni kezdtem.

- Elmehetsz, Brandt - Doki hangja akár a jég. - Majd én rajta tartom a szemem Vandán.

Brandt megemelte a fél szemöldökét. - Mi történt veletek, barátom? Veled, Iannal, Trudyval és a többiekkel? Olyan, mintha hipnotizálták volna a társaságot. Ha nem lenne rendben a szemed, komolyan elgondolkoznék...

- Menj, és gondolkozz, amennyit csak akarsz, Brandt. De ne itt tedd.

Brandt megrázta a fejét. - Nem megyek el dolgom végezetlenül.

Doki elindult Brandt felé, és csak kettőnk között állt meg. Összefonta a karját a mellkasán.

- Nem nyúlhatsz hozzá.

A helikopter dübörgő rotorja megint felhangzott a messzeségben. Egyikünk se mozdult, amíg el nem halt, még levegőt sem vettünk.

Amikor minden elcsendesedett, Brandt megint megrázta a fejét. Nem szólalt meg, csak odament Jeb asztalához, és megfogta Doki székét. Odavitte az iratszekrény mellé, levágta a földre, majd erőből ráült, mire a fémlábak megcsikordultak a kövön. Kezével a térdén előrehajolt, és rám meredt. Mint egy keselyű, ami arra vár, hogy a haldokló nyúl mozdulatlanná váljon.

Doki állkapcsa megfeszült, és halkan megroppant.

- Gladys - motyogta Walter felmerülve bódult álmából. - Hát itt vagy.

Mivel túl ideges lettem Brandt figyelő tekintetétől ahhoz, hogy megszólaljak, csak megveregettem a kezét. Walter ködös pillantása az arcomat kutatta, olyan vonásokat képzelve rá, amik nem voltak ott.

- Fáj, Gladdie. Nagyon fáj.

- Tudom - suttogtam. - Doki?

Doki már mellettem volt, kezében a brandyvel. - Nyisd ki, Walter. A helikopter hangja halkan feldübörgött, messze, de még mindig túl közel. Doki összerándult, és pár csepp brandy a karomon landolt.

* * *

Rettenetes nap volt. A legrosszabb, mióta ezen a bolygón éltem, beleértve az első napomat is a barlangrendszerben, vagy azt az utolsó forró, száraz napot a sivatagban, amikor csak pár óra választott el a haláltól.

A helikopter csak körözött és körözött. Időnként több mint egy óra is eltelt nélküle, és már kezdtem azt hinni, hogy végre vége. Majd visszatért a hangja, és megláttam a fejemben a Hajtó konok arcát, dülledt szemét, ami a sivatagot fürkészi az emberek után. Megpróbáltam az akaratommal elkergetni, minden erőmmel a sivatag egyhangú, színtelen arcának emlékére koncentrálva, mintha ezzel elérhetném, hogy a Hajtó ne lásson semmi mást, mintha ezzel annyira eluntathatnám, hogy a távozás mellett döntsön.

Brandt egy pillanatra sem vette le gyanakvó pillantását az arcomról. Folyamatosan magamon éreztem, bár szinte rá se néztem. Egy kicsit javult a helyzet, amikor visszatért Ian a reggelivel, és egyben az ebéddel is,

koszosan az egész napos rakodástól, amivel a lehetséges evakuációra készültek fel - bármit is jelentsen ez. Ian mérges lett, amikor Brandt lakonikus mondatokban elmagyarázta, hogy mit keres ott, miközben éppen olyan dühödt arcot vágott, mint Kyle szokott. Majd egy újabb üres priccset húzott az enyém mellé, hogy leülhessen egy vonalban Brandttel, és eltakarhasson előle.

A helikopter, Brandt gyanakvó pillantása, ezek nem is voltak olyan szörnyűek. Egy átlagos napon - ha egyáltalán még létezett ilyen - ezek bármelyike a kínok kínját okozta volna nekem. De aznap más volt a helyzet.

Délre Doki Walter szájába öntötte a brandy utolját is. Mintha csak pár perc telt volna el, és Walter vonaglani, nyögni és zihálni kezdett. Az ujjai megnyomorgatták és összekaparták a kezem, de bármikor megpróbáltam elhúzni, a nyögések üvöltéssé váltak. Egyszer kiszöktem, hogy használjam a mellékhelyiséget; Brandt követett, amitől Ian úgy érezte, hogy neki is ezt kell tennie. Mire visszaértünk - szinte az egész utat futva tettük meg -, Walter sikolyai már nem is tűntek emberinek. Doki arca beesetté vált az együttérzéstől. Miután beszéltem hozzá egy percig, hogy azt higgye, a felesége van itt, Walter elcsendesedett. Ez könnyű hazugság volt, kegyes hazugság. Brandt ideges hangokat adott ki magából, de én tudtam, hogy nincs igaza, ha haragszik. Semmi nem számított Walter fájdalmán kívül.

De a nyögdécselés és a vergődés megmaradt, és Brandt fel-alá kezdett járkálni a szoba túlsó végében, megpróbálva olyan messze kerülni a hangoktól, amennyire csak lehetséges.

Jamie is meglátogatott, négy adag ételt hozott magával, amikor a fény felettünk kezdett narancssárgává válni. Nem hagytam, hogy ott maradjon; rávettem Iant, hogy vigye vissza a konyhába enni, és megígértettem vele, hogy egész éjjel rajta tartja a szemét, nehogy Jamie visszaszökjön ide. Walter nem tudta magába fojtani a sikoltozást, amikor vonaglás közben megmozdult a törött lába, és a hangja szinte elviselhetetlenné vált. Nem lett volna helyes dolog, ha Jamie fejébe is úgy beleég ez az éjszaka, mint Dokiéba és az enyémbe. És talán Brandtébe is, bár ő mindent megtett, hogy ne kelljen odafigyelnie Walterre; bedugaszolta a fülét, és hamisan dúdolni kezdett.

Doki nem próbált elzárkózni Walter rettenetes fájdalmai elől; ő is vele szenvedett. Walter sikolyai mély nyomokat hagytak Doki arcán, mintha karmok szántották volna végig a bőrét. Az arcán leguruló könnyektől majdnem úgy nézett ki, mintha vér csorogna a barázdákból.

Furcsa volt ilyen mély empátiát tapasztalni egy embertől, különösen Dokitól. Miután láttam, hogy átéli Walter szenvedését, másképp kezdtem rá nézni. Olyan erősen vele érzett, hogy úgy tűnt, mintha belül vérezne. Miközben figyeltem, egyre kevésbé tudtam hinni abban, hogy Doki kegyetlen ember lenne; ez a férfi egyszerűen nem lehet képes fájdalmat okozni senkinek. Megpróbáltam visszaemlékezni, hogy mit hallhattam annak idején, ami megalapozta az előítéleteimet - említett bárki is bármi konkrétumot? Nem jutott eszembe semmi. Valószínűleg rettegésemben jutottam hamis következtetésre.

Nem hittem, hogy ezután a rémálomszerű nap után valaha is kételkedni fogok még Dokiban. Viszont ezt a kórházat mindig is rettenetes helynek fogom tartani.

Mire teljesen eltűnt a napfény, addigra a helikopter is. Sötétben ücsörögtünk, még a tompa fényű kék lámpát sem mertük bekapcsolni. Eltelt pár óra, mire bármelyikünk is hajlandó volt elhinni, hogy az üldözésnek vége. Brandt fogadta el elsőként; neki is elege lett már a kórházból.

- Logikus, hogy feladja - dünnyögte a kijárat felé tapogatózva. - Éjszaka semmit nem látni. Magamhoz veszem a lámpát, Doki, hogy Jeb parazitájának eszébe se jusson semmi, és már itt se vagyok.

Doki semmilyen formában nem válaszolt, még csak rá se nézett a mogorva férfira, amikor az elment.

- Segíts, Gladdie, segíts! - könyörgött Walter. Letöröltem a verejtéket a homlokáról, miközben ő a kezemet szorongatta.

Úgy tűnt, mintha lelassult és megállt volna az idő; mintha soha nem akart volna véget érni a fekete éjszaka. Walter sikolyai egyre gyakoribbá váltak, és egyre gyötrelmesebbekké.

Melanie messze volt, tudta, hogy most semmit sem tehet. Én is elbújtam volna, ha Walternek nem lett volna rám szüksége. Egyedül maradtam a fejemben - pontosan úgy, ahogy egykor kívántam. Most magányosnak éreztem magam tőle.

Végül gyenge, szürke fény kezdett bekúszni a fenti szellőzőnyílásokon. Én az elalvás szélén egyensúlyoztam, csak Walter nyögései és kiáltásai tartottak vissza attól, hogy álomba zuhanjak. Hallottam, hogy Doki horkol mögöttem. Örültem, hogy egy kis időre sikerült megszabadulnia.

Nem hallottam, mikor jött be Jared. Gyenge vigaszokat motyogtam, alig hallhatóan, ahogy próbáltam lenyugtatni Waltert.

- Itt vagyok, itt vagyok - dünnyögtem, amikor a felesége nevét kiabálta. - Csss, semmi baj. - Ennek semmi értelme nem volt. De legalább mondtam

valamit, és úgy tűnt, hogy a hangom lecsillapítja a legelkínzottabb sikolyait.

Nem tudom, milyen hosszan figyelt engem és Waltert Jared, mielőtt ráébredtem, hogy ott van. Valószínűleg hosszan - biztos voltam benne, hogy az első reakciója a düh volt. De amikor megszólalt, nyugodt maradt a hangja.

- Doki - mondta, és hallottam, hogy megremeg a mögöttem lévő priccs. - Doki, ébredj!

Összezavarodva megpördültem, hogy lássam az összetéveszthetetlen hanghoz tartozó arcot, és eközben kirántottam a kezem Walteréből.

Rajtam tartotta a szemét, miközben az alvó férfi vállát rázogatta. Lehetetlennek tűnt bármit is kiolvasni belőle a homályban. Az arca tökéletesen kifejezéstelen volt.

Melanie felriadt. Jared arcának minden porcikáját megvizsgálta, hátha kiderül, mit gondol a férfi a maszk mögött.

- Gladdie! Ne menj el! Ne! - Walter sikolyától Doki felpattant, eközben majdnem felborítva a tábori ágyát.

Visszafordultam Walterhez, és gyorsan a keresgélő ujjai közé dugtam sajgó kezem.

- Csss, csss! Walter, itt vagyok. Nem megyek sehova. Sehova, megígérem.

Walter elcsendesedett, úgy hüppögött, mint egy kisgyerek. Végigsimítottam a nedves kendővel a homlokán; a zokogása megszűnt, és sóhajtozássá alakult.

- Hát ez meg mi volt? - dünnyögte Jared mögöttem.

- Ő a legjobb fájdalomcsillapító, amit találtam - közölte vele Doki ernyedten.

- Hát, én valami jobbat hoztam neked egy megszelídített Hajtónál.

A gyomrom görcsbe rándult, Melanie pedig felszisszent. *Micsoda ostoba, elvakult makacsság!* - morogta. *Azt se hinné el neked, hogy a nap nyugaton nyugszik.*

De Doki ezúttal nem tudott az engem ért sértésre figyelni. - Találtál valamit!

- Morfiumot - de nincs sok. Hamarabb is ideértem volna, ha amiatt a Hajtó miatt nem kellett volna kint várakoznom.

Doki rögtön a tettek mezejére lépett. Hallottam, hogy valami papírszerű dologgal zörög, majd felkiáltott örömében. - Jared, te varázsló vagy!

- Doki, csak egy pillanat...

De Doki már mellettem is termett, nyúzott arcát remény ragyogta be. A kezében egy kis injekcióstűt tartott, Walter könyökhajlatába szúrta, abba a kezébe, amit én fogtam. Elfordultam. Olyan rettenetesen invázívnak tűnt valamit így átdöfni az ember bőrén.

De az eredményt én sem vitathattam. Walter egész teste fél percen belül elernyedt, és testrészek laza halmává alakult a vékony matracon. A lélegzete zihálásból egyenletessé csillapodott. A keze ellazult, az enyém pedig kiszabadult.

A jobb kezemmel masszírozni kezdtem a balt, hogy visszatérjen az ujjaim hegyébe a vér. Kis szúrások követték az ereimben meginduló folyadékot a bőröm alatt.

- Izé, Doki, ehhez nem lesz elég - motyogta Jared.

Felnéztem Walter végre békés arcáról. Jared háttal állt nekem, de Doki meglepett arckifejezését tisztán láttam.

- Mihez kell elég lennie? Nem fogom ezt szűkösebb időkre tartogatni, Jared. Tisztában vagyok vele, hogy talán nem is olyan sokára megint szükségünk lesz rá, de nem hagyom, hogy Walter sikoltozzon kínjában, ha módomban áll segíteni rajta!

- Nem erre gondoltam - mondta Jared. Úgy beszélt, mint akkor szokott, amikor valamit már hosszan, alaposan megfontolt. Lassan és egyenletesen, ahogy Walter lélegzett.

Doki zavartan összevonta a szemöldökét.

- Csak arra elég, hogy talán úgy három-négy napra csillapítsa a fájdalmat, nem többre - részletezte Jared. - Ha kis dózisokban kapja.

Nem értettem, miről beszél, de Doki igen.

- Ó - sóhajtott fel. Megint Walterre nézett, és láttam, hogy friss könnyek kezdenek feltorlódni az alsó szemhéja felett. Kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, de semmi nem jött ki rajta.

Én szerettem volna tudni, hogy miről beszélnek, de Jared jelenlététől elnémultam, újból tartózkodó lettem, pedig ennek már egyre ritkábban éreztem szükségét.

- Nem mentheted meg. Csak egy kis fájdalmat spórolhatsz meg neki, Doki.

- Tudom - válaszolta Doki. A hangja elcsuklott, mintha visszafojtaná a zokogást. - Igazad van.

Mi folyik itt? - kérdeztem. Ha már úgysem szabadulhatok Melanie-tól, akár hasznát is vehetem.

Meg fogják ölni Waltert, válaszolta Mel tárgyilagosan. *Elég morfiumuk van ahhoz, hogy túladagolhassák.*

Levegő után kaptam, és a csendes szobában ez hangosnak tűnt, de valójában csak egy sóhaj volt. Nem néztem fel, hogy hogyan reagál erre a két egészséges férfi. Az én könnyeim is gyűlni kezdtek, ahogy Walter párnája fölé hajoltam.

Ne, gondoltam, *ne. Még ne. Ne.*

Jobb lenne, ha kínok között halna meg?

Én csak... nem tudom elviselni a... visszavonhatatlanságot. Ez így annyira végleges. Soha többé nem látom a barátomat.

A többi barátod közül hányat mentél vissza meglátogatni, Vándor?

Ilyen barátaim még soha nem voltak. A más bolygókon élő barátaim összefolytak a fejemben; a lelkek annyira egyformák, bizonyos dolgokban akár felcserélhetőek is. Walter összetéveszthetetlenül önmaga volt. Ha eltávozik, nem lesz senki, aki maradéktalanul be tudja tölteni a helyét.

A karomban ringattam Walter fejét, és hagytam, hogy a könnyeim a bőrömre hulljanak. Megpróbáltam visszafojtani a sírást - mégis utat tört magának, inkább siratás, mint zokogás formájában.

Tudom. Egy újabb első élmény, suttogta Melanie, és együttérzést hallottam a hangjában. Együttérzés irántam - ez is egy új élmény volt.

- Vanda? - szólított meg Doki.

Csak megráztam a fejem, képtelen voltam válaszolni.

- Szerintem túl sokáig maradtál itt. Megéreztem könnyű, meleg kezét a vállamon. - Pihenned kellene.

Megint megráztam a fejem, még mindig halkan siratva Waltert.

- Ki vagy merülve - győzködött Doki. - Menjél, fürödj meg, nyújtóztasd ki a lábad. Egyél valamit.

Az arcába meredtem. - Itt lesz még Walter, amikor visszajövök? - motyogtam könnyek között.

Doki szeme idegesen összeszűkült. - Szeretnéd, hogy itt legyen?

- Szeretném, ha lenne lehetőségem elbúcsúzni tőle. Ő a barátom.

Doki megveregette a karom. - Tudom, Vanda, tudom. Nekem is. Nem sietek. Szívj egy kis friss levegőt, és gyere vissza. Walter még aludni fog egy darabig.

Elgyötört arcából kiolvastam, hogy igazat mond.

Bólintottam, és óvatosan visszafektettem Walter fejét a párnára. Talán, ha egy kis időre elszabadulok erről a helyről, képes leszek túltenni magam a dolgon. Nem voltam benne biztos, hogyan - nem rendelkeztem tapasztalattal a végleges búcsúk terén.

Mivel szerelmes voltam bele, függetlenül attól, hogy akartam vagy sem, muszáj volt ránéznem Jaredre, mielőtt kimentem. Mel is ezt akarta, de ő azt kívánta, bár kizárhatna engem valahogy a folyamatból.

Jared engem bámult. Az volt az érzésem, hogy már régóta rajtam tartja a szemét. Ügyelt, hogy az arca kifejezéstelen maradjon, de a tekintetéből megint meglepődést és gyanakvást olvastam ki. Belefáradtam már ebbe. Mi okom lenne a színjátékra ebben a pillanatban, még ha olyan elképesztően tehetséges hazudozó lennék is? Walter soha többé nem állhat ki értem. Már nem számít, hogy *bedől-e* nekem.

Egy hosszú másodpercre elkaptam a pillantását, majd megfordultam, hogy végigsiessek a koromsötét folyosón, ami még így is világosabb volt, mint Jared arckifejezése.

32. Csapda

A barlangrendszer csendes volt; a nap még nem kelt fel. A nagyteremben a tükrök sápadtszürkén homálylottak a hajnali fényben.

Az a kevés ruhám még mindig Jamie és Jared szobájában maradt. Beszöktem oda, boldogan, hogy tudom, Jared hol tartózkodik éppen.

Jamie mély álomba merült, apró labdává gömbölyödve a matrac felső sarkában. Általában nem aludt ilyen begubózott módon, de ebben a pillanatban jó oka volt rá. Ian feküdt a maradék helyen kiterülve, keze és lába lelógott a széleken, oldalanként egy-egy végtag.

Valami oknál fogva ezt végtelenül viccesnek találtam. A szám elé kellett rakjam a kezem, hogy visszanyeljem a nevetést, miközben gyorsan felkaptam a régi, porlepte pólómat és sortomat. Kiszaladtam a folyosóra, még mindig fel-felkuncogva.

Hisztérikus vagy, közölte velem Melanie. *Aludnod kellene*.

Majd később alszom. Amikor... Nem tudtam befejezni a gondolatot. Azon nyomban kijózanodtam tőle, és ismét elcsendesedett minden.

Még mindig rohanva a fürdőszoba felé indultam. Megbíztam Dokiban, de... Esetleg még meggondolja magát. Esetleg Jared lebeszéli arról, amit én szeretnék. Nem lehetek oda egész nap.

Mintha hallottam volna valamit magam mögül, amikor odaértem a polipszerűen szétágazó csomóponthoz, ahol a hálófolyosók találkoztak. Visszanéztem, de nem láttam semmit a homályos barlangban. Az emberek forgolódni kezdenek. Nemsokára itt van a reggeli ideje, és egy újabb

munkanap. Ha végeznek a kukoricatarlón, akkor a keleti veteményes jön. Talán lesz időm segíteni egy kicsit... majd később...

Követtem a földalatti patakokhoz vezető ismerős ösvényt, miközben ezernyi más helyen járt az agyam. Úgy tűnt, semmi konkrétra nem vagyok képes koncentrálni. Ahányszor megpróbáltam egy témára összpontosítani - Walterre, Jaredre, a reggelire, a teendőkre, a fürdésre -, rögtön elterelte a figyelmem valami más. Melanie-nak igaza volt, aludnom kellene. Ő is pont olyan dekoncentrálttá vált, mint én. Az ő gondolatai mind Jared körül forogtak, de éppen úgy képtelen volt bármi összefüggőt létrehozni, mint én.

Mostanára hozzászoktam a fürdőszobához. Az áthatolhatatlan sötétsége már nem zavart. Olyan sok helyen volt sötét errefelé. A napjaim felét sötétben töltöttem. És már rengetegszer jártam ott. Soha nem bujkált semmi a víz felszíne alatt arra várva, hogy leránthasson.

De tudtam, hogy nincs időm sokáig ázni. Nemsokára felkelnek a többiek, és néhányan szeretik tisztán kezdeni a napot. Munkához láttam, először magamat majd a ruhámat kellett megtisztítanom. Harciasan sikáltam az ingemet, azt kívánva, bár az elmúlt két éjszaka emlékét is kisikálhatnám a fejemből.

Csípett a kezem, amikor végeztem, leginkább a bütykeim égtek. Leöblítettem a vízben, de ez nem okozott észrevehető változást. Felsóhajtottam és kimásztam, hogy felöltözzek.

A száraz ruhámat a túlsó sarokban hagytam, az ingatag köveken. Véletlenül belerúgtam az egyikbe, elég erősen ahhoz, hogy felsebezzem a csupasz lábam, a kő pedig hangosan végiggurult a helyiségen, visszapattant a falról, majd belecsobbant a vízbe. A hangjától megugrottam, bár a külső helyiségben tomboló forró patakhoz képest nem is volt olyan hangos.

Éppen beleléptem a viharvert sportcipőmbe, amikor lejárt az időm.

- Kopp-kopp - szólalt meg egy ismerős hang a sötét kijáratban.

- Jó reggelt, Ian - köszöntem. - Éppen most készültem el. Jól aludtál?

- Ian még mindig alszik - válaszolta Ian hangja. - De biztos vagyok benne, hogy ez nem lesz mindig így, úgyhogy legjobb, ha minél előbb túlesünk a dolgon.

Jégszilánkok szegezték a helyükre az ízületeimet. Mozdulni sem tudtam. Levegőt sem kaptam.

Már korábban is észrevettem, de Kyle távollétének hosszú hetei alatt elfeledkeztem róla, hogy Ian és a bátyja nemcsak külsőre hasonlítottak egymásra nagyon, de - amikor Kyle normál hangerőn beszélt, ami oly ritkán esett meg - pontosan egyforma hangjuk is volt.

Elfogyott a levegő. Csapdába estem ebben a fekete lyukban, aminek Kyle állt az ajtajában. Nem volt menekvés.

Csend! - sikoltotta Melanie a fejemben.

Ezt nem esett nehezemre. Nem maradt levegőm, amivel kiálthattam volna.

Figyelj!

Tettem, amire utasítottak, megpróbáltam a torkom köré fojtogató ujjakat fonó rettegésen keresztül is összpontosítani.

Nem hallottam semmit. Vajon Kyle válaszra vár? Vagy a szobában lopakodik némán? Még jobban figyelni kezdtem, de a folyó zubogása elnyomott minden hangot.

Gyorsan vegyél fel egy követ! - utasított Melanie.

Miért?

Láttam magam, amint egy nagy szikladarabot vágok Kyle fejéhez.

Nem tudom megtenni!

Akkor mindketten meghalunk! - kiabálta Melanie. *Én meg tudom tenni! Engedj!*

Kell, hogy legyen más megoldás, nyögtem, de kényszerítettem a dermedt térdemet, hogy meghajoljon. A kezem keresgélni kezdett a feketeségben, és egy nagy, érdes kővel, illetve egy maréknyi kaviccsal tért vissza.

Harc vagy menekülés.

Elkeseredetten próbáltam kiengedni Melanie-t. Nem találtam a zárat - a kezem még mindig az enyém volt, hasznavehetetlenül kulcsolódott olyan tárgyak köré, amiket nem lettem volna képes fegyverként használni.

Valami zaj. Halk csobbanás, amint valami belelép abba a patakba, ami átfolyik a medencén, hogy a latrinában végezze. Csak pár méterre tőlem.

Add ide a kezem!

Nem tudom, hogy kell! Vedd el!

Kúszni kezdtem a fal mellett a kijárat felé. Melanie küszködve próbált kitörni, de ő se találta a zár másik felét.

Újabb nesz. Nem a távoli pataknál. Lélegzetvétel, a kijárat mellett. Megdermedtem.

Hol van?

Nem tudom!

Megint nem hallottam semmit a folyón kívül. Kyle vajon egyedül van? Vagy valaki az ajtó mellett vár, hogy elkapjon, amikor körbeterelt a medence körül? Milyen közel van most Kyle?

Éreztem, hogy feláll a szőr a lábamon és a karomon. Valami nyomás volt a levegőben, mintha Kyle néma mozdulatait érezném. A bejárat. Félig megfordultam, visszaigyekezve arrafelé, ahonnan jöttem, el onnan, ahonnan a lélegzetvételt hallottam.

Nem várhat örökké. Ami keveset szólt, azzal elárulta, hogy siet. Bármelyik pillanatban jöhet valaki. De jók voltak az esélyei. Kevesebben vannak olyanok, akik meg akarnák állítani, mint akik úgy gondolnák, hogy ez így lesz a legjobb. És akik hajlandóak volnának megállítani, azok közül még kevesebben lennének képesek rá. Csak Jebnek lenne esélye erre a puskájával. Jared legalább olyan erős, mint Kyle, de Kyle motiváltabb. Jared valószínűleg nem tudná most legyőzni.

Újabb zaj. Valaki a bejárathoz lépett? Vagy csak képzelődöm? Milyen régóta tart ez a néma ácsorgás? Meg nem tudtam volna saccolni, hány másodperc vagy perc telt el.

Készülj fel. Melanie tudta, hogy a várakozásnak hamarosan vége. Azt akarta, hogy szorítsam erősebben a követ.

Én viszont először szerettem volna esélyt kapni a menekülésre. Nem lennék valami nagy harcos, még ha rá is tudnám venni magam, hogy megpróbálkozzak vele. Kyle valószínűleg kétszer annyit nyom, mint én, és sokkal messzebbre elért a karja.

Felemeltem a kezem a kavicsokkal, és a latrinába vezető fekete átjáróra céloztam. Talán el tudom hitetni vele, hogy el akarok bújni, és várni, hogy megmentsenek. Eldobtam a maréknyi kavicsot, és arrébb húzódtam a zajtól, amikor végigpattogtak a sziklafalon.

Ismét levegőt vett valaki a bejáratnál, felhangzottak a könnyű léptek, a félrevezető manőverem irányába tartva. Olyan halkan kúsztam a fal mentén, amilyen halkan csak tudtam.

Mi van, ha ketten vannak?

Nem tudom.

Már majdnem ott voltam a kijáratnál. Ha oda tudnék érni az alagúthoz, azt hiszem, el tudnék futni anélkül, hogy utolérne. Könnyebb voltam, és gyors...

Ezúttal nagyon tisztán hallottam egy léptet, ami megszakította a zubogást a szomszéd helyiségben. Még gyorsabban kezdtem kúszni, és a szívem dobogásától alig hallottam bármit is.

Hatalmas csobbanás törte meg a csendet. Víz pettyezte a bőröm, és levegő után kapkodtam. Valami nedves hullámban a falnak fröccsent.

A medencén keresztül közeledik! Fuss!

Egy másodperccel tovább haboztam a kelleténél. Éreztem, hogy vaskos ujjak kulcsolódnak a vádlimra, a lábfejemre. Előrevetődtem és kirántottam magam a szorításból. Megbotlottam és a tehetetlenségi erőtől, amitől a földre estem, lecsúsztak rólam az ujjai. Elkapta a cipőm. Rögtön lerúgtam, a kezében maradt.

Lent voltam, de ő is. Elég időm maradt ahhoz, hogy előrelendüljek, lehorzsolva a térdemről a bőrt az érdes sziklán.

Kyle felmordult, és a keze a csupasz sarkam köré szorult. Nem talált rajta fogást; megint kicsusszantam. Előrevetődtem, a fejemmel még mindig lent talpra húztam magam, minden pillanatban a hasraesés veszélyétől fenyegetve, mivel majdnem párhuzamos volt a testem a padlóval. Puszta akaraterővel tartottam magam egyensúlyban.

Senki más nem volt jelen. Senki, aki elkaphatott volna a kijáratnál. Nekifutottam, remény és adrenalin áradt az ereimben. A lehető legnagyobb sebességgel vetődtem a folyók termébe, és nem volt más gondolatom, csak hogy hadd érjem el az alagutat. Kyle erőteljes zihálása közelről hallatszott, de nem elég közelről. Minden lépésnél még erősebben löktem el magam a talajtól, még messzebb Kyle-tól.

Fájdalom hasított a lábamba és rántotta görcsbe.

A folyó fecsegésén át is hallottam, ahogy a két kő leesik a földre és elgurul - az, amelyiket markolásztam, és az, amelyiket Kyle dobott utánam, hogy megsebesítsen. Elestem és a következő pillanatban már rajtam is termett az üldözőm.

A súlya hangos csattanással vágta a fejem a sziklához és a földhöz szegezett. Nem maradt kapaszkodóm.

Kiabálj!

A levegő olyan hangosan szirénázva süvített ki belőlem, hogy mindkettőnket meglepett. Artikulálatlan sikolyom erősebbre sikerült, mint amire számítottam; valaki biztos meghallja. Bárcsak Jeb lenne az a valaki. Bárcsak nála lenne a puska is.

- Aúúú! - tiltakozott Kyle. A keze elég nagy volt ahhoz, hogy letakarja az arcom nagy részét. A tenyerét a számra passzírozta, belém fojtva a sikolyt.

Ekkor oldalra gördült, és úgy meglepődtem ettől a mozdulattól, hogy nem volt időm kihasználni. Sebesen maga fölé, alá, majd megint fölé húzott. Szédültem és összezavarodtam, a fejem kóválygott, de azon nyomban átláttam a szándékát, amikor az arcom a vízbe ért.

A keze a tarkómra szorult, és a langyosabb vizű sekély patakba nyomta a fejem, abba, ami a fürdőszobába igyekezett. Túl késő volt, hogy visszatartsam a lélegzetem, már egy jókora kortynyi vizet beszívtam.

A testem bepánikolt, amikor a víz a tüdőmbe ért. Erősebben csapkodott, mint amire Kyle számított. A végtagjaim különböző irányokba vetődtek és rángatóztak, így Kyle szorítása lecsúszott a nyakamról. Megpróbált jobb fogást találni, én viszont valahogy ösztönösen felé mozdultam, nem pedig el tőle, mint amire számított. Csak pár centivel kerültem hozzá közelebb, de ezzel sikerült kiemelnem az állam a vízből, és a számat is annyira, hogy visszaköhöghessem a vizet, és tudjak egy mély levegőt venni.

Kyle megpróbált visszanyomni a patakba, de addig izegtem és mozogtam alatta, amíg már a saját súlya akadályozta meg ebben. Még mindig a tüdőmben lévő víz hatása alatt voltam, ész nélkül köhögtem és öklendeztem.

- Elég! - mordult fel Kyle.

Legurult rólam, én pedig megpróbáltam arrébb vonszolni magam.

- *Ó, azt ne hidd!* - vicsorogta.

Ennyi volt, ebben biztos voltam.

Valami nem stimmelt a lebénult lábammal. Nem tudtam parancsolni neki. Csak a karjaim és a jobbik lábam segítségével tudtam végigkúszni a talajon. És még ehhez is túlságosan elkapott a köhögés. A köhögéstől kiabálni sem tudtam.

Kyle elkapta a csuklóm, és felrántott a földről. A súlyomtól összecsuklott a térdem, és a férfira estem.

Kyle mindkét csuklómat az egyik kezébe szorította, a másik kezével pedig átkarolta a derekam. Felhúzott a padlóról, és a derekára emelt, mint egy furcsa alakú liszteszsákot. Megvonaglottam, és a jó lábammal a levegőbe rúgtam.

- Na, essünk túl rajta.

Így felmálházva átugrotta a patakot, és a legközelebbi vizes lyuk felé cipelt. A forró folyó gőze mosta az arcomat.

Bele akart dobni a sötét, gőzölgő lyukba, és hagyni, hogy a forró víz a föld alá vigyen, miközben megfőz.

- Ne, ne! - kiáltottam, de a hangom túl rekedt és mély volt ahhoz, hogy messzire eljusson.

Örült vergődésbe kezdtem. A térdem beleütközött az egyik kőoszlopba, és beleakasztottam a lábfejem, hátha sikerül kiszabadítanom magam Kyle szorításából. Kyle türelmetlen morgással rántott el a sziklától.

De legalább eléggé meglazult rajtam a fogása, hogy még egy próbát tegyek. Ez már korábban is működött, úgyhogy megint megkíséreltem. Ahelyett, hogy szabadulni próbáltam volna, fordultam egyet, és a dereka köré fontam a lábam, a működőt a rosszabbikba akasztva, és megpróbáltam megfeledkezni a fájdalomról, hogy sikerüljön úgy maradnom.

- *Szállj le* rólam, te... - Kyle megkísérelt lerúgni magáról, én pedig kiszabadítottam az egyik csuklóm. Átkaroltam a nyakát, és belekapaszkodtam a sűrű, sötét hajába. Ha belezuhanok a fekete folyóba, hát őt is magammal viszem.

Kyle felszisszent, és elengedte a lábam annyi időre, hogy ököllel oldalba vághasson.

Fájdalmamban felnyögtem, de a másik kezemmel is a hajába markoltam.

Kyle mindkét karjával átkarolt, mintha ölelkeznénk, nem pedig halálos csatát vívnánk. Majd két oldalról elkapta a derekam, és minden erejével megpróbált lefeszíteni magáról.

Elkezdtem kitépni a haját, de csak felmordult, és még erősebben feszegetett.

Hallottam, ahogy rohan alattam a gőzölgő víz. A pára vastag pamacsokban gomolygott felfele, és egy pillanatra semmi mást nem láttam, csak Kyle arcát, ami az őrjöngéstől valami szörnyű, kegyetlen dologgá torzult.

Éreztem, ahogy megadja magát a rossz lábam. Megpróbáltam közelebb húzni magam Kyle-hoz, de nyers ereje nyerésre állt az elkeseredettségemmel szemben. Még egy pillanat, és lefejt magáról, hogy beleessek a sziszegő folyamba és eltűnjek.

Jared! Jamie! - a gondolat, a fájdalom mindkettőnkből eredt. Soha nem fogják megtudni, mi történt velem. Ian. Jeb. Doki. Walter. El se köszönhetek.

Kyle hirtelen a levegőbe ugrott, és hangos dobbanással ért földet. A rázkódás ereje elérte a kívánt hatást: a lábaim kiszabadultak.

De, még mielőtt kihasználhatta volna az alkalmat, még egy hatása lett a manőverének.

Majd' megsüketültem a recsegés-ropogástól. Azt hittem, az egész barlangrendszer beomlik. A talaj megremegett alattunk.

Kyle levegő után kapott, majd hátraugrott, és engem is - aki még mindig a haját szorongattam - magával vitt. A szikla a lába alatt továbbra is recsegve és ropogva elkezdett leomlani.

Kettőnk együttes súlya beomlasztotta a lyuk mállékony peremét. Ahogy Kyle arrébb botladozott, az omlás rögtön követte nehéz lépteit. Gyorsabb volt, mint a férfi.

A talaj egy darabja eltűnt a sarka alól, és Kyle egy puffanással lecsúszott. A súlyomtól a hátára zuhant és a feje nekicsattant egy kőoszlopnak. A kezei bénán lehulltak rólam.

A padló recsegése folyamatos ropogassa változott. Éreztem, hogy remeg a talaj Kyle teste alatt.

A mellkasán voltam, az ujjaim a hajába túrtak. A lábunk üres térben kapálózott a gőzben, ami ezernyi cseppben csapódott ki a bőrünkön.

- Kyle?

Nem érkezett válasz.

Féltem megmozdulni.

Le kell szállnod róla. Ketten együtt túl nehezek vagytok. Óvatosan - kapaszkodj az oszlopba. Húzd el magad a lyuktól.

Nyüszögve a rettegéstől, túl rémülten ahhoz, hogy gondolkodni tudjak, azt tettem, amire Melanie utasított. Kiszabadítottam az ujjaimat Kyle hajából, és óvatosan átmászva eszméletlen alakján, az oszlopot horgonyként használva előrehúztam magam. Elég biztosnak éreztem a talajt, de a föld még mindig hangos volt alattunk.

Átlöktem magam az oszlopon és a mögötte lévő talajon landoltam. A padló itt szilárd maradt a kezem és a térdem alatt, de még távolabb vonszoltam magam, a kivezető folyosó biztonsága felé.

Egy újabb reccsenésre visszanéztem. Kyle egyik lába még lejjebb esett, ahogy kiszakadt alóla egy szikla. Ezúttal hallottam a csobbanást, ahogy a kődarab beleesett a vízbe. A föld megremegett Kyle súlya alatt.

Le fog esni, döbbentem rá.

Jó, sziszegte vissza Melanie.

De...!

Ha leesik, nem ölhet meg bennünket, Vanda. Ha nem esik le, akkor igen.

De nem vagyok képes...

Dehogynem. Tűnj el innen. Élni akarsz?

Igen. Élni akartam.

Kyle eltűnhet. És ha ez bekövetkezik, akkor elképzelhető, hogy soha többé nem bánt senki. Legalábbis az itteniek közül. A Hajtóról még mindig nem szabad megfeledkeznem, de talán egy szép napon ő is feladja, és akkor itt maradhatok az emberekkel, akiket olyan végtelenül szeretek...

Lüktetett a lábam, a bénultság egy részének fájdalom vette át a helyét. Valami meleg csorgott végig az ajkamon. Gondolkodás nélkül megízleltem a nedvességet, és ráébredtem, hogy vér az.

Tűnj el, Vándor. Én élni akarok. Nekem is jár egy esély.

Onnan is éreztem a rengéseket, ahol álltam. Egy újabb darab esett a folyóba a talajból. Kyle súlypontja átbillent, és két centit csúszott a lyuk felé.

Hagyd elmenni.

Melanie jobban tudta nálam, hogy miről beszél. Ez az ő világa volt. Az ő szabályai.

Az arcába bámultam a férfinak, aki mindjárt meghal - a férfinak, aki meg akart ölni. így eszméletlenül Kyle arca már nem olyan volt, mint egy dühöngő állaté. Nyugodt volt, szinte békés.

Nagyon látszott, mennyire hasonlít az öccsére.

Ne! - ellenkezett Melanie.

Négykézláb visszakúsztam Kyle-hoz - lassan, óvatosan kitapogatva a talajt minden megtett centiméter előtt. Túlságosan féltem ahhoz, hogy túlmenjek az oszlopon, úgyhogy beleakasztottam a jó lábamat, hogy megint horgonyként használjam, és előrehajoltam, hogy a kezem Kyle hóna alá dughassam.

Olyan erősen húztam, hogy majdnem kiugrott a vállam, de a férfi teste meg se mozdult. Egy olyasmi hangot hallottam, mint amikor a homokórában végigcsorog a homok, és a padló apró darabokban kezdett eltűnni.

Megint rántottam egyet, de csak annyit értem el, hogy felgyorsult a ropogás. Kyle súlya alatt csak még sebesebben omlott be a talaj.

Abban a pillanatban, ahogy ezt végiggondoltam, egy nagy szikladarab esett a vízbe, és Kyle ingatag egyensúlya semmivé lett. Zuhanni kezdett.

- *Ne!* - sikoltottam, ismét olyan erővel, mint egy sziréna. Az oszlopnak vetettem magam, és sikerült Kyle mellkasát átkarolva a másik oldalához szorítani őt. Sajogni kezdett a karom.

- Segítség! - sikoltottam. - Valaki! Segítség!

33. Kétség

Újabb csobbanás. Kyle súlyától majd leszakadt a karom.

- Vanda? Vanda!

- Segíts! Kyle! A talaj! Segíts!

A kőhöz nyomódott a fejem, arccal a bejárat felé. Ragyogó fény ömlött be felülről, ahogy felkelt a nap. Visszatartottam a lélegzetem. A karom sikoltozott.

- Vanda! Hol vagy?

Ian ugrott be az ajtón, kezében lefelé, de lövésre készen tartva a puskát. Az arca ugyanolyan dühös maszk volt, mint a bátyjáé szokott lenni.

- Vigyázz! - sikoltottam. - A padló omlik befelé! Már nem tudom sokáig tar tani!

Két másodpercig tartott, hogy Ian felfogja, mi történik, annyira különbözött attól a jelenettől, amire számított - hogy Kyle éppen megölni próbál engem. Attól, ami valójában történt, pár perccel azelőtt.

Ekkor eldobta a puskát, és felém indult hosszú léptekkel. - Feküdj le, hogy eloszoljon a súlyod!

Négykézlábra ereszkedett, és odamászott hozzám, tekintete égett a hajnali fényben.

- El ne engedd! - figyelmeztetett.

Felnyögtem fájdalmamban.

Ian még egy pillanatig méregetett bennünket, majd odacsúsztatta a testét az enyém mellé, közelebb nyomva engem a sziklához. Hosszabb karja volt, mint nekem. Még úgy is elérte a bátyját, hogy rajtam kellett átnyúlnia.

- Egy, két, há' - nyögte.

Felhúzta Kyle-t a sziklához, biztosabb kézzel, mint én. A mozdulattól az oszlophoz vágódott az arcom. Szerencsére a sérült oldalához - annak már nem sokat árthatott.

- Át szeretném húzni erre az oldalra. Ki tudsz onnan bújni?

- Megpróbálom.

Miután meggyőződtem arról, hogy Ian szorosan tartja, elengedtem Kyle-t, és éreztem, milyen megkönnyebbülten sajdul fel a vállam. Majd kievickéltem Ian és a szikla közül, ügyelve arra, hogy ne kerüljek a talaj veszélyesebb részeire. Kúsztam még pár centit hátra, a bejárat felé, készen arra, hogy elkapjam Iant, na ő is elkezd lecsúszni.

Ian átráncigálta bátyja ernyedt testét az oszlop másik oldalára, araszonként rántva rajta egyet. A talaj még nagyobb része beomlott, de úgy tűnt, az oszlop alapzatát nem érinti a probléma, új párkány alakult ki körülbelül fél méterre a tövétől.

Ian ugyanúgy kúszott hátra, ahogy én, rövid izom- és akaraterő-rándulásokkal húzva maga után a bátyját. Egy percen belül már mindhárman a folyosó elején voltunk, Ian és én zihálva.

- Mi az... ördög... történt?

- Túl ne... hezek... voltunk. Beomlott a talaj.

- Mit kerestél a... peremén? Kyle-lal?

Lesütöttem a szemem, és a lélegzetvételre koncentráltam.

Hát, meséld el neki.

És akkor mi lesz?

Tudod, mi lesz. Kyle megszegte a szabályokat. Jeb lelövi vagy kirúgják. Talán előtte Ian még félholtra veri. Azt szórakoztató lenne végignézni.

Melanie ezt nem gondolta komolyan - legalábbis szerintem nem. Csak még mindig dühös volt rám, amiért az életünket kockáztattam, hogy megmentsem azt, aki kis híján meggyilkolt bennünket.

Pontosan, válaszoltam. *És ha miattam kirúgják Kyle-t... vagy megölik...* megborzongtam. *Hát nem érted, mennyire nem lenne annak semmi értelme? Ő közétek tartozik.*

Lett itt egy életünk, Vanda. És te azt veszélyezteted.

Ez az én életem is. Én pedig... hát, én - én vagyok.

Melanie utálkozva felmordult.

- Vanda? - sürgetett Ian.

- Semmit - motyogtam.

- Megátalkodott hazudozó vagy. Ugye, tudod?

Továbbra is lesütve tartottam a szemem, és ziháltam.

- Mit csinált?

- Semmit - hazudtam. Meglehetősen ügyetlenül.

Ian egyik kezét az állam alá tette, és megemelte az arcom. - Vérzik az orrod. - Oldalra fordította a fejem. - És a hajad is véres.

- Én csak... megütöttem a fejem, amikor beomlott a talaj.

- Mindkét oldalon?

Vállat vontam.

Ian pár hosszú pillanatig rám meredt. A folyosó sötétje elnyomta a szeme ragyogását.

- El kell vinnünk Dokihoz - ő még inkább beütötte a fejét, amikor elesett.

- Miért véded? Megpróbált megölni. - Ez tényszerű kijelentés volt, nem kérdés. Ian arckifejezése szép lassan haragosból elszörnyedtbe váltott. Láttam a szemében, hogyan képzeli el, mit csinálhattunk azon az ingatag párkányon. Amikor nem válaszoltam, megint megszólalt, ezúttal suttogva. - Bele akart dobni a folyóba... - Különös remegés futott végig a testén.

Az egyik karja a bátyja körül volt - ebben a testhelyzetben esett össze, és úgy tűnt, túlságosan elfáradt ahhoz, hogy megmozduljon. Most durván ellökte magától az öntudatlan Kyle-t, és undorodva arrébb húzódott.

Odacsúszott hozzám, és a vállam köré fonta a karját. A mellkasára vont - éreztem, hogy jár ki-be a tüdejébe a levegő, még mindig egy kicsit szaggatott ritmusban.

Nagyon furcsa volt.

- Vissza kellene gurítanom oda, hogy én magam lökjem le a mélybe.

Vadul megráztam a fejem, amitől fájdalmasan lüktetni kezdett. - Ne.

- Csak időt takarítanánk meg vele. Jeb egyértelműen lefektette a szabályokat. Aki bárkinek is megpróbál itt ártani, az számoljon a következményekkel. Összehívja az ítélőszéket...

Megpróbáltam elhúzódni tőle, de Ian szorosabban kezdett tartani. Nem volt ijesztő, nem úgy, mint amikor Kyle kapott el. De bosszantott - kibillentett az egyensúlyomból. - Nem. Nem tehetitek, mert senki nem szegte meg a szabályokat. Egyszerűen csak beomlott a talaj.

- Vanda...

- Ő a bátyád.

- Tisztában volt azzal, mit tesz. Igen, a bátyám, de azt csinálta, amit csinált, és te meg... te meg a... barátom vagy.

- Semmit nem csinált. Ő ember - suttogtam. - Ez az ő lakhelye, nem az enyém.

- Erről egy szót sem akarok hallani többet. Te nem ugyanazt érted az „ember” alatt, mint én. Számodra ez valami... negatívumot jelent. Én pozitív jelzőként fogom fel - és az én szempontomból te az vagy, ő pedig nem. Ezek után semmiképpen.

- Az „ember” már nem negatív jelentésű számomra. Most már ismerlek téged. De Ian, ő a *bátyád.*

- Szégyellem is magam emiatt.

Felsóhajtottam, és megint megpróbáltam eltolni magamtól. Ezúttal hagyta. Talán a nyögés miatt, ami kiszökött a számból, amikor megmozdítottam a lábam.

- Jól vagy?

- Azt hiszem. El kellene mennem Dokihoz, de nem vagyok benne biztos, hogy tudok járni. Én... én beütöttem a lábam, amikor elestem.

Ian elfojtott egy vicsorgást. - Melyik lábad? Hadd lássam.

Megpróbáltam kinyújtani a sérült lábamat - a jobbot -, és megint felnyögtem. Ian megfogta a bokámnál, és elindult felfele, a csontokat és az ízületeket vizsgálva. Óvatosan megforgatta a bokámat.

- Feljebb. Itt - húztam a combom hátuljára a kezét, közvetlenül a térdem felett. Amikor nyomogatni kezdte a sajgó részt, megint felnyögtem. - Szerintem nincs eltörve, vagy ilyesmi. Csak nagyon fáj.

- A legjobb esetben is komoly izomzúzódás - dünnyögte Ian. - És ez hogy történt?

- Biztos... ráestem egy kőre, amikor elbotlottam.

- Hát jó, elviszlek Dokihoz.

- Kyle-nak nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

- Mindenképpen meg kell keresnem Dokit - vagy valakit, aki segít. Kyle-t nem tudom olyan messze elcipelni, de téged igen. Hoppá... egy pillanat.

Váratlanul megfordult, és megint a terembe vetette magát. Úgy döntöttem nem vitatkozom vele. Látni akartam Waltert, mielőtt... Doki megígérte, hogy megvár. Vajon milyen hamar múlik el a hatása annak az első adag fájdalomcsillapítónak? Szédülni kezdtem. Annyi minden miatt kellett aggódnom, és olyan fáradt voltam. Az adrenalin kiürült belőlem, és nem maradt bennem semmi.

Ian a puskával jött vissza. Elfintorodtam, mert eszembe jutott, hogy nemrég mennyire szerettem volna, ha itt van. Ez nem tetszett nekem.

- Menjünk.

Gondolkodás nélkül a kezembe nyomta a puskát. Hagytam, hogy a nyitott tenyeremben landoljon a fegyver, de nem voltam képes köréfonni az ujjam. Úgy éreztem, ez méltó büntetés számomra, hogy most nekem kell vinnem.

Ian felnevetett. - Hogy félhet tőled bárki is... - dünnyögte magában.

Könnyedén felkapott, és el is indult, mielőtt még el tudtam volna helyezkedni. Megpróbáltam nem ránehezedni a legérzékenyebb testrészeimmel - a tarkómmal és a jobb lábammal.

- Hogy lett ilyen vizes a ruhád? - kérdezte Ian. Az egyik ökölnyi világító akna alatt mentünk el éppen, és úgy láttam, mintha komor mosoly játszana sápadt ajkán.

- Nem tudom - motyogtam. - A gőztől?

Visszaértünk a sötétségbe.

- Hiányzik az egyik cipőd.

- Ó.

Újabb fénysugár alatt mentünk el, és Ian szeme zafírként ragyogott fel. Most szigorú volt a tekintete, ahogy az arcomat figyelte.

- Én... *nagyon* örülök, hogy nem esett bajod, Vanda. Mármint nagyobb bajod, úgy értem.

Nem válaszoltam. Attól féltem, hogy kicsúszik a számon valami, amit felhasználhat Kyle ellen.

Jeb még azelőtt ránk talált, mielőtt a nagyterembe értünk volna. Elég fény volt ahhoz, hogy észrevegyem a felcsillanó kíváncsiságot a szemében, amikor meglátott Ian karjaiban vérző arccal, finnyásán tartva a puskát a nyitott tenyeremen.

- Szóval igazad volt - tippelt Jeb. A kíváncsisága erős volt, de a hangja acélossága még erősebb. Az állkapcsa megfeszült a szakálla legyezője alatt. - Nem hallottam lövést. Kyle?

- Nincs eszméleténél - mondtam sietve. - Figyelmeztesd az embereket, hogy a folyók termében a talaj egy része beomlott. Nem tudom, hogy most menynyire stabil. Kyle nagyon beütötte a fejét, amikor megpróbált elugrani. El kell vinni Dokihoz.

Jeb olyan magasra emelte az egyik szemöldökét, hogy majdnem hozzáért a homlokára kötött kopottas kendőhöz.

- Ez Vanda története - fűzte hozzá Ian, anélkül, hogy különösebben megpróbálta volna elrejteni a kétkedését. - És úgy tűnik, nem tágít tőle.

Jeb felnevetett. - Hadd vegyem azt ki a kezedből - fordult felém.

Örömmel hagytam, hogy elvegye a puskát. Jeb az arckifejezésemet látva megint felnevetett.

- Előkerítem Andyt és Brandtet, hogy segítsenek Kyle-lal. Majd utánatok megyünk.

- Tartsd rajta a szemed, amikor felébred - kérte Ian kemény hangsúllyal.

- Meglesz.

Jeb elcsoszogott segítség után nézni, Ian pedig a kórházi szárny felé sietett velem.

- Lehet, hogy Kyle komolyan megsérült... Jebnek igyekeznie kellene.

- Kyle feje keményebb, mint bármelyik szikla errefelé.

A hosszú folyosó hosszabbnak érződött, mint általában. Vajon Kyle minden erőfeszítésem ellenére haldoklik? Vagy magához tért, és engem keres? És Walter? Alszik, vagy... eltávozott? A Hajtó felhagyott az üldözéssel, vagy most, hogy megint világos van, majd visszajön?

Jared vajon még mindig Dokival van? - egészítette ki Mel a kérdéseimet a sajátjaival. - *Vajon dühös lesz, amikor meglát téged? Vajon megismer engem?*

Amikor odaértünk a napsütötte déli barlanghoz, Jared és Doki nem úgy néztek ki, mint akik sokat mozgolódtak. Egymás mellett könyököltek Doki összeeszkábált asztalán. Csend volt, amikor odaértünk. Nem beszélgettek, csak nézték, ahogy alszik Walter.

Kimeredt szemmel ugrottak fel, amikor Ian bevitt a világosba, és végigfektetett a Walter mellett lévő priccsen. Gondosan kinyújtotta a jobb lábamat.

Walter horkolt. Ez a hang lazított egy kicsit a feszültségemen.

- Ez meg mi volt? - faggatózott haragosan Doki. Azonnal fölém hajolt, amint kiejtette a szavakat, és törölgetni kezdte a vért az arcomról.

Jared arca megdermedt a meglepődéstől. Ügyelt rá, hogy semmi mást ne áruljon el az arckifejezése.

- Kyle - válaszolta Ian ugyanabban a pillanatban, amikor én elkezdtem volna mesélni, hogy „a talaj…”

Doki összezavarodva pislogott egyikünkről a másikunkra.

Ian felsóhajtott, és a szemét forgatta. Szórakozottan a homlokomra fektette az egyik kezét. - A talaj beomlott az első folyóaknánál. Kyle hanyatt esett, és beverte a fejét. Vanda megmentette Kyle nyomorult életét. Azt állítja, hogy ő is elesett, amikor a padló beszakadt. - Ian jelentőségteljes pillantást vetett Dokira. - *Valami* - jegyezte meg gúnyosan - elég csúnyán beverte a fejét. - Sorolni kezdte. - Az orra vérzik, de nem tört el, szerintem. Történt valami ezzel az izmával itt - érintette meg a sajgó combom. - A térdét elég csúnyán felhorzsolta és az arca is rosszul néz ki, de az lehet, hogy én voltam, amikor Kyle-t próbáltam kihúzni a lyukból. Nem kellett volna - tette hozzá motyogva.

- Van még valami? - kérdezte Doki. Ebben a pillanatban értek az oldalamon matató ujjai oda, ahol Kyle megütött. Levegő után kaptam.

Doki feltűrte az ingemet, és hallottam, hogy mind Ian, mind Jared felszisszen a látványra.

- Hadd találjam ki - szúrta közbe Ian jeges hangon. - Ráestél egy kőre.

- Így legyen ötösöd a lottón - bólintottam, alig kapva levegőt. Doki még mindig az oldalamat nyomkodta, én meg megpróbáltam visszafojtani a nyöszörgést.

- Talán eltört egy bordád, de nem vagyok benne biztos - dünnyögte Doki. - Bárcsak tudnék adni neked valami fájdalomcsillapítót...

- Emiatt ne aggódj, Doki - ziháltam. - Jól vagyok. Walter hogy van? Felébredt egyáltalán?

- Nem, beletelik egy kis időbe, amíg kialussza azt az adagot - válaszolta Doki. Megfogta a kezem, és elkezdte hajlítgatni a csuklómat, a könyökömet.

- Jól vagyok.

Doki kedves tekintete lágy volt, amikor elkapta a pillantásomat. - Jól leszel. Csak pihenned kell egy kicsit. Majd rajtad tartom a szemem. Gyere, fordítsd meg a fejed.

Megtettem, amit kért, és megrándult az arcom, amikor a sebemet kezdte vizsgálni.

- Szép hupli - dünnyögte elismerő hangon.

- Ne itt - morogta Ian.

Dokit nem láttam, de Jared éles pillantást vetett Ianra.

- Idehozzák Kyle-t. Nem hagyom, hogy ugyanabba a szobába rakják őket.

Doki bólintott. - Bölcs gondolat.

- Előkészítek neki egy szobát. Kérlek, tartsd itt Kyle-t, amíg... amíg el nem döntjük, mi legyen vele.

Felszisszentem, és szóra nyitottam a számat, de Ian az ajkamra tette az ujját.

- Rendben - egyezett bele Doki. - Meg is kötözöm, ha szeretnéd.

- Ha muszáj. Meg szabad mozdítani Vandát? - pillantott Ian aggodalmas arccal a folyosó felé.

Doki habozott.

- Ne - suttogtam Ian ujján keresztül. - Walter. Itt akarok lenni Walterrel.

- Mára már mindenkit megmentettél, akit lehet, Vanda - dünnyögte Ian gyengéd, szomorú hangon.

- Csak el akarok... el akarok... köszönni.

Ian bólintott. Majd Jaredre nézett. - Megbízhatok benned?

Jared arcát vörösre festette a harag. Ian felemelte a kezét.

- Nem akarom védtelenül itthagyni, amíg keresek neki egy biztonságos szobát - magyarázta. - Nem tudom, hogy Kyle magánál lesz-e, amikor ide hozzák. Ha Jeb lelövi, attól Vanda szomorú lesz. De te és Doki elbírtok vele. Hacsak nem akarod cserbenhagyni Dokit, és lövésre kényszeríteni Jebet.

Jared az összeszorított fogain keresztül válaszolt. - Nem hagyom cserben Dokit.

Ian habozott. - Nagyon sok minden történt Vandával az elmúlt pár napban. Erről ne feledkezz meg.

Jared bólintott, még mindig összeszorított fogakkal.

- Én is itt leszek - emlékeztette Doki Iant.

Ian egy pillanatra a szemébe nézett. - Rendben. - Fölém hajolt, és ragyogó tekintete találkozott az enyémmel. - Nemsokára visszajövök. Ne félj.

- Nem fogok.

Ian lehajolt, és az ajkát a homlokomhoz érintette.

Nálam senki nem lepődött meg jobban, bár hallottam, hogy Jared felszisszen. Én tátva maradt szájjal figyeltem, ahogy Ian nekiindul, és szinte kirohan a helyiségből.

Hallottam, hogy Doki úgy szívja be a levegőt, mintha fordítva fütyülne. Levegős, magas hangja volt. - Hát, hát - sípolta.

Mindketten rám meredtek pár hosszú pillanatra. Én olyan kimerült voltam, és úgy sajgott mindenem, hogy nem is igazán érdekelt, mit gondolnak.

- Doki... - kezdett volna valamibe Jared sürgető hanglejtéssel, de az alagútból beszűrődő lárma félbeszakította.

Öt férfi küzdötte át magát a bejáraton. Elöl Jeb, Kyle bal lábával a kezében. Wes fogta a jobbat, mögöttük pedig Andy és Aaron tartották a felsőtestét. Kyle feje Andy vállán nyugodott.

- A csillagokra, de nehéz - morogta Jeb.

Jared és Doki felugrottak, hogy segítsenek. Pár percnyi átkozódás és nyögdécselés után Kyle már egy priccsen is feküdt, nem messze az enyémtől.

- Mennyi ideje eszméletlen, Vanda? - kérdezte Doki. Hátrahúzta Kyle szemhéját, és hagyta, hogy a nap belesüssön a szemébe.

- Hmm... - próbáltam gyorsan visszaemlékezni. - Amióta itt vagyok, plusz az a tíz perc, ami alatt Ian idehozott, és talán azelőtt még öt perc?

- Szóval legalább húsz perce, így van?

- Igen. Olyasmi.

Mialatt konzultáltunk, Jeb felállította a saját diagnózisát. Senki nem figyelt rá, ahogy odaállt Kyle ágyának feje mellé. Senki se figyelt oda - amíg nem borított egy palack vizet Kyle arcára.

- Jeb - szólt rá Doki, miközben félrelökte a kezét.

De Kyle köpködni és pislogni kezdett, majd felmordult. - Mi történt? Hova ment az izé? - Mocorogni kezdett, megpróbált felülni. - A talaj... mozog...

Kyle hangjától az ujjaim a priccsem oldalába markoltak és elöntött a pánik. Sajgott a lábam. Vajon arrébb tudok sántikálni? Lassacskán talán...

- Semmi baj - dünnyögte valaki. Nem is *valaki*. Bármikor felismerném ezt a hangot.

Jared közém és Kyle priccse közé állt, háttal nekem, a szemét a nagydarab férfin tartva. Kyle előre-hátra görgette a fejét nyögdécselve.

- Biztonságban vagy - nyugtatott Jared csendesen. Nem nézett rám. - Ne félj.

Vettem egy mély levegőt.

Melanie meg akarta érinteni. Jared keze az enyém mellett volt, a matracom szélén nyugodott.

Kérlek, ne, könyörögtem neki. *Már így is eléggé fáj az arcom.*

Nem fog megütni.

Gondolod te. Én inkább nem kockáztatnék.

Melanie sóhajtott; majd meghalt, hogy odanyúlhasson Jaredhez. Nem lett volna ilyen nehéz elviselni, ha nem éreztem volna ugyanúgy.

Adj neki időt, kérleltem. *Hadd szokjon meg minket. Várd meg, amíg tényleg hinni kezd.*

Melanie megint felsóhajtott.

- Ó, a pokolba! - bődült fel Kyle. A tekintetem odavillant a hangja hallatán. Jared könyöke mellett megláttam a ragyogó kék szemét - egyenesen rám szegeződött. - Mégsem zuhant le! - siránkozott.

34. Temetés

Jared előrelendült, el tőlem. Ökle hangos csattanással Kyle arcán landolt.

Kyle szeme felfelé fordult, az álla pedig leesett.

A terem pár másodpercig nagyon csendes volt.

- Izé - szólalt meg Doki kedves hangon -, pusztán orvosi szempontból, nem gondolom, hogy ez javítana az állapotán.

- De *én* jobban érzem magam - válaszolta Jared mogorván.

Doki nagyon halványan elmosolyodott. - Hát, talán egy pár másodpercnyi eszméletvesztésbe nem hal bele.

Ezzel megint felhúzta a szemhéját, ellenőrizte a pulzusát...

- Mi történt? - kérdezte halkan Wes a fejemnél.

- Kyle megpróbálta megölni - válaszolt Jared, mielőtt megszólalhattam volna. - Meg kellett volna, hogy lepődjünk ezen?

- Nem is igaz - dünnyögtem.

Wes Jaredre nézett.

- Úgy tűnik, az izéknek több tehetségük van az altruizmushoz, mint a hazudozáshoz - jegyezte meg a férfi.

- *Szándékosan* próbálsz felidegesíteni? - kérdeztem felháborodva. A türelmem már nemcsak fogyatkozott, hanem mostanára teljesen el is tűnt.

Mióta is nem aludtam? A lábamnál már csak a fejem fájt jobban. Minden lélegzetvételtől szúrt az oldalam. Némi meglepetéssel döbbentem rá, hogy nagyon rossz kedvem van. - Mert ha igen, akkor sikerült.

Jared és Wes megdöbbenten bámultak rám. Biztos voltam benne, hogy ha láthatnám a többieket, az ő arcuk is ugyanezt tükrözné. Jebé talán nem. Ő mestere a pókerarcnak.

- *Élőlény vagyok*, és *nőnemű* - panaszoltam. - Ez az *„izé”-zés* kezd nagyon az idegeimre menni.

Jared meglepetten pislogott. Majd az arca megkeményedett. - A test miatt, amit viselsz?

Wes csúnyán nézett rá.

- *Amiatt*, aki vagyok - sziszegtem.

- Milyen definíció szerint?

- Például a tiéteké szerint. A fajtámban én vagyok az, aki gyerekeket szül. Ez elég nőnemű számodra?

Ettől elakadt a szava. Már-már önelégültséget éreztem.

És minden jogod meg is van hozzá, értett egyet Melanie. *Nincs igaza, és nem hajlandó beismerni.*

Köszönöm.

Nekünk, lányoknak össze kell tartanunk.

- Hát erről még soha nem meséltél - dünnyögte Wes, mialatt Jared valami visszavágáson töprengett. - És az hogy működik nálatok?

Ezzel Wes olajbarna arca elsötétedett, mintha most ébredt volna rá, hogy hangosan beszélt. - Úgy értem, ne válaszolj, ha ez illetlen kérdés volt.

Felnevettem. A hangulatom egyik végletből a másikba billent, kontrollálhatatlanul. Hisztéria, ahogy Mel is megmondta. - Nem, ez nem... illetlen dolog. Nálunk nem olyan komplikált... és részletgazdag a dolog, mint nálatok. - Megint felnevettem, és éreztem, hogy forróvá válik az arcom. Túlságosan is jól emlékeztem, hogy milyen részletgazdag tud lenni az a dolog.

Húzd ki az agyad a csatornából.

A te agyad, emlékeztettem Melanie-t.

Bárcsak.

- Akkor meg... ? - kérdezte Wes.

Felsóhajtottam. - Vagyunk páran, akiket... anyának neveznek. Nem vagyunk anyák. Így hívnak, de ez csak a lehetőség meglétéről szól... - Megint kijózanodtam, ahogy belegondoltam. Nincsenek anyák, túlélő anyák, csak az emlékük.

- És benned megvan a *lehetősége?* - kérdezte Jared mereven.

Éreztem, hogy a többiek is odafigyelnek. Még Doki is megállt, pedig éppen Kyle mellkasán készült hallgatózni.

Erre a kérdésre nem válaszoltam. - Egy kicsit... olyanok vagyunk, mint a ti méheitek vagy hangyáitok. Sok-sok nem nélküli egyed egy családban, és a királynő...

- Királynő? - kérdezett vissza Wes, furcsálkodva nézve rám.

- Nem úgy. De a fajtámban minden öt-tízezer egyedre jut egy anya. Néha többre. Nincs rá szabály.

- Hány here van? - töprengett Wes.

- Jaj, nem - herék nincsenek. Nem, mondtam, hogy ez egyszerűbb annál. Mind arra vártak, hogy elmagyarázzam. Nyeltem egyet. Nem lett volna szabad felhoznom ezt az egészet. Már nem akartam beszélni róla. Tényleg olyan nagy dolog lett volna, ha továbbra is „izé”-nek hív?

Még mindig vártak. Összehúztam a szemöldököm, de folytattam. Én kezdtem az egészet. - Az anyák... osztódnak. Minden... sejtből, azt hiszem, így lehetne nevezni, bár a mi felépítésünk más, mint a tiétek, szóval minden sejtből egy újabb lélek lesz. Minden új lélek rendelkezik az anyja emlékeinek egy részével, egy kis darabkájával, ami megmarad.

- És hány sejt van? - kérdezte Doki kíváncsian. - Hány utód?

Vállat vontam. - Egymillió, talán kettő.

Azok a szemek, amiket láttam, elkerekedtek, és döbbenet tükröződött bennük. Megpróbáltam nem megbántódni, amikor Wes elhúzódott mellőlem.

Doki füttyentett egyet a bajsza alatt, ő volt az egyetlen, akit még mindig érdekelt a folytatás. Aaron és Brandt arckifejezése gyanakvóvá, zaklatottá vált. Még soha nem hallottak mesélni. Soha nem hallottak ennyit beszélni.

- És ez mikor történik? Van valami, ami katalizálja? - kérdezte Doki.

- Ez az anyától függ. Szabadon eldöntheti, hogy mikor - válaszoltam. - Ez nálunk az egyetlen módja a szándékos öngyilkosságnak. Ha a következő generációért cserébe tesszük.

- Akár ebben a pillanatban is úgy dönthetnél, hogy sejtekre osztódsz, és ennyi?

- Nem egészen „ennyi”, de egyébként igen.

- Komplikált a dolog?

- A döntés az. A folyamat... fájdalmas.

- Fájdalmas?

Miért lepődik meg ezen? Az embereknél ez talán nem így van?

Férfiak, horkantott fel Mel.

- Kínszenvedés - közöltem. - Mindannyian emlékszünk arra, hogy a mi anyánknak milyen volt.

Doki elbűvölten simogatta az állát. - Kíváncsi vagyok, milyen evolúciós folyamat... eredményezhet egy kaptártársadalmat öngyilkos királynőkkel... - Ezzel a gondolataiba merült.

- Altruizmus - dünnyögte Wes.

- Hmm - hümmögött Doki. - Igen, az lehet.

Lehunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak a számat is csukva tudtam volna tartani. Szédültem. Vajon csak fáradt voltam vagy a fejsérülés miatt?

- Ó - dünnyögte Doki. - Te még kevesebbet aludtál, mint én, ugye, Vanda? Hagynunk kellene pihenni egy kicsit.

- Jóvvagyok - motyogtam, de nem nyitottam ki a szemem.

- Hát ez remek - morogta valaki a bajsza alatt. - Egy rohadt *földönkívüli anyakirálynő* lakik nálunk. Bármelyik pillanatban millió kis rohadékká robbanhat.

- Csss.

- Nem tudnának bántani titeket - válaszoltam annak a valakinek anélkül, hogy kinyitottam volna a szemem. - Gazdatest nélkül nagyon hamar meghalnának. - Megrándult az arcom, ahogy elképzeltem azt az elképzelhetetlen szomorúságot. Millió apró, kiszolgáltatott kis lélek, ezüstszínű, vergődő kis csöppségek...

Senki nem szólt semmit, de éreztem a megkönnyebbülést a levegőben.

Annyira fáradt voltam. Már az sem érdekelt, hogy Kyle csak egy méterre van tőlem. Nem érdekelt, hogy a szobában ketten Kyle mellé állnak majd, ha felébred. Nem érdekelt semmi, csak az alvás.

Walter természetesen ebben a pillanatban ébredt fel.

- Uuuuuh - nyögte, épp hogy csak suttogva. - Gladdie?

Én, szintén nyögdécselve, felé gurultam. Úgy fájt a lábam, hogy eltorzult az arcom tőle, de nem tudtam megfordulni. Odanyúltam Walter felé, és megtaláltam a kezét.

- Itt vagyok - suttogtam.

- Óóó - sóhajtott Walter megkönnyebbülten.

Doki elcsitította a férfiakat, akik tiltakozni kezdtek. - Vanda két napja nem alszik, és nem pihen, hogy segíthessen Walteren. A keze csupa véraláfutás lett attól, hogy fogta az övét. Ti mit tettetek érte?

Walter felnyögött. A hangja először halk volt, de nemsokára magas sikoltozássá vált.

Doki is felnyögött halkan. - Aaron, Brandt, Wes... lennétek szívesek, öööö, idehívni nekem Sharont?

- Mind a hárman?

- Tűnjetek innen - fordította le Jeb.

Csak a lábak csoszogása volt a felelet.

- Vanda - suttogta Doki a fülem mellett -, nagy fájdalmai vannak. Nem hagy hatom, hogy elmúljon a hatása.

Megpróbáltam egyenletesen lélegezni. - Jobb, ha nem ismer fel. Jobb, ha azt hiszi, Gladdie van itt.

Kinyitottam a szemem. Jeb Walter mellett állt, akinek még mindig olyan volt az arca, mintha aludna.

- Szia, Walt - mormogta. - Viszlát a túloldalon.

Ezzel hátralépett.

- Jó ember vagy. Hiányozni fogsz - dünnyögte Jared.

Doki megint a csomagban kotorászott. Zizegett a papír.

- Gladdie? - nyögött fel Walt. - Fáj.

- Csss. Nem tart már soká. Doki elmulasztja.

- Gladdie?

- Igen?

- Szeretlek, Gladdie. Egész életemben szerettelek.

- Tudom, Walter. Én is... én is szeretlek. Tudod, mennyire szeretlek.

Walter sóhajtott.

Amikor Doki Walter fölé hajolt a tűvel, lehunytam a szemem.

- Aludj jól, barátom - dünnyögte.

Walter ujjai elernyedtek, kinyíltak. Én nem eresztettem őket - most már én voltam az, aki kapaszkodott a másikba.

Teltek a percek, és minden elcsendesedett, leszámítva a légzésemet. Szaggatottan, zihálva vettem a levegőt, mint aki némán zokog.

Valaki megveregette a vállam. - Elment, Vanda - krákogta Doki. - Már nem fáj neki.

Elhúzta a kezem, és óvatosan eligazította a testemet, hogy kényelmesebben feküdjek, ne fájjon mindenem az esetlen testhelyzettől. De csak kicsit lett jobb. Most, hogy tudtam, Waltert már nem zavarhatja, hangosabbá vált a zokogásom. A lüktető oldalamhoz kaptam.

- Jaj, hát csináld csak. Ha ez boldoggá tesz - mormogta Jared kelletlenül. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de nem tudtam.

Valami megcsípte a karom. Nem emlékeztem, hogy megsérültem volna ott. Mégpedig egy olyan különös helyen, közvetlenül a könyökhajlatomban...

Morfium, sóhajtotta Melanie.

Már zuhantunk is az öntudatlanságba. Megpróbáltam megrémülni, de nem sikerült. Túl messze jártam már ahhoz.

Senki nem búcsúzott el tőlem, gondoltam tompán. Nem várhattam, hogy Jared... De Jeb... Doki... Ian nem volt itt...

Senki nem haldoklik, biztosított róla Melanie. *Most csak alszunk...*

* * *

Amikor felébredtem, homályos volt felettem a plafon, csillagfényes. Éjszaka. Olyan sok csillag tündöklött. Azon töprengtem, hol lehetek. Nem voltak fekete árnyak, plafondarabok a látómezőmben. Csak csillagok és csillagok és csillagok?

Szellő legyezte az arcomat. Olyan illata volt, mint a... pornak, és... valaminek, amit nem tudtam pontosan meghatározni. Valami hiánynak. A dohos szag eltűnt. Semmi kén, csak a száraz levegő.

- Vanda? - suttogta valaki, megsimogatva az arcom épebbik felét.

A tekintetem rátalált Ian arcára, ami fehérlett a csillagok fényében, és fölém hajolt. A keze melegebb volt a bőrömön, mint a szellő. A levegő majdnem... hűvösebb volt. Hol lehetek?

- Vanda? Ébren vagy? Nem várnak tovább.

Suttogva válaszoltam, mert ő is suttogott. - Micsoda?

- Már elkezdték. Biztos voltam benne, hogy itt akarsz lenni.

- Kezd magához térni? - kérdezte Jeb hangja.

- Mit kezdtek el? - kérdeztem.

- Walter temetését.

Megpróbáltam felülni, de a testem mintha gumiból lett volna. Ian keze a homlokomra vándorolt, és visszanyomott.

Megfordítottam a fejem a tenyere alatt, és megpróbáltam kivenni...

Odakint voltam.

Odakint.

A bal oldalamon egy hevenyészett összedobált kőhalom tornyosult, mint egy miniatűr hegy, egy csapzott cserjével. A jobbomon a sivatag húzódott, és tűnt el a sötétségben. Lenéztem a lábam felé, és megláttam az embercsoportot, amelynek tagjai láthatóan kényelmetlenül érezték magukat a szabad levegőn. Pontosan tudtam, milyen érzés lehet ez nekik. Kiszolgáltatott.

Megint megpróbáltam felkelni. Közelebb akartam lenni, látni... Ian keze visszatartott.

- Segíts - kértem.

- Vanda?

Miután meghallottam Jamie hangját, rögtön meg is láttam, lobogott a haja, ahogy felém szaladt.

Az ujjbegyemmel kitapintottam magam alatt a matracot. Hogy kerültem ide, a csillagos ég alá?

- Nem vártak - tájékoztatta Jamie Iant. - Mindjárt vége.

- Segíts fel - kértem.

Jamie a kezemért nyúlt, de Ian megrázta a fejét. - Megoldom.

Alám csúsztatta a karját, nagyon óvatosan, hogy elkerülje a legfájdalmasabb pontokat. Felhúzott a földről, mire a fejem úgy elkezdett szédülni, mint egy felborulni készülő csónak. Felnyögtem.

- Mit tett velem Doki?

- Adott egy kicsit a maradék morfiumból, hogy meg tudjon vizsgálni, anélkül, hogy fájdalmat okozna. Amúgy is rád fért már az alvás.

Helytelenítő arcot vágtam. - Nem kell majd valaki másnak jobban az a fájdalomcsillapító?

- Csss - intett le Ian, és meghallottam a beszédet. Odafordítottam a fejem.

Megint megláttam az embercsoportot. Egy mély, sötét, nyitott rész szájánál álltak, amit a szél fújt ki az ingatagnak tűnő kőhalom alatt. Szaggatott vonalban sorakoztak az árnyékos üreggel szemben.

Felismertem Trudy hangját.

- Walter mindig meglátta a dolgok napos oldalát. Egy fekete lyuknak is meg látta volna a napos oldalát. Ez hiányozni fog.

Láttam, hogy előrelép egy alak, meglódul a szürke és fekete hajfonata, és néztem, hogy dob Trudy egy maréknyi valamit a sötétbe. Homok szóródott az ujjai közül és zizzent a földön.

Trudy visszament a férje mellé. Geoffrey ellépett mellőle a fekete rész felé.

- Most megtalálja Gladyst. Már egy boldogabb helyen van. - Ezzel ő is dobott egy marék földet.

Ian a sorakozó emberek jobb oldalához vitt, elég közel ahhoz, hogy láthassam a gyászos üreget. Előttünk a földön egy sötétebb rész volt, egy nagy téglalap, ami körül az egész embercsoport sorakozott laza félkörben.

Mindenki ott volt - mindenki.

Kyle lépett előre.

Megremegtem, mire Ian gyengéden megszorított.

Kyle nem nézett felénk. Megláttam a profilját; a jobb szemét alig tudta kinyitni, úgy be volt dagadva.

- Walter emberként halt meg - harsant Kyle hangja. - Egyikünk sem kívánhat ennél többet. - Ezzel eldobta a marék földjét, ami beleesett a sötét téglalapba, és valahol a mélyben puffant.

Kyle ismét csatlakozott a csoporthoz.

Jared mellette állt. Ő is megtette a rövid sétát, és megállt Walter sírja mellett.

- Walter tetőtől talpig jó ember volt. Egyikünk sem ér fel vele. - Ezzel eldobta a földet.

Jamie sétált előre, és Jared megveregette a vállát, amikor elmentek egymás mellett.

- Walter bátor volt - jelentette ki Jamie. - Nem félt meghalni, nem félt élni, és... nem félt *hinni.* Ő maga döntött a dolgokról, és jó döntéseket hozott. - Ezzel Jamie is eldobta a marék földjét, majd megfordult, és visszasétált, mi közben végig az én szemembe nézett.

- Te jössz - súgta, amikor odaért mellém.

Andy már elindult egy lapáttal a kezében.

- Várj - szólalt meg Jamie csendesen, de jól hallhatóan a némaságban. - Vanda és Ian még nem búcsúzott el.

A fejem ismét megbillent és szédülni kezdett. Elégedetlen mormogás hangzott fel körülöttem.

- Tanúsítsunk már egy kis tiszteletet - szólt Jeb, hangosabban, mint Jamie. Én úgy éreztem, hogy kicsit túl hangosan.

Az első reakcióm az lett volna, hogy intek Andynek, hogy folytassa, és megkérem Iant, hogy vigyen el innen. Ez az emberek gyászolása volt, nem az enyém.

De én is gyászoltam. És szerettem volna mondani valamit.

- Ian, hadd vegyek a kezembe egy kis földet.

Ian leguggolt, hogy belemarkolhassak a kavicsokba a lábunknál. A térdén egyensúlyozta a testem, miközben maga is a tenyerébe vett némi földet. Majd felegyenesedett, és odavitt a sír széléhez.

Nem láttam bele a lyukba. Sötét volt a fölé hajló kövek alatt, és a sír nagyon mélynek tűnt.

Ian beszélni kezdett, mielőtt meg tudtam volna szólalni.

- Walter az ember lényegének a legjobb, legfényesebb oldalát egyesítette magában - mondta, és ledobta a földet a kezéből. Sokáig zuhant, mielőtt meghallottam, hogy megzizzen az alján.

Ian lenézett rám.

Néma csend volt a csillagfényes éjszakában. Még a szél se fújt. Suttogtam ugyan, de tisztában voltam vele, hogy mindenki hallja a hangom.

- A te szívedben nem volt gyűlölet - suttogtam. - Élő bizonyítéka voltál annak, hogy tévedtünk. Nem volt jogunk elvenni tőled a világodat, Walter. Remélem, hogy a tündérmeséitek igazak. Remélem, megtalálod Gladdie-t.

Hagytam, hogy kiessenek a kezemből a kavicsok, és addig vártam, amíg meg nem hallottam tompa puffanásukat Walter testén, láthatatlanul a sötét, mély sírban.

Andy azon nyomban munkához látott, amint hátraléptünk Iannal; a sápadt, poros földet kezdte lapátolni, ami egy-két méterre az üregtől állt kupacban. A lapát tartalma inkább puffant, mint susogott. A hangtól összerezzentem.

Az idősebb férfi, Aaron lépett el mellettünk egy másik lapáttal. Ian lassan megfordult, és elindult velem visszafelé, hogy legyen helye. A lezuhanó föld nehéz puffanásai mögöttünk visszhangoztak. Csendes mormogás hangzott fel. Lépteket hallottam, ahogy az emberek csoportokba gyűltek, hogy megbeszéljék a temetést.

Akkor először néztem meg Iant magamnak igazán, amikor visszasétált a sötét matrachoz a nyílt terepen, ahol le volt terítve - távol a többiektől, külön tőlük. Arcát világos föld csíkozta, és kimerült volt az arckifejezése. Már láttam őt ilyennek.

Ian lefektetett a matracra. Mit kellett volna itt csinálnom a szabad ég alatt? Aludnom? Doki közvetlenül mögöttünk jött; mindketten letérdeltek a porba mellettem.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Doki az oldalamat ütögetve.

Fel akartam ülni, de Ian lenyomta a vállam, amikor megpróbáltam.

- Jól vagyok. Szerintem tudok járni...

- Ne erőltesd. Adjunk annak a lábnak pár napot, jó? - Doki ezzel szórakozottan felhúzta a jobb szemhéjamat, és valami vékony fénysugárral belevilágított. A jobb szememmel észrevettem a fényes tükröződést, ami végigtáncolt az arcán. Doki hátrahőkölt a fénytől, pár centivel odébb mozdult. Ian keze a vállamon meg se rezdült. Ez meglepett.

- Hmm. Hát ez nem segít a diagnózisban, ugye? Hogy van a fejed? - kérdezte Doki.

- Egy kicsit szédül. De azt hiszem, hogy csak a gyógyszertől, nem a sérüléstől. Nem szeretem ezt a szert - azt hiszem, jobb nekem, ha inkább fáj.

Doki fintorgott. Ian is.

- Mi van? - kérdeztem.

- Muszáj lesz megint, hogy elkábítsalak, Vanda. Ne haragudj.

- De... miért? - suttogtam. - Tényleg nem fáj annyira. Nem akarom, hogy…

- Vissza kell vinnünk téged - vágott közbe Ian, halkan, mintha nem akarná, hogy a többiekhez elérjen a hangja. Mögöttünk hallatszottak az emberek, a beszélgetésük halkan visszhangzott a sziklákról. - Megígértük, hogy... nem leszel magadnál.

- Kössétek be megint a szemem.

Doki egy kis injekcióstűt vett elő a zsebéből. Már nem volt tele, csak egy negyed adag maradt benne. Elhúzódtam tőle, Ian felé. A keze a vállamon a helyemre szegezett.

- Túlságosan jól ismered már a barlangrendszert - dünnyögte Doki. - Nem akarják, hogy esetleg kitaláld...

- De hova mennék? - suttogtam dühösen. - Ha tudnám is, hol van a kijárat, miért mennék most már el?

- Ha ettől jobban érzik magukat... - magyarázta Ian.

Doki megfogta a csuklómat, és én nem ellenkeztem. A másik irányba néztem, amikor a tű beleharapott a bőrömbe, Ian felé. A szeme éjfélkék volt a sötétben. Összeszűkült, amikor felismerte a cserbenhagyottságot az enyémben.

- Bocsánat - motyogta. Ez volt az utolsó dolog, amit hallottam.

35. Ítélőszék

Felnyögtem. A fejem szédült és zúgott. A gyomrom felkavarodott.

- Végre - motyogta valaki megkönnyebbülten. Ian. Hát persze. - Éhes vagy?

Ezen elgondolkoztam, majd önkéntelenül is öklendező hangot adtam ki.

- Ó. Mindegy. Ne haragudj. Ezért sem. Muszáj volt. Az emberek itt mind... üldözési mániásak lettek, amikor kivittünk.

- S'mi baj - sóhajtottam.

- Kérsz vizet?

- Nem.

Kinyitottam a szemem, és megpróbáltam fókuszálni a sötétben. Két csillagot láttam a felettünk lévő réseken át. Még mindig éjszaka van. Vagy már megint, ki tudja?

- Hol vagyok? - kérdeztem. A rések formája nem tűnt ismerősnek. Megesküdtem volna, hogy még soha nem láttam ezt a plafont.

- A szobádban - válaszolta Ian.

Megpróbáltam megtalálni az arcát a sötétben, de csak a feje fekete foltját tudtam kivenni. Az ujjammal megvizsgáltam a fekvőfelületet; igazi rugós matrac volt. Egy párnát találtam a fejem alatt. A kutakodó kezem Ianéhoz ért, aki elkapta az ujjaim, mielőtt még visszahúzhattam volna.

- Igazából kié ez a szoba?

- A tiéd.

- Ian...

- A miénk volt - Kyle-é és az enyém. Mivel Kyle-t... a kórházban tartják, amíg el nem dőlnek a dolgok, én összeköltözhetek Wes-szel.

- Nem veszem el a szobádat. És hogy érted azt, hogy amíg el nem dőlnek a dolgok?

- Említettem neked, hogy összehívják az ítélőszéket.

- Mikor?

- Miért akarod tudni?

- Mert ha tényleg meg akarjátok csinálni, akkor ott kell lennem. Hogy megmagyarázzam.

- Hogy hazudj.

- Mikor? - kérdeztem ismét.

- Amint felkel a nap. De nem viszlek el.

- Akkor odamegyek magam. Tudom, hogy képes leszek járni, amint elmúlik a szédülés.

- Képes leszel, mi?

- Igen. Nem lenne igazságos, ha nem hagynátok felszólalni.

Ian sóhajtott egyet. Elengedte a kezem, és lassan talpra állt. Hallottam, hogy ropognak az ízületei, amikor megmozdul. Mióta ücsöröghetett itt a sötétben, arra várva, hogy felébredjek?

- Nemsokára visszajövök. Lehet, hogy te nem vagy éhes, de én a vasszöget is megennem.

- Neked is hosszú volt az éjszaka.

- Igen.

- Ha felkel a nap, nem fogok itt ölbe tett kézzel várakozni rád.

Ian minden vidámság nélkül felnevetett. - Azt meghiszem. Úgyhogy még azelőtt visszajövök, és segítenek neked eljutni oda, ahova menni akarsz.

Kihajtotta az egyik ajtószárnyat az üreg bejáratától, kilépett rajta, majd hagyta, hogy visszacsukódjon. Összehúztam a szemöldököm. Ezt nem

lehet könnyű egy lábon állva megcsinálni. Nagyon reméltem, hogy Ian tényleg visszajön.

Miközben vártam rá, felbámultam a két csillagra, és hagytam, hogy a fejem lassan megtalálja az egyensúlyt. Nagyon nem tetszettek ezek az emberi gyógyszerek. Brrr. A testem is fájt, de a szédelgés sokkal rosszabb volt.

Az idő lassan telt, de nem aludtam vissza. Az elmúlt huszonnégy óra legnagyobb részét átaludtam. És valószínűleg tényleg éhes is voltam. Meg kellett várnom, hogy lenyugodjon a hasam, hogy kiderüljön.

Ian még napfelkelte előtt visszatért, ahogy ígérte.

- Jobban érzed magad? - kérdezte, miközben visszajött az ajtón.

- Azt hiszem. A fejemet még nem mozdítottam meg.

- Szerinted *te* reagálsz így a morfiumra, vagy Melanie teste?

- Mel teste. A legtöbb fájdalomcsillapító rossz hatással van rá. Ez akkor derült ki számára, amikor tizenkét évesen kihúzták a bölcsességfogát.

Ian elgondolkozott ezen. - Ez nagyon furcsa lehet. Egyszerre két emberre figyelni.

- Furcsa - értettem egyet.

- Éhes vagy már?

Elmosolyodtam. - Tudtam, hogy kenyérillatot érzek. Igen, a hasam túlesett a krízisen.

- Reméltem, hogy ezt fogod mondani.

Elterpeszkedett mellettem az árnyéka. Megkereste a kezem, majd kinyitotta az ujjaimat, és egy ismerős alakú, kerek dolgot tett közéjük.

- Felsegítesz? - kérdeztem.

Ian óvatosan átkarolta a vállam, és felültetett, mereven tartva a hátam, hogy minimalizálja a lüktetést az oldalamban. Ott valami idegen dolognak tűnt a bőröm, feszes volt és merev.

- Köszönöm - ziháltam kicsit. A fejem megszédült. Megtapogattam az oldalam a szabad kezemmel. Valami nyomta a bőrömet az ingem alatt. - Szóval akkor el van törve a bordám?

- Doki nem biztos benne. Megteszi, amit tud.

- Nagyon keményen dolgozik.

- Így van.

- Lelkifurdalásom van... hogy régebben nem kedveltem - ismertem be.

Ian felnevetett. - Hát persze, hogy nem kedvelted. Csodálkozom, hogy bármelyikünket is képes vagy kedvelni.

- Hát, te tettél róla - motyogtam, majd a kemény zsemlébe mélyesztettem a fogam. Gépiesen rágtam, majd nyeltem, aztán leraktam a zsemlét, hogy megvárjam, hogy reagál rá a gyomrom.

- Tudom, nem túl étvágygerjesztő - mentegetőzött Ian.

Vállat vontam. - Csak azt figyelem, hogy tényleg elmúlt-e már a hányingerem.

- Talán valami finomabb...

Kíváncsian ránéztem, de nem láttam az arcát. Valami éles csörgést, majd zacskótépést hallottam... és akkor megéreztem az illatát, és megértettem.

- *Cheetos!* - kiáltottam fel. - Komolyan? Nekem?

Valami hozzáért az ajkamhoz, és én beleharaptam a finomságba.

- Erről álmodoztam - sóhajtottam rágás közben.

Ettől Iannak nevetnie kellett. A kezembe adta a zacskót.

Hamar lenyomtam a kis zacskó tartalmát, majd végeztem a zsemlével is, amit megfűszerezett a számban a sajtíz. Ian odanyújtott egy palack vizet, még mielőtt megkértem volna.

- Köszönöm. Nem csak a *Cheetost*. Azt a rengeteg mindent.

- Több, mint szívesen tettem, Vanda.

Belebámultam a sötétlila szemébe, és megpróbáltam megfejteni mindent, amit közölni akart velem ezzel a mondattal - úgy tűnt, udvariasságnál több van a szavai mögött. Majd ráébredtem, hogy megint látom, milyen színű Ian szeme; gyorsan felnéztem a résekre. A csillagok eltűntek, és az égbolt halványszürkévé kezdett válni. Közeledett a hajnal. A napkelte.

- Biztos, hogy ezt akarod csinálni? - kérdezte Ian félig kinyújtott kézzel, mintha fel akarna emelni.

Bólintottam. - Nem kell vinned. Már jobban van a lábam.

- Majd meglátjuk.

Felsegített, majd a derekamon hagyta az egyik kezét, és a nyaka köré húzta a karomat.

- És most óvatosan. Ez így jó?

Léptem egyet előre. Fájt, de meg tudtam csinálni. - Remek. Menjünk.

Szerintem Ian túlságosan is kedvel téged.

Túlságosan? Meglepődtem, hogy Melanie hozzám beszél, és hogy ilyen összefüggően. Az utóbbi időben csak akkor szólalt meg így, amikor Jared a közelben volt.

Én is itt vagyok. Érdekli őt ez egyáltalán?

Hát persze, hogy érdekli Ő jobban hisz nekünk, mit bárki, leszámítva Jamie-t és Jebet.

Nem erre gondoltam.

Hanem mire?

De Melanie már el is tűnt.

Sok időbe telt. Meglepődtem, hogy milyen messzire kell gyalogolnunk. Azt hittem, a nagyterembe megyünk, vagy a konyhába - általában ezeken a helyeken gyűltünk össze. De a keleti veteményesen át vitt az utunk, és addig ballagtunk, amíg végre oda nem értünk a nagy, koromsötét helyiséghez, amit Jeb tornateremnek hívott. Nem jártam itt azóta, hogy körbevezetett. A kénes forrás mellbevágó szaga köszöntött.

A legtöbb helyiséggel ellentétben a tornaterem sokkal szélesebb volt, mint amilyen magas. Most már ezt is észrevettem, hála a homályos fényű kék lámpáknak, amelyek itt a mennyezetről lógtak, s nem a földön álltak. A plafon csak úgy egy méterre volt a fejem felett, mint ahogy egy átlagos lakásban is lett volna. De a falakat még csak nem is láttam, olyan messze voltak a lámpáktól. A távoli sarokban lévő büdös forrást sem láthattam, de hallottam, ahogy csöpög és csörgedezik.

Kyle ült a legjobban megvilágított helyen. Hosszú karjával átkarolta a lábát. Az arca olyan volt, mint egy merev maszk. Nem nézett fel, amikor Ian betámogatott.

A két oldalán Jared és Doki ácsorogtak felegyenesedve, mindkét kezüket laza készenlétben tartva. Mintha... őrködnének.

Jeb Jared mellett állt, az egyik vállán ott lógott a puska. Nyugodtnak tűnt, de tudtam, hogy ez milyen gyorsan megváltozhat. Jamie fogta a szabad kezét... nem, Jeb fogta Jamie csuklóját, és nem úgy tűnt, mintha a fiú örülne ennek. Amikor észrevett, elmosolyodott és integetett. Vett egy mély levegőt, és jelentőségteljesen Jebre nézett. Jeb erre elengedte a kezét.

Sharon Doki mellett állt, Maggie nénivel a másik oldalán.

Ian az élőképet körbevevő sötét terület széléhez vitt. Nem mi voltunk ott egyedül. Sok alak körvonalát láttam, de egyetlen arcot sem.

Furcsa volt; a barlang többi részében Ian könnyedén tartotta a súlyomat. De most úgy tűnt, mintha elfáradt volna. A karja elernyedt a derekam körül. Úgy sántikáltam és ugráltam előre, ahogy tudtam, amíg ki nem választott egy helyet. Leültetett a földre, és ő is mellém ült.

- Juj - suttogta valaki.

Megfordultam, és épp hogy csak ki tudtam venni Trudyt. Ő közelebb kúszott hozzánk, Geoffrey és Heath pedig követte.

- Rettenetesen nézel ki - közölte. - Mennyire rossz a helyzet?

Vállat vontam. - Jól vagyok. - Elméláztam azon, hogy Ian vajon nem csak azért hagyott-e küszködni, hogy felhívja a figyelmet a sérüléseimre, hogy szavak nélkül is Kyle ellen tanúskodjak. Csúnyán néztem az ártatlan arcára.

Ekkor megérkezett Wes és Lily is, és leültek a szövetségeseim kis csoportjába. Brandt pár másodperccel később lépett be, majd megjött Heidi, Andy és Paige. Aaron volt az utolsó.

- Itt van mindenki - jelentette ki. - Lucina a gyerekeivel maradt. Nem szeretné, ha itt lennének - azt üzente, kezdjük el nélküle.

Aaron leült Andy mellé, és pár pillanatig csend volt.

- Hát akkor jó - nyugtázta Jeb hangosan, hogy mindenki hallja. - Szóval így fog menni a dolog: szavazás, egyszerű többséggel. Mint általában, ha nem értek egyet a többséggel, akkor én döntök, mert ez...

- ...az én házam - csatlakozott hozzá jó pár hang kórusa. Valaki felnevetett, de rögtön el is némult. Ez nem volt vicces. Egy ember állt ítélőszék elé, amiért meg akart ölni egy földönkívülit. Valószínűleg rettenetes nap lehet mindannyiuknak.

- Ki sorolja fel a vádat Kyle ellen? - kérdezte Jeb.

Ian nekiveselkedett.

- Ne! - suttogtam a könyökét rángatva.

Ian lerázta a kezem, és felegyenesedett.

- Elég egyszerű ügyről van szó - szólalt meg. Fel akartam ugrani és a szájára tapasztani a kezem, de nem gondoltam, hogy képes leszek segítség nélkül felállni. - A bátyámat figyelmeztették. Nem maradhatott kétsége afelől, mi Jeb álláspontja. Vanda a közösségünk tagja - ugyanazok a szabályok és jogok érvényesek rá is, mint bármelyikünkre. Jeb egyértelműen közölte Kyle-lal, hogy ha nem tud vele együttélni, akkor menjen el. Kyle úgy döntött, marad. Akkor is tudta, és most is tudja, hogy milyen büntetés vár a gyilkosokra itt nálunk.

- Az izé még mindig él - morogta Kyle.

- És ezért nem is kívánom a halálodat - vágott vissza Ian. - De nem maradhatsz itt. Ha a szívedben gyilkos vagy, akkor nem.

Ian még egy pillanatig a bátyjára meredt, majd visszaült mellém a földre.

- De lehet, hogy elkapnák, és mi nem is tudnánk róla - ellenkezett Brandt, miközben feltápászkodott. - Visszavezetné őket ide, és minket semmi nem figyelmeztetne...

Mormogás futott végig a termen.

Kyle Brandtre meredt. - Soha nem kapnának el élve.

- Akkor ez mégiscsak halálos ítélet - dünnyögte valaki egy időben Andyvel, aki szerint ezt nem lehet biztosra venni.

- Egyszerre csak egy beszéljen - szólított fel mindenkit Jeb.

- Azelőtt is sikerült túlélnem odakint - mérgelődött Kyle.

Egy újabb hang szólalt meg a sötétben. - Akkor is kockázat. - Nem tudtam kitalálni, mikor ki beszélt - mindenki suttogott.

És még valaki. - Mi rosszat csinált Kyle? Semmit.

Jeb haragosan lépett egyet a hang tulajdonosa felé. - Megszegte a szabályaimat.

- Ő nem tartozik közénk - tiltakozott valaki más.

Ian megint elkezdett feltápászkodni.

- Hé! - tört ki Jaredből. - Nem Vanda felett kell ma itt ítélkeznünk! Van valakinek konkrét panasza ellene? Vanda ellen? Akkor folyamodjon egy újabb tárgyalásért. De mindannyian tudjuk, hogy ő soha nem bántott itt senkit. Ami azt illeti, megmentette az ő életét. - Ezzel az egyik ujjával Kyle háta felé döfött. Kyle válla előreesett, mintha megérezte volna a szúrást. - Csak pár másod perccel azután, hogy Kyle megpróbálta a folyóba hajítani, Vanda a saját életét is kockára tette az omladozó peremen, hogy megmentse őt a kínhaláltól. Pedig biztos tisztában volt vele, hogy ha hagyja leesni, akkor könnyebbé válik itt az élete. Mégis megmentette. Megtenné ezt bármelyikőtök is - megmentenétek az ellenségeteket? Kyle megpróbálta megölni, és lám, Vanda hajlandó egyáltalán megvádolni őt?

Minden tekintetet az arcomon éreztem a teremben, amikor Jared kinyújtotta felém a kezét, tenyérrel felfelé.

- *Hajlandó* vagy megvádolni őt, Vanda?

Tágra nyílt szemmel meredtem rá, megdöbbenten, hogy engem véd, hogy *hozzám szól*, hogy a nevemen szólít. Melanie is sokkot kapott, az egyik szeme sírt, a másik nevetett. Majd kiugrott a bőréből Jared kedves arckifejezésétől, gyengéd tekintetétől, amit olyan régen nem látott. De a férfi az *én* nevemen szólított minket...

Beletelt pár másodpercbe, amíg megjött a hangom.

- Szerintem ez valami félreértés - suttogtam. - Mindketten elestünk, amikor beomlott a talaj. Semmi más nem történt. - Azt reméltem, hogy ha suttogok, akkor nehezebb kihallani a hamisságot a hangomból, de amint elhallgattam, Ian felnevetett. Könyékkel megböktem, de ettől nem hagyta abba.

Jared konkrétan rám mosolygott. - Látjátok. Még hazudni is próbál, csak hogy megvédje.

- Hangsúly a *próbál*on - tette hozzá Ian.

- Ki szerint hazudik? Ki tudja ezt bebizonyítani? - kérdezte Maggie harsányan, a Kyle előtti üres területre lépve. - Ki tudja bebizonyítani, hogy nem az igazság cseng ilyen hamisan az izé ajkáról?

- Mag... - szólalt meg Jeb.

- Fogd be, Jebediah - most én beszélek. Nincs okunk ma itt lenni. Senki embert nem támadtak meg. Az álnok betolakodónk nem vádol senkit. Ez az egész pusztán időpocsékolás.

- Egyetértek - tette hozzá Sharon tisztán és jól hallhatóan.

Doki fájdalmas pillantást vetett rá.

Trudy talpra ugrott. - Nem lakhatunk egy fedél alatt egy gyilkossal - nem várhatunk arra, hogy legközelebb sikerül-e neki!

- A *gyilkosság* szubjektív fogalom - sziszegte Maggie. - Én csak azt tartom gyilkosságnak, amit ember ellen követnek el.

Éreztem, hogy Ian átkarolja a vállam. Addig nem is tudtam, hogy reszketek, amíg mozdulatlan teste az enyémhez nem ért.

- Az *ember* ugyanolyan szubjektív fogalom, Magnolia - vetett rá dühös pillantást Jared. - Azt hittem, az emberségnek része legalább *némi* együttérzés, egy kicsi kis könyörület.

- Szavazzunk - kiáltott közbe Sharon, mielőtt az anyja válaszolni tudott volna. - Emelje fel a kezét, aki azt szeretné, hogy Kyle itt maradhasson, anélkül, hogy megbüntetnénk a... félreértés miatt. - Egy pillantást vetett, nem rám, hanem Ianra, amikor az én szavamat használta.

Kezek emelkedtek a magasba. Figyeltem, hogy húzza össze Jared a szemöldökét. Jeb hangosan számolt.

- Tíz... tizenöt... húsz... huszonhárom. Rendben, ez egyértelmű többség.

Nem néztem körül, hogy ki hogy szavaz. Nekem elég volt, hogy a mi kis zugunkban mindenki szorosan összefonja a kezét a mellkasán, és várakozóan nézi Jebet.

Jamie odajött hozzánk Jeb mellől, és bekucorodott közém és Trudy közé. Ian keze alatt átkarolt.

- Talán a te lelkeidnek igaza volt velünk kapcsolatban - jelentette ki, elég hangosan ahhoz, hogy a legtöbben hallják magas, kemény hangját. - A többség nem jobb...

- Csitt! - susogtam.

- Hát jó - kezdte Jeb. Mindenki elnémult. Jeb lenézett Kyle-ra, majd rám, majd Jaredre. - Jó, én ebben az esetben engedek a többségnek.

- Jeb... - szólalt meg Jared és Ian egyszerre.

- Az én házam, az én szabályaim - emlékeztette őket Jeb. - Ezt soha ne felejtsétek el. Szóval idefigyelj, Kyle. És jobban teszed, ha tényleg nagyon

figyelsz. Illetve, azt hiszem, neked sem ártana idefigyelned, Magnolia. Ezentúl bárkinek, aki megpróbálja Vandát bántani, nem tárgyalást rendezünk, hanem temetést. - Ezzel rácsapott a puskatusra a nyomaték kedvéért.

Megrándult az arcom.

Magnolia gyűlölködve meredt a bátyjára.

Kyle bólintott, mint aki elfogadja a feltételeket.

Jeb végignézett az egyenetlenül elrendeződött tömegen, és mindenkinek keményen a szemébe pillantott, kivéve a kis csoportunk tagjait.

- A tárgyalásnak vége - hirdette ki. - Kinek van kedve egy meccshez?

36. Bizalom

A hangulat lenyugodott, és valamivel lelkesebb mormogás futott végig az egybegyűltek félkörén.

Jamie-re néztem. Összeszorította a száját, és vállat vont. - Jeb csak azt szeretné, ha a dolgok visszatérnének a rendes kerékvágásba. Rossz napok járnak ránk. Walter temetése...

Elfintorodtam.

Észrevettem, hogy Jeb Jaredre vigyorog. Jared pár pillanatig ellenállt, de utána felsóhajtott, és beletörődően forgatta a szemét. Megfordult, és gyorsan kimasírozott a barlangból.

- Jared hozott új labdát? - kérdezte valaki.

- Klassz - örvendezett mellettem Wes.

- Labdajátékok - dünnyögte Trudy a fejét csóválva.

- Ha enyhíti a feszültséget - felelt rá Lily csendesen, megvonva a vállát.

Halkan beszéltek, és a közelemben, de hallottam más, hangosabb hangokat is.

- Ezúttal bánj gyengédebben a labdával - figyelmeztette Aaron Kyle-t. Mellette állt, és a kezét nyújtotta felé.

Kyle elfogadta, és Aaron kezébe kapaszkodva lassan felállt. Állva majdnem beverte a fejét a lámpákba.

- A múltkori labda gyenge volt - vigyorgott az idős férfira. - Strukturális hibái voltak.

- Andyt jelölöm kapitánynak - kiáltotta valaki.

- Én Lilyt jelölöm - kontrázott Wes, miközben feltápászkodott és kinyújtózott.

- Andy és Lily.

- Igen, Andy és Lily.
- Kyle-t akarom - vetette oda gyorsan Andy.
- Akkor Ian az enyém - vágta rá Lily.
- Jared.
- Brandt.
Jamie felkelt, és lábujjhegyre állt, hogy nagyobbnak tűnjön.
- Paige.
- Heidi.
- Aaron.
- Wes.
És így tovább. Jamie felragyogott, amikor Lily kiválasztotta, noha még a felnőttek fele ott volt. Még Maggie-t és Jebet is szétosztották. A résztvevők száma páros volt, amíg Lucina vissza nem jött Jareddel és két fiával, akik izgatottan ugrándoztak. Jared egy vadonatúj focilabdát tartott a kezében; maga elé nyújtotta, és Isaiah, a nagyobb gyerek, fel-felugrálva próbálta kiütni a kezéből.
- Vanda? - szólított Lily.
Megráztam a fejem, és a lábamra mutattam.
- Ja, tényleg. Bocs.
Én jól focizok, morogta Mel. *Vagyis hát régen jól fociztam*.
Járni is alig tudok, emlékeztettem.
- Szerintem ezt a kört kihagyom - próbálkozott Ian.
- Nem - tiltakozott Wes. - Náluk van Kyle és Jared. Nélküled végünk van.
- Játsszál - unszoltam Iant. - Én majd... számolom a gólokat.
Ian rám nézett, és a száját szoros, merev vonallá préselte. - Nem igazán vagyok játékos hangulatban.
- Szükségük van rád.
Ian felhorkantott.
- Gyere már, Ian - sürgette Jamie.
- Szeretném nézni - sürgettem. - De unalmas lesz, ha az egyik csapatnak túl nagy az előnye.
- Vanda - sóhajtotta Ian -, nálad ügyetlenebb hazudozóval még nem találkoztam.
De felállt, és elkezdett bemelegíteni Wes-szel.
Paige nekifogott kijelölni a kapukat, négy lámpa segítségével.
Megpróbáltam talpra állni - pontosan a pálya közepén voltam. Senki nem figyelt rám a homályban. Körülöttem hirtelen mindenki izgatottá vált,

fűtötte őket a lelkesedés. Jebnek igaza volt. Erre volt szükségük, bármilyen furcsának is tűnt ez nekem.

Sikerült négykézlábra állnom, majd előrehúztam a jó lábam, és immár a sérülten térdeltem. Fájt. Megpróbáltam ráugrani a jobb lábamra ebből a testhelyzetből. Hála a fájós lábam súlyának, sehogy nem találtam az egyensúlyom.

Erős kezek kaptak el, mielőtt az arcomra estem volna. Felnéztem, egy kicsit bocsánatkérően, hogy köszönetet mondjak Iannak.

A torkomon akadtak a szavak, amikor észrevettem, hogy Jared karja tart a magasban.

- Megkérhettél volna valakit, hogy segítsen - hangsúlyozta köznapian.

- Én... - Megköszörültem a torkom. - Azt kellett volna tennem. Nem akartam...

- Felhívni magadra a figyelmet? - Úgy mondta, mintha tényleg kíváncsi lenne. A szavaiban nem volt vád. Segített odasántikálni az üreg bejáratához.

Megráztam a fejem. - Nem akartam... hogy bárkinek is tennie kelljen bármit, udvariasságból, amihez nincs kedve. - Ez nem volt teljesen egzakt magyarázat, de úgy tűnt, Jared megérti, mire gondolok.

- Nem hiszem, hogy Jamie vagy Ian sajnálnának tőled egy kis segítséget.

Visszapillantottam rájuk a vállam felett. A homályban még egyikük sem vette észre, hogy eltűntem. Fejelgettek a labdával, és nevettek, amikor Wesnek az arcára pattant.

- De olyan jól szórakoznak. Nem akarnám kizökkenteni őket.

Jared az arcomat vizslatta. Rájöttem, hogy szeretettel mosolygok rájuk.

- Te nagyon kedveled azt a gyereket - állapította meg.

- Igen.

Jared bólintott. - És a felnőttet?

- Ian egy... Ian hisz nekem. Vigyáz rám. Olyan kedves tud lenni... ahhoz képest, hogy ember. - Majdnem, mint egy lélek, akartam mondani. De az adott közönség ezt nem bóknak vette volna, noha annak szántam.

Jared felhorkantott. - Ahhoz képest, hogy ember. Ez meghatározóbb tulajdonság lehet, mint hittem.

Leengedett a bejárat küszöbénél. Az olyan volt, mint egy alacsony pad, ami kényelmesebbnek tűnt, mint a lapos padló.

- Köszönöm - mondtam. - Ugye tudod, hogy Jeb jól döntött?

- Én nem értek ezzel egyet. - Jared hanghordozása kedvesebb volt, mint a szavai.

- És köszönöm azt a... korábbi dolgot is. Senki nem várta el, hogy kiállj mellettem.

- Csak az igazat mondtam.

Lesütöttem a szemem. - Igaz, hogy soha senkit nem bántanék itt. Szándékosan semmiképpen. Ne haragudj, hogy megbántottalak azzal, hogy idejöttem. És Jamie-t is. Annyira sajnálom.

Jared közvetlenül mellém ült, elgondolkozó arccal. - Az igazat megvallva... - Habozni kezdett. - A kölyök jobban van, mióta idejöttél. Már majdnem elfelejtettem, hogy hangzik a nevetése.

Most mindketten hallgattuk egy kicsit, hogy gyöngyözik a felnőttek mélyebb hangú nevetése felett.

- Köszönöm, hogy ezt elmondtad. Emiatt... aggódtam a legjobban. Reméltem, hogy nem tettem benne helyrehozhatatlan kárt.

- Miért?

Összezavarodva néztem fel rá.

- Miért szereted? - kérdezte kíváncsi, de nem követelőző hangon.

Beleharaptam az ajkamba.

- Elmondhatod nekem. Én már... Én... - Nem tudta megfogalmazni. - Elmondhatod - ismételte meg.

Lesütöttem a szemem, miközben válaszoltam. - Részben azért, mert Melanie szereti. - Nem kukucskáltam, hogy lássam, megrezzen-e a név hallatán. - Ha az ember úgy emlékszik rá, ahogy ő... az nagy hatással van rá. És aztán, amikor személyesen is találkoztam vele... - Vállat vontam. - Nem tudom nem szeretni. Ez része az én... ezekbe a sejtekbe bele van építve, hogy szeressék. Eddig nem tudtam, milyen nagy hatással lehet rám egy gazdatest. Talán csak az emberi testek. Talán csak Melanie.

- Szokott hozzád beszélni? - Jared ügyelt, hogy ugyanolyan maradjon a hangja, de én kihallottam belőle a feszültséget,

- Igen.

- Milyen gyakran?

- Amikor úgy tartja kedve. Amikor érdekli valami.

- És ma?

- Nem igazán. Az a helyzet, hogy... haragszik rám, vagy mi.

Jared meglepetten felnevetett. - Haragszik? Miért?

- Mert... - Aknamezőre tévedtem volna? - Csak.

Jared megint kihallotta a hamisságot és levonta a következtetést.

- Ó. Kyle miatt. Azt akarta, hogy máglyán égjen el. - Megint felnevetett. - Ez rá vallana.

- Valóban... durva tud lenni - helyeseltem. Mosolyogtam, hogy elvegyem a sértés élét.

De Jared nem találta sértőnek a dolgot. - Tényleg? Hogy érted?

- Azt szeretné, ha harcolnék. De én... én nem tudom megtenni. Nem vagyok harcos.

- Azt látom. - Ujjbeggyel megérintette a viharverte arcomat. - Bocsánat.

- Semmi baj. Bárki ugyanezt tette volna. Tudom, hogy érezhetted magad.

- Te biztos nem...

- Ha ember lennék, akkor igen. Egyébként meg nem erre gondoltam... a Hajtó jutott az eszembe.

Jared megmerevedett.

Megint elmosolyodtam, és erre kicsit ellazult. - Mel azt szerette volna, ha megfojtom. Szívből utálja azt a Hajtót. Én pedig... egyszerűen nem tudom hibáztatni.

- Még mindig keres titeket. De legalább a helikoptert vissza kellett adnia, úgy tűnik.

Lehunytam a szemem, ökölbe szorítottam a kezem, és pár másodpercig csak a légzésre koncentráltam.

- Régebben nem féltem tőle - suttogtam. - Nem tudom, hogy most miért tartom ezt ennyire ijesztőnek. Hol van?

- Ne aggódj. Ma az autópályán ment fel s alá. Nem fog megtalálni.

Bólintottam, azt kívánva, bárcsak el tudnám hinni.

- Most... most hallod Melt? - dünnyögte Jared.

Lehunytam a szemem. - Én... érzem a jelenlétét. Nagyon figyel.

- Mire gondol? - Jared hangja nem volt hangosabb a suttogásnál.

Itt a lehetőség - jeleztem Melanie-nak. *Mit szeretnél mondani neki?*

Most az egyszer Melanie gyanakvóvá vált. A felajánlkozástól kényelmetlenül kezdte érezni magát. *Miért? Most miért hisz neked?*

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Jared lélegzet-visszafojtva bámulja az arcomat.

- Azt szeretné tudni, hogy mi történt, amitől... megváltoztál. Most miért hiszel nekünk?

Jared pár pillanatig gondolkozott. - Sok... sok fokozatos dolog. Te olyan... kedves voltál Walterrel. Dokin kívül senkinél nem tapasztaltam még ennyi együttérzést. És megmentetted Kyle életét, amikor közülünk a legtöbben hagytuk volna, hogy lezuhanjon, csak hogy ne kelljen kockára tenni az életünket, a gyilkossági kísérletét nem is számítva. Ráadásul te olyan rettenetesen hazudsz. - Felnevetett. - Próbáltam beilleszteni ezeket a

részleteket egy nagyszabású összeesküvés-elméletbe. Talán holnap, amikor felébredek, megint efelé hajlok majd.

Mel és én fintorogtunk.

- De amikor úgy letámadtak ma téged... hát, akkor megtört bennem valami. Megláttam bennük az összes hibámat. Ráébredtem, hogy elkezdtem hinni neked, és hogy az utóbbi időben egyszerűen már csak makacskodtam. Kegyetlenkedtem. Szerintem azóta hiszek, hogy... hát, egy kicsit már az első éjszaka óta, amikor elém vetetted magad, hogy *megvédj* Kyle-tól. - Úgy nevetett, mintha el se tudná képzelni, hogy Kyle veszélyt jelenthet rá. - De én ügyesebben hazudok, mint te. Én még magamnak is tudok hazudni.

- Melanie azt reméli, hogy nem gondolod meg magad. Attól fél, hogy mégis.

Lehunyta a szemét. - Mel.

A szívem gyorsabban kezdett verni a mellkasomban. Melanie boldogsága futott végig rajtam, nem a sajátom. Jared valószínűleg tudja, hogy szeretem. Miután annyit kérdezett Jamie-ről, észre kellett, hogy vegye.

- Mondd meg neki... hogy ez nem fog megtörténni.

- Hall téged.

- Mennyire... közvetlen a csatlakozás?

- Hallja, amit én hallok, látja, amit én látok.

- Érzi, amit te érzel?

- Igen.

Jared összeráncolta az orrát. Megint megérintette az arcom, gyengéden végigsimított rajta. - Elképzelni sem tudod, mennyire sajnálom.

A bőröm felforrósodott, ahol Jared hozzáért; ez kellemes forróság volt, de a szavai mélyebbre döftek bennem, mint az érintése. Hát persze, hogy jobban sajnálja azt, hogy Melanie-t bántotta. Hát persze. Ez nem kellene, hogy rosszul essen.

- Gyere, Jared! Menjünk!

Felnéztünk. Kyle hívta Jaredet. Végtelenül lazának tűnt, mintha nem az élete múlt volna ma a tárgyaláson. Talán tudta előre, hogy mi lesz. Talán mindenen gyorsan túlteszi magát. Úgy tűnt, nem veszi észre, hogy ott ülök Jared mellett.

Most ébredtem rá, hogy mások viszont igen.

Jamie elégedett mosollyal az arcán figyelt minket. Ez valószínűleg pozitív fordulatnak tűnt számára. Tényleg az lett volna?

Hogy érted?

Mit lát, amikor minket néz? Az újból összeállt családját?

Hát nem az vagyunk? Vagy valami olyasmi?

Plusz egy nem szívesen látott vendég.

De most jobb, mint tegnap volt.

Hát, lehet...

Tudom, engedett Melanie. *Örülök, hogy Jared tudja, hogy itt vagyok... de még mindig nem tetszik, ahogy hozzád ér.*

Nekem pedig túlságosan is tetszik. Bizsergett az arcom, ahol végigsimított rajta az ujja. Bocsánat.

Nem hibáztatlak, vagy legalábbis tudom, hogy nem kellene.

Köszönöm.

Nem Jamie volt az egyetlen, aki minket nézett.

Jeb kíváncsian figyelt, a szokásos kis mosolya lopakodott a szája sarkába.

Sharon és Magnolia égő tekintettel bámultak minket. Annyira egyforma volt az arckifejezésük, hogy a fiatalabb bőre és az élénk színű haja ellenére Sharon éppen olyan idősnek nézett ki, mint az ősz hajú anyja.

Ian aggódott. Résnyivé szűkült a szeme, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt elindul, hogy megvédjen. Hogy meggyőződjön arról, Jared nem zaklat. Elmosolyodtam, hogy megnyugtassam. Ian nem mosolygott vissza, de vett egy mély levegőt.

Nem hiszem, hogy emiatt aggódik, okoskodott Mel.

- Most is beszélgettek? - Jared már fel is állt, de még mindig az arcomat nézte.

A kérdése elterelte a figyelmem, mielőtt megkérdezhettem volna Melanie-tól, hogy ezt meg hogy érti. - Igen.

- Mit mond?

- Észrevettük, hogy mit szólnak a többiek a... megváltozott véleményedhez. - Fejemmel Melanie nagynénje és unokahúga felé böktem, ők egyszerre fordítottak nekem hátat.

- Ez kemény dió - ismerte be Jared.

- Hát jó - bömbölte Kyle a labda felé fordulva, ami a legfényesebb részen feküdt. - Akkor majd megnyerjük nélküled.

- Jövök! - vetett Jared rám - ránk - egy utolsó, vágyakozó pillantást, majd elrohant játszani.

Nem én voltam a legjobb eredménytábla. Ott, ahol ültem, túl sötét volt ahhoz, hogy lássam a labdát, de még ahhoz is, hogy a játékosokat lássam, amikor épp nem egy lámpa alatt mozogtak. Jamie reakcióit figyelve számoltam a gólokat. Amikor a csapata rúgott be egyet, diadalittasan

üvöltött, amikor a másik csapat, akkor morgott. Többet morgott, mint üvöltött.

Mindenki játszott. Magnolia Andy csapatában volt kapus, Jeb pedig Lilyében. Mindketten meglepően jól fociztak. Láttam a sziluettjüket a kapufát jelképező lámpák fényében; könnyedén mozogtak, mintha évtizedekkel fiatalabbak lennének a tényleges koruknál. Jeb nem riadt vissza attól sem, hogy a földre vesse magát, ha ki kellett védeni egy labdát, de Magnolia hatékonyabb volt ilyen extrémitások nélkül is. Mágnesként hatott a láthatatlan labdára. Mindig, amikor Ian vagy Wes kapura rúgott... *durr!* A kezében landolt.

Trudy és Paige körülbelül félóra múlva hagyták abba a játékot, mellettem mentek el kifelé, és izgatottan csicseregtek. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy reggel még egy komoly tárgyaláson ültünk, de megkönnyebbültem, hogy ilyen drasztikusan megváltoztak a dolgok.

A nők nem sokáig maradtak távol. Amikor visszajöttek, tele volt a kezük dobozokkal. Müzliszeletekkel - azzal a fajtával, amiben gyümölcsök is vannak. A játék hirtelen leállt. Jeb kijelentette, hogy félidő van, és mindenki odarohant reggelizni.

A finomságot a középvonalnál osztották szét. Olyan volt, mint egy tömegverekedés.

- Tessék, Vanda - lihegte Jamie kislisszolva a tömegből. Tele volt a keze müzliszeletekkel, és vizesüvegek lógtak ki a hóna alól.

- Köszönöm. Jól szórakozol?

- Naná! Bárcsak te is tudnál játszani.

- Majd legközelebb - válaszoltam.

- Tessék... - jött oda Ian is, müzliszeletekkel megrakodva.

- Leelőztelek - közölte vele Jamie.

- Ó - jelent meg Jared Jamie másik oldalán. Nála is több müzliszelet volt, mint ami egy embernek járt.

Ian és Jared hosszasan egymás szemébe néztek.

- Hol van a reggeli? - követelőzött Kyle. Az üres doboz felett álldogált, és ide-oda nézegetett a bűnöst keresve.

- Kapd el - kiáltott neki Jared, és odadobta a müzliszeleteket egyesével, erőből, mintha kések lennének.

Kyle könnyedén emelte le őket a levegőből, majd odakocogott hozzánk, hogy kiderítse, Jared tartozik-e neki még valamivel.

- Nesze - lökte fele adagját a bátyja felé Ian, anélkül, hogy ránézett volna. - És most menj innen.

Kyle oda se figyelt rá. Most először ezen a napon, rám nézett, oda le, ahol ültem. Az írisze fekete volt a sötétben. Nem láttam az arckifejezését.

Hátrahőköltem, és visszatartottam a lélegzetem, amikor a bordáim ellenkezni kezdtek.

Jared és Ian felsorakoztak előttem, mint a színpadi függöny.

- Hallottad - mordult Jared.

- Előbb mondhatnék valamit? - kérdezte Kyle. Lebámult a két férfi között.

Nem válaszoltak neki.

- Nem fogok bocsánatot kérni - szögezte le Kyle. - Még mindig úgy gondolom, hogy helyes volt, amit tettem.

Ian ellökte a bátyját. Kyle hátratántorodott, de aztán megint előrelépett.

- Várj, még nem végeztem.

- Ó, dehogynem - acsargott Jared. A kezét ökölbe szorította, a bőr elfehéredett a bütykein.

Most már mindenki odafigyelt. A teremben néma csend volt, a játék öröme elhalt.

- Nem, még nem - emelte fel Kyle a kezét megadó mozdulattal. - Szóval nem hiszem, hogy rosszat tettem volna, de tényleg megmentetted az életemet. Nem tudom, miért, de így történt. Szóval, úgy gondolom, életet az életért. Nem foglak megölni. így rovom le a tartozásom.

- Te ostoba tapló - sziszegte Ian.

- Én estem talán bele egy féregbe, öcsi? Te nevezel engem ostobának?

Ian felemelte az öklét és előrehajolt.

- Megmondom neked, hogy miért - szólaltam meg hangosabban, mint szándékomban állt. De ez megtette azt a hatást, amire utaztam. Ian, Jared és Kyle megfordultak, hogy rám meredjenek, és pillanatnyilag megfeledkeztek a verekedésről.

Ettől ideges lettem. Megköszörültem a torkom. - Azért nem öltelek meg téged, mert... mert én nem *olyan* vagyok, mint te. És nem azt akarom mondani, hogy nem olyan vagyok, mint... az emberek. Mert vannak itt mások is, akik megtették volna ugyanezt. Vannak kedves és jó emberek is. Olyanok, mint az öcséd, vagy Jeb, vagy Trudy... Azt akarom mondani, hogy a *személyiségem* nem olyan, mint a tiéd.

Kyle egy pillanatra rám meredt, majd felnevetett. - Juj - ijedezett még mindig nevetve. Majd elfordult tőlünk, mint aki már mindent elmondott, amit akart, és elsétált egy kis vízért. - Életet az életért - kiáltott vissza a válla felett.

Nem voltam biztos benne, hogy hihetek neki. Egyáltalán nem voltam benne biztos. Az emberek ügyesen hazudnak.

37. Féltékenység

A nyerések bizonyos mintákat követtek. Ha Jared és Kyle egy csapatban játszottak, akkor ők győztek. Amikor Jared Iannal játszott, akkor az a csapat nyert. Nekem úgy tűnt, mintha Jaredet nem is lehetne legyőzni, amíg meg nem láttam a fivéreket együtt játszani.

Először erőltetett dolognak tűnt egy csapatban focizni Kyle-lal, legalábbis Ian részéről. De miután rohangáltak együtt pár percig a sötétben, rátaláltak az ismerős szokásaikra - olyan szokásokra, amelyek sokkal azelőtt alakultak ki, mielőtt én erre a bolygóra kerültem volna.

Kyle tudta, mit akar Ian, mielőtt még Ian rájött volna, és fordítva. Mindent megbeszéltek, anélkül, hogy meg kellett volna ehhez szólalniuk. Még amikor Jared a legjobb játékosokat hozta is a csapatába - Brandtet, Andyt, West, Aaront, Lilyt és Magnoliát, mint kapust, Kyle és Ian akkor is győztek.

- Oké, oké - göcögte Jeb, miközben fél kézzel kivédte Aaron kapura lövését, majd a hóna alá gyűrte a labdát. - Szerintem mindenki tudja, ki nyert. És most... nem szívesen robbantom szét a társaságot, de vár a munka... és az igazat megvallva, kutya fáradt lettem.

Felhangzott pár nem túl meggyőző tiltakozás és könyörgő nyafogás, de nevetésből több harsant. Senki nem tűnt lehangoltnak amiatt, hogy félbeszakították a szórakozását. Abból, ahogy páran leültek ott, ahol voltak, és a fejüket a térdük közé hajtva lihegtek, nyilvánvalóvá vált, hogy nem csak Jeb fáradt el.

Az emberek kettesével-hármasával kifelé kezdtek szállingózni. Én odakúsztam a kijárat egyik oldalához, hogy elférjenek mellettem, és folytathassák a minden bizonnyal a konyhába vezető útjukat. Valószínűleg már elmúlt az ebédidő, bár ebben a fekete lyukban nehéz volt követni, hogy hány óra lehet. A kifelé sétáló emberek közt átpislogva Iant és Kyle-t figyeltem.

Amikor véget ért a játék, Kyle felemelte a kezét, hogy az öccse belecsaphasson, de Ian anélkül sétált el mellette, hogy reagált volna a gesztusra. Erre Kyle elkapta az öccse vállát, és megpördítette. Ian ellökte a bátyja kezét. Én feszültté váltam, hogy verekedni fognak - és eleinte valóban úgy is tűnt. Kyle Ian gyomra felé csapott. De Ian könnyedén kitért

előle, és akkor látszott, hogy nem is volt az ütésben erő. Kyle nevetett, és karja hosszát kihasználva meg akarta dörgölni az öklével Ian fejét. Ian rácsapott a kezére, de ezúttal félig mosolygott.

- Jó meccs volt, tesó - hallottam Kyle hangját. - Még mindig megy ez neked.

- Annyira hülye vagy, Kyle - válaszolta Ian.

- Te vagy az okos, én vagyok a szép. Szerintem ez így igazságos.

Kyle eleresztett egy utolsó erőtlen ütést. Ian ezúttal elkapta a kezét és Kyle háta mögé csavarta a karját. Most már igazából mosolygott, Kyle pedig egyszerre nevetett és szitkozódott.

Ez az egész nagyon durvának tűnt nekem; összeszűkült a szemem a stressz miatt, hogy végig kell néznem. De ugyanakkor felidézte bennem Melanie egyik emlékét; három kölyökkutya hempereg a füvön, dühösen vakkantgatnak, és úgy vicsorognak, mintha az lenne a leghőbb vágyuk, hogy átharapják a testvérük torkát.

Igen, játszanak, erősítette meg Melanie. *A vérségi kötelék nagyon erős.*

És ez így van jól. Ez így helyes. Ha Kyle tényleg nem öl meg, akkor ez az egész végül is jól sült el.

Ha, ismételte utánam Melanie morózusan.

- Éhes vagy?

Felnéztem, és a szívem egy enyhén fájdalmas pillanatra kihagyott. Úgy tűnt, hogy Jared még mindig hisz nekünk.

Megráztam a fejem. Ettől nyertem egy pillanatot, amire szükségem volt, hogy meg tudjak szólalni. - Nem tudom, miért, tekintve, hogy nem csináltam semmit az ücsörgésen kívül, de csak fáradt vagyok.

Jared kinyújtotta a kezét.

Szedd össze magad, figyelmeztetett Melanie. *Csak udvarias próbál lenni.*

Szerinted én nem tudom?

Megpróbáltam visszafogni a kezem remegését, miközben Jared kezéért nyúltam.

Óvatosan talpra rántott - szó szerint egy talpra. Ott egyensúlyoztam a jobb lábamon, és nem tudtam, most mi legyen. Jared is összezavarodott. Még mindig fogta a kezem, de sok hely volt közöttünk. Arra gondoltam, hogy milyen nevetségesen néznék ki, ahogy végigugrálnék a barlangrendszeren, és egészen átforrósodott a nyakam. Az ujjaim Jared keze köré kulcsolódtak, bár nem igazán támaszkodtam rá.

- Hova szeretnél menni?

- Ó... - vontam össze a szemöldököm. - Nem igazán tudom. Azt hiszem, még mindig van egy matrac a lyu... a raktárban.

Jared is összevonta a szemöldökét; neki sem tetszett jobban ez a gondolat, mint nekem.

Majd egy erős kar nyúlt a hónom alá és tartotta meg a súlyomat.

- Odaviszem, ahova mennie kell - tüzesedett Ian.

Jared gondosan ügyelt az arcára, ugyanúgy, mint ahogy rám nézett, ha nem akarta, hogy tudjam, mit gondol. De most Iant nézte.

- Éppen arról beszélgettünk, hogy vajon hol van az. Vanda fáradt. Talán a kórházban...?

Iannal egyszerre ráztuk meg a fejünk. Az elmúlt pár nap borzalmai után nem hittem, hogy kibírom a szobában, amitől régebben olyan téves okokból féltem. Különös tekintettel Walter üres ágyára...

- Én tudok neki egy jobb helyet - erősködött Ian. - Azok a priccsek nem sokkal puhábbak a sziklánál, Vandának meg fáj mindene.

Jared még mindig fogta a kezem. Tudatában volt vajon, hogy mennyire szorítja? A nyomás kezdett kényelmetlenné válni, de ő mintha észre se vette volna. Én pedig biztosan nem nyitom panaszra a számat.

- Miért nem mész ebédelni? - kérdezte Jared. - Éhesnek tűnsz. Majd én oda viszem, ahova szeretted volna.

Ian felnevetett, halkan és sötéten. - Jól vagyok. És ha már itt tartunk, Jared, Vandának egy felkínált kéznél kicsit több segítségre van szüksége. Nem vagyok benne biztos, hogy te... eléggé el tudod engedni magad, a körülményekre való tekintettel, ahhoz, hogy megadd neki. Tudod...

Ian egy másodpercre elhallgatott, hogy lehajoljon, és gyorsan a karjába kapjon. Én levegő után kaptam, amikor a mozdulat belehasított az oldalamba. Jared nem engedte el a kezem. Az ujjaim hegye kezdett vörösödni.

- ...ő már eleget tornázott mára, szerintem. Te indulj el nyugodtan a konyhába.

Egymásra meredtek, miközben az ujjaim lilává váltak.

- Én is tudom vinni - szólalt meg végül Jared halkan.

- Valóban? - kétkedett Ian. Kinyújtott előre, eltartott a testétől.

Felajánlott.

Jared egy újabb hosszú pillanatig nézte az arcom. Majd sóhajtott, és elengedte a kezem.

Ó, ez fájt! - panaszkodott Melanie. A váratlan sajdulásra gondolt, amely a mellkasomba vágott, nem a zsibbadó ujjaimra.

Ne haragudj. Mit tehettem volna?

Ő nem a tiéd.

Igen. Tudom.

Jaj.

Bocsánat.

- Szerintem veletek megyek - közölte Jared, amikor Ian egy kicsi, győzelemittas mosollyal a szája sarkában megfordult, és a kijárat felé indult. - Van valami, amit szeretnék megbeszélni veled.

- Csak rajta.

Jared egyáltalán semmit nem beszélt meg velünk, miközben végigmentünk a sötét alagúton. Olyan csendben jött, hogy abban sem voltam biztos, hogy még mindig ott van. De amikor kiértünk a kukoricamező fényére, közvetlenül mellettünk gyalogolt.

Meg se szólalt, amíg át nem mentünk a nagytermen - amíg el nem fogytak mellőlünk az emberek.

- Mit gondolsz Kyle-ról? - kérdezte akkor.

Ian felhorkantott. - Azzal dicsekszik, hogy ura a szavának. Általában elhiszem, amit ígér. Ebben a konkrét esetben... nem fogom Vandát szem elől téveszteni.

- Jó.

- Nem lesz semmi bajom, Ian - nyugtattam. - Nem félek.

- Nem is kell. Megígérem, hogy soha többé nem fog veled senki semmi ilyesmit tenni. *Mostantól* biztonságban vagy itt.

Nehéz volt nem a szemébe nézni, amikor így lángolt. Nehéz volt kételkedni bármiben, amit mondott.

- Igen - helyeselt Jared. - Így van.

Közvetlenül Ian háta mellett jött. Nem láttam az arcát.

- Köszönöm - suttogtam.

Senki nem szólalt egy szót sem, amíg Ian meg nem állt a piros és szürke ajtóknál, amik a hálószobája bejárata fölé hajoltak.

- Kinyitnád? - kérdezte Ian Jaredtől, az ajtó felé biccentve.

Jared nem mozdult. Ian megfordult, hogy mindketten rá tudjunk nézni; Jared arca megint túlságosan is összeszedett volt.

- A *ti* szobátok? Ez a te jobb helyed? - Jared hangjából csöpögött a kétely.

- Ez már Vanda szobája.

Beleharaptam az ajkamba. Közölni akartam Iannal, hogy ez természetesen nem az én szobám, de nem sikerült megszólalnom, mielőtt Jared elárasztotta a kérdéseivel.

- És Kyle hol lakik most?

- Egyelőre Wes-szel.
- És te?
- Én nem tudom még.
Pár pillanatig méregették egymást.
- Ian, ez... - szólaltam meg.
- Ó - szakított félbe, mintha csak most jutna eszébe, hogy én is ott vagyok... mintha annyira könnyű lennék, hogy teljesen meg is feledkezett rólam. - Ki vagy merülve, igaz? Jared, megfognád az ajtót, kérlek?
Jared, anélkül, hogy megszólalt volna, egy kicsit túlságosan is erősen felrántotta a faajtót, és rálökte a szürkére.
Most láttam először igazán Ian szobáját, hogy a déli nap fénye beömlött a mennyezet keskeny résein keresztül. Sem olyan világos, sem olyan magas nem volt, mint Jamie és Jared szobája. Kisebb volt, arányosabb. Nagyjából kerek - olyasmi, mint az én lyukam, csak tízszer akkora. Két dupla matrac hevert a padlóján, a szembelévő falak mellett, közöttük keskeny átjáró húzódott. A hátsó fal mellett egy hosszú, alacsony fa konyhaszekrény állt; baloldalt ruhák halma tornyosult rajta, két könyv, egy csomag kártya és pár kicsi, vörös szobrocska. A jobb oldal teljesen üres volt, bár a porban kirajzolódó mértani alakzatok tanúsága szerint ez az állapot a legújabb fejleményeket tükrözte.
Ian óvatosan lerakott a jobb oldali matracra, eligazította a lábam, és kisimította a párnát a fejem alatt. Jared megállt az ajtóban, és kifelé bámult a folyosóra.
- Így jó? - kérdezte Ian.
- Igen.
- Fáradtnak tűnsz.
- Pedig nem kellene annak lennem - mást se csinálok, csak alszom mostanában.
- A testednek szüksége van a pihenésre ahhoz, hogy meggyógyulj.
Bólintottam. Nem tagadhattam, hogy alig tudom nyitva tartani a szemem.
- Majd hozok enni - ne aggódj semmi miatt.
- Köszönöm. Ian?
- Igen?
- Ez a te szobád - motyogtam. - Természetesen itt alszol.
- Nem zavarna?
- Miért zavarna?
- Valószínűleg így lesz a legjobb - könnyebb lesz rajtad tartanom a szemem. És most aludj egy kicsit.

Már le is hunytam a szemem. Ian megveregette a kezem, majd hallottam, hogy feláll. Pár másodperccel később a faajtó halkan kőnek ütközött.

Mi a csudát művelsz? - sziszegte Melanie.

Mi van? Mit csináltam már megint?

Vanda, te nagyrészt ember vagy. Tudnod kell, hogy mit gondol Ian a meghívásodról.

A meghívásomról? Most már értettem, mit akar Melanie. *Nem arról van szó. Ez az ő szobája. Két ágy van benne. Nincs elég hálóhelyiség ahhoz, hogy én kisajátítsak egy egész üreget. Hát persze, hogy osztozkodnunk kell. Ian tudja ezt.*

Tényleg? Vanda, nyisd már fel a szemed. Ő elkezdett... hogy magyarázzam ezt el neked, hogy megértsd? Úgy érez irántad... ahogy te érzel Jared iránt. Hát nem látod?

Két szívdobbanáson keresztül nem tudtam válaszolni.

Ez lehetetlen, nyögtem végül.

- Gondolod, hogy ami ma reggel történt, az hatással lesz Aaronra vagy Brandtre? - kérdezte Ian halkan az ajtó túloldalán.

- Úgy érted, hogy Kyle kiesett?

- Igen. Azelőtt semmit nem kellett... *tenniük*. Mivel nagyon valószínű volt, hogy Kyle majd megteszi helyettük.

- Értem, mire gondolsz. Majd beszélek a fejükkel.

- Szerinted az elég lesz? - kérdezte Jared.

- Mindkettőjük életét többször megmentettem. Tartoznak nekem. Ha kérek tőlük valamit, megteszik.

- Feltennéd erre Vanda életét is?

Szünet.

- Majd rajta tartjuk a szemünket - ígérte végül Jared.

Újabb hosszú szünet.

- Nem mész enni? - kérdezte Jared.

- Szerintem egy darabig itt maradok. És te?

Jared nem válaszolt.

- Mi van? - kérdezte Ian. - Akarsz még valamit, Jared?

- Az a lány ott bent... - kezdte Jared lassan.

- Igen?

- Ez a test nem az övé.

- És mit akarsz ezzel mondani?

Jared hangja keményen csengett, amikor válaszolt. - Hozzá ne nyúlj.

Ian halkan felnevetett. - Féltékeny vagy, Howe?

- Nem erről van szó.
- Ó, tényleg? - gúnyolódott Ian.
- Vanda többé-kevésbé együttműködik Melanie-val. Olyan, mintha már-már... baráti viszonyban lennének. De természetesen Vanda hozza meg a döntéseket. Mi lenne, ha te volnál az? Hogy éreznéd magad Melanie helyében? Ha beléd... tolakodnának így be? Mi lenne, ha te esnél csapdába, és a te testednek mondaná meg valaki más, hogy mit tegyen? Ha nem tudnál beszélni? Nem akarnád, hogy a kívánságaidat - amennyire csak tudni lehet őket - tiszteletbe tartanák? Legalább a többi ember.
- Jó, jó. Értelek. Majd észben tartom.
- Hogy érted azt, hogy *észben tartod?* - tombolt Jared.
- Úgy értem, majd gondolkozom rajta.
- Ezen nem kell gondolkozni - csattant fel Jared. A hangjából tudtam, hogy nézhet ki - a fogait összeszorítja, az állát megfeszíti. - A test és az ember, aki benne van, *az hozzám tartozik.*
- Biztos vagy benne, hogy Melanie még mindig...
- Melanie még mindig az enyém, Én pedig mindig az övé leszek.
Mindig.
Melanie és én hirtelen a spektrum két ellentétes végére kerültünk. Ő repdesett az örömtől. Én meg... nem.
Izgatottan vártuk, hogy megint megszólaljanak.
- De te mit tennél, ha rólad lenne szó? - kérdezte Ian suttogásnál alig hangosabban. - Ha téged tuszkolnának be egy emberi testbe, és engednének szabadon ezen a bolygón, csak hogy utána a magadfajták között se érezd jól magad? Mit tennél, ha annyira jó... lélek lennél, hogy megpróbálnád megmenteni azt az életet, amit elvettél, hogy majdnem meghalnál, amikor vissza akarnád juttatni a családjához? Mi lenne, ha ezután ellenséges idegenek vennének körül, akik gyűlölnek, és bántanak, és meg akarnak ölni újból és *újból?* - Ian hangja egy pillanatra elcsuklott. - Mi lenne, ha ennek ellenére továbbra is megtennél mindent, hogy megmentsd és meggyógyítsd ezeket az embereket? Nem érdemelnéd meg, hogy saját életed lehessen? Nem dolgoztál volna meg érte?
Jared nem válaszolt. Éreztem, hogy könnybe lábad a szemem. Ian tényleg ilyen sokra tartana? Tényleg úgy gondolja, hogy megszolgáltam a jogot az itteni élethez?
- Érted? - erősködött Ian.
- Én... nekem el kell gondolkoznom ezen.
- Tedd azt.
- De akkor is...

Ian közbevágott egy sóhajjal. - Ne húzd fel magad. Vanda azért nem egészen ember, a teste ellenére. Úgy tűnik, nem úgy reagál a... fizikai kontaktusra, mint egy ember.

Most Jared nevette el magát. - Így gondolod?

- Mi olyan vicces?

- Teljes mértékben képes arra, hogy reagáljon a fizikai kontaktusra - tájékoztatta Jared, hirtelen kijózanodva. - Éhhez eléggé ember. Vagy legalábbis a teste az.

Forró lett az arcom.

Ian nem szólalt meg.

- Féltékeny vagy, O'Shea?

- Ami azt illeti, igen. Meglepően féltékeny - válaszolta feszült hangon Ian. - És ezt te honnan tudod?

Most Jared habozott. - Hát... tettem egy kísérletet.

- *Egy kísérletet?*

- Nem úgy ment, ahogy gondoltam. Mel orrba vágott. - Hallottam, hogy vigyorogva emlékszik vissza, és láttam a fejemben a szarkalábakat, amik megjelennek a szeme körül. A szemében arany pontocskák...

- Melanie... orrba vágott... téged?

- Hát az biztos, hogy nem Vanda volt. Látnod kellett volna az arcát... Mi? Hé, Ian, nyugi, ember!

- Megfordult a fejedben akár egy pillanatra is, hogy mit tettél vele? - sziszegte Ian.

- Mellel?

- Nem, te ütődött, Vandával!

- Hogy mit tettem *Vandával?* - kérdezte Jared értetlen hangon.

- Ó, tűnj el innen. Menj, egyél valamit. Ne gyere a közelembe az elkövetkezendő pár órában.

Ian nem adott rá lehetőséget, hogy Jared válaszoljon. Feltépte az ajtót - durván, de nagyon halkan -, majd becsusszant a szobájába, és visszahajtotta az ajtót a helyére.

Megfordult, és találkozott a pillantásommal. Az arckifejezéséből ítélve meglepődött, hogy ébren talál. Meglepődött és bosszankodott. Fellángolt a szemében a tűz, majd lassan kialudt. Összeszorította a száját.

Félrebillentette a fejét, és hallgatózni kezdett. Én is hallgatóztam, de Jared nem csapott zajt, miközben elment. Ian hasztalanul fülelt még egy pillanatig, majd sóhajtott, és lecsüccsent a matraca szélére, távol tőlem.

- Lehet, hogy nem beszéltünk olyan halkan, mint hittük - találgatott.

- Ebben a barlangrendszerben jól terjed a hang - suttogtam.

Ian bólintott. - Szóval... - szólalt meg végül. - Mit gondolsz?

38. Érintés

- Miről mit gondolok?

- Arról a kis... beszélgetésünkről odakint - konkretizálta Ian.

Mit gondoltam róla? Magam sem tudtam.

Ian valahogy képes volt az én nézőpontomból látni a dolgokat, az én *földön-kívüli* nézőpontomból. Úgy gondolta, hogy megdolgoztam azért, hogy saját életem lehessen.

De... féltékeny volt? És Jaredre?

Tudta, mi vagyok. Tudta, hogy én csak egy kicsi kis lény vagyok, amit odaforrasztottak Melanie agya hátuljához. Egy féreg, ahogy Kyle mondta. De még Kyle is úgy gondolta, hogy Ian „belém van esve". *Belém?* Ez lehetetlen.

Vagy arra kíváncsi, hogy mit gondolok Jaredről? Hogy mit érzek a kísérlettel kapcsolatban? További részleteket akar tudni a reakcióimról a fizikai kontaktusra?

Megborzongtam.

Vagy hogy mit gondolok Melanie-ről? Mit gondol Melanie a beszélgetésükről? Hogy én vele értek-e egyet, vagy Jareddel, ami *Melanie* jogait illeti?

Nem tudtam, mit gondolok. Egyikről sem.

- Tényleg nem tudom - válaszoltam.

Ian elgondolkozva bólintott. - Ez érthető.

- Csak azért, mert te nagyon megértő vagy.

Rám mosolygott. Furcsa volt, hogy a szeme egyszerre tud égetni és melengetni. Különösen a színére való tekintettel, ami közelebb állt a jéghez, mint a tűzhöz... Ebben a pillanatban meglehetősen meleg volt.

- Én nagyon kedvellek téged, Vanda.

- Ezt eddig észre se vettem. Azt hiszem, egy kicsit lassú vagyok.

- Hát, engem is meglepett a dolog.

Ezen mindketten elgondolkoztunk.

Ian csücsörített. - És... feltételezem... *ez az egyik* dolog, amivel kapcsolatban nem tudod, hogy érzel?

- Nem. Úgy értem, igen, én... *nem tudom*. Én... én...

- Semmi baj. Nem volt sok időd ezen gondolkozni. És valószínűleg... furcsának tűnik.

Bólintottam. - Igen. Több mint furcsának. Lehetetlennek.

- Árulj el valamit - kérte Ian egy kis szünet után.

- Ha tudom a választ.

- Nem lesz nehéz kérdés.

De nem tette fel rögtön, hanem átnyúlt a keskeny átjárón, és megfogta a kezem. A saját két tenyere közé fogta egy pillanatra, majd a bal kezének ujjai vándorolni kezdtek felfelé a karomon, a csuklómtól a vállamig. Majd éppen olyan lassan visszahúzta őket. Inkább a karomat nézte, mint az arcomat, a libabőrt, ami megjelent rajta az érintése nyomán.

- Ez jó, vagy rossz neked? - kérdezte.

Rossz, súgott Melanie.

De hát nem fáj, ellenkeztem

Nem ezt szeretné tudni. Amikor azt kérdezi, hogy jó-e... ó, ez olyan, mintha egy gyereknek kellene megmagyaráznom!

Tudod, hogy én még egyéves sem vagyok. Vagy már igen? Elkalandoztak a gondolataim, ahogy megpróbáltam visszaemlékezni a dátumra.

Melanie zavartalanul folytatta. *A „jó" neki azt jelenti, hogy olyan érzés, mint amikor Jared hozzánk ér.* Az emlék, amivel ezt illusztrálta, nem a barlangrendszerből való volt. A varázsos kanyonban voltunk, naplementekor. Jared Melanie mögött állt, és hagyta, hogy a kezei kövessék a lány karjának ívét a vállától a csuklójáig. Beleborzongtam annak az egyszerű érintésnek a gyönyörűségébe. *Ilyen.*

Ó.

- Vanda?

- Melanie azt állítja, rossz - suttogtam.

- És te mit mondasz?

- Szerintem... nem tudom.

Amikor el tudtam végre kapni a tekintetét, kiderült, hogy melegebb, mint amilyennek hittem. - Elképzelni sem tudom, hogy mennyire zavarba ejtő lehet neked mindez.

Megnyugtató volt, hogy érti. - Igen. Eléggé összezavarodtam.

Ian keze még mindig a karomat simogatta. - Szeretnéd, hogy abbahagyjam?

Haboztam. - Igen - mondtam végül. - Attól... amit csinálsz... nehezebben tudok gondolkozni. Melanie pedig... mérges rám. Attól is nehezebb gondolkoznom.

Nem rád vagyok mérges. Mondd meg neki, hogy menjen innen.

Ian a barátom. Nem akarom, hogy elmenjen.

Ian felegyenesedett, és összefonta a karját a mellkasán.

- Hajlandó lenne minket egy percre kettesben hagyni? Nem, mi?

Felnevettem. - Ez nem így működik. Akkor van itt, amikor itt akar lenni.

Ian félrebillentette a fejét, és töprengve nézett.

- Melanie Stryder! - szólította meg Melt.

Mindketten összerezzentünk a névtől.

Ian folytatta. - Szeretnék Vandával egy kicsit négyszemközt beszélgetni, ha nem baj. Lenne erre mód?

Hogy nem szégyelli magát! Mondd meg neki, hogy majd, ha fagy! Nagyon nem bírom ezt a pasast.

Összeráncoltam az orrom.

- Mit mond?

- Azt, hogy nem. - Megpróbáltam olyan kedves hangon tolmácsolni az üzenetet, ahogy csak lehetséges. - És hogy... nem szeret téged.

Ian felnevetett. - Ezt tiszteletben tudom tartani. Melanie-t is tiszteletben tudom tartani. Hát, egy próbát megért. - Felsóhajtott. - Kicsit ünneprontó hatással van a dolgokra, hogy közönségünk van.

Milyen dolgokra? - vicsorogta Melanie.

Elfintorodtam. Nem szerettem, amikor dühös. A haragja olyan sokkal ádázabb volt, mint az enyém.

Jobb, ha hozzászoksz.

Ian az arcomra tette a kezét. - Adok időt, hogy gondolkozhass ezen, jó? Hogy eldönthesd, hogy érzel.

Megpróbáltam tárgyilagosan viszonyulni a kezéhez. Puhán fogta az arcomat. Jó érzés volt. Nem olyan, mint amikor Jared ért hozzám. De attól is különbözött, amikor Jamie ölelt át. Más volt.

- Beletelhet egy kis időbe. Tudod, egyelőre ennek az egésznek semmi értelme számomra - magyaráztam sóhajtva.

Ian elvigyorodott. - Tudom.

Amikor elmosolyodott, akkor ébredtem rá, hogy szeretném, ha kedvelne. A többi - a kéz az arcomon, az ujjak a karomon - ezeket még mindig nem tudtam hova tenni. De szerettem volna, ha kedvel, és ha jó véleménnyel van rólam. És pont ezért volt olyan nehéz megmondani neki az igazat.

- Tudod, te nem *irántam* érzel így - suttogtam. - Hanem ez iránt a test iránt... szép lány, ugye?

Ian bólintott. - Igen. Melanie nagyon csinos. Sőt, gyönyörű. - mozdult meg a keze, hogy megsimogassa az arcom sérült felét, hogy gyengéden

végighúzza az ujját a durva, sebhelyes bőrömön. - Mindannak ellenére, amit az arcával tettem.

Normál körülmények között azonnal tiltakoztam volna. Emlékeztettem volna, hogy a sebek az arcomon nem az ő hibájából keletkeztek. De ekkorra már annyira összezavarodtam, hogy kavargott a fejem, és nem tudtam volna megfogalmazni egy összefüggő mondatot.

Miért kellene, hogy zavarjon, hogy szerinte Melanie gyönyörű?

Hát, ezzel megfogtál. Az érzelmeim Melanie számára sem voltak átláthatóbbak, mint számomra.

Ian hátrasimította a hajam a homlokomból.

- De, akármilyen csinos is, számomra csak egy idegen. Nem ő az, akit én... kedvelek.

Ettől jobban éreztem magam. Amitől még inkább összezavarodtam.

- Ian, te nem... senki sem *választ minket külön* úgy, ahogy azt kellene. Se te se Jamie, se Jeb. - Az igazság kibukott belőlem, sokkal hevesebben, mint ahogy szerettem volna. - Te nem lennél *képes* kedvelni engem. Ha a tenyeredben tartanál *engem,* undorodnál. Ledobnál a földre és összetipornál.

Ian sápadt homlokára ráncok gyűltek, ahogy összehúzta a szemöldökét. - Én... nem tenném, ha tudnám, hogy te vagy az.

Minden vidámság nélkül felnevettem. - Honnan tudnád? Nem vagy képes megkülönböztetni minket.

Ian morcos arcot vágott.

- Csak a testemet kedveled - ismételtem meg.

- Ez egyáltalán nem igaz - tiltakozott. - Nem az arcod tetszik, hanem a kifejezés, ami rajta ül. Nem a hangod, hanem amit mondasz. Nem az, ahogy kinézel ebben a testben, hanem az, amit teszel vele. *Te vagy* gyönyörű.

Előregurult, miközben beszélt, az ágy mellé térdelt, amin feküdtem, és megint két kezébe fogta az enyémet.

- Soha nem ismertem senkit, aki olyan lett volna, mint te.

Reszelősen felnevettem, megint. - Hát ezt elhiszem. Az emberek nem igazán szoktak udvarolni az ellenségeiknek, akivel harcban állnak.

Ian homloka megint csupa ránc lett, majd kisimult. - Vanda, ha egy másik lelket ejtettünk volna itt fogságba, az mit tett volna?

Ezen elgondolkoztam. - Valószínűleg... megpróbált volna kiszabadulni. Figyelmeztetni a többieket. Ez lett volna a legfőbb gondja.

Ian bólintott. - Szóval, ha egy másik lélekkel próbáltam volna megismerkedni, az egyáltalán nem ilyen lett volna. *Te* különleges vagy.

Még ha igaza is volt, akkor sem erről volt szó.

- Ian, mi lett volna, ha Magnolia testében jövök ide?

Ian elfintorodott, majd felnevetett. - Oké. Ez jó kérdés. Nem tudom.

- Vagy Wesében?

- De te nő vagy - mármint te ott belül.

- És mindig olyan testet kérek, ami megfelel ennek az adott bolygón. Az... helyesebbnek tűnik. De ha beleraknának egy férfiba, akkor is működnék.

- De nem egy férfiba raktak.

- Látod, erről beszélek. A test és a lélek. Esetemben ez két külön dolog.

- Nem tetszene nélküled.

- Én se tetszenék neked *nélküle.*

Ian megint megérintette az arcom, és ott hagyta a kezét, a hüvelykujját az állam alatt. - De ez a test a te részed. Annak a része, aki vagy. És, ha csak meg nem gondolod magad, és nem adsz mindannyiunkat a Hajtók kezére, mindig is a részed lesz.

Ó, ez a véglegesség. Igen, ebben a testben fogok meghalni. Ebben ér a végső halál.

Én pedig soha többé nem fogok élni benne, suttogta Melanie.

Hát, egyikünk sem így képzelte a jövőjét, ugye?

Nem. Egyikünknek sem az volt a terve, hogy nem lesz jövője.

- Újabb belső csevely? - találgatott Ian.

- A halandóságon gondolkodtunk.

- Örökké is élhetnél, ha elhagynál bennünket.

- Igen, így van - sóhajtottam. - Tudod, az embereknek van a legrövidebb életük az összes faj közül, amiben éltem, kivéve a Pókokat. Nektek olyan kevés időtök van.

- Akkor nem gondolod, hogy... - Ian elhallgatott, és olyan közel hajolt, hogy nem láttam semmit a szemén kívül, csak a havat, a zafírt és a tintát. - Hogy talán a legtöbbet ki kellene hoznod az időből, ami adatott? Hogy *élned* kellene, amíg még élsz?

Nem láttam úgy előre, hogy mi fog történni, mint Jareddel. Iant nem ismertem annyira. Melanie előbb jött rá, mint én, hogy mit fog tenni, egy másodperccel azelőtt, hogy az ajka az enyémhez ért.

Ne!

Más volt, mint Jareddel csókolózni. Jareddel nem voltak gondolatok, csak a vágy. Nem volt önuralmam. Egy szikra a benzinbe - elkerülhetetlen. Iannal abban sem voltam biztos, hogy mit érzek. Minden olyan zavarossá vált.

Az ajka puha és meleg volt. Csak könnyedén nyomta oda az enyémhez, majd végigsimított vele a számon.

- Jó vagy rossz? - suttogta, ajkával az enyémhez érve beszéd közben.

Rossz! Rossz, rossz!

- Én... én nem tudok gondolkozni. - Amikor megszólaltam, az ő ajka is az enyémmel mozdult.

- Ez... nem hangzik rosszul.

A szája most már erőteljesebben tapadt az enyémre. Gyengéden az alsó ajkamba harapott, és finoman meghúzta.

Melanie meg akarta ütni - sokkal erősebben, mint Jaredet a múltkor. El akarta lökni, és arcba rúgni. Borzasztó kép volt. Szöges ellentétben állt Ian csókjával.

- Kérlek - suttogtam.

- Igen?

- Kérlek, hagyd abba. Nem tudok gondolkozni. Kérlek.

Ian azonnal visszahúzódott és összekulcsolta a kezét maga előtt. - Rendben - lehelte óvatos hangon.

Az arcomhoz nyomtam a tenyerem, azt kívánva, bárcsak ki tudnám űzni magamból Melanie haragját.

- Hát, legalább egyikőtök sem ütött meg - vigyorgott Ian.

- Melanie sokkal gonoszabb dolgokat tervezett. Jaj. Nem szeretem, amikor haragos. Fáj tőle a fejem. A harag annyira... csúnya.

- És miért nem tett semmit?

- Mert nem veszítettem el az önuralmam. Csak akkor szabadul ki, ha én... ha felülkerekednek rajtam az érzelmeim.

Ian figyelte, hogy dagasztom a homlokom.

Nyugodj le, könyörögtem. *Most már nem ér hozzám.*

Elfelejtette, hogy én is itt vagyok? Vagy nem érdekli? Ez én vagyok, itt vagyok!

Megpróbáltam elmagyarázni neki.

És te? Megfeledkeztél Jaredről?

Ugyanúgy dobálta rám az emlékeket, mint az elején, csak ezúttal olyanok voltak, mint egy-egy ökölcsapás. A mosolyának, szemének, ajkainak az enyémen, kezének a bőrömön ezernyi ökölcsapása...

Hát persze, hogy nem. De te elfelejtetted, hogy nem akarod, hogy szeressem?

- Most beszél hozzád.

- Üvöltözik velem - helyesbítettem.

- Most már meg tudom állapítani. Látom, hogy koncentrálsz a beszélgetésetekre. Régebben soha nem vettem észre.

- Melanie nem mindig ilyen beszédes.

- Nagyon *sajnálom,* Melanie - udvariaskodott Ian. - Tudom, hogy ez kibírhatatlan lehet számodra.

Melanie megint elképzelte, hogy rúgná szét Ian szoborszerű orrát, hogy eltörjön, mint Kyle-é. *Mondd meg neki, hogy nincs szükségem a bocsánatkéréseire.*

Elfintorodtam.

Ian arcán egy félmosoly, félgrimasz jelent meg. - Nem fogadja el.

Megráztam a fejem.

- Szóval képes kiszabadulni? Amikor felülkerekednek rajtad az érzelmeid?

Vállat vontam. - Néha, ha nem számítok rá, és túlságosan... érzelmes leszek. Az érzelmek akadályoznak a koncentrálásban. De mostanában nehezebb neki. Olyan, mintha bezárult volna közöttünk egy ajtó. Nem tudom, miért. *Megpróbáltam* kiengedni, amikor Kyle... - hirtelen elhallgattam, és összeszorítottam a fogam.

- Amikor Kyle megpróbált megölni - fejezte be Ian a mondatot tárgyilagosan. - Azt szeretted volna, ha kiszabadul? Miért?

Rámeredtem.

- Hogy felvegye vele a harcot? - találgatott Ian.

Nem válaszoltam.

Ian sóhajtott. - Hát jó. Ne válaszolj. Szerinted miért... zárult be az ajtó?

Összehúztam a szemöldököm. - Nem tudom. Talán, ahogy telik az idő... Aggódunk emiatt.

- De azelőtt is kiszabadult, amikor megütötte Jaredet.

- Igen. - Beleborzongtam az emlékbe, hogy az öklöm az állába csapott.

- Mert felülkerekedtek rajtad az érzelmeid?

- Igen.

- Mit csinált? Egyszerűen csak megcsókolt?

Bólintottam.

Ian elfintorodott. A szeme résnyire szűkült.

- Mi van? - kérdeztem. - Mi a baj?

- Amikor Jared megcsókol, akkor... felülkerekednek rajtad az érzelmeid.

Rámeredtem, mert aggódni kezdtem az arckifejezése miatt. Melanie élvezte a helyzetet. *Pontosan!*

Ian sóhajtott. - És amikor én csókollak meg... akkor nem vagy benne biztos, hogy jó érzés. Nem... kerekednek felül rajtad az érzelmeid.

- Ó. - Ian féltékeny. Milyen rettentő furcsa ez a világ. - Elnézést.

- Ne kérj elnézést. Mondtam neked, hogy adok időt, és nem baj, ha várnom kell, amíg átgondolod a dolgot. Egyáltalán nem baj.

- Hát mi a baj? - Mert valami baj biztosan volt.

Ian mély levegőt vett, majd lassan kifújta. - Láttam, hogy mennyire szereted Jamie-t. Az mindig is meglehetősen nyilvánvaló volt. Azt hiszem, azt is észre kellett volna vennem, hogy őt is szereted. Talán csak nem akartam. De logikus. Kettőjük miatt jöttél ide. Mindkettőjüket szereted, ugyanúgy, ahogy Melanie. Jamie-t a testvéredként. Jaredet pedig...

Még mindig másfelé nézett, a felettem lévő falra meredt. Nekem is el kellett kapnom a pillantásom. A napfénybe bámultam, ahol hozzáért a vörös ajtóhoz.

- Mennyi része van ebben Melanie-nak? - tudakolta.

- Nem tudom. Számít?

Alig hallottam, mit válaszol. - Igen. Nekem igen. - Anélkül, hogy rám nézett volna, vagy hogy tudatában lett volna, mit tesz, Ian megint megfogta a kezem.

Egy hosszú percig nagyon csendes volt minden. Még Melanie sem mozdult. Ez jó volt.

Aztán, mintegy varázsütésre, Ian visszaváltozott a megszokott önmagává. Felnevetett.

- Az idő nekem dolgozik - vigyorgott. - Az életünk hátralévő részét itt töltjük. Egy szép napon már azt se fogod tudni, mit is láttál valaha Jaredben.

Álmodozz csak.

Én Iannal nevettem, boldogan, hogy megint viccelődik.

- Vanda? Vanda, bejöhetek?

Jamie hangja a folyosó végéről hangzott fel, és a kocogó lépteinek hangjától kísérve közvetlenül a bejáratnál hallgatott el.

- Hát persze, Jamie.

Már üdvözlésre is nyújtottam a kezem, még mielőtt félrelökte volna az ajtót. Közel sem láttam őt eleget mostanában. Vagy aludtam, vagy túlságosan sérült voltam ahhoz, hogy találkozzunk.

- Szia, Vanda! Szia, Ian! - Jamie-nek fülig ért a szája, kócos haja szálldosott, amikor megmozdult. A kinyújtott kezem felé tartott, de Ian az útjában volt. Úgyhogy megelégedett azzal, hogy leül a matracomra, és a lábamra teszi a kezét. - Hogy érzed magad?

- Jobban.

- Éhes vagy már? Füstölt hús és csöves kukorica van! Hozhatok neked.

- Egyelőre jól vagyok. Te hogy vagy? Nem láttalak túl gyakran az utóbbi időben.

Jamie elfintorodott. - Sharonnál voltam büntetésben.

Elmosolyodtam. - Mit csináltál?

- Semmit. Tévedés volt az egész. - Jamie egy kicsit túlságosan is ártatlan arcot vágott, és gyorsan elterelte a témát. - Jaj, képzeld! Jared azt mondta az ebédnél, hogy szerinte nem lenne igazságos kirakni téged abból a szobából, amit megszoktál. Szerinte ez nem lenne udvarias dolog. Úgy gondolja, hogy vissza kellene költöznöd hozzám! Hát nem remek? Megkérdeztem, hogy szólhatok-e neked most rögtön, és azt felelte, hogy szerinte ez jó ötlet. Gondolta, hogy itt leszel.

- Ó, mily meglepő - dünnyögte Ian.

- Szóval mit szólsz, Vanda? Megint szobatársak leszünk!

- De Jamie, hol fog Jared aludni?

- Várj! Hadd találjam ki - vágott közbe Ian. - Lefogadom, hogy azt mondta, elég nagy az a szoba három embernek. Igazam van?

- Igen, honnan tudtad?

- Csak szerencsém volt.

- Szóval, ez jó, nem, Vanda? Pont olyan lesz, mint mielőtt idejöttünk!

Összerezzentem. Amikor Jamie ezt mondta, úgy éreztem, mintha borotvapenge hasítana a bordám közé - túl egyértelmű és túl behatárolt fájdalom volt ahhoz, hogy ütéshez vagy csonttöréshez hasonlítsam.

Jamie riadtan olvasott az elkínzott arckifejezésemben. - Ó. Nem, úgy értem, hogy te is ott leszel. Jó lesz. Mi négyen, oké?

Megpróbáltam nevetni fájdalmamban; nem fájt jobban, mint amikor nem nevettem.

Ian megszorította a kezem.

- Mi négyen - motyogtam. - Jó lesz.

Jamie odamászott a matracon, kikerülve Iant, hogy átkarolja a nyakam.

- Ne haragudj. Ne legyél szomorú.

- Ne aggódj emiatt.

- Tudod, hogy téged is szeretlek.

Ennek a bolygónak az érzelmei annyira élesek, annyira áthatóak. Jamie még soha nem említette ezt nekem. Hirtelen mintha az egész testem felmelegedett volna pár fokkal.

Annyira élesek, értett egyet Melanie, görcsbe rándulva a fájdalomtól.

- Visszajössz? - könyörgött Jamie a vállamon.

Nem tudtam rögtön válaszolni.

- Mit akar Mel? - kérdezte a fiú.

- Veletek akar lakni - suttogtam. Ezt nem kellett külön megkérdeznem tőle.
- És te mit akarsz?
- Szeretnéd, hogy veletek lakjak?
- Tudod, hogy igen, Vanda. Kérlek szépen.
Haboztam.
- Légyszi?
- Ha ezt szeretnéd, Jamie. Rendben.
- Juhé! - üvöltötte Jamie a fülembe. - De klassz! Megyek, elmondom Jarednek! És hozok neked enni is, jó? - Ezzel talpra is ugrott, amitől úgy megugrott a matrac, hogy belesajdult a bordám.
- Jó.
- Te kérsz valamit, Ian?
- Igen, kölyök. Légy szíves, közöld Jareddel, hogy szégyellje magát.
- Mi?
- Hagyjuk. Menj, és hozzál Vandának ebédet.
- Naná. És elkérem Westől a felesleges ágyát. Kyle visszajöhet ide, és minden úgy lesz, ahogy lennie kell!
- Remek - válaszolta Ian, és bár nem láttam az arcát, de tudtam, hogy a szemét forgatja.
- Remek - suttogtam én is, és megint éreztem, hogy a penge élén egyensúlyozom.

39. Aggodalom

Remek, morogtam magamban. *Egyszerűen csodálatos*.
Ian közeledett hatalmas mosollyal az arcán, hogy csatlakozzon hozzám, és együtt ebédeljünk. A mosoly arra szolgált, hogy felvidítson... megint.
Szerintem az utóbbi időben egy kicsit túlzásban viszed a gúnyolódást, szólalt meg Melanie.
Majd odafigyelek rá.
Nem nagyon hallottam felőle az utóbbi időben. Mostanában egyikünk sem volt jó társaság. Inkább elkerültük a társas érintkezést, még egymással is.
- Szia, Vanda - köszönt Ian, miközben felugrott mellém a padra. Az egyik kezében egy tálka még mindig gőzölgő paradicsomlevest tartott. Az enyém mellettem volt, hidegen és félig elfogyasztva. Egy darab zsömlével játszottam, apró darabokra tépkedtem.

Nem válaszoltam neki.

- Jaj, ne már - rakta Ian a térdemre a kezét. Mel erre már csak letargikusan morrant fel. Mostanra már túlságosan megszokta az ilyesmit ahhoz, hogy különösebben fel tudja idegesíteni magát rajta. - Ma biztosan hazaérnek. Szerintem még napnyugta előtt.

- Három napja is ezt mondtad, tegnapelőtt is, és azután tegnap is - emlékeztettem.

- De a mai nap különösen gyanús nekem. Na, ne duzzogj már, azt az emberek szoktak - ugratott.

- Nem duzzogok. Hagyjál békén. - *Tényleg* nem duzzogtam. Annyira aggódtam, hogy szinte gondolkozni sem tudtam. Nem maradt energiám semmi másra.

- Nem ez az első beszerző körút, amin Jamie is részt vesz.

- Hát ettől sokkal jobban érzem magam - gúnyolódtam megint. Melanie-nak igaza volt. Tényleg túlzásba vittem az utóbbi időben.

- Ott van vele Jared, Geoffrey és Trudy. Kyle pedig itt van - nevetett Ian. - Úgyhogy semmiképpen nem fognak bajba kerülni.

- Nem akarok erről beszélgetni.

- Hát jó.

Ian minden figyelmét az ebédre fordította, és hagyta, hadd főjek a saját levemben. Ez nagyon jó volt benne - mindig megpróbálta teljesíteni, amit akarok, még akkor is, ha egyikünk sem tudta biztosan, mit is akarhatok. Ez természetesen nem vonatkozott az állhatatos próbálkozásaira, hogy elterelje a figyelmemet az aktuális aggodalmaimról. *Ezt* határozottan nem akartam. Aggódni szerettem volna; képtelen voltam bármi mást tenni.

Egy hónap telt el azóta, hogy visszaköltöztem Jamie és Jared szobájába. Ebből három hétig mind a négyen ott laktunk. Jared egy matracon, amely az ágy fejénél volt elhelyezve. Az ágyon ketten aludtunk Jamie-vel.

Idővel megszoktam a dolgot - legalábbis az alvás részét; most nehezen tudtam elszenderedni az üres helyiségben. Hiányzott a másik két test lélegzetvételének a zaja.

Ahhoz viszont nem szoktam hozzá, hogy minden reggel Jareddel ébredek. Még mindig beletelt pár pillanatba, amíg viszonozni tudtam a reggeli köszönését. Neki sem volt könnyű dolga, de mindig nagyon udvariasan viselkedett. Mindketten nagyon udvariasan viselkedtünk.

Ekkoriban már mintha betanult szerepet mondtuk volna fel.

- Jó reggelt, Vanda, hogy aludtál?

- Köszönöm, jól, és te?

- Köszönöm, jól. És... Mel?

- *Ő is jól van, köszönjük.*

Jamie állandósult eufóriája és vidám locsogása mentette meg a helyzetet. Olyan gyakran beszélt Melanie-ról - és Melanie-hoz -, hogy a neve már nem volt olyan stresszforrás, mint régen, amikor Jared is jelen volt. Minden nappal egy kicsit megszokottabbá vált, és az itteni életem egy kicsit kellemesebbé.

Mi... közel jártunk a boldogsághoz. Melanie is, és én is.

Azután, egy héttel ezelőtt Jared elment egy újabb beszerző körútra - leginkább azért, hogy pótolja a tönkrement szerszámokat -, és Jamie-t is magával vitte.

- Fáradt vagy? - kérdezte Ian.

Ráébredtem, hogy a szememet dörzsölöm. - Nem igazán.

- Még mindig rosszul alszol.

- Túl nagy a csend.

- Alhatnál velem - jaj, nyugodj már le, Melanie. Tudod, hogy értem.

Ian mindig észrevette, amikor Melanie tiltakozásától megrándultam.

- Azt hittem, ma már visszajönnek - piszkálódtam.

- Igazad van. Akkor nem is lesz szükség költözködésre.

Felsóhajtottam.

- Talán pihenned kéne délután.

- Ne butáskodj - feleltem. - Rengeteg energiám van dolgozni.

Ian úgy vigyorgott, mintha ennek különösen örülne. Mintha azt válaszoltam volna, amiben reménykedett.

- Remek. Segítségre lenne szükségem egy feladathoz.

- Milyen feladathoz?

- Mindjárt megmutatom... ezt befejezted?

Bólintottam.

Ian megfogta a kezem, úgy vezetett ki a konyhából. Ez megint csak olyan megszokottá vált már, hogy Melanie alig tiltakozott.

- Miért erre megyünk? - A távolabbi, keleti veteményesnél semmi munka nem volt. Mindketten benne voltunk a csoportban, ami aznap reggel öntözte meg.

Ian nem válaszolt. Még mindig vigyorgott.

Végigvezetett a keleti folyosón, el a veteményes mellett, és abban az alagútban kötöttünk ki, ami csak egy helyre vezetett. Amint elindultunk az alagútban, hangok visszhangjait hallottam, és időnként hangos puffanásokat, amiket pár másodpercig nem tudtam hova tenni. Az állott, büdös kénszag segített visszaemlékezni erre a hangra.

- Ian, nincs most ehhez kedvem.

- Azt állítottad, dúl benned az energia.

- A munkáról beszéltem. Nem a fociról.

- De Lily és Wes nagyon csalódottak lesznek. Megígértem nekik, hogy játszunk egyet ketten kettő ellen. Olyan keményen dolgoztak délelőtt, hogy felszabaduljon a délutánjuk...

- Ne próbálj lelkifurdalást kelteni bennem - intettem, amikor kifordultunk a folyosó végén. Megláttam a kék lámpák fényét, és az előttük cikázó árnyékokat.

- Ez talán nem munka? - ugratott Ian. - Ne már, Vanda. Jót fog tenni neked. Behúzott az alacsony mennyezetű tornaterembe, ahol Lily és Wes passzolgatták egymásnak a labdát oda-vissza a pálya két széléről.

- Szia, Vanda. Szia, Ian - kiáltotta oda Lily.

- Ez a meccs az enyém, O'Shea - figyelmeztette Iant Wes.

- Ugye nem hagyod, hogy kikapjak Westől? - dünnyögte nekem Ian.

- Egyedül is megvernéd őket.

- Akkor is kínos lenne. Soha nem tudnám visszaszerezni a becsületem.

Sóhajtottam. - Hát jó. *Rendben.* Legyen, ahogy akarod.

Ian átölelt, Melanie szerint egy kicsit túlságosan is lelkesen. - Te vagy az én legkedvencebb akárkim az ismert univerzumban.

- Köszönöm - dörmögtem szárazon.

- Készen állsz a vereségre, Vanda? - húzott Wes. - Lehet, hogy a bolygó a tiétek lett, de ezt a játékot el fogod veszíteni.

Ian nevetett, de én nem reagáltam. A vicctől zavarba jöttem. Hogy nevetgélhet ezen? Az emberek mindig meg tudnak lepni.

Melanie sem kivétel. Éppen olyan rettenetesen érezte magát, mint én, de hirtelen izgatottá vált.

A múltkor nem tudtunk játszani, magyarázta. Éreztem, hogy vágyik a futásra - hogy élvezetből szaladhasson, ne félelemből. A futás egyike volt azon dolgoknak, amit régen nagyon szeretett... *Ha semmit nem csinálunk, attól nem érnek haza hamarabb. Ez talán eltereli a figyelmünket*. És Melanie máris a stratégián gondolkozott, az ellenfeleinket mérte fel.

- Ismered a szabályokat... ? - kérdezte Lily bizonytalanul.

Bólintottam. - Emlékszem rájuk.

Szórakozottan behajlítottam a lábam, és elkaptam a hátam mögött a térdem, hogy meghúzzam, és kinyújtóztassam az izmaimat. Ez ismerős póz volt a testemnek. Kinyújtottam a másik lábam, és elégedetten nyugtáztam, hogy épnek tűnik. A véraláfutás hátul sárgára halványult, már majdnem el is tűnt. Az oldalam jól volt, úgy éreztem, mintha a bordám soha el sem törött volna.

Két hete láttam az arcom, amikor a tükröket tisztogattam. Az egyik felén kialakult sebhely sötétvörös volt, és akkora, mint a tenyerem, egy tucatnyi kis szakadással a széleinél. Melanie-t jobban zavarta, mint engem.

- Beállok a kapuba - nyilatkozott Ian, miközben Lily elhátrált, Wes pedig a labda mellett szaladt. Felemás párosítás. Ez tetszett Melanie-nak. Szereti a kihívásokat.

Attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdődött a játék - hogy Wes visszarúgta a labdát Lilynek, majd előreszaladt, hogy engem megkerülve elkapja a passzt - nagyon kevés időm maradt gondolkozni. Csak reagálni és érezni tudtam. Láttam, hogy mozdítja Lily a testét, felmértem, milyen irányba rúgja majd a labdát. Wes elé kerültem - ó, hogy megdöbbent a gyorsaságomon -, odaemeltem a labdát Iannak, és felszaladtam a pályán. Lily túlságosan előrekerült, én versenyt futottam vele a lámpákból készült kapuig, és győztem. Ian tökéletesen célzott, én meg berúgtam az első gólt.

Jó érzés volt - az izmok nyúlása és húzása, a megerőltetés verejtéke a meleg okozta izzadás helyett, a csapatmunka Iannal. Nagyon jó párost alkottunk. Én gyors voltam, ő meg halálosan pontosan célzott. Wes lelkesedése eltűnt, mielőtt Ian berúgta volna a harmadik gólt.

Lily akkor fújta le a játékot, amikor elértük a huszonegyet. Erősen zihált. Én nem; én jól éreztem magam - az izmaim bemelegedtek és ellazultak.

Wes visszavágót akart, de Lily kész volt.

- Fogadd el, jobbak nálunk.

- Cselszövés áldozatai vagyunk.

- Senki nem mondta, hogy Vanda nem játszhat.

- Azt se mondta senki, hogy profi focista.

Ezt tetszett - elmosolyodtam rajta.

- Tanulj meg veszíteni - nevetett Lily, és odanyúlt, hogy játékosan megcsiklandozza Wes hasát. Wes elkapta az ujjait, és magához húzta Lilyt. A lány nevetett, és megpróbált kiszabadulni, de Wes magához vonta, és egy határozott csókot nyomott Lily nevető szájára.

Egy gyors, meglepett pillantást váltottunk Iannal.

- Érted gyönyörűen meg fogok tanulni veszíteni - közölte vele Wes, majd elengedte. Lily egyenletesen karamellszín bőre egy kicsit kipirult az arcán és a nyakán. Ianra és rám pislogott, hogy lássa a reakciónkat. - És most - folytatta Wes -, megyek, és hozok erősítést. Majd meglátjuk, hogy teljesít a kis aduászod Kyle ellen, Ian. - Ezzel a barlang távoli, sötét sarkába rúgta a labdát, ahol az a forrásba csobbant.

Ian odatrappolt, hogy visszaszerezze, én meg továbbra is kíváncsian figyeltem Lilyt.

Lily zavartan nevetett az arckifejezésemen, noha általában magabiztos volt. - Tudom, tudom.

- Mennyi ideje... tart ez? - kíváncsiskodtam.

Lily egy grimaszt vágott.

- Ne haragudj, semmi közöm hozzá.

- Semmi baj. Nem titok - hogy is lehetne itt egyáltalán bármit is titokban tartani? Csak az egész... nagyon új nekem. Részben a te hibád - tette hozzá mosolyogva, hogy lássam, csak ugrat.

Ennek ellenére támadt egy kis lelkifurdalásom. És zavarba is jöttem. - Mit csináltam?

- Semmit - nyugtatott meg Lily. - Inkább az ő... reakciója lepett meg. Nem tudtam, hogy ilyen mély érzésű. Azelőtt szinte észre sem vettem West. Na, mindegy. Túl fiatal hozzám, de mit számít az itt? - nevetett megint magán. - Furcsa, hogy megy tovább az élet és a szerelem. Erre nem is számítottam.

- Igen. Szinte vicces - értett vele egyet Ian. Nem hallottam, amikor visszatért. Átkarolta a vállam. - De jó érzés. Ugye tudod, hogy azóta tetszel neki, mióta idejöttél?

- Mondta. De én észre se vettem.

Ian felnevetett. - Te vagy az egyetlen. Szóval, Vanda, mit szólnál egy kétszemélyes meccshez, amíg várakozunk?

Éreztem Melanie néma lelkesedését. - Jó.

Ian hagyta, hogy először enyém legyen a labda, visszafogta magát, a kapu körül maradt. Az első rúgásom közte és a kapufa között ment át, és gól lett. Gyorsabbnak bizonyultam, amikor Ian kirúgta a labdát, és visszaszereztem. Megint gól.

Hagyja, hogy nyerjünk, morogta Mel.

- Ne már, Ian. Játssz.

- Azt csinálom.

Mondd neki, hogy úgy focizik, mint egy lány.

- Úgy focizol, mint egy lány.

Ian nevetett, és én megint levettem róla a labdát. A kötekedés nem volt elég. Akkor ihletem támadt, és berúgtam a labdát a kapuba, hátha ez lesz az utolsó alkalom, amikor megtehetem.

Mel tiltakozott. *Nekem ez nem tetszik.*

De lefogadom, hogy működni fog.

Visszatettem a labdát a középvonalra. - Ha te nyersz, alhatsz a szobámban, amíg vissza nem érnek a többiek. - Valószínűleg rám fér egy kiadós alvás.

- Tíz gólig játszunk. - Ian felmordulva elrúgta mellettem a labdát, olyan erővel, hogy az visszapattant a távoli, láthatatlan falról a kapum mögött, és visszagurult hozzánk.

Lilyre néztem. - Mellément?

- Nem, innen nézve pont a közepébe.

- Egy-három - jelentette ki Ian.

Tizenöt percbe telt, amíg megnyerte, de legalább sikerült kifárasztanom magam. Még egy újabb gólt is besikerítettem, ami különösen büszkévé tett. Levegőért kapkodtam, amikor Ian ellopta tőlem a labdát, és még egyszer, utoljára átrepítette a két kapufám között.

Ő ki se fulladt. - Tíz-négy, nyertem.

- Jó játék volt - ziháltam.

- Elfáradtál? - kérdezte Ian egy kicsit túlságosan is erőltetett ártatlansággal a hangjában. Viccelődött. Kinyújtózott. - Azt hiszem, én is készen állok a lefekvésre - mért végig kihívóan, egyben színpadiasan.

Összerándultam.

- Jaj már, Mel, tudod, hogy csak viccelek. Nyugodj meg.

Lily zavartan nézett minket.

- Jared Melanie-jának kifogásai vannak ellenem - tájékoztatta Ian kacsintva.

Lily szemöldöke felszaladt. - Ez... érdekes.

- Mi telik Wesnek ennyi időbe? - dünnyögte Ian, nem tulajdonítva nagy jelentőséget Lily reakciójának. - Elmenjünk megkeresni? Innék egy kis vizet is.

- Én is - értettem egyet.

- Hozzatok nekem is. - Lily nem mozdult onnan, ahol félig kiterülve feküdt a padlón.

Amikor beléptünk a keskeny alagútba, Ian az egyik kezével lazán átkarolta a derekam.

- Tudod - dörmögte -, nagyon nem igazságos, hogy Melanie téged bánt, amikor rám haragszik.

- És mióta igazságosak az emberek?

- Igazad van.

- És egyébként is, boldogan bántana téged, ha hagynám.

Ian felnevetett.

- Wes és Lily, ez jó dolog, nem? - kérdezte.

- Igen. Mindketten boldognak tűnnek. Ennek örülök.

- Én is. Wes végre meghódította a lányt. Ez reménykedésre ad okot - kacsintott rám. - Szerinted nagyon bántana Melanie, ha itt helyben megcsókolnálak?

Egy másodpercre mozdulatlanná merevedtem, majd vettem egy mély levegőt. - Minden bizonnyal.

Ó, igen.

- Határozottan.

Ian felsóhajtott.

Ezzel egy időben meghallottuk Wes kiáltozását. A hangja az alagút végéből jött, és minden szónál közelebb került.

- Visszajöttek! Vanda, visszajöttek!

Kevesebb, mint egy másodperc kellett ahhoz, hogy megértsem, és már rohantam is. Mögöttem Ian motyogott valami kárba veszett erőfeszítésről.

Majdnem fellöktem West. - Hol? - ziháltam.

- A nagyteremben.

Én már rohantam is megint. Kutató tekintettel repültem be a nagy, veteményes terembe. Nem volt nehéz megtalálni őket. Jamie egy csoport élén állt, a déli alagút kijárata előtt.

- Szia, Vanda! - kiáltotta integetve.

Trudy úgy fogta a karját, miközben körberohantam a konyhakert körül, mintha vissza akarná tartani, nehogy elém szaladjon üdvözölni.

Mindkét kezemmel megragadtam a vállát, és magamhoz húztam. - Ó, Jamie!

- Hiányoztam, mi?

- Csak egy icipicit. Hol vannak a többiek? Mindenki hazaért? Mindenki jól van? - Jamie-n kívül Trudy volt az egyetlen a teremben a kintiek közül. A csoportosulás többi tagja - Lucina, Ruth Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid - az ő üdvözlésükre gyűlt oda.

- Mindenki hazaért és jól van - nyugtatott meg Trudy.

A tekintetem végigsepert a termen. - Hol vannak?

- Öööö... tisztálkodnak, pakolásznak...

Fel akartam ajánlani, hogy segítek - bármit megtettem volna, ha azzal Jared közelébe kerülhetek, csak hogy a saját szememmel lássam, hogy jól van -, de tudtam, hogy nekem nem szabad látnom, hol hozzák be a szerzeményeket.

- Úgy nézel ki, mint akire ráfér egy fürdés - közöltem Jamie-vel a piszkos, csomós haját borzolgatva, anélkül, hogy elengedtem volna.

- Le kellene feküdnie - vetette közbe Trudy.

- *Trudy* - morogta Jamie egy sötét pillantás kíséretében.

Trudy gyorsan rám nézett, majd elfordult.

- Lefeküdni...? - meredtem Jamie-re hátrébb húzódva, hogy alaposabban végigmérhessem. Nem tűnt fáradtnak - a nagy szemei ragyogtak, az arca pedig hirtelen elpirult a napsütötte bőre alatt. Még egyszer végigvizslattam, és a jobb lábán állapodott meg a tekintetem.

- Jamie! Mi történt?

- Köszönöm, Trudy.

- Úgyis hamarosan észrevette volna. Gyere, majd megbeszéljük, miközben sántikálsz.

Ezzel Trudy Jamie hóna alá nyúlt, és támogatta minden egyes lépésnél, hogy a bal lábán maradjon a súlya. Jamie farmerén egy szakadás volt, pár centivel a térde felett. A lyuk körül sötét vörösesbarna volt az anyag, és a baljós szín egy nagy folt formájában egészen a nadrág bokájáig lehúzódott.

Vér, döbbent rá Melanie rémülten.

- Jamie, áruld el, mi történt! - Átkaroltam a fiút a másik oldalról, és megpróbáltam a súlyának minél nagyobb részét átvállalni.

- Hülye voltam. Teljesen az én hibám volt. És akár itt is megtörténhetett volna.

- Meséld el.

Jamie felsóhajtott. - Elestem késsel a kezemben.

Megborzongtam. - Nem a másik irányba kellene mennünk? Meg kéne mutatni Dokinak.

- Onnan jövök. Oda mentünk először.

- És mit szólt Doki?

- Hogy rendben leszek. Kitisztította a sebet, bekötözte, és azt mondta, feküdjek le.

És hogy ebben az állapotban sétálj vissza? Miért nem maradtál a kórteremben?

Jamie fintorgott egyet és felnézett Trudyra, mintha tőle várna választ.

- Jamie kényelmesebben fogja érezni magát a saját ágyán - magyarázta Trudy.

- Igen - helyeselt gyorsan Jamie. - Ki akar azokon a rettenetes priccseken aludni?

Rájuk néztem, majd a hátam mögé. Az emberek eltűntek. Hallottam, hogy visszhangzik végig a hangjuk a déli folyosón.

Hát emögött meg mi lehet? - töprengett Melanie gyanakvóan.

Hirtelen felmerült bennem, hogy Trudy sokkal jobban hazudik, mint én. Amikor azt mondta, hogy a többiek kirakodással és tisztálkodással

foglalkoznak, hamis volt a hangja. Mintha úgy láttam volna, hogy jobbra, hátrafelé villan a tekintete, az alagút irányába.

- Szia, kölyök! Szia, Trudy! - ért minket utol Ian.

- Szia, Ian - köszöntek neki egyszerre.

- Hát veletek mi történt?

- Ráestem egy késre - válaszolta Jamie lehorgasztva a fejét.

Ian felnevetett.

- Szerintem ebben semmi vicces nincsen - vágtam oda neki szigorúan. Melanie, aki a fejemben majd' megőrült az aggodalomtól, elképzelte, ahogy pofon vágja. Ezt figyelmen kívül hagytam.

- Bárkivel megtörténhetett volna - visszakozott Ian, miközben finoman beleöklözött Jamie karjába.

- Ja - motyogta Jamie.

- Hol vannak a többiek?

A szemem sarkából figyeltem Trudyt, miközben válaszolt.

- Nekik, izé, be kellett fejezniük a kirakodást. - Ezúttal egyértelműen a déli alagútra vándorolt a tekintete, mire Ian arckifejezése megkeményedett, és egy fél pillanatra dühössé változott. Majd Trudy visszapillantott rám, és észrevette hogy figyelem.

Tereld el a figyelmüket, suttogta Melanie.

Gyorsan lepislogtam Jamie-re.

- Éhes vagy? - kérdeztem.

- Aha.

- Hát mikor *nem* vagy éhes? - ugratta Ian. Megint nyugodttá vált az arca. Ő jobban értett a megtévesztéshez, mint Trudy.

Amikor odaértünk a szobánkhoz, Jamie hálásan rogyott le a nagy matracra.

- Biztos vagy benne, hogy jól vagy? - kérdeztem rá.

- Semmiség az egész. Tényleg. Doki azt mondta, hogy pár nap és meggyógyul.

Bólintottam, bár nem győzött meg.

- Megyek és lefürdöm - dünnyögte Trudy, miközben elment.

Ian a falnak támaszkodott, mint aki maradni készül.

Hajtsd le a fejed, amikor hazudsz, javasolta Melanie.

- Ian? - bámultam meredten Jamie véres lábát. - Hoznál nekünk valami ennivalót? Én is éhes vagyok.

- Aha. Hozzál valami finomat nekünk.

Éreztem a bőrömön Ian tekintetét, de nem néztem fel.

- Jól van - egyezett bele. - Egy másodperc, és itt vagyok. - Külön kihangsúlyozta az idő rövidségét.

Továbbra is lesütöttem a szemem, mintha a sebet vizsgálnám, amíg azt nem hallottam, hogy eltűnnek a léptei a távolban.

- Nem haragszol rám? - kérdezte Jamie.

- Hát persze, hogy nem.

- Tudom, hogy nem akartad, hogy elmenjek.

- Most már biztonságban vagy, más nem számít - veregettem meg a kezét szórakozottan. Majd felálltam, és hagytam, hogy az immár állig érő hajam előreessen, és eltakarja az arcom.

- Mindjárt jövök... elfelejtettem valamit, amit Iannak akartam mondani.

- Mit? - kérdezte Jamie, aki zavarba jött a hangsúlyomtól.

- Itt hagyhatlak egyedül?

- Hát persze - vágta rá Jamie, megfeledkezve az előbbiekről.

Kislisszoltam a spanyolfal mögé, mielőtt bármi egyebet kérdezhetett volna.

A folyosó üres volt, Iannak nyomát sem láttam. Sietnem kellett. Tudtam, hogy már most gyanakszik. Észrevette, hogy észrevettem, milyen esetlen és mesterkélt Trudy magyarázkodása. Valószínűleg nem lesz sokáig távol.

Gyorsan mentem, de nem futottam, ahogy végighaladtam a nagytermen. Céltudatosan, mintha valami dolgom lett volna. Csak páran lézengtek arra - Reid, aki a fürdőszobához vezető folyosó felé tartott; Ruth Ann és Heidi, akik a keleti alagútban álltak meg csevegni; Lily és Wes, nekem háttal, kézen fogva. Senki nem figyelt rám. Magam elé meredtem, mintha nem a déli folyosó lenne a végcélom, amibe az utolsó pillanatban fordultam be.

Amint a folyosó koromsötétje vett körül, felgyorsítottam, és végigszaladtam az ismerős útvonalon.

Valami ösztön azt súgta nekem, hogy ez ugyanaz a dolog - hogy ugyanaz történt, mint amikor Jared és a többiek a legutóbbi alkalommal jöttek vissza a beszerző körútról, és mindenki szomorú volt, Doki berúgott, és senki nem válaszolt a kérdéseimre. Megint ugyanarról volt szó, bármi is legyen az, amiről nem szabad tudomást szereznem. Amit nem akarok tudni Ian szerint. Ettől borsózni kezdett a hátam. Talán *tényleg* nem akartam tudni.

Dehogynem. Mindketten tudni akarjuk.

Én félek.

Én is.

Amilyen halkan csak tudtam, végigfutottam a sötét alagúton.

40. Borzalom

Amikor meghallottam a hangokat, lelassítottam. Még nem jártam elég közel a kórteremhez ahhoz, hogy Doki legyen az. Mások jöttek visszafele. A hátamat a sziklafalnak nyomtam, és olyan halkan lopakodtam előre, ahogy csak tudtam. A légzésem egyenetlen volt a futástól. A számra nyomtam a kezem, hogy elfojtsam a hangját.

- ...hogy miért nem hagyjuk abba - panaszkodott valaki.

Nem voltam benne biztos, kinek a hangja lehet, Olyasvalakié, akit nem ismerek jól. Talán Violettáé? Ugyanolyan elkeseredett volt, mint amilyen a többieké a múltkor. Ez minden kételyt kiölt belőlem, hogy esetleg tévedek.

- Doki nem is akarta. Most Jared ötlete volt.

Ezúttal biztos voltam benne, hogy ezt Geoffrey mondta, bár a hangja egy kicsit másként csengett az elfojtott undortól. Persze Geoffrey is ott volt Trudyval a beszerző körúton. Ők mindent együtt csinálnak.

- Azt hittem, ő ellenezte a legjobban az ilyesmit.

Ez Travis lehetett.

- Most már... motiváltabb - válaszolta Geoffrey. Csendesen beszélt, de éreztem, hogy mérges valamiért.

Csak tizenöt centire mentek el mellettem. Én, még mindig a falhoz lapulva, megmerevedtem, és visszatartottam a lélegzetem.

- Szerintem ez beteges - motyogta Violetta. - Gusztustalan. Soha nem fog sikerülni.

Lassan sétáltak, a lábuk elnehezedett a bánattól.

Senki nem válaszolt. Senki nem szólalt meg ezután a fülem hallatára. Vártam, amíg el nem halkultak a lépteik, de azt nem voltam képes kivárni, hogy teljesen eltűnjenek. Lehet, hogy Ian máris a nyomomban van.

Amilyen gyorsan csak tudtam, előrekúsztam, majd megint rohanni kezdtem, amikor úgy éreztem, hogy most már szabad.

Az első halvány utalást a nap fényére a kanyargós folyosón láttam bekígyózni magam előtt, és ekkor visszavettem egy kicsit a tempómból, hogy halkabban, de még mindig elég gyorsan tudjak haladni. Tudtam, hogy amint befordulok a fokozatos boltív alatt, belátok majd a bejáraton Doki birodalmába. Végigmentem a kanyaron, a fény egyre erősebbé vált.

Most már óvatosan mozogtam, minden lépésnél ügyeltem arra, hogy halkan tegyem le a lábam. Nagy volt a csend. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy talán tévedtem, és nincs is itt senki. Majd, amikor

megláttam az egyenetlen bejáratot, amely fehér fénynyalábot zúdított a szemközti falra, meghallottam a csendes zokogást is.

Odaosontam lábujjhegyen a bejárat széléhez, és megálltam hallgatózni.

A zokogás folytatódott. Egy másik hang, valami ritmusos puffogás tartott vele.

- Jól van, jól van. - Jeb hangjából vastagon csordult ki az együttérzés. - Semmi baj. Semmi baj, Doki. Ne vedd annyira a lelkedre.

Halk léptek, több emberé, mentek körbe a szobában. Textilsuhogás. Valami súrlódás. Olyan hangja volt, mint amikor takarítanak.

És egy szag, ami nem volt itt korábban. Furcsa... nem teljesen fémes, de nem is másmilyen. Nem volt ismerős - biztos voltam benne, hogy soha nem éreztem korábban -, mégis az a furcsa érzésem támadt, hogy ismernem kellene valahonnan.

Nem mertem befordulni a sarkon.

Mégis, mi a legrosszabb, amit tehetnek velünk? - mutatott rá Mel. *Hogy elküldenek?*

Igazad van.

A dolgok határozottan megváltoztak, ha most már ez volt a legfélelmetesebb dolog, amit az emberektől várhatok.

Vettem egy mély levegőt - közben megint feltűnt az a furcsa, ide nem illő illat - és beóvakodtam a sziklabejáraton a kórterembe.

Senki nem vett észre.

Doki a padlón térdelt, a tenyerébe temetve az arcát, és rázkódott a válla. Jeb hajolt fölé, és veregette a vállát.

Jared és Kyle egy rögtönzött hordágyat terítettek a földre a terem közepén álló két kórtermi ágy egyike mellé. Jared arca kemény volt - amíg távol járt, visszanőtt rá a maszk.

A priccsek nem voltak üresek, mint általában. Mindkettő teljes hosszát kitöltötte valami a sötétzöld takarók alatt. Valami hosszúkás és szabálytalan, ismerős szögekkel és domborulatokkal...

Doki házi készítésű asztala ezeknek a priccseknek a fejrészéhez volt húzva, a legnapfényesebb részre. Az asztalon ezüst csillogott - apró kis szikék, és egy készletnyi antik külsejű orvosi eszköz, aminek a nevét nem ismertem.

De ezeknél is fényesebbek voltak más ezüstszínű dolgok. Vibráló ezüstdarabok, kicsavart, megkínzott darabokban végig az asztalon... apró, kirángatott ezüst csápok, meztelenül és szétroncsoltan... ezüst tócsák szétkenve az asztalon, a takarókon, a falakon...

A helyiség csendjét az én sikolyom verte fel. Az egész *helyiség* felneszelt. Felkavarodott és megrázkódott a zajra, és olyan örvénylésbe fogott körülöttem, hogy nem találtam a kijáratot. A falak, az ezüstfoltos falak meredeztek előttem és zárták el a menekülési útvonalat, bármelyik irányba is fordultam.

Valaki a nevemet kiáltotta, de nem hallottam, kinek a hangja volt az. A sikoly túl hangos volt. Hasogatni kezdett tőle a fejem. A kőfal, amiből ezüst ömlött, belém csapódott, és leestem a földre. Erős kezek tartottak ott.

- Doki, segíts!

- Mi baja van?

- Rohama van?

- Mit látott?

- Semmit - semmit. A testek le voltak takarva!

Hazugság! A testek rémisztően fedetlenek voltak, ocsmány pózokba csavarodtak a csillogó asztalon szerteszórva. Megcsonkított, feldarabolt, megkínzott testek, groteszk cafatokban...

Tisztán láttam a fejletlen csápokat, amelyek még mindig ott lógtak egy gyermek megcsonkított elülső szegmensén. Egy gyermekén! Egy kisbabáén! Egy kisbabáén, aminek megcsonkított testrészeit nemtörődöm módon szétdobálták a saját vérével szennyezett asztalon...

A gyomrom ugyanúgy kavargott, mint a falak, és gyomorsav kezdett felkúszni a nyelőcsövemben.

- Vanda? Hallasz engem?

- Magánál van?

- Szerintem hányni fog.

Az utolsó hangnak volt igaza. Erős kezek tartották a fejem, miközben a gyomorsav megállíthatatlanul kitört belőlem.

- Mit csináljunk, Doki?

- Tartsátok meg - ne hagyjátok, hogy megsebezze magát.

Köhögtem, és hánykolódni kezdtem, hogy kiszabaduljak. A torkom kitisztult.

- Engedjetek el! - sikerült végül kinyögnöm. A szavak torzán buktak ki a számon. - Hagyjatok békén! Menjetek innen, ti szörnyetegek! Gyilkosok!

Megint sikoltozni kezdtem magamban, és megpróbáltam lerázni a kezeket, amelyek lefogtak.

- Nyugodj meg, Vanda! Csitt! Semmi baj! - Ez Jared hangja volt. De most az egyszer nem számított, hogy Jaredről van szó.

- Szörnyeteg! - üvöltöttem az arcába.

- Hisztérikus - közölte vele Doki. - Várj egy kicsit.

Egy erőteljes, csípős pofon landolt az arcomon.

Valaki felhőkölt, egy kicsit távolabb.

- *Mit művelsz?!* - bömbölte Ian.

- Rohama van, vagy valami hasonló, Ian. Doki megpróbálja stabilizálni.

Csengett a fülem, de nem a pofontól. A szagtól - az ezüst vér szagától, ami a falakról csorgott - a lelkek vérének szagától. A helyiség úgy hányta-vetette magát körülöttem, mintha élne. A fény furcsa mintázatokba csavarodott... a múltam szörnyetegeinek alakját vette fel. Egy Keselyű terjesztette szét a szárnyait... egy karmos fenevad kapott felém a markával... Doki nyúlt felém mosolyogva, az ujja hegyéből csorgott az ezüst?

A szoba még egyszer, lassan megfordult velem, majd elsötétült.

* * *

Nem sokáig maradtam öntudatlan. Csak pár perc múlhatott el, és kitisztult a fejem. Túlságosan is; azt kívántam, bár tovább maradhattam volna eszméletlen.

Mozogtam, előre-hátra ringatóztam, de túl sötét volt ahhoz, hogy lássak. A rettenetes szag szerencsére eltűnt. A barlangrendszer áporodott, párás levegője olyan volt, mint a parfüm.

Az érzés, hogy valaki visz, valaki átölel, ismerős volt. Miután Kyle megsebesített, egy hétig nagyon sok helyre Ian karjaiban mentem.

- ...gondoltam, hogy már biztos kitalálta, mi folyik itt. Úgy néz ki, tévedtem - dünnyögte Jared.

- Szerinted ez történt? - Ian hangja keményen csengett a néma folyosón. - Szerinted attól ijedt meg, hogy Doki megpróbálta kivenni azokat a lelkeket? Szerinted önmagát félti?

Jared egy másodpercnyi szünet után válaszolt. - Szerinted nem?

Ian valami torokhangot adott ki. - Nem. Szerintem nem. Bármennyire is felháborítónak *tartom*, hogy újabb... áldozatokat hozol Dokinak, ráadásul *most!* Bár nekem hánynom kell ettől, Vandát nem ez izgatja. Hogy lehetsz ilyen vak? Ennyire nem tudod elképzelni, milyen lehetett ott bent neki?

- Biztos vagyok benne, hogy letakartuk a holttesteket, mielőtt...

- Nem *azokat* a holttesteket, Jared. Ó, persze, biztos, hogy Vandát egy emberi tetem is felizgatná - ő olyan finom lelkű; a durva események és a halál nem illenek a világába. De gondolj bele, mit jelenthettek számára azok a dolgok az asztalon.

Jarednek ez egy újabb másodpercébe telt. - Ó.

- Igen. Ha én vagy te sétáltunk volna be egy emberi boncolásra, ahol letépett testrészek vannak, és mindent vér borít, akkor éreznénk magunkat ugyanilyen rosszul, mint most ő. Már mindannyian láttunk ilyet - már az invázió előtt is, például horrorfilmekben. Lefogadom, hogy Vanda eddig soha nem találkozott ilyesmivel életében.

Megint kezdtem rosszul lenni. Ian szavai visszahozták az egészet. A látványt. A szagot.

- Hadd menjek - suttogtam. - Tegyél le.

- Nem akartalak felébreszteni. Ne haragudj. - Az utolsó szavak hevesek voltak, sokkal több mindenért kért velük bocsánatot, mint hogy felébresztett.

- Hadd menjek.

- Nem vagy jól. Elviszlek a szobádba.

- Ne. Tegyél le.

- Vanda...

- Most azonnal! - kiáltottam. Ellöktem magamat a mellkasától, egyúttal szabaddá tettem a lábaimat is. A vergődésem elszántsága meglepte Ian. Elvesztette rajtam a fogást, és félig guggolva a padlóra estem.

Felpattantam, és már szaladtam is.

- Vanda!

- Hadd menjen.

- Vedd le rólam a kezed. Vanda, gyere vissza!

Úgy hangzott, mintha birkózni kezdtek volna mögöttem, de nem lassítottam le. Hát persze, hogy verekszenek. Elvégre emberek. Élvezetüket lelik a durva dolgokban.

Nem álltam meg, amikor visszaértem a fénybe. Végigsprinteltem a nagytermen, anélkül, hogy bármelyik szörnyetegre is ránéztem volna, aki ott volt. Éreztem magamon a tekintetüket, de nem érdekelt.

Az sem érdekelt, hogy hol lyukadok ki. Csak olyan hely legyen, ahol egyedült tudok lenni. Kihagytam azokat az alagutakat, amelyek előtt emberek ácsorogtak, és berohantam az első üres járatba, ami szembejött.

Ismét a keleti folyosón találtam magam. Ezen a napon most rohantam végig másodszor ezen az úton. Legutóbb örömmel, most kétségbeesve. Nehéz volt visszaemlékezni, hogy éreztem magam délután, amikor megtudtam, hogy a kintiek hazaértek. Most minden sötétté és gyászossá vált, beleértve a visszatérésüket is. Maguk a sziklák is gonosznak tűntek.

De ez az út jó választás volt. Senkinek nem volt oka arra, hogy idejöjjön, és üresen tátongott.

Az alagút legeslegvégéig rohantam, bele az üres tornaterem éjsötétjébe. Valóban itt játszottam volna velük, nem is olyan régen? Hittem a mosolynak az arcukon, és nem vettem észre mögötte a szörnyetegeket...

Előrementem, amíg bele nem botlottam a sötét forrás olajos vizébe. Elhátráltam, kinyújtott kézzel keresve a falat. Amikor rátaláltam a szikla durva peremére - érdes volt a tenyerem alatt - bebújtam a kidudorodás alatti mélyedésbe, és összegömbölyödtem ott a földön.

Nem arról volt szó, amit gondoltunk. Doki nem szándékosan bántott bárkit is, csak megpróbálta megmenteni...

TAKARODJ KI A FEJEMBŐL! - üvöltöttem.

Ahogy eltaszítottam magamtól Melanie-t - betömtem a száját, hogy ne kelljen a magyarázkodását hallgatnom -, ráébredtem, milyen gyengévé vált a barátságunk hónapjai alatt. Mennyit engedtem neki. Hogy felbátorítottam.

Most szinte túlságosan is könnyű volt elhallgattatni. Olyan könnyű, amilyennek az elejétől fogva lennie kellett volna.

Magamra maradtam. Csak én léteztem, és a fájdalom, és a borzalom, amitől többé nem menekülhetek. Soha nem lesz már olyan, hogy az a kép nincs a fejemben. Soha nem szabadulhatok tőle. Örökre a részemmé vált.

Nem tudtam, hogy gyászoljak itt. Nem gyászolhatom az emberek szokásai szerint ezeket az elveszett lelkeket, akiknek a nevét sem tudom. A tönkretett gyermeket az asztalon.

Az Origón soha nem került sor arra, hogy gyászoljak. Nem tudom, hogy ott, a fajtám valódi otthonában hogyan csinálják. Úgyhogy végül maradtam a Denevérek módszerénél. Az stílszerűnek tűnt ott, a vaksötétben. A Denevérek hallgatással gyászolnak - azzal, hogy hetekig nem énekelnek, amíg a semmi fájdalma, amit a zene hiánya hagyott bennük, kibírhatatlanabbá nem válik egy lélek elvesztésének fájdalmánál. Ott már elveszítettem valakit. Egy barátot, aki egy szokatlan balesetben halt meg, egy lezuhanó fa miatt a sötétben, és akire túl későn találtak rá ahhoz, hogy ki tudják menteni a gazdateste szétroncsolódott testéből. Felfelé... Spirálozó... Harmónia; ezekkel a szavakkal lehetne lefordítani a nevét erre a nyelvre. Ez így nem teljesen pontos, de nagyjából átadja a jelentést. A barátom halála nem volt borzalmas, csak szomorú. Baleset volt.

A bugyborékoló forrás hangja túl diszharmonikus volt ahhoz, hogy a dalainkra emlékeztessen. Nyugodtan tudtam gyászolni a disszonáns fortyogása mellett.

Szorosan átkaroltam a saját vállam, és gyászolni kezdtem a gyermeket és azt a másik lelket, aki vele halt. A rokonaimat. A családomat. Ha

megtaláltam volna a kijáratot, ha figyelmeztethettem volna a Hajtókat, a maradványaik nem lennének most ott szertedobálva abban a vérmocskos szobában.

Sírni akartam, siratóéneket üvölteni kínomban. De az az emberek szokása. Úgyhogy összezártam az ajkam, és begubóztam a sötétben, magamban tartva a fájdalmamat.

A csendemet, a gyászszertartásomat elvették tőlem.

Beletelt nekik pár órába. Hallottam, hogy keresnek, hallottam a hangjukat visszhangozni és tekeregni a hosszú légalagutakban. Engem hívtak, és választ vártak. Amikor nem kapták meg, lámpákat hoztak. Nem olyan homályos kék lámpásokat, amikkel talán soha nem találtak volna rá a búvóhelyemre itt, ez alatt a rengeteg sötétség alá temetve, hanem élénk, sárga fényű zseblámpákat. A fénypászmák ide-oda sepertek. Még a zseblámpák ellenére sem találtak meg, csak amikor már harmadszor kutatták végig a szobát. Miért nem tudtak egyedül hagyni a gyászomban?

Amikor a zseblámpa sugara végül is felfedett, valaki megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Megtaláltam! Szóljatok a többieknek, hogy jöjjenek vissza! Mégis csak idebent van!

Ismertem a hangot, de most nem rendeltem hozzá nevet, ö is csak egy szörnyeteg.

- Vanda! Vanda! Jól vagy?

Nem emeltem fel a fejem, vagy nyitottam ki a szemem. Gyászoltam.

- Hol van Ian?

- Nem Jamie-t kellene idehoznunk?

- Inkább ne álljon arra a lábára.

Jamie. Megrázkódtam a neve hallatán. Az én Jamie-m. Ő is szörnyeteg. Egy fikarcnyit sem jobb a többieknél. Az én Jamie-m. Fizikai fájdalommal töltött el, ha rágondoltam.

- Hol van Vanda?

- Itt van, Jared. Nem reagál semmire.

- Hozzá sem értünk.

- Gyerünk, add ide azt a lámpát - követelte Jared. - És most mindenki tűnjön el innen. Vészriadó lefújva. Hagyjátok egy kis levegőhöz jutni, jó?

Csoszogás hangzott fel, de nem ment sokkal távolabb.

- Nem vicceltem, emberek. Ez nem segít. Menjetek el. Kifelé.

A csoszogás ezúttal lassabban indult be, de sokkal hatékonyabb volt. Sok ember lépte kezdett elhalkulni, majd tűnt el teljesen.

Jared addig várt, amíg ismét csend nem borult mindenre.

- Hát jó, Vanda, most már csak ketten maradtunk.

Valamiféle válaszra várt.

- Figyelj, biztos vagyok benne, hogy az nagyon... szörnyű lehetett számodra. Nem akartuk, hogy valaha is meglásd. Ne haragudj.

Ne haragudjak? Geoffrey azt mondta, hogy az ő ötlete volt az egész. Ki akart engem vágni, apró cafatokra darabolni, a véremmel fröcskölni össze a falat. Szép sorjában akár egy milliót is lemészárolna belőlem, ha ezáltal visszakaphatná a kedvenc szörnyetegét. Szilánkokra hasítana mindannyiunkat.

Jared nagyon hosszú ideig meg se szólalt, várta, hátha reagálok.

- Úgy tűnik, mintha egyedül akarnál maradni. Rendben van. Távol tartom a többieket, ha ezt szeretnéd.

Nem mozdultam.

Valami hozzáért a vállamhoz. Elrántottam magam, és az érdes falba ütköztem.

- Ne haragudj - motyogta Jared.

Hallottam, hogy feláll, majd a fény - ami vörösen világított a lehunyt szemhéjam mögött - halványulni kezdett, ahogy Jared arrébb ment.

A kijáratnál találkozott valakivel.

- Hol van?

- Egyedül akar lenni. Hagyd.

- Ne állj az utamba még egyszer, Howe.

- Szerinted az a vágya, hogy te vigasztalgasd? Egy ember?

- Én nem vettem részt ebben a...

Jared halkabban válaszolt, de még így is hallottam a visszhangok miatt. - Most nem. De te is közénk tartozol, Ian. Az ellensége vagy. Hallottad, mit mondott odabent? Azt sikoltozta, hogy *szörnyetegek*. Annak lát most minket. Nem akarja, hogy vigasztalgasd.

- Add ide a lámpát.

Nem szólaltak meg többé. Eltelt egy perc, majd meghallottam egy ember lépteit, amint körbemennek a terem szélén. Végül átfutott rajtam a lámpa fénye, és ismét vörös lett a szemhéjam.

Még inkább begubóztam, mert arra számítottam, hogy az illető meg akar majd érinteni.

Valaki halkan felsóhajtott, majd úgy hallottam, leül a sziklára, nem is olyan közel hozzám, mint vártam.

Valami kattant, és eltűnt a fény.

Hosszú ideig vártam a némaságban, hogy megszólal, de éppen olyan csendben volt, mint én.

Végül feladtam a várakozást és visszatértem a gyászoláshoz. Ian nem zavart meg benne. A földben lévő nagy gödör feketeségében ültem, és sirattam az elveszett lelkeket, egy emberrel magam mellett.

41. Enyészet

Ian három napig üldögélt velem a sötétben.

Mindig csak pár rövid percre távozott el, hogy hozzon nekünk enni és inni. Eleinte, velem ellentétben, Ian evett és ivott. Majd amikor rájött, hogy nem étvágytalanság miatt hagyom érintetlenül a tálcámat, ő is beszüntette az evést.

A rövid távolléteit arra használtam fel, hogy kielégítsem azokat a szükségleteimet, amelyeket nem hagyhattam figyelmen kívül, és hálás voltam a büdös forrás közelségéért. Ahogy böjtöltem, ezek a szükségletek szép lassan megszűntek.

Azt nem tudtam megállni, hogy ne aludjak, de nem helyezkedtem kényelembe. Az első napon arra ébredtem, hogy a fejem és a vállam Ian ölében nyugszik. Elrántottam magam, és olyan erősen reszkettem, hogy Ian nem próbálkozott többé ilyesmivel. Ettől fogva mindig a sziklának dőltem ott, ahol éppen ültem, és amikor felébredtem, azonnal néma gombócba gömbölyödtem.

- Kérlek - suttogta Ian a harmadik nap. Legalábbis úgy gondoltam, hogy a harmadik nap lehetett; ezen a sötét, néma helyen sehogy nem lehetett követni az idő múlását. Ez volt az első alkalom, hogy megszólalt.

Tudtam, hogy egy tálca étel van előttem. Ian közelebb tolta, amíg hozzá nem ért a lábamhoz. Elrántottam onnan.

- Kérlek, Vanda. Kérlek, egyél valamit.

A karomra tette a kezét, de gyorsan elhúzta, amikor összerándultam.

- Kérlek, ne gyűlölj. Annyira sajnálom. Ha tudtam volna... Megakadályoztam volna őket. Nem hagyom, hogy még egyszer megtörténjen.

Úgysem tudná megakadályozni őket. Ian egyedül van a többiek ellen. És, ahogy Jared állította, régebben nem is ellenezte a dolgot. Még a legempatikusabb képviselőikre is igaz, hogy az emberek véges együttérzése csak a saját fajtársaikra vonatkozik.

Biztos voltam benne, hogy Doki senkinek nem tudna szánt szándékkal fájdalmat okozni. Abban is kételkedtem, hogy akár végignézni képes lenne ilyesmit, amilyen érző szívű. De ha egy féregről, egy százlábúról van szó? Miért érdekelné egy furcsa, idegen lény kínjai? Miért zavarná, hogy egy

csecsemőt kell legyilkolnia - szép lassan feldarabolnia -, ha annak nincs emberi szája, amivel sikoltozhat?

- El kellett volna mondanom neked - suttogta Ian.

Vajon más lenne a helyzet, ha csak elmondják, és nem pedig a saját szememmel kell látnom a megkínzott maradványokat? - töprengtem. Akkor kevésbé fájna?

- Kérlek, egyél.

Megint csend. Némán üldögéltünk egy ideig, talán egy órán át.

Ian felkelt, és lassan elsétált.

Nem tudtam hova tenni az érzéseimet. Abban a pillanatban gyűlöltem a testet, amibe bezártak. Hogy lehetséges az, hogy mégis elszomorított Ian távozása? Miért fájt, hogy megkaptam a magányt, amire vágytam? Azt szerettem volna, ha visszajön a szörnyeteg, és ez egyszerűen nem volt így rendjén.

Nem maradtam sokáig egyedül. Nem tudom, hogy azért ment-e el Ian, hogy idehívja, vagy Jeb várt arra, hogy Ian távozzon, de felismertem az öregember elgondolkozó fütyörészését, ahogy közeledett a sötétben.

A fütyülés megállapodott tőlem egy méterre, és valami hangosan kattant. Sárga fénysugár égette a szemem. Belepislogtam.

Jeb a világító részével felfelé letette a zseblámpát. Ettől egy fénykör támadt az alacsony mennyezeten, körülöttünk pedig egy szélesebb, szórtabb fénygömb.

Jeb a falnak dőlt mellettem.

- Szóval akkor halálra éhezteted magad? Ez a terved?

A sziklapadlóra meredtem.

Ha őszinte akarok lenni magammal, beismerem, hogy a gyászidőszaknak vége. Megsirattam a halottakat. Nem ismertem a gyermeket és azt a másik lelket a borzalmak termében. Nem vagyok képes a világ végezetéig gyászolni idegeneket. Nem, most már csak dühös voltam.

- Ha meg akarsz halni, van annak könnyebb és gyorsabb módja is.

Mintha én nem tudtam *volna.*

- Akkor adjál oda Dokinak - csikorogtam.

Jeb nem lepődött meg, hogy megszólaltam. Biccentett magában, mintha pontosan tudta volna, hogy ezt fogom mondani.

- Arra számítottál, hogy egyszerűen csak feladjuk, Vándor? - Jeb hangja kemény volt, és szigorúbb, mint amilyennek valaha is hallottam. - Ennél azért erősebb bennünk a túlélési ösztön. Természetes, hogy meg akarjuk találni a módját, hogy szerezhetnénk vissza az elménket. Ez egy szép

napon bármelyikünknek jól jöhet. Olyan sok szerettünket elveszítettük már. És nem könnyű. Doki majdnem belehal minden egyes alkalommal, amikor nem sikerül - te is láttad. De ez a mi valóságunk, Vanda. Ez a mi világunk. Elveszítettünk egy háborút. A kihalás szélén állunk. Megpróbáljuk megmenteni magunkat.

Jeb most először beszélt úgy velem, mint egy lélekkel, és nem úgy, mint egy emberrel. De volt egy olyan érzésem, hogy ez a különbség mindig is nyilvánvaló volt számára. Egyszerűen csak udvarias szörnyeteg volt.

Nem tagadhattam, hogy van igazság és logika abban, amit mond. A sokkhatás elmúlt, és én megint önmagam voltam. Része volt a természetemnek, hogy igazságos legyek.

Ezek közül az emberek közül páran képesek az én nézőpontomból is látni a dolgokat; Ian mindenképpen. Akkor pedig én is átgondolhatom az egészet az ő perspektívájukból. Az emberek szörnyetegek ugyan, de lehet, hogy jogosan teszik, amit tesznek.

Természetes, hogy azt gondolják, erőszakkal kell elérniük, amit akarnak. El sem tudnak képzelni más megoldást. Hát lehet őket hibáztatni, amiért a genetikai programjuk így bekorlátozza a problémamegoldó képességüket?

Megköszörültem a torkom, de a hangom még mindig rekedtes volt a hosszú hallgatástól. - Ha csecsemőket mészároltok le, azzal senkit nem tudtok megmenteni, Jeb. Most már *mindannyian* halottak.

Jeb egy másodpercig hallgatott. - Mi nem tudjuk megkülönböztetni a néped gyermekeit a felnőttektől.

- Tudom, hogy nem.

- A tieid nem kímélték a mi gyermekeinket.

- De nem is kínozták meg őket. Mi soha nem okozunk szándékosan fájdalmat senkinek.

- Sokkal rosszabbat tettetek velük. Eltöröltétek őket.

- Ti mindkettőt megtettétek.

- Igen, valóban - mert muszáj megpróbálnunk. Kénytelenek vagyunk küzdeni. Csak ezt az utat ismerjük. Vagy próbálkozunk, vagy a falnak fordulunk, és várjuk a halált. - Ezzel megemelte az egyik szemöldökét.

Valószínűleg pont valami ilyesminek tűnt az, amit én csináltam.

Felsóhajtottam, és megfogtam a vizesüveget, amit Jeb a lábam mellé rakott. Egyetlen hosszú húzással kiürítettem, majd megint megköszörültem a torkom.

- Így soha nem fog sikerülni, Jeb. Továbbra is apró darabokra vághattok bennünket, de azzal csak egyre több békés teremtményt öltök meg,

mindkét fajból. Mi nem kínzunk meg senkit, nem ölünk szándékosan, de a testünk nem gyenge. Lehet, hogy úgy néznek ki a csápjaink, mintha puha ezüst hajszálak lennének, de erősebbek, mint a ti szerveitek. Ez történik, ugye? Doki feldarabolja az én családomat, mire az ő csápjaik kilyuggatják a tieitek agyát.

- Mint az ementálit - helyeselt Jeb.

Öklendeztem egyet, és megborzongtam, amikor elképzeltem.

- Én is rosszul vagyok tőle - ismerte be Jeb. - Dokit meg teljesen tönkreteszi. Minden egyes alkalommal, amikor azt hiszi, hogy most már megvan, ismét fuccsba megy az egész. Mindent kipróbált, ami eszébe jutott, de nem tudja meg akadályozni, hogy zabkása legyen belőlük. Ti lelkek nem reagáltok a beinjektált kábítószerekre... és a mérgekre sem.

A hangom még érdesebb lett az elszörnyülködéstől. - Hát persze, hogy nem. A mi kémiai felépítésünk egészen más.

- Egyszer úgy tűnt, hogy valamelyik társad kitalálta, mi következik. Mielőtt még Doki kiüthette volna az embert, az ezüst izé széttépte az agyát belülről.

Persze ez nem derült ki, amíg Doki fel nem nyitotta. A pasas egyszerűen csak összeesett.

Ezen meglepődtem, és furcsa módon csodálattal töltött el a dolog. Az a lélek nagyon bátor lehetett. Bennem nem volt meg az erő ahhoz, hogy megtegyem ezt a lépést, még az elején sem, amikor azt hittem, hogy majd kínzással próbálják meg kiszedni belőlem a megoldást. Nem hittem, hogy azt képzelik, saját kezűleg kivághatják maguknak a választ; ez olyan nyilvánvalóan reménytelen próbálkozás lenne, hogy soha fel sem merült bennem.

- Jeb, mi relatíve kicsi lények vagyunk, és teljes mértékben a vonakodó gazdatesteinktől függünk. Nagyon hamar kihaltunk volna, ha nem lenne valamiféle védelmi rendszerünk.

- Nem vitatom, hogy a népednek joga van a védekezéshez. Csak azt akartam mondani, hogy mi viszont küzdeni fogunk, ahogy csak tudunk. Nem az a célunk, hogy bárkit megkínozzunk. Menet közben állítjuk fel a stratégiánkat. De továbbra is *küzdeni fogunk.*

Egymásra néztünk.

- Akkor talán *tényleg* oda kellene adnod Dokinak, hogy daraboljon fel. Mi másra lennék jó?

- Nyugalom, nyugalom. Ne butáskodj, Vanda. Mi, emberek, végső soron azért nem vagyunk ennyire ésszerűek. Sokkal szélesebb skáláján mozgunk a jónak és a rossznak, mint ti. Vagyis hát, leginkább a rossznak...

Erre bólintottam, de Jeb észre sem véve folytatta.

- Számunkra fontos az egyed. Valószínűleg *túlságosan is*, ha már itt tartunk. Szerinted, elméletben hány embert... mondjuk Paige... hány embert áldozna fel, csak hogy Andy életben maradjon? A válasz egyáltalán nem lenne logikus, ha úgy tekintenénk az emberiségre, mint egyenlők társadalmára.

Az, amennyire téged értékelünk itt... hát, az emberiség nézőpontjából tekintve az sem túl logikus. De vannak páran, akik szerint többet érsz, mint egy ember. Be kell ismerjem, én is közéjük tartozom. A barátomként tartalak számon, Vanda. Persze a barátságunknak nincs túl nagy jövője, ha továbbra is gyűlölni fogsz.

- Nem gyűlöllek, Jeb. De...

- Igen?

- Egyszerűen nem tudom, hogy élhetnék itt továbbra is. Úgy semmiképpen, ha a szomszédban a családomat mészárolják közben. Elmenni pedig természetesen nem mehetek. Érted, mire gondolok? Mi más várhatna rám, mint Doki értelmetlen szikéje? - borzongtam meg.

Jeb komoly arccal bólintott. - Hát, ebben igazad van. Nem lenne igazságos, ha arra kérnénk, hogy tűrd el a dolgot.

A gyomrom görcsbe rándult. - Ha már választhatok, akkor szívesebben venném, ha lelőnél, ami azt illeti - suttogtam.

Jeb felnevetett. - Lassítsunk egy kicsit, kedvesem. Senki nem fogja lelőni vagy feldarabolni a barátaimat. Tudom, hogy nem hazudsz, Vanda. Ha azt állítod hogy a mi módszerünk nem működik, akkor át kell gondolnunk a dolgokat Megtiltom a fiúknak, hogy több túszt hozzanak. Azonkívül Doki idegei is cafatokban lógnak. Valószínűleg már nem bírja túl sokáig az ilyesmit.

- De lehet, hogy te hazudsz nekem - emlékeztettem. - Úgysem jönnék rá.

- Akkor kénytelen leszel megbízni bennem. Mert nem vagyok hajlandó lelőni téged. És azt sem hagyom, hogy halálra éheztesd magad. Egyél valamit, kölyök. Ez parancs.

Vettem egy mély levegőt, és megpróbáltam gondolkozni. Nem voltam benne biztos, hogy meg tudunk egyezni. Ebben a testben egyszerűen semmi nem volt logikus. Túlságosan is megszerettem itt az embereket. A barátaim voltak. Szörnyeteg barátok, akiket nem voltam képes a megfelelő megvilágításban látni, amíg elborítanak az érzelmeim.

Jeb megfogott egy vastag szelet kukoricakenyeret, amit teljesen átitatott a becsempészett méz, és a kezembe nyomta.

Teljesen összemaszatolt mindent, ragacsos morzsákba esett szét, amelyek a kezemhez ragadtak. Megint felsóhajtottam, és elkezdtem lenyalogatni őket.

- Ügyes kislány vagy. Majd csak túljutunk ezen a rázós szakaszon. Meglátod, kifekszik majd magukat itt a dolgok. Próbálj optimistán nézni a jövőbe.

- Optimistán - motyogtam teli szájjal, hitetlenkedve rázva a fejem. Csak Jeb...

Ekkor tért vissza Ian. Amikor besétált a fénykörünkbe, és meglátta a kezemben az ételt, az arcán elterülő kifejezéstől megteltem lelkifurdalással. Boldog megkönnyebbülés ömlött el rajta.

Nem, soha nem okoztam fájdalmat szándékosan, de elég mélyen megbántottam Iant azzal, hogy magamnak okoztam fájdalmat. Az emberi életek olyan szorosan összefonódnak. Micsoda dzsumbuj.

- Hát itt vagy, Jeb - szólalt meg Ian visszafogott hangon, miközben leült velünk szemben, egy nagyon kicsit Jebhez közelebb. - Jared úgy gondolta, hogy biztos itt leszel.

Pár centivel közelebb húzódtam hozzá, noha a karom belesajdult a szokatlan erőfeszítésbe, és a kezére tettem az enyémet.

- Ne haragudj - suttogtam.

Ian megfordította a tenyerét, hogy megfoghassa a kezem. - Ne kérj tőlem bocsánatot.

- Tudnom kellett volna, Jebnek igaza van. Természetes, hogy harcoltok. Hogy is hibáztathatnálak ezért titeket?

- De amióta itt vagy, más a helyzet. Abba kellett volna hagynunk.

Pedig az én jelenlétemtől csak még fontosabbá vált a probléma megoldása. Hogy lehetne engem kitépni, Melanie-t pedig megtartani? Hogyan lehetne engem kitörölni, hogy ő visszatérjen?

- Háborúban mindent szabad - dünnyögtem, miközben mosolyogni próbáltam.

Ian erőtlenül visszavigyorgott. - És a szerelemben. Azt kihagytad.

- Jól van, elég - szólt közbe Jeb. - Még nem fejeztem be.

Kíváncsian ránéztem. Mit akarhat még?

- Szóval - vett egy mély levegőt. - Próbálj meg nem kiakadni, jó? - kérte rám nézve.

Én megmerevedtem, és szorosabban kezdtem Ian kezét markolni.

Ian ideges pillantást vetett Jebre.

- El akarod mondani neki? - kérdezte.

- Mi van? - kapkodtam a levegőt. - *Most megint* mi van?

Jeb ismét pókerarcot vágott. - Jamie-ről van szó.

Ez a két szó megint fenekestül felforgatta a világomat.

Három hosszú napon keresztül Vándor voltam, egy lélek az emberek között. Hirtelen megint Vandává változtam, egy nagyon zavart lélekké emberi érzelmekkel, amik túl erősek voltak ahhoz, hogy elbírjak velük.

Talpra ugrottam - Iant is magammal rántottam, úgy szorítottam a tenyerét, mintha satuba rakta volna -, és meginogtam, úgy elszédültem.

- Jaj már. Mondtam neked, hogy ne akadj ki, Vanda. Jamie jól van. Csak nagyon aggódik érted. Hallotta, mi történt, és kérdezősködött felőled. Majd megőrül az aggodalomtól az a kölyök, és nem hinném, hogy ez jót tesz neki. Azért jöttem le, hogy megkérjelek, látogasd meg. De így nem mehetsz oda. Rettenetesen nézel ki. Ettől csak ok nélkül kétségbeesne. Ülj vissza, és egyél még egy kicsit.

- A lába? - tudakoltam.

- Van egy kis fertőzése - motyogta Ian. - Doki ráparancsolt, hogy ne menjen sehova, különben már rég lejött volna, hogy hazavigyen. Ha Jared gyakorlatilag nem fogta volna le, akkor ennek ellenére lejött volna.

Jeb bólintott. - Jared majdnem lejött ide maga, hogy erővel felvigyen, de megkértem, hogy hagyjon előbb engem idejönni és beszélni veled. Nem tett volna jót a gyereknek, ha abban a katatón állapotban lát.

Úgy éreztem, mintha a vérem jeges vízzé változott volna. Biztosan csak képzelődtem.

- És mit csinálnak most vele?

Jeb vállat vont. - Semmit nem lehet csinálni. A kölyök erős, majd leküzdi.

- Semmit nem lehet csinálni? Hogy érted?

- Bakteriális fertőzése van - szólt közbe Ian. - Nincsenek már antibiotikumaink.

- Mert nem is jók azok semmire - a baktériumok okosabbak, mint a gyógyszereitek. Kell, hogy legyen valami jobb, valami más.

- Hát, nincs semmi egyebünk - válaszolta Jeb. - Jamie egészséges kölyök. Csak ki kell futnia magát a betegségnek.

- Ki... kell... futnia - motyogtam utána zavarodottan.

- Egyél valamit - sürgetett Ian. - Megriad, ha így lát.

Megdörzsöltem a szemem, és megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

Jamie beteg. Itt nincs semmi, amivel meg lehetne gyógyítani. Nincs más opció mint megvárni, hogy a test meg tudja-e gyógyítani magát. És ha nem...

- Ne - ziháltam.

Úgy éreztem magam, mintha megint Walter sírjának peremén állnék, és a sötétbe hulló homokot hallgatnám.

- Ne - nyögtem az emlékkel küzdve.

Gépiesen megfordultam, és merev léptekkel a kijárat felé indultam.

- Várj - szólt utánam Ian, de nem húzta vissza a kezem, amit még mindig fogott. Tartotta velem a tempót.

Jeb a másik oldalamon termett, és valamit a szabad kezembe nyomott.

- A kölyökért - kérte.

Beleharaptam, anélkül, hogy éreztem volna az ízét, gondolkodás nélkül elrágtam, és lenyeltem, anélkül, hogy éreztem volna lemenni az ételt.

- Tudtam, hogy túlreagálja - morogta Jeb.

- Akkor meg miért mondtad el neki? - kérdezte Ian dühösen.

Jeb nem válaszolt. Kíváncsi voltam, miért nem. Vajon még annál is rosszabb a helyzet, mint gondoltam?

- A kórházban van? - kérdeztem érzelemmentes, monoton hangon.

- Nem, nem - nyugtatott meg Ian gyorsan. - A szobátokban van.

Nem éreztem a megkönnyebbülést. Túlságosan is lebénultam hozzá.

Akkor is bemennék abba a helyiségbe Jamie-hez, ha még mindig vértől bűzlene.

Nem láttam az ismerős termeket, amiken végigmentem. Alig észleltem, hogy még világos van. Senkinek nem tudtam a szemébe nézni, akik megálltak, hogy megbámuljanak. Csak arra voltam képes, hogy egymás elé rakjam a lábaimat, amíg végre oda nem értünk a folyosóhoz.

Csak páran csoportosultak a hetedik üreg előtt. A selyemparavánt félretolták, és a nyakukat nyújtogatták, hogy be tudjanak nézni Jared szobájába. Mindannyian ismerősek voltak, olyan emberek, akiket a barátaimnak tartottam. És Jamie barátainak. Miért vannak itt? Olyan instabil lenne az állapota, hogy gyakran rá kell nézni?

- Vanda - zihálta valaki. Heidi. - Itt van Vanda.

- Engedjétek át - szólított fel mindenkit Wes. Hátbavágta Jebet. - Szép munka.

Keresztülsétáltam a kis csoporton, anélkül, hogy bárkire ránéztem volna. Kettéváltak előttem, különben nekik mentem volna. Semmire nem tudtam összpontosítani azon kívül, hogy előrehaladjak.

Ragyogó világosság volt a magas üregben. Maga a szoba nem volt zsúfolt. Doki vagy Jared mindenkit kiküldött. Marginálisan észleltem Jaredet, aki a szemben lévő falnak dőlt a háta mögé tett kézzel - abban a pózban, amit csak olyankor szokott felvenni, amikor nagyon aggódott.

Doki az ágy mellett térdelt, amelyen Jamie feküdt, éppen úgy, mint amikor itt hagytam.

Miért is hagytam itt?

Jamie arca kivörösödött és izzadt. A farmerja jobb szárát levágták, és a kötést visszahajtották a sebéről. Nem volt olyan nagy, mint amekkorára számítottam. Nem volt olyan szörnyű, amilyenre számítottam. Csak egy öt centis vágás, sima sebszélekkel. De a sebszélek ijesztően vöröslöttek, és a fiú bőre a seb körül duzzadt volt és fénylett.

- Vanda - lehelte Jamie, amikor meglátott. - Ó, hát jól vagy. Ó. - Ezzel vett egy mély levegőt.

Megbotlottam, és térdre estem mellette, Iant is magammal rántva. Rögtön megérintettem Jamie arcát, és éreztem, hogy ég a bőre a kezem alatt. A könyököm hozzáért Dokiéhoz, de alig vettem észre. Elhúzódott, de nem néztem oda, hogy milyen érzelem tükröződik az arcán, undor vagy bűntudat.

- Jamie, kicsikém, hogy vagy?

- Hülyén érzem magam - vigyorgott. - Egyszerűen hülyén. Hát el tudod ezt hinni? - mutatott a lábára. - Hogy lehetek ilyen szerencsétlen?

Találtam egy nedves rongyot a feje mellett az ágyon, és végigsimítottam vele a homlokán.

- Nem lesz semmi baj - ígértem. Meglepett, hogy milyen harciasan cseng a hangom.

- Hát persze. Semmiség az egész. De Jared nem hagyta, hogy lemenjek és beszéljek veled. - Az arca hirtelen aggodalmassá vált. - Hallottam, hogy... És Vanda, tudod, hogy én...

- Csss. Ne is beszéljünk róla. Ha sejtettem volna, hogy beteg vagy, már sokkal hamarabb itt lettem volna.

- Nem is vagyok igazán beteg. Csak egy hülye fertőzés az egész. De örülök, hogy itt vagy. Nagyon rossz volt, hogy nem tudtam, mi van veled.

Nem tudtam eltüntetni a gombócot a torkomból. Szörnyeteg? Az én Jamie-m? Soha.

- Szóval mesélték, hogy megtanítottad West kesztyűbe dudálni aznap, amikor visszaértünk - váltott témát Jamie fülig érő szájjal. - Ember, bárcsak láthattam volna! Lefogadom, hogy Melanie odáig volt.

- Bizony.

- Jól van? Nem aggódik túlságosan?

- Dehogynem aggódik - motyogtam, miközben úgy néztem a borogatást Jamie homlokán, mintha valaki más keze mozgatná.

Melanie.

Hol van?

Átkutattam a fejem az ismerős hangot keresve. Semmi nem volt benne, csak csend. Miért nincs itt? Jamie bőre izzott, ahol az ujjaim hozzáértek. A tapintása - az egészségtelen hője - fel kellett volna, hogy keltse benne is az általam érzett pániknak legalább egy töredékét.

- Jól vagy? - kérdezte Jamie. - Vanda!

- Én... fáradt vagyok. Jamie, ne haragudj. Én csak... nem vagyok jó passzban.

Jamie figyelmesen végignézett rajtam. - Nem nézel ki túl jól.

Mit tettem?

- Én... nem mosakodtam már egy ideje.

- Figyelj, én jól vagyok. El kellene menned enni valamit. Sápadt vagy.

- Ne aggódj értem.

- Hozok neked ennivalót - ajánlotta fel Ian. - Te éhes vagy, kölyök?

- Öööö... nem igazán.

A tekintetem visszarepült Jamie-re. Jamie mindig éhes volt.

- Küldj valaki mást - kértem Iant, és szorosabban markoltam a kezét.

- Semmi gond. - Az arca sima maradt, de észrevettem rajta a meglepődést és az aggodalmat. - Wes, hoznál valamit enni? Jamie-nek is. Biztos vagyok benne, hogy mire megjárod, visszatér az étvágya.

Végigmértem Jamie arcát. Piros volt, de a szeme még mindig csillogott. Ha pár percre itt hagyom, nem lesz semmi baja.

- Jamie, nem baj, ha elmegyek és lemosom az arcom? Olyan... szutykosnak érzem magam.

Jamie összevonta a szemöldökét a hamisan csengő hangomra. - Hát persze, hogy nem.

Amikor felálltam, Iant is magammal húztam. - Mindjárt jövök. Ezúttal tényleg.

Jamie elmosolyodott a gyenge poénon.

Valaki más tekintetét is magamon éreztem, amikor kimentem a szobából. Vagy Jaredét, vagy Dokiét, nem tudom. Nem is érdekelt.

Most már csak Jeb állt még mindig a folyosón; a többiek eltűntek, talán megnyugodtak, hogy Jamie rendbe fog jönni. Jeb feje oldalra billent, kíváncsian, ahogy megpróbálta kitalálni, mire készülök. Meglepte, hogy ilyen hamar és ilyen váratlanul otthagyom Jamie-t. Ő is kihallotta a színlelést a magyarázatomból.

Elsiettem a kutató pillantása elől, és Iant is magam után vonszoltam.

Végigrángattam Iant a csomópontig, ahonnan a hálófolyosók nyíltak. Ott ahelyett, hogy a nagyterem felé vettem volna az irányt, egy másik,

véletlenszerűen kiválasztott folyosóba húztam be Iant. Nem volt benne senki.

- Vanda, mit...

- A segítségedre van szükségem, Ian. - A hangom feszült volt, őrjöngő.

- Bármiben segítek. Ezt te is tudod.

Odahúztam a kezét az arcom két oldalára, és a szemébe néztem. Alig láttam egy csillanásnyi kéket a sötétben.

- Muszáj megcsókolnod, Ian. Kérlek.

42. Kényszer

Ian álla leesett. - Te... mi?

- Majd megmagyarázom. Tudom, hogy ez nem igazságos veled szemben, de... kérlek. Csak csókolj meg.

- És nem fog zavarni? Mel nem fog felháborodni?

- Ian! - sürgettem. - Kérlek!

Ian még mindig összezavarodva a csípőmre tette a kezét, és a testéhez húzta az enyémet. Az arca olyan aggodalmas volt, hogy kételkedni kezdtem abban, hogy egyáltalán sikerülni fog. Nekem nem igazán volt szükségem a romantikára, de talán neki igen.

Automatikusan lehunyta a szemét, ahogy az arca felém hajolt. A szája finoman az enyémhez ért egy pillanatra, majd visszahúzódott, hogy ugyanazzal az aggodalmas arckifejezéssel rám nézzen.

Semmi.

- Ne, Ian. *Igazából* csókolj meg. Mintha... mintha arra utaznál, hogy pofon vágjanak. Érted?

- Nem. Mi a baj? Először mondd el.

A nyaka köré fontam a karom. Furcsa volt; egyáltalán nem tudtam, hogy kell ezt jól csinálni. Lábujjhegyre álltam, ugyanakkor lehúztam a fejét, hogy elérjem az ajkammal az övét.

Ez nem működne egy másik fajjal. Egy másik elmét nem gyűrne maga alá ilyen könnyedén a teste. A többi fajnak sokkal inkább helyén vannak a prioritásai. De Ian ember volt, és a teste válaszolt.

A szájára tapasztottam az enyémet, és még szorosabban átöleltem a nyakát, amikor ösztönösen megpróbált eltolni. Visszaemlékeztem, hogy mozgott korábban az ajka az enyémmel, és megpróbáltam leutánozni azokat a mozdulatokat. A szája az enyémmel együtt nyílt ki, és

megéreztem a siker különös izgalmát. A fogam közé vettem az alsó ajkát, és hallottam, amint egy mély, vad hang tör fel Ian torkából a meglepetéstől.

És egyszer csak már nem kellett nekem erőltetnem a dolgot. Ian egyik keze csapdába ejtette az arcomat, a másik pedig a hátam aljára simult, és olyan szorosan ölelt magához, hogy nem volt könnyű levegőt préselnem az összenyomott tüdőmbe. Ziháltam, de Ian is. A lélegzete az enyémbe keveredett. Éreztem, hogy a sziklafal a hátamhoz ér, nekinyomódik. Ian arra használta, hogy még jobban magához szoríthasson. Nem volt olyan testrészem, ami ne forrott volna az övéhez.

Csak ketten voltunk, és olyan közel, hogy talán már nem is kettőnek számítottunk.

Csak mi.

Senki más.

Egyedül.

Ian megérezte, amikor feladtam. Valószínűleg számított rá - mégsem annyira a teste irányította, mint hittem. Azonnal visszakozott, amint elengedték a karjaim, de az arcát az enyém mellett tartotta, az orra hegye hozzáért az én orrom hegyéhez.

Leengedtem a karom, Ian pedig mély levegőt vett. Lassan ellazult mindkét keze, majd könnyedén a vállamra tette őket.

- Magyarázd meg - kérte.

- Nincs itt - suttogtam, még mindig zihálva. - Nem találom. Még most sem.

- Melanie-t?

- Nem hallom egyáltalán! Ian, hogy mehetek így vissza Jamie-hez? Tudni fogja, hogy hazudok! Hogy mondhatnám meg neki most, hogy elveszítettem a nővérét? Ian, Jamie rosszul van! Nem árulhatom el neki! Csak elkeseríteném, és még nehezebben gyógyulna meg! Én...

Ian ujjai az ajkamra nyomódtak. - Csss, csss. Semmi baj. Gondolkozzunk. Mikor hallottad Melanie-t utoljára?

- Jaj, Ian! Közvetlenül azután, hogy megláttam... a kórházban. Akkor megpróbálta megvédeni őket... én meg rákiabáltam... és... és elüldöztem! Azóta nem hallottam. Egyszerűen nem találom!

- Csss - ismételte meg Ian. - Nyugodj meg. .Minden rendben. Szóval mit akarsz igazából? Tudom, hogy nem szeretnéd felizgatni Jamie-t, de ő ezzel együtt is meg fog gyógyulni. Szóval, vedd figyelembe... nem lenne jobb, neked, ha...

- Nem! Nem törölhetem ki Melanie-t! Nem tehetem, az nem lenne helyes! Akkor én is csak egy szörnyeteg lennék!

- Jól van, jól van! Jól van. Csss. Szóval, meg kell őt találnunk?

Sürgetően bólintottam, és beleütköztem az orrába.

Ian vett egy újabb mély levegőt. - Akkor rajtad... úgy istenigazából felül kellene, hogy kerekedjenek az érzelmeid, ugye?

- Nem tudom, mire gondolsz.

De attól tartottam, hogy mégis.

Iant megcsókolni, az egy dolog - nem is lett volna kimondottan kellemetlen, ha nem őrülök meg közben az aggodalomtól -, de bármi több... részletgazdagabb... Vajon képes lennék...? Mel őrült dühös lenne, ha ilyesmire használnám a testét. Pont ezt kellene tennem, hogy előcsalogassam? De mi a helyzet Iannal? Olyan borzasztóan igazságtalan lenne ez vele szemben.

- Azonnal visszajövök - ígérte Ian. - Maradj itt.

A nyomaték kedvéért a falnak támasztott, majd visszabújt a folyosóra.

Nehéz volt szót fogadni. Követni akartam, hogy megnézzem, hova megy és mit csinál. Ezt meg kellene beszélnünk... át kellene gondolnom. De nem volt erre időm. Jamie várt, olyan kérdésekkel, amikre nem felelhetek hazugsággal. Nem, nem is rám várt, hanem Melanie-ra. Hogy tehettem ilyet? Mi van, ha Melanie végleg eltűnt?

Mel, Mel, Mel gyere vissza! Melanie, Jamie-nek szüksége van rád! Nem rám, rád! Beteg, Mel. Mel, hallasz? Jamie beteg.

Magamhoz beszéltem. Nem hallottak meg.

Remegett a kezem a félelemtől és a stressztől. Nem leszek képes sokáig várni. Úgy éreztem, egyre csak feszít az aggodalom, amíg végül majd szét nem robbanok tőle.

Végül lépteket hallottam. És hangokat. Ian nem egyedül jött. Értetlenül várakoztam.

- Gondolj rá úgy, mint egy... kísérletre - ajánlotta Ian.

- Megőrültél? - válaszolta Jared. - Ez valami beteg vicc?

A gyomrom a padlóig zuhant.

Hogy felülkerekedjenek rajtam az érzelmeim. Szóval *erre* gondolt.

Égett a vér az arcomban, ugyanolyan forrón, mint Jamie láza. Mit csinált velem Ian? El akartam futni, elbújni valami jobb helyen, mint az utolsó rejtekhelyem, valahol, ahol soha, soha nem találnak rám, akárhány zseblámpát is hoznak. De remegett a lábam, és moccanni sem bírtam.

Ian és Jared már feltűnt a teremnél, ott, ahol az alagutak összefutottak. Ian arca érzelemmentes volt; az egyik kezét Jared vállán tartotta, ahogy vezette, már-már taszigálta előre. Jared haragosan és kétkedve bámult Ian arcába.

- Itt át - biztatta Ian, felém húzva Jaredet. Én háttal a falnak lapultam.

Jared meglátott, észrevette, milyen rémült arcot vágok, és megállt.

- Vanda, miről van szó?

Egyetlen, szemrehányástól égő pillantást vetettem Ianra, majd megpróbáltam állni Jared tekintetét. Nem sikerült. Lesütöttem a szemem.

- Elveszítettem Melanie-t- suttogtam.

- *Elveszítetted!*

Kétségbeesetten bólintottam.

Jared hangja kemény volt és dühös. - Hogyan?

- Nem vagyok benne biztos. Elhallgattattam... de mindig vissza szokott jönni... régebben mindig így volt... most nem hallom... Jamie pedig...

- Eltűnt? - csendült ki Jared hangjából az elfojtott kín.

- Nem tudom. Nem találom.

Mély levegő. - Miért gondolja Ian, hogy meg kell, hogy csókoljalak?

- Nem *engem* - válaszoltam olyan elhaló hangon, hogy önmagamat is alig hallottam. - Melanie-t. Semmi nem zaklatta fel úgy, mint amikor megcsókoltál minket... a múltkor. Semmi nem hozta annyira elő. Talán... Nem. Nem muszáj. Majd megkeresem egyedül.

Még mindig Jared lábán tartottam a tekintetem, úgyhogy láttam, hogy felém lép.

- Szerinted, ha megcsókolom...?

Még bólintani sem tudtam. Nyelni próbáltam.

Ismerős kezek simított végig a nyakamon, mindkét oldalt lecsúszva a vállamra. Olyan hangosan dobogott a szívem, hogy Jared is meghallhatta.

Nagyon szégyelltem magam, amiért arra kényszerítem, hogy megérintsen. Mi van, ha azt hiszi, hogy trükk az egész - az én ötletem, nem Iané?

Kíváncsi voltam, hogy Ian még mindig ott áll és néz-e bennünket. Mennyire fájhat ez neki?

Az egyik kéz folytatta útját, ahogy vártam, le a karomon, a csuklómig, lángoló ösvényt hagyva maga mögött. A másik, mint azt előre tudtam, az államat emelte meg.

Az arca az enyémhez nyomódott, a bőröm lángolni kezdett, ahol hozzám ért, és Jared a fülembe suttogott.

- Melanie, tudom, hogy ott vagy. Gyere vissza hozzám.

Az arca lassan hátracsúszott, és az álla megfordult, amíg a szája rá nem talált az enyémre.

Próbált gyengéden csókolni. Egyértelműen éreztem, hogy megpróbálta. De ebbéli szándéka füstbe ment, mint korábban is.

Mindenhol tűz volt, mert *ő* volt mindenhol. A keze feltérképezte a bőrömet, és megégette, ahol járt. Az ajka megkóstolta az arcom minden négyzetcentiméterét. Ezúttal keményebben csapódtam neki a sziklafalnak, de nem fájt. A tűzön kívül semmit nem éreztem.

A kezeim összefonódtak a hajában, és úgy feszültek meg rajta, mintha lehetséges lett volna még közelebb húznom magamhoz. A lábamat a falnak támaszkodva összekulcsoltam a dereka körül. A nyelve az enyémmel mozdult, és nem volt olyan szeglete az elmémnek, amit ne támadott volna meg az őrült vágy, ami elborított.

Jared kiszabadította a száját, és megint a fülemhez nyomta az ajkait.

- Melanie Stryder! - csengett hangosan a fülemben a már-már üvöltő hangerejű morgás. - Nem hagyhatsz itt engem. Hát nem szeretsz? Bizonyítsd be! *Bizonyítsd be!* A pokolba is, Mel! Azonnal gyere vissza.

Ezzel megint letámadtak az ajkai.

Áááááá, nyögte Melanie erőtlenül a fejemben.

Nem tudtam arra koncentrálni, hogy üdvözöljem. Lángoltam.

A tűz elérte azt a távoli sarkot, ahol Melanie vegetált szinte már élettelenül.

A kezem ökölbe szorult Jared ingén, és megemelte. Ez nem az én ötletem volt; nem én utasítottam rá. Jared tenyere a hátam bőrén izzott.

Jared? - suttogta Melanie. Megpróbálta elhelyezni magát térben és időben, de a közös elménk nem volt erre képes.

Jared hasizmait éreztem a tenyerem alatt, a kezem belecsapódott negatív térbe kettőnk között.

Mi? Hol... - erőlködött Melanie.

Eltéptem magam Jared szájától, hogy levegőt vegyek, mire izzó ajka lefelé indult a torkomon. Én a hajába temettem az arcom és beszívtam az illatát.

Jared! Jared! NE!

Hagytam, hogy Melanie beleáramoljon a karomba, mert tudtam, hogy ez volt a célom, bár most már alig voltam képes odafigyelni erre. A kezünk Jared hasán keménnyé vált, dühössé. A körmeink végigszántottak a bőrén, és olyan erősen lökték el, ahogy csak tudták.

- NE! - kiabálta Melanie az ajkamon keresztül.

Jared elkapta Melanie kezét, majd nekitámasztott a falnak, mielőtt eleshettem volna. A testem úgy összezavarodott az ellentétes utasításoktól, hogy összerogytam.

- Mel? Mel!

- Mi a csudát *művelsz?*

Jared felnyögött megkönnyebbülésében. - Tudtam, hogy képes leszel rá! Ó, Mel!

Ezzel megint megcsókolta Melanie-t, megcsókolta az ajkakat, amelyeket most már Mel irányított, és mindketten megéreztük az arcán végigfutó könnyek ízét.

Melanie megharapta.

Jared hátraugrott, én pedig erőtlen kupacban a földre csúsztam.

Jared felnevetett. - Ez az én Melanie-m. Még mindig ott van, Vanda?

- Igen - ziháltam.

Mi a fene, Vanda! - üvöltötte nekem Melanie.

Hol voltál? Tisztában vagy te azzal, hogy mi mindenen kellett keresztülmennem, csak hogy megtaláljalak?

Igen, láttam, mennyire szenvedsz.

Ó, abban nem lesz hiba, ígértem neki. Már éreztem is, hogy kezdődik. Éppen úgy, mint a múltkor...

Melanie olyan gyorsan lapozott végig a gondolataimon, ahogy csak bírt. Jamie?

Ezt próbálom megértetni veled. Szüksége van ránk.

Akkor miért nem vele vagy?

Mert szerintem ő még egy kicsit fiatal ahhoz, hogy az ilyesmit végignézze.

Melanie tovább kutatott a gondolataimban. *Hú, Iant is. Örülök, hogy arról lemaradtam.*

Annyira aggódtam. Nem tudtam, mit tegyek...

Hát, semmi baj. Menjünk.

- Mel? - szólalt meg Jared.

- Itt van. Dühöng. Jamie-t akarja látni.

Jared átkarolt, és felsegített. - Legyél, amilyen dühös csak akarsz lenni, Mel Csak maradj velünk.

Milyen hosszú időre tűntem el?

Csak három napra.

Mel hangja hirtelen elvékonyult. *Hol voltam?*

Nem tudod?

Nem emlékszem... semmire.

Kirázott minket a hideg.

- Jól vagytok? - kérdezte Jared.

- Nagyjából.

- Ő volt az előbb, aki beszélt hozzám... mármint hangosan?

- Igen.

- És most nem tudna... nem tudnád megengedni neki?

Felsóhajtottam. Eleve kimerült voltam. - Megpróbálhatom. - Lehunytam a szemem.

El tudsz menni mellettem? - kérdeztem Melt. *Képes lennél beszélni hozzá?*

Én... Hogyan? Hol?

Megpróbáltam a fejem belső falára tapadni. - Gyere - dünnyögtem. - Erre.

Melanie küszködött, de nem találta az utat.

Jared szája keményen lecsapott az enyémre. A szemem döbbenten felpattant. Jared aranycsillámos szeme is nyitva volt, két centire az enyémtől.

Melanie hátrarántotta a fejünket. - *Ezt azonnal hagyd abba!* Ne nyúlj hozzá!

Jared elmosolyodott, a kis szarkalábak legyezőként terültek szét a szeme körül. - Szia, kicsim.

Ez nem vicces.

Megpróbáltam levegőhöz jutni. - Melanie nem nevet.

Jared a derekamon hagyta a karját. A derekunkon. Kisétáltunk az elágazáshoz, ahol senki nem volt. Ian sem.

- Figyelmeztetlek, Mel - szólt Jared, még mindig széles vigyorral, ugratva. - Jobban teszed, ha itt maradsz. Nem tudom garantálni, hogy mit teszek, vagy nem teszek, csak hogy visszaszerezzelek.

Görcsbe rándult a gyomrom.

Közöld vele, hogy kinyiffantom, ha még egyszer így ér hozzád. De Melanie is csak viccből fenyegetőzött.

- Most éppen az életedet fenyegeti - tájékoztattam Jaredet. - De szerintem csak tréfálkozik.

Jared a megkönnyebbüléstől túláradóan felnevetett. - Te mindig olyan komoly vagy, Vanda.

- A ti vicceitek nem humorosak - dünnyögtem. Szerintem legalábbis.

Jared megint felnevetett.

Ó, szólalt meg Melanie. Te szenvedsz.

Majd megpróbálom eltitkolni Jamie elöl.

Köszönöm, hogy visszahoztál.

Nem foglak kitörölni, Melanie. Sajnálom, hogy ennél többet nem adhatok neked.

Köszönöm.

- Mit mond?

- Mi csak... békülgetünk.

- Miért nem tudott megszólalni akkor, amikor megpróbáltad szóhoz juttatni?

- Nem tudom, Jared. Egyszerűen nincs elég hely mindkettőnk számára. Úgy tűnik, nem tudok teljesen kitérni az útjából... Olyan, mint... nem olyan, mint visszatartani a lélegzeted. Olyan, mintha megpróbálnád felfüggeszteni a szívverésedet. Nem tudok nem létezni. Nem tudom, hogyan kell.

Jared nem válaszolt, és a mellkasom lüktetett a fájdalomtól. Hogy örvendezne, ha sikerülne *megszűnnöm létezni!*

Melanie... nem tagadni akarta ezt, hanem megvigasztalni; éreztem, milyen erőfeszítéssel keresi a szavakat, amelyektől enyhülne a kínom. De nem sikerült megtalálnia őket.

De Ian vigasztalhatatlan lenne. És Jamie is. Jebnek is hiányoznál. Olyan sok barátod van itt...

Köszönöm.

Örültem, hogy ekkorra visszaértünk a szobánkba. Muszáj volt valami másra gondolnom, ha nem akartam sírva fakadni. Nem ez volt a legjobb pillanat az önsajnálatra. Sokkal fontosabb dolgok is voltak, mint a szívem, ami ismét összetört.

43. Őrjöngés

Úgy képzeltem, kívülről olyan mozdulatlannak tűnhetek, mint egy szobor. A karomat összefontam magam előtt, az arcom kifejezéstelen volt, a lélegzetvételem meg sem emelte a mellkasomat.

Belül majd' szétszakadtam, mintha az atomjaim polaritást váltottak volna, és taszítani kezdték volna egymást.

Az, hogy Melanie-t visszahoztam, nem mentette meg Jamie-t. Amit én tenni tudtam, az nem volt elég.

A szobánk előtt zsúfolt volt a folyosó. Jared, Kyle és Ian visszatértek a legutóbbi, kétségbeesett útjukról, de üres kézzel. Egy hűtőládányi jég - ennyit tudtak felmutatni három olyan nap után, aminek során az életüket kockáztatták. Trudy borogatásokat készített és simított Jamie homlokára, tarkójára, a mellkasára.

Még ha a jég csillapította is valamelyest a fékezhetetlenül tomboló lázat, mennyi ideig tart még ki? Egy óráig? Tovább? Kevesebb ideig? Mikor kezd Jamie haldokolni?

Én is szívesen raktam volna rá a jeget, de nem mozdulhattam. Ha megmoccanok, mikroszkopikus darabokra esem.

- Semmi? - dünnyögte Doki. - Megnéztétek a...

- Minden lehetséges helyet - szakította félbe Kyle. - Ez nem olyan, mint a fájdalomcsillapítók és az orvosságok - sokan jó okkal rejtették el azokat. Az antibiotikumok mindig elöl szoktak lenni. És eltűntek, Doki.

Jared csak némán bámulta a kivörösödött gyereket az ágyon.

Ian mellém állt. - Ne nézz így - suttogta. - Ki fog lábalni belőle. Kemény legény.

Nem tudtam válaszolni. Arra sem tudtam igazán odafigyelni, amit mond.

Doki letérdelt Trudy mellé, és lehúzta Jamie állát. Egy csészét belemerített a hűtőláda jeges vizébe, és belecsorgatta Jamie szájába. Mindannyian hallottuk, milyen erőlködve, fájdalmasan nyel. De a szemét nem nyitotta ki.

Úgy éreztem, soha nem leszek képes megmozdulni. Hogy belekövülök a sziklafalba. Kővé akartam válni.

Ha Jamie-nek is ásnak egy gödröt a kihalt sivatagban, engem is bele kell majd tenniük.

Ez nem elég, morogta Melanie.

Én kétségbeestem, ő meg őrjöngött dühében.

Megpróbálták.

A próbálkozás senkin nem segít. Jamie nem fog meghalni. Vissza kell menniük.

Minek? Még ha találnának is antibiotikumot, mennyi az esélye annak, hogy még mindig jó lenne? És amúgy is csak az esetek felében szoktak segíteni. Nem elég jók. Jamie-nek nem a ti orvosságotokra van szüksége. Valami több kell neki. Valami, ami tényleg segít...

A lélegzetvételem felgyorsult és elmélyült, ahogy rám tört a felismerés.

Az én orvosságomra van szüksége, döbbentem rá.

Mellel mindketten meghökkentünk azon, hogy ez milyen nyilvánvaló. Milyen egyszerű.

A sziklaajkaim recsegve szétváltak. - Jamie-nek igazi gyógyszerekre van szüksége. Amiket a lelkek használnak. Olyat kell szereznünk neki.

Doki összevonta a szemöldökét. - Azt se tudjuk, mit csinálnak, hogy működnek.

- Számít az? - Melanie dühének egy része beleszivárgott a hangomba. - Lényeg, hogy működnek. Megmenthetik Jamie-t.

Jared rám meredt. Ian tekintetét is magamon éreztem, Kyle-ét is, és mindenki másét a helyiségben. De csak Jaredet láttam.

- Nem fog sikerülni szereznünk, Vanda - vélte Jeb eleve lemondó hangon. Mint aki feladja. - Csak néptelen helyekre tudunk bejutni. A kórházak mindig tele vannak a tieiddel. Napi huszonnégy órában. Túl sokan figyelnek. Azzal nem segítünk Jamie-n, ha elkapnak minket.

- Na persze - tette hozzá Kyle kemény hangon. - A százlábúak repesnének a boldogságtól, ha meggyógyíthatnák a testét, amikor idekerülnek. Hogy őt is beolvaszthassák. Ezt szeretnéd?

Odafordultam, hogy a nagydarab, rosszindulatúan néző férfira meredjek.

A testem megfeszült, és előrelendült. Ian a vállamra tette a kezét, mintha vissza akarna tartani. Nem hittem, hogy tényleg megütöttem volna Kyle-t, de lehet, hogy tévedtem. Annyira eltávolodtam a normál önmagamtól.

Amikor megszólaltam, a hangom végtelenül monoton volt, teljesen dallamtalan. - Kell lennie megoldásnak.

Jared bólintott. - Talán valami kisebb településen. A puska túl nagy zajt csapna, de ha elegen mennénk ahhoz, hogy túlerőben legyünk, akkor használhatnánk kést is...

- Nem. - A karom leengedtem, az öklöm kinyílt megdöbbenésemben. - Nem. Nem így értettem. Nem úgy, hogy ölni...

Senki se figyelt rám. Jeb Jareddel vitatkozott.

- Nem lehetséges, kölyök. Valaki hívná a Hajtókat. Még ha csak jönnénk és mennénk is futtában, ha ilyesmi történne, rögtön lecsapnának ránk. Az is kétséges, hogy egyáltalán el tudnánk-e menekülni. És utánunk is jönnének...

- Várj. Nem tudnátok...

Még mindig nem figyeltek oda rám.

- Én sem akarom, hogy meghaljon a fiú, de nem kockáztathatjuk mindenki életét egyvalakiért - harciaskodott Kyle. - Időnként meghal itt valaki, ez elő fordul. De nem mehetünk bele őrültségekbe, hogy egy fiút megmentsünk.

Rám tört az indulat, hogy megragadjam a nyakát, és belefojtsam a higgadt szavait. Rám, nem Melanie-ra. *Én* voltam az, aki azt szerette volna, ha ellilul az arca. Melanie ugyanígy érzett, de tisztában voltam vele, hogy az erőszakos gondolatokból mennyi írható az én számlámra.

- Meg kell mentenünk - ismételtem meg, immár hangosabban.

Jeb rám nézett. - Édesem, nem sétálhatunk csak egyszerűen be oda, hogy megkérjük őket.

Ebben a pillanatban egy újabb egyszerű, és nagyon nyilvánvaló tény merült fel bennem.

- Ti nem. De én igen.

A szobát néma csend öntötte el.

Engem lenyűgözött a fejemben formát öltő terv szépsége. A tökéletessége. Leginkább magamhoz és Melanie-hoz beszéltem. Melanie le volt nyűgözve. Ez menni fog. Megmenthetjük Jamie-t.

- Ők nem *gyanakvóak*. Egyáltalán. Még ha rettenetesen is hazudok, akkor sem gyanakodnának rám. Nem figyelnék, hogy hazudok-e. Hát persze, hogy nem. Én közülük való vagyok. Bármit megtennének, hogy segítsenek nekem. Azt mondom majd, hogy hegyet másztam, vagy valami, úgy sérültem meg... Aztán úgy intézem majd, hogy egyedül maradjak, és elrejtek annyi gyógyszert, amennyit csak tudok. Gondoljatok csak bele! Eleget tudnék szerezni ahhoz, hogy mindenki meggyógyuljon itt. Évekre elegendő lenne. És Jamie is rendbe jönne! Miért is nem jutott ez eszembe hamarabb? Talán még Walternek sem lett volna túl késő...

Csillogó tekintettel néztem fel. Egyszerűen annyira tökéletes volt ez a terv!

Olyan tökéletes, olyannyira hibátlan, annyira egyértelmű megoldásnak tűnt számomra, hogy végtelen hosszú időbe telt, amíg felfogtam a körülöttem lévők arckifejezését. Ha Kyle arca nem lett volna annyira árulkodó, akkor még több idő lett volna.

Gyűlölet. Gyanakvás. Félelem.

Még Jeb pókerarca sem volt elég. A szeme résnyire szűkült a bizalmatlanságtól.

Minden arc *nem*-et sugárzott.

Hát megőrültek? Nem értik, hogy ez mindannyiunkon segítene?

Nem hisznek nekem. Azt gondolják, hogy ártani akarok nekik, ártani Jamie-nek!

- Kérem szépen - suttogtam. - Csak így menthetjük meg őt.

- Türelmes volt, mi? - köpött ki Kyle. - Ügyesen kivárta az idejét, nem gondoljátok?

Megint le kellett küzdenem a vágyat, hogy megfojtsam.

- Doki? - folyamodtam hozzá könyörgő hangon.

Nem nézett a szemembe. - Még ha lenne is rá mód, hogy kiengedjünk innen, Vanda... egyszerűen nem bízom olyan gyógyszerekben, amelyeket nem ismerek. Jamie kemény fiú. A szervezete majd leküzdi ezt is...

- Megint kimegyünk majd, Vanda - motyogta Ian. - Találunk valamit. Addig nem jövünk vissza, amíg nem.

- Ez nekem nem elég. - Könnyek gyűltek a szemembe. Arra az egy emberre néztem, akinek talán ugyanakkora volt a fájdalma, mint nekem. - Jared, te tudod. *Tudod*, hogy soha nem tennék semmit, amivel árthatnék Jamie-nek. Tudod, hogy nekem sikerülni fog. Kérlek.

Jared egy hosszú pillanatra a szemembe nézett. Majd körbepillantott a helyiségben, az összes többi arcot is végigmérte. Jebét, Dokiét, Kyle-ét, Ianét, Trudyét. Kint az ajtó túloldalán a néma közönséget, amelynek tagjai ugyanolyan kifejezéssel álltak, mint Kyle: Sharont, Violettát, Lucinát, Reedet, Geoffrey-t, Heath-t, Heidit, Andyt, Aaront, West, Lilyt, Carolt. A barátaimat és az ellenségeimet, akik mind ugyanolyan arcot vágtak, mint Kyle. Átbámult a szomszéd szobába, amit nem láttam. Majd lenézett Jamie-re. Pisszenés sem hallatszott a szobában.

- Nem, Vanda - közölte halkan. - Nem.

A többiek megkönnyebbülten felsóhajtottak.

A térdem bebicsaklott. Előreestem, és kirántottam magam Ian kezei közül, amikor megpróbált visszahúzni. Odakúsztam Jamie-hez, és félrelöktem Trudyt a könyökömmel. A szoba némán figyelt. Levettem a borogatást a fejéről, és újratöltöttem jéggel. Nem néztem azokra, akik tekintetét a bőrömön éreztem. Amúgy sem láttam. Könnyben úszott a szemem.

- Jamie, Jamie, Jamie - vonyítottam. - Jamie, Jamie, Jamie.

Semmire sem voltam képes azon kívül, hogy a nevét zokogom, és újra és újra megérintem a jeges ruhát, arra a pillanatra várva, amikor ki kell cserélni.

Hallottam, ahogy kivonulnak, egyszerre többen. Hallottam, ahogy a leginkább mérges hangjuk elhalkul a folyosón. De a szavaikat nem tudtam kivenni.

Jamie, Jamie, Jamie...

- Jamie, Jamie, Jamie...

Ian letérdelt mellém, amikor a szoba már majdnem kiürült.

- Tudom, hogy nem tennél ilyet... de Vanda, ha megpróbálod, megölnek - suttogta. - Azok után, ami a... kórházban történt. Azt hiszik, jó okod van rá, hogy elpusztíts bennünket... Különben is, Jamie rendbe fog jönni. Bíznod kell benne.

Elfordítottam tőle az arcom, mire elment.

- Ne haragudj, kölyök - motyogta Jeb, miközben ő is távozott.

Jared sem maradt. Nem hallottam, mikor ment ki, de tudtam, hogy nincs már ott. Úgy gondoltam, ez így helyes. Ő nem szereti Jamie-t annyira, mint mi. Ezt bebizonyította. El *kell mennie.*

Doki maradt, és tehetetlenül nézett. Nem viszonoztam a pillantását.

Szép lassan besötétedett, először narancsszínű lett minden, majd szürke. Elolvadt és elfogyott a jég. Jamie szép lassan elevenen elégett a tenyerem alatt.

- Jamie, Jamie, Jamie... - Most már repedtfazék-hangom volt, de nem tudtam abbahagyni. - Jamie, Jamie, Jamie...

Koromsötét lett. Nem láttam Jamie arcát. Vajon éjszaka eltávozik? Lehet hogy utoljára láttam az arcát, az eleven arcát?

A neve most már csak suttogás volt az ajkaimon, elég halk ahhoz, hogy halljam Doki csendes horkolását.

Szünet nélkül húzogattam Jamie testén a langyos rongyot. Az elpárolgó víz egy kicsit lehűtötte a testét. Az izzás lelassult. Kezdtem elhinni, hogy mégsem aznap éjjel hal meg. De nem leszek képes örökre itt tartani. Egyszer csak kicsúszik majd a kezemből. Holnap. Holnapután. És akkor én is meghalok. Nem élem túl Jamie nélkül.

Jamie, Jamie, Jamie, nyögte Melanie.

Jared nem hitt nekünk. A panasz kettőnktől származott. Egyszerre gondoltuk.

Még mindig csend volt. Nem hallottunk semmit. Semmi nem figyelmeztetett.

És akkor Doki hirtelen felkiáltott. A hangja furcsa mód fojtottan szólt, mintha egy párnába kiabálna.

Először nem láttam tisztán a sötétben az alakokat. Doki furcsán rángatózott. És túl nagynak is tűnt - mintha túl sok karja lenne. Rémisztő volt. Jamie mozdulatlan alakja fölé hajoltam, hogy megvédjem attól, ami történik, bármi is legyen az. Nem menekülhetek el, miközben ő védtelenül ott hever. A szívem a bordáimon kalapált.

És akkor lenyugodtak a kapálózó kezek. Megint felhangzott Doki horkolása - ezúttal hangosabban és mélyebben. A földre roskadt, és az alakja kettévált. Egy másik árnyék húzódott el az övétől, és állt fel a sötétben.

- Menjünk - suttogta Jared. - Nincs vesztegetni való időnk.

A szívem kis híján szétrobbant.

Jared *hisz* nekünk.

Talpra ugrottam, ráparancsolva a merev térdemre, hogy egyenesedjen ki. - Mit tettél Dokival?

- Kloroform. Nem tart sokáig.

Gyorsan megfordultam, és a vizet Jamie-re csorgattam, átáztatva a ruháját és a matracot. Meg se moccant. Ez talán hűti majd, amíg Doki fel nem ébred.

- Kövess.

Jared sarkában maradtam. Némán mozdultunk, majdnem közvetlenül egymás mellett, majdnem futva, de csak majdnem. Jared a falnak lapult, úgyhogy én is.

Akkor állt meg, amikor elértük a holdsütötte nagyterem fényét. Kihalt volt és mozdulatlan.

Most először láttam Jaredet tisztán aznap éjjel. Ott volt a vállára vetve a puska, és egy kés az övébe tűzve. Kinyújtotta a kezét, amiben egy hosszúkás sötét rongyot tartott. Rögtön felfogtam, mit akar.

A suttogó szavak sebesen szaladtak ki a számon. - Igen, kösd be a szemem.

Jared bólintott, én meg lehunytam a szemem, miközben ő bekötötte. Amúgy is csukva tartottam volna.

A csomó gyors volt és szoros. Amikor elkészült, gyorsan megperdültem magam körül - egyszer, kétszer...

Jared keze állított meg. - Elég lesz - suttogta. Majd keményebben megfogott, és felhúzott a földről. Meglepetésemben levegő után kezdtem kapkodni, amikor a vállára dobott. Ott rácsuklottam, a fejem és a mellkasom a hátán lógott, a puska mellett. A karjával a mellkasára szorította a lábam, és már neki is indult. Pattogtam, ahogy ment, az arcom minden egyes lépésénél az ingéhez dörzsölődött.

Fogalmam nem volt, merre jártunk; meg se próbáltam kitalálni, kikövetkeztetni vagy megérezni. A lépteire koncentráltam, azt számoltam. Húsz, huszonegy, huszonkettő, huszonhárom...

Éreztem, ahogy megdől, amikor az út lejteni, majd emelkedni kezdett. Megpróbáltam másra gondolni.

Négyszáztizenkettő, négyszáztizenhárom, négyszáztizennégy...

Észrevettem, amikor kiértünk. Megéreztem a sivatag száraz, tiszta fuvallatát. A levegő forró volt, noha már éjfélre járhatott az idő.

Jared lehúzott, és talpra állított.

- Vízszintes a talaj. Mit gondolsz, képes leszel bekötött szemmel futni?

- Igen.

Jared szorosan megmarkolta a könyökömet, és nekilódult, szigorú tempót diktálva. Nem volt könnyű. Újból és újból el kellett kapjon, mielőtt elestem volna. Egy idő után kezdtem hozzászokni, és ügyesebben

egyensúlyoztam az apró gödrökön és bukkanókon. Addig rohantunk, amíg mindketten lihegni nem kezdtünk.

- Ha... elérjük a... terepjárót... meglógtunk.

A terepjárót? Furcsa nosztalgiahullám tört rám. Mel nem látta a terepjárót annak a katasztrofális chicagói útnak az első szakasza óta, és nem tudta, hogy azóta is megvan.

- És ha... nem? - kérdeztem.

- Ha elkapnak... megölnek. Iannak... ebben... igaza volt.

Próbáltam gyorsabban futni. Nem azért, hogy az életemet mentsem - hanem mert csak én tudtam megmenteni Jamie-t. Megint megbotlottam.

- Leveszem a... kötést. Gyorsabb... leszel.

- Biztos?

- Ne nézz... körül. Oké?

- Megígérem.

Jared megrántotta a tarkómon a csomót. Ahogy a rongy leesett a szememről, rögtön a földre szegeztem.

Leírhatatlan volt a különbség. A hold fényesen sütött, és a homok nagyon sima és sápadt volt. Jared leengedte a kezét, és gyorsabban kezdett szaladni. Így már könnyedén tartottam az iramot. A hosszútávfutás nem volt ismeretlen a testem számára. A megszokott tempót vettem fel. Talán nem egészen három perc volt így egy kilométer. Nem tudtam volna sokáig tartani ezt a sebességet de minden erőmet megfeszítettem volna, hogy sikerüljön.

- Hallasz... valamit? - kérdezte Jared.

- Nem.

Jared helyeslően felnyögött.

Azt gondoltam, talán ezért hozta el a puskát. Anélkül nem tudtak messziről elkapni bennünket.

Még körülbelül egy óra volt. Akkor lelassultam, és Jared is. A szám vízért könyörgött.

Végig a földön tartottam a tekintetem, úgyhogy amikor Jared a szemem elé rakta a kezét, megijedtem. Visszahőköltem, Jared pedig sétatempóra fogott minket.

- Most már biztonságban vagyunk. Ott előtted...

A kezét a szememen hagyta, és dél felé húzott. Hallottam, hogy valami visszaveri a lépteink zaját. A sivatag itt nem volt olyan sík.

- Szállj be.

A keze eltűnt.

Majdnem olyan sötét volt, mint amikor még a szememen tartotta. Egy másik barlang. Nem túl mély. Ha megfordulnék, kilátnék belőle. Nem fordultam meg.

A terepjáró orral a sötét rész felé állt. Ugyanúgy nézett ki, mint ahogy emlékeztem rá, erre az általam még soha nem látott járműre. Az ajtaja felett belendültem az anyósülésre.

Jared már ott ült a volán mögött. Előrehajolt, és megint bekötötte a szemem. Én mozdulatlanná merevedtem, hogy könnyebb dolga legyen.

A motor hangja megijesztett. Túl veszélyesnek tűnt. Olyan sok ember volt, aki ha ránk talál, gondot jelentene számunkra.

Rövid ideig hátramenetben haladtunk, majd szél csapott az arcomba. Valami különös zaj hangzott fel a terepjáró mögött, valami olyasmi, amire Melanie nem emlékezett.

- Tucsonba megyünk - tájékoztatott Jared. - Ott soha nem voltunk még beszerző körúton. Túl közel van. De most nincs időnk. Tudom, hol van a kis kórház, a város széle felé.

- Ugye nem a St. Mary's?

Jared kihallotta a riadalmat a hangomból. - Nem, miért?

- Ott ismerek valakit.

Jared egy pillanatra elhallgatott. - Fel fognak ismerni?

- Nem. Senki nem tudja, hogy nézek ki. Nálunk nincsenek... körözvények. Legalábbis nem úgy, mint nálatok.

- Akkor jó.

Ezzel szöget ütött a fejembe, elgondolkoztam azon, hogy nézhetek ki. De még mielőtt szavakba önthettem volna az aggodalmaimat, megfogta a kezem, és belerakott valami nagyon aprót.

- Ez legyen kéznél.

- Mi ez?

- Ha kiszagolják, hogy... velünk vagy, ha esetleg... valaki mást akarnak rakni Mel testébe, vedd a szádba, és keményen harapj rá.

- Méreg?

- Igen.

Ezen egy pillanatra elgondolkoztam. Majd felnevettem; nem tudtam visszafojtani. Az idegeim rojtosak voltak a rettegéstől.

- Ez nem vicc, Vanda - mérgelődött Jared. - Ha nem tudod megtenni, akkor vissza kell vigyelek.

- Nem, nem, meg tudom tenni - próbáltam visszanyerni az önuralmamat. - Ezt biztosan tudom. Éppen ezért nevetek.

Jared hangja nyers volt. - Akkor nem értem a viccet.

- Hát nem érted? A mi fajtánk millióiért nem vagyok képes megtenni. A... saját gyermekeimért. Mindig túlságosan is féltem a végső haláltól. De egy idegen gyerekért képes vagyok rá... - Felnevettem. - Ez olyan logikátlan. De ne aggódj. Meghalnék, ha ezzel megvédhetném Jamie-t.

- Pont ebben bízom.

Egy pillanatra csend lett, majd eszembe jutott, hogy nézek ki.

- Jared, így nem leszek jó. Mármint arra, hogy besétáljak egy kórházba.

- Vannak jobb ruháink eldugva a... kevésbé gyanús járműveinkbe. Most arrafelé tartunk. Még öt perc, és ott vagyunk.

Nem pont erre gondoltam, de igaza volt. Ezek a ruhák nem jók. A többivel még vártam. Először meg kell nézzem magam.

A terepjáró megállt, és Jared lehúzta a szememről a kötést.

- Nem kell a földön tartanod a tekinteted - közölte, amikor automatikusan lesütöttem a szemem. - Itt semmi nincs, ami elárulna bennünket. Felkészültünk arra, hogy esetleg felfedezik ezt a helyet.

Ez nem barlang volt. Hanem sziklaomlás. Pár nagyobb görgeteget gondosan kiástak, és a helyükön sötét lyukak maradtak, amikről senki nem gyanítaná, hogy bármit rejtenének földön és kisebb köveken kívül.

A terepjáró már beparkolt egy szűkebb résbe. Olyan közel állt meg a sziklához, hogy a hátulján kellett kimásznom és leugranom. Valami furcsa volt az ütközőhöz kötve - láncok, és két nagyon koszos ponyvadarab, szakadtak és rongyosak.

- Erre - mutatta Jared, és odavezetett a sötét réshez, ami csak egy kicsit volt alacsonyabb nála. Félreseperte a sötét, koszos színű ponyvát, és belekotort a mögötte tornyosuló halomba. Kihúzott egy puha, tiszta pólót, amin még mindig rajta voltak az árcédulák. Azokat letépte, és odadobta nekem a ruhadarabot Majd addig ásott, amíg rá nem talált egy khakiszínű nadrágra. Ellenőrizte a méretét, majd azt is felém lendítette.

- Vedd fel.

Egy pillanatig haboztam, ő pedig várt, azon töprengve, hogy mi lehet a bajom. Elpirultam, majd hátat fordítottam neki. Átrángattam az elrongyolódott pólómat a fejemen, és olyan gyorsan magamra felvettem a másikat, ahogy csak az ügyetlen ujjaimmal bírtam.

Hallottam, hogy Jared megköszörüli a torkát. - Ó. Én, izé, elmegyek a kocsiért. - A léptei eltávolodtak.

Én lekaptam magamról a viharvert, levágott szárú melegítőt, és felhúztam a vadiúj nadrágot. Furcsa volt megint olyan ruhát viselni, ami illett rám.

A cipőm rossz állapotban volt, de ez nem volt olyan feltűnő. Azonkívül nem olyan egyszerű kényelmes lábbelit találni. Majd úgy teszek, mintha érzelmi kötelék fűzne ehhez a cipőhöz...

Egy újabb motor hangja szólalt meg - halkabb volt, mint a terepjáró. Megfordultam, és egy visszafogott, jellegtelen szedánt láttam, ami az egyik szikla alatti mély árnyékból bukkant elő. Majd odagördült mellém, és ahogy megláttam, hogy simítják el a nehéz ponyvadarabok a keréknyomokat a homokban, rögtön megértettem, mire szolgálnak.

Jared áthajolt, hogy kinyissa az utasülés ajtaját. Egy hátizsák volt a széken. Lapos volt, láthatóan üres. Bólintottam. Igen, erre van szükségem.

- Menjünk.

- Egy pillanat - kértem.

Leguggoltam, hogy megnézzem magam az oldalsó tükörben. Ez így nem jó. Az állig érő hajam az arcomba húztam, de ez nem volt elég. Megérintettem az arcom, és az ajkamba haraptam.

- Jared, nem mehetek be ilyen arccal - mutattam a hosszú, szaggatott sebhelyre a bőrömön.

- Mi van? - értetlenkedett Jared.

- Egy léleknek nincs ilyen sebhelye. Meggyógyították volna. Kíváncsiak lesznek, hol szereztem. Kérdezősködni fognak.

Jared szeme nagyra nyílt, majd összeszűkült. - Talán akkor kellett volna erre gondolnod, mielőtt kicsempésztelek. Ha most visszamegyünk... mindenki azt hiszi, hogy ez csak csel volt, hogy megismerd a kiutat.

- Nem megyünk vissza gyógyszerek nélkül. Az én hangom keményebb volt, mint Jaredé.

Az övé is keményebbé vált, hogy ne maradjon alul. - Akkor szerinted mit tegyünk, Vanda?

- Egy kő kellene - sóhajtottam. - Kénytelen leszel megütni.

44. Gyógyulás

- Vanda...

- Nincs időnk. Megtenném magam, de nem menne abban a szögben. És nincs más megoldás.

- Nem hiszem, hogy... képes leszek rá.

- Még Jamie-ért sem? - Az arcom jobbik felét, ahogy csak tudtam, az utasülés fejtámlájához nyomtam, és lehunytam a szemem.

Jared a kezében fogta az érdes, tégla nagyságú követ, amit találtam. Már öt perce méregette.

- Csak a felső pár réteg bőrt kell lesikerítened. Csak ne látsszon a sebhely, és annyi. Gyerünk már, Jared, igyekeznünk kell. Jamie...

Mondd meg neki, hogy azt üzenem, üssön már. És lehetőleg jó erősen.

- Mel azt mondja, üss már. És csináld elég erősen. Ne kelljen többször próbálkozni.

Csend.

- Csináld már, Jared!

Jared mély levegőt vett, mintha zihálna. Éreztem, hogy megmozdul a levegő, és még jobban összeszorítottam a szemem.

Valami csattant, és puffant - először csak ennyit észleltem, majd elmúlt az ütés okozta sokk, és meg is éreztem.

- Úúú - nyögtem. Eredetileg nem szándékoztam kiadni semmilyen hangot. Tudtam, hogy az csak megnehezítené Jared dolgát. De ebben a testben annyi minden önkéntelenül jött. Könnyek lepték el a szemem, és köhögtem, hogy elrejtsem a sírást. Zúgott a fejem, vibrált a sokktól.

- Vanda? Mel? Ne haragudjatok!

Jared karja körénk fonódott, és a mellkasára vont minket.

- Semmi baj - hüppögtem. - Jól vagyunk. Eltűnt az egész?

Jared keze az államhoz nyúlt, és megfordította a fejem.

- Ááá - hőkölt fel rosszulléttel küzdve. - Leszedtem a fél arcod. Annyira sajnálom.

- Ne, ez jó. Ez jó. Menjünk.

- Ja, igen. - Jared hangja még mindig erőtlen volt, de visszafektetett az ülésembe, gondosan elhelyezett, majd felberregett alattunk az autó.

Jéghideg levegő fújt az arcomba, amitől belém szorult a szusz, úgy csípte a nyers húst. Már el is felejtettem, milyen a légkondicionáló.

Kinyitottam a szemem. Egy sima vízmosáson hajtottunk lefelé - simább volt, mint kellett volna lennie, gondos kezek csinálták ilyenre. Előttünk kígyózott a cserjék között. Nem tudtam nagyon messze követni.

Lehajtottam a napellenzőt és kinyitottam a tükröt. Az árnyékos holdfényben fekete-fehér volt az arcom. Fekete az arcom teljes jobb oldalán, lefolyva az államon, a nyakamra csepegve és az új, tiszta pólóm gallérjára csorogva.

Felkavarodott a gyomrom.

- Szép munka - suttogtam.

- Mennyire fáj?

- Nem nagyon - hazudtam. - Különben is, nem fog sokáig fájni. Milyen messze vagyunk Tucsontól?

Abban a pillanatban értünk oda az aszfaltúthoz. Furcsa, hogy beledobogott a szívem a félelembe, amikor megláttam. Jared a cserjék takarásában megállt. Kiszállt, levette a láncot és a ponyvákat a lökhárítóról, és berakta őket a csomagtartóba. Ezután visszaszállt, és előregurult az autóval, gondosan körbenézve, hogy üres legyen az út. A fényszóró kapcsolója felé nyúlt.

- Várj - suttogtam. Nem tudtam hangosabban beszélni. Olyan kiszolgáltatottnak éreztem magam itt. - Hadd vezessek én.

Jared rám nézett.

- Nem kelthetem azt a benyomást, hogy *gyalog* mentem a kórházba így. Ez túl sok kérdést vetne fel. Nekem kell vezetnem. Te bújj el hátul, és irányíts, hogy merre menjek. Van ott valami, ami alatt elrejtőzhetsz?

- Rendben - válaszolta Jared lassan. Hátramenetbe tette az autót, és visszament vele a sűrűbb bokrok közé. - Rendben. Elbújok. De ha nem oda viszel, ahova mondom...

Ó! Melanie-ba beléhasított a gyanakvása, ahogy belém is.

A hangomban nem csendült érzelem. - Lőj le.

Jared nem válaszolt. Kiszállt, de nem állította le a motort. A pohártartók felett átcsusszantam a vezetőülésre. Hallottam, amint a helyére csattan a csomagtartó teteje.

Jared egy vastag, kockás pléddel a hóna alatt hátramászott a hátsó ülésre.

- Az útnál fordulj balra - utasított.

A kocsinak automata váltója volt, de már nagyon rég nem vezettem, és bizonytalan voltam a kormány mögött. Óvatosan haladtam előre és elégedetten nyugtáztam, emlékszem, hogy kell vezetni. Az autópálya még mindig üres volt. Kikanyarodtam az útra, és a nyílt tér láttán megint zakatolni kezdett a szívem.

- Lámpa - mormogta Jared. A hangja valahonnan lentről jött.

Megkerestem a fényszóró kapcsolóját, és felgyújtottam. Rettentő ragyogónak tűnt.

Nem voltunk messze Tucsontól - sárgás ragyogást láttam az égen. Az előttünk elterülő város visszfényét.

- Vezethetnél egy kicsit gyorsabban.

- Ennyivel szabad.

Jared egy pillanatnyi szünet után válaszolt. - A lelkek nem lépik túl a megengedett sebességet?

Felnevettem. A hangom csak egy cseppet volt hisztérikus. - Mi minden előírást tiszteletben tartunk, a közlekedési szabályokat is.

A fény egyre erősebb lett, önálló, világító pontokra bomlott. Zöld táblák tájékoztattak a lehajtókról.

- Menj az Ina út felé.

Tettem, amire Jared utasított. Halkan beszélt, noha amilyen elzárt helyen voltunk, akár kiabálhattunk is volna.

Nehéz volt ebben az ismeretlen városban lenni. Látni a házakat, a lakásokat és a boltokat a világító felirataikkal. Tudni, hogy körbevettek, és túlerőben vannak. Elképzeltem, milyen lehet ez Jarednek. A hangja csodálatra méltóan nyugodt volt. De ő már csinált ilyet, többször is.

Most már más autók is jártak az úton, de egyik sem került közel hozzánk. Amikor a fényük végigsiklott a szélvédőnkön, összerándultam ijedtemben.

Most ne ess szét, Vanda. Erősnek kell lenned Jamie kedvéért. Nem fog sikerülni a dolog, ha nem szeded össze magad.

Képes leszek rá. Összeszedem magam.

Jamie-re koncentráltam, és a kezem szilárdabban kezdte fogni a kormányt.

Jared végignavigált a legnagyobbrészt alvó városon. A Gyógyító létesítmény egy kisebb központ volt. Valószínűleg régebben is orvosi célokat szolgált - inkább rendelő lehetett, mint kórház. Az üvegezett homlokzaton a legtöbb ablak világított. Láttam egy nőt a recepciónál ülni. Nem nézett fel, amikor feltűnt a fényszóróm. A parkoló legsötétebb sarkába hajtottam.

Belebújtam a hátizsák pántjaiba. Nem volt új, de jó állapotú. Tökéletes. Már csak egyvalami van hátra.

- Add gyorsan ide a kést.

- Vanda... Tudom, hogy szereted Jamie-t, de nem hiszem, hogy képes lennél használni. Nem vagy harcos típus.

- Rajtuk nem is. De kell egy seb.

Jared levegő után kapott. - Már *van* egy sebed. Az bőven elég!

- Olyan kell, mint Jamie-é. Nem tudok túl sokat a gyógyításról. Pontosan látni akarom, mit kell csinálni. Már előbb is megtettem volna, de nem voltam benne biztos, hogy tudok majd úgy vezetni...

- Nem. Még egyszer nem.

- Add már ide. Valaki felfigyel, ha nem megyek be gyorsan.

Jared gyorsan átgondolta a dolgot. Azért ő volt a legjobb, mint Jeb is említette, mert gyorsan átlátta, mit kell tenni, és gyorsan meg is tette. Hallottam a fémes hangot, ahogy a kés kicsusszant a tokjából.

- Óvatosan. Ne legyen túl mély.

- Te akarod megcsinálni?

Jared élesen szippantotta be a levegőt. - Nem.

- Rendben.

Elvettem a ronda kést. Nehéz volt a nyele, és nagyon éles a pengéje; a vége hegyes.

Nem adtam magamnak időt arra, hogy átgondolhassam. Nem akartam esélyt adni annak, hogy gyávának bizonyuljak. A karomat, nem a lábamat - csak ennyi időre haboztam, amíg *ezt* eldöntöttem. A térdem sebhelyes volt. Nem akartam hogy azt is rejtegetnem kelljen.

Kinyújtottam a bal karomat; remegett a kezem. Az ajtónak támasztottam majd elfordítottam a fejem, hogy a fejtámlába haraphassak. Ügyetlenül, de szorosan fogtam a kés nyelét a jobb kezemben. A hegyét az alkarom bőréhez nyomtam, nehogy mellémenjen. Majd lehunytam a szemem.

Jared nagyon zihált. Gyorsan meg kell tennem, különben megakadályozza.

Csak tegyél úgy, mintha egy ásó lenne. És a földbe vágnád bele.

Beledöftem a kést a karomba.

A fejtámla elfojtotta a sikolyomat, de még így is túl hangos volt. A kés kiesett a kezemből - gusztustalan volt, ahogy kifordult az izomból - és a földön pendült meg.

- Vanda - szisszent fel Jared.

Még nem tudtam válaszolni. Megpróbáltam visszanyomni a további feltörni készülő sikolyokat. Jól tettem, hogy nem a vezetés előtt tettem meg.

- Hadd lássam!

- Maradj ott - ziháltam. - Ne mozdulj.

Hallottam, hogy a kérésem ellenére felsuhog mögöttem a pléd. A testemhez szorítottam a bal karom, és a jobbal felrántottam az ajtót. Jared keze végigsimított a hátamon, miközben félig kiestem az autóból. Nem visszatartani akart. Vigasztalni próbált.

- Azonnal jövök - nyögtem ki, majd berúgtam magam mögött az ajtót.

Végigbotorkáltam a parkolón, a hányingerrel és a pánikkal küzdve. Úgy tűnt, ezek kiegyensúlyozzák egymást - megakadályozzák egymást abban, hogy bármelyik átvegye a testem felett az uralmat. A fájdalom nem volt túl erős - vagy lehet, hogy csak már nem éreztem annyira. Kezdtem sokkos

állapotba kerülni. Túl sokfajta fájdalom, túl közel egymáshoz. Valami meleg csorgott végig az ujjamon és csöpögött az aszfaltra. Nem voltam biztos benne, hogy meg tudom mozdítani azokat az ujjaimat. Féltem megpróbálni.

A recepción ülő nő - középkorú, sötét csokoládészín bőrrel és pár ezüst szállal a fekete hajában - talpra ugrott, amikor bevonszoltam magam az automata bejáraton.

- Ó, ne! Ó, te jó ég! - Felkapott egy adóvevőt, és a szavai felerősítve visszhangoztak a plafonról. - Kötő Gyógyító! Jöjjön a recepcióra! Vészhelyzet van.

- Nem. - Megpróbáltam nyugodt hangon beszélni, de egy helyben állva is szédültem. - Jól vagyok. Csak egy kis baleset.

A recepciós lerakta a mikrofont, és odarohant, ahol imbolyogva álltam. A karjával megtámasztotta a derekamat.

- Ó, kedvesem, mi történt magával?

- Olyan figyelmetlen voltam - motyogtam. - Kirándultam... és leestem a szikláról. Éppen... pakolásztam ebéd után. Egy kés volt a kezemben...

A habozó szüneteket a hölgy a sokk számlájára írta. Nem volt gyanú a tekintetében - de vidámság sem, mint Ianéban szokott lenni, amikor hazudok. Csak aggodalom.

- Ó, szegénykém! Mi a neve?

- Üveg Spirál - közöltem vele, a Medvékkel eltöltött időmben megismert egyik falkatársam köznapi csengésű nevét felhasználva.

- Semmi baj, Üveg Spirál. Itt jön a Gyógyító. Mindjárt jobban lesz.

Már egyáltalán nem rettegtem. A kedves modorú hölgy megveregette a hátam. Olyan gyengéd volt, olyan együttérző. Eszébe se jutna bántani.

A Gyógyító egy fiatal lány volt. A haja, a bőre és a szeme mind a barnának ugyanabban az árnyalatában játszott. Ettől szokatlannak tűnt a külseje - monokrómnak. Világosbarna köpenyt viselt, ami csak erősítette ezt a benyomást.

- Hűha - kiáltott fel. - Én Tűzzel Kötő Gyógyító vagyok. Mindjárt kikezelem. Mi történt?

Megint elmeséltem a történetet, miközben a két nő végigvezetett a folyosón, majd be az első ajtón. Lefektettek egy papírral borított ágyra.

A szoba ismerősnek tűnt. Eddig csak egy ilyen helyen jártam, de Melanie gyerekkora tele volt hasonló élményekkel. A dupla szekrények rövid sora, a csap, ahol a Gyógyító megmosta a kezét, a ragyogóan tiszta, fehér falak...

- Kezdjük az elején - ajánlotta Tűzzel Kötő vidáman. Kinyitotta az egyik szekrényt. Megpróbáltam odakoncentrálni, mert tudtam, hogy ez fontos. Fehér hengerek hosszú soraival volt tele. A lány kivette az egyiket, anélkül, hogy keresgélt volna. Tudta, melyiket akarja. Láttam, hogy a kis doboznak valami fel irat van a tetején, de nem tudtam elolvasni. - Egy kis nincs fájdalom biztos segít, nem gondolja?

Megint megláttam a címkét, amikor a gyógyító letekerte a doboz tetejét. Két rövid szó. *Nincs Fájdalom?* Tényleg ez állt volna rajta?

- Nyissa ki a száját, Üveg Spirál.

Engedelmeskedtem. A gyógyító kivett egy kicsi, vékony négyzetet - úgy nézett ki, mintha szalvétából lett volna - és a nyelvemre helyezte. A gyógyszer azonnal felolvadt. Nem volt íze. Automatikusan lenyeltem.

- Jobb? - kérdezte a Gyógyító.

- Igen.

És tényleg jobb lett. Szinte azonnal. A hangom is és a fejem is kitisztult. Minden erőfeszítés nélkül képes voltam koncentrálni. A fájdalom felolvadt a kis négyzettel együtt. Eltűnt. Döbbenten pislogtam.

- Tudom, hogy most jól érzi magát, de kérem, ne mozogjon. A sérüléseit még nem láttam el.

- Természetesen.

- Égszínkék, hozna nekünk egy kis vizet? Úgy látom, kiszáradt a páciens szája.

- Azonnal, Kötő Gyógyító.

Az idősebb nő kiment a szobából.

- Itt is van.

A Gyógyító visszafordult a szekrényekhez, és ezúttal egy másikat nyitott ki. Ez is tele volt kis fehér tartályokkal. Elvette az egyik felsőt, majd egy másikért nyúlt a másik oldalon.

Szinte mintha a kezem alá akarna dolgozni, sorolni kezdte a nevüket, ahogy értük nyúlt.

- Tisztít - kívül és belül... Gyógyít... Hegeszt... És hol van a... ó, Simít. Nem akarjuk, ugye, hogy heges maradjon az a csinos arca.

- Izé... nem.

- Ne aggódjon. Teljesen meg fog gyógyulni.

- Köszönöm.

- Nagyon szívesen.

Fölém hajolt egy újabb fehér hengerrel. Ennek a fedele lepattant, és egy aeroszolos szórófej bukkant ki alóla. A Gyógyító először az alkaromon lévő sebet fújta be a tiszta, szagtalan permettel.

- A Gyógyítás nagyon kielégítő foglalkozás lehet. - Sikerült eltalálnom a hangnemet. Érdeklődő voltam, de nem feltűnően. - A beillesztés óta nem voltam Gyógyító létesítményben. Ez nagyon érdekes.

- Igen, én is szeretem - fújta be az arcomat.

- Most mit csinál?

A Gyógyító elmosolyodott. Valószínűleg nem én voltam az első kíváncsiskodó lélek a praxisában. - Ez a Tisztít. Ez gondoskodik arról, hogy semmi idegen anyag ne maradjon a sebben. Megöl minden mikrobát, ami esetleg fertőzést okozhatna.

- Tisztít - ismételtem meg magamnak.

- És a Belül Tisztít, arra az esetre, ha bármi beszökött volna a szervezetébe - kérem, szívja be.

Már egy másik fehér hengert tartott a kezében, egy keskenyebb palackot, amin nem aerosolos szórófej volt, csak pumpa. A fejem fölé fújt egy permetfelhőt. Szippantottam belőle egyet. Mentolos íze volt.

- Ez pedig a Gyógyít - folytatta Tűzzel Kötő, miközben lecsavarta a soron következő tégely tetejét, ami alatt egy kis cseppentő volt. - Ez elősegíti, hogy a szövetei összeforrjanak, hogy úgy nőjenek, ahogy kell. Ez a legfontosabb. A többi nélkül is elboldogult volna. Ez végzi a munka oroszlánrészét.

Egy kis cseppet cseppentett a tiszta folyadékból a karomon lévő széles sebbe, majd összenyomta a vágás két szélét. Éreztem, hogy hozzám ér, de nem fájt.

- Összeforrasztom, mielőtt folytatjuk - nyitott ki ezúttal egy tubust, és nyomott belőle egy csík sűrű, tiszta zselét az ujjára. - Olyan, mint a ragasztó - magyarázta. - Mindent összetart, és segít, hogy a Gyógyít elvégezze a dolgát. - Egy gyors mozdulattal a karomra kente. - Jó, most már megmozdíthatja. A karja meggyógyult.

Felemeltem, hogy megnézzem. Egy vékony, rózsaszín vonalat láttam a csillogó gél alatt. A vér még mindig ott piroslott a karomon, de már nem folyt sehonnan.

- Legyen szíves, forduljon arccal errefelé. Hmm, úgy nézem, a lehető legrosszabb szögben csapódott a köveknek. Ez nagyon csúnya.

- Igen. Rosszul estem.

- Hát, hála a jó égnek, hogy képes volt elvezetni idáig.

Finoman némi Gyógyítót csepegtetett az arcomra, és szétdörzsölte az ujjával. - Ó, ezt úgy szeretem látni. Már most sokkal jobban néz ki. - Rendben... most a széleken is. - Elmosolyodott magában. - Talán még egy

réteg nem árt. Szeretném, ha teljesen eltűnne. - Még egy percig ügyködött rajta. - Nagyon szép lett.

- Itt van egy kis víz - nyújtotta a poharat az idősebb nő.

- Köszönöm, Égszínkék.

- Szóljon, ha bármi egyébben segíthetek. Ott leszek elöl.

- Köszönöm.

Égszínkék kiment. Kíváncsi voltam, hogy vajon a Virágok Bolygójáról származik-e. A kék virág ritka - lehet, hogy ezért kapta a nevét...

- Most már felülhet. Hogy érzi magát?

Felhúztam magam. - Remekül. - És ez így is volt. Már nagyon régóta nem éreztem magam ilyen egészségesnek. A gyors átmenet a fájdalomból a megkönnyebbülésbe még inkább felerősítette az élményt.

- És ennek így is kell lennie. Hát jó, szórjunk rá egy kis Simítót...

Letekerte az utolsó üvegcse tetejét, és egy kis irizáló port szórt a tenyerébe. Az arcomra lapogatta, majd egy újabb adagot a karomra.

- Ez a vékony vonal a karján mindig megmarad - mondta bocsánatkérően. - Mint az a másik a nyakán. A mélyebb sebeknél... - Vállat vont. Szórakozottan hátrasimította a hajamat a nyakamból, és megvizsgálta a sebhelyem. - Ez szép munka. Ki volt a Gyógyítója?

- Izé... Nap Felé Forduló - nyögtem ki az egyik régi tanítványom nevét. - Ő... a montanai Eurekában dolgozik. Nem szerettem azt a hideget. Leköltöztem délre.

Mennyi hazugság. Az idegességtől görcsbe rándult a gyomrom.

- Én Maine-ben kezdtem - válaszolta a lány, észre sem véve a csalárdságot a hangomban. - Én se szerettem a hideget. Mi a hivatása?

- Én... felszolgáló vagyok. Egy mexikói étteremben... Phoenixben. Szeretem a csípős ételeket.

- Én is. - Nem nézett rám furcsán. Most éppen az arcomat törölgette.

- Nagyon szép. Ne aggódjon, Üveg Spirál. Csodálatosan néz ki az arca.

- Köszönöm, Gyógyító.

- Nincs mit. Szeretne egy kis vizet?

- Igen, ha nem gond. - Megtartóztattam magam. Az nem működne, ha összetörném a poharat, ahogy terveztem. De muszáj volt kiinnom az egészet. Túlságosan ízlett.

- Kér még?

- Én... igen, nagyon örülnék. Köszönöm.

- Rögtön jövök.

Abban a pillanatban, hogy kilépett az ajtón, lecsusszantam a matracról. A papír megcsörrent, ettől mozdulatlanná merevedtem. De a Gyógyító nem

rohant vissza. Csak másodperceim voltak. Égszínkék egy-két perc alatt visszaért. Talán a Gyógyítónak is pont annyi idejébe telik. Talán a hideg, tiszta vizet távolabb tárolják. Talán.

Letéptem a vállamról a hátizsákot, és felrántottam a húzózsinórját. A második szekrénnyel kezdtem. Ott állt halomban a Gyógyít. Az, ami a munka oroszlánrészét végzi. Az egész kupacot felkaptam, és hagytam, hogy halkan a zsákom mélyére zúduljon.

Mit mondok majd, ha rajtakap a Gyógyító? Mit hazudjak neki?

Ezután vettem a kétfajta Gyógyítból az első szekrényből. Ezekből két halom volt, és a második felét is elraktam. Majd a Nincs Fájdalmat, abból mindkét kupacot. Éppen vissza akartam fordulni a Hegesztért, amikor felfigyeltem a következő sor címkéjére.

Lehűt. Lázcsillapító? Nem volt hozzá papír, csak a címke. Elraktam a kupacot. Itt semmi olyasmi nincs, ami árthatna egy emberi testnek. Ebben biztos voltam.

Elvettem az összes Hegesztet, és két tubus Simítot. Nem akartam még többet kockáztatni. Halkan becsuktam a szekrényeket, és visszadugtam a karom a hátizsák pántja alá. Ledőltem a matracra, ami megint recsegni kezdett. Megpróbáltam nyugodtnak tűnni.

A Gyógyító nem jött vissza.

Az órára néztem. Egy perc telt el. Milyen messze lehet a víz?

Két perc.

Három perc.

Vajon neki is éppen olyan nyilvánvaló volt, hogy hazudok, mint nekem?

Verejték kezdett gyöngyözni a homlokomon. Gyorsan letöröltem.

Mi van, ha egy Hajtóval jön vissza?

Eszembe jutott a kis tabletta a zsebemben, és remegni kezdett a kezem. De képes leszek megtenni. Jamie-ért.

Ekkor csendes lépteket hallottam, két pár lábét, amint közelednek a folyosón.

45. Siker

Tűzzel Kötő Gyógyító és Égszínkék együtt sétáltak be az ajtón. A Gyógyító átnyújtott egy pohár vizet. Nem tűnt olyan hidegnek, mint az első adag - az ujjaim ezúttal a félelemtől reszkettek. A sötét bőrű nő is hozott nekem valamit. Egy lapos téglalapot nyújtott át a fogantyújánál fogva.

- Gondoltam, hátha meg szeretné nézni - mosolygott melegen Tűzzel Kötő. Elpárolgott belőlem a feszültség. Nem gyanakvásról vagy félelemről volt szó. Csak egy újabb kedves gesztusról azoktól a lelkektől, aki a gyógyításnak szentelték az életüket.

Égszínkék egy tükröt nyomott a kezembe.

Felemeltem, és megpróbáltam elnyomni a csodálkozó sóhajomat.

Az arcom úgy nézett ki, ahogy San Diegóból emlékeztem rá. Ugyanaz az arcot láttam, amit ott magától értetődőnek tartottam. A bőröm sima volt és hamvas a jobb arccsontom felett. Ha gondosan megvizsgáltam, akkor vettem csak észre, hogy egy kicsit világosabb és rózsaszínűbb rajta a bőr, mint a másik oldalon.

Ez Vándor, a lélek arca volt. Ide tartozott, ebbe a civilizált világba, ahol nincs durvaság és nincsenek rémségek.

Rádöbbentem, hogy miért olyan könnyű hazudni ezeknek a kedves teremtményeknek. Mert velük megtaláltam a hangot, mert értettem a kommunikációs stílusukat és a szabályaikat. A hazugságaim akár igazak is lehetnének... az lenne a helyes, ha igazak lennének. Valami hivatást illene betöltenem valahol, legyen az egy professzori állás az egyetemen, vagy felszolgálás egy étteremben. Békés, könnyű életet kellene éljek, amelynek során szolgálhatnám a magasabb rendű céljainkat.

- Mit szól? - kérdezte a Gyógyító.

- Tökéletesen nézek ki. Köszönöm.

- Örömömre szolgált, hogy meggyógyíthattam.

Megint végignéztem magamon, és most már a nem annyira tökéletes részleteket is észrevettem. A hajam csapzott volt - piszkos, és egyenetlen. Nem fénylett, és erről a házi szappan, illetve a szegényes táplálkozás tehetett. A nyakamon lévő vér nem palástolta a tényt, hogy ott is koszos vagyok.

- Azt hiszem, ideje, hogy befejezzem ezt a túrát. Rám fér, hogy megtisztálkodjak - dünnyögtem.

- Gyakran kirándul?

- Az utóbbi időben minden szabadidőmet ezzel töltöm. Úgy tűnik... nem tudom távol tartani magam a sivatagtól.

- Ez nagyon bátor magától. Én jobban érzem magam a városban.

- Nem bátor vagyok - csak más.

A tükörben a szemem ismerősen mogyoróbarna volt. Sötétszürke a peremén, amit egy mohazöld sáv követett, majd karamellbarna a pupillám körül. Az egész alatt pedig egy halvány ezüst csillanás, ami visszaveri, felerősíti a fényt...

És Jamie? - sürgetett Mel, aki kezdett ideges lenni. Én túlságosan is otthonosan éreztem magam itt. Melanie megértette, miért tetszhet nekem a másik kínálkozó út, és ez megrémítette.

Tudom, ki vagyok, nyugtattam meg.

Pislogtam, majd visszanéztem a mellettem álló barátságos arcokra.

- Köszönöm - hálálkodtam még egyszer a Gyógyítónak. - Azt hiszem, jobb, ha indulok.

- Nagyon későre jár. Alhat itt, ha szeretne.

- Nem vagyok álmos. Én... remekül érzem magam.

A Gyógyító elvigyorodott. - Ez a Nincs Fájdalom műve.

Égszínkék kikísért. A vállamra tette a kezét, amikor kiléptem az ajtón. Gyorsabban kezdett verni a szívem. Észrevette volna, hogy dudorodik a hátizsákom, ami befelé üres volt?

- Legyen óvatosabb, kedvesem - figyelmeztetett, és megveregette a karom.

- Az leszek. Többé nem túrázok éjszaka.

A nő elmosolyodott, és visszament az asztalához.

Visszafogtam magam, miközben átsétáltam a parkolón. Futni akartam. Mi van, ha a Gyógyító belenéz a szekrényeibe? Mikor ébred rá, hogy félig üresek?

Az autó még mindig ott volt, abban a sötét sávban, ami két utcai lámpa fénye között maradt. Üresnek tűnt. A szívem gyorsan és egyenetlenül kezdett verni. Hát persze, hogy üresnek kell tűnnie. Ez volt a lényeg. De a szívem nem nyugodott le, amíg meg nem láttam az alig észrevehető alakot a hátsó ülésen a pokróc alatt.

Kinyitottam az ajtót és az utasülésre raktam a zsákot - ami megnyugtatóan megcsörrent -, mielőtt bemásztam és behúztam magam mögött az ajtót. Nem volt rá okom, hogy lenyomjam az ajtózárat; elcsitítottam magamban a késztetést.

- Jól vagy? - suttogta Jared, amint becsuktam az ajtót. A hangja feszült, ideges szisszenés volt.

- Csss - válaszoltam a lehető legzártabb ajkakkal. - Várj.

Elhúztam a fényes bejárat előtt, és viszonoztam Égszínkék integetését.

- Összebarátkoztatok?

A sötét úton jártunk. Most már senki nem figyelt. Elengedtem magam. Remegni kezdett a kezem. Most már megengedhettem magamnak. Most, hogy sikerrel jártunk.

- Minden lélek barát - világosítottam fel Jaredet normál hangerőn.

- Jól vagy? - ismételte meg a férfi a kérdést.

- Meggyógyultam.
- Hadd nézzem.
Kinyújtottam a bal karom a testem előtt, hogy lássa a vékony halványrózsaszín csíkot.
Jared meglepetten szippantotta be a levegőt.
A takaró felsusogott; Jared felállt, és átmászott előre. Félretolta az útból a hátizsákot, majd az ölébe húzta, és méregetni kezdte a súlyát.
Rám nézett, amikor elmentünk egy utcai lámpa alatt, és felhördült.
- Az arcod!
- Az is meggyógyult. Természetesen.
Jared egyik keze felemelkedett, és bizonytalanul megállt a levegőben. - Fáj?
- Természetesen nem. Olyan, mintha nem is történt volna vele semmi.
Jared ujjai végigsimítottak az új bőrömön. Az megbizsergett - de csak Jared érintésétől. Jared eztán visszatért a feladatunkhoz.
- Nem fogtak gyanút? Nem fogják a Hajtókat hívni?
- Nem. Mondtam neked, hogy nem fognak gyanakodni. Még csak a szememet sem nézték meg. Megsebesültem, úgyhogy elláttak. - Vállat vontam.
- Mit szereztél? - kérdezte Jared, miközben kibontotta a hátizsákom.
- Azt, ami segít majd Jamie-n... ha időben visszaérünk... - Automatikusan a műszerfal órájára pillantottam, annak ellenére, hogy a rajta látható óráknak számomra semmi jelentősége nem volt. - És némi tartalékot. Csak olyasmit hoztam, amit értek.
- Időben vissza fogunk érni - ígérte Jared. Megvizsgálta a fehér dobozkákat. - Simít?
- Arra nincs feltétlenül szükség. De tudom, mire jó, úgyhogy...
Jared bólintott, és tovább kotorászott a zsákban. Elmormolta magában a neveket. - Nincs Fájdalom? Ez hat?
Felnevettem. - Elképesztően. Ha megvágod magad, meg tudom mutatni... Ez vicc volt.
- Tudom.
Jared olyan arckifejezéssel meredt rám, amit nem értettem. Tágra nyílt a szeme, mintha mélyen meglepődött volna valamin.
- Mi van? - *Ennyire* azért nem volt rossz a humorom.
- Megcsináltad. - A hangja telve volt csodálattal.
- Nem erről volt szó?
- De igen, de... azt hiszem, nem igazán bíztam benne, hogy kijutunk.
- Nem? Akkor miért...? Miért hagytad, hogy megpróbáljam?

Jared halkan, félig suttogva válaszolt. - Úgy gondoltam, jobb próbálkozás közben meghalni, mint a kölyök nélkül élni.

Egy pillanatra elszorította a torkom az érzelem. Mel is túlságosan megindult ahhoz, hogy megszólaljon. Abban az egy pillanatban egy család voltunk. Mindannyian.

Megköszörültem a torkom. Semmi szükség arra, hogy olyasmit érezzék, ami nem jelent semmit.

- Nagyon könnyű volt. Valószínűleg bármelyikünknek sikerült volna, ha természetesen viselkedik. A nyakamat megnézte - nyúltam oda ösztönösen. - A te sebhelyedről virít, hogy házilag készült, de ezekkel a gyógyszerekkel Doki segíthet a dolgon.

- Nem hinném, hogy bármelyikünk képes lett volna ennyire természetesen viselkedni.

Bólintottam. - Igen. Nekem könnyebb. Én tudom, mire számítanak. - Felnevettem. - Én közéjük tartozom. Ha megbíznál bennem, valószínűleg bármit a világon meg tudnék adni neked, amit akarsz. - Megint elnevettem magam. Ez csak a múló stressz utóhatása volt, attól lettem ilyen kerge. De ezt viccesnek találtam. Tudja vajon Jared, hogy ez szó szerint így van? Hogy bármit a világon megadnék neki.

- Én bízom benned - suttogta. - Akkor is, ha az életünkről lenne szó.

És ezt már be is bizonyította. A kezembe tette a saját, Jamie, és mindenki más életét.

- Köszönöm - súgtam vissza.

- Megcsináltad - ismételte meg Jared álmélkodva.

- Meg fogjuk menteni.

Jamie túléli, örvendezett Mel. *Köszönöm, Vanda.*

Bármit megtennék értük, válaszoltam, majd sóhajtottam, mert ez annyira így volt.

Amikor odaértünk a vízmosáshoz, Jared vette át a vezetést, ő jobban ismerte, és gyorsabban hajtott, mint én tettem volna. Kirakott, mielőtt beparkolt volna arra a lehetetlenül szűk rejtekhelyre a szikla alatt. Arra számítottam, hogy mindjárt csikorgást hallok, ahogy a fém a kőhöz ér, de Jared ügyesen benavigált.

Utána visszaszálltunk a terepjáróba, és átrepültünk az éjszakában. Jared diadalittasan nevetett, ahogy végigszáguldottunk a nyílt pusztaságon, és a szél messze repítette a hangját.

- Hol van a szemkötő? - kérdeztem.

- Miért?

Rámeredtem.

- Vanda, ha el akartál volna árulni minket, megvolt rá a lehetőséged. Most már senki nem tagadhatja, hogy közénk tartozol.

Ezen elgondolkoztam. - Szerintem páran azért megpróbálják. Ők jobban éreznék magukat, ha...

- Azok páran nézzenek inkább magukba egy kicsit.

Most már ráztam a fejem, ahogy elképzeltem a fogadtatásunkat. - Nem lesz könnyű a visszatérés. Képzeld csak el, mit gondolhatnak most. Hogy mire számítanak...

Jared nem válaszolt. Összeszűkült a szeme.

- Jared... ha ők... ha nem hallgatnak rád... ha nem várnak... - Hadarni kezdtem, mert hirtelen sürgősnek éreztem, hogy átadjak neki minden információt, mielőtt túl késő lenne. - Először a Nincs Fájdalomból adj be Jamie-nek tedd a nyelvére. Utána a Belül Tisztít permetet, azt be kell lélegeznie. Aztán kérd meg Dokit, hogy...

- Hé, hé! Te fogod megkérni.

- De hadd mondjam el, hogy...

- Nem, Vanda. Nem kell félned. Lelövök mindenkit, aki hozzád nyúl.

- Jared...

- Ne pánikolj. Majd alacsonyan célzok, te meg felhasználhatod, amit szereztél, arra, hogy meggyógyítsd őket.

- Ha ezt humornak szántad, hát nem volt vicces.

- Nem viccelek, Vanda.

- Hol van a szemkötő?

Jared összepréselte a száját.

De nálam ott volt a régi ingem, Jeb rongyos öröksége. Az majdnem olyan jó lesz.

- Ettől majd egy kicsit könnyebben engednek be - reménykedtem, miközben vastag kötést hajtogattam belőle. - És ez azt jelenti, hogy hamarabb odajutok Jamie-hez. - Ezzel a szememre kötöttem.

Egy pillanatra csend lett. A terepjáró az egyenetlen talajon pattogott. Emlékeztem ilyen éjszakákra, amikor Melanie volt az utas...

- Közvetlenül a barlanghoz hajtok. Van ott egy rész, ahol egy-két napra el lehet rejteni a terepjárót. Ezzel időt takarítunk meg.

Bólintottam. Az idő kulcsfontosságú volt.

- Mindjárt ott vagyunk - biztatott Jared egy perccel később. Kifújta a levegőt. - Várnak ránk.

Hallottam, hogy kotorászni kezd mellettem, majd fémes zaj hangzott fel, ahogy előhúzta a puskát maga mögül.

- Ne lőjél le senkit.

- Nem ígérek semmit.

- Állj! - kiáltotta valaki. A hang messzire eljutott a kihalt sivatagi levegőben.

A terepjáró lelassult, majd leállt.

- Csak mi vagyunk azok - biztosította a hangot Jared. - Igen, igen, nézzetek meg. Látjátok? Még mindig én vagyok az.

A másik fél habozott.

- Figyeljetek... beviszem a terepjárót a rejtekhelyre, jó? Gyógyszert hoztunk Jamie-nek, és sietnénk. Nem érdekel, mit gondoltok, ma éjjel nem hagyom, hogy bárki az utamba álljon.

A terepjáró előrelendült. Az autó keltette neszek megváltoztak és visszaverődtek, amikor megtalálta a búvóhelyét.

- Jól van, Vanda, minden rendben. Menjünk.

Már a hátamon is volt a hátizsák. Óvatosan szálltam ki a terepjáróból, mert nem voltam biztos abban, hogy hol a fal. Jared elkapta a kutató kezemet.

- Hopp, ez az - közölte, és megint felkapott a vállára.

Most nem éreztem magam olyan biztonságban, mint az előző alkalommal. Csak az egyik kezével fogott. A másikban valószínűleg a puskát tartotta. Ez nem tetszett.

De eléggé aggódtam ahhoz, hogy hálás legyek, amikor meghallottam a futva közeledő lépteket.

- Jared, te *idióta!* - üvöltötte Kyle. - Mi a fenét csináltál?

- Nyugi, Kyle - szólalt meg Jeb.

- Megsérült? - tudakolta Ian.

- Menjetek az utamból - válaszolta Jared higgadtan. - Sietek. Vanda ép és egészséges, de ragaszkodott ahhoz, hogy be legyen kötve a szeme. Hogy van Jamie?

- Izzik - válaszolta Jeb.

- Vanda megszerezte, amire szükségünk van. - Jared egyre gyorsabban ment, lefelé csúszkálva a lejtőn.

- Én is tudom őt vinni. - Ez természetesen Ian volt.

- Jól van ő ott, ahol van.

- Tényleg nincs semmi bajom - nyugtattam meg Iant Jared lépteitől ugrándozó hangon.

Ismét egy emelkedő, egyenletes kocogás, a súlyom ellenére. Hallottam, hogy a többiek is velünk futnak.

Észrevettem, amikor odaértünk a nagyterembe - a hangok dühös sziszegése sűrűbbé vált körülöttünk, zsibongássá változott.

- El az utamból - harsogta túl Jared a többieket. - Doki Jamie-vel van?

Nem értettem a választ. Jared letehetett volna, de túlságosan is sietett ahhoz, hogy akár egy másodpercet késlekedjen.

Mérges hangok visszhangoztak mögöttünk. A zsibongás elcsitult, amikor egy kisebb alagútba léptünk. Most már éreztem, hol vagyunk, a fejemben követtem a kanyarokat, ahogy végigvágtáztunk az alagútban a harmadik hálófolyosóig. Látatlanban meg tudtam volna számolni az ajtókat, amelyek elszáguldottak mellettünk.

Jared megtorpant, és hagyta, hogy a hirtelen lassítástól lecsússzak a válláról. A talpam a földnek ütközött. Jared letépte a kötést a szememről.

A szobánkat jó néhány tompa fényű, kék lámpa világította meg. Doki merev pózban ácsorgott, mintha az imént ugrott volna talpra. Sharon térdelt mellette és tartott egy még mindig nedves ruhát Jamie homlokához. Az arca majdnem felismerhetetlen volt, annyira eltorzult a dühtől. Maggie tápászkodott felfelé Jamie másik oldalán.

Jamie még mindig ernyedten és vörösen feküdt, csukott szemmel, és a tüdeje alig mozdult, hogy beszívja a levegőt.

- Te! - sziszegte Sharon, és felpattant a guggolásból. Úgy ugrott Jared arcának, mint egy macska, tíz meredező körömmel.

Jared elkapta a kezét, és leperdítette Sharon magáról, miközben a lány karját a háta mögé csavarta.

Maggie úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban csatlakozhat a lányához, de ekkor Jeb lépett elő az egymással küzdő Jared és Sharon mögül és állt meg közvetlenül Maggie előtt.

- Engedd el! - kiáltotta Doki.

Jared ügyet se vetett rá. - Vanda, gyógyítsd meg!

Doki elindult, hogy közém és Jamie közé álljon.

- Doki - csuklottam fel. Az a sok durvaság a szobában, ami Jamie mozdulatlan alakja körül örvénylett megrémített. - Szükségem van a segítségedre. Kérlek. Jamie kedvéért.

Doki nem mozdult, a szemét Sharonon és Jareden tartotta.

- Ne már, Doki - szólalt meg Ian. A kis helyiség zsúfolttá kezdett válni, fojtogatóvá, ahogy Ian is odajött, hogy kezével a vállamon megálljon mellettem. - Hagynád, hogy meghaljon a gyerek, merő büszkeségből?

- Nem büszkeségből. Nem tudhatjuk, hogy ezek az idegen készítmények mit tesznek vele!

- Hát, sokkal rosszabbul nem lehet, igaz?

- Doki - kértem. - Nézd meg az arcom.

Nem Doki volt az egyetlen, aki teljesítette a kérésemet. Jeb, Ian, de még Maggie is odanézett, és hátrahőkölt. Maggie rögtön másfelé is pillantott, dühösen, amiért látható érdeklődést tanúsított.

- Hogyan? - követelt magyarázatot Doki.

- Megmutatom. Hadd mutassam meg. Jamie-nek nem kell szenvednie.

Doki az arcomat bámulva habozott egy kicsit, majd kiengedett egy mély sóhajt. - Iannak igaza van. Ennél sokkal rosszabbul már nem lehet. Ha ez megöli... - Vállat vonta, majd lehorgasztotta a fejét. Hátralépett.

- Ne - sziszegte Sharon.

Senki nem figyelt rá.

Letérdeltem Jamie mellé, közben lerántottam a vállamról a hátizsákot, és feltéptem. Addig kotorásztam, amíg meg nem találtam a Nincs Fájdalmat. Egy erős fénysugárt kapcsolt be valaki mellettem, és irányította Jamie arcára.

- Egy kis vizet, Ian.

Letekertem a kupakot, és kivettem az egyik kis ostyát. Amikor lehúztam Jamie állát, a bőre égette a kezem. A nyelvére helyeztem a kis lapocskát, majd kinyújtottam a kezem anélkül, hogy felnéztem volna. Ian belenyomta a vizesedényt.

Óvatosan annyi vizet csepegtettem Jamie szájába, hogy lemossa az orvosságot a torkán. Hallottuk, ahogy a fiú szárazon, fájdalmasan nyel.

Őrült kotorászásba csaptam, hogy megtaláljam a vékony kis flakont. Amikor meglett, egyetlen gyors mozdulattal pattintottam le a kupakját, és fújtam a permetet Jamie arca fölé. A mellkasát figyelve megvártam, hogy beszívja.

Megérintettem az arcát, egész forró volt! Előkotortam a Hűsítet, és imádkoztam, hogy ne legyen túl bonyolult a használata. A tetejét le kellett csavarni, és kiderült, hogy tele van újabb kis lapocskákkal - ezúttal világoskékekkel. Kieresztettem egy megkönnyebbült sóhajt, és az egyiket Jamie nyelvére helyeztem. Megint felkaptam a vizesedényt, és becsorgattam egy újabb korty vizet a cserepes ajkai közé.

Ezúttal gyorsabban, kevésbé erőlködve nyelt.

Egy másik kéz érintette meg Jamie arcát. Felismertem Doki hosszú, csontos ujjait.

- Doki, van egy éles késed?

- Van egy szikém. Azt szeretnéd, hogy felnyissam a sebet?

- Igen, hogy kitisztíthassam.

- Én is gondoltam erre... hogy megpróbálhatnám kiüríteni, de az nagyon fájna...

- Most semmit nem fog érezni.

- Nézzétek az arcát - suttogta mellém hajolva Ian.

Jamie arca már nem volt vörös. Természetes, egészséges barna színe volt. A szemöldökén még mindig csillogott az izzadtság, de tudtam, hogy az korábbról maradt ott. Doki és én egyszerre nyúltunk a homlokához.

Működik. Juhé! Mellel mindkettőnkön diadalmámor futott végig.

- Elképesztő - lehelte Doki.

- A láz lecsillapodott, de a fertőzés benne maradhat a lábában. Segíts a sebével, Doki!

- Sharon, ideadnád a... - kezdte Doki szórakozottan. Majd felnézett. - Ó. Izé, Kyle, ideadnád azt a táskát ott a lába mellett?

Lejjebb csúsztam a vörös, duzzadt vágás fölé. Ian odafordította a fénysugarat, hogy jobban lássam. Dokival mindketten a táskánkban kotorásztunk. Ő egy ezüst szikét húzott elő, és a látványtól nyugtalan borzongás futott végig a gerincemen. De figyelmen kívül hagytam, és előkészítettem egy nagyobb Tisztít flakont.

- Nem fogja érezni? - kérdezte meg még egyszer Doki habozva.

- Hahó - vartyogta Jamie. A szeme tágra nyílt, és körbejárt a szobán, amíg rá nem lelt az arcomra. - Szia, Vanda. Mi folyik itt? Miért van itt mindenki?

46. Családi kör

Jamie megpróbált felülni.

- Nyugi, kölyök. Hogy érzed magad? - mozdult meg Ian, hogy visszanyomja Jamie vállát a matracra.

- Én... nagyon jól érzem magam. Miért van itt mindenki? Nem emlékszem...

- Beteg vagy. Maradj egy kicsit nyugton, hadd tegyünk rendbe teljesen.

- Kaphatok egy kis vizet?

- Hát persze, kölyök. Tessék.

Doki hitetlenkedő tekintettel meredt Jamie-re.

Én alig tudtam megszólalni, úgy elszorult a torkom az örömtől. - Ez a Nincs Fájdalom hatása - motyogtam. - Csodálatos érzés.

- Miért fogja le Jared Sharont? - kérdezte Jamie Iant suttogva.

- Mert Sharon rossz kedvében van - suttogta vissza Ian színpadiasan.

- Most ne mozdulj, Jamie - utasította a fiút Doki. - Most... kitisztítjuk a sebed. Rendben?

- Rendben - egyezett bele Jamie vékony hangon. Észrevette a szikét Doki kezében. Bizalmatlanul figyelte.

- Szólj, ha érzel valamit - kérte Doki.

- Ha fáj - helyesbítettem.

Doki gyakorlottan, egyetlen gyengéd, gyors mozdulattal felvágta a beteg bőrt. Mindketten Jamie-re pillantottunk. Ő felfelé bámult, a sötét mennyezetre.

- Ez furcsa érzés - közölte. - De nem fáj.

Doki bólintott, majd megint lecsapott a szikével, és keresztbe is felvágta a sebet. Vörös vér és sötétsárga genny bugyogott a vágásból.

Amint Doki elvette a kezét, oda-vissza befújtam Tisztíttal a véres keresztet. Amikor a permet a bugyogó váladékhoz ért, a beteges sárga mintha csendben felforrt volna. Elkezdett... eltűnni. Majdnem úgy, mint a szappanhab, amikor víz éri. Elolvadt. Doki lélegzetvétele felgyorsult mellettem.

- *Azt nézd*.

A biztonság kedvéért kétszer is befújtam a területet. A sötétebb vörös már el is tűnt a bőrről. Csak a kifolyt emberi vér rendes piros színe maradt.

- Rendben. Most a Gyógyít - motyogtam. Megtaláltam a megfelelő tégelyt, és a kis csepegtetővel megérintettem a vágásokat. A tiszta folyadék belecsurrant a sebbe, beborította a nyers húst, és ott csillogott rajta. Ahol a Gyógyít elterült, ott megállt a vérzés. Fél dobozzal - ami biztosan több volt, mint feltétlenül kellett volna - beleborítottam a sebbe.

- Rendben, most nyomd nekem össze a széleket, Doki.

Doki ekkorra már megszólalni sem bírt, noha a szája tátva maradt. Megtette, amit kértem, két kezével mindkét vágást összefogta.

Jamie felnevetett. - Ez csikis.

Doki szeme kimeredt.

Rákentem a keresztre a Hegesztet, és mély megelégedéssel figyeltem, hogy forrnak össze a szélek, majd fakulnak rózsaszínné.

- Megnézhetem? - kérdezte Jamie.

- Engedd fel, Ian. Már majdnem készen vagyunk.

Jamie csillogó, kíváncsi szemmel felkönyökölt. Izzadt, koszos haja a fejére tapadt. Ez most már nagyon elütött a bőre egészséges fényétől.

- Nézd, ezt ráteszem - magyaráztam, miközben bekentem a vágásokat -, és ettől elhalványodik a sebhely. Mint ez - mutattam meg neki a karom.

Jamie felnevetett. - De nem úgy van, hogy a lányok imádják a sebhelyeket? Honnan szerezted ezt a cuccot, Vanda? Olyan, mint a varázslat.

- Jared kivitt egy beszerző körútra.

- Komolyan? Ez tök jó!

Doki megérintette a csillogó, porózus nyomokat a kezemen, majd az orrához tartotta az ujjait.

- Látnotok kellett volna Vandát - mesélte Jared. - Elképesztő volt.

Meglepett, hogy ilyen közelről hallom magam mögül a hangját. Automatikusan körbenéztem, hogy hol lehet Sharon, és éppen csak elkaptam haja tüzes villanását, ahogy kiment a szobából. Maggie szorosan mögötte haladt.

Milyen szomorú. Milyen ijesztő. Milyen lehet annyira telve lenni gyűlölettel, hogy még egy gyermek gyógyulásának se tudjon az ember örülni? Hogy kerülhet bárki ilyen állapotba?

- Besétált a kórházba, egyenesen az ott dolgozó idegenhez, és megkérte, hogy lássák el a sebeit, olyan bátran, mint senki. Aztán, amikor hátat fordítottak neki, ki rabolta őket! - Jared megfogalmazásában az egész nagyon izgalmas volt. Jamie különösen élvezte; fülig ért a szája. Csodálattal bámult rám. - És egyszerűen csak kisétált, annyi orvossággal, amennyi nagyon hosszú ideig elég lesz mindannyiunknak. Még integetett is a recepciós szörnyetegnek, amikor elhajtott - nevetett Jared.

Én ezt nem tudtam volna megtenni értük, közölte Melanie, váratlanul elkomorodva. *Te nagyobb hasznukra vagy, mint én lehettem volna valaha is.*

Csitt, intettem le. *Ez nem a bánat vagy a féltékenység ideje. Csak az örömé. Nélküled én nem lennék itt, hogy segíthessek nekik. Te is megmentetted őt.*

Jamie tágra nyílt szemmel bámult.

- Igazából nem is volt ennyire izgalmas - jegyeztem meg. Megfogta a kezem, és én megszorítottam, miközben megtelt a szívem hálával és szeretettel. - Nagyon könnyű volt. Végül is, én is csak egy szörnyeteg vagyok.

- Nem úgy értettem... - kezdett Jared mentegetőzni. Egy intéssel belefojtottam a szót, mosolyogva.

- Mivel magyaráztad a sebhelyet az arcodon? - kérdezte Doki. - Nem csodálkoztak, hogy miért nem...

- Természetesen friss sebekre volt szükségem. Elég óvatos voltam ahhoz hogy ne hagyjak úgy semmit, ami gyanúra adhatna okot. Azt meséltem nekik hogy elestem, egy késsel a kezemben. - A könyökömmel megböktem Jamie-t. - Ez bárkivel megtörténhet.

Most már nagyon magasan szárnyaltam. Úgy tűnt, mintha minden ragyogna belülről - az anyagok, az arcok, maguk a falak. A tömeg a szobában és a szoba előtt zsivajogni és kérdezősködni kezdett, de ez csak olyan volt, mintha zúgna a fülem - mint a megkonduló harang utózöngéje. Vibrálás a levegőben. Semmi nem tűnt valóságosnak a szeretteim kis körén kívül. Jamie-n és Jareden és Ianon. Még Doki is része volt ennek a tökéletes pillanatnak.

- Friss sebekre? - kérdezett vissza Ian visszafojtott hangon.

Rámeredtem, mert meglepett a tekintetében csillogó düh.

- Muszáj volt. El kellett rejtenem a sebhelyemet. És meg kellett tudnom, hogy gyógyíthatom meg Jamie-t.

Jared megemelte a bal csuklómat, és végighúzta az ujját a halványrózsaszín csík felett pár centivel. - Rettenetes volt - kommentálta, és hirtelen minden jókedv eltűnt a józan hangjából. - Majdnem levágta a karját. Azt hittem, soha többé nem tudja majd használni.

Jamie szeme tágra nyílt a borzalomtól. - Megvágtad magad?

Megszorítottam a kezét. - Ne aggódj. Nem volt olyan szörnyű. Tudtam, hogy hamar meggyógyítják.

- Látnotok kellett volna - ismételte meg Jared halkan, még mindig a karomat simogatva.

Ian ujjai végigsimították az arcom. Jó érzés volt, és belebújtam a tenyerébe, amikor ott hagyta. Azon töprengtem, hogy ez a Nincs Fájdalom miatt van, vagy Jamie megmentésének öröme miatt, hogy minden melegen ragyog.

- Soha többé nem mész beszerző körútra - dünnyögte Ian.

- Dehogynem megy - ellenkezett Jared, a meglepetéstől hangosabban. - Ian, Vanda egyszerűen nagyszerű volt. Látnod kell, hogy megértsd. Én még csak most kezdem felfogni a lehetőségeket...

- A lehetőségeket? - Ian keze lecsúszott a nyakamról a vállamra. Közelebb húzott magához, el Jaredtől. - Milyen áron? *Hagytad*, hogy majdnem *levágja a saját karját*. - A hangsúlyosabb szavaknál megszorította a vállamat.

A harag nem illett a ragyogáshoz. - Nem, Ian, nem erről volt szó - csitítottam. - Én akartam így. Muszáj volt.

- Hát persze, hogy te akartad így - mordult fel Ian. - Te bármit megtennél… - számodra *nincs határ*, ha róluk, kettőjükről van szó. De Jarednek nem lett volna szabad hagynia...

- Mit tehettem volna, Ian? - vitatkozott vele Jared. - Neked lett volna jobb ötleted? Szerinted Vanda boldogabb lett volna, ha sértetlenül megússza, de Jamie meghal?

Összerándultam a rettenetes gondolatra.

Ian hangja már kevésbé hangzott ellenségesen, amikor válaszolt. - Nem. De nem értem, hogy voltál képes ott ülni, és végignézni, amint ezt teszi magával. - Borzadva megrázkódott, Jared pedig lehorgasztotta a fejét válaszul. - Milyen embernek neveznéd azt, aki...

- Gyakorlatiasnak - szakította félbe Jeb.

Mindannyian felnéztünk. Jeb ott állt felettünk, és egy dudorodó kartondobozt tartott a kezében.

- Ezért Jared a legügyesebb, amikor meg kell szerezni, amire szükségünk van. Mert képes megtenni, amit meg kell tenni. Vagy végignézni, amit meg kell tenni. Akkor is, amikor végignézni nehezebb. Most pedig, bár tisztában vagyok azzal, hogy már inkább reggeliidő van, mint vacsora, de úgy gondolom, egyesek jó ideje nem ettek közületek - folytatta Jeb különösebb átmenet nélkül témát váltva. - Éhes vagy, kölyök?

- Izé... nem tudom - ismerte be Jamie. - Nagyon üres vagyok, de nem érzem magam... *rosszul.*

- Ez a Nincs Fájdalom hatása - közöltem vele. - Enned kell.

- És innod - tette hozzá Doki. - Folyadékra van szükséged.

Jeb hagyta, hogy az ormótlan láda a matracra puffanjon. - Úgy gondoltam, csaphatnánk egy kis ünneplést. Túrj bele.

- Azt a, nyami! - újongott Jamie, miközben végigfogdosta a dobozban lévő porított ételeket, azt a fajtát, amilyet túrára visz magával az ember. - Spagetti. Nagyszerű.

- Én a fokhagymás csirkére szavazok - közölte Jeb. - Nagyon hiányzik a fokhagyma, bár azt hiszem, a leheletemből senki nem hiányolja. - Felnevetett.

Jeb fel volt készülve, több üveg víz, és néhány gázfőző is volt a dobozban. Az emberek körénk gyülekeztek, bezsúfolódtak a kis helyiségbe. Én Jared és Ian közé szorultam, és az ölembe húztam Jamie-t. Bár ehhez már régen túl öreg volt, nem ellenkezett. Valószínűleg megérezte, hogy milyen nagy szükségünk van erre mindkettőnknek - *muszáj* volt, hogy Mel és én elevenen és egészségesen erezhessük őt a karunkban.

A vibráló kör mintha kitágult volna, és magába foglalta az egész késői vacsoratársaságot, hogy ők is családtaggá váljanak. Mindenki elégedetten várta, hogy Jeb elkészítse a soron kívüli finomságokat, senki nem

türelmetlenkedett. A félelem helyét a megkönnyebbülés és a jó hír felett érzett öröm vette át. Még Kyle is, aki a bátyja másik oldalára szorult, szívesen látott vendég volt a körben.

Melanie felsóhajtott elégedettségében. Minden idegszálával tudatában volt az ölünkben heverő fiú melegének, és a férfi érintésének, aki a karunkat simogatta. Még azt se bánta, hogy Ian átkarolja a vállamat.

Rád is hatással van a Nincs Fájdalom, ugrattam.

Szerintem ez nem a Nincs Fájdalom. Egyikünk esetében sem.

Nem, igazad van. Ez több mint amennyim valaha is volt.

Ez olyan sok abból, amit elveszítettem.

Miért tűnt oly sokkal kívánatosabbnak számomra az emberek szeretete a saját fajtám szereteténél? Azért, mert az emberi szeretet kizárólagos és szeszélyes? A lelkek mindenkit szeretnek és elfogadnak. Nekem nagyobb kihívásra lenne szükségem? Ez a fajta szeretet kemény dió, nem meghatározott, következetes szabályok szerint működik - van, amikor ingyen adják, például Jamie esetében, máskor hosszú idő és kemény munka kiérdemelni, mint Iannal, vagy teljes mértékben, szívfájdítóan elérhetetlen, mint Jareddel.

Vagy egyszerűen csak jobb lenne valamiért? Mivel ezek az emberek olyan dühödten tudnak gyűlölni, vajon a spektrum másik végén sokkal több átéléssel, szívvel és tűzzel szeretnének?

Nem tudom, miért vágytam rá annyira mohón. Csak azt tudtam, hogy most, hogy már magaménak tudhattam, megért minden gramm kockázatot és fájdalmat. Jobb volt, mint amire számítottam.

Ez volt a minden.

Mire elkészült és elfogyott a vacsora, a késői - vagy inkább korai - óra mindannyiunkra megtette hatását. Az emberek az ágyuk felé botorkáltak a zsúfolt szobából. Ahogy kimentek, egyre több hely lett.

Amikor kiürült a szoba, eldobtuk magunkat ott, ahol voltunk. Fokozatosan ereszkedtünk egyre lejjebb, amíg vízszintes helyzetbe nem kerültünk. A fejem Jared hasán kötött ki; a keze időről időre végigsimított a hajamon. Jamie arca a mellkasomon nyugodott, a karját pedig a nyakam köré fonta. Az egyik kezemmel átkaroltam a vállát. Ian feje a hasamon pihent, a másik kezemet pedig az arcán tartotta. Magam mellett éreztem Doki hosszú lábát, a cipője a csípőmnél volt. Doki aludt - hallottam, hogy horkol. Talán még Kyle-hoz is hozzáértem valahol.

Jeb kiterült az ágyon. Böfögött egyet, mire Kyle felkuncogott.

- Jobban alakult az este, mint vártam. Szeretem, amikor a pesszimizmusom nem igazolódik be - tűnődött Jeb. - Köszönöm, Vanda.

- Mmm - sóhajtottam félig alva.

- Amikor legközelebb kimegy... - szólalt meg Kyle valahol Jared másik oldalán. Egy ásítás szakította félbe a mondanivalóját. - Amikor legközelebb kimegy, én is jövök.

- Nem megy ki többé - válaszolta Ian megfeszülő testtel. Megsimogattam az arcát, hogy lecsillapítsam.

- Persze, hogy nem - dünnyögtem neki. - Nem kell mennem sehova, hacsak nincs rám szükség. Nem bánom, ha itt kell maradnom...

- Nem arról beszélek, hogy rabságban kellene téged tartani, Vanda - magyarázta Ian bosszúsan. - Ami engem illet, te oda mész, ahova csak akarsz. Akár az autópályára is kiugorhatsz kocogni, ha ez a vágyad. De beszerző körútra nem mehetsz. Szeretnélek biztonságban tudni.

- Szükségünk van rá - vetette oda Jared keményebb hangon, mint aminek örültem volna.

- Jól elboldogultunk nélküle is mindig.

- Jól? Jamie meghalt volna nélküle. Ő olyan dolgokat is meg tud nekünk szerezni, amiket senki más nem.

- Ő egy élőlény, Jared, nem egy eszköz.

- Ezt én is tudom. Nem azt mondtam, hogy...

- Ezt döntse el Vanda, én aszondom - zárta le a vitát Jeb, megelőzve engem. Most már a kezem tartotta Iant a helyén, és éreztem, hogy megfeszül Jared teste a tenyerem alatt, ahogy felállni készül. Jeb szavai a helyükre szegezték őket.

- Ezt nem bízhatod rá, Jeb - ellenkezett Ian.

- Miért ne? Nekem úgy tűnik, megvan a magához való esze. Tán a te dolgod lenne dönteni helyette?

- Megmondom én neked, miért - morogta Ian. - Vanda?

- Igen, Ian?

- Te ki *szeretnél* menni beszerző körútra?

- Ha ezzel segíthetek, hát persze, hogy kimegyek.

- Nem ezt kérdeztem, Vanda.

Egy pillanatra elhallgattam, és megpróbáltam visszaemlékezni a kérdésére, hogy kiderüljön, mit értettem félre.

- Látod, Jeb? Vanda soha nem veszi számításba a saját vágyait - a saját boldogságát, még a saját *egészségét* sem. Bármit megtesz, amit kérünk tőle, még ha belehal is. Nem igazságos úgy kérni tőle dolgokat, ahogy egymástól szoktunk. *Mi* gondolunk magunkra is. Ő nem.

Csend lett. Senki nem válaszolt Iannak. A némaság addig húzódott, amíg úgy nem éreztem, hogy most már nekem is fel kell szólalnom.

- Ez nem igaz - jelentettem ki. - Én mindig gondolok magamra. És én... én segíteni *akarok*. Ez nem számít? Olyan boldog lettem attól, hogy segíthettem Jamie-nek ma este. Talán nem kereshetem a boldogságot a *magam* módján?

Ian felsóhajtott. - Értitek, mire gondolok?

- Hát, én nem tilthatom meg neki, hogy kimenjen, ha menni akar - szólt Jeb. - Most már nem a foglyunk.

- De nem kellene ilyet kérnünk tőle.

Jared ezalatt végig nagyon csendben maradt. Jamie sem szólalt meg, de abban szinte biztos voltam, hogy ő alszik. Azt viszont tudtam, hogy Jared nem; a keze véletlenszerű mintákat rajzolt az arcomra. Ragyogó, lángoló mintákat.

- Nem kell kérnetek semmit - válaszoltam. - Önként jelentkezem. Tényleg nem volt... ijesztő. Egyáltalán nem. A többi lélek nagyon kedves. Én nem félek tőlük. Szinte már túl könnyű dolgom volt.

- Könnyű? Elvágtad a...

Gyorsan Ian szavába vágtam. - Az kivételes eset volt. Nem kell többször megtennem. - Fél másodpercre elhallgattam. - Ugye? - kérdeztem vissza.

Ian felmordult. - Ha ő megy, én is megyek - jelentette ki gyászos hangon. - *Valakinek* meg kell védenie Vandát önmagától.

- Én pedig azért leszek ott, hogy mindenki mást megvédjek tőle - nevetett fel Kyle. Majd felnyögött és feljajdult.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy felemeljem a fejem, és megnézzem, ezúttal ki ütötte meg.

- Én pedig azért megyek, hogy mindenkit hazahozzak élve - motyogta Jared.

47. Beilleszkedés

- Ez túl könnyű. így már nincs is benne semmi érdekes - panaszkodott Kyle.

- Te akartál jönni - emlékeztette Ian.

Ők ketten a furgon ablaktalan hátsó részében tartózkodtak, és a tartós élelmiszereket, illetve a tisztálkodószereket rendezgették, amiket az imént hoztam a boltból. Dél volt, a nap leragyogott Wichitára. Nem volt olyan meleg, mint az arizonai sivatagban, de párásabb. A levegő nyüzsgött a kicsi, repülő rovaroktól.

Jared a városból kivezető főút felé hajtotta az autót, ügyelve arra, hogy betartsa a kötelező sebességet. Ezen azóta is bosszankodott.

- Nem kezdesz beleunni a vásárolgatásba, Vanda? - kérdezte Ian.

- Nem. Szívesen teszem.

- Mindig ezt állítod. Létezik *bármi,* amit nem teszel szívesen?

- Nem szívesen... vagyok távol Jamie-től. És nem túl szívesen vagyok idekint. Különösen nappal. Olyan, mint a klausztrofóbia ellentéte. Minden túlságosan nyílt. Téged ez nem zavar?

- Néha. Napközben nem vagyunk kint túl sokat.

- Ő legalább ki tudja nyújtani a lábait - dünnyögte Kyle. - Nem értem, hogy miért pont az *ő* panaszait akarod hallani.

- Mert az olyan ritka. És ezért üdítő változatosság lenne a te egész napos jajgatásod után.

Becsuktam a fülemet. Ha Ian és Kyle egyszer nekikezdenek, akkor általában eltart egy darabig, amíg abbahagyják. Megnéztem a térképet.

- Oklahoma City következik? - kérdeztem Jaredet.

- És pár kisebb város útközben, ha neked is megfelel - válaszolta Jared a szemét az úton tartva.

- Igen.

Jared szinte soha nem kalandozott el, amikor kimentünk portyázni. Nem lazított megkönnyebbült évődéssel, mint Ian és Kyle minden alkalommal, amikor egy újabb küldetést teljesítettem sikeresen. Ettől a szavuktól mindig mosolyognom kellett - méghogy *küldetés.* Ez olyan nagyszabásúnak hangzott. Valójában csak boltba kellett mennem. Mint azt százszor megtettem még San Di-egóban, amikor csak a saját élelmezésemről gondoskodtam.

Mint Kyle említette, ez túl könnyű volt ahhoz, hogy bármi izgalmat biztosítson. A bevásárlókocsit tologattam a sorok között. Rámosolyogtam azokra a lelkekre, akik rám mosolyogtak, közben megtöltöttem a kocsit tartós élelmiszerekkel. Általában pár romlandó dolgot is bedobtam, a férfiak számára, akik a furgon hátuljában lapultak. Előre elkészített szendvicseket a hűtőpultból, meg ilyesmit, hogy tudjunk mit enni. És egy-két finomságot is. Ian imádja a mentolos jégkrémet csokoládédarabkákkal. Kyle-nak a karamellás édességek a kedvencei. Jared bármit megeszik, amit kap; úgy tűnik, mintha sok évvel azelőtt lemondott volna a kedvenceiről, idomulva egy olyan élethez, amely nem kedvez a válogatásnak, és amelyben még a szükségletek is csak gondos mérlegelés után kerülnek kielégítésre. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy olyan sikeres ebben az életben - a prioritásait nem torzították a személyes vágyai.

Időnként a kisebb városokban előfordult, hogy valaki szóba elegyedett velem. Már olyan jól begyakoroltam a szövegemet, hogy valószínűleg még egy embert is meg tudtam volna téveszteni.

- *Jó napot. Nem idevalósi?*

- *Nem igazán.*

- *Mi szél hozta Byersben?*

Mindig ügyeltem arra, hogy megnézzem a térképet, mielőtt kiszálltam a kocsiból, hogy a város neve ismerősen csengjen.

- *A partnerem rengeteget utazik. Fényképész.*

- *Milyen csodálatos! Szóval művész. Hát, az biztos, hogy errefelé nagyon szép a táj...*

Eredetileg én voltam a művész. De kiderült, hogy az információ, miszerint már van partnerem, megtakarít nekem némi időt, amikor férfiakkal beszélgetek.

- *Nagyon szépen köszönöm a segítségét.*

- *Nagyon szívesen. Látogasson majd el megint hozzánk.*

Csak egyszer kellett beszélnem egy gyógyszerésszel Salt Laké Cityben; azután már tudtam, mit keressek.

Szégyenlős kis mosoly. - *Nem vagyok biztos benne, hogy megfelelően táplálkozom. Egyszerűen nem tudok lemondani az egészségtelenebb ételekről. Ez a test annyira édesszájú...*

- *Csak okosan, Ezer Szirom. Tudom, hogy nehéz nem behódolni a vágyainknak, de próbáljon meg tudatosabban táplálkozni. Addig is, szedjen valami táplálék-kiegészítőt.*

Egészség. Olyan egyértelmű neve volt, hogy utólag butaságnak tűnt megkérdezni.

- *Az eperízűt szeretné, vagy a csokoládéízűt?*

- *Lehet mindkettőt?*

Erre a kedves lélek, akit Földszülöttének hívtak, adott mindkét nagy üvegből.

Ez nem volt túl nagy kihívás. Csak akkor féltem, vagy éreztem a veszélyt, amikor eszembe jutott a kis ciánkapszula, amit mindig egy könnyen elérhető zsebben tartottam. Csak a biztonság kedvéért.

- A következő városban új ruhát is kellene szerezned - jegyezte meg Jared.

- Megint?

- Ez egy kicsit viseltesnek tűnik.

- Hát jó - egyeztem bele. Nem szeretem a pazarlást, de a piszkos mosatlan egyenletesen növekedő halma nem fog veszendőbe menni. Lily,

Heidi és Paige mind körülbelül az én méretemet hordják, és ők hálásak lesznek, ha valami újat vehetnek fel. A férfiak nagyon ritkán vacakolnak olyasmivel, mint a ruhák, amikor beszerző körútra mennek. Minden betörésnél élet-halál forog kockán, és nem a ruhák számukra a legfontosabbak. Se nem a finomabb szappanok és samponok, amiket én minden boltból begyűjtöttem.

- Valószínűleg meg is kellene tisztálkodnod - sóhajtott Jared. - Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy ma szállodában éjszakázunk.

Azelőtt nem nagyon kellett aggódniuk a megjelenésen. Természetesen én voltam az egyetlen, akinek közelről is úgy kellett kinéznie, mintha a civilizált világba tartozna. A férfiak farmert és sötét pólót viseltek, olyan ruhákat, amiken nem látszik meg a kosz, és nem vonja magára a figyelmet azokban a pillanatokban, amikor mások is láthatják őket.

Mindannyian utáltak útmenti motelekben aludni - átadni magukat az öntudatlanságnak az ellenség torkában. Jobban rettegtek ettől, mint bármi mástól. Ian azt mondta, hogy szívesebben rohanna le egy felfegyverzett Hajtót.

Kyle egyszerűen nem volt hajlandó rá. Általában napközben aludt a furgonban, éjszaka pedig fent maradt és őrködött.

Számomra ez ugyanolyan könnyű volt, mint bevásárolni. Bejelentkeztem, elbeszélgettem a recepcióssal. Feltálaltam a mesémet a fényképész partneremről és a barátunkról, aki velünk utazik (arra az esetre, ha valaki meglátná, hogy hárman megyünk be a szobába). Általános neveket használtam átlagos bolygókról. Volt, hogy mindhárman denevérek voltunk: Szava Kevés, Tojás Dalának Bárdja és Égi Kakas. Volt, hogy Hínárok voltunk: Táncoló Szemek, Felszínre Ellátó és Második Napkelte. Mindig új neveket találtam ki, nem mintha bárki is követni próbált volna minket. De Mel nyugodtabb volt így. Úgy érezte magát ettől az egésztől, mint egy emberi kémtörténet főszereplője.

Ami nehezemre esett, és amit nem tettem szívesen - nem mintha ezt bevallanám Iannak Kyle előtt, aki mindig rögtön kétségbe vonja a szándékaimat - az volt, hogy elveszem azt a sok mindent, anélkül, hogy bármit is adnánk cserébe. San Diegóban ez soha nem zavart. Ott annyit vettem el, amennyire szükségem volt, és semmi többet. Majd azzal töltöttem a napomat az egyetemen, hogy leróttam a tartozásom a társadalom felé azzal, hogy megosztottam a tudásomat. Ez nem volt túl megerőltető hivatás, de én komolyan vettem. És kivettem a részem a kevésbé vonzó feladatokból is. Elvégeztem a munkát, amikor rám került a

sor, hogy összegyűjtsem a szemetet és utcát söpörjek. Mindannyian ezt tettük.

Most pedig olyan sokkal többet elvettem, és semmit nem adtam cserébe. Ettől önzőnek és bűnösnek éreztem magam.

Nem magadért teszed, hanem másokért, emlékeztetett Mel, amikor elbúsultam ezen.

Akkor is helytelennek tűnik. Ezt még te is érzed, nem?

Ne gondolj rá, javasolt megoldást Melanie.

Boldog voltam, hogy már hazafelé tartunk a hosszú beszerző körút után. Holnap meglátogatjuk a mozgó raktárunkat - egy teherautót, amit az útvonalunktól egynapi járásra rejtettünk el, és most utoljára kiürítjük a furgont. Már csak pár város, még pár nap, le Oklahomán át, majd Új-Mexikóba, és végül megállás nélkül keresztül Arizonán.

És akkor hazaérünk. Végre.

Amikor szállodában aludtunk a szűk furgon helyett, általában sötétedés után jelentkeztünk be, és napkelte előtt távoztunk, nehogy jobban meg tudjanak nézni minket maguknak a lelkek. De erre nem igazán volt szükségünk.

Jared és Ian kezdték felfogni ezt. Mivel ezen a napon olyan jól ment minden - a furgon tele volt, így Kyle-nak alig maradt volna hely -, és mert Ian szerint én fáradtnak tűntem, korábban megálltunk. A nap még nem nyugodott le, amikor visszatértem a furgonhoz a műanyag ajtónyitó kártyával.

A kis motel nem volt túl zsúfolt. A szobánkhoz közel parkoltunk le, és Jared Iannal egyenesen az öt-hat lépésnyire lévő szobánkhoz ment, a tekintetüket végig lesütve. A nyakukon egy-egy halványrózsaszín csík biztosította, hogy gyanún felül álljanak. Jared egy félig üres bőröndöt cipelt. Senki nem nézett rájuk vagy rám.

Bent a szobában be voltak húzva a sötétítőfüggönyök, és a férfiak egy kicsit elengedték magukat.

Ian ledobta magát az ágyra, amelyiken ő és Jared fog aludni, és bekapcsolta a tévét. Jared az asztalra rakta a bőröndöt, kivette belőle az ebédünket - a kihűlt, zsíros, panírozott csibecsíkokat, amit a sütödénél rendeltem a legutóbbi boltban -, majd körbeadogatta. Én az ablak mellett ültem, és kikukucskáltam a sarkánál a lenyugvó napra, miközben ettem.

- Azt el kell ismerned, Vanda, hogy mi jobban értettünk a szórakoztatáshoz - ugratott Ian.

A képernyőn két lélek mondta fel a szövegét tisztán, miközben tökéletes pózban tartották a testüket. Nem volt nehéz követni a történetet, mert a

lelkek által írt forgatókönyvek nem túl változatosak. Ebben két lélek találkozott újból hosszú távollét után. A hímnemű által letöltött hosszú időszak a Hínároknál állt közéjük, de aztán úgy döntött, ember lesz, mert úgy gondolta, hogy a Ködök Bolygóján megismert partnerét biztos vonzzák majd ezek a meleg vérű gazdatestek. És csodák csodája, meg is találta őt itt...

Az összes történet jól végződött.

- Nem a mesemondás a legnagyobb erősségünk.

- Ezt nem vitatom. Bárcsak megint adnák a régi emberi sorozatokat is. - Ian a homlokát ráncolva ugrált végig a csatornákon. - Régebben ment még pár.

- Azok túl felkavaróak voltak. Olyasmire kellett lecserélni őket, amiben nincs annyi... erőszak.

- Mint *A farm, ahol élünk?*

Felnevettem. Azt a sorozatot láttam San Diegóban, Melanie meg ismerte gyerekkorából. - Rejtett agresszió abban is volt. Emlékszem egy részre, ahol a kisfiú megütött egy zsarnokoskodó gyereket, és ezt helyes viselkedésként ábrázolták. Vér is folyt...

Ian hitetlenkedve csóválta a fejét, de aztán visszatért az eredeti filmhez a Hínárokról. Rossz helyeken nevetett, azoknál a részeknél, amiket meghatónak szántak.

Kibámultam az ablakon, és valami sokkal érdekesebbet láttam a túl sok meglepetéssel nem szolgáló tévéfilmnél.

A kétsávos út másik oldalán egy kis park volt, amelyet egyik oldalról az iskola határolt, a másik oldalról pedig mező, ahol tehenek legeltek. Pár facsemete sorakozott benne, egy homokozó, egy csúszda, néhány mászóka és egy olyan kézzel hajtós kis körhinta. Egy régimódi kis játszótér. Természetesen hinta is lengett, és pillanatnyilag csak az volt használatban.

Egy kis család használta ki a hűvösebb esti levegőt. Az apának ezüst szálak csíkozták a haját a halántékánál, az anya viszont sokkal fiatalabbnak tűnt nála. Vörösesbarna haját lófarokba fogta, ami ide-oda lebbent, amikor megmozdult. Egy kisfiúk volt, nem lehetett több egyévesnél. Az apa hátulról lökte a gyereket a hintában, az anyuka pedig előtte állt, és mindig odahajolt, hogy egy csókot nyomjon a kisfiú homlokára, amikor felé lendült, és a gyerek ettől annyira nevetett, hogy egészen kivörösödött a gödröcskés kis arca. Ettől az anyának is nevetnie kellett - láttam, hogy rázkódik bele a teste és táncol a haja.

- Mit látsz, Vanda?

Jared ezt nem aggodalmasan kérdezte, mert gyengéden mosolyogtam a meglepő kép láttán.

- Olyasvalamit, amit még egyik életemben sem láttam. A... reményt.

Jared odajött mögém, és átkukucskált a vállam felett. - Mire gondolsz? - A tekintete végigsepert az épületeken és az úton, de nem állt meg a játszó családon.

Elkaptam az állát, és feléjük fordítottam az arcát. Még csak össze se rezzent a váratlan érintéstől, és ettől furcsa melegség öntötte el a hasamat. - Nézd - intettem a szememmel.

- Mit nézzek?

- Az egyetlen reményt egy gazdafaj túlélésére, amit valaha is láttam.

- Hol? - kérdezte döbbenten.

Éreztem, hogy Ian is odajött mögénk, és némán figyelt.

- Látjátok? - mutattam a nevető anyukát. - Látjátok, hogy szereti az ember gyerekét?

Ebben a pillanatban a nő lekapta a fiát a hintáról, szorosan magához ölelte, és csókokkal borította az arcát. A kisfiú gőgicsélt és hadonászott - csak egy kisbaba volt. Nem az a miniatűr felnőtt, akivé vált volna, ha a fajtám egy tagját hordozta volna.

Jared hátrahőkölt. - A gyerek *ember?* Hogyhogy? Miért? Meddig?

Vállat vontam. - Ilyet még nem láttam - nem tudom. A nő nem adta át gazdatestnek. Nem tudom elképzelni, hogy... kényszerítsék. A fajtámban nagy tiszteletnek örvend az anyaság. Ha a nő nem akarja... - Megráztam a fejem. - Fogalmam sincs, hogy ilyenkor mi az eljárás. Máshol ilyesmi nem történt. Ezeknek a testeknek az érzelmei annyival erősebbek az ésszerűségnél.

Felnéztem Jaredre és Ianra. Mindketten tátott szájjal bámulták a vegyes családot a parkban.

- Nem - dünnyögtem magamban. - Ha akarják a gyereket, nem fogják kényszeríteni a szülőket. És *nézzetek* csak rájuk.

Az idősebb apa most átkarolta az anyukát és gyermekét. Megdöbbentő gyengédséggel nézett le a gazdateste gyermekére.

- Magunkat leszámítva ez az első bolygó, ahol élveszületést tapasztalhattunk... A tiétek kétségkívül nem a legegyszerűbb vagy leghatékonyabb szaporodási módszer. Talán ettől más... vagy az utódok kiszolgáltatottságától. Mindenhol máshol valamiféle tojásokkal vagy petékkel történik a szaporodás. Sok szülő soha nem találkozik az utódaival. Kíváncsi vagyok... - hallgattam el, telve spekulációkkal.

A fiatal anya felemelte az arcát az apa felé, aki megcsókolta a felfelé fordított ajkait. A kisgyerek sikongatott örömében.

- Hmmm. Talán egy szép napon az én fajtám és a tiétek békében él majd egymás mellett. Nem lenne az... furcsa?

Egyik férfi sem tudta elfordítani a tekintetét az előttük lévő csodáról.

A család menni készült. Az anya leporolta a homokot a nadrágjáról, az apa pedig felemelte a gyereket. Majd egymás kezét megfogva és lóbálva a lelkek a házak felé indultak az embergyerekükkel.

Ian hangosan nyelt egyet.

Az este hátralévő részében nem beszélgettünk, mindannyiunkat elgondolkoztatott, ami történt. Korán lefeküdtünk, hogy korán fel tudjunk majd kelni, és munkához látni.

Én egyedül aludtam, az ajtótól legmesszebb lévő ágyban. Ettől kényelmetlenül éreztem magam. A két nagydarab férfi nehezen fért el a másik ágyon. Ian általában szétvetette kezét-lábát, ha mélyen elaludt, Jared pedig hajlamos volt odacsapni, amikor ez megtörtént. Mindketten kényelmesebben aludnának, ha én osztanám meg az ágyat valakivel - mostanában labdává gömbölyödve aludtam; talán a túlságosan nyitott területek miatt, amelyekben egész nap mozogtunk. Vagy talán megszokásból, hogy olyan kis helyen kucorgok az utasülés mögött a furgon padlóján, amikor a kocsiban alszunk, hogy elfelejtettem, hogy kell kinyújtózni álmomban.

De tudtam, miért nem kéri tőlem azt senki, hogy osszam meg az ágyam. Az első olyan éjjel, amikor a férfiak beletörődve elismerték, hogy szükségem van egy szálloda fürdőszobájára, a helyiség szellőzőberendezésének sustorgásán keresztül is meghallottam, hogy Jared és Ian rólam beszélnek.

- ...nem lenne szép dolog arra kérni, hogy válasszon - hallatszott Ian. Elfojtott hangon beszélt, de a ventillátor nem volt elég ahhoz, hogy elnyomja. A hotelszoba nagyon kicsi volt.

- Miért nem? Talán szebb dolog, ha egyszerűen *megmondjuk* neki, kivel aludjon? Nem gondolod, hogy udvariasabb lenne...

- Valaki más esetében igen. De Vanda kínlódni fog emiatt. Olyan keményen igyekszik mindkettőnknek kedvére tenni, hogy ebbe bele fog őrülni.

- Már megint féltékeny vagy?

- Most nem. Csak tudom, hogy gondolkozik.

Csend. Iannak igaza volt. *Tényleg* tudta, hogy gondolkozom. Valószínűleg azt is előre látta, hogy - ha Jared a legkisebb jelét adja, hogy szeretné, ha vele aludnék -, akkor Jaredet választom, majd nem alszom az

aggodalomtól, hogy ezzel esetleg fájdalmat okozok Jarednek, és hogy megbántottam Iant.

- Hát jó - csattant fel Jared. - De ha megpróbálsz hozzám bújni éjszaka... hát isten engem úgy segéljen, O'Shea.

Ian felkuncogott. - Nem akarok beképzeltnek tűnni, de őszintén szólva, Jared, ha ilyesfajta hajlandóságaim lennének, szerintem jobbat is találhatnék.

Annak ellenére, hogy lelkifurdalásom volt a rengeteg rám pazarolt hely miatt, valószínűleg tényleg jobban aludtam egyedül.

Többször nem kellett szállodába mennünk. A napok hirtelen gyorsabban kezdtek telni, mintha még a másodpercek is hazavágytak volna. Furcsa, nyugati vonzást éreztem a testemben, mindannyian türelmetlenül vágytunk vissza a sötét, zsúfolt mennyországunkba.

Jared gondatlanná vált a türelmetlenségtől.

Késő́re járt, a napfénynek nyoma sem maradt a nyugati hegyek felett. Mögöttünk Ian és Kyle felváltva vezették a nagy teherautót, ami tele volt pakolva a zsákmányunkkal, éppen úgy, ahogy Jared és én is felváltva vezettünk. Nekik óvatosabban kellett bánniuk a nehéz járművükkel, mint Jarednek. A fényszórójuk egyre távolibbá vált a sötétben, amíg el nem tűntek az út egy nagyobb kanyarulatában.

Már a hazafelé vezető szakaszon voltunk. Magunk mögött hagytuk Tucsont. Még pár rövid óra, és találkozom Jamie-vel. Mosolygó arcok közepette fogjuk kipakolni a szívesen látott tartalékokat. Hazaérünk.

Én életemben most először, ébredtem rá.

Az érkezésünk kivételesen csak örömet hoz majd. Ezúttal nem viszünk magunkkal megpecsételt sorsú foglyokat.

Nem ügyeltem semmire, csak az eljövendő örömökre. Nem tűnt fel, hogy az út túl gyorsan repül alattunk; ami engem illetett, nem repülhetett elég gyorsan.

A teherautó fényszórója megint feltűnt mögöttünk.

- Biztos Kyle vezet - dünnyögtem. - Mindjárt utolérnek.

És akkor hirtelen felugrottak mögöttünk a sötét éjszakában a kék-piros lámpák. Minden tükörről visszatükröződtek, a fényük végigtáncolt a tetőn, az üléseken, a mozdulatlanná dermedt arcunkon és a műszerfalon, ahol a kilométeróra mutatója egyértelműen jelezte, hogy harminccal túlléptük a megengedett sebességet.

A kihalt sivatagot sziréna hangja verte fel.

48. Hatóság

A piros és kék lámpák a sziréna ütemére forogtak.

Mielőtt a lelkek ideérkeztek volna, ezeknek a fényekhez és hangokhoz csak egy jelentés fűződött. A törvény, a béke fenntartói, a szabályszegés megtorlói.

Most a villogás és a dühös hang megint csak egy dologra utalt. Nagyon hasonló dologra. Ugyanúgy a béke fenntartóira. A megtorlókra.

A Hajtókra.

Most már nem volt olyan mindennapi látvány vagy hang, mint azelőtt. A rendőrségre csak baleset, vagy egyéb vészhelyzet esetén volt szükség, nem azért, hogy betartassák a törvényeket. A legtöbb közalkalmazottnak nem volt szirénás autója, kivéve azt, ha mentőjárműről vagy tűzoltóautóról volt szó.

Ez az alacsony, kecses autó nem vészhelyzet elhárítására szolgált. Ezzel üldözni szoktak. Még soha nem láttam ilyesmit, de pontosan tudtam, mire való.

Jared lefagyott, a lába még mindig a gázpedált nyomta. Láttam rajta, hogy a megoldást keresi, módot arra, hogy megszökjön előlük ebben az ósdi furgonban, vagy elrejtőzzön - elbújtassa a széles fehér autót a sivatag alacsony, csenevész bokrai között -, anélkül, hogy a többiek nyomára vezesse az autót. Anélkül, hogy mindenkit elárulna. Most már olyan közel jártunk a többiekhez. És ők gyanútlanul aludtak...

Két másodpercnyi eszeveszett gondolkodás után feladta, és kiengedte a levegőt.

- Annyira sajnálom, Vanda - suttogta. - Mindent elrontottam.

- Jared?

A kezemért nyúlt, és elengedte a gázpedált. Az autó lassulni kezdett.

- Nálad van a tabletta? - nyögte ki.

- Igen - suttogtam.

- Mel hall engem?

Igen. A gondolat egy hüppögés formájában érkezett.

- Igen. - A saját hangom sem állt messze a sírástól.

- Szeretlek, Mel. Ne haragudj.

- Ő is szeret téged. Mindennél jobban.

Rövid, sajgó szünet.

- Vanda, én... én téged is kedvellek. Te jó vagy. Többet érdemelsz, mint amit én adhattam neked. Ennél többet.

Valami kicsi, túl kicsi dolog volt a kezében ahhoz, hogy ilyen halálos legyen.

- Várj - nyögtem fel.

Nem halhat meg.

- Vanda, nem vállalhatjuk a kockázatot. Nem tudunk megszökni előlük, ebben az autóban biztos nem. Ha megpróbálunk meglógni, ezren erednek a nyomunkba. Gondolj Jamie-re.

A furgon egyre lassult, a padka felé közeledett.

- Csak hadd próbáljam meg - könyörögtem. Gyorsan kotorászni kezdtem a zsebemben. A mutató és a hüvelykujjam közé fogtam, és előhúztam. - Hadd hazudjam ki magunkat ebből. Ha bármi rosszul sül el, azonnal lenyelem.

- Egy Hajtó soha nem dőlne be a hazugságaidnak!

- Hadd próbáljam meg. Gyorsan! - kikapcsoltam a biztonsági övemet, és mellé kucorodtam, hogy az övét is lecsatoljam. - Cseréjünk helyet. Gyorsan, még mielőtt olyan közel érnének, hogy meglássanak.

- Vanda...

- Csak egy próba. Siess!

Jared volt a legjobb, ha a másodperc töredéke alatt kellett dönteni. Sebesen, olajozott mozdulatokkal már ki is szállt a kormány mögül és át is vetődött az összegörnyedt testem felett. Én beugrottam az ülésére, mialatt ő elfoglalta az enyémet.

- Biztonsági öv - utasítottam tömören. - Csukd be a szemed. Fordulj el.

Jared engedelmeskedett. Túl sötét volt ahhoz, hogy látsszon, de tudtam, hogy az új, rózsaszín sebhelyét észre lehet majd venni ebből a szögből.

Becsatoltam a biztonsági övem, és hátrahajtottam a fejem.

A testemmel is hazudnom kell, ez a lényeg. Egyszerűen a megfelelő mozdulatok kérdése az egész. Színjáték. Mint azok a lelkek a tévében, csak ügyesebben. Mint az emberek.

- Segíts, Mel - dünnyögtem.

Én nem segíthetek neked abban, hogy jobb lélek legyél, Vanda. De meg tudod csinálni. Mentsd meg őt. Tudom, hogy képes vagy rá.

Jobb lélek. Egyszerűen csak önmagamat kell adnom.

Késő volt. Álmos voltam. Ezt nem kell megjátszanom.

Hagytam, hogy leereszkedjen a szemhéjam, hogy a testem belesüppedjen az ülésbe.

Bosszankodás. Arra képes vagyok. Pont azt érzem.

Az arcomon bocsánatkérő mosoly jelent meg.

A Hajtók kocsija nem mögöttünk parkolt le, ahogy érzésem szerint Mel várta. Az út túloldalán állt meg, a padka mellett, a sáv forgalmával szemben. Vakító fény robbant ki az ablakán. Belepislogtam, kiszámított lassúsággal emelve fel a kezem, hogy árnyékoljam a szemem. A fénykörön túl halványan megláttam, hogy csillan meg a tekintetem visszfénye az úton, ahogy lesütöm a szemem.

Becsapódott egy kocsiajtó. Léptek puffantak halkan, ahogy valaki átkelt az aszfalton. Nem hallottam a föld vagy a kavicsok hangját, úgyhogy a Hajtó az utasülésről szállt ki. Akkor legalább ketten vannak, de csak az egyik jön, hogy kikérdezzen. Ez jó jel, a biztonságérzet és az önbizalom jele.

A tükröződő szemem volt a talizmánom. Az iránytű, ami nem téved - mint az esthajnalcsillag, kétségen felül áll.

Nem az volt a lényeg, hogy a testemmel hazudjak. Elég, ha igazat mondok vele. Volt valami közös bennem, és abban az embergyerekben a parkban; semmi hozzám hasonló nem létezett még.

A Hajtó teste árnyékot vetett rám, úgyhogy megint látni kezdtem.

Egy férfi volt. *Valószínűleg* középkorú - a vonásai ellentmondtak egymásnak, nehéz volt belőlük megállapítani; a haja fehér volt, az arcvonásai viszont simák és ránctalanok. Pólót és sortot viselt, továbbá egy ormótlan pisztoly látszott a derekán. Az egyik kezét a markolatán tartotta. A másik kezében egy sötét zseblámpa volt. Nem kapcsolta be.

- Valami baj van, kisasszony? - kérdezte egy méterről. - Túl gyorsan hajtott ahhoz, hogy biztonságos legyen.

A tekintete ide-oda vándorolt. Gyorsan felmérte az arckifejezésemet - ami, remélhetőleg, álmos volt -, majd végigszaladt a furgonon, egy pillanatra megállapodott a mögöttünk húzódó sötétségen, előreugrott az előttünk elterülő útra, amit a fényszórónk világított meg, majd visszatért az arcomra. Ezután még egyszer megismételte az egész folyamatot.

Ideges volt. Ettől a tudattól izzadni kezdett a tenyerem, de megpróbáltam elnyomni az ijedelmet a hangomban.

- Nagyon sajnálom - kértem bocsánatot hangosan suttogva. Rápillantottam Jaredre, mintha azt ellenőrizném, hogy a szavaim nem ébresztették-e fel. - Azt hiszem... hát, azt hiszem, talán elaludhattam. Nem tudatosult bennem, hogy ennyire fáradt vagyok.

Megpróbáltam bűntudatosan mosolyogni. Tudtam, hogy túl mereven hangzik, amit mondtam, mint ahogy azok a túlságosan is művi színészek beszéltek a tévében.

A Hajtó tekintete megint bejárta ugyanazt az útvonalat, és ezúttal elidőzött egy kicsit Jareden. A szívem fájdalmasan csapódott a bordámnak. Szorosabban markoltam a tablettát.

- Felelőtlen dolog volt tőlem ilyen sokat vezetni pihenés nélkül - tettem hozzá gyorsan, megint mosolyt erőltetve magamra. - Azt hittem, eljutunk Phoenixig, mielőtt pihennem kellene. Nagyon sajnálom.

- Hogy hívják, kisasszony?

A hangja nem volt szigorú, bár meleg sem. Viszont halkabban beszélt, elértve a testbeszédemet.

- Levelek a Magasban - válaszoltam, az előző szállodabeli nevemet használva. Vajon ellenőrizni akarja majd a történetem? Lehet, hogy szükségem lesz egy helyre referenciának...

- Fordított Virág volt? - kérdezett rá. A tekintete megint végigvándorolt az útvonalán.

- Igen.

- Az én partnerem is. A szigeten lakott?

- Nem - válaszoltam gyorsan. - A földrészen. A nagy folyók között.

A férfi bólintott, talán egy kicsit csalódottan.

- Menjek vissza Tucsonba? - kérdeztem. - Szerintem most már eléggé felébredtem. Vagy lehet, hogy előtte szundítanom kellene itt egyet...

- Ne! - vágott a szavamba a Hajtó hangosan.

Ijedtemben felugrottam, és a kis tabletta kicsúszott a kezemből. Alig hallható *pendüléssel* esett a fémpadlóra. Éreztem, hogy úgy kiszalad az arcomból a vér, mintha kihúzták volna a dugót.

- Nem akartam megijeszteni - szabadkozott rögtön a Hajtó, miközben a szemei megint idegesen körbejártak. - De nem kellene túl sokáig itt maradnia...

- Miért? - sikerült suttogva kinyögnöm. Az ujjaim idegesen görcsbe rándultak a semmi körül.

- Nemrég... eltűnt itt valaki.

- Nem értem. Hogyhogy eltűnt?

- Lehet, hogy csak baleset volt... de az is lehet... - habozott, mert nem szívesen mondta ki. - Lehet, hogy emberek vannak errefelé.

- Emberek? - sikkantottam túl hangosan. A Hajtó kihallotta a hangomból a félelmet, és a szerinte egyetlen lehetséges módon értelmezte.

- Nincs rá bizonyítékunk, Levelek a Magasban. Nem láttunk senkit, vagy ilyesmi. Ne idegeskedjen. De *inkább* folytassa az útját Phoenixbe anélkül, hogy megállna.

- Természetesen. Vagy inkább Tucsonba? Talán az közelebb van...

- Nincs veszély. Folytathatja az útját.

- Hát, ha biztos ebben, Hajtó...

- Biztos vagyok benne. Csak nem térjen le a sivatagban bóklászni, Virág. - Elmosolyodott. Ettől felmelegedett az arca, kedvessé vált. Éppen olyanná, mint a többi léleké, akivel dolgom akadt. Nem *miattam* volt ideges, hanem *értem*. Nem hazugságon akart rajtakapni. És valószínűleg akkor sem ismerné fel a hazugságot, ha ez lenne a szándéka. Csak egy lélek, nem több.

- Nem terveztem - viszonoztam a mosolyát. - Óvatosabb leszek. Most már biztosan nem tudnék elaludni. - Gyanakvó pillantást vetettem a sivatagra Jared ablakán keresztül, hogy azt gondolja, a félelemtől leszek résen. Majd amikor észrevettem egy pár fényszórót a visszapillantó tükörben, az arcomra fagyott a kifejezés.

Jared gerince ugyanebben a pillanatban megmerevedett, de ugyanabban a testhelyzetben maradt. Túl feszültnek tűnt.

A tekintetem visszaugrott a Hajtó arcára.

- Ebben segíthetek - ajánlkozott még mindig mosolyogva, de lefelé nézve, miközben a zsebében kotorászott, hogy kihúzzon belőle valamit.

Nem látta meg a változást az arckifejezésemben. Megpróbáltam uralni az arcizmaimat, ellazítani őket, de nem tudtam eléggé összpontosítani ahhoz, hogy sikerüljön.

A visszapillantó tükörben közelebb ért a másik fényszóró.

- Ezt nem szabad gyakran szedni - folytatta a Hajtó, most már a másik zsebében kotorászva. - Természetesen nem káros, máskülönben a Gyógyítók nem hagynák, hogy osztogassuk. De a rendszeres használata mindenképpen felborítja az alvási szokásokat... Na, megvan. Ébren Tart.

A fényszóró lelassult, ahogy közelebb ért.

Csak hajts el mellettünk, könyörögtem gondolatban. *Ne állj meg, ne állj meg, ne állj meg.*

Bárcsak Kyle vezetne, tette hozzá Melanie, úgy gondolva a szavakat, mint egy imádságot.

Ne állj meg. Hajts tovább. Ne állj meg. Hajts tovább.

- Kisasszony?

Pislogtam, és megpróbáltam odafigyelni. - Ööö, Ébren Tart?

- Csak szívja be, Levelek a Magasban.

A Hajtó egy karcsú, fehér flakont tartott a kezében. Kifújt belőle egy permetfelhőt a levegőbe az arcom elé. Engedelmesen előrehajoltam, és beleszippantottam, a tekintetem pedig ezzel egy időben a visszapillantóra ugrott.

- Grapefruit illata van - ecsetelte a Hajtó. - Finom, nem gondolja?

- Nagyon finom. - Az elmém hirtelen összekapta magát, és koncentrálni kezdett.

A nagy teherautó lelassított, és leállt mögöttünk.

Ne! - kiáltottuk egyszerre Mellel. A tekintetem egy pillanatra a sötét padlóra vándorolt, abban reménykedve, hogy mégiscsak meglátom a kis tablettát. De még a saját lábfejem sem tudtam kivenni.

A Hajtó szórakozottan a teherautóra pillantott, és intett, hogy menjen.

Mosolyt erőltetve az arcomra én is visszanéztem a teherautóra. Nem láttam, ki vezeti. A szemem visszatükrözte a fényszórót, önálló kis sugarakat engedve útjukra.

A teherautó habozott.

A Hajtó megint intett, ezúttal szélesebb mozdulattal. - Menjen - dünnyögte magában.

Menjetek! Menjetek! Menjetek!

Jared keze ökölbe szorult mellettem.

A nagy gépjármű lassan egyesbe váltott, majd centiméterről centiméterre átlavírozott a Hajtó kocsija és a miénk között. A Hajtó fényszórója két alakot világított meg, két fekete arcélt, amelyek mereven előre néztek. Annak, amelyik a volán mögött ült, törött volt az orra.

Mellel mindketten megkönnyebbülten sóhajtottunk fel.

- Hogy érzi magát?

- Élénken - válaszoltam a Hajtónak.

- Körülbelül négy óra múlva elmúlik a hatása.

- Köszönöm.

A Hajtó felkacagott. - Én köszönöm, Levelek a Magasban. Amikor megláttuk száguldozni az úton, azt hittük, hogy emberek akadtak az utunkba. Leizzadtam, de nem a hőségtől!

Megrázkódtam.

- Ne aggódjon. Nem lesz semmi baj. Ha szeretné, követhetjük magukat Phoenixig...

- Nem szükséges. Ne fáradjanak.

- Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Alig várom, hogy leteljen a munkaidőm, és hazamehessek elmondani a partneremnek, hogy találkoztam egy másik zöldjét mutató virággal. Olyan izgatott lesz.

- Izé... mondja meg, hogy azt üzenem, „a legfényesebb Napot, a leghosszabb napot” - válaszoltam, sebtiben lefordítva földi nyelvre a Virágok Bolygóján használatos köszönést.

- Mindenképpen. Jó utat.

- Magának meg jó éjszakát.

A Hajtó hátralépett, és a spotlámpa megint a szemembe világított. Eszeveszett pislogásba kezdtem.

- Hagyd már abba, Hank - szólt oda a Hajtó, eltakarva a szemét, miközben megfordult, hogy a kocsihoz sétáljon. Az éjszaka megint fekete lett, és újabb mosolyt erőltettem az arcomra a láthatatlan, Hank nevű Hajtó irányába.

Remegő kézzel indítottam be a motort.

A Hajtók gyorsabbak voltak. A kis fekete autó, tetején az oda nem illő lámpával feldorombolt. Éles szögben visszakanyarodott, és már csak a féklámpáját láttam. Gyorsan eltűnt az éjszakában.

Visszakormányoztam az útra. A szívem kemény kis löketekben pumpálta a véremet az ereimbe. Az ujjbegyemben is éreztem a vad lüktetést.

- Elmentek - suttogtam a hirtelen kocogni kezdő fogaim közül.

Hallottam, hogy Jared nyel egyet.

- Ez... közel volt.

- Azt hittem, Kyle meg fog állni.

- Én is.

Egyikünk sem volt képes suttogásnál hangosabban megszólalni.

- A Hajtó bevette. - Jared állkapcsa még mindig megfeszült az izgalomtól.

- Igen.

- Én nem hittem volna neked. A színészi képességeid nem fejlődtek túl sokat.

Vállat vontam. A testem olyan merev volt, hogy az egész vele mozdult. - Ők nem tudnak *nem* hinni nekem. Ami én vagyok... hát, olyasmi nem létezik. Nem létezhet.

- Hihetetlen vagy - értett egyet Jared. - Csodálatos vagy.

A dicsérettől felolvadt a jég egy része a gyomromban és az ereimben.

- A Hajtók nem különböznek annyira a többiektől - dünnyögtem magamban. - Nem kell különösebben tartani tőlük.

Jared lassan megcsóválta a fejét. - Ugye, nem létezik olyasmi, amire ne lennél képes?

Nem voltam biztos benne, mit válaszoljak erre.

- Az, hogy velünk vagy, mindent meg fog változtatni - folytatta Jared most már magában beszélve.

Éreztem, milyen szomorú lesz Melanie a szavaitól, de ezúttal nem volt dühös. Beletörődő volt.

Te segíthetsz nekik. Jobban meg tudod védeni őket, mint én tudnám, sóhajtotta.

A lassan haladó féklámpa nem ijesztett meg, amikor feltűnt előttünk az úton. Ismerős volt, megkönnyebbültem tőle. Felgyorsítottam - csak egy kicsit, még így is pár kilométerrel lassabban mentem a megengedettnél -, hogy megelőzzem.

Jared elővett egy zseblámpát a kesztyűtartóból. Értettem, miért: hogy megnyugtassa őket.

A saját szeme felé tartotta a lámpát, amikor elhaladtunk a teherautó vezetőfülkéje mellett. Én elnéztem mellette, be az ablakukon. Kyle bólintott Jarednek, és vett egy mély levegőt. Ian aggodalmasan előrehajolt, hogy lásson, és a sötét szeme rajtam állapodott meg. Intettem, ő meg grimaszolt egyet.

Közeledtünk a titkos lehajtóhoz.

- Menjünk el egészen Phoenixig?

Jared elgondolkozott ezen. - Ne. Lehet, hogy visszafelé meglátnak, és megint megállítanak. Nem hiszem, hogy követnének. Az utat figyelik.

- Nem, nem fognak követni. - Ebben biztos voltam.

- Akkor menjünk haza.

- Haza - egyeztem bele teljes szívemből.

Lekapcsoltuk a fényszórónkat, és Kyle is így tett mögöttünk.

Egyenesen a barlanghoz fogjuk vinni a teherautót, és gyorsan kipakoljuk, hogy még napfelkelte előtt elbújtathassuk. A kis párkány a bejáratnál nem rejtené el szem elől.

Megforgattam a szemem, ahogy eszembe jutott a be- és kijárat a barlangrendszerből. A *nagy rejtély*, amire nem jöttem rá magamtól. Jeb olyan ravasz volt.

Ravasz - éppen úgy, mint amikor Melt látta el útbaigazítással, a vonalakkal, amelyeket a fényképalbum végébe karcolt. Azok egyáltalán nem a rejtekhelyéhez vezettek. Nem, hanem aki követte őket, az fel s alá masírozott a titkos menedék előtt, hogy Jebnek legyen ideje eldönteni, kiterjeszti-e a meghívást a belső termekre is.

- Szerinted mi történt? - kérdezte Jared, félbeszakítva a gondolatmenetemet.

- Mire gondolsz?

- Arra a nemrég eltűnt személyre, akit a Hajtó említett.

Értetlenül meredtem magam elé. - Nem rólam beszélt?

- Szerintem az már elég *rég* volt, Vanda. És amikor elindultunk, akkor még nem figyelték az autópályát. Ez újdonság. Minket keresnek. És itt.

A szeme résnyire szűkült, az enyém pedig tágra nyílt.

- Mit csinálhattak? - tört ki Jaredből hirtelen, miközben tenyérrel hangosan a műszerfalra csapott. Összerezzentem.

- Szerinted Jeb és a többiek csináltak valamit?

Jared nem válaszolt, csak dühös tekintettel meredt a csillagfényben úszó sivatagra.

Nem értettem. Miért gyanakodnának a Hajtók emberekre, csak mert valaki eltűnt a sivatagban? Balesetek előfordulnak. Miért pont ez jutna eszükbe?

És miért olyan dühös Jared? A családunk a barlangban nem tenne semmit, amivel magukra vonják a figyelmet. Ennél azért okosabbak. Nem mennének ki, hacsak nem valami vészhelyzet miatt...

Vagy olyasvalami miatt, ami *szerintük* nem várhat. Amit muszáj megtenni.

Doki és Jeb kihasználták volna a távollétem?

Jeb csak abba egyezett bele, hogy addig nem öldösnek embereket és lelkeket, amíg egy fedél alatt vagyok velük. Vajon ezt találta volna ki, mint kompromisszumos megoldást?

- Jól vagy? - kérdezte hirtelen Jared.

Túlságosan elszorult a torkom ahhoz, hogy válaszolni tudjak. Megráztam a fejem. Könnyek gurultak végig az arcomon, és hullottak az államról az ölembe.

- Talán jobb lenne, ha átvenném a vezetést.

Megint megráztam a fejem. Elég jól láttam.

Jared nem vitatkozott velem.

Még mindig hangtalanul zokogtam, amikor odaértünk a kis hegyhez, ami elrejtette a hatalmas barlangrendszert. Nem volt több egy dombnál - egy vulkanikus kőzetből álló jelentéktelen halomnál, mint a többi, amit ritkásan növő, csenevész kreozotcserjék és ványadt fügekaktuszok díszítettek. A több ezer apró szellőzőnyílás rejtve maradt, eltűnt a laza lila kövek rengetegében. Valahol füst emelkedik, feketén a feketeségben...

Kiszálltam a furgonból, és a szememet törölgetve az ajtajának dőltem. Jared odajött, és megállt mellettem. Habozott, de azután a vállamra tette a kezét.

- Ne haragudj. Nem tudtam, mit terveznek. Fogalmam sem volt. Nem lett volna szabad...

De csak azért gondolta így, mert valami miatt lebuktak.

A teherautó dübörögve megállt mögöttünk. Mindkét ajtaja kinyílt, majd szaladó lábak hangját hallottuk.

- Mi történt? - követelt magyarázatot Kyle elsőként.

Ian közvetlenül mögötte volt. Egyetlen pillantást vetett az arckifejezésemre, a könnyekre, amelyek még mindig ott csorogtak az arcomon, Jared kezére a vállamon, majd előrevetette magát és átölelt. A mellkasára húzott. Nem tudom, miért kellett ettől még inkább sírnom. Belecsimpaszkodtam és a könnyeim az ingére ömlöttek.

- Semmi baj. Nagyon ügyes voltál. Már vége.

- Nem a Hajtó a baj, Ian - feszengett Jared, még mindig rajtam tartva a kezét, bár most már ehhez előre kellett hajolnia.

- Hát?

- Nem véletlenül figyelték az utat. Úgy tűnik, Doki... nem ült tétlenül a távollétünkben.

Összerázkódtam, és egy pillanatra frissen éreztem a vérszag emlékét az orromban.

- Ó, azok a...! - Ian szóhoz sem jutott a dühtől. Nem tudta befejezni a mondatot.

- Remek - közölte Kyle utálkozó hanghordozással. - Az idióták. Csak pár hétre megyünk el, ők meg rögtön kihívják maguk ellen a Hajtók haragját. Elég lett volna, ha megkérnek...

- Fogd be, Kyle - szólt rá Jared durván. - Ez most nem segít. Gyorsan ki kell pakolnunk ezt a rengeteg mindent. Ki tudja, hányan járőröznek? Kapjunk fel egy adagot, és szerezzünk segítséget.

Leráztam magamról Iant, hogy segíteni tudjak. Nem apadtak el a könnyeim, de továbbra is csendben voltam. Ian a közelemben maradt, kivette a kezemből a nehéz karton konzervlevest, amit felemeltem, és egy nagy, könnyű doboz tésztát adott cserébe.

Elindultunk lefelé a meredek ösvényen, Jareddel az élen. A koromsötét nem zavart. Még mindig nem ismertem annyira az utat, de nem volt nehéz. Egyenesen le, majd egyenesen fel.

Már félúton jártunk, amikor egy ismerős hang kiáltott fel a távolban. Darabokra hullva visszhangzott végig az alagútban.

- Visszajöttek... tek... tek! - kiabálta Jamie.

Megpróbáltam a vállammal letörölni a könnyeim, de nem sikerült mindet.

Egy kék lámpa közeledett felénk, ugrándozva, ahogy a tulajdonosa szaladt. Majd Jamie bukkant ki a kanyar mögül.

Az arcától meghökkentem.

Megpróbáltam összeszedni magam a köszöntéséhez, mert azt hittem, boldog lesz, és nem akartam volna elkeseríteni. De már eleve

elkeseredettnek látszott. Az arca fehér volt és feszült, a szeme körül piros karikák. Piszkos arcán csíkos volt a por, ahol a könnyek otthagyták a nyomukat.

- Jamie! - dobtuk le egyszerre a rakományunkat Jareddel.

Jamie egyenesen odafutott hozzám, és átölelte a derekam.

- Ó, Vanda! Ó, Jared! - hüppögte. - Wes meghalt! *Meghalt!* A Hajtó ölte meg!

49. Vallatás

Én öltem meg West.

A kezemen, amit horzsolások és véraláfutások borítottak a sietős pakolás során rárakódott lila porréteg alatt, akár az ő vére is ott pirosodhatott volna.

Wes meghalt, és ez éppen annyira az én hibám volt, mintha a saját kezemmel húztam volna meg a ravaszt.

Öt főn kívül mindannyian összegyűltünk a konyhában, miután kipakoltuk a teherautót, a hazaúton beszerzett romlandóbb élelmiszereket majszolgattuk - sajtot friss kenyérrel és tejjel. Jebet és Dokit hallgattuk, amint elmagyarázzák Jarednek, Iannak és Kyle-nak, hogy mi történt.

Én egy kicsit távolabb ültem a többiektől, arcomat a tenyerembe temetve, túlságosan lebénulva a gyásztól és fájdalomtól ahhoz, hogy velük kérdezősködjek. Jamie velem ücsörgött. Időről időre megveregette a hátam.

West már el is temették a sötét üregbe Walter mellé. Négy nappal azelőtt halt meg, aznap éjjel, amikor Jared, Ian és én a családot figyeltük a parkban. Soha többé nem látom a barátomat, soha többé nem hallom a hangját...

Könnyek potyogtak a kőre mellettem, és Jamie erősebben kezdett el simogatni.

Andy és Paige nem voltak jelen.

Ők vitték vissza a teherautót és a furgont a rejtekhelyükre. Onnan majd átmennek a terepjáróval a szűk parkolóhelyéhez és hazagyalogolnak. Napfelkelte előtt fognak hazaérni.

Lily sem volt ott.

- Ő nincs... túl jól - motyogta Jamie, amikor észrevette, hogy keresem. Nem akartam többet tudni. Éppen elég jól el tudtam képzelni.

Aaron és Brandt is távol maradtak.

Brandtnak egy sima, rózsaszín, kör alakú sebhely volt a bal kulcscsontja alatti mélyedésben. A golyó hajszál híján kerülte el a tüdejét és a szívét, hogy félig a vállcsontjába fúródjon kifelé menet. Doki a Gyógyít nagy részét felhasználta, miközben kiszedte belőle. Brandt most már jól volt.

A Wesnek szánt golyó jobban célba talált. Átütötte a magas, olajszínű homlokát, és a tarkójánál repült ki. Doki semmit nem tudott volna tenni, még ha ott is lett volna velük, egy liter Gyógyíttal.

Brandt, aki most már egy, az összecsapásból származó, szögletes, nehéz trófeát hordozott a derekán egy tokban, Aaronnal volt. Abban az alagútban, ahol a tartalékokat szoktuk raktározni, ha nem lett volna foglalt. Ha nem börtönként funkcionált volna megint.

Mintha Wes elvesztése nem lett volna elég.

Borzasztóan helytelennek éreztem, hogy a lélekszám ugyanaz maradt. Harmincöt személy, pont, mielőtt idejöttem. Wes és Walter már nincs itt, de én igen.

És most már a Hajtó is.

Az én Hajtóm.

Bárcsak egyenesen Tucsonba mentem volna. Bárcsak San Diegóban maradtam volna. Bárcsak kihagytam volna ezt a bolygót, és egy egészen más helyre mentem volna. Bárcsak átadtam volna magam az anyaságnak, mint bárki más tette volna öt vagy hat bolygó után. Bárcsak, bárcsak, bárcsak... Ha nem jöttem volna ide, ha nem láttam volna el a Hajtót útbaigazítással, akkor Wes még mindig élne. Neki több idejébe telt megfejteni a rejtélyt, mint nekem, de amikor sikerült, akkor nem kellett arra is figyelnie, hogy ne hagyjon nyomokat. Egy utcai terepjáróval dübörgött végig a sivatagon, szembeszökő, új nyomokat hagyva a sérülékeny tájban, és minden körrel egyre közelebb jutott...

Muszáj volt tenniük valamit. Meg kellett állítaniuk.

Megöltem West.

Engem mindenképpen elkaptak volna, Vanda. Én vezettem őket ide, nem te.

Túlságosan magam alatt voltam ahhoz, hogy válaszoljak Melnek.

És egyébként is, ha nem jöttünk volna ide, Jamie halott lenne. És talán Jared is. Ma éjjel meghalt volna, ha te nem vagy ott.

Halál mindenfelé. Bármerre nézek, halál.

Miért kellett követnie? - siránkoztam magamban. *Az ittlétemmel nem bántom a többi lelket, ha belegondolunk. Még meg is mentem egyik-másik életét azzal, hogy itt vagyok, hogy megakadályozom Doki kudarcra kárhoztatott próbálkozásait. Miért kellett követnie?*

Miért tartották itt? - sziszegte Melanie. *Miért nem ölték meg gyorsan? Vagy szép lassan - nekem mindegy, hogyan! Miért él még mindig?*

Rettegés szorította össze a gyomrom. A Hajtó él, a Hajtó itt van.

Nem kellene félnem tőle.

Az persze érthető lenne, ha attól tartanék, hogy az eltűnése ránk hozza a többi Hajtót. Ettől retteg mindenki. Miközben az utánam indított felkutató hadműveletet figyelték, az emberek látták, mennyire nem rejtette véka alá a meggyőződését. Megpróbálta meggyőzni a többi Hajtót, hogy emberek rejtőzködnek ezen a kihalt vidéken. Nem úgy tűnt, mintha bárki is komolyan vette volna. Hazamentek; ő volt az egyetlen, aki folytatta a keresést.

De most egyik pillanatról a másikra eltűnt. Ettől minden megváltozik.

A kocsiját messze vitték, Tucson másik oldalán hagyták a sivatagban. Úgy tűnt, mintha ő is ugyanúgy veszett volna oda, mint feltételezésük szerint én; a hátizsákja cafatjait szerteszórták a közelben, és a nála lévő ételeket feltépték és szétdobálták. Vajon hajlamosak lesznek a lelkek hinni a véletlenek ilyen összejátszásában?

Már most tudtuk, hogy nem. Teljesen biztos nem. Járőröznek. Vajon intenzívebben kezdenek majd kutatni?

De magától a Hajtótól félni... ennek nem volt túl sok értelme. Egy fizikailag jelentéktelen nő, valószínűleg még Jamie-nél is kisebb. Erősebb és gyorsabb vagyok nála. Engem barátok és szövetségesek vesznek körül, ő pedig, legalábbis ebben a barlangrendszerben, teljesen egyedül van. Két lőfegyver, a puska és a saját Glockja - ugyanaz a pisztoly, amit Ian annyira irigyelt, a fegyver, ami megölte a barátomat, West - követte minden mozdulatát. Csak egyvalami tartotta életben mostanáig, és az nem menthette meg sokáig.

Jeb úgy gondolta, hogy esetleg beszélni akarok vele. Ennyi.

Most, hogy visszatértem, mindenképpen meg kell halnia pár órán belül, akár beszélek vele, akár nem.

Akkor meg miért érzem úgy, mintha én lennék lépéshátrányban? Miért van ez a furcsa előérzetem, hogy *ő* lesz az, aki kisétál az összecsapásunkból?

Még nem döntöttem el, hogy akarok-e beszélni vele. Legalábbis Jebnek ezt mondtam.

De természetesen *nem akartam* beszélni vele. Rettegtem attól, hogy megint az arcába kell néznem - abba az arcba, amit, bárhogy is próbáltam, nem sikerült riadtnak elképzelnem.

Ha megmondom nekik, hogy nem akarok beszélgetni vele, Aaron lelövi. Olyan lenne, mintha én adnék utasítást a kivégzésére. Mintha én húznám meg a ravaszt.

Vagy, ami még rosszabb, Doki megpróbálná kivágni az emberi testből. A barátom kezén szétkent ezüst vér emlékétől megrázkódtam.

Melanie nyugtalanul fészkelődött, ahogy megpróbált megszabadulni a fejemben lévő kínoktól.

Vanda, egyszerűen csak lelövik. Ne pánikolj.

Ez meg kellene, hogy vigasztaljon? Nem tudtam szabadulni az elképzelt jelenettől. Aarontól a Hajtó pisztolyával a kezében, a Hajtó testétől, amint lassan a földre roskad, az egyre növekvő vörös tócsától körülötte...

Nem kell végignézned.

De attól még megtörténik.

Melanie gondolatai dühösebbé kezdtek válni. *De mi azt akarjuk, hogy meghaljon. Igaz? Megölte West! És amúgy sem hagyhatnánk életben. Semmi esetre sem.*

Melnek mindebben természetesen igaza volt.

A Hajtó valóban semmiképpen nem maradhat életben. Ha fogva tartanánk, egyfolytában azon lenne, hogy megszökjön. Ha elengednénk, rögtön halált hozna a családomra.

És tényleg megölte West. Wes olyan fiatal volt, annyira szerették. A halálával égető kínt hagyott maga mögött. Megértettem az emberi igazságérzetet, ami a Hajtó vesztét követelte cserébe.

És az is igaz volt, hogy azt akartam, hogy meghaljon.

- Vanda? Vanda?

Jamie megrázta a karom. Beletelt egy pillanatba, amíg ráébredtem, hogy valaki engem szólongat. Talán már elég régóta.

- Vanda? - szólalt meg ismét Jeb hangja.

Felnéztem. Jeb felettem állt. Kifejezéstelen volt az arca, az az üres maszk borult rá, amit akkor öltött magára, ha nagyon felkavarta valami. Pókerarc.

- A fiúk azt kérdezik, van-e kérdésed a Hajtóhoz.

Az egyik kezemet a homlokomra rakva próbáltam elnyomni a rémképeket odabent. - És ha nincs?

- Akkor készek lennének abbahagyni az őrködést. Nehéz idők járnak. Szíve sebben lennének most a barátaikkal.

Bólintottam. - Rendben. Azt hiszem, jobb, ha... most rögtön megyek, és meglátogatom. - Ellöktem magam a faltól, és talpra álltam. A kezem reszketett a félelemtől, úgyhogy ökölbe szorítottam.

Nem is akarsz kérdezni semmit.

Majd kitalálok valamit.

Miért húzod az elkerülhetetlent?

Fogalmam sincs.

Meg akarod őt menteni, vádolt meg Melanie felháborodott hangon.

Arra nincs mód.

Nincs. Tényleg nincs. És egyébként is azt akarod, hogy meghaljon. Úgyhogy hagyd, hogy lelőjék.

Összerándultam.

- Jól vagy? - kérdezte Jamie.

Bólintottam, mert nem bíztam eléggé a hangomban ahhoz, hogy megszólaljak.

- Nem muszáj - közölte Jeb, átható tekintetét az arcomon nyugtatva.

- Semmi gond - suttogtam.

Jamie az enyém köré fonta a kezét, de leráztam. - Maradj itt, Jamie.

- Veled megyek.

Most már erősebb volt a hangom. - Nem*, szó sem lehet róla.*

Egy másodpercre farkasszemet néztünk, és most az egyszer én győztem. Jamie eltökélten megfeszítette az állát, de nekidőlt a falnak.

Ian is úgy viselkedett, mint akinek feltett szándéka, hogy utánam jöjjön a konyhából, de egy pillantással megállítottam. Jared megfejthetetlen arckifejezéssel figyelte, ahogy távozom.

- Hisztis egy nőszemély - közölte velem Jeb halkan, miközben visszasétáltunk a lyuk felé. - Nem olyan csendes, mint te voltál. Mindig azt kérdezgeti, hogy miért nem öltük még meg. És sokat fenyegetőzik is. „A Hajtók majd elkapnak titeket!”, meg ilyesmi. Brandt különösen ki van ettől készülve. Már cafatokban lógnak az idegei.

Bólintottam. Ez egy cseppet sem lepett meg.

- De még nem próbált meg elszökni. Csak a szája nagy. Amint előkerülnek a fegyverek, rögtön visszakozik.

Összehúztam magam.

- Úgy vélem, nem kicsit szeretné túlélni a dolgot - motyogta Jeb maga elé.

- Biztos vagy benne, hogy *ez* a... legbiztonságosabb hely, ahol tarthatjuk? - kérdeztem, amikor elindultunk lefelé a fekete, kanyargós folyosón.

Jeb felnevetett. - Te sem találtál ki - emlékeztetett. - Néha az a legeldugottabb hely, ami ott van szem előtt.

A hangom kifejezéstelen maradt. - De ő sokkal eltökéltebb nálam.

- A fiúk folyamatosan rajta tartják a szemüket. Nincs miért aggódnod.

Már majdnem odaértünk. Az alagút hegyes V-alakban teljesen visszafordult.

Hányszor jöttem itt végig úgy, hogy a kezem a hegyes kiszögellést tapogatta, mint most is? Soha nem a külső falat fogtam. Az egyenetlen volt, váratlan, kiálló kövekkel, amikbe megütöttem volna magam, vagy elbotlottam volna. És egyébként is rövidebb volt, ha a belső íven maradok...

Amikor először megmutatták nekem, hogy a V az nem is V, hanem Y - két elágazás, ami egy harmadik alagútból, az alagútból indul -, meglehetősen ostobának éreztem magam. Ahogy Jeb is megjegyezte, néha az a legokosabb, ha az ember szem elé rejti a dolgokat. Azon alkalmakkor, amikor elkeseredetten próbáltam megtalálni a kiutat, az elmém gondolkodás nélkül átugrotta ezt a részt latolgatás közben. Ez a lyuk volt, a börtönöm. A fejemben ez volt a legsötétebb, legmélyebb akna a barlangrendszerben. Ide temettek engem.

Még Mel, aki sokkal agyafúrtabb volt nálam, sem álmodott arról, hogy csak pár lépésnyire tartottak engem a kijárattól.

Ráadásul nem is ez volt az egyetlen kijárat. De a másik kicsi volt és szűk, úgy kellett rajta átmászni. Azt azért nem találtam meg, mert felegyenesedve járkáltam a folyosókon. Nem *olyasfajta* átjárót kerestem. Különben is, soha nem derítettem fel Doki kórtermének minden zegét-zugát. Már akkor is tartottam tőle, amikor még nem tudtam, mi rémít meg benne.

A másik életemből ismerős hang szakította félbe a gondolataimat.

- Csodálom, hogy még mindig életben vannak, ha ezt megeszik. Pfuj!

Valami műanyag csattant a sziklán.

Megláttam a kék fényt az utolsó kanyarban.

- Nem tudtam, hogy az emberek elég türelmesek ahhoz, hogy halálra éheztessenek másokat. Ez túl bonyolult stratégiának tűnik ahhoz, hogy egy ilyen rövidlátó fajnak eszébe jusson.

Jeb felnevetett. - Be kell ismerjem, felnézek azokra a fiúkra. Csoda, hogy még nem jöttek ki a béketűrésükből.

Befordultunk a kivilágított, zsákutcában végződő alagútba. Brandt és Aaron mindketten olyan messze ültek fegyverrel a kézben a folyosó végétől, ahol a Hajtó járkált fel-alá, amilyen messze csak tudtak, és amikor meglátták, hogy közeledünk, megkönnyebbülten sóhajtottak fel.

- Végre - dünnyögte Brandt. Arcának kemény ráncaiból sütött a gyász.

A Hajtó megtorpant.

Meglepett, hogy milyen körülmények között tartják.

Nem kényszerítették be a szűk kis lyukba, hanem aránylag szabadon mozoghatott, ide-oda menetelhetett keresztben a keskeny folyosón. A járat végében egy matrac és egy párna volt a földön. Egy műanyag tálca dőlt a falnak körülbelül félúton; pár mexikói karalábé volt mellette a földön szétszórva egy levesestálkával.

Némi leves fröccsent szét a környéken. Ez megmagyarázta a csörömpölést, amit az imént hallottam - a Hajtó az ebédjét vágta a falhoz. De úgy nézett ki, mintha előbb a nagy részét megette volna.

A relatíve emberséges körülményekre meredtem, és furcsán összeszorult a gyomrom.

Mi *kit öltünk meg?* - morogta Melanie morcosan. Ez neki is fájt.

- Szeretnél egy kicsit egyedül maradni vele? - kérdezte tőlem Brandt, és ez megint belém hasított. Brandt *engem* mikor nem „az izének” nevezett? Az nem lepett meg, hogy Jeb nem ezt teszi, de hogy senki más sem?

- Igen - suttogtam.

- Óvatosan - figyelmeztetett Aaron. - Dühös kis fúria.

Bólintottam.

Nehezemre esett felemelni a tekintetem, belenézni abba a szempárba, amitől hideg ujjak érintését éreztem az arcomon.

A Hajtó engem bámult, a vonásai éles, kárörvendő vigyorba torzultak. Ezt az arckifejezést még soha nem láttam egy lélek arcán sem.

- Nocsak, hát szép jó napot, *Melanie* - gúnyolódott. - Mi tartott ennyi ideig, hogy csak most sikerült időt szakítania a látogatásra?

Nem válaszoltam. Lassan felé sétáltam, és erősen próbáltam hinni abban, hogy a testemet elárasztó gyűlölet nem belőlem ered.

- Azt hitték a kis barátai, hogy magával majd hajlandó leszek beszélni? Hogy kiöntöm magának a szívem, csak mert egy lebénított, agyhalott lelket hordoz a fejében, ami tükröződik a szemében? - Nyersen felnevetett.

Két hosszabb lépésre álltam meg tőle, és a testem futásra készen megfeszült. A Hajtó nem tett felém agresszív mozdulatot, ennek ellenére nem tudtam elengedni magam. Ez nem olyan volt, mint azzal a Hajtóval, akivel az autópályán találkoztam - most nem volt meg bennem az a szokásos biztonságérzet, ami általában eltölt a fajtám többi, kedvesebb képviselője közelében. Megint végigsepert rajtam a furcsa meggyőződés, hogy ő még sokáig élni fog, miután én meghalok.

Ne csinálj bolondot magadból. Tedd fel neki a kérdéseidet. Sikerült azóta kigondolnod párat?

- Akkor mi akar? Kérelmezte, hogy saját kezűleg ölhessen meg, Melanie? - sziszegte a Hajtó.

- Errefelé Vandának szólítanak - válaszoltam.

A Hajtó enyhén megrándult, amikor kinyitottam a számat, hogy megszólaljak, mintha arra számított volna, hogy kiabálni fogok. A halk, egyenletes hangom mintha jobban felkavarta volna, mint a várt üvöltözés.

Ahogy dülledt szemeivel rám meredt, megvizsgáltam az arcát. Piszkos volt, lila por és rászáradt izzadtság borította. Ezt leszámítva nem látszott rajta semmi. Ettől ismét csak furcsán sajogni kezdett bennem valami.

- Vandának - ismételte utánam a Hajtó kifejezéstelen hangon. - Akkor hát, mire vár? Nem hagyták jóvá a kérését? A puszta kezét szándékozik használni, vagy a pisztolyomat?

- Nem azért jöttem, hogy megöljem.

A Hajtó savanyúan elmosolyodott. - Akkor hát azért, hogy kivallasson? Hol vannak a kínzóeszközei, ember?

Összerezzentem. - Nem fogom bántani.

A Hajtó arcán bizonytalanság futott végig, hogy azután eltűnjön a fensőbbséges vigyora mögött. - Akkor miért tartanak engem itt? Azt hiszik, hogy megszelídíthetnek, mint a maga láncra vert lelkét?

- Nem. Egyszerűen csak... nem akarták megölni, amíg nem... egyeztettek velem. Azt gondolták, hátha előbb beszélni akarok magával.

A Hajtó szemhéja lejjebb ereszkedett, az átható tekintete összeszűkült. - És van valami mondanivalója?

Nyeltem egyet. - Arra lennék kíváncsi... - Az az egy kérdés jutott csak eszembe, amit már hosszú ideje nem tudtam magamnak megválaszolni. - Miért? Miért nem tudta annyiban hagyni, hogy meghaltam, mint a többiek? Miért próbált olyan elszántan levadászni? Én senkit nem akartam bántani. Én csak... a magam útját akartam járni.

A Hajtó talpra ugrott, és az arcomba nyomta az arcát. Valaki megmozdult mögöttem, de semmi mást nem hallottam - a Hajtó az arcomban üvöltött.

- Mert *igazam volt!* - sipította. - Sőt! *Nézzen csak rájuk!* Alávaló gyilkosok bandája, akik arra várnak, hogy ölhessenek! Pont, mint amire számítottam, csak *rosszabb! Tudtam,* hogy itt van velük! Hogy közéjük tartozik! Én *megmondtam* előre, hogy milyen veszélyes! *Megmondtam!*

Lihegve elhallgatott, és a vállam felett átpillantva hátralépett. Nem fordultam meg, hogy megnézzem, mitől vett vissza a lendületből. Feltételeztem, arról van szó, amit Jeb említett - hogy *amint előkerülnek a*

fegyverek, rögtön visszakozik. Egy másodpercig elemeztem az arckifejezését, ahogy a lélegzetvétele lelassult.

- De nem hallgattak magára. Úgyhogy kénytelen volt egyedül jönni.

A Hajtó nem válaszolt. Egy újabb hirtelen lépést tett hátra, miközben kétség torzította el az arcát. Egy pillanatra furcsán sebezhetőnek tűnt, mintha a szavaimtól eltűnt volna róla a páncél, ami mögé elbújt.

- Keresni fogják magát, de végső soron, soha nem hittek magának, igaz? - találgattam, miközben figyeltem, hogy igazolja minden egyes szavamat az elkeseredett tekintete. Ettől biztos lettem a dolgomban. - Szóval csak magát fogják keresni. Ha nem találják meg, elveszítik az érdeklődésüket. Mi pedig óvatosak leszünk, mint mindig. Nem fognak ránk találni.

Most először láttam valódi rémületet a szemében. A rettenetes - számára rettenetes - tudatot, hogy igazam van. Én meg hirtelen megkönnyebbültem a kis családi fészkemmel kapcsolatban. Igazam volt. Biztonságban vannak. De, furcsa módon, magammal kapcsolatban nem könnyebbültem meg.

Nem volt több kérdésem a Hajtóhoz. Amikor kimegyek innen, meghal. Vajon megvárják, hogy elég messze kerüljek ahhoz, hogy ne halljam a lövést? Vajon itt a barlangrendszerben lehetséges egyáltalán olyan messze kerülni?

A Hajtó dühös, rettegő arcába bámultam, és ráébredtem, milyen mélyen gyűlölöm. Milyen erős bennem a vágy, hogy soha többé, egyik életemben se lássam az arcát.

És ez a gyűlölet akadályozta meg, hogy hagyjam meghalni.

- Nem tudom, hogy menthetném meg - suttogtam elég halkan ahhoz, hogy az emberek ne hallják meg. Miért hangzott ez hazugságnak a saját fülemben? - Elképzelni sem tudom, hogyan...

- De miért is akarná ezt? Maga is közéjük tartozik! - De a szemében reménysugár csillant. Jebnek igaza volt. Az a sok tombolás, a fenyegetések... Nagyon is életben akart maradni.

Bólintással feleltem a vádaskodására, egy kicsit szórakozottan, mert nagyon pörgött az agyam. - De még önmagam vagyok - dünnyögtem. - És nem akarom... nem akarom...

Hogy fejezzem be a mondatot? Nem akarom... hogy meghaljon a Hajtó? Nem. Ez így nem igaz.

Nem akarom... gyűlölni a Hajtót? Annyira gyűlölni, hogy a halálát kívánjam. Azt, hogy úgy haljon meg, hogy gyűlölöm. Majdnem mintha az én gyűlöletem miatt halna meg.

Ha valóban nem akarnám a halálát, akkor vajon ki tudnék találni valamit, amivel megmenthetem? Mi van, ha gyűlöletem miatt nem jut eszembe a megoldás? Akkor én leszek a felelős a haláláért?

Megőrültél? - ellenkezett Melanie.

Megölte a barátomat, lelőtte a sivatagban, összetörte Lily szívét. Veszélyt hozott a családomra. Amíg csak él, veszélyt fog jelenteni számukra. Ianra, Jamie-re, Jaredre. Mindent megtenne, ami hatalmában áll, hogy halva lássa őket.

Ez már mindjárt más. Melanie-nak tetszett ez a gondolatmenet.

De ha meghal, és kiderül, hogy ha akartam volna, megmenthettem volna... akkor ki vagyok én?

Gyakorlatiasnak kell lenned, Vanda. Háború van. Kinek az oldalán állsz?

Tudod a választ.

Igen. És ez a válasz arra is, hogy ki vagy, Vanda.

De... Mi van, ha mindkettő lehetséges? Mi van, ha megmenthetem az életét, és mégis mindenki biztonságban marad itt?

Rám tört a rosszullét, ahogy észrevettem a megoldást, amiről igyekeztem bebizonyítani magamnak, hogy nem létezik.

Ne! - szorult Melanie-ba a szusz. Majd sikoltva megismételte, *NE!*

A megoldást, amiről tudnom kellett volna, hogy létezik. A megoldást, ami magyarázatot nyújtott a furcsa előérzetemre.

Mert megmenthetem a Hajtót. Hát persze. De meg kell fizetnem az árát. Valamit valamiért. Hogy is mondta Kyle? Életet az életért.

A Hajtó engem bámult, sötét szeméből csöpögött a méreg.

50. Áldozat

A Hajtó tekintete az arcomat fürkészte, mialatt Mellel vitatkoztunk.

Ne, Vanda, ne!

Ne butáskodj, Mel. Ha más nem is, de legalább te vedd észre, micsoda lehetőségeket nyit meg ez a megoldás. Hát nem ezt akarod?

Bár megpróbáltam a szerencsés végkimenetelre koncentrálni, nem tudtam kiűzni a fejemből a megoldás keltette rettenetet. Ez volt a titok, aminek a védelmében akár az életemet is feláldoztam volna. A tudás, amit elszántan védelmeztem volna, bármilyen szörnyű kínok árán is.

De erre a fajta kínra nem voltam felkészülve: a lelkifurdalás okozta belső krízisre, amit az embercsaládom iránt érzett szeretet tesz még bonyolultabbá. Pedig ez is nagyon tud fájni.

Ha ezt megteszem, akkor nem tarthatom magam többé egyszerű kivándorlónak. Nem, akkor árulóvá válok.

Ne érte, Vanda! Ne érte! - vonította Mel.

Várjak inkább? Várjam meg, amíg még egy lelket elkapnak? Egy ártatlan lelket, akit nincs okom gyűlölni? Valamikor meg kell hoznom ezt a döntést.

Ne most! Várj még! Gondold át!

A gyomrom ismét felkavarodott, úgyhogy előre kellett hajolnom, és vennem egy mély levegőt. Épp hogy csak sikerült megállnom, hogy öklendezni kezdjek.

- Vanda? - szólalt meg Jeb aggódva.

Meg tudnám tenni, Mel. Ha csak egy olyan ártatlan lélek lenne, akkor képes lennék arra, hogy hagyjam meghalni. Akkor hagynám, hogy megöljék. Mert akkor elhinném, hogy képes vagyok objektív döntést hozni.

De ez a Hajtó olyan szörnyű, Vanda! Mindketten gyűlöljük!

Pontosan. Ezért nem bízom magamban. Látod, hogy majdnem észre se vettem a megoldást...

- Vanda, jól vagy?

A Hajtó elnézett mellettem, Jebre meredt.

- Jól vagyok, Jeb - kapkodtam a levegőt. A hangom zihálós volt, erőltetett. Meglepett, hogy milyen rosszul hangzik.

A Hajtó sötét szeme közöttünk ugrált oda-vissza, bizonytalanul. Majd elrántotta magát mellőlem, és a falhoz lapult. Felismertem a testtartást - pontosan emlékeztem, milyen érzés.

Egy gyengéd kéz érintette meg a vállam, és fordított maga felé.

- Mi a baj, kedves? - kérdezte Jeb.

- Egy perc, és elmúlik - ziháltam kifulladva. Egyenesen a koptatott farmerkék szemébe néztem, és mondtam valamit, ami egész határozottan nem hazugság volt. - Még egy kérdésem lenne. De tényleg szükségem lenne egy percre egyedül. Megtennétek, hogy... megvártok?

- Igen, még egy kicsit várhatunk. Fújd ki magad.

Bólintottam, és amilyen gyorsan csak tudtam, kisétáltam a börtönből. A lábam először merev volt a rettegéstől, de menetközben sikerült megtalálnom a ritmust. Mire elhagytam Aaront és Brandtet, már majdnem futottam.

- Mi történt? - suttogta Aaron Brandtnek meghökkent hangon.

Nem voltam benne biztos, hová bújhatnék el gondolkozni. A lábam, mintha robotpilóta vitte volna, a hálószobám felé vezetett végig a folyosókon. Csak remélni tudtam, hogy üres lesz...

Sötét volt, alig valami kis fény csordult le a mennyezet repedései közül. Nem vettem észre Lilyt, amíg meg nem botlottam benne a sötétben.

Alig ismertem fel a könnyektől feldagadt arcát. Tömör, apró kis labdává gömbölyödött a padlón az átjáró közepén. A szeme tágra nyílt, és mintha nem lett volna teljesen tisztában azzal, ki is vagyok.

- Miért? - kérdezte.

Szótlanul meredtem rá.

- Azt mondtam, hogy az élet és a szerelem megy tovább. De *miért?* Nem szabadna nekik. Többé már nem. Mi értelme van?

- Nem tudom, Lily. Fogalmam sincs, hogy mi értelme.

- Miért? - kérdezte meg ismét, de most már nem hozzám beszélt. Üveges tekintettel nézett át rajtam.

Óvatosan kikerültem, és a szobámba siettem. Megvolt nekem a saját, válaszra váró kérdésem.

A szoba a legnagyobb megkönnyebbülésemre üres volt. Arccal lefelé a matracra vetettem magam, amin Jamie-vel szoktunk aludni.

Amikor azt mondtam Jebnek, hogy van még egy kérdésem, igazat szóltam. De nem a Hajtótól vártam a választ. A kérdésem magamnak szólt.

És a következő volt: hajlandó lennék vajon - nem *képes lennék-e* - megtenni?

Meg tudnám menteni a Hajtó életét. Tudom, mit kell hozzá tennem. Nem sodornék veszélybe egyetlen életet sem itt. Kivéve a sajátomat. Ez lenne az ára.

Nem. Melanie a pánik közepette is megpróbált határozott maradni.

Kérlek, hagyj gondolkozni.

Nem.

Ez a megoldás, Mel. Amúgy is elkerülhetetlen. Most már látom. Már régen látnom kellett volna. Olyan nyilvánvaló.

Nem, nem az.

Visszaemlékeztem, miről beszélgettünk, amikor Jamie beteg volt. Amikor kibékültünk. Azt mondtam neki, hogy nem törölném ki, és hogy sajnálom, hogy ez minden, amit adhatok neki.

Ez nem annyira hazugság volt, mint inkább egy befejezetlen mondat. Ez volt minden, amit adhattam neki, úgy, hogy én is életben maradjak.

A hazugság az volt, amit Jarednek mondtam. Csupán pár másodperccel később azt közöltem vele, hogy nem tudom, hogyan tudnék megszűnni

létezni. A beszélgetésünk kontextusában ez igaz is volt. Nem tudom, hogy vonulhatnék a háttérbe, itt Melanie-ban. De meglepődtem, hogy nem hallottam ki rögtön az egyértelmű hazugságot - nem láttam abban a pillanatban azt, amit most már látok. Persze, hogy tudom, hogy szűnhetnék meg létezni.

Csak arról volt szó, hogy soha nem számoltam ezzel, mint lehetséges opcióval, mert olyan visszafordíthatatlan árulás volt.

Ne, Vanda!

Nem akarsz szabad lenni?

Hosszú szünet.

Nem kérnék ilyet tőled, mondta végül. *Én sem tenném meg érted. És az tuti, hogy a Hajtóért semmiképpen nem tenném meg!*

Nem kell kérned. Azt hiszem, önként ajánlottam volna fel... idővel.

Miért gondolod? - ellenkezett Melanie, síráshoz közeli hangnemben. Ettől meghatódtam. Arra számítottam, repesni fog az örömtől.

Részben miattuk. Jared és Jamie miatt. Átnyújthatom nekik az egész világot, mindent, amit akarnak. Átnyújthatlak nekik téged. Ez valószínűleg egyébként is eszembe jutott volna... előbb-utóbb. Ki tudja? Talán Jared kért volna meg rá. Tudod, hogy nem mondtam volna nemet.

Iannak igaza volt. Te túlságosan is önfeláldozó vagy. Határtalanul. Fel kell állítanod a határaidat, Vanda!

Ó, Ian, nyögtem fel. Új fájdalom sajdult belém, meglepően közel a szívemhez.

Az egész világot veszed el tőle. Mindent, amit akar.

Soha nem működött volna a dolog Iannal. Ebben a testben semmiképpen, annak ellenére, hogy ő szereti... ez nem szereti viszont.

Ő, nem pedig ez.

Ő nem szereti, értettem egyet.

Vanda, én... - kereste Melanie a szavakat. Az öröm, amit vártam, még mindig nem jött el. Ettől is meghatódtam. *Szerintem nem leszek képes hagyni, hogy megtedd. Te fontosabb vagy annál. Ha a nagy képet nézzük, te sokkal értékesebb vagy számukra, mint én. Te segíteni tudsz nekik, te meg tudod menteni őket. Én ezekre nem vagyok képes. Maradnod kell.*

Nem látok más megoldást, Mel. Csodálkozom, hogy erre nem jöttem rá hamarabb. Olyan tökéletesen egyértelműnek tűnik. Hát persze, hogy mennem kell. Hát persze, hogy vissza kell adnom téged magadnak. Arra már rájöttem, hogy a lelkek rosszul tették, hogy idejöttek. Úgyhogy azt kell tennem, ami helyes, vagyis el kell mennem. Eddig is túléltetek nélkülem, ezután is menni fog. Te olyan sokat tanultál a lelkekről tőlem - majd te

segítesz nekik. Hát nem látod? Minden jó, ha a vége jó. Mindenkinek az a legjobb, ha így lesz vége. Reményt adhatok nekik. Azon kívül... nem, jövőt, nem. Azt talán nem. De amit csak tudok. Mindent, amit tudok.

Ne, Vanda, ne.

Melanie sírt, és kezdett összefüggéstelenné válni. A bánata könnyeket csalt a szemembe. Fogalmam sem volt, hogy ennyire fontos vagyok neki. Majdnem ugyanannyira, mint ő nekem. Most ébredtem csak rá, hogy szeretjük egymást.

Még ha Jared soha nem is kért volna erre, még ha ő nem is létezne... Amint felötlött volna bennem a dolog, kénytelen lettem volna végrehajtani. Ennyire szeretem Melanie-t.

Nem csoda, hogy a siker esélye az ellenálló gazdatestek esetében olyan alacsony itt a Földön. Ha egyszer megszerettük a gazdatestünket, onnantól mit remélhetünk mi, lelkek? Mi nem létezhetünk annak rovására, akit szeretünk. A lelkek nem képesek erre. A lelkek nem tudnak így élni.

Hanyatt fordultam és a csillagok fényében végignéztem a testemen.

A kezem piszkos volt és csupa horzsolás, de a felszíni sérülések alatt gyönyörű volt. A bőröm szép, napsütötte színt vett fel; még a halvány fény által kilúgozva is jól nézett ki. A körmeimet rövidre rágtam, de egészséges rózsaszínűek voltak, kis fehér félholdakkal a tövüknél. Megrebbentettem az ujjaim, és néztem, milyen kecsesen húzzák meg az izmok a csontokat. Hagytam, hogy táncoljanak egy kicsit felettem, ahol fekete, folyékony árnyakká váltak a csillagok előtt.

Beletúrtam velük a hajamba. Most már majdnem vállig ért. Ez tetszene Melnek. A pár hétnyi samponhasználattól a szállodai fürdőszobákban és az Egészség vitamintól újból fényessé és puhává vált.

Kinyújtottam a kezem amilyen messze csak tudtam, megfeszítettem az inaimat, amíg ropogni nem kezdtek az ízületeim. A karom erősnek tűnt. Fel tudna húzni a hegyoldalban, tudna nehéz csomagot cipelni, meg tudna kapálni egy mezőt. Ugyanakkor puha is volt. El tudna ringatni egy kisbabát, meg tudna vigasztalni egy barátot, szeretni tudna... de nem nekem.

Mély levegőt vettem, és könnyek gyűltek a szemem sarkába, hogy a halántékomon a hajamba guruljanak.

Megfeszítettem a lábizmaimat, éreztem bennük a tettre kész erőt és gyorsaságot. Futni akartam, egy nyílt mezőre vágytam, amin végigrohanhatok, csak hogy kiderüljön, milyen gyorsan tudok szaladni. Mezítláb, hogy érezzem a lábam alatt a talajt. Azt akartam, hogy a szél

fújjon bele a hajamba. Hogy essen az eső, hogy érezhessem az illatát futás közben.

A lábfejem lassan megfeszült, és kiegyenesedett a lélegzetem ritmusára. Be-ki. Megfeszül-kiegyenesedik. Jó érzés volt.

Az ujjam hegyével kitapogattam az arcom. Meleg volt az érintésem a bőrömön, a sima, szép bőrömön. Örültem, hogy úgy adom vissza Melanienak az arcát, ahogy megkaptam. Lehunytam a szemem, és végigsimítottam a szemhéjamon.

Olyan sok testben éltem már, de egyiket sem szerettem annyira, mint ezt. Egyikre sem vágytam ennyire. Persze pont ez az, amit vissza kell adnom.

A helyzetben rejlő iróniától nevetnem kellett, és a levegő hatására koncentráltam, ami kis buborékokban lökődött ki a mellkasomból és fel a torkomon. A nevetés olyan volt, mint a friss szellő - kitisztította a testemet, ahol járt, és minden jobbnak tűnt tőle. A többi fajnak is rendelkezésére áll valami ilyen egyszerű gyógymód? Nem emlékeztem ilyenre.

Megérintettem a számat, és visszaemlékeztem, milyen volt megcsókolni Jaredet, és milyen volt megcsókolni Iant. Nem mindenki csókolhat meg ennyi szép testet. Nekem több adatott, mint másoknak, még ezalatt a rövid idő alatt is.

Csak hát olyan rövid volt! Mostanra talán egy év, nem tudtam pontosan. Csak egy gyors fordulat egy kék-zöld bolygóval egy átlagos csillag körül. A legrövidebb élet, amiben részem volt.

A legrövidebb, a legfontosabb, a legszívszaggatóbb. Az élet, ami örökre meghatároz engem. Az élet, ami végre odakötött egy csillaghoz, egy bolygóhoz, egy kicsi, idegenekből álló családhoz.

Még egy kis idő... az annyira helytelen lenne?

Nem, suttogta Mel. *Nyugodtan várj még egy kicsit.*

Az ember soha nem tudhatja, mennyi ideje van még hátra, suttogtam vissza.

De én tudtam. Pontosan tudtam, mennyi időm van még hátra. És nem várhattam tovább. Az én időm lejárt.

Amúgy is mennem kellett. Azt kellett tennem, amit helyesnek tartottam, önmagam kellett maradjak az alatt a rövidke idő alatt, amim még maradt.

Egy sóhajjal, ami mintha egész lentről a talpamból és a tenyeremből indult volna, felálltam.

Aaron és Brandt nem fognak az idők végezetéig várni. És most már volt néhány kérdésem, amelyekre választ kellett kapjak. Ezúttal Dokitól.

A barlangrendszer tele volt szomorú, lesütött tekintetekkel. Könnyű volt észrevétlenül átsiklani közöttük. Most senkit nem érdekelt, mit csinálok, leszámítva talán Jebet, Brandtet és Aaront, ők pedig nem jártak erre.

Nagy, nyílt mező, esővel nem állt rendelkezésemre, de itt volt nekem a déli folyosó. Túl sötétnek találtam ahhoz, hogy teljes erőmből szaladjak, ahogy akartam, de kitartóan kocogtam. Jó érzés volt, ahogy bemelegedtek az izmaim.

Arra számítottam, hogy Dokit már ott találom, de szükség esetén megvártam volna. Valószínűleg egyedül lesz. Szegény Dokival mostanában mindig ez volt a helyzet.

Doki azóta az éjszaka óta aludt egyedül a kórteremben, mióta megmentettük Jamie életét. Sharon kipakolta a dolgait a szobájukból, és áthurcolkodott az anyjához, Doki pedig egyedül töltötte az éjszakákat az üres helyiségben.

Minő gyűlölet. Sharon inkább végez a saját boldogságával, és Dokiéval is, mint hogy megbocsásson neki, amiért segített nekem meggyógyítani Jamie-t.

Sharon és Maggie már alig jelentek meg a közös helyiségekben. Most már mindenkin keresztülnéztek, úgy, ahogy régebben csak rajtam. Kíváncsi voltam, hogy ez megváltozik-e, amikor eltávozom, vagy már mindketten annyira belecsontosodtak a duzzogásba, hogy képtelenek váltani.

Milyen elképesztően ostoba módja annak, hogy az ember eltöltse az idejét.

Most először éreztem rövidnek a déli folyosót. Mielőtt érzésem szerint elértem volna a feléig, már meg is láttam Doki lámpájának fényét az előttem lévő elnagyolt árkád mögött. Otthon volt.

Sétatempóra lassítottam, mielőtt felzavartam volna. Nem akartam megijeszteni, nem szerettem volna, ha azt hiszi, vészhelyzet van.

De így is megriadt, amikor némileg kifulladva megjelentem a sziklabejáratban.

Felugrott az asztala mögül. A kezéből kiesett a könyv, amit olvasott.

- Vanda! Valami baj van?

- Nem, Doki - nyugtattam meg. - Minden rendben.

- Valakinek szüksége van rám?

- Csak nekem. - Erőtlenül elmosolyodtam.

Doki megkerülte az asztalt és elém jött, a kíváncsiságtól tágra nyílt szemmel. Fél lépésre tőlem megállt és megemelte az egyik szemöldökét.

Hosszúkás arca gyengéd volt, a riasztó ellentéte. Fel nem tudtam fogni, hogy láthattam benne szörnyeteget azelőtt.

- Te betartod a szavadat - kezdtem.

Doki bólintott, majd kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, de felemeltem a kezem.

- Még soha senki nem tette annyira próbára a szavahihetőségedet, mint én fogom most - figyelmeztettem.

Doki zavart, gyanakvó tekintettel figyelt.

Én vettem egy mély levegőt, éreztem, hogy feszíti szét a tüdőmet...

- Tudom, hogy kell azt megtenni, amihez annyi élettel végeztél, hogy kiderítsd. Tudom, hogy kell kivenni egy lelket egy testből anélkül, hogy bármelyiküknek is baja esne. Hát persze, hogy tudom. Mindannyian tudjuk, vész esetére. De eddig csak egyszer kellett végrehajtanom, amikor Medve voltam.

Doki szeme kitágult; az arckifejezése ráfagyott az arcára. Én visszabámultam rá és vártam, hogy válaszoljon valamit. Ez pár hosszú pillanatába telt, és a szeme minden másodperccel még vadabbra nyílt.

- És miért mondod ezt el nekem? - zihálta végül.

- Mert én... én át fogom adni neked a tudást. - Megint feltartottam a kezem. - De csak akkor, ha cserébe te is megadod nekem, amit szeretnék. Most rögtön szeretnélek figyelmeztetni, hogy neked sem lesz könnyebb megadni nekem amit én akarok, mint nekem megadni, amit te akarsz.

Doki arca hirtelen ádázabbá vált, mint amilyennek valaha is láttam. - Halljam a feltételeket.

- Nem ölheted meg őket - az eltávolított lelkeket. A szavadat kell adnod nekem rá, meg kell ígérned, meg kell esküdnöd rá, hogy biztosítod számukra az átmenetet egy másik életbe. Ez némi veszéllyel jár majd - kriotartályokat kell szereznetek, és fel kell juttatnotok azokat a lelkeket a Földet elhagyó űrhajókra. Át kell küldenetek őket egy másik világba élni. De nem fognak tudni ártani nektek. Mire odaérnek a következő bolygóra, már az unokáitok is halottak lesznek.

Vajon a feltételeim kisebbítik majd a bűnömet? Csak ha megbízhatok Dokiban.

Ő nagyon komolyan elgondolkozott, miközben magyaráztam. Figyeltem az arcát, hogy kiderüljön, mit gondol a követeléseimről. Nem tűnt dühösnek, de a szeme még mindig tágra nyílt.

- Azt nem akarod, hogy megöljük a Hajtót? - találgatott.

Nem válaszoltam a kérdésére, mert nem értette volna a választ; azt akartam, hogy megöljék. Éppen ez volt a baj. Inkább tovább magyaráztam.

- Ő lesz az első, a mintadarab. Meg akarok arról győződni, amíg még itt vagyok, hogy végig fogod csinálni. Én csinálom a szétválasztást. Amikor a Hajtó biztonságba kerül, akkor megmutatom, hogy kell.

- Kicsodán?

- Szerezzetek foglyokat. Mint azelőtt. Nem garantálom, hogy az emberek elméje helyreáll. Nem tudom, hogy akit kitöröltek, az vissza tud-e jönni. Majd a Hajtónál meglátjuk.

Doki pislogott, ahogy valami szöget ütött a fejébe. - Hogy érted, hogy amíg még itt vagy? El akarsz menni?

Egy hosszú pillantást vetettem rá, arra várva, hogy leessen neki. Doki értetlenül bámult rám vissza.

- Hát nem érted, hogy mit adok a kezedbe? - suttogtam.

Ekkor végre-valahára kiült az arcára az értő döbbenet. Felhördült.

Gyorsan beszélni kezdtem, még mielőtt megszólalhatott volna. - Van valami más is, amit kérni szeretnék, Doki. Nem akarom... nem engedem, hogy átszállítsanak egy másik bolygóra. Ez az én bolygóm, a szó legnemesebb értelmében. És mégsincs rajta hely a számomra. Úgyhogy... bár tudom, hogy ezt mások... sértőnek találhatják majd. Ne mondd el nekik, ha szerinted meg akarnák akadályozni. Hazudj, ha a szükség úgy kívánja. De szeretném, ha Walt és Wes mellett lennék eltemetve. Megteszed ezt nekem? Nem foglalok sok helyet. - Újabb erőtlen mosoly ült az arcomra.

Ne! - kiáltotta Melanie. Erre nem számított. Nem érezte, hogy milyen végleges a döntésem.

- Nem, Vanda - ellenkezett Doki is, elszörnyedt arckifejezéssel.

- Kérlek, Doki - suttogtam, hunyorogva a fejemben dübörgő tiltakozástól, ami egyre hangosabbá vált. - Szerintem Wesnek vagy Waltnak nem lenne kifogása ellene.

- Nem így értettem! Én nem lennélek képes megölni, Vanda. Jaj. Rosszul vagyok a haláltól, attól, hogy a saját barátaimat ölöm meg... - Doki hangja sírásba fúlt.

A vékony karjára tettem a kezem és megsimogattam. - Itt meghalnak emberek. Előfordul. - Kyle mondott valami ilyesmit. Furcsa, hogy egy éjszaka alatt kétszer is pont Kyle-t idézem.

- És mi lesz Jareddel és Jamie-vel? - kérdezte Doki elcsukló hangon.

- Nekik itt lesz Melanie. Túlélik.

- És Ian?

Ezt már a fogaim közt szűrtem át. - Neki jobb lesz nélkülem.

Doki a szemét törölgetve megrázta a fejét. - Ezt át kell gondolnom, Vanda.

- Nincs sok időnk. Nem várnak az örökkévalóságig, mielőtt megölik a Hajtót.

- Nem arra gondoltam. Az rendben van. De nem hinném, hogy képes lennélek megölni...

- Mindent vagy semmit, Doki. Most rögtön el kell döntened. És... - Ráébredtem, hogy még egy feltételem van. - És nem beszélhetsz senkinek a megállapodásunk utolsó kitételéről. Ezek a feltételeim, igen vagy nem? Szeretnéd a tudást?

Doki megint megrázta a fejét. - Hadd gondoljam át.

- Már most tudod a választ, Doki. Mindig is erre vágytál.

Doki továbbra is lassan ingatta a fejét előre-hátra.

Figyelmen kívül hagytam a tagadásnak ezt a formáját, mert mindketten tisztában voltunk vele, hogy már meghozta a döntését.

- Idehívom Jaredet - közöltem vele. - Gyorsan elugrunk pár kriotartályért. Addig tartsd vissza a többieket. Mondd meg nekik... mondd el nekik az igazat. Mondd meg nekik, hogy segítek kiszedni a Hajtót abból a testből.

51. Előkészületek

Jaredet és Jamie-t a szobánkban találtam, ott vártak aggodalmas arccal. Jared valószínűleg találkozott Jebbel.

- Jól vagy? - kérdezte Jared, Jamie pedig felugrott és a derekam köré fonta a karját.

Nem tudtam, mit feleljek a kérdésére. Nem tudtam a választ. - Jared, szükségem van a segítségedre.

Jared azon nyomban talpra ugrott, ahogy befejeztem a mondatot. Jamie hátrahőkölt, hogy lássa az arcom. Nem néztem a szemébe. Nem tudtam pontosan, hogy mennyit bírok most elviselni.

- Mit szeretnél tőlem? - kérdezte Jared.

- Ki kell mennem. Szükségem lenne pár... segítő kézre.

- Mit kell beszerezni? - Jared máris a feladatra koncentrált tettre készen.

- Majd útközben elmagyarázom. Nincs olyan sok időnk.

- Én is jöhetek? - kérdezte Jamie.

- Nem! - válaszoltuk egyszerre Jareddel.

Jamie összehúzta a szemöldökét, és elengedett, hogy keresztbe tett lábbal hátradőljön a matracon. A tenyerébe temette az arcát, és duzzogni

kezdett. Nem voltam képes ránézni, miközben kimenekültem a szobából. Már most arra vágytam, bár odaülhetnék mellé, hogy szorosan átöleljem és megfeledkezzek minden rosszról.

Jared követett, és visszamentünk a déli alagútban arra, amerről jöttem.

- Miért erre megyünk? - kérdezte.

- Én... - Jared észrevenné, ha hazudni vagy kertelni próbálnék. - Nem akarok összefutni senkivel. Különösen Jebbel, Aaronnal vagy Brandttel.

- Miért?

- Nem akarok magyarázkodni nekik. Még nem.

Jared elnémult, és megpróbálta megfejteni a válaszomat.

Témát váltottam. - Nem tudod, hol van Lily? Szerintem nem kellene egyedül maradnia. Nem tűnik...

- Ian ott van vele.

- Akkor jó. Ian nagyon kedves.

Ian majd segít Lilynek - a lánynak pont ilyesvalakire van szüksége. De ki fog Iannak segíteni, amikor... ? Megráztam a fejem, hogy kirázzam belőle a gondolatot.

- Miért sietünk ilyen nagyon? - kérdezte Jared.

Vettem egy mély levegőt, mielőtt válaszoltam volna. - Kriotartályért.

A déli alagút fekete volt. Nem láttam Jared arcát. A léptei nem torpantak meg mellettem, és egy hosszú másodpercig semmit nem reagált. Amikor ismét megszólalt, hallottam a hangján, hogy a feladatra koncentrál - beszűkülten félrerakva minden kíváncsiságot, amíg a küldetés terve az ő szája íze szerint nem áll össze.

- Hol tudunk ilyesmit szerezni?

- Az üres kriotartályokat a Gyógyító létesítmények mellett tárolják, amíg szükség nem lesz rájuk. Mivel ide több lélek jön, mint megy, valószínűleg felesleg van belőlük. Senki nem őrzi őket, senkinek nem fog feltűnni, ha eltűnik egy-kettő...

- Biztos vagy benne? Honnan származik ez az értesülésed?

- Láttam őket Chicagóban, ott álltak halomban. Még annál a kis kórháznál Tucsonban is volt egy kis kupac a szervizút mellett beládázva.

- Ha be voltak ládázva, akkor miért vagy olyan biztos benne...

- Nem vetted még észre, mennyire szeretjük felcímkézni a dolgokat?

- Nem az, hogy kételkedem benned - védekezett Jared. - Csak biztos akarok lenni abban, hogy jól átgondoltad a dolgot.

Kihallottam a sorai közül a kettős jelentést.

- Átgondoltam.

- Akkor rajta, csináljuk.

Doki már el is ment - már Jebbel lehetett, mert nem találkoztunk vele útközben. Valószínűleg közvetlenül utánam indult. Kíváncsi voltam, hogy fogadják a híreit. Reménykedtem benne, hogy nem olyan ostobák, hogy a Hajtó előtt beszéljék meg. Vajon széttrancsírozná a gazdateste agyát, ha rájönne, miben sántikálok? Azt hinné, hogy teljesen árulóvá váltam? Hogy megadom az embereknek, amit akarnak, feltétel nélkül?

De hát nem pontosan erről van szó? Amikor már nem leszek, Doki veszi vajon a fáradtságot, hogy betartsa a szavát?

Igen, legalábbis *megpróbálja.* Ezt tudtam. De egyedül nem fog menni neki. És ki segít vajon majd neki?

Végigszuszakoltuk magunkat a szűk, fekete szellőzőnyíláson, ami a sziklás kis domb déli lejtőjére nyílt, körülbelül félúton a csúcs felé. A látóhatár keleti pereme kezdett szürkülni, egy alig észrevehető rózsaszín vonallal az ég és a sziklák között.

A tekintetem a lábfejemen tartottam, miközben lemásztunk. Muszáj volt; nem vezetett ösvény, és a laza kövek ingataggá tették a lépteinket. De még ha sima aszfalt is borította volna az utat, akkor sem hiszem, hogy képes lettem volna felemelni a szemem. És a vállam is tartósan előregörbedt.

Áruló vagyok. Nem aszociális, nem vándor. Csak egy áruló. A gyengéd lelkű fivéreim és nővéreim életét a fogadott embercsaládom dühödt, mohó kezébe helyeztem.

Az embereimnek minden okuk megvan arra, hogy gyűlöljék a lelkeket. Háború van, és én fegyvert adtam a kezükbe. Biztosítottam számukra a lehetőséget, hogy büntetlenül gyilkoljanak.

Ezen gondolkoztam, miközben végigrohantunk a sivatagon az egyre fényesebbé váló napkeltében - szaladnunk kellett, mert a figyelő Hajtók miatt nem szabadott, hogy odakint érjen a napvilág.

Ha ebből az aspektusból néztem a dolgot - ha nem áldozatként tekintettem a döntésemre, hanem úgy, mintha a Hajtó életéért cserébe fegyvert adtam az emberiség kezébe -, akkor úgy gondoltam, számos okból hibásan döntöttem. És ha csak a Hajtót akartam volna megmenteni, akkor ebben a pillanatban gondoltam volna meg magam és fordultam volna sarkon. Ő nem ért annyit, hogy a többieket adjam érte cserébe. Ezzel még ő is egyetértene.

De vajon tényleg egyetértene? - töprengtem. A Hajtó nem tűnt olyan... milyen szót használt Jared? *Altruistának.* Olyan altruistának, mint mi, többiek. Talán szerinte az ő élete drágább, mint a tömegeké.

De már késő volt ahhoz, hogy meggondoljam magam. Már sokkal messzebb jutottam gondolatban, mint a Hajtó megmentése. Először is, ez megint meg fog történni. Az emberek minden lelket megölnek, akivel csak találkoznak, ha nem kínálok számukra egy alternatív megoldást. Sőt, Melanie-t is megmenthetem, és ez önmagában megéri az áldozatot. És Jaredet és Jamie-t. Szóval akár azt a Hajtót is megmenthetem, ha már benne vagyok.

A lelkek hibáztak, amikor idejöttek. Az emberek megérdemlik a világukat. Én ugyan nem adhatom nekik vissza, de megadhatom nekik ezt. Ó, bárcsak biztosra vehetnem, hogy nem fognak kegyetlenkedni...

Bíznom kell Dokiban, és reménykednem.

És talán megígértetni a dolgot még pár barátommal, a biztonság kedvéért.

Azon kezdtem töprengeni, vajon hány ember életét mentem meg. Hány fogságba esett lelket mentek meg *talán.* Csak magamat nem tudom megmenteni.

Mélyet sóhajtottam. Jared még a zihálásunk ellenére is meghallotta. A szemem sarkából észrevettem, ahogy felém fordítja az arcát, a tekintete a szememet keresi, de nem néztem rá. A földet bámultam görnyedten.

Még azelőtt odaértünk a terepjáró rejtekhelyéhez, hogy a nap felért volna a keleti csúcsok fölé, bár az égbolt már világoskék volt. Pont akkor bújtunk be a sekély üregbe, amikor az első sugarak aranyszínűre festették a sivatag homokját.

Jared kikapott két üveg vizet a hátsó ülésről, az egyiket odadobta nekem, majd a falnak dőlt. Ledöntötte a torkán az üveg felét, és beletörölte a száját a kézfejébe, mielőtt megszólalt.

- Észrevettem, hogy nagyon ki akarsz jutni onnan, de meg kell várnunk, hogy besötétedjen, ha gyors rajtaütést tervezel.

Lenyeltem a korty vizet, ami a számban volt. - Nem baj. Biztos vagyok benne, hogy most már megvárnak.

Jared tekintete az arcomat fürkészte.

- Láttam a Hajtódat - jegyezte meg a reakciómat figyelve. - Nagyon... energikus.

Bólintottam. - És szókimondó.

Jared elmosolyodott, és a szemét forgatta. - Úgy tűnik, nincs igazán megelégedve a neki biztosított ellátással.

Lesütöttem a tekintetem. - Rosszabb is lehetne - motyogtam. A furcsa, féltékeny fájdalom, amit éreztem, hívatlanul is beszivárgott a hangomba.

- Ez igaz - értett velem egyet Jared, váratlanul fojtott hangon.

- Miért olyan kedvesek hozzá? - suttogtam. - Megölte West.

- Hát, ez a te hibád.

Felnéztem Jaredre, és meglepetten láttam, hogy a szája alig észrevehető mosolyba húzódik; csak ugratott.

- Az enyém?

Jared mosolya szélesebbé vált. - Nem akarták szörnyetegeknek érezni magukat. Megint. Megpróbálják jóvátenni, amit elkövettek, csak egy kicsit elkéstek vele - és nem a megfelelő lélekkel szemben kompenzálnak. Eszembe se jutott, hogy ezt... sértőnek találhatod. Azt hittem, talán így neked is könnyebb lesz.

- Így is van. - Nem akartam, hogy bárkit is bántsanak. - A kedvesség mindig jobb. Csak... - Vettem egy mély levegőt. - Örülök, hogy tudom, mi az oka.

Értem tették, nem érte. A vállam egy kicsit könnyebbé vált.

- Nem jó érzés az a tudat, hogy az ember maradéktalanul kiérdemelte a *szörnyeteg* megnevezést. Könnyebb kedvesnek lenni, mint a bűntudatot elviselni. - Jared ezzel megint elmosolyodott, majd ásított egyet. Ettől nekem is ásítanom kellett.

- Hosszú volt az éjszaka - tette hozzá. - És egy újabb hosszú éjszaka következik. Aludnunk kellene egyet.

Örültem a javaslatának. Tudtam, hogy nagyon kíváncsi arra, pontosan mire is szolgál ez a beszerzőút. Azt is tudtam, hogy a nagy részét már összerakta magában. Nekem pedig egyáltalán nem volt kedvem erről beszélgetni.

Végignyújtóztam a terepjáró melletti keskeny homoksávon. Megdöbbenésemre Jared mellém feküdt, *közvetlenül* mellém. A hátam ívéhez bújt.

- Gyere csak - mondta, és odanyúlt, hogy az állam alá csúsztassa az ujjait. Felemelte a fejem a földről, majd aládugta a másik karját, hogy párnaként szolgálhasson. Elengedte az arcom, és a másik karját a derekamra tette.

Beletelt pár másodpercbe, amíg képes lettem reagálni. - Köszönöm.

Jared ásított egyet. Éreztem a tarkómon leheletének melegét. - Pihend ki magad, Vanda.

Ebben a pózban, amit legpontosabban ölelésnek lehet nevezni, Jared gyorsan elaludt, mint mindig. Én megpróbáltam elengedni magam a karjával a testemen, de az beletelt egy időbe.

Ettől az öleléstől gyanakodni kezdtem, hogy mennyit is tudhat igazából.

Az elcsigázott gondolataim összeakadtak és egyre kibogozhatatlanabbá váltak. Jarednek igaza volt - hosszú éjszaka állt mögöttünk. Bár messze nem elég hosszú. A hátralévő napjaim és éjszakáim úgy elrepülnek majd, mintha csak egy percig tartanának...

A következő pillanatban arra ébredtem, hogy Jared rázogat, hogy ébredjek fel. A kis üregben homályossá és narancssárgássá vált a fény. Napnyugta volt.

Jared talpra rántott és egy energiaszeletet nyomott a kezembe - a terepjáróban ilyen, sportolók számára gyártott élelmiszereket tartottak. Némán ettünk, és ittuk meg a maradék vizünket. Jared arca komoly volt és határozott.

- Még mindig sietsz? - kérdezte, amikor bemásztunk a terepjáróba.

Nem. Azt szerettem volna, ha az idők végezetéig nyújthatom az időt...

- Igen. - Mi értelme lenne a vég késleltetésének? A Hajtó és a teste meghal, ha túl sokáig várunk, nekem viszont ugyanúgy meg kellene hoznom ugyanazt a döntést.

- Akkor menjünk Phoenixbe. Nem csodálnám, ha az ilyesfajta lopást észre se vennék... Az embereknek semmi okuk arra, hogy a ti hűtődobozaitokra ácsingózzanak. Mire is tudnák használni őket?

A kérdés egyáltalán nem tűnt költőinek, és éreztem, hogy Jared megint engem néz. De én előrebámultam a sziklákra, és nem válaszoltam.

Mire járművet cseréltünk és odaértünk az autópályához, már egy ideje besötétedett. Jared óvatosságból várt pár percet lekapcsolt motorral. Számoltam, tíz autó ment el előttünk. Hosszú ideig sötét volt két fényszóró megjelenése között, és Jared végül kihajtott az útra.

Nagyon rövid volt az út Phoenixig, bár Jared szigorúan a megengedett sebesség alatt hajtott. Az idő felgyorsult, mintha a Nap erősebben kezdte volna vonzani a Földet, és az ettől gyorsabban kezdett volna forogni.

Becsatlakoztunk az egyenletes sebességgel haladó forgalomba, és együtt haladtunk vele az autópályán, ami a lapos, terjeszkedő város körül kanyargott. Megláttam az útról a kórházat. Egy másik autó nyomában lekanyarodtunk az útról, egyenletes sebességgel haladva, minden sietség nélkül.

Jared befordult a fő parkolóba.

- És most merre? - kérdezte feszülten.

- Nézzük meg, hogy ez az út kivezet-e hátul. A tartályok a rakodóterület mellett lesznek...

Jared lassan hajtott. Itt sok lélek volt, ki-be mászkáltak az épületből, páran köpenyben. Gyógyítók. Senki nem szentelt nekünk különösebb figyelmet.

Az út a járda mentén haladt, majd az épületegyüttes északi oldalánál elkanyarodott.

- Odanézz. Teherautók. Menj arra.

Elmentünk egy sor alacsonyabb épület és egy parkolóház között. Egy teherautó-konvoj, ami kétségkívül orvosi készleteket szállított, tartott hátrafelé a berakodási területre. Végigfürkésztem a gondosan felcímkézett ládákat.

- Menj tovább... arra gondoltam, ezek közül felkaphatnánk párat visszafelé. Nézd, Gyógyít... Hűsít... Merevít? Az meg mi lehet?

Örültem, hogy ezek a ládák fel vannak címkézve, és nem őrzi őket senki. A családomnak nem kell majd nélkülöznie a szükséges készleteket, amikor én már nem leszek. *Amikor én már nem leszek*; ez a pár szó mintha minden gondolatomba beférkőzött volna.

Egy újabb épületet kerültünk meg. Jared egy kicsit gyorsabban hajtott, és az úton tartotta a tekintetét; itt négyen pakoltak le egy teherautóról a kirakodóhelyre. Kezeslábast viseltek a por ellen, a kezükön kesztyű...

A mozdulataik pontossága miatt figyeltem fel rájuk. Nem bántak durván a kis dobozokkal; éppen ellenkezőleg, végtelen gondossággal helyezték őket a derékmagasságban lévő betonemelvényre.

Nem is kellett volna elolvasnom a címkéket a bizonyossághoz, de abban a pillanatban az egyik rakodómunkás úgy fordította a kezében lévő dobozt, hogy a fekete betűk egyenesen felém néztek.

- Ezt a helyet kerestük. Most rakodják ki a teli tartályokat. Az üresek sem lesznek messze... Á! Ott vannak, a túloldalon. Az a barakk félig tele van velük. Lefogadom, hogy a lezárt barakkok teljesen tele vannak...

Jared továbbra is ugyanazzal az óvatos sebességgel vezetett, és az épület sarkánál bekanyarodott.

Halkan felhorkantott.

- Mi van? - kérdeztem.

- Logikus. Látod?

Az állával az épület oldalán lévő tábla felé bökött.

A szülészet mellett álltunk.

- Ó - nyögtem. - Hát, legalább mindig tudni fogjátok majd, hol keressétek a tartályokat, ugye?

Jared szeme az arcomra villant, amikor befejeztem a mondatot, majd vissza az útra.

- Egy kicsit várnunk kell. Úgy nézett ki, mintha majdnem készen volnának.

Jared még egy kört tett a kórház körül, majd megállt a legnagyobb parkoló végében, távol a lámpáktól.

Leállította a motort, és hátradőlt az ülésben. Odanyúlt, hogy megfogja a kezem. Tudtam, hogy most rákérdez majd, és megpróbáltam felkészülni rá.

- Vanda?

- Igen?

- Meg akarod menteni a Hajtót, ugye?

- Igen.

- Mert ez így helyes? - találgatott Jared.

- Részben azért.

Rövid szünet.

- Te tudod, hogy kell kiszedni egy lelket anélkül, hogy a gazdatestnek baja esne?

A szívem egy nagyot dobbant, és nyelnem kellett, mielőtt válaszolni tudtam volna. - Igen. Már csináltam ilyet. Vészhelyzetben. Nem itt.

- Hol? - kérdezte Jared. - Milyen vészhelyzet volt?

Ezt a történetet érthető okokból még soha nem meséltem el nekik. Ez az egyik kedvencem. Csupa akció. Jamie imádná. Sóhajtottam, és halkan belekezdtem.

- A Ködök Bolygóján. A barátommal voltam, Fény Megzabolázójával, és egy vezetővel... Nem emlékszem, hogy hívták. Az én nevem ott Csillagok Lakója volt. Már akkor volt egy kis hírnevem.

Jared felnevetett.

- Zarándokúton jártunk a negyedik nagy jégmezőn, hogy megnézzük az egyik híresebb kristályvárost. Ez elvben biztonságos útvonal volt - ezért mentünk csak hárman... A karmos fenevadak lyukakat ásnak, és beletemetik magukat a hóba. így álcázzák magukat, ugye. így állítanak csapdát.

Az egyik pillanatban semmit nem láttunk, csak a sima, végtelen hómezőt. Azután, a következő pillanatban úgy tűnt, mintha az egész síkság az égbe robbant volna.

Egy átlagos felnőtt Medve körülbelül annyit nyom, mint egy bivaly. Egy kifejlett karmos fenevad súlya közelebb van a kék bálnáéhoz. És ez a példány nagyobb volt az átlagosnál.

Nem láttam a vezetőnket. A karmos fenevad közöttünk ugrott fel, arccal arrafelé, ahol Fény Megzabolázójával álltunk. A Medvék gyorsabbak, mint a karmos fenevadak, de a meglepetés ereje a szörnyeteg malmára hajtotta a

vizet. A hatalmas, sziklaszerű ollói lecsaptak, és kettévágták Fény Megzabolázóját, mielőtt még felfoghattam volna, mi is történik.

Egy autó ment lassan végig a parkoló szélén. Csendben ültünk, amíg el nem tűnt.

- Haboztam. El kellett volna futnom, de... a barátom ott haldoklott a jégen. A késlekedésem miatt én is meghaltam volna, ha a karmos fenevadat nem zavarta volna meg valami. Később kiderült, hogy a vezetőnk - bárcsak eszembe jutna a neve! - rávetette magát a karmos fenevad farkára, abban reménykedve, hogy így egérutat kapunk. A karmos fenevad támadásától annyira felkavarodott a hó, mintha hóvihar lett volna. A korlátozott látási körülmények segítettek volna abban, hogy el tudjunk menekülni. A vezetőnk nem tudta, hogy Fény Megzabolázójának már késő.

A karmos fenevad a vezetőnk ellen fordult, a másik lábával pedig úgy belénk rúgott, hogy elrepültem. Fény Megzabolázója felsőteste mellettem ért földet. A vérétől elolvadt a hó...

Úgy megborzongtam, hogy el kellett hallgassak.

- Amit ezután tettem, annak semmi értelme nem volt, mert nem volt a közelben gazdatest, amibe belerakhattam volna Fény Megzabolázóját. Félúton voltunk két város között, ahhoz is messze, hogy odafussunk. És valószínűleg kegyetlenség volt fájdalomcsillapító nélkül kivenni. De nem tudtam hagyni, hogy ott haljon meg a Medve gazdatestének felében.

A kézfejem fonákját használtam - a jégvágó oldalát. A penge túl széles volt... nagyon sok kárt okozott. Csak remélni tudtam, hogy Fény Megzabolázója már eléggé elveszítette az eszméletét ahhoz, hogy ne érezze a felesleges fájdalmat.

A puha belső ujjaimmal kiemeltem Fény Megzabolázóját a Medve agyából... Még élt. Alig torpantam meg annyi időre, hogy erről meggyőződhessek. A testem közepén lévő petezsákba helyeztem, a két legmelegebb szívem közé. Ez elejét veszi, hogy halálra fagyjon, de gazdatest nélkül csak pár rövid percig fog élni. És hol találhattam volna gazdatestet ebben a kihalt tájban?

Az is felötlött bennem, hogy megosztom vele a saját gazdatestem, de egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy képes leszek eszméletemen maradni végig a beillesztés alatt. Utána pedig, mivel nem állt rendelkezésemre gyógyító orvosság, hamar meghaltam volna. Amiatt a rengeteg szívük miatt a Medvék vére gyorsan elfolyik.

A karmos fenevad felüvöltött, és éreztem, ahogy megremeg a föld, amikor hatalmas mancsai nagyot puffantak. Fogalmam sem volt, hogy él-e még a vezetőnk, és hol lehet. Azt se tudtam, mennyi idejébe telik a karmos

fenevadnak, hogy megtaláljon minket félig a hóba temetve. Közvetlenül a Medve megcsonkított teste mellett feküdtem. Az élénk színű vért észre fogja majd venni a szörnyeteg... És akkor eszembe ötlött egy esztelen ötlet.

Szünetet tartottam, hogy halkan felnevessek magamban.

- Nem volt Medve gazdatestem Fény Megzabolázója számára. A saját testemet nem használhattam. A vezetőnk vagy meghalt, vagy elmenekült. De még egy test volt a jégmezőn.

Őrültségnek hangzik, de csak Fény Megzabolázójára tudtam gondolni. Még csak közeli barátok sem voltunk, de tudtam, hogy szép lassan haldoklik, ott, a két szívem között. És ezt nem bírtam elviselni.

Hallottam, hogy üvölt a dühös karmos fenevad, és arrafelé rohantam. Nemsokára megláttam a tömött, fehér bundáját. Egyenesen a bal harmadik lábához szaladtam, és olyan magasra ugrottam fel rá, amilyen magasra csak tudtam. Ügyes ugró voltam. Mind a hat kezemet bevetettem, a pengés felüket, hogy fel tudjak mászni a fenevad oldalán. Az felüvöltött és megfordult, de ezzel nem ért el semmit. Egy, a farkát kergető kutyát képzelj magad elé. A karmos fenevadaknak nagyon kicsi az agyuk - korlátozott az intelligenciájuk.

Sikerült feljutnom a hátára, és felrohantam a kettős gerincén, a fenevadba vágva a pengéimet, nehogy lerázzon magáról. Csak pár másodpercbe telt eljutnom a fejéig. De ott várt a feladat legnehezebb része. A jégvágóim csak... körülbelül olyan hosszúak lehettek, mint az alkarod. A karmos fenevad háta kétszer olyan vastag volt. Lecsaptam a karommal, ahogy csak tudtam, és átvágtam a bunda és membrán első rétegét. A karmos fenevad felordított, és hátrálni kezdett a hátsó lábaival. Majdnem elesett.

Négy kezemet a hátába mélyesztettem, eközben az állat üvöltött és hánykolódott. A másik kettővel felváltva vagdostam a sebet, amit ejtettem rajta. A bőre olyan vastag és strapabíró volt; nem tudtam, hogy képes leszek-e átfűrészelni...

A karmos fenevad őrjöngeni kezdett. Úgy rázta magát, hogy egy pillanatra alig tudtam magam rajta tartani. De Fény Megzabolázójának nem lehetett sok ideje hátra. A lyukba mélyesztettem a kezeimet, és megpróbáltam feltépni.

És akkor a karmos fenevad hanyatt vetette magát a jégen. Ha nem a kotoréka felett tette volna, a gödrében, amit azért ásott, hogy elrejtőzzön benne, akkor szétzúzott volna. Így viszont, bár nagyon bevertem magam, az esés végül is segített. A pengéim a szörnyeteg nyakában voltak. Amikor

a földbe csapódtam, a fenevad súlyától mélyebbre vájódtak a vágóim a bőre alá. Mélyebbre, mint amire szükségem lett volna...

Mindketten elkábultunk; én félig megfulladtam. Tudtam, hogy nagyon gyorsan tennem kell valamit, de nem jutott eszembe, hogy mit is. A fenevad szédelegve gurulni kezdett. A friss levegőtől kitisztult a fejem, és eszembe jutott Fény Megzabolázója.

Védve a hidegtől, amennyire csak tudtam a puha tenyeremben, átraktam a petezsákomból a karmos fenevad nyakába.

A szörnyeteg talpra állt, és megint lebukott. Ezúttal lerepültem róla. Elengedtem ugyanis, hogy beillesszem Fény Megzabolázóját. A karmos fenevad őrjöngött dühében. A fejsebe közel sem volt elég ahhoz, hogy megölje, csak még jobban felidegesítette.

A hó eléggé leülepedett ahhoz, hogy jól kivehető legyek, különösen a fenevad vérétől lucskosan. Az a vér nagyon élénk színű, itt nincs is olyan szín. A fenevad felemelte az ollóit, és felém vágott velük. Azt hittem, hogy nekem annyi, és csak az vigasztalt, hogy legalább *megpróbáltam.*

És akkor az ollók a földbe csaptak mellettem. Nem tudtam elhinni, hogy nem talált! Felnéztem a hatalmas, rémisztő pofájába, és majdnem elkezdtem... hát, nem nevetni. A Medvék nem nevetnek. De olyan érzés volt. Mert azt a ronda pofát majd' szétvetette a zavar, a meglepődés és a bosszankodás. Még egyetlen karmos fenevad sem vágott ilyen arcot soha.

Fény Megzabolázójának beletelt pár percébe, hogy beépüljön a karmos fenevadba - olyan nagy volt az állat, hogy komolyan ki kellett nyújtóznia. De sikerült az irányítása alá vonnia. Zavart lett és lassú - nem állt túl sok agyállomány a rendelkezésére a feladathoz, de elég volt annyi, hogy tudta, én a barátja vagyok.

Kénytelen voltam rajta belovagolni a kristályvárosba, hogy összefoghassam a sebet a nyakán, amíg nem találunk egy Gyógyítót. Nagy felzúdulást okoztunk. Egy ideig a Fenevad Lovasának hívtak. De az nem tetszett. Megkértem őket, hogy használják a régi nevem.

Egész idő alatt magam elé bámultam, a kórház fényei felé, ahol a lelkek árnyai haladtak el a lámpák előtt, amíg elmeséltem ezt a történetet. Most először pillantottam Jaredre. Ő az arcomra meredt tágra nyílt szemmel és leesett állal.

Nem kétséges, *valóban* ez volt az egyik legjobb történetem. Meg kell ígértetnem Mellel, hogy elmondja majd Jamie-nek, amikor én már...

- Mostanra valószínűleg befejezték a rakodást, nem gondolod? - hadartam. - Intézzük el, és menjünk haza.

Jared még egy pillanatig csak bámult, majd megcsóválta a fejét.

- Igen, lássunk munkához, Vándor, Csillagok Lakója, Fenevad Lovasa. Pár őrizetlen láda elemelése *számodra* nem nagy kihívás, ugye?

52. Kiemelés

A szerzeményeinket a déli szellőzőn keresztül vittük be, noha ez azt jelentette, hogy a terepjárót még napfelkelte előtt el kell távolítanunk. A legfőbb aggodalmam a nagyobb kijárattal kapcsolatban az volt, hogy a Hajtó meg fogja hallani a zsivajt, ami az érkezésünkre minden bizonnyal kitör majd. Nem voltam biztos abban, hogy van-e bármi fogalma arról, mire készülök, és nem akartam okot adni neki arra, hogy megölje a gazdatestét és önmagát. Az a történet kísértett a gondolataimban, amit Jeb mesélt egyszer régen az egyik foglyukról - arról a férfiről, aki egyszerűen csak összeesett, és a külsején semmi nyoma nem volt annak a pusztításnak, ami a koponyájában végbement.

A kórterem nem volt üres. Ahogy átnyomakodtam az utolsó buborékon a fő terembe, láttam, hogy Doki műtétre készül elő. Az asztalát megterítette; egy propánlámpát állított rá - a legerősebb fényforrást, ami a rendelkezésünkre állt -, készen arra, hogy meggyújtsák. A szikék megcsillantak a halványabb lámpa kék fényében.

Tudtam, hogy el fogja fogadni a feltételeimet, de ahogy megláttam, mivel foglalatoskodik, az idegességtől felkavarodott a gyomrom. Vagy talán csak annak a régi napnak az emlékétől lettem rosszul, amikor véres kézzel kaptam rajta...

- Hát visszajöttél - sóhajtotta megkönnyebbülten. Ráébredtem, hogy aggódott miattunk, mint ahogy mindig mindenki aggódott, ha valaki elhagyta a barlangrendszer biztonságát.

- Ajándékot hoztunk - jött elő a farbával Jared, miközben ő is átnyomakodott. Megkönnyebbülten felegyenesedett, és odanyúlt az első dobozért a sorban. Színpadias mozdulattal felemelte, hogy jól látható legyen az oldalán a felirat.

- Gyógyít! - kiáltott fel Doki. - Mennyit hoztatok?

- Két rekesszel. És találtunk egy sokkal jobb módot arra, hogy felfrissítsük a készleteinket, mint hogy Vandának mindig meg kelljen vágnia magát.

Doki nem nevetett Jared viccén, hanem odafordult, hogy átható tekintettel rám meredjen. Valószínűleg mindketten ugyanarra gondoltunk: *ez jól fog jönni, mivel Vanda már nem lesz itt sokáig.*

- Hoztatok kriotartályt is? - kérdezte visszafogottabb hangon.

Jarednek feltűnt az összenézésünk, és a pillanatnyi feszültség. Megfejthetetlen arckifejezéssel rám pillantott.

- Igen - válaszoltam. - Tízet. Csak annyi fért az autóba.

Mialatt beszéltem, Jared meghúzta a mögötte lévő kötelet. A lezuhanó kavicsok koccanásai közepette a földre esett a másik doboz Gyógyít, és a tartályok. Olyan volt a hangjuk, mintha fémből lennének, pedig az anyag, amiből voltak, ezen a bolygón nem is létezett. Elmagyaráztam Jarednek, hogy az üres kriotartályokkal nem kell különösebben óvatosan bánni; olyanra csinálták őket, hogy sokkal többet is kibírjanak annál, minthogy végighúzzák őket egy sziklaalagútban. Most a padlón csillogtak, fényesek voltak, és ősöregnek tűntek.

Doki felemelte az egyiket, leoldotta róla a kötelet, és megforgatta a kezében.

- Tízet? - A mennyiség meglepte. Szerinte ez túl sok lett volna? Vagy nem elég? - Nehéz őket kezelni?

- Nem. Rendkívül könnyű. Megmutatom, hogy kell.

Doki bólintott, tekintete az idegen szerkezetet vizsgálta. Éreztem, hogy Jared engem néz, de Dokin tartottam a szemem.

- Mit szóltak a többiek? - kérdeztem.

Doki felnézett, és a tekintete az enyémbe fúródott. - Ők... elfogadták a feltételeidet.

Bólintottam, de nem éreztem magam meggyőzve. - Nem fogom megmutatni, amíg el nem hiszem.

- Ez jogos.

Jared zavartan és frusztráltan nézett minket.

- Mennyit mondtál el neki? - kérdezte tőlem Doki óvatosan.

- Csak annyit, hogy meg akarom menteni a Hajtót. - Jared felé pillantottam, anélkül, hogy a szemébe néztem volna. - Doki megígérte nekem, hogy ha megmutatom, hogy kell a szétválasztás végrehajtani, akkor ti biztosítjátok a leválasztott lelkek számára az eljutást egy másik bolygóra. Gyilkolászás nélkül.

Jared elgondolkozva bólintott, majd visszavándorolt a pillantása Dokira. - Én is beleegyezem ezekbe a feltételekbe. És gondoskodok arról, hogy a többiek is betartsák. Gondolom, van valami terved arra, hogy juttassuk el őket egy másik bolygóra.

- Az sem kockázatosabb, mint amit ma csináltunk. Pont az ellenkezőjét kell tennünk - becsempésznünk a ládákat a halomba, nem pedig elvennünk őket belőle.

- Rendben.

- Azt kitaláltad már... hogy mikor kezdjük? - kérdezte Doki. Próbált nemtörődömnek tűnni, de kihallottam a hangjából a mohóságot.

Csak a megoldásra kíváncsi, ami olyan sokáig elbújt előle, próbáltam meggyőzni magam. Nem arról van szó, hogy alig várja, hogy eltehessen láb alól.

- Vissza kell vinnem a terepjárót. Megvárnátok? Szeretném végignézni.

- Persze, Jared - egyezett bele Doki.

- Nem tart sokáig - ígérte Jared, miközben visszaszuszakolta magát a szellőzőnyílásba.

Ebben biztos voltam. Egyáltalán nem fog elég ideig tartani.

Doki és én nem szólaltunk meg, amíg a távozó Jared keltette zajok el nem halkultak teljesen.

- Nem beszéltél neki... Melanie-ról? - kérdezte Doki halkan.

Megráztam a fejem. - Azt hiszem, érti, mi a célom. Biztos kitalálta már, mit tervezek.

- De nem mindent. Nem fogja hagyni...

- Nem lesz beleszólása - szakítottam félbe ellentmondást nem tűrően. - Mindent vagy semmit, Doki.

Doki felsóhajtott. Egy pillanatnyi hallgatás után kinyújtózott, és a főbejárat felé pillantott. - Beszélnem kell Jebbel, hogy előkészítsük a dolgokat.

Az asztalon álló üveg felé nyújtotta a kezét. A kloroform felé. Biztosra vettem, hogy a lelkeknek kitaláltak már ehelyett valami jobbat. Meg kell próbálnom kideríteni, hogy elmondhassam Dokinak, mielőtt eltávozom.

- Ki tud a dologról?

- Csak Jeb, Aaron és Brandt. Mindannyian látni szeretnék.

Ez nem lepett meg; Aaron és Brandt biztosan gyanakszanak. - Ne mondd el senki másnak. Ma még ne.

Doki megint sóhajtott, és bólintott. Majd eltűnt a sötét folyosón.

A falnak dőlve leültem, amilyen messze csak tudtam az előkészített műtőasztaltól. Éppen elég hamar rá fogok kerülni majd én is.

Ahogy megpróbáltam valami másra gondolni, hogy megfeledkezzek a gyászos valóságról, ráébredtem, hogy nem hallottam Melanie felől... mikor is szólt hozzám utoljára? Amikor megegyeztem Dokival? Kicsit elkésve ugyan, de megdöbbentem, hogy a terepjáró mellett gyakorolt alvásunk módja nem váltott ki belőle semmilyen reakciót.

Mel?

Semmi válasz.

Ez nem olyan volt, mint a múltkor, úgyhogy nem pánikoltam. Egyértelműen éreztem, hogy ott van a fejemben, csak... nem figyel rám? Mit csinál?

Mel? Mi folyik itt?

Semmi válasz.

Haragszol rám? Ne haragudj a tegnap estiért, a terepjárónál. Én ugye nem csináltam semmit, úgyhogy szerintem nem igazságos...

Melanie fáradtan félbeszakított. *Ó, hagyd már abba. Nem vagyok rád mérges. Hagyjál békén.*

Miért?

Semmi válasz.

Egy kicsit jobban megerőltettem magam, hátha sikerül belelátnom a gondolataiba. Melanie megpróbált kizárni magából, visszarakni a fekete falat a helyére, de az túlságosan is elgyengült, olyan régóta nem használta. Rájöttem, mit tervez.

Megpróbáltam nyugodt hangon szólni hozzá. *Elvesztetted az eszed?*

Bizonyos értelemben igen, viccelődött Mel fél szívvel.

Azt hiszed, ha szándékosan eltűnsz, azzal megakadályozhatod, amit tervezek?

Mi mással akadályozhatnám meg? Ha van jobb ötleted, kérlek, oszd meg velem.

Nem értelek, Melanie. Te nem akarod visszakapni őket? Nem akarsz megint Jareddel lenni? Jamie-vel?

Melanie megvonaglott, ahogy megpróbálta elnyomni az egyértelmű választ. *De igen, de... nem tehetem...* Egy pillanatra elhallgatott, hogy összeszedje magát. *Nem bírok a halálod lenni, Vanda. Egyszerűen nem tudok együtt létezni a gondolattal.*

Megláttam, milyen mély a fájdalma, és könnyek gyűltek a szemembe.

Én is szeretlek, Mel. De itt nincs hely mindkettőnk számára. Ebben a testben, ebben a barlangban, az életükben...

Ezzel nem értek egyet.

Figyelj, csak hagyd abba a próbálkozást, hogy megsemmisítsd magad, jó? Mert ha úgy látom, hogy képes vagy rá, akkor ráveszem Dokit, hogy még ma húzzon ki. Vagy szólok Jarednek. Képzeld csak el, mit tenne...

Én elképzeltem helyette is, és egy kicsit elmosolyodtam a könnyeimen keresztül. *Emlékszel? Azt mondta, hogy nem tudja garantálni, mit tesz vagy mit nem azért, hogy itt tartson*. Eszembe jutottak azok az égő csókok a folyosón... és más csókok és más esték Melanie emlékeiből. Az arcom fellángolt, ahogy elvörösödtem.

Ez övön aluli volt.

Remélem is.

Nem adom fel.

Figyelmeztettelek. Nem duzzoghatsz tovább.

Ekkor másra kezdtünk gondolni, olyan dolgokra, amelyek nem fájtak. Mint például, hogy hova küldjük majd a Hajtót. Mel a mai történelemóra után ragaszkodott volna a Ködök Bolygójához, de én úgy gondoltam, a Virágok Bolygója jobb lenne. Nincs annál kellemesebb bolygó a világegyetemben. A Hajtóra ráfér egy szép hosszú élet, ami alatt csak napfényt eszik.

Eszünkbe jutottak az emlékeim, a szebbek. A jégpaloták, az éjszaka zenéje és a színes napok. Ezek Melanie-nak olyanok voltak, mint a tündérmesék. És meséket is mondott nekem. Üvegcipellőkről, mérgezett almákról, hableányokról, akik lelket szerettek volna...

Persze nem volt időnk túl sok mesére.

Együtt jöttek vissza. Jared a főbejáraton érkezett. Olyan rövid időbe telt neki - talán csak körbehajtott a terepjáróval az északi oldalra, és elrejtette ott a párkány alatt. Sietve.

Hallottam az érkezők fojtott, komoly, csendes hangját, és a hangsúlyukból éreztem, hogy a Hajtó velük van. Tudtam, hogy eljött a halálom első állomásának az ideje.

Nem.

Figyelj majd. Segítened kell majd nekik, amikor én...

Nem!

De Melanie nem a kérésemet utasította vissza, csak az oka ellen tiltakozott.

Jared hozta be a Hajtót a szobába, ő jött be elsőként, a többiek mögötte érkeztek. Aaron és Brandt a kezükben tartották a fegyvereiket - talán arra az esetre, ha a Hajtó csak megjátssza magát, és arra készül, hogy rájuk veti magát, hogy nekik essen a kis kezeivel. Jeb és Doki jöttek be utolsónak, és biztosra vettem, hogy Jeb ravasz tekintetét az arcomon tartja majd. Vajon mennyire jött már rá azzal az elmebeteg, empatikus, agyafúrt eszével?

Igyekeztem a feladatra koncentrálni.

Jared különös óvatossággal fektette le a Hajtó ernyedt testét a priccsre. Ez régebben talán rosszul esett volna, de most meghatódtam tőle. Értettem, hogy ezt csak értem teszi - hogy azt kívánja, bár így bánt volna velem is az elejétől fogva.

- Doki, hol van a Nincs Fájdalom?

- Mindjárt hozom - dünnyögte Doki.

Várakozás közben a Hajtó arcát bámultam, azon töprengve, milyen lesz majd vajon, amikor a gazdatest felszabadul. Marad belőle bármi is? Vajon üres lesz a test, vagy visszafoglalja a jogos tulajdonosa? Vajon kevésbé tartom majd visszataszítónak az arcát, amikor egy másik tudat néz ki a szemén?

- Tessék - nyomott Doki egy tégelyt a kezembe.

- Köszönöm.

Kivettem belőle az egyik lapocskát, és visszaadtam Dokinak.

Azon kaptam magam, hogy nem szívesen érnék a Hajtóhoz, de gyors, határozott mozdulattal húztam le az állát, és tettem a Nincs Fájdalmat a nyelvére. Nagyon kicsi arca volt, nagynak tűnt mellette a kezem. Mindig meghökkentem azon, hogy milyen apró. Ez annyira nem illett a képbe.

Visszacsuktam a száját. Nedves volt - a gyógyszer hamar elolvad majd benne.

- Jared, hasra fordítanád? - kérdeztem.

Jared engedelmeskedett, és most is gyengéden nyúlt a Hajtóhoz. Ebben a pillanatban kigyulladt a propánlámpa. A terem hirtelen ragyogóan fényes lett, majdnem annyira, mintha nappal lenne. Ösztönösen felnéztem, és most vettem csak észre, hogy Doki a plafon nagyobb lyukai elé ponyvát tett, nehogy kiszökjön a fény. Rengeteget dolgozhatott, amíg távol jártunk.

Nagy csend volt. Hallottam, hogy a Hajtó egyenletesen szívja be és fújja ki a levegőt. A helyiségben tartózkodó férfiak gyorsabb, feszültebb lélegzetvételét is hallottam. Valaki megmozdult, és homok csikordult a talpa alatt. Éreztem a tekintetük súlyát a bőrömön.

Nyeltem egyet, és reménykedtem, hogy olyan lesz a hangom, mint máskor. - Doki, majd Gyógyítra, Tisztítra, Hegesztre és Simítra lesz szükségem.

- Tessék.

Kisimítottam a Hajtó fekete szöghaját az útból, hogy látsszon a vékony rózsaszínű vonal a tarkójánál. Rámeredtem az olajbarna bőrére, és habozni kezdtem.

- Megcsinálnád a vágást, Doki? Én nem... nem akarom.

- Semmi gond, Vanda.

Csak a kezét láttam, ahogy szembefordult velem. Egy sor kis fehér hengert rakott a priccsre a Hajtó válla mellé. A szike felvillant az éles fényben, és a szemembe világított.

- Tartsd el a haját az útból.

Mindkét kezemmel azon igyekeztem, hogy felszabadítsam az utat.

- Bárcsak be tudnék mosakodni - dünnyögte magának Doki, aki láthatóan felkészületlennek érezte magát.

- Arra igazából nincs szükség. Van Tisztítunk.

- Tudom - sóhajtotta. Igazából csak a megszokott rituálék hiányoztak neki, a mentális megtisztulás, amihez hozzászokott.

- Mekkorára szeretnéd? - kérdezte, a két centire tartva a pengét a bőrtől.

Magam mögött éreztem a többi test melegét, akik odagyülekeztek, hogy jobban lássanak. Gondosan ügyeltek arra, hogy egyikünkhöz se érjenek hozzá.

- Csak akkorára, mint a sebhely. Az elég lesz.

Dokinak ez hihetetlennek tűnt. - Biztos?

- Igen. Jaj, várj!

Doki visszahúzódott.

Ráébredtem, hogy fordítva csinálom. Én nem voltam Gyógyító. Nem erre termettem. Remegett a kezem. Úgy tűnt, nem vagyok képes levenni a szemem a Hajtó testéről.

- Jared, ide tudnád hozni az egyik tartályt?

- Természetesen.

Hallottam, hogy pár lépést arrébb megy és egy tartály tompán, fémesen megcsikordul, ahogy hozzáütődik a többihez.

- És most?

- Van egy karika a fedelén. Nyomd be.

Hallottam, hogy a kriotartály halkan feldorombol, ahogy beindul. A férfiak dünnyögni kezdtek, és arrébb csoszogtak mellőle.

- Jó, a másik oldalán pedig egy kapcsolónak kellene lennie... pontosabban egy tárcsának. Látod?

- Igen.

- Tekerd végig.

- Jó.

- Milyen színű most a lámpa a tartály tetején?

- Most... most váltott lilából... kékre. Most világoskék.

Vettem egy mély levegőt. Legalább a tartályok működnek.

- Nagyszerű. Csapd fel a fedelét, és várj egy kicsit.

- Hogyan?

- Van egy kallantyú a pereme alatt.

- Megvan. - Meghallottam a kattanást, majd a gépezet zúgását. - Ez hideg.

- Ami azt illeti, ez benne a lényeg.

- Hogy működik? Miből nyeri az energiát?

Felsóhajtottam. - Amikor Pók voltam, tudtam. Most már nem értem. Doki, kezd nyugodtan, kész vagyok.

- Akkor, nosza - suttogta Doki, miközben gyakorlottan, már-már kecsesen átvágta a bőrt a szikével. Vér csordult végig a Hajtó nyakán, és gyűlt a törülközőre, amit Doki tett alá.

- Egy kicsit mélyebben. Közvetlenül a perem...

- Igen, látom - vette Doki sebesen, izgatottan a levegőt.

Ezüst villant fel a vörösségben.

- Így jó. Most vedd át a haját.

Doki egy ügyes, gyors mozdulattal cserélt velem. Értett a hivatásához. Nagyon jó Gyógyító lett volna belőle.

Nem próbáltam elrejteni előle, amit csináltam. A mozdulatok túl aprók voltak számára ahhoz, hogy bármi esélye legyen meglátni őket. Nem lesz képes utánam csinálni, amíg el nem magyarázom neki, hogyan kell.

Az egyik ujjbegyemet óvatosan végigcsúsztattam a kis ezüstlény hátgerince mentén, amíg már majdnem az egész ujjam benne volt a gazdatest tarkóján lévő forró sebben. Kitapogattam az elülső tapogatóját, közben éreztem, ahogy a tartócsápok feszes vonalai hárfahúrok módjára feszülnek a fej mélyebb zugaiból.

Befordítottam az ujjamat a lélek teste alá, és az elülső szegmenstől indulva végigsimítottam a csápok sorát, ami olyan merev és sűrű volt, mint egy fésű fogai.

Óvatosan kitapogattam, honnan erednek ezek a merev húrok, az apró kis ízületeket, ami nem voltak nagyobbak egy gombostű fejénél. Körülbelül az út harmadát tettem meg. Számolhattam volna őket, de az sok időbe telt volna. A kettőszáztizenhetedik ízületet kerestem, de azt másképp is meg lehet találni. Rá is leltem arra a kis kitüremkedésre, amitől ez az ízület egy icipicit nagyobb lett a többinél - gombostűfejnyi helyett akkora, mint egy igazgyöngy. Sima volt az ujjbegyem alatt.

Óvatosan megnyomtam, finoman masszírozni kezdtem... A lelkek mindent gyengédséggel próbálnak elérni. Nem erőszakkal.

- Lazulj el - leheltem.

Bár a lélek nem hallhatott, de engedelmeskedett nekem. A hárfahúrok elernyedtek, elveszítették a feszességüket. Éreztem a csusszanást, ahogy visszahúzódtak, a teste enyhe duzzadását, ahogy magába vonta őket. Az egész folyamat nem telt több időbe a szívem pár dobbanásánál. Visszafojtottam a lélegzetem, amíg meg nem éreztem, hogy a lélek felhullámzik a tenyerem alatt. Hogy kezd kiszabadulni.

Hagytam, hogy egy kicsit kijjebb kerüljön, majd gyengéden a kicsi, törékeny test köré fontam az ujjaim. Felemeltem az ezüstösen fénylő teremtést, ami lucskos volt a sima sebből ömlő vértől, és dajkálni kezdtem a tenyeremben.

Gyönyörű volt. A lélek, aminek végül nem tudtam meg a nevét, úgy ringatózott a kezemben, mint egy ezüst hullám... mint egy csodaszép, tollas szalag.

Ebben az alakjában képtelen voltam gyűlölni a Hajtót. Már-már anyai szeretet söpört végig rajtam.

- Aludj jól, kicsikém - suttogtam neki.

Balra fordultam, ahol közvetlenül mellettem ott dorombolt a kriotartály. Jared mélyen tartotta, megdöntve, hogy könnyedén be tudjam segíteni a lelket a sokkolóan hideg levegőbe, ami a nyílásából ömlött. Hagytam, hogy becsusszanjon a kis tartályba, majd gondosan lezártam mögötte a fedelet.

Elvettem Jaredtől a kriotartályt, inkább kiemelve, mint kirántva a kezéből, és óvatosan visszabillentettem, amíg függőleges nem lett, majd a mellkasomhoz szorítottam. A tartály fala ugyanolyan meleg volt, mint a szoba. Magamhoz öleltem, olyan védelmezőén, mint egy anya.

Visszanéztem az idegen testére az asztalon. Doki már szórta is a Simítot a behegedt sebre. Jó csapat voltunk; egyikünk a lélekről gondoskodott, a másikunk a testről. Mindkettőre jutott valaki.

Doki ezután rám nézett, a tekintetében csupa kimerültség és csodálat tükröződött. - Elképesztő - dünnyögte. - Ez hihetetlen volt.

- Szép munka - suttogtam vissza.

- Mit gondolsz, mikor ébred fel? - kérdezte Doki.

- Az attól függ, mennyi kloroformot szívott be.

- Nem sokat.

- És hogy még mindig önmaga-e? Várjunk, és meglátjuk.

Anélkül, hogy megvárta volna, hogy megkérjem, Jared gyengéden felemelte a névtelen nőt a matracról, és hanyatt lefektette egy másik, tisztább nyugvóhelyre. Ettől a gyengédségtől nem hatódtam meg. Ez az embernek szólt, Melanie-nak...

Doki vele ment, ellenőrizte a pulzusát, bepillantott a szemhéja alá. Zseblámpával az öntudatlan szemébe világított, és figyelte, hogy húzódnak össze a pupillák. Semmiféle tükröződés nem vakította el. Jareddel hosszan egymásra pillantottak.

- Tényleg megcsinálta - álmélkodott Jared halkan.

- Igen - értett vele egyet Doki.

Nem hallottam, Jeb mikor ért oda mellém.

- Nagyon ügyes, kölyök - dünnyögte.

Vállat vontam.

- Egy pöttyét ellentmondásos érzés?

Nem válaszoltam.

- Igen. Nekem is, kedvesem. Nekem is.

Aaron és Brandt mögöttem beszélgettek, a hangjuk egyre hangosabbá vált az izgalomtól, ahogy megválaszolták egymás gondolatait, még mielőtt feltették volna a kérdéseket.

Bennük egy csepp ellentmondás sem volt.

- Csak várj, amíg megtudják a többiek!

- Gondolj bele a...

- Szereznünk kellene pár...

- Akár ebben a pillanatban kész lennék...

- Álljunk csak meg - torkolta le Jeb Brandtet. - Nem ejtünk foglyokat, amíg a kriotartály biztonságba nem kerül, útban a világűr felé. így van, Vanda?

- Igen - helyeseltem határozottabb hangon, szorosabban ölelve a mellkasomhoz a tartályt.

Brandt és Aaron savanyú pillantást váltottak.

Több szövetségesre volt szükségem. Jared, Jeb és Doki csak hárman voltak, bár kétségkívül ők hárman voltak itt a legbefolyásosabbak. Ezzel együtt támogatásra lesz szükségük.

Tudtam, ez mit jelent.

Azt, hogy beszélnem kell Iannal.

A többiekkel is, természetesen, de Iannak is köztük kell lennie. Úgy éreztem, mintha a szívem mélyebbre süllyedt volna a mellkasomba, mintha erőtlenül maga köré tekeredett volna. Sok olyan dolgot tettem, amihez nem volt kedvem, mióta csatlakoztam az emberekhez, de egy se jutott eszembe, ami ilyen élesen, ilyen áthatóan fájdalmas lett volna. Még amikor úgy döntöttem, hogy odaadom az életem a Hajtóért cserébe - ami egy hatalmas, óriási fájdalom volt a sajgás széles mezeje, amivel csak azért sikerült majdnem megbirkóznom, mert annyira részét képezte a nagyobb képnek. Búcsút mondani Iannak borotvaéles fájdalom volt; nehezebben láttam tőle a hosszú távú céljaimat. Azt kívántam, bár lenne rá mód, bármi mód, hogy megmentsem ugyanettől a fájdalomtól. De nem volt.

Az egyetlen ennél is rosszabb dolog, az a Jaredtől való búcsú lesz. Az égetni fog és üszkösödni. Mert ő *nem* érez majd fájdalmat. Az öröme messze nagyobb lesz bármilyen apró sajnálatnál, amit esetleg irántam tanúsít.

Ami Jamie-t illeti, hát, tőle egyáltalán nem terveztem elbúcsúzni.

- Vanda! - Doki hangja élesen csengett.

Odasiettem az ágyhoz, ami fölé Doki hajolt. Mielőtt odaértem volna, megláttam, hogy az apró, olajszínű kéz felváltva ökölbe szorul és kienged az ágy peremén.

- Ó - nyögött fel a Hajtó ismerős hangja az emberi testből. - Ó.

A szobára néma csend telepedett. Mindenki rám nézett, mintha szakértője lennék az embereknek.

Könyékkel megböktem Dokit, mert a kezem még mindig a tartályt fogta. - Beszélj hozzá - súgtam.

- Öööö... Hahó? Hall engem... hölgyem? Most már biztonságban van. Érti, amit mondok?

- Ó - nyögött fel a Hajtó. A szeme kinyílt, és gyorsan Doki arcára összpontosított. Nem volt fájdalom a tekintetében - persze biztos nagyszerűen érzi magát a Nincs Fájdalomtól. A szeme szénfekete volt. Addig pásztázta a szobát, amíg rám nem talált, és a felismerést igen hamar helytelenítő pillantás követte. Elkapta rólam a tekintetét és visszanézett Dokira.

- Hát, jó érzés, hogy visszakaptam a fejem - jelentette ki erőteljes, tiszta hangon. - Köszönöm.

53. Halálos ítélet

A Hajtó gazdatestét Lacey-nek, vagyis Csipkének hívták; ilyen finom, bájos, nőies neve volt. Lacey. Ez szerintem éppen úgy nem illett a képbe, mint a fizikai nagysága. Mintha egy pitbullt Morzsinak hívnának.

Lacey ugyanolyan hangos volt, mint a Hajtó - és ugyanolyan hisztis.

- Meg kell nekem bocsátanotok, hogy nem tudok leállni - követelte, anélkül, hogy hagyott volna választási lehetőséget. - Évekig üvöltöztem ott bent anélkül, hogy képes lettem volna beszélni. Rengeteg minden felhalmozódott bennem.

Micsoda szerencse is ez számunkra. Már-már örülni kezdtem, hogy nem maradok sokáig.

Ami a korábban magamhoz intézett kérdést illeti, nem, az arcát nem találtam kevésbé visszataszítónak most, hogy egy másik elme volt mögötte. Talán azért, mert mindent összevetve, ez az elme nem is volt annyira más.

- Ezért utálunk téged - mesélte az első éjszaka, még mindig jelen időt használva. - Amikor a Hajtó rájött, hogy te ugyanúgy hallod Melanie-t, ahogy ő hall engem, megijedt. Attól félt, hogy esetleg kitalálod a titkát. Mert én voltam az ő féltve őrzött, sötét titka. - Reszelős nevetés. - Nem tudta befogni a számat. Ezért lett Hajtó, mert abban reménykedett, hogy sikerül rájönnie, hogyan kell elbánni az ellenálló gazdatestekkel. Azután kiharcolta, hogy őt osszák be melléd, hogy megfigyelhesse, te miként csinálod. Féltékeny volt rád, hát nem szánalmas? Olyan erős akart lenni, mint te. Nagyon feldobott minket, amikor azt hittük, hogy Melanie legyőzött. De szerintem nem ez történt. Úgy tűnik, te győztél. De akkor miért jöttél ide? Miért segítesz a lázadóknak?

Kelletlenül elmondtam neki, hogy összebarátkoztunk Melanie-val. Ez nem tetszett neki.

- Miért? - értetlenkedett.

- Mert ő jó ember.

- De ő mit lát *benned?*

Ugyanazt.

- Azt mondja, ugyanazt.

Lacey felhorkant. - Kimostad az agyát, mi?

Hű, ez még az előzőnél is rosszabb.

Igen, értettem egyet. *Most már értem, miért volt olyan nehéz természetű a Hajtó. El tudod képzelni, milyen lehet ezzel élni a fejedben?*

Nem én voltam az egyetlen dolog, ami nem tetszett Lacey-nek.

- Nincs valami jobb lakóhelyetek ennél a barlangnál? Ez olyan *piszkos.* Nincs valahol esetleg egy házatok...? Hogy értitek, hogy többen laknak egy szobában? Munkabeosztás? Nem értem. Dolgoznom kell? Szerintem ti nem értitek...

Jeb másnap elvitte a szokásos túrára, és megpróbálta elmagyarázni neki, összeszorított fogakkal, hogy is éltünk mi itt. Amikor elmentek mellettünk - a konyhában ettünk Iannal és Jamie-vel - olyan pillantást vetett rám, amiben tisztán látszott a kérdés, hogy miért nem hagytam, hogy Aaron lelője a Hajtót, amíg még lehetett.

Az ő bemutató kőrútjuk nagyobb tömegeket mozgatott meg, mint az enyém. Mindenki a saját szemével akarta látni a csodát. A legtöbb embernek láthatóan még az sem számított, hogy Lacey milyen... nehéz természetű. Örömmel fogadták. Sőt. Megint megéreztem valamennyit abból a keserű féltékenységből. De ez butaság volt. Lacey ember. És a reményt képviseli. Ide tartozott. Még jóval azután is itt lesz, hogy én eltávozom.

Milyen szerencsés vagy, suttogta Melanie gúnyosan.

Iannal és Jamie-vel egyáltalán nem volt olyan nehéz és fájdalmas megbeszélni, hogy mi történt.

Ez azért volt, mert különböző okokból bár, de egyáltalán nem fogtak gyanút. És fel se merült bennük, hogy ez az új tudás az én távozásomat eredményezi majd.

Jamie esetében megértettem, miért. Ő jobban elfogadott engem és Melt csatolt áruként, mint bárki más. Fiatal, nyitott elméjével képes volt felfogni a kettős személyiségünk tényét. Úgy bánt velünk, mint két külön emberrel, nem úgy, mintha egyek lennénk. Mel annyira élő, annyira valóságos volt számára. Ugyanannyira, mint számomra. Neki nem hiányzott a nővére, mert ott volt vele. Nem fogta fel, miért kellene szétválasztani minket.

Abban nem voltam biztos, hogy Ian miért nem értette meg. Vajon túlságosan is csak a lehetőségekre koncentrált volna? A változásokra, amit ez az itteni emberek közössége számára jelent? Mindenkit fellelkesített a gondolat, hogy ha el is kapják az embert - a vég -, az többé nem feltétlenül jelenti a halált. Van mód a visszatérésre. Iannak természetesnek tűnt, hogy amit csak tudtam, megtettem a Hajtó megmentéséért, szerinte ez a személyiségemből következett. Talán ennél nem is gondolta tovább a dolgot.

Vagy talán egyáltalán nem volt lehetősége végiggondolni, meglátni a fenyegető következményeket, mielőtt elterelődött volna a figyelme. Valami más dühítette fel ugyanis.

- Évekkel ezelőtt meg kellett volna öljem - morogta, miközben összepakoltunk a következő kiruccanásunkra. Számomra ez lesz az utolsó; megpróbáltam nem rágni magam ezen. - Nem, anyánknak kellett volna vízbe fojtania, amikor megszületett!

- Ő a bátyád.

- Nem értem, miért ismételgeted ezt. Azt szeretnéd, ha még rosszabbul érezném magam?

Mindenki őrjöngött Kyle miatt. Jared szája dühös vonalba merevedett, Jeb pedig a szükségesnél gyakrabban simogatta a puskáját.

Jeb előtte nagyon fellelkesült azon, hogy kijön majd velünk az esedékes túránkra, ugyanis most először jutott volna ki, mióta én is itt éltem. Különösen izgalmasnak találta, hogy közelről láthatja majd a kilövőállomást. De most, hogy Kyle mindannyiunkat veszélybe sodort, úgy érezte, hogy a biztonság kedvéért a barlangban kell maradnia. Attól, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy tervezte, meglehetősen rosszkedvű lett.

- Itt ragadtam azzal a perszónával - dünnyögte magában, miközben megint megdörzsölte a puska csövét; azóta sem kedvelte meg különösebben a közösségünk legújabb tagját. - Kimaradok mindenből - köpött a padlóra.

Mindannyian tudtuk, hogy hol van Kyle. Amint felfogta, hogy változott csodálatos módon a Hajtó-féreg Lacey-emberré az éjszaka, kiszökött hátul. Arra számítottam, hogy ő lesz a leghangosabb a Hajtó halálát követelő csoportban (mindig a karomban tartottam a kriotartályt; felszínesen aludtam, kezem végig a sima fedelén maradt), de egyszerűen eltűnt, és távollétében Jeb könnyedén leverte az ellenállást.

Jared volt az, aki észrevette, hogy eltűnt a terepjáró. És Ian kötötte össze a két eltűnést.

- Jodiért ment - morogta. - Hova máshova?

Remény és elkeseredés. Az egyiket tőlem kapták, a másikat Kyle-tól. Vajon mindnyájukat elárulja, mielőtt még beteljesülhetne, amiben reménykednek?

Jared és Jeb el akarták halasztani a kirándulást, amíg ki nem derül, hogy Kyle sikerrel járt-e - a legjobb esetben ez három napba telik majd, feltéve, hogy Kyle Jodija még mindig Oregonban él. Ha megtalálja.

Volt egy másik hely is, egy másik barlang, ahova átmenekülhettünk. Egy sokkal kisebb lakhely, víz nélkül, szóval ott nem maradhattunk volna sokáig. Viták indultak arról, hogy költözzön-e át mindenki azonnal, vagy várjunk...

De én siettem. Láttam, milyen pillantással méregetik a többiek az ezüstszínű tartályt a karomban. Hallottam, miket suttognak. Minél tovább itt tartom a Hajtót, annál nagyobb az esélye, hogy valaki megöli. Miután találkoztam Lacey-vel, megsajnáltam a Hajtót. Megérdemel egy könnyed, kellemes életet a Virágok között.

Meglehetősen visszás módon pont Ian állt mellém, és segített rávenni a többieket, hogy engedjenek. Még mindig nem értette, hova vezet mindez...

De hálás voltam, hogy segített meggyőzni Jaredet arról, hogy még van időnk kimenni és visszajönni, mielőtt dönteni kellene Kyle ügyében. Azért is hálás voltam, hogy újból felvette a testőr szerepét. Tudtam, hogy bízhatok Ianban a fényes kriotartállyal kapcsolatban, jobban, mint bárki másban. Ő volt az egyetlen, akinek oda mertem adni, amikor szükség volt mindkét kezemre, ő volt az egyetlen, aki meglátta a kis tartály formájában a védelemre szoruló életet. Képes volt úgy gondolni a dobozra, mint egy barátra, mint olyasvalamire, amit szeretni lehet, ő volt a legjobb

szövetségesem. Annyira hálás voltam Iannak, különösen a gyanútlanságáért, ami - egyelőre - megóvta őt a fájdalomtól.

Sietnünk kellett, hátha Kyle mindent elrontott. Megint Phoenixbe mentünk, a centrumból eredő közösségek egyikébe. Egy nagy kilövőállomás volt délkeleten, egy Mesa nevű városkában, amit jó néhány Gyógyító létesítmény vett körül. Pont erre volt szükségem - mielőtt eltávozom, annyit hagyok nekik, amennyit csak tudok. Ha foglyul ejtünk egy Gyógyítót, talán sikerülni fog megőrizni a Gyógyító emlékeit a gazdatestben. Olyasvalaki kell, aki ért a gyógyszerekhez, és a használatukhoz. Olyasvalakire, aki tudja, hogy lehet megszerezni az őrizetlenül hagyott készleteket. Dokinak ez nagyon tetszene. El tudom képzelni, mennyi minden meg szeretne tőle kérdezni.

De kezdjük a kilövőpályával.

Sajnáltam, hogy Jeb kimarad ebből, de annyi lehetősége lesz még ilyesmire a jövőben. Bár sötét volt, kicsi, tömpe orrú űrrepülőgépek egész sora ereszkedett le, továbbiak pedig vég nélkül emelkedtek a magasba.

Én vezettem az öreg furgont, a többiek pedig a hátuljában ültek - természetesen Ian vigyázott a tartályra. Tettem egy kört a mező körül, messze elkerülve a forgalmas terminált. Könnyű volt kiszúrni a hatalmas, karcsú fehér hajókat, amelyek képesek elhagyni a bolygót. Ezek nem olyan gyakorisággal szálltak fel, mint a kisebb hajók. Az általam látott összes a helyén várakozott, és egyik sem készült a felemelkedésre belátható időn belül.

- Minden fel van címkézve - közöltem a többiekkel, akik a sötétségben rejtőztek. - És ami fontos. Kerüljétek a Denevérek hajóit, de különösen a Hínárokét. A Hínárok csak egy naprendszerrel odébb vannak - mindössze egy évtized az út oda-vissza. Ez túl rövid. A Virágok vannak a legmesszebb, a Delfinekhez, Medvékhez és Pókokhoz pedig legalább száz évig tart az út csak oda. Csak ezekre küldjetek tartályokat.

Lassan vezettem, az űrhajók mellett hajtottam el.

- Ez könnyű lesz. Itt mindenféle szállítóeszköz megfordul, úgyhogy nem leszünk feltűnőek. Ó! Egy tartálykocsit látok - pont olyan, mint amit kirakodni láttunk a kórháznál. A tartályokon ég a lámpa, ez egy kimenő szállítmány lesz. Ott nézi át egy férfi a készletet - ó, kézikocsira rakja a tartályokat. Be fogja őket pakolni... - Még lassabban vezettem, és megpróbáltam jobban megnézni, mi történik. - Igen, erre a hajóra. A csomagterébe. Teszek egy kört, és majd akkor lépek akcióba, amikor éppen a hajóban van... - Elhajtottam mellette, a visszapillantóból figyelve, mi történik. Egy kivilágított tábla volt a cső mellett, ami az őrhajó tetejét

kötötte össze a terminállal. Elmosolyodtam, ahogy elolvastam a fordított feliratot. Ez a hajó a Virágokhoz ment. Ez így volt megírva.

Amikor a férfi eltűnt az űrhajó mélyén, lassan visszakanyarodtam.

- Készüljetek fel - suttogtam, amikor beértem a szomszédos óriáshajó henger alakú szárnyának árnyékába. Csak három vagy négy méterre voltunk a tartály kocsitól. Pár technikus dolgozott a közelben a Virágok felé tartó hajó előtt, né hányan meg távolabb, kint az öreg kifutón. Én csak egy újabb alak leszek az éjszakában.

Leállítottam a motort, és leugrottam a vezetőülésről, szándékom szerint köznapi benyomást keltve, mintha csak a dolgomat végezném. Megkerültem a furgont, és résnyire kinyitottam az ajtót. A tartály ott volt a szélén, a tetején tompa vörös fénnyel égett a lámpa, jelezve, hogy foglalt. Óvatosan felemeltem, majd becsuktam az ajtót.

Könnyed, egyenletes tempóban sétáltam a teherautó nyitott hátuljához. De a lélegzetem felgyorsult. Ez veszélyesebbnek tűnt, mint a kórházas kaland, és ettől aggódni kezdtem. Elvárhatom az emberektől, hogy az életüket kockáztassák ezzel?

Én is itt leszek. Majd én fogom csinálni, mintha te lennék. Mármint abban a valószínűtlen esetben, ha úgy alakulnának a dolgok, ahogy tervezed.

Köszönöm, Mel.

Kényszerítenem kellett magam, hogy ne nézegessek hátra a vállam felett az űrhajó nyitott rakodótere felé. Gyengéden a legközelebbi oszlop tetejére raktam a tartályt. A több száz között eggyel több vagy kevesebb fel se tűnt.

- Viszontlátásra - suttogtam. - Több szerencsét a következő gazdatesteddel.

Amilyen lassan csak képes voltam, sétáltam vissza a furgonhoz.

Csend volt, miközben kitolattam a nagy űrhajó alól. Arrafelé mentem vissza, amerről jöttünk, eszelősen kalapáló szívvel. A tükörben senki nem jelent meg az űrhajó bejáratában. A férfit nem láttam feltűnni, amíg látótávolságban volt a hajó.

Ian előremászott az utasülésre. - Ez nem tűnik túl nehéznek.

- Nagy szerencsénk volt az időzítéssel. Legközelebb lehet, hogy egy kicsit többet kell várnotok a megfelelő alkalomra.

Ian odanyúlt, hogy megfogja a kezem. - Te vagy a szerencsetalizmánunk.

Nem válaszoltam.

- Most, hogy biztonságba került, jobban érzed magad?

- Igen.

Láttam, hogy odarántja a fejét, amikor váratlanul kihallotta a hangomból, hogy hazudok. Nem néztem a szemébe.

- Menjünk Gyógyítót fogni - motyogtam.

Ian néma maradt és elgondolkozó, miközben visszahajtottunk a nem messze lévő kis Gyógyító létesítménybe.

Azt hittem, a második feladatunk lesz a kihívás, a veszély. Az volt a terv, hogy - ha a feltételek és az erőviszonyok megengedik - megpróbálok egy vagy két Gyógyítót kicsalni az épületből azzal, hogy egy barátom sebesülten fekszik a furgonban. Ez régi trükk, de biztos működik majd a gyanútlan, mindenkiben megbízó Gyógyítók esetében.

Mint kiderült, nem is kellett trükköznünk. Pont akkor hajtottam be a parkolóba, amikor két lila köpenyes, középkorú Gyógyító, egy férfi és egy nő beszálltak az autójukba. Lejárt a műszakjuk, indultak haza. Az autó az épület oldalában parkolt. Senki más nem volt a környéken.

Ian feszülten bólintott.

Közvetlenül a kocsijuk mögött állítottam le a furgont. Meglepetten felnéztek.

Kinyitottam az ajtót és kiszálltam. A hangom érdes volt a könnyektől, az arcomra kiült a bűntudat, és ez segített megtéveszteni őket.

- A barátom ott van hátul - nem tudom, mi baja.

Azzal az azonnali aggodalommal reagáltak, amire számítottam. Odasiettem, hogy kinyissam nekik a hátsó ajtót, ők pedig közvetlenül mögöttem jöttek. Ian a másik oldalról kerülte meg a kocsit. Jared készenlétben állt a kloroformmal.

Nem néztem oda.

Csak pár másodperc volt az egész. Jared beemelte az öntudatlan testeket hátulra, Ian pedig becsapta az ajtókat. Ian egy pillanatra a könnyektől dagadt szememre nézett, majd beült a volán mögé.

Én utaztam az anyósülésen. Ian megint megfogta a kezem.

- Ne haragudj, Vanda. Tudom, hogy ez nehéz neked.

- Igen. - Fogalma sincs, milyen nehéz, és mennyi különböző okból.

Ian megszorította az ujjaim. - De legalább jól ment. Nagyon ügyes talizmán vagy.

Túl jól. Mindkét küldetésünk túl tökéletesen alakult, túl gyorsan befejeződött. A sors is engem sürgetett.

Ian visszahajtott az autópálya felé. Pár pillanat múlva megláttam egy ismerős, világító táblát a messzeségben. Vettem egy mély levegőt, és megtöröltem a szemem.

- Ian, bízol bennem?
- Hát persze! - Ian egy kicsit bosszúsnak tűnt, hogy szerintem ez kérdés.
- Akkor megtennél nekem egy szívességet?
- Amit csak akarsz.
- Szeretnék enni egy hamburgert.
Ian felnevetett. - Semmi gond.
A parkolóban helyet cseréltünk, és odahajtottam, ahol rendelni kellett.
- Te mit szeretnél? - kérdeztem Iant.
- Semmit. Nekem éppen elég, hogy láthatom, amint magadért teszel valamit. Valószínűleg ez az első alkalom.
Nem nevettem a poénján. Számomra ez olyan utolsó vacsora-féleség volt - az elítéltek utolsó kívánsága. Többé nem hagyom el a barlangot.
- És te, Jared?
- Kettőt abból, amit te kérsz, bármi is legyen az.
Úgyhogy rendeltem három sajtburgert, három sült krumplit és három epres turmixot.
Amikor megkaptam a rendelést, megint helyet cseréltünk Iannal, hogy hazafelé meg tudjam enni.
- Pfuj - fintorgott, amikor meglátta, hogy belemártom a sült krumplit a turmixba.
- Meg kellene kóstolnod. Finom - nyújtottam felé egy tocsogó krumplit.
Ian vállat vont, és elvette. Bekapta, és rágni kezdte. - Érdekes.
Felnevettem. - Melanie szerint is gusztustalan. - Ezért kezdtem hódolni ennek a szokásnak az elején. Most már vicces volt visszagondolni arra, mit meg nem tettem, csak hogy idegesítsem.
Nem voltam igazán éhes, csak még egyszer érezni akartam a legemlékezetesebb ízeket. Ian kapta meg a fele sajtburgeremet, amikor végeztem vele.
Az utunk hátralévő része eseménytelennek bizonyult. Nem láttuk nyomát a Hajtók járőrözésének. Talán belenyugodtak, hogy véletlen baleset volt. Talán arra gondoltak, hogy ez előbb-utóbb mindenképpen bekövetkezett volna - ha valaki elég sokáig kószál egyedül a sivatagban, akkor nem számíthat túl sok jóra. Volt erre egy közmondásunk is a Ködök Bolygóján... kelj át túl sok jégmezőn egyedül, és egy karmos fenevad vacsorájaként végzed; ez a tükörfordítása. Medvéül jobban hangzik.
Népes fogadóbizottság várt ránk.
Tartózkodó mosolyt vetettem a barátaim, Trudy, Geoffrey, Heath és Heidi felé. Az igazi barátaim eltűntek. Walter és Wes nincs többé. Azt nem

tudtam, Lily hol lehet. Ettől elszomorodtam. Talán nem is akarok egy olyan bolygón maradni, ahol ennyi a halál. Talán ennél a semmi is jobb.

Attól is elszomorodtam, bármilyen kicsinyes dolog is volt, hogy Lucina szorosan Lacey mellett állt, Reid és Violetta pedig a másik oldalán. Élénken társalogtak, úgy tűnt, kérdéseket tesznek fel. Lacey a csípőjén tartotta Freedomot. A kisfiú nem olyannak tűnt, mint aki túlságosan élvezi ezt, de eléggé örült annak, hogy részt vehet a felnőttek beszélgetésében ahhoz, hogy ne ficánkoljon le.

Engem soha nem engedtek a gyerek közelébe, de Lacey máris közéjük tartozik. Megbíznak benne.

Egyenesen a déli folyosó felé tartottunk. Jared és Ian a Gyógyítók súlya alatt görnyedeztek. Ianon volt a nehezebb, a férfi, és az arcáról patakzott a verejték. Jeb visszazavarta a többieket a folyosó végére, majd utánunk eredt.

Doki már várt minket a kórházban, szórakozottan dörzsölte a két kezét, mintha mosakodna.

Az idő továbbra is egyre gyorsabban telt. A fényes lámpát már fel is kapcsolták. A Gyógyítóknak beadták a Nincs Fájdalmat, és arccal lefelé kiterítették őket a priccseken. Jared megmutatta Iannak, hogy kell aktiválni a tartályokat. Készenlétben tartották őket, Ian elfintorodott a döbbenetes hidegüktől. Doki a nő felett állt, kezében a szikével, az asztalon pedig a sorba rakott gyógyszerekkel.

- Vanda? - szólt oda nekem.

A szívem fájdalmas görcsbe rándult. - Megígéred, Doki? Betartod az összes feltételem? Megesküszöl az életedre?

- Igen. Betartom az összes feltételed, Vanda. Esküszöm.

- Jared?

- Igen. Semmi gyilkolászás, soha.

- Ian?

- A saját életem árán is megvédem őket, Vanda.

- Jeb?

- Ez az én házam. Bárkinek, aki nem tudja betartani ezt a megállapodást, mennie kell.

Könnyekkel a szememben bólintottam. - Hát akkor rendben. Lássunk neki.

Doki, ugyanolyan izgatottan, mint a múltkor, belevágott a Gyógyítóba, egészen addig, amíg meg nem látta az ezüst csillogást. Akkor gyorsan félrerakta a szikét. - És most?

Az ujjára tettem az enyémet.

- Kövesd a gerincét. Érzed? Tapogasd ki a szegmenseket. Az elülső szakasz felé egyre kisebbekké válnak. Jó, és most a végén érezned kell három kicsi... bütykös izét. Érzed, miről beszélek?

- Igen - lehelte Doki.

- Jó. Azok az elülső tapogatók. Indulj onnan. És most nagyon finoman húzd végig az ujjad a test alatt. Keresd meg a csápok sorát. Feszesek lesznek, mint a huzalok.

Doki bólintott.

Végigvezettem az út egyharmadán, és megmondtam, meddig kell számolnia, ha nem biztos a dolgában. Úgy ömlött a vér, hogy nem nagyon volt időnk számolgatni. Biztos voltam benne, hogy a Gyógyító teste, ha képes lenne magához térni, ki tudna minket segíteni - biztos van erre is valami. Segítettem Dokinak megtalálni a legnagyobb ízületet.

- És most gyengéden nyomd a test felé. Finoman masszírozd meg.

Doki hangja hirtelen magassá vált a pániktól. - Mozog.

- Az jó, az azt jelenti, hogy jól csinálod. Adj neki időt, hogy összehúzódhasson. Várj addig, amíg egy kicsit össze nem gömbölyödik, majd vedd a kezedbe.

- Rendben - remegett Doki hangja.

Ian felé nyúltam. - Nyújtsd a kezed.

Éreztem, hogy Ian keze az enyém köré kulcsolódik. Felfelé fordítottam, az ujjait kicsit behajlítottam, és odahúztam Doki műtéti területe mellé.

- Add oda a lelket Iannak - gyengéden, ha kérhetem.

Ian tökéletes asszisztens lenne. Amikor én már nem leszek, ki viselné nála jobb gondját a rokonaimnak?

Doki Ian várakozó kezébe csúsztatta a lelket, majd rögtön el is fordult, hogy meggyógyítsa az ember testét.

Ian a kezében lévő ezüstszalagra meredt, és az arca inkább csodálattal volt tele, mint undorral. Melegség öntötte el a mellkasom, ahogy figyeltem a reakcióját.

- Nagyon szép - súgta oda nekem.

- Szerintem is. Csúsztassuk be a tartályba.

Ian még egy másodpercre felemelte a tenyerében tartott lelket, mintha be akarná vésni az emlékezetébe, milyen érzés. Majd óvatos gondoskodással hagyta, hogy becsusszanjon a hidegbe.

Jared megmutatta neki, hogy kell lezárni a fedelet.

Nagy kő esett le a szívemről.

Megtettem. Most már túl késő, hogy meggondoljam magam. Ez nem volt olyan szörnyű érzés, mint vártam, mert biztos voltam abban, hogy

ezek az emberek éppen úgy gondoskodnak majd a lelkekről, mint én tenném. Amikor már nem leszek.

- Vigyázzatok! - kiáltotta hirtelen Jeb. Felemelte a puskát, és mögénk célzott vele.

A veszély felé pördültünk, és Jared tartálya leesett, ahogy a férfi Gyógyító felé ugrott, aki az ágyon térdelt, döbbenten bámulva bennünket. Iannak volt annyi lélekjelenléte, hogy megtartsa a tartályát.

- Kloroformot - kiáltotta Jared, miközben lerohanta a Gyógyítót és a priccshez szegezte. De már késő volt.

A Gyógyító egyenesen rám meredt, az arcán gyermeki csodálkozás tükröződött. Tudtam, miért engem néz - a lámpa fénye visszatükröződött mindkettőnk szeméről, rombusz alakú fényfoltokat vetve a falra.

- Miért? - kérdezte tőlem.

Majd kifejezéstelenné vált az arca, és a testéből is eltűnt az ellenállás, ahogy a matracra roskadt. Két vércsík kezdett némán folyni az orrából.

- *Ne!* - sikoltottam, miközben az ernyedt teste felé vetettem magam, annak biztos tudatában, hogy már késő. - Ne!

54. Felejtés

- Elizabeth? - kérdeztem. - Anne? Karen? Hogy hívják? Gyerünk csak. Tudom, hogy tudja.

A Gyógyító teste még mindig ernyedten hevert az ágyon. Sok idő telt el - abban nem voltam biztos, hogy pontosan mennyi. Több óra. Még nem aludtam, bár a nap már magasan járt az égen. Doki kimászott a hegyre, hogy arrébb húzogassa a ponyvákat, és ragyogó napfény besütött a mennyezet lyukain, hogy a bőrömet melegítse. Arrébb mozdítottam a névtelen nőt, hogy nem tűzzön az arcába a fény.

Most gyengéden simogattam az arcát, igazgattam a lágy, barna haját, amibe ezüst szálak fonódtak, ki az arcából

- Julie? Brittany? Angela? Patrícia? Valami ilyesmi? Mondjon valamit. Kérem.

Dokin kívül - aki csendben horkolt egy priccsen a kórterem legtávolabbi sarkában - mindenki órákkal ezelőtt elment. Páran azért, hogy eltemessék a testet, amelyet elveszítettünk. Megremegtem, ahogy eszembe jutott a döbbent kérdése, és hogy milyen hirtelen ernyedt el az arca...

Miért, kérdezte tőlem.

Olyan erősen kívántam, hogy bár megvárta volna a választ a lélek, bár elmagyarázhattam volna neki. Talán még meg is értett volna. Végül is, mindent egybevetve, mi lehet fontosabb a szeretetnél? Hát nem ez volt mindennek a magja a lelkek számára? És a válaszom a szeretet lett volna.

Talán, ha várt volna, meglátta volna ebben az igazságot. Ha tényleg megértett volna, akkor biztos vagyok benne, hogy hagyta volna élni az emberi testét.

De valószínűleg nem találta volna túl logikusnak a kérést. A test az ő teste volt, nem pedig egy másik lény. Az öngyilkossága számára szimpla öngyilkosság volt, nem gyilkosság. Csak egy életnek lett vége. És talán igaza volt...

De legalább a lelkek életben maradtak. A férfi tartályán vörösen égett a lámpa, a nő tartálya mellett; ennél komolyabb bizonyítékot nem is kérhettem volna az emberektől az elhivatottságukat illetően, mint hogy megkímélték az életét.

- Mary? Margaret? Susan? Jill?

Bár Doki aludt, máskülönben pedig egyedül voltam, éreztem a feszültség visszhangját, amit a többiek hagytak maguk után; még mindig ott lógott a levegőben.

A feszültség azért nem tűnt el, mert a nő nem ébredt fel, amikor kiment belőle a kloroform. Meg se mozdult. Lélegzett, és a szíve is vert, de nem reagált Doki erőfeszítéseire, hogy felébressze őt.

Túl késő lett volna? Elveszítettük? Már el is távozott? Éppen olyan halott, mint a férfi teste?

Lehet, hogy ez az összesre igaz? Vajon csak pár embert, mint a Hajtó Lacey nevű gazdatestét, vagy Melanie-t - a kiabálókat, a tiltakozókat - lehet visszahozni, Mindenki más örökre eltűnt?

Vajon Lacey kivétel? Vajon Melanie visszajön majd, ahogy ő... vagy még ez is kérdéses?

Én *nem tűntem el. Itt vagyok*. De Melanie mentális hangja defenzív volt. ő is aggódott.

Igen, itt vagy. És itt is maradsz, ígértem.

Egy sóhajjal visszatértem a feladatomhoz. A kudarcra ítélt feladatomhoz?

- Tudom, hogy van neved - bizonygattam a nőnek. - Rebecca az? Alexandria? Olivia? Vagy talán valami egyszerűbb... Jane? Jean? Joan?

Ez is jobb, mint a semmi, gondoltam borúsan. Legalább most már tudnak magukon segíteni, ha valaha is elkapják őket. Legalább az ellenállókon segítettem, ha máson nem is.

De ez nem volt nekem elég.

- Hát, nem vagy túl segítőkész - dünnyögtem. A két kezem közé vettem az övét, és gyengéden megdörzsöltem. - Nagyon örülnék, ha kicsit jobban igyekeznél. A barátaim így is eléggé le lesznek hangolva. Rájuk férne valami jó hír. Egyébként is, Kyle még mindig nem jött vissza... Úgy is nehéz lesz mindenkit kimenekíteni, ha nem kell még pluszban téged is cipelni. Tudom, hogy szeretnél segíteni. Tudod, ez itt az én családom. Ezek a te fajtád. Nagyon rendesek. Már mint a legtöbben. Tetszeni fognak neked.

A finom vonású arc üres volt az öntudatlanságtól. Meglehetősen csinos nő volt a maga visszafogott módján - nagyon szimmetrikus vonásokkal az ovális arcában. Negyvenöt lehetett, talán egy kicsit fiatalabb, vagy egy kicsit idősebb. Nehezen állapítottam meg az élettelen arcából.

- Szükségük van rád - folytattam, most már könyörögve. - Te segíthetsz nekik. Olyan sok mindent tudsz, amit én soha nem tanultam meg. Doki annyira igyekszik. Megérdemelne némi segítséget, ő jó ember. Te most már elég régóta Gyógyító voltál, valószínűleg ragadt rád egy-két dolog arról, hogyan kell emberekről gondoskodni. Szerintem tetszeni fog neked Doki.

- Sarah-nak hívnak? Emilynek? Kristinnek?

Megsimogattam a finom arcát, de nem reagált, úgyhogy megint megfogtam az ernyedt kezét. A plafon lyukain keresztül a kék égre meredtem. Elkalandoztak a gondolataim.

- Kíváncsi vagyok, mit tesznek majd, ha Kyle soha nem jön vissza? Meddig fognak rejtőzködni? Találnak vajon majd egy új otthont valahol máshol? Olyan sokan vannak... nem lesz könnyű. Bárcsak segíthetnék nekik, de még, ha tudnék is maradni, nem jut eszembe semmi megoldás...

Talán sikerül itt maradniuk... valahogy. Talán Kyle nem csinál bajt. - Különösebb jókedv nélkül felnevettem azon, hogy mennyi ennek az esélye. Kyle nem az óvatosságáról híres. Viszont, amíg a helyzet meg nem oldódik, addig szükség van rám... Talán, ha a Hajtók idejönnek, szükség lesz a kétségen felülálló szememre. Lehet, hogy sok ideig tart majd, és ettől a gondolattól több melegség öntött el, mint a nap fényétől. Hálát éreztem, amiért Kyle meggondolatlan és önző. Mikor lehetünk majd biztosak abban, hogy biztonságban vagyunk?

- Kíváncsi vagyok, milyen lehet itt, amikor hideg van. Alig emlékszem már, milyen fázni. És mi van, amikor esik? Muszáj, hogy essen néha, nem? Ezzel a sok lyukkal a mennyezeten biztos nagyon vizes lesz minden. Kíváncsi vagyok, akkor hol alszunk - sóhajtottam. - Talán megtudom

majd. De valószínűleg jobb, ha nem veszek rá mérget. Te nem vagy rá kíváncsi? Ha felébrednél, meg tudnád. Én kíváncsi vagyok. Lehet, hogy majd megkérdezem Iant. Furcsa elképzelni, hogy meg is változhatnak itt a dolgok... de a hajnal sem tart örökké.

A nő ujjai egy rövid másodpercre megrezzentek a tenyeremben.

Meglepett a dolog, mert a gondolataim távol jártak a matracon fekvő nőtől, melankolikussá váltak, mint ezekben a napokban olyan gyakran.

Rámeredtem a nőre; semmi nem változott - a keze továbbra is ernyedt volt, az arca üres. Talán csak képzelődtem.

- Valami olyasmit említettem, ami felkeltette az érdeklődésedet? Miről beszéltem? - Gyorsan végiggondoltam, miközben az arcát figyeltem. - Az esőről? Vagy a változásról? Változás? Ebből nagyon kijut most neked, ugye? De először fel kell ébredned.

Az arca üres maradt, a keze mozdulatlan.

- Szóval nem érdekel a változás. Nem mondhatnám, hogy hibáztatlak. Én se kívánom a változást. Te is olyan vagy, mint én? Azt kívánod, bár örökké tartana a hajnal?

Ha nem figyeltem volna olyan nagyon az arcát, nem vettem volna észre, hogy megrezzen a szemhéja.

- Szereted a hajnalt, ugye? - kérdeztem reménykedve.

Megremegett a szája.

- Hajnal?

Megrezzent a keze.

- Ez a neved, Hajnal? Hajnal? Szép név.

A nő keze ökölbe szorult, az ajka szétnyílt.

- Gyere vissza, Hajnal. Tudom, hogy képes vagy rá. Hajnal? Koncentrálj, Hajnal. Nyisd ki a szemed, Hajnal.

A nő szeme sebes pislogásba fogott.

- Doki! - kiáltottam hátra a vállam felett. - Doki, ébredj!

- Hmm?

- Azt hiszem, kezd magához térni! - Visszafordultam a nőhöz. - Tarts ki, Hajnal. Meg tudod csinálni. Tudom, hogy nehéz. Hajnal, Hajnal, Hajnal. Nyisd ki a szemed.

A nő arca eltorzult - fájdalmai voltak?

- Hozz Nincs Fájdalmat, Doki. Gyorsan.

A nő megszorította a kezem, és kinyílt a szeme. Először nem fókuszált, csak körbeörvénylett a kivilágított teremben. Milyen furcsa, váratlan hely lehet ez neki.

- Semmi bajod nem lesz, Hajnal. Meggyógyulsz. Hallasz, Hajnal?

A tekintete az arcomra vándorolt, és összehúzódtak a pupillái. Rám meredt, beitta az arcom. Majd elrántotta magát tőlem, megvonaglott a matracon, hogy elmeneküljön. A pánik halk, rekedtes sikolya tört ki az ajkai közül.

- Ne, ne, ne - sírta. - Hagyják abba.

- Doki!

Doki már ott is volt az ágy másik oldalán, mint korábban, amikor operáltunk.

- Semmi baj, hölgyem - nyugtatta meg. - Itt senki nem fogja bántani.

A nő összeszorította a lehunyt szemét, és összegömbölyödött a vékony matracon.

- Szerintem Hajnalnak hívják.

Doki egy pillantást vetett rám, majd elfintorodott. - A szemed, Vanda - lehelte.

Pislogtam, majd rájöttem, hogy a nap még mindig az arcomat sütötte. - Ó. - Hagytam, hogy a nő kihúzza a kezét az enyémből.

- Ne, kérem - könyörgött a nő. - Ne tegyék megint.

- Csss - csitítgatta Doki. - Hajnal? Engem Dokinak hívnak. Senki nem csinál magával semmit. Nem lesz semmi baja.

Én arrébb húzódtam tőlük, az árnyékok közé.

- Ne hívjon így! - zokogta a nő. - Ez nem az én nevem! Az övé, az övé! Ne mondja ki még egyszer!

Rossz nevet találtam ki.

Mel tiltakozott a bűntudat ellen, ami végigömlött rajtam. *Nem a te hibád. A Hajnal emberi név is.*

- Nem fogom - ígérte meg Doki. - Mi a *maga* neve?

- Én... én... Nem tudom! - sírt fel. - Mi történt? Ki voltam én? Ne kényszerítsenek, hogy megint másvalaki legyek.

Összevissza dobálta magát a priccsen.

- Nyugodjon le, ígérem, hogy nem lesz semmi baj. Senki nem kényszeríti magát semmire, és eszébe fog jutni a neve. Mindenre vissza fog tudni emlékezni.

- Maguk kicsodák? - követelt választ a nő. - Ő ki? Ő olyan, mint... mint én voltam. Láttam a szemét!

- Én vagyok Doki. És ember vagyok, éppen úgy, mint maga. Látja? - fordította az arcát a fény felé, és pislogott bele. - Mindketten saját magunk vagyunk. Rengeteg ember van itt. Örülni fognak magának.

A nő megint összerándult. - Emberek! Én félek az emberektől.

- Nem, nem fél. Az a valaki, aki a maga testében volt, ő félt az emberektől. Ő egy lélek volt, emlékszik rá? És emlékszik, milyen volt azelőtt, hogy magába költözött volna? Akkor ember volt, és most megint az.

- Nem emlékszem a nevemre - sírta a nő ijedt hangon.

- Tudom, de majd eszébe jut.

- Maga orvos?

- Igen.

- Én... ő is az volt. Egy... Gyógyító. Olyan, mint egy orvos. Hajnali Dalnak hívták. Én ki vagyok?

- Ki fogjuk deríteni, ezt megígérhetem.

A kijárat felé igyekeztem. Trudy majd segít Dokinak, vagy talán Heidi. Valaki, akinek megnyugtató az arca.

- Ő nem ember! - suttogta a nő izgatottan Dokinak, amikor a szeme sarkából meglátta, hogy megmozdulok.

- Ne féljen, ő a barátunk. Ő segített visszahozni magát.

- Hol van Hajnali Dal? Nagyon félt, emberek voltak körülötte...

Gyorsan kisiettem az ajtón, amíg a nő másra figyelt.

Hallottam, hogy Doki mögöttem válaszol a kérdésére. - Egy másik bolygóra megy. Emlékszik, hol élt, mielőtt idejött?

A névből sejtettem, mit fog válaszolni.

- Ő talán... Denevér volt? Tudott repülni... tudott énekelni... emlékszem... de az... nem itt volt. Hol vagyok?

Végigsiettem a folyosón, hogy kerítsek valami segítséget Dokinak. Meglepődtem, amikor megláttam magam előtt a nagyterem fényeit - azért lepődtem meg, mert olyan csend volt. Általában előbb hallatszottak a hangok, mint ahogy látszani kezdett a fény. Most javában nappal volt. Lennie kell valakinek a nagyteremben, még ha csak átmenőben is.

Besétáltam a ragyogó déli fénybe, és a hatalmas tér üres volt.

A sárgadinnye legújabb indái sötétzöldek voltak, sötétebbek, mint a száraz föld, amiből kihajtottak. A földje túl száraz volt - az öntözőhordó munkára készen állt, hogy ezen segítsen, az öntözőcsövek kiterítve a barázdákban. De nem volt, aki kezelje a rögtönzött gépet. Elhagyatva állt a veteményes nyugati oldalán.

Mozdulatlanná merevedtem, majd hallgatóztam kissé. A hatalmas barlang némán tátongott, és a csendje baljósan csengett. Hol lehetnek az emberek?

Vajon kitelepültek volna nélkülem? Félelem és fájdalom nyilallt belém váratlanul. De persze Doki nélkül nem mennének sehova. Őt nem hagynák

itt. Vissza akartam rohanni a hosszú alagútba, hogy meggyőződhessek arról, Doki nem tűnt el.

Minket sem hagynának itt, te butus. Jared, Jamie és Ian nem menne el nélkülünk.

Igazad van. Igazad van. Nézzük meg a... konyhában?

Végigkocogtam a néma folyosón, és egyre jobban aggódtam, mert továbbra is csend honolt. Talán csak képzelődöm, vagy a fülemben doboló vér miatt nem hallok. Biztos, hogy nincs csend. Ha le tudnék nyugodni, és úrrá lenni a zihálásomon, akkor meghallanám a...

De odaértem a konyhába, és az is üres volt. Mármint senki nem volt bent. Az asztalokon ott maradtak a befejezetlen ebédek. Mogyoróvaj a puha kenyér utolján. Alma, és felmelegedett üdítők.

A gyomrom emlékeztetett, hogy ma még nem ettem, de alig vettem észre, hogy görcsbe rándul az éhségtől. A pánik sokkal erősebben jelentkezett.

Mi van... mi van, ha nem menekültünk el időben?

Nem! - hördült fel Melanie. *Nem, akkor hallottunk volna valamit! Valaki mindenképpen... vagy legalább lett volna... Még mindig itt lennének és keresnének minket. Addig nem mennének el, amíg mindent át nem néztek. Úgyhogy biztos, hogy nem erről van szó.*

Hacsak nem minket keresnek ebben a percben is...

Az ajtó felé pördültem, a tekintetem a sötétségbe mélyedt.

Figyelmeztetnem kell Dokit. Ha mi ketten maradtunk csak, akkor el kell tűnnünk innen.

Nem! Nem tűnhettek el! Jamie, Jared... olyan tisztán láttam az arcukat, mintha a szemhéjam belső felére lenne vésve.

És Ian arcát is, amikor hozzáadtam a saját képeimet Melanie-éihoz. Jeb, Trudy, Lily, Heath, Geoffrey. *Vissza fogjuk őket szerezni, fogadtam meg. Egyesével levadásszuk és visszaraboljuk őket! Nem hagyom, hogy elvegyék a családomat!*

Ha bármi kétségem is lett volna afelől, hogy kinek az oldalán állok, ebben a pillanatban elmúlt volna. Még soha, egyik életemben sem éreztem magam ilyen harciasnak. A fogam hallhatóan megcsikordult.

És akkor végigvisszhangzott a folyosón az a zaj, a hangok zsibongása, amit annyira szerettünk volna hallani, és elállt tőle a lélegzetem. Némán a falhoz csúsztam, és ott az árnyékokhoz bújva hallgatózni kezdtem.

A nagyterem. Hallatszik a visszhangokon.

Úgy hangzik, mint egy nagyobb csoport.

Igen. De a tieid vagy az enyéim?

A mieink vagy az övéké, javítottam ki.

Végiglopakodtam a folyosón, a legmélyebb árnyékokba bújva. Most már tisztábban hallottuk a hangokat, és pár közülük ismerős volt. Ez mit jelent vajon? Egy képzett Hajtó vajon mennyi idő alatt hajt végre egy beillesztést?

És akkor, ahogy odaértem a nagyterem bejáratához, a hangok még tisztábbá váltak, és megkönnyebbülés ömlött végig rajtam - mert a zsibongás hangvétele éppen olyan volt, mint amikor először hoztak ide. Indulatos és dühös.

Ez biztos, hogy emberek hangja.

Valószínűleg visszaért Kyle.

A megkönnyebbülés viaskodott bennem a fájdalommal, miközben besiettem a ragyogó napfénybe, hogy kiderítsem, mi folyik itt. Megkönnyebbülés, mert az embereim biztonságban vannak. És fájdalom, mert ha Kyle máris biztonságban visszaért, akkor...

Még mindig szükség van rád, Vanda. Sokkal inkább, mint rám.

Biztos vagyok benne, hogy a világ végezetéig tudnék kifogásokat gyártani, Mel. Mindig lenne valami ok a maradásomra.

Akkor maradj.

A te szabadságod árán?

Felfüggesztettük a vitát, hogy felmérjük, mi történik.

Kyle *valóban* visszatért - őt volt a legkönnyebb kiszúrni, ő volt a legmagasabb a tömegben, és az egyetlen, aki arccal felém állt. A dühös csődület a nyugati falhoz kényszerítette. Bár ő volt az oka a dühöngésnek, nem ő volt a forrása. Békülékeny, esdeklő arcot vágott. A karját széttárta, tenyérrel felfelé, mintha lenne valami mögötte, amit meg akar védeni,

- Nyugodjatok már le, jó? - Mély hangja áthallatszott a zsibongáson. - Vissza, Jared, megijeszted!

A könyöke mögött sötét haj villant - és egy ismeretlen arc, tágra nyílt, rémült szemekkel kukucskált ki a tömegre.

Jared állt a legközelebb Kyle-hoz. Láttam, hogy a nyaka sötétvörös. Jamie kapaszkodott az egyik karjába, és próbálta visszatartani. Ian állt a másik oldalán, keresztbefont karral, és a vállizmai megfeszültek az idegességtől. Mögöttük ott tülekedett dühösen az összes többi ember Dokin kívül. Jared és Ian mögött tolongtak, és dühös kérdéseket kiabáltak.

- Mit képzeltél?

- Hogy merted?

- Miért jöttél vissza egyáltalán?

Jeb a hátsó sarokban álldogált, és csak figyelt.

A szemem sarkából észrevettem Sharon ragyogó haját. Meglepett, hogy ott látom, Maggie mellett, a dühödt tömeg kellős közepén. Mindketten olyan kevéssé vettek részt az itteni életben, mióta Doki és én meggyógyítottuk Jamie-t. Soha nem voltak a középpontban.

A veszekedés miatt lehetnek itt, találgatott Melanie. *A boldogságban nem lelik élvezetüket, de ha dühöngeni kell, akkor otthon érzik magukat.*

Úgy véltem, valószínűleg igaza van. Milyen... felkavaró.

Egy éles hangot hallottam mérges kérdéseket odavetni, és ráébredtem, hogy valószínűleg Lacey is ott áll a tömegben.

- Vanda? - hallatszott ki Kyle hangja megint a dühös zsibongásból, és amikor felnéztem, láttam, hogy rajtam tartja a tekintetét. - Hát *itt vagy!* Ide tudnál jönni, *kérlek*, és segíteni nekem egy kicsit?

55. Kötelék

Jeb utat vágott nekem, úgy tolta félre az embereket a puskájával, mintha birkák lennének, a fegyver pedig juhászbot.

- Elég lesz - morgott azokra, akik panaszkodtak. - Majd később lehordhatjátok. Mindannyian megtehetjük. De először intézzük el ezt, jó? Engedjetek oda.

A szemem sarkából láttam, hogy Sharon és Maggie kihátrálnak a tömegből, elhatárolódnak az ésszerűség megjelenésétől. Vagyis leginkább az én részvételemtől. Összeszorított ajkakkal bámulták továbbra is Kyle-t.

Jeb végül Jareden és Ianon is átkelt. Mindkettőjük karját megsimogattam, amikor elmentem mellettük, hátha ez lecsillapítja őket.

- Hát jó, Kyle - dörögte Jeb a tenyerébe csapva a puska tusát. - Ne mentegetőzz, mert erre nincs mentség. Egyszerűen nem tudom eldönteni, hogy kirúgjalak innen, vagy most rögtön lelőjelek.

A kis arcocska, amely elsápadt a napbarnított bőre alatt, ismét kikukucskált Kyle könyöke mögül, és hosszú, göndör fekete haja meglebbent a mozdulattól. A lány szája tátva maradt a rémülettől, fekete szemében rettegés tükröződött. Mintha halvány csillogást láttam volna a szemében, egy árnyalatnyi ezüstöt a feketeség mögött.

- De most mindenki nyugodjon le - fordult meg Jeb alacsonyan tartva a puskát a teste előtt keresztben, és ettől hirtelen olyan lett, mintha őrt állna Kyle és a mögötte lévő kis arcocska előtt. Az összegyűltekre meredt. - Kyle vendéget hozott, és ti halálra rémítitek őt, emberek. Szerintem ennél azért mindenki képes jobb modorra. Most pedig magammal viszem Kyle-t

és a vendégét, a többiek pedig menjenek, és tegyék magukat hasznossá. A sárgadinnyéim éppen szomjan halnak. Valaki segítsen rajtuk, halljátok?

Megvárta, hogy a zsivajgó tömeg lassan szétoszoljon. Most, hogy felém fordultak, láttam az arcukon, hogy már túltették magukat a dolgon, a többség legalábbis. Ez így nem is alakult olyan rosszul, legalábbis ahhoz képest, amitől az utóbbi pár napban rettegtek. Igen, Kyle egy önző idióta, mutatta az arcuk, de legalább baj nélkül visszatért. Nem kell menekülni, nem kell a Hajtóktól tartani. Legalábbis nem jobban, mint máskor. Hozott magával ugyan egy újabb férget, de hát azok úgyis nyüzsögnek manapság a barlangban, nem?

Az ilyesmi egyszerűen nem számított már annyira megdöbbentőnek, mint régen.

Sokan visszaindultak folytatni a megkezdett ebédet, mások visszamentek öntözni, és volt, aki a szobája felé távozott. Nemsokára csak Jared, Ian és Jamie maradt velem. Jeb mérgesen nézett rájuk; kinyitotta a száját, de még mielőtt elzavarhatta volna őket, Ian megfogta a kezem, majd Jamie is, a másik oldalon. Egy harmadik kezet is éreztem a csuklómon, Jamie-é felett. Jaredét.

Jeb színpadiasan megcsóválta a fejét azon, hogy hozzám pányvázzák magukat, nehogy elküldjék őket, majd hátat fordított nekünk.

- Köszönöm, Jeb - hálálkodott Kyle.

- Fogd be, Kyle. Csak fogd be azt a nagy szádat. Halálkomolyan mondtam, hogy lelőnélek, te nyomorult.

Egy halk kis nyiffanás hangzott fel Kyle mögött.

- Hát jó, Jeb. De megoldható lenne, hogy a halálos fenyegetéseket eltegyük akkorra, amikor négyszemközt leszünk? A lány már így is eléggé retteg. Emlékszel, hogy felzaklatta az ilyesmi Vandát - mosolygott rám Kyle - éreztem, milyen döbbentté válik ettől az arckifejezésem -, majd a leggyengédebb arckifejezéssel, amit valaha is láttam rajta, visszafordult a háta mögött megbúvó lányhoz. - Látod, Napfény? Ő Vanda, akiről meséltem neked, ő majd segít nekünk - nem hagyja, hogy bármi bajod essék, mint ahogy én sem.

A lány - vagy nő? kistermetű volt, de olyan módon ívelt a teste, ami a méreteit meghazudtoló érettségre vallott - a félelemtől kitágult szemekkel rám meredt. Kyle a dereka köré fonta a karját, és a lány engedte, hogy magához húzza. Megkapaszkodott Kyle-ban, mintha a férfi egy horgony lenne, az egyetlen biztos pont.

- Kyle-nak igaza van. - Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer ezt mondom. - Nem hagyom, hogy bárki is bántson. Napfénynek hívnak? - kérdeztem kedvesen.

A lány tekintete Kyle arcára rebbent.

- Semmi baj. Vandától nem kell félned. Ő is olyan, mint te - nézett rám Kyle. - Az igazi neve hosszabb... valami jég van benne.

- Jégen Átragyogó Napfény - suttogta nekem a lány.

Láttam, hogy Jeb szemében felcsillan az a kielégíthetetlen kíváncsisága.

- De nem bánja, ha egyszerűen csak Napfénynek hívjuk. Azt mondta, nem baj - biztosított róla Kyle.

Napfény bólintott. A tekintete Kyle-ra rebbent, majd vissza. A többiek mozdulatlanok és némák maradtak. Úgy láttam, a csendes kis társaság egy kicsit megnyugtatja a lányt. Valószínűleg érzi a hangulatváltozást. Egyáltalán semmi ellenségesség nem irányult felé.

- Én is voltam Medve, Napfény - meséltem neki, hátha ettől egy kicsit még jobban érzi magát. - Akkoriban Csillagok Lakójának hívtak. Itt Vándornak.

- Csillagok Lakója - suttogta a lány, és a szeme, bár ez nem tűnt lehetségesnek, még nagyobbra nyílt. - Fenevad Lovasa.

Elnyomtam egy meghökkent nyögést. - Ezek szerint a második kristályvárosban laktál.

- Igen. Olyan sokszor hallottam a történetet...

- Szerettél Medve lenni, Napfény? - kérdeztem gyorsan. Nem igazán volt kedvem elmélyedni az életem történetében. - Ott boldog voltál?

A lány arca eltorzult a kérdésem hallatán; a tekintetét Kyle arcára függesztette, és a szeme megtelt könnyel.

- Ne haragudj - szabadkoztam rögtön, Kyle-ra is nézve, hátha megmagyarázza.

Kyle megveregette a kezét. - Ne félj. Nem lesz semmi baj. Megígértem.

Alig hallottam a lány elsuttogott válaszát. - De én szeretek itt lenni. Itt akarok maradni.

A szavaitól váratlanul összeszorult a torkom.

- Tudom, Napfény. Tudom. - Kyle a lány tarkójára tette a kezét, és olyan gyengéd mozdulattal, hogy csípni kezdett tőle a szemem, a mellkasára vonta a fejét.

Jeb megköszörülte a torkát, ettől Napfény összerezzent, és Kyle oldalába kapaszkodott. Nem volt nehéz elképzelni, milyen megviselt állapotban lehetnek az idegei. A lelkeket nem durvaságra és félelemre tervezték.

Emlékszem, hogy réges-régen, amikor Jeb kikérdezett, azt is megkérdezte, hogy én olyan vagyok-e, mint a többi lélek. Én nem vagyok olyan, és a másik lélek sem, akivel dolguk akadt, a Hajtó. De Napfény láthatóan tökéletesen egyesítette magában finom, gyengéd fajom lényegi tulajdonságait; mi csak tömegben képviseltünk erőt.

- Ne haragudj, Napfény - nyájaskodott Jeb. - Nem akartalak megijeszteni. De talán ki kellene innen mennünk. - A tekintete végigsöpört a termen, ahol páran lézengtek a bejáratok körül. Kemény pillantást vetett Reidre és Lucinára, mire ők bevetették magukat a konyhához vezető folyosóra. - Valószínűleg el kellene indulnunk Dokihoz - folytatta Jeb sóhajtva, vágyakozó pillantást vetve az ijedt kis lányra. Úgy gondoltam, az keserítette el, hogy lemarad pár új történetről.

- Igen - értett egyet Kyle. Szorosan átkarolta Napfény keskeny kis derekát, és magával húzta a déli alagút felé.

Én közvetlenül mögöttük mentem, magam után vonszolva a többieket, akik még mindig nem engedtek el.

Jeb megtorpant, és mi is megálltunk vele. Az öregember puskatussal megbökte Jamie csípőjét.

- Neked nem iskolában lenne a helyed, kölyök?

- Jaj már, Jeb bácsi, naaa! *Hadd ne!* Nem szeretnék lemaradni...

- Nyomás az iskolába.

Jamie sebzett pillantást vetett rám, de Jebnek abszolút igaza volt. Ez nem Jamie-nek való látvány lesz. Megráztam a fejem.

- Szólnál Trudynak útközben? - kérdeztem. - Dokinak szüksége van rá.

Jamie lehorgasztotta a fejét, és kihúzta a kezét az enyémből. Jaredé lejjebb csúszott a csuklómon, hogy átvegye a helyét.

- *Mindenből* kimaradok - siránkozott Jamie, miközben visszafordult a másik irányba.

- Köszönöm, Jeb - suttogtam, amikor Jamie eltűnt hallótávolságból.

- Nincs mit.

A hosszú alagút feketébbnek tűnt, mint korábban, mert éreztem, hogy sugárzik a félelem az előttem haladó nőből.

- Semmi baj - suttogta neki Kyle. - Semmi nincs ott, ami bántana, és itt vagyok veled.

Azon töprengtem, ki lehet ez a furcsa férfi, aki Kyle helyett visszajött. Megnézték a szemét? Nem tudtam elhinni, hogy mindez a gyengédség ott rejtőzött a nagydarab, dühös testében.

Valószínűleg arról lehet szó, hogy visszakapta Jodit, hogy már olyan közel jutott ahhoz, amire vágyott. Még ha számításba is vettem, hogy ez

Jodi teste, akkor is furcsálltam, hogy a kedvességét a benne élő lélekre is kiterjeszti. Nem gondoltam volna, hogy képes ilyen fokú együttérzésre.

- Hogy van a Gyógyító? - kérdezte Jared.

- Pont akkor ébredt fel, mielőtt kijöttem megkeresni titeket - válaszoltam.

Több megkönnyebbült sóhajt hallottam a sötétben.

- De össze van zavarodva, és nagyon fél - figyelmeztettem őket. - Nem emlékszik, hogy hívják. Doki dolgozik rajta. És még jobban meg fog ijedni, ha meglát titeket... Próbáljatok meg csendben maradni, és óvatosan mozogni, jó?

- Igen, igen - suttogták a hangok a sötétben.

- És Jeb, nem tudnád letenni a puskát? Még mindig fél egy kicsit az emberektől.

- Öööö... jó - válaszolta Jeb.

- Fél az emberektől? - dünnyögte Kyle.

- Mi vagyunk a rosszfiúk - emlékeztette Ian, megszorítva a kezem.

Én visszaszorítottam, örülve az érintése melegének, az ujjai nyomásának.

Meddig érezhetek még egy meleg kezet a sajátomban? Mikor sétálok végig utoljára ebben a folyosóban? Most?

Nem, Még nem, suttogta Mel.

Azon kaptam magam, hogy reszketek. Ian fogása megint szorosabbá vált, és Jaredé is.

Pár pillanatig csendben sétáltunk.

- Kyle? - szólalt meg Napfény vékony kis hangja.

- Igen?

- Nem akarok visszamenni a Medvékhez.

- Nem muszáj. Mehetsz máshova is.

- De nem maradhatok itt?

- Nem. Ne haragudj, Napfény.

Napfény lélegzete egy pillanatra egyenetlenné vált. Örültem, hogy sötét van. így senki nem láthatta az arcomon végigguruló könnyeket. Nem maradt szabad kezem, amivel letörölhettem volna őket, úgyhogy hagytam, hogy a pólómra hulljanak.

Végre elérkeztünk a folyosó végére. A napfény beömlött az alagútba a kórterem bejáratából, és visszatükröződött a levegőben táncoló porszemekről. Hallottam, hogy Doki halkan duruzsol odabent.

- Nagyon jó - dünnyögte. - Próbáljon meg visszagondolni a részletekre. A régi címére már emlékszik - a neve sem lehet olyan messze, ugye? Ez milyen érzés? Nem fáj?

- Óvatosan - suttogtam.

Kyle megtorpant a bejárat előtt, Napfénnyel az oldalán, és intett, hogy menjek előre.

Vettem egy mély levegőt, és lassan besétáltam Doki birodalmába. Csendes, egyenletes hangon tudattam a bentiekkel a jelenlétemet. - Hahó.

A Gyógyító gazdateste összerezzent, és egy elfulladt kis sikoly hagyta el a száját.

- Csak én vagyok az megint - próbáltam megnyugtatni.

- Vanda az - emlékeztette Doki.

A nő most már ült, Doki pedig mellette foglalt helyet, kezét a nő karján tartva.

- Ő a lélek - suttogta a nő idegesen Dokinak.

- Igen, de ő a barátunk.

A nő kételkedve méregetett engem.

- Doki? Lenne még pár látogatód. Bejöhetnek?

Doki lenézett a nőre. - ők mindannyian barátok, jó? Csak pár ember, aki itt lakik. Egyik sem álmodna arról, hogy bántsa magát. Bejöhetnek?

A nő habozott, majd óvatosan bólintott. - Rendben - suttogta.

- Ez Ian - kezdtem a bemutatást, miközben intettem, hogy jöjjön. - És Jared, és Jeb. - Egyesével besétáltak a helyiségbe, és megálltak mellettem. - Ez pedig Kyle, és, izé... Napfény.

Doki szeme nagyra nyílt, amikor Kyle Napfénnyel az oldalán belépett a szobába.

- Vannak még itt mások is? - súgta a nő.

Doki megköszörülte a torkát, és megpróbálta összeszedni magát. - Igen. Rengetegen élnek itt. Mindannyian... vagyis hát legnagyobbrészt emberek - tette hozzá Napfényre bámulva.

- Trudy is úton van - tájékoztattam Dokit. - Talán ő... - Napfényre és Kyle-ra pillantottam. - Segít majd keresni egy szobát, ahol... lepihenhet?

Doki, még mindig tágra nyílt szemmel bólintott. - Ez jó ötlet.

- Ki az a Trudy? - suttogta a nő.

- Ő nagyon kedves, ő majd gondoskodik magáról.

- Ő ember, vagy olyan, mint az? - biccentett felém.

- Ember.

Ettől láthatóan megnyugodott.

- Ó - nyögött fel mögöttem Napfény.

Megfordultam, és láttam, hogy a kriotartályokat bámulja, amikben a Gyógyítókat tartottuk. A dobozokat Doki asztalán helyezték el gondos kezek, a fedelükön égett a tompa vörös fényű lámpa. Az asztal előtt a földön hét további tartály állt rendetlen halomban.

Megint könnyek szöktek Napfény szemébe, és Kyle mellkasába temette az arcát.

- Nem akarok elmenni, itt akarok maradni veled - sírta a nagydarab férfinak, akiben láthatóan teljesen megbízott.

- Tudom, Napfény. Ne haragudj.

Napfény zokogásban tört ki.

Én gyors pislogásba kezdtem, nehogy visszatérjenek a szemembe a könnyek. Átvágtam oda, ahol Napfény állt, és megsimogattam göndör fekete haját.

- Hadd beszéljek vele egy percet, Kyle - dünnyögtem.

Kyle borús arccal bólintott, és leválasztotta magáról a belécsimpaszkodó lányt.

- Ne, ne - könyörgött Napfény.

- Semmi baj - nyugtatgattam. - Nem megy sehova. Csak meg szeretnék tőled kérdezni pár dolgot.

Kyle felém fordította a lányt, aki belém kapaszkodott. Odahúztam a szoba egyik távolabbi sarkába, olyan messze a névtelen nőtől, amilyen messze csak tudtam. Nem akartam, hogy a beszélgetésünk még jobban összezavarja vagy megijessze a Gyógyító gazdatestét, mint amennyire már most értetlen és ijedt. Kyle követett minket, és pár centinél nem került távolabb tőlünk.

A falnak fordulva leültünk a padlóra.

- Te jó ég - dünnyögte Kyle. - Nem gondoltam volna, hogy ilyen lesz. Ez borzasztó.

- Hogy találtad meg? És hogy fogtad el? - kérdeztem. A hüppögő lány nem reagált, amikor feltettem a kérdéseimet, csak tovább sírt a vállamon. - Mi történt? Mitől lett ilyen?

- Hát, gondoltam, hogy Las Vegasban lesz... először odamentem, mielőtt Portlandbe vettem volna az utam. Jodi, ugye, nagyon jóban volt az anyjával, és Doris Las Vegasban élt. Azt gondoltam, látva, hogy vagy Jareddel és a kölyökkel, hogy talán odamegy, annak ellenére, hogy ő már nem Jodi. És igazam volt. Ugyanabban az öreg házban laktak, Doris házában: Doris, a férje, Warren - már másképp hívják őket, de nem értettem tisztán - és Napfény. Egész nap figyeltem őket, amíg be nem esteledett. Napfény Jodi volt szobájában maradt, egyedül. Pár órával

azután, hogy elaludtak, belopóztam oda. Felkaptam Napfényt, a vállamra dobtam, és kiugrottam az ablakon. Azt hittem, hogy sikoltozni fog, úgyhogy nagyon szedtem a lábam visszafelé a terepjáróhoz. Utána attól ijedtem meg, hogy nem sikoltozik. Olyan csendben volt! Attól féltem, hogy... tudod. Mint az a férfi, akit egyszer régen idehoztunk.

Megrándult az arcom - nekem későbbi emlék is a rendelkezésemre állt. A Gyógyítóé, tegnap éjjel.

- Úgyhogy lekaptam a vállamról, és élt, de csak bámult rám tágra nyílt szemmel. Még mindig nem kezdett sikoltozni. Visszavittem a terepjáróhoz. Azt terveztem, hogy megkötözöm, de... nem tűnt elkeseredettnek. Legalábbis nem próbált menekülni. Úgyhogy csak bekötöttem rajta a biztonsági övet, és elindítottam az autót.

Sokáig csak bámult, majd végül megszólalt. „Te vagy Kyle”, mondta, én meg azt válaszoltam, „igen, és te?”, és akkor árulta el a nevét. Mi is volt az?

- Jégen Átragyogó Napfény - suttogta megtörten Napfény. - De tetszik a Napfény is. Semmi bajom vele.

- Mindegy - folytatta Kyle, miután megköszörülte a torkát. - Egyáltalán nem volt ellenére, hogy beszéljen velem - nem volt olyan ijedt, mint hittem, hogy lesz. Úgyhogy beszélgetni kezdtünk. - Egy másodpercre elhallgatott. - Örült, hogy lát.

- Mindig róla álmodtam - suttogta nekem Napfény. - Minden éjszaka. Abban reménykedtem, hogy a Hajtók megtalálják, annyira hiányzott... Amikor megláttam, azt hittem, ez is csak egy álom.

Hangosan nyeltem egyet.

Kyle átnyúlt felettem, hogy megsimogassa Napfény arcát.

- Ő rendes kislány, Vanda. Nem tudnánk valami nagyon szép helyre küldeni?

- Ezt akartam megkérdezni tőle. Hol éltél eddig, Napfény?

A háttérben észleltem a többiek elfojtott hangját, akik Trudyt köszöntötték. Háttal voltunk nekik. Kíváncsi voltam, mi történik, de örültem is, hogy semmi nem tereli el a figyelmünket. Megpróbáltam a zokogó lélekre koncentrálni.

- Csak itt, és a Medvéknél. Ott öt életet éltem végig. De itt jobban tetszik. Itt még egy negyed életet sem éltem!

- Tudom. Hidd el nekem, megértelek. De van másik olyan hely, ahova szívesen mennél? Talán a Virágokhoz? Az szép hely, én jártam már ott.

- Nem akarok növény lenni - motyogta a lány a vállamba.

- Akkor a Pókok... - kezdtem, de elhalt a hangom. Napfény nem a Pókok közé való.

- Elegem van a hidegből. És szeretem a színeket.

- Tudom - sóhajtottam - Én még nem voltam Delfin, de úgy hallottam, ott is jó. Színek, mozgás, család...

- Ők olyan messze vannak. Mire bárhova is odaérek, Kyle már régen... ő addigra... - Napfény felcsuklott, és megint sírni kezdett.

- Nincs más lehetőség? - kérdezte Kyle mohón. - Nincsen még egy csomó hely?

Hallottam, hogy Trudy a Gyógyító gazdatestéhez beszél, de kizártam magamból a szavait. Hadd gondoskodjanak most az emberek a sajátjaikról.

- Olyan nincs, ahova az űrhajók mennének - ingattam a fejemet. - Rengeteg világ van, de közülük csak páron, az újakon fogadnak betelepülőket. És sajnálom, Napfény, de messzire kell küldjelek. A Hajtók keresik az ittenieket, és ha tudnának, visszahoznának, hogy útbaigazítsd őket.

- Azt sem tudom, hol vagyunk - zokogta Napfény. A vállam ázott a könnyeiben. - Bekötötte a szemem.

Kyle rám nézett, mintha képes volnék valami varázslatra, amitől minden megoldódik. Mint amikor gyógyszert hoztam, valami hasonló csodára vágyott. De tudtam, hogy kifogytam a varázslatokból, nincs több boldog vég - legalábbis a lélek számára.

Csüggedten néztem vissza Kyle-ra. - Csak a Medvék, a Virágok vagy a Delfinek közül választhat - soroltam. - A Tűz Világába nem fogom küldeni.

A törékeny kis lány megborzongott a név hallatán.

- Ne aggódj, Napfény. Tetszeni fognak a Delfinek. Ők kedvesek. Biztos, hogy kedvesek lesznek.

Napfény még elkeseredettebben kezdett zokogni.

Sóhajtottam, és témát váltottam.

- Napfény, tudnom kell, mi van Jodival.

Kyle megmerevedett mellettem.

- Mi lenne vele? - kérdezte Napfény.

- Ő... ő ott van veled belül? Hallod őt?

Napfény szipogott, és rám nézett. - Nem értem a kérdést.

- Beszélt hozzád valaha is? Tudod, mire gondol?

- A... testem? Jodi? Nem gondol semmire. Most én vagyok itt.

Lassan bólintottam.

- Ez rossz? - kérdezte Kyle suttogva.

- Nincs elég tapasztalatom ahhoz, hogy meg tudjam mondani. De valószínűleg nem jó.

Kyle szeme összeszűkült.

- Mióta vagy itt, Napfény?

A lány összehúzott szemöldökkel elgondolkodott. - Mióta is, Kyle? Öt éve? Hat? Eltűntél, mielőtt hazajöttem volna...

- Hat - válaszolta Kyle.

- És hány éves vagy? - kérdeztem.

- Huszonhét.

Ez meglepett - olyan kis törékeny volt, olyan fiatalnak tűnt. Nem tudtam elhinni, hogy hat évvel idősebb Melanie-nál.

- Ez miért fontos? - kérdezte Kyle.

- Nem tudom biztosan. Úgy tűnik, minél több időt tölt valaki emberként, mielőtt lélek lenne belőle, annál jobb az esélye a... visszatérésre. Az életének minél nagyobb százalékát töltötte emberként, minél több emléke van, minél több kapcsolódási pontja, minél több ideig hívták a rendes nevén... Nem tudom.

- Huszonegy év elég? - kérdezte Kyle elkeseredett hangon.

- Az most kiderül.

- Ez nem igazság! - sírt fel hirtelen Napfény. - Te miért maradhatsz? És én miért nem, ha te igen?

Nyeltem egy nagyot. - Hát, az *nem is lenne igazságos*, ugye? De én sem maradhatok, Napfény. Nekem is mennem kell. Elég hamar. Talán együtt utazunk majd. - Lehet, hogy jobban érzi magát, ha azt hiszi, hogy vele megyek a Delfinekhez. Mire megtudja, hogy mégsem, addigra már egy másik gazdatestben lesz, másfajta érzelmekkel, és semmi nem köti ehhez az emberhez itt mellettem. Talán. Mindenesetre akkor már úgyis késő lesz. - Mennem kell, Napfény, éppen úgy, mint neked. Nekem is vissza kell adnom a testemet.

Ekkor, tompán és keményen, Ian hangja hasított korbácsütésként a csendbe közvetlenül mögöttünk.

- Micsoda?

56. Olvadáspont

Ian olyan dühösen meredt hármunkra, hogy Napfény reszketni kezdett félelmében. Furcsa volt - mintha Kyle és Ian arcot cseréltek volna.

Leszámítva, hogy Ian arca még mindig tökéletes, sértetlen volt. Gyönyörű, annak ellenére, hogy dühös.

- Ian? - kérdezte Kyle döbbenten. - Mi baj?

Ian összeszorított foggal válaszolt. - Vanda - vicsorgott, és kinyújtotta a kezét. Olyannak tűnt, mint akinek nehezére esik nyitva tartani a tenyerét, ahelyett, hogy ökölbe szorítaná.

Jajaj, gondolta Melanie.

Elkeseredettség söpört végig rajtam. Nem akartam elbúcsúzni lantol, most viszont muszáj lesz. Hát persze, hogy muszáj. Helytelen lenne az éjszaka közepén elosonni, és az egész búcsúzkodást Melanie-ra bízni.

Ian, belefáradva a várakozásba elkapta a karom, és felrántott a földről. Amikor úgy tűnt, mintha Napfény, aki még mindig belém kapaszkodott, velem akarna jönni, Ian úgy megrázott, hogy leesett rólam.

- Mi van *veled?* - követelt magyarázatot Kyle.

Ian behajlította a térdét, és keményen arcba rúgta Kyle-t.

- Ian! - tiltakoztam.

Napfény odavetette magát Kyle elé - aki az orra alá tartotta a kezét, és megpróbált felállni -, és megkísérelte kicsi testével védelmezően eltakarni. Ettől Kyle elveszítette az egyensúlyát, visszaesett a földre és felnyögött.

- Gyerünk - rántott maga után Ian anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna rájuk.

- Ian...

Ian durván maga után rángatott, lehetetlenné téve ezzel, hogy megszólaljak. Ez nem is zavart. Úgysem tudtam volna mit mondani.

A meghökkent arcok elmosódtak, ahogy elhaladtunk mellettük. Azon aggódtam, hogy Ian viselkedése megijeszti a névtelen nőt. Ő nincs hozzászokva a haraghoz és a durvasághoz.

És akkor megtorpantunk. Jared állta el a kijáratot.

- Elveszítetted a józan eszed, Ian? - kérdezte megdöbbent, dühös hangon. - Mit csinálsz vele?

- Te tudtál erről? - kiabált neki vissza Ian, Jared felé lökve, és megrázva előtte. Mögöttünk valaki felnyüszített. Ian megijesztette őket.

- Fájdalmat okozol neki!

- Tudtad, mit tervez? - bömbölte Ian.

Jared Ianra nézett, és az arca hirtelen bezárult. Nem válaszolt.

Ez elég válasz volt Ian számára.

Az ökle olyan gyorsan csapott le, hogy nem is láttam - csak a teste lendületét éreztem, és Jared a szemem előtt tántorgott hátra a sötét folyosóra.

- Ian, hagyd abba - könyörögtem.

- *Te* hagyd abba - vicsorgott rám Ian.

Átrángatott a bejáraton, majd észak felé húzott. Majdnem futnom kellett, hogy tudjam tartani vele a lépést.

- O'Shea! - kiabált utánunk Jared.

- Én okozok neki fájdalmat? - bömbölt vissza Ian a válla felett. - *Én? Te képmutató disznó!*

Most már csak némaság és feketeség maradt mögöttünk. Botladoztam a sötétben, ahogy próbáltam tartani a sebességet.

És ekkor kezdtem el érezni a lüktető fájdalmat Ian szorításától. A keze olyan szorosan fogta a felkaromat, mint a csípőfogó, hosszú ujjai könnyedén körbeértek, még egymásra is simultak. A karom kezdett elzsibbadni.

Még gyorsabban rángatott maga után, mire a lélegzetvételem nyögésbe, majdnem fájdalomkiáltásba fúlt.

Ettől a hangtól Ian megtorpant. Érdesen zihált a sötétben.

- Ian, Ian, én... - fulladoztam, folytatni képtelenül. Nem tudtam, mit mondjak, ahogy elképzeltem a dühös arcát.

A karja váratlanul elkapott, kirántotta alólam a talajt, majd megfogta a vállam, még mielőtt felborulhattam volna. Megint futni kezdett előre, most már velem a hóna alatt. A keze nem volt olyan haragos és durva, mint korábban; a mellkasához ölelt.

Egyenesen végigrohant a nagytermen, ügyet se vetve a csodálkozó, vagy akár gyanakvó arcokra. Túl sok ismeretlen és kellemetlen dolog történt mostanában a barlangban. Az itteniek - Violetta, Geoffrey, Andy, Paige, Aaron, Brandt és a többiek, akiket nem láttam, miközben elrobogtunk mellettük - ijedezni kezdtek. Megrémisztette őket, ahogy Ian a dühtől eltorzult arccal, vakon feléjük rohan, velem a karjában.

De elhagytuk őket. Ian meg se állt, amíg oda nem értünk az ajtókhoz, amelyek a Kyle-lal közös szobájuk bejárata elé voltak támasztva. Kirúgta a vöröset - az messze visszhangzó csattanással puffant a földre -, majd ledobott engem a földön lévő matracra.

Ian fölöttem állt meg, mellkasa dagadt a kimerültségtől és a dühtől. Egy pillanatra elfordult, és egyetlen gyors mozdulattal visszarántotta az ajtót a helyére. Utána megint rám meredt dühösen.

Vettem egy mély levegőt és térdre emelkedtem, a kezemet tenyérrel felfelé magam elé tartva, azt kívánva, bárcsak megjelenne bennük valami varázslat. Valami, amit adhatok neki, valami, amit mondhatok. De a tenyerem üres maradt.

- Te. Nem. Hagyhatsz. El. Engem. - Most már izzott a szeme, fényesebben ragyogott, mint valaha, kék lángokkal.

- Ian - suttogtam. - Meg kell értened... hogy nem maradhatok. Ezt muszáj belátnod.

- *Nem!* - kiabált velem.

Összehúztam magam, mire Ian minden átmenet nélkül előreroskadt, térdre esett, rám zuhant. A fejét a hasamba temette. A karját a derekam köré fonta. Reszketett, egész testében reszketett, és hangos, elkeseredett zokogás tört fel a mellkasából.

- Ne, Ian, ne - könyörögtem. Ez sokkal rosszabb volt, mint a haragja. - Ne, kérlek. Kérlek, ne.

- Vanda - tört fel Ianból.

- Ian, kérlek. Ne keseredjél el ennyire. Ne. Annyira sajnálom. Kérlek.

Én is sírtam, én is reszkettem, bár lehet, hogy csak azért, ment Ian reszketése rázott.

- Nem mehetsz el.

- De muszáj, de muszáj - zokogtam.

És szavak nélkül sírtunk egy darabig.

Ian könnyei az én könnyeim előtt száradtak fel. Végül kiegyenesedett, és a karjába vont. Megvárta, hogy megint képes legyek megszólalni.

- Ne haragudj - suttogta. - Gonosz voltam.

- Ne, ne. Te ne haragudj. Meg kellett volna mondanom neked, ha már nem találtad ki. Én csak... egyszerűen nem voltam rá képes. Nem akartam elmondani, megbántani téged, megbántani magamat. Ez önzés volt részemről...

- Ezt meg kell beszélnünk, Vanda. Ez még nem elintézett dolog. Nem történhet meg.

- De meg fog.

Ian megrázta a fejét, és összecsikordultak a fogai. - Mióta? Mióta tervezed ezt?

- A Hajtó óta - suttogtam.

Ian bólintott, mintha ezt a választ várta volna. - És úgy érezted, hogy el kell árulnod a titkodat, hogy megmenthesd. Ezt megértem. De ez nem jelenti azt, hogy el kellene menned. Csak mert most már tudja Doki... az nem jelent semmit. Ha egy pillanatig is azt gondoltam volna, hogy igen, hogy az egyikből egyenesen következik a másik, akkor nem álltam volna ott, tétlenül tűrve, hogy megmutasd neki. Senki nem fog arra kényszeríteni, hogy odafeküdj az alá az átkozott kés alá! Letöröm a kezét, ha megpróbál hozzád érni!

- Ian, kérlek.

- Nem kényszeríthetnek, Vanda! Érted? - Már megint kiabált.

- Senki nem kényszerít. Nem azért mutattam meg Dokinak, hogy kell végrehajtani a szétválasztást, hogy megmentsem a Hajtót - suttogtam. - A Hajtó megjelenése csak... felgyorsította a döntési folyamatot. Azért tettem, hogy megmentsem Melt, Ian.

Ian orrcimpája megremegett, de a férfi nem adott ki egy hangot sem.

- Be van ide zárva, Ian. Olyan, mintha börtönben lenne - sőt, még annál is rosszabb, nem is tudom, mihez hasonlíthatnám. Olyan, mintha szellem lenne. És én kiszabadíthatom. Visszaadhatom neki önmagát.

- De te is megérdemelsz egy életet, Vanda. Megérdemled, hogy itt maradhass.

- De én *szeretem* Melanie-t, Ian.

Ian lehunyta a szemét, és sápadt ajkai halottfehérek lettek.

- Én meg *téged* szeretlek - suttogta. - Az nem számít?

- Dehogynem számít. Nagyon is. Hát nem látod? Ettől csak még... elkerülhetetlenebb a dolog.

Ian szeme felpattant. - Ennyire kibírhatatlan számodra, hogy szeretlek? Erről van szó? Be tudom fogni a számat, Vanda. Majd nem mondom többször. Lehetsz Jareddel, ha ez a vágyad. Csak maradj itt.

- Nem, Ian! - a kezem közé vettem az arcát - a bőre kemény volt, megfeszült a csontjai felett. - Nem. Én... én is szeretlek. Én, a kis ezüstszínű féreg Melanie tarkójánál. De a testem nem szeret. Nem tud szeretni. Ebben a testben soha nem tudnálak szeretni, Ian. Szétszakadok tőle. Elviselhetetlen.

Én kibírtam volna. De *nézzem* végig, hogy szenved Ian a testem korlátai miatt? Azt már nem.

Megint lehunyta a szemét. Sűrű fekete szempillája nedves volt a könnyektől. Láttam, hogy csillog.

Ó, hát csináld, sóhajtotta Melanie. *Tedd meg, amit tenned kell. Én addig... kimegyek a szobából,* tette hozzá szárazon.

Köszönöm.

A kezem szorosabban kezdte fogni Ian arcát, és felhúztam magam a karjaiba, amíg a szám az övéhez nem ért.

Ian átölelt, és szorosan a mellkasához húzott. A szánk együtt mozdult, úgy összeforrt, mintha soha többé nem akarna szétválni, mintha a búcsú nem az az elkerülhetetlen dolog lenne, ami eddig volt, és megéreztem a könnyeink sós ízét. Az ő könnyeiét és az enyémet.

Valami megváltozott.

Amikor Melanie teste Jaredéhez ért, az olyan volt, mint a préritűz - sebes lángolás, ami végigvágtat a pusztaság felszínén, és felfal mindent, ami az útjába akadt.

Iannal más volt, nagyon más, mert Melanie nem szerette őt úgy, mint én. Úgyhogy amikor hozzám ért, az mélyebb és lassabb volt, mint a préritűz, olyan, mint az olvadt magma vándorlása a Föld mélyében. Túl mélyen ahhoz, hogy érezni lehessen a hőjét, de könyörtelenül árad, és a sarkaiból is kifordítja a világot a mozgásával.

A kelletlen testem olyan volt közöttünk, mint a köd - vastag függöny, de elég áttetsző ahhoz, hogy átlássak arra, hogy tudjam, mi történik mögötte.

Engem változtatott meg, nem Melanie-t. Majdnem olyan volt, mintha esztergamunka folyt volna a lényem legmélyén, mintha valami, ami már elkezdődött, majdnem teljesen ki lenne kovácsolva. De ez a hosszú, nem félbeszakított csók megedzette az izzó, éles szegélyű munkadarabot - ezt az új remeket hideg vízbe mártotta, ahol az szisszent egyet, majd megkeményedett, és felvette végső alakját. Törhetetlenné vált.

Én pedig újból sírni kezdtem, amikor ráébredtem, hogy Iant is megváltoztatja, ezt a férfit, aki olyan kedves, mint egy lélek, de olyan erős, amilyen csak egy ember tud lenni.

Ian ajka átment a szememre, de már túl késő volt. Bevégeztetett. - Ne sírj, Vanda. Ne sírj. Velem maradsz.

- Nyolc teljes élet - suttogtam az állába elcsukló hangon. - Nyolc teljes élet, és soha nem találkoztam senkivel, aki miatt hajlandó lettem volna egy bolygón maradni, senkivel, akit követni akartam volna, amikor elment. Soha nem találtam magamnak társat. Miért most? Miért téged? Te nem az én fajomból való vagy. Hogy lehetnél a társam?

- Furcsa ez az univerzum - dünnyögte Ian.

- Ez nem igazságos - siránkoztam, megismételve Napfény szavait. Ez nem volt igazságos. Hogy lehet, hogy most találok rá erre, most találok rá a szerelemre - a huszonnegyedik órában -, és rögtön el is kell veszítsem? Talán igazságos, hogy a lelkem és a testem nem képes kiegyezni? Talán igazságos, hogy Melanie-t is szeretnem kell?

Igazságos, hogy Iannak szenvednie kell? Ha valaki, hát ő megérdemli a boldogságot. Ez nemcsak, hogy nem igazságos, de még csak nem is... épeszű dolog. Hogy tehetem ezt vele?

- Szeretlek - suttogtam.

- Ne úgy mondd, mintha búcsúzkodnál.

De csak úgy mondhattam. - Én, a lélek, akit Vándornak hívnak, szeretlek téged, ember Ian. És ez már mindig így lesz, bármivé is

változom. - Gondosan válogattam meg a szavakat, hogy ne lehessen hazugságon rajtakapni. - Az se számítana, ha Delfin, vagy Medve, vagy Virág lenne belőlem. Mindig is szeretni foglak, mindig is emlékezni fogok rád. Te leszel az egyetlen társam.

Ian karja megmerevedett, majd szorosabbá vált körülöttem, és megint megéreztem benne a dühöt. Alig kaptam levegőt.

- Nem vándorolsz el sehova. Itt maradsz.

- Ian...

De most már nyers volt a hangja - haragos, de tárgyilagos. - Nem csak rólam van szó. Te ehhez a közösséghez tartozol, és senki nem rakhat ki téged anélkül, hogy megbeszélnénk. Te túl fontos vagy mindannyiunk számára - még azok számára is, akik ezt soha nem lennének hajlandóak beismerni. Szükségünk van rád.

- Senki nem akar kirakni innen, Ian.

- Nem. És ezt te se akarhatod, Vándor.

Megint megcsókolt, és most, hogy visszatért a dühe, már keményebb volt a szája. A keze ökölbe szorult a hajam körül, és egy kicsit elhúzta az arcom az övétől.

- Jó vagy rossz? - követelte a választ.

- Jó.

- Tudtam. - A hangja morgássá sűrűsödött.

Megint megcsókolt, és a könyörtelen olvadás folytatódott. A karjai olyan szorosan ölelték a bordámat, és a szája olyan vad volt az enyémen, hogy hamarosan elszédültem, és levegő után kezdtem kapkodni. Akkor egy kicsit engedett az ölelésen, és a fülemhez csúsztak az ajkai.

- Menjünk.

- Hova? Hova megyünk? - Én nem megyek sehova, ebben biztos voltam. Ennek ellenére zakatolni kezdett a szívem, amikor arra gondoltam, hogy elmehetnénk valahova, akárhova, kettesben Iannal. Az én Ianommal. Ő az enyém volt, éppen annyira, amennyire Jared soha nem lehetett volna. És amennyire ez a test soha nem lehet Iané.

- Ne akadékoskodj ebben az ügyben, Vándor. Amúgy is alig tudom megőrizni a józan eszem. - Nyersen elkapott a kezével, mintegy illusztrálandó a szavait, és mindkettőnket talpra rántott.

- Hova? - makacskodtam.

- Lemész a délkeleti alagútban, el a veteményes mellett, egészen a végéig.

- A tornaterembe?

- Igen. És ott megvárod, hogy összeszedjem a többieket.

- Miért? - őrültségnek tűnt, amit mond. Focizni szeretne? Hogy levezessük a feszültséget?

- Mert ezt *meg fogjuk beszélni*. Szavazást kezdeményezek, Vándor, és te tiszteletben fogod tartani a döntésünket.

57. Befejezés

Ezúttal kevesebben gyűltünk össze, nem úgy, mint amikor Kyle élete volt a tét. Ian csak Jebet, Dokit és Jaredet hozta magával. Magától is tudta, anélkül, hogy szólnom kellett volna neki, hogy Jamie a közelébe se jöhet a tárgyalásnak.

Tőle majd Melanie-nak kell helyettem elbúcsúznia. Arra nem lennék képes, Jamie-től nem. Nem érdekelt, hogy ez gyávaság-e részemről. Egyszerűen nem voltam rá hajlandó.

Csak egy kék lámpa, egy tompa fénykör a padlón. A fénykör szélén ültünk; én egyedül voltam, a négy férfi velem szemben foglalt helyet. Jeb még a puskáját is magával hozta, mintha az lenne a bírói kalapács, és az tenné hivatalossá a döntést.

A kénszag emlékeztetett a gyászom fájdalmas napjaira; volt néhány emlékem, amivel kapcsolatban nem sajnálom, hogy elvesznek, amikor már nem leszek.

- Hogy van? - kérdeztem Dokitól mohón, miközben letelepedtek, még mielőtt elkezdhettük volna. Ezzel a tárgyalással csak értékes órákat vesztegettünk a rendelkezésemre álló szűkös időmennyiségből. Fontosabb dolgok érdekeltek.

- Melyikük? - kérdezett vissza Doki kimerült hangon.

Pár másodpercig csak bámultam, majd tágra nyílt a szemem. - Napfény kikerült belőle? Máris?

- Kyle úgy gondolta, hogy kegyetlenség lenne tovább kínozni. Ő... olyan boldogtalan volt.

- Bárcsak elköszönhettem volna - mormogtam magamnak. - Sok szerencsét szerettem volna neki kívánni. Jodi hogy van?

- Még nem reagál.

- És a Gyógyító teste?

- Trudy kikísérte. Szerintem elmentek enni. Most próbálnak találni neki egy átmeneti nevet, ami megfelel, hogy ne kelljen mindig úgy beszélnünk róla, hogy *a test* - eresztett el egy fanyar mosolyt.

- Rendbe fog jönni. Ebben biztos vagyok - győzködtem magamat is. - És Jodi is. Minden a legnagyobb rendben lesz.

Senki nem próbált ellenkezni. Tudták, hogy ez önmagamnak szólt.

Doki felsóhajtott. - Nem akarok sokáig távol maradni Joditól... lehet, hogy szüksége lesz valamire...

- Ó, igen - értettem vele egyet. - Kezdjünk hozzá. - Minél gyorsabban lezavarjuk, annál jobb. Mert nem számított, hogy mire jutunk itt; Doki elfogadta a feltételeimet. És egy kis részem mégiscsak reménykedett... abban reménykedett, hogy van valami megoldás, amitől minden rendbe jön, és itt maradhatok Iannal, Mel pedig Jareddel, úgy, hogy emiatt senkinek ne kelljen szenvednie. Jobb, ha minél hamarabb szétzúzzuk ezt a csalárd reményt.

- Rendben - értett egyet Jeb. - Vanda, mi a te álláspontod?

- Visszaadom Melanie-t. - Csak lakonikusan, tömören - abba nem lehet belekötni.

- És a tiéd, Ian?

- Szükségünk van itt Vandára.

Lakonikusan, tömören - engem utánzott.

Jeb bólintott. - Ez nem lesz egyszerű. Vanda, mik az érveid?

- Ha te lennél a helyemben, te is vissza akarnád adni a tested. Ezt nem tagadhatjuk meg Melanie-tól.

- Ian? - fordult Jeb Ianhoz.

- A magasabbrendű érdekeket kell szem előtt tartanunk, Jeb. Vanda már most annyival járult hozzá az egészségünkhöz és a biztonságunkhoz, amennyivel még senki más. Feltétlenül szükségünk van rá a közösség - az egész emberiség - túlélése érdekében. Egy ember nem állhat ennek az útjába.

Igaza van.

Téged senki nem kérdezett.

Jared szólalt meg. - Vanda, Melnek mi a véleménye?

Mel diadalittasan felnyögött.

Jared szemébe néztem, és valami nagyon furcsa dolog történt. Mindaz az olvadás, izzás, kovácsolódás, amin az imént estem át, félre lett seperve, a testem legkisebb zugába, abba a sarkába, amiben fizikailag elhelyezkedtem. A testem többi része Jaredre vágyott, ugyanazzal az elkeseredett, félőrült éhséggel, amit az első alkalom óta éreztem iránta, amikor megláttam itt. Ez a test nem az enyém vagy Melanie-é, hanem Jaredé.

Tényleg nem volt benne elég hely mindkettőnknek.

- Melanie vissza akarja kapni a testét. Vissza akarja kapni az életét.

Ne hazudj. Mondd meg nekik az igazat.

Nem.

- Ne hazudj - kiáltott fel Ian. - Látom, hogy vitatkozol vele. Lefogadom, hogy velem ért egyet. Melanie jó ember. Tudja, hogy szükségünk van rád.

- Mel mindazt tudja, amit én. Majd ő segít nektek. És a Gyógyító gazdatestének. Többet tud, mint én valaha is. Elboldogultok majd. Azelőtt is elboldogultatok, hogy én idejöttem volna. Az élet megy tovább, mint eddig is.

Jeb fújtatott egyet, és összevonta a szemöldökét. - Nem tudom, Vanda. Iannak igaza van.

Az öregemberre meredtem, és láttam, hogy Jared is ugyanazt teszi. Elkaptam róluk a tekintetem, és vetettem egy szigorú pillantást Dokira.

Doki a szemembe nézett, és az arca összerándult a váratlan fájdalomtól. Megértette, mire emlékeztetem. A szavát adta nekem. Ez a tárgyalás nem írta felül azt az ígéretet.

Ian Jaredet nézte - ő nem látta a néma párbeszédünket.

- Jeb - tiltakozott Jared. - Csak egy választásunk van. Ezt te is tudod.

- Valóban, kölyök? Nekem úgy tűnik, tele van választási lehetőségekkel a padlás.

- Ez Melanie teste!

- És Vandáé is.

Jared fennakadt ezen a válaszon, és elölről kellett kezdenie. - Nem hagyhatod Melanie-t odabent, az gyilkosság lenne, Jeb.

Ian előrehajolt a fénybe, és az arca hirtelen megint dühössé vált. - És az mi, amit te teszel Vandával, Jared? És velünk, többiekkel, ha elveszed őt tőlünk?

- Téged nem érdekel senki a többiek közül! Te csak Vandát akarod megtartani Melanie rovására - semmi más nem számít *neked!*

- Te meg Melanie-t akarod Vanda rovására - és *neked* sem számít semmi más! Úgyhogy, mivel ez a két dolog egyenlő egymással, az dönti el a kérdést, hogy a többieknek mi a jobb.

- Nem! Az dönti el, hogy Melanie mit akar! Ez az ő teste!

Ekkor már mindketten guggoltak, félúton az ülés és az állás között, a kezük ökölbe szorult, az arcuk pedig rángott a haragtól.

- Csillapodjatok, fiúk! Azonnal csillapodjatok le - adta ki az utasítást Jeb. - Ez egy tárgyalás, amit higgadtan és józanul fogunk levezetni. Mindkét oldalt át kell gondolnunk.

- Jeb... - kezdte Jared.

- Fogd be. - Jeb egy hosszú percig az ajkát rágta. - Hát jó, így látom én. Vandának igaza van...

Ian talpra ugrott.

- Nyugalom! Ülj szépen vissza. Hadd fejezzem be.

Jeb megvárta, hogy Ian, akinek az erei láthatóan lüktettek feszes nyakán, mereven visszaüljön a helyére.

- Vandának igaza van - kezdte Jeb. - Melnek vissza kell kapnia a testét. De - tette hozzá gyorsan, amikor Ian megint megfeszült -, de a többi részével nem értek egyet, Vanda. Szerintem nagyon is szükségünk van rád, kölyök. Odakint Hajtók lesnek ránk, és te tudsz velük beszélni. Mi, többiek, erre nem vagyunk képesek. Te megmentheted az életünket. Nekem a háztartásom jólétére is gondolnom kell.

Jared a fogán keresztül szűrte a szavakat. - Vagyis szerzünk neki egy másik testet. Egyértelmű.

Doki beesett arca megemelkedett. Jeb fehér, hernyószerű szemöldöke a haja szegélyéhez ért. Ian szeme tágra nyílt, és elgondolkozva csücsöríteni kezdett. Rám nézett, és latolgatni kezdte...

- Nem! *Nem!* - ráztam meg eszelősen a fejem.

- Miért ne, Vanda? - kérdezte Jeb. - Ez egyáltalán nem tűnik nekem rossz ötletnek.

Nyeltem, és vettem egy mély levegőt, hogy ne legyen hisztérikus a hangom. - Jeb. Idefigyelj, Jeb. Nekem elegem van abból, hogy parazita vagyok. Nem érted? Azt hiszed, hogy egy új testbe akarok költözni, hogy újrakezdjem ezt az egészet? Az idők végezetéig bűntudattal kell éljek, amiért elveszem valaki életét? Egy újabb ember gyűlöljön? Én már alig vagyok lélek - ahhoz túlságosan is szeretlek titeket, kegyetlen embereket. Nem helyes, hogy itt vagyok, és *utálom* ezt az érzést.

Még egy levegőt vettem, és a záporozni kezdő könnyeimen keresztül folytattam. - És mi van, ha megváltoznak a dolgok? Mi van, ha valaki másba tesztek, ha ellopunk egy újabb életet, és attól minden elromlik? Mi van, ha az a test egy másik szerelem nyomába húz, vissza a lelkekhez? Mi van, ha többé nem bízhattok meg bennem? Mi van, ha legközelebb titeket árullak el? Nem akarlak bántani titeket!

Az első része a tiszta, túlzásoktól mentes igazság volt, de a második felében gátlástalanul hazudtam. Reméltem, hogy erre nem jönnek rá. Valószínűleg segít, hogy a szavaimat alig lehetett érteni, a könnyeim zokogássá változtak. Soha nem lennék képes bántani őket. Ami itt történt velem, az megváltoztathatatlan, beépült a kicsi testem atomjaiba. De talán,

ha okot adok nekik, hogy féljenek tőlem, akkor könnyebben elfogadják, aminek meg kell lennie.

És most az egyszer működtek a hazugságaim. Elkaptam az aggodalmas pillantást, amit Jared és Jeb váltottak egymással. Erre nem gondoltak - arra, hogy megbízhatatlanná válhatok, veszélyt jelenthetek rájuk. Ian már meg is mozdult, hogy átkaroljon. Felszárította a könnyeimet a mellkasával.

- Semmi baj, édesem. Nem kell, hogy más legyél. Semmi nem fog megváltozni.

- Várjunk csak, Vanda - szólalt meg Jeb, és éles tekintete hirtelen még áthatóbb lett. - Az mennyiben segít rajtad, ha átmész egy másik bolygóra? Akkor is parazita maradsz, kölyök.

Ian megrándult mellettem a nyers kifejezés hallatán.

És én is megrándultam, mert Jeb, mint mindig, a lényegre tapintott.

Mindannyian a válaszomra vártak, Dokit leszámítva, aki tudta, mi a válasz. Amit én nem árulhattam el.

Próbáltam csak igaz dolgokat mondani. - A többi bolygó más, Jeb. Ott nincs ellenállás... És a gazdatestek is mások. Nem olyan individualisták, mint az emberek, sokkal gyengébbek az érzelmeik. Az nem olyan, mintha ellopnék egy életet. Nem olyan, mint itt. Senki nem fog engem utálni. És túl messze leszek ahhoz, hogy bajt okozzak nektek, sokkal nagyobb biztonságban lesztek...

Ebből az utolsó mondatból túlságosan is kihallatszott, hogy hazugság, úgyhogy elhallgattam.

Jeb hunyorítva nézett, én meg elkaptam róla a tekintetem.

Megpróbáltam nem nézni Dokira, de nem tudtam megállni, hogy ne vessek rá egy gyors pillantást, csak hogy meggyőződhessek arról, hogy értjük egymást. Elkaptam az egyértelműen keserű tekintetét, és tudtam, hogy így van.

Ahogy gyorsan lesütöttem a szemem, rajtakaptam Jaredet, hogy Dokit nézi. Észrevette volna vajon a néma kommunikációnkat?

Jeb felsóhajtott. - Hát... most benne vagyunk a pácban. - Elfintorodott, miközben a dilemmára összpontosított.

- Jeb... - szólaltak meg Jared és Ian egyszerre. Mindketten elhallgattak, és dühösen egymásra meredtek.

Ez az egész merő időpocsékolás volt, nekem pedig már csak óráim voltak hátra. Ekkor már biztosan tudtam, hogy csak pár órám van.

- Jeb - suttogtam olyan halkan, hogy a hangom alig volt hangosabb a forrás duruzsoló csobogásánál, és mindenki odafordult, hogy rám meredjen. - Nem kell most azonnal döntenetek. Dokinak rá kellene néznie

Jodira, és én is szeretném látni. Ráadásul egész nap nem ettem. Miért nem alszunk rá egyet? Majd holnap megbeszéljük. Rengeteg időnk van még átgondolni.

Hazugságok. Vajon észrevették?

- Jó ötlet, Vanda. Valószínűleg mindannyiunknak jót tesz, ha kifújjuk magunkat. Menj, egyél valamit, és mindannyian alszunk rá egyet.

Nagyon ügyeltem arra, hogy ne nézzek Dokira, még akkor sem, amikor hozzá beszélek.

- Miután ettem, odamegyek, hogy segítsek Jodival, Doki. Viszlát később.

- Rendben - válaszolta Doki bizalmatlanul.

Miért nem tudott normál hangon beszélni? Ő ember - biztos tudja, hogy kell hazudni.

- Éhes vagy? - dünnyögte Ian, én pedig bólintottam. Hagytam, hogy felsegítsen. Elkapta a kezem, és biztos voltam benne, hogy mostantól szorosan tartja majd. Ez nem aggasztott túlságosan. Ő is mélyen alszik, mint Jamie.

Ahogy kisétáltunk a sötét teremből, egy tekintetet éreztem a hátamon, de nem voltam benne biztos, hogy kiét.

Pár tennivalóm van még. Konkrétan három. Három utolsó végrehajtandó feladat.

Először is, ettem.

Nem lenne szép dolog Melt egy éhségtől sajgó testtel itt hagyni. Ráadásul az ellátás is jobb volt, mióta én vásároltam be. Most már nem elviselték, hanem örömmel várták az emberek az étkezéseket.

Megkértem Iant, hogy szerezzen ennivalót, és hozza oda nekem, amíg én elrejtőztem a sarjadzó búzatáblában, ami a kukorica helyén nőtt. Megmondtam az igazat Iannak, hogy segítsen nekem; nem akartam találkozni Jamie-vel. Nem akartam, hogy kétségbeessen a döntésemtől. Neki nehezebb lesz, mint Jarednek vagy Iannak; ők mindketten csak az egyikünk oldalán álltak. Jamie mindkettőnket szeret; ő nem tud majd választani.

Ian nem vitatkozott velem. Némán ettünk, a karját szorosan a derekam körül tartotta.

Utána elmentem megnézni Napfényt és Jodit.

Arra számítottam, hogy három fényes kriotartályt látok majd Doki asztalán, de meglepődve tapasztaltam, hogy még mindig csak a két Gyógyítóé állt pontosan a közepén. Doki és Kyle hajoltak a matrac fölé, amin Jodi ernyedten feküdt. Gyorsan odasétáltam hozzájuk, hogy

magyarázatot követeljek Napfény hollétét illetően, de amikor közelebb értem, láttam, hogy Kyle szorít magához egy foglalt kriotartályt.

- Azzal csak finoman - dünnyögtem.

Doki Jodi csuklóját fogta, és magában számolt. Az ajka keskeny vonalba préselődött, amikor meghallotta a hangom, és elölről kellett kezdenie a számolást.

- Igen, Doki említette - válaszolta Kyle, a tekintetét végig Jodi arcán tartva. Sötét, szimmetrikus véraláfutáspár kezdett kirajzolódni a szeme alatt. Vajon megint eltört az orra? - Óvatos vagyok. Csak... nem akartam egyedül otthagyni. Olyan szomorú volt, és olyan... kedves.

- Biztos vagyok benne, hogy értékelné, ha tudná.

Kyle bólintott, még mindig Jodit bámulva. - Van valami, amit tehetnék? Tudok bármivel segíteni?

- Beszélj hozzá, ismételgesd a nevét, mesélj olyan dolgokról, amire emlékezhet. Akár Napfényről is mesélhetsz neki. Az segített a Gyógyító gazdatesténél.

- Mandy - javított ki Doki. - Azt mondja, nem pont így hívták, de valami hasonló neve volt.

- Mandy - ismételtem meg. Nem mintha érdemes volna megjegyeznem. - Hol van?

- Trudyval - ez jó ötlet volt. Trudy a legmegfelelőbb személy erre. Azt hiszem, lefektette aludni.

- Az jó. Mandy rendbe fog jönni.

- Remélem - mosolygott Doki, de ettől nem sokat változott a borús arckifejezése. - Rengeteg kérdésem lenne hozzá.

Ránéztem az apró kis nőre - még mindig nehezemre esett elképzelni, hogy idősebb, mint a test, amit hordok. Az arca beesett volt és üres. Ez egy kicsit megijesztett - olyan elevennek tűnt, amikor Napfény még benne lakott. Mel vajon...?

Még mindig itt vagyok.

Tudom. Te rendbe jössz majd.

Mint Lacey. Melanie összerándult, csakúgy, mint én.

Soha nem leszel olyan, mint Lacey.

Előrehajoltam, és finoman megérintettem Jodi karját. Sok mindenben nagyon hasonlított Laceyre. Olajbarna bőrű volt, fekete hajú, és kistermetű. Akár testvérek is lehettek volna, leszámítva, hogy Jodi édes, sápadt arca soha nem tudott volna olyan ellenszenves lenni.

Kyle nem tudott megszólalni, némán szorongatta a kezét.

- Így, Kyle - mutattam. Megint végigsimítottam a karján. - Jodi? Jodi, hallasz, Kyle itt vár, Jodi. Nagy bajba került, amikor idehozott - mindenki, aki ismeri, agyon akarja verni. - Eleresztettem egy fanyar mosolyt a nagydarab férfi felé, és az ő szája is félrehúzódott, bár nem nézett rám.

- Nem mintha ez újdonság lenne számodra - fanyalgott Ian mellettem. - Mikor volt ez másképp, hm, Jodi? Jó téged újra látni, édesem. Bár abban nem vagyok biztos, hogy te is így érzel. Biztos jólesett ilyen hosszú időre megszabadulni ettől az idiótától.

Kyle észre se vette, hogy az öccse is ott van, satuként fogva a kezem, amíg Ian meg nem szólalt.

- Persze Ianra is emlékszel, ő az, akinek soha nem sikerült utolérni engem semmiben, bár folyamatosan próbálkozik. Szia, Ian - tette hozzá, anélkül, hogy elmozdult volna a tekintete. - Nem szeretnél mondani valamit nekem?

- Nem igazán.

- Várom a bocsánatkérésedet.

- Várd csak.

- El tudod hinni, hogy arcba rúgott, Jodes? Minden ok nélkül.

- Kinek van szüksége ehhez külön okra, hm, Jodi?

Ez furcsán kellemes volt, a két testvér szóváltása. Jodi jelenléte miatt könnyed és évődő maradt. Kedves és vicces. Erre fel kell ébrednie. A helyében én már most mosolyognék.

- Abba ne hagyjátok, Kyle - dünnyögtem. - Ez nagyon jó. Magához fog térni.

Azt kívántam, bár találkozhatnék vele, bár megláthatnám, milyen. Csak Napfény arckifejezését tudtam magam elé képzelni.

Milyen lesz az ittenieknek, amikor először találkoznak Melanie-val? Vajon ugyanolyannak fog tűnni számukra, mintha semmi különbség nem lenne? Fel tudják majd fogni, hogy eltűntem, vagy Melanie majd betölti a szerepemet?

Talán teljesen másmilyennek fogják őt látni. Talán újból meg kell majd őt szokniuk. Talán neki sikerül majd úgy beilleszkednie, ahogy nekem soha. Elképzeltem Melanie-t, vagyis magamat, barátságos arcok közepette. Elképzeltem Freedommal a karunkban, amint az összes olyan ember, aki soha nem bízott bennem, boldog mosollyal üdvözli.

Miért csalt ez könnyeket a szemembe? Tényleg ilyen kicsinyes lennék?

Nem, biztosított róla Mel. *És hiányozni fogsz nekik - hát persze, hogy hiányozni fogsz. Az itteniek krémje megérzi majd a veszteséget.*

Úgy tűnt, végre elfogadta a döntésemet.

Nem elfogadtam, vitatkozott. *Csak nem tudom, mivel akadályozhatnálak meg. És érzem, hogy milyen közel van... Én is félek, hát nem vicces? Halálra vagyok rémülve.*

Akkor már ketten vagyunk.

- Vanda? - szólalt meg Kyle.

- Igen?

- Ne haragudj.

- Öööö... miért is?

- Hogy megpróbáltalak megölni - mondta Kyle köznapi hangon. - Azt hi szem, ez *tényleg* nem volt helyes tőlem.

Ian felhördült. - Kérlek, mondd, hogy van kéznél valami hangrögzítő berendezés, Doki.

- Sajnos nincs, Ian.

Ian megrázta a fejét. - Ezt a pillanatot meg kell őriznünk. Soha nem gondoltam, hogy megérem a napot, amikor Kyle O'Shea beismeri, hogy hibázott. Gyerünk már, Jodi. Ez a sokk még téged is fel kell, hogy ébresszen.

- Jodi, drágám, nem akarnál megvédeni? Mondd meg Iannak, hogy azelőtt egyszerűen nem hibáztam - nevetett Kyle.

Ennek örültem. Jó érzés volt, hogy kivívtam magamnak Kyle megbecsülését, mielőtt eltávozom. Erre nem is számítottam.

Itt már nem volt tennivalóm. Nem láttam értelmét, hogy tovább maradjak. Jodi vagy visszajön, vagy nem, de egyik esetben sem módosul a tervem most már.

Úgyhogy rátértem a harmadik, egyben utolsó feladatomra: hazudtam.

Elléptem a matrac mellől, vettem egy mély levegőt, és kinyújtóztattam a karjaim.

- Fáradt vagyok, Ian.

De valóban hazugság lett volna ez? Nem hangzott olyan hamisan. Hosszú, hosszú nap állt mögöttem, ez az utolsó napom nekem. Ráébredtem, hogy egész éjszaka fent voltam. Nem aludtam a legutolsó kirándulásunk óta; biztos, hogy teljesen ki vagyok merülve.

Ian bólintott. - Ezt nem csodálom. Egész éjjel fennmaradtál a Gyó... Mandyvel?

- Igen - ásítottam.

- Jó éjszakát, Doki - búcsúzott Ian, és a kijárat felé húzott. - Sok szerencsét, Kyle. Reggel visszajövünk.

- Jó éjszakát, Kyle - dünnyögtem. - Viszlát, Doki.

Doki csúnyán nézett rám, de Ian háttal állt neki, Kyle pedig Jodit bámulta. Én álltam a pillantását.

Ian visszakísért a fekete alagútban, és nem szólt egy szót sem. Örültem, hogy nincs beszédes kedvében. Nem lettem volna képes odafigyelni rá. A gyomrom kavargott, és furcsa görcsökbe rándult.

Kész voltam - minden feladatomat elvégeztem. Most már csak várnom kell egy kicsit, és nem szabad elaludnom. Bármilyen fáradt is voltam, úgy gondoltam, ez nem lesz probléma. Úgy kalapált a szívem, mintha ököllel csapkodták volna belülről a bordáimat.

Nem lesz több késlekedés. Ma éjjel meg kell történnie, és ezt Mel is tudta. Ami ma történt Iannal, abból ez derült ki számomra. Minél tovább maradok, annál több könnyet, vitát és veszekedést okozok. Annál nagyobb az esélye, hogy én, vagy valaki más elszóljuk magunkat, és Jamie megtudja az igazat. Hadd magyarázza majd el Mel, miután megtörtént. Úgy jobb lesz.

Nagyon szépen köszönöm, gondolta Mel; a szavai gyorsan ömlöttek, egyben zúdultak ki, és félelem vette el a gúnyolódásának élét.

Ne haragudj. De nem bánod, ugye?

Mel sóhajtott. *Hogy is bánhatnám? Bármit megtennék, amit akarsz, Vanda.*

Vigyázz rájuk helyettem is.

Ezt amúgy is megtenném.

Ianra is.

Ha hagyja. Van egy olyan érzésem, hogy nem lesz túlságosan oda értem.

Akkor is, ha nem hagyja.

Mindent megteszek érte, amit tudok, Vanda. ígérem.

Ian megállt a folyosón a vörös és szürke ajtók előtt, amik a szobájába vezettek. Megemelte a szemöldökét, és én bólintottam. Hadd higgye, hogy még mindig Jamie elől bujkálok. Ez igaz is volt.

Ian félretolta a vörös ajtót, én pedig egyenesen a jobb oldali matrachoz mentem. Ott összegömbölyödtem, és összefontam a kezem a kalapáló szívem előtt, és megpróbáltam ezeket a térdem mögé rejteni.

Ian körém bújt, és a mellkasára vont. Ez nem is volt baj - tudtam, hogy a végén úgyis kiterül, amikor mélyebben elalszik -, de így érezte, mennyire reszketek.

- Nem lesz semmi baj, Vanda. Tudom, hogy találunk megoldást.

- Én igazán szeretlek, Ian. - Csak így búcsúzhattam el tőle. Mást nem fogadott volna el. Tudtam, hogy eszébe jut majd később, és akkor megérti. - Tiszta szívemből szeretlek.

- Én is igazán szeretlek, Vándorom.

Az arcomhoz nyomta az övét, amíg rá nem talált a számra, akkor megcsókolt, lassan és gyengéden, és az olvadt sziklák folyama lassan áradni kezdett ott a sötétben, a Föld középpontjában, amíg alább nem hagyott a reszketésem.

- Aludjál, Vanda. Tartalékold az erőd holnapra. Ennyi elég volt mára.

Bólintottam, az arcához simítottam a sajátomat, és felsóhajtottam.

Ian is fáradt volt. Nem kell majd sokat várnom. A mennyezetet bámultam - a csillagok feljöttek a repedések fölé. Most hármat láttam, pedig korábban csak kettő volt. Néztem, hogy pislákolnak és vibrálnak az űr feketeségében. Nem hívogattak engem. Nem éreztem késztetést, hogy csatlakozzak hozzájuk.

Ian karjai szép sorban lehulltak rólam. Hanyatt ereszkedett, és motyogott valamit álmában. Nem mertem várni; túlságosan is erősen feszített a vágy, hogy maradjak, hogy aludjak vele egyet, és lopjak magamnak még egy napot.

Óvatosan mozogtam, de nem kellett attól tartanom, hogy felébred. A lélegzete mély volt és egyenletes. Holnap reggelig nem fogja kinyitni a szemét.

Sima homlokához érintettem az ajkam, majd felálltam és kiosontam az ajtón.

Nem volt még késő, és a barlang nem ürült még ki. Hallottam, hogy hangok pattannak vissza körülöttem, furcsa visszhangok, amelyek bárhonnan jöhetnek. Nem láttam senkit, amíg oda nem értem a nagyterembe. Geoffrey, Heath és Lily éppen hazafelé tartottak a konyhából. Lesütve tartottam a szemem, bár örültem, hogy láthatom Lilyt. Egy gyors pillantással megállapítottam, hogy kihúzza magát, nem esik előre a válla. Lily erős. Mint Mel. Neki is sikerülni fog.

A déli folyosóhoz siettem, és megkönnyebbültem, hogy visszakerültem a sötétség biztonságába. Megkönnyebbültem és megrémültem. Most már tényleg ennyi volt.

Annyira félek, nyüszítettem.

Mielőtt még Mel válaszolhatott volna, egy nehéz kéz zuhant a vállamra a sötétben.

- Hova, hova?

58. Vég

Annyira feszült voltam, hogy felsikoltottam félelmemben; rettegtem, a sikolyom nem volt több egy elfulladt kis sikkantásnál.

- Ne haragudj! - karolta át Jared a vállam, hogy megnyugtasson. - Ne haragudj. Nem akartalak megijeszteni.

- Mit keresel itt? - vontam felelősségre, még mindig kifulladva.

- Téged követlek. Egész este követtelek.

- Hát, most már abbahagyhatod.

Habozást éreztem a sötétben, és Jared keze nem mozdult. Kibontakoztam alóla, de akkor elkapta a csuklóm. Szorosan tartotta; nem lesz könnyű leráznom.

- Dokihoz igyekszel? - kérdezte, és a kérdésében nem volt semmi félreérthető. Nyilvánvaló volt, hogy nem arra gondol, hogy teázgatni megyek.

- Persze, hogy oda. - Sziszegtem a szavakat, nehogy kihallja a hangomból a pánikot. - Mi mást tehetnék azok után, ami ma történt? Semmi nem lesz jobb. És ezt a döntést nem Jebnek kell meghoznia.

- Tudom. Én a te oldaladon állok.

Mérges lettem attól, hogy még mindig meg tudok sértődni ezektől a szavaktól, hogy még mindig csípős könnyeket csalnak a szemembe. Megpróbáltam belekapaszkodni Ian emlékébe - számomra ő volt a horgony, ahogy Napfénynek valamilyen módon Kyle -, de ezt nehéz volt úgy véghezvinni, hogy közben Jared keze hozzám ér, hogy érzem az illatát az orromban. Mintha egy hegedű hangját próbálnám kivenni, miközben egy egész zenekar dübörög...

- Akkor engedj, Jared. Tűnj el. Egyedül akarok lenni. - Ezek a szavak gyorsan, vadul és keményen hagyták el a számat. Könnyű volt megállapítani, hogy nem hazudok.

- Veled kellene mennem...

- Elég hamar visszakapod majd Melanie-t - csattantam fel. - Csak pár percet kérek, Jared. Add meg ezt nekem.

Újabb szünet; nem lazult a szorítása.

- Vanda, miattad szerettem volna veled menni.

Kicsordultak a könnyeim. Hálás voltam a sötétségért.

- Én nem így érezném - suttogtam. - Úgyhogy nincs értelme.

Egyértelmű, hogy Jared nem lehet ott. Csak Dokiban bíztam. Doki megígérte. És nem megyek el erről a bolygóról. Nem fogok Delfinként

vagy Virágként élni, örökké siratva a magam mögött hagyott szeretteimet, akik mind meghalnak addigra, mire újból kinyitom a szemem - ha egyáltalán lesz szemem. Ez az *én* bolygóm, és nem kényszeríthetnek, hogy elhagyjam. A földben maradok, a sötét üregben a barátaimmal. Egy emberi sírban, emberként, amivé váltam.

- De Vanda, én... Olyan sok mindent szeretnék neked mondani.

- Nincs szükségem a hálálkodásodra, Jared. Ezt nyugodtan elhiheted nekem.

- És mire *van* szükséged? - suttogta Jared feszült, elcsukló hangon. - Bármit megadnék neked.

- Vigyázz az enyéimre. Ne hagyd, hogy a többiek megöljék őket.

- Hát persze, hogy vigyázok rájuk - intézte el a kérésemet Jared nyersen. - Én *rád* gondoltam. Neked mit adhatok?

- Nem vihetek magammal semmit, Jared.

- Még egy emléket sem, Vanda? Mit szeretnél?

Vettem egy mély levegőt, és megpróbáltam szilárd hangon megszólalni.

- Hazudj nekem, Jared. Mondd, hogy azt szeretnéd, ha maradnék.

Ezúttal nem volt habozás. Jared keze átölelt a sötétben, és szorosan a mellkasához húzott. A homlokomhoz nyomta az ajkát, és éreztem, hogy a lehelete meglebbenti a hajam, amikor megszólal.

Melanie visszafojtotta a lélegzetét a fejemben. Megint megpróbálta eltemetni magát, megpróbálta megadni nekem az *én* szabadságomat az utolsó pár percemre. Talán félt meghallani ezeket a hazugságokat. Biztos nem akart erre emlékezni, amikor már nem leszek.

- Maradj itt, Vanda. Velünk. *Velem.* Nem akarom, hogy elmenj. Kérlek. Elképzelni sem tudom, hogy milyen lenne nélküled. Nem tudom, hogyan... hogyan... - csuklott el a hangja.

Nagyon ügyesen hazudott. És valószínűleg nagyon, nagyon bízik bennem, ha képes ilyeneket mondani.

Egy pillanatra nekidőltem, de éreztem, hogy sürget az idő. Lejárt az időm. Lejárt az időm.

- Köszönöm - suttogtam, és megpróbáltam kibontakozni az öleléséből.

Jared karja szorosabban kezdett tartani. - Még nem fejeztem be.

Az arcunk csak pár centire volt egymástól. Jared lenullázta ezt a távolságot, és még ekkor, az utolsó lélegzetvételem előtt pár perccel ezen a bolygón sem tudtam nem reagálni. Olaj és tűz - megint robbantunk.

De most nem olyan volt. Ezt határozottan éreztem. Ez nekem szólt. Jared az én nevemet sóhajtotta, amikor a testünket a karjában tartotta - és az én testemként gondolt rá, rám gondolt. Éreztem a különbséget. Egy

pillanatra csak mi ketten voltunk, csak Vándor és Jared, és mindketten lángoltunk.

Soha senki nem hazudott még olyan ügyesen, ahogy Jared hazudott a testével az utolsó perceimben, és én hálás voltam neki ezért. Ezt sem vihettem magammal, mert nem mentem sehova, de egy kicsit megkönnyítette a távozás fájdalmát. Ezt a hazugságot el tudtam hinni. Elhittem, hogy annyira hiányzom majd neki, hogy az még az örömét is beárnyékolja egy kicsit. Ezt nem akartam ugyan, de jólesett elhinnem.

Nem tudtam nem gondolni az időre, a másodpercek úgy tiktakoltak, mint a visszaszámlálás. Még lángolás közben is éreztem, hogy magukkal húznak, beszippantanak a sötét folyosóra. Elrángatnak mindettől a forróságtól és érzéstől.

Sikerült elhúznom az ajkam Jaredétől. Együtt lihegtünk a sötétben, a lélegzetünk meleg volt a másik arcán.

- Köszönöm - ismételtem meg.

- Várj...

- Nem tudok. Nem tudok... többet elviselni. Rendben?

- Rendben - tört meg Jared hangja a szó közben.

- Csak egyvalamit szeretnék még. Hadd csináljam egyedül. Megkérhetlek erre?

- Ha... ha biztos vagy benne, hogy ezt akarod... - hallgatott el bizonytalanul.

- Erre van szükségem, Jared.

- Rendben - suttogta Jared.

- Majd elküldöm érted Dokit, amikor vége.

Jared még mindig nem vette le rólam a karját.

- Azt ugye tudod, hogy Ian megpróbál majd megölni, amiért ezt hagytam? Talán meg is kellene majd adnom neki ezt az elégtételt... Jamie pedig... nem fog megbocsátani egyikünknek sem.

Most nem vagyok képes rájuk gondolni. Kérlek. Hadd menjek.

Lassan, érezhető kelletlenséggel, amitől egy kicsit felmelegedett a hideg űr a testemben, Jared hagyta, hogy lecsússzon rólam a keze.

- Szeretlek, Vanda.

Felsóhajtottam. - Köszönöm, Jared. Tudod, hogy én mennyire szeretlek. A teljes szívemből.

Szívemből és lelkemből. Az én esetemben ez két külön dolog. Túl sokáig szét voltam választva. Itt az ideje, hogy megint valami egész legyek, egy önálló személy. Még ha ebből én ki is leszek zárva.

A ketyegő másodpercek a végzetem felé húztak. Hideg lett most, hogy Jared már nem ölelt. Minden lépéssel, amivel távolabb kerültem tőle, hidegebb.

Természetesen csak képzelődöm. Itt még mindig nyár van. Nekem itt már mindig nyár lesz.

- Mi van, amikor esik, Jared? - súgtam vissza neki. - Akkor hol alszanak az emberek?

Beletelt egy percébe, hogy válaszoljon, és kihallottam a hangjából a könnyeket. - A... - nyelt egyet -, a tornaterembe megyünk. Mindenki ott alszik együtt.

Bólintottam. Kíváncsi voltam, milyen lehet a hangulat olyankor. Kínos, a sok különböző személyiségű ember miatt? Vagy vidám? A változatosságtól? Olyan, mint egy egész éjszakás buli?

- Miért? - suttogta Jared.

- Csak el akartam képzelni. Hogy milyen lesz. - Az élet és a szerelem megy tovább. Bár én már nem veszek majd részt benne, a gondolat egy kicsit felvidított. - Isten veled, Jared. Mel azt üzeni, a közeli viszontlátásra.

Ne hazudj.

- Vanda... Várj...

Végigrohantam az alagúton, elsiettem, mielőtt még a hálás hazugságaival meggyőzhetett volna, hogy maradjak. Mögöttem némaság volt.

Jared fájdalma nem bántott úgy, mint Iané. Jared számára hamarosan elmúlik a fájdalom. A boldogság csak pár percre van tőle. Hogy boldogan éljen, amíg meg nem hal.

Úgy éreztem, mintha csak pár méter lenne a déli alagút. Nagyon hamar megláttam az élénk lámpa fényét, és tudtam, hogy Doki már vár rám.

Kihúztam magam, úgy sétáltam be a szobába, amitől mindig is tartottam. Doki már mindent előkészített. A legsötétebb sarokban két egymás mellé tolt ágyat láttam, Kyle horkolt ott, karjával Jodi mozdulatlan alakja körül. A másik karjával még mindig Napfény tartályát ölelte. Ez tetszett volna a kis léleknek. Azt kívántam, bár megtudhatná valami módon.

- Üdv, Doki - suttogtam.

Doki felnézett az asztal mellől, amin a gyógyszereket készítette elő. Már most könnyek csorogtak végig az arcán.

És ekkor hirtelen bátorság töltött el. A szívem egyenletesen kezdett verni. A lélegzetem lelassult és mélyebbé vált. A legnehezebb részén már túl voltam.

Történt már velem ilyen. Nem is egyszer. Lehunytam a szemem, és eltávoztam. Bár eddig mindig tudtam, hogy megint ki fogom nyitni a szemem, de akkor is. Ez ismerős volt. Nem olyasmi, amitől tartanom kellett volna.

Odamentem a műtőasztalhoz és felültem rá. Biztos kézzel nyúltam a Nincs Fájdalomért, és tekertem le a fedelét. A nyelvemre raktam a kis lapocskát, és hagytam, hogy elolvadjon rajta.

Semmi nem változott. Most nem fájt nekem semmi. Legalábbis fizikailag.

- Árulj el valamit, Doki. Mi a valódi neved?

Választ akartam kapni az összes kis titokra, mielőtt vége lenne.

Doki szipogott, és a kézfejével megtörölte az arcát a szeme alatt.

- Eustace. A családunkban öröklődő név, és a szüleim kegyetlen emberek voltak.

Felnevettem. Majd felsóhajtottam. - Jared a nagyteremben várakozik. Megígértem neki, hogy szólni fogsz majd, ha vége. Csak várj addig, amíg... amíg mozdulatlanná nem válok, jó? Akkor már túl késő lesz ahhoz, hogy megakadályozzon bármiben.

- Én nem akarom ezt tenni, Vanda.

- Tudom. És köszönöm, Doki. De ragaszkodom hozzá, hogy betartsd, amit ígértél.

- Kérlek...

- Nem. A szavadat adtad. És én is betartottam, amit vállaltam, ugye?

- Igen.

- Akkor te is tégy így. Hadd nyugodjak Walter és Wes mellett.

Doki keskeny arca megfeszült, ahogy megpróbálta visszatartani a zokogást.

- És... nem fog fájni?

- Nem, Doki - hazudtam. - Semmit nem fogok érezni.

Az eufóriára vártam, arra, hogy a Nincs Fájdalomtól minden ragyogni kezdjen, mint a múltkor. Még mindig nem éreztem semmi változást.

Valószínűleg mégsem a Nincs Fájdalom volt az oka - hanem az érzés, hogy szeretnek. Megint felsóhajtottam.

Hasra fekve kinyújtóztam a matracon, és Doki felé fordítottam az arcom.

- Kábíts el, Doki.

Kinyílt az üveg. Hallottam, hogy a kezében lévő rongyra rázza.

- Te vagy a legnemesebb, legtisztább lény, akit valaha is ismertem. Az univerzum sötétebb hely lesz nélküled - suttogta.

Ezeket a szavakat fogja elismételni a sírom felett, ez lesz a búcsúbeszédem, és örültem, hogy hallhattam őket.

Köszönöm, Vanda. Nővérem. Soha nem foglak elfelejteni.

Sok boldogságot, Mel. Élvezz ki mindent. Helyettem is.

Ezt fogom tenni, ígérte Mel.

Szia, gondoltuk egyszerre.

Doki gyengéden az arcomra nyomta a rongyot. Mély levegőt vettem, a vastag, rossz szag ellenére. Amint egy újabb levegőt vettem, megint megláttam a három csillagot. Nem hívogattak, hanem az utamra engedtek, visszaadtak a fekete univerzumnak, amiben oly sok életen keresztül vándoroltam. Belesodródtam a sötétségbe, és egyre világosabb és világosabb lett. Egyáltalán nem fekete volt, hanem kék. Meleg, tündöklő, ragyogó kék... Minden félelem nélkül sodródtam bele.

59. Emlékek

A kezdet olyan lesz, mint a vég. Figyelmeztettek.

De ezúttal a vég nagyobb meglepetés volt, mint valaha. Nagyobb, mint bármelyik vég, amit megtapasztaltam a kilenc életem során. Nagyobb, mint leugrani egy liftaknába. Nem számítottam több emlékre, több gondolatra. Miféle vég ez?

A nap lenyugvóban - minden csupa rózsaszín, és erről a barátom jut eszembe... Mi is volt a neve? Valami... fodor? Fodrok és fodrok. Gyönyörű Virág volt. Az itteni virágok olyan élettelenek és unalmasak. De csodálatos az illatuk. Ezen a helyen az illatok a legjobbak.

Lépések mögöttem. Vajon Felhők Fonója jött utánam megint? Nincs szükségem kabátra. Itt meleg van - végre! - és érezni akarom a bőrömön a levegőt. Nem fogok odanézni. Talán azt hiszi majd, hogy nem hallom, és hazamegy. Olyan elővigyázatos velem, de most már majdnem felnőtt vagyok. Nem anyáskodhat felettem örökké.

- Elnézést - mondja valaki, de nem ismerős a hangja.

Odafordulok, hogy lássam, de az arca sem ismerős. Nagyon csinos lány.

Az álmomba lévő arcban saját magamra kellett ismerjek. Ez az én arcom! De erre nem emlékszem...

- Jó napot - mondom.

- Üdv. Engem Melanie-nak hívnak. - Rám mosolyog. - Nemrég költöztünk ide, és... azt hiszem, eltévedtem.

- Ó! Hova szeretne menni? Elviszem. Az autónk itt van...

- Nem, nincs messze. Sétálni indultam, de most nem találok vissza a Becker utcába.

Egy új szomszéd - micsoda öröm. Szeretem az új embereket.

- Nagyon közel van - mondom neki. - Arrafelé a második utca keresztbe, de ezen a kis ösvényen lerövidítheti az utat. Ez egyenesen odavezet.

- Megmutatná? Elnézést, mi a neve?

- Hát persze! Jöjjön utánam. Holdra Nyíló Szirmoknak hívnak, de a családom csak Hollinak szólít. Maga honnan származik, Melanie?

A lány felnevet. - San Diegóra vagy az Éneklő Világra gondol, Holli?

- Bármelyikre. - Én is felnevetek. Tetszik a mosolya. - Két Denevér is van ebben az utcában. Ott laknak abban a sárga házban a fenyőkkel.

- Be kell majd mutatkoznom nekik - dünnyögi Melanie, de a hangja megváltozott, feszültebb lett. Úgy fürkészi a homályos ösvényt, mintha keresne valamit.

És tényleg van ott valami. Két ember, egy férfi és egy fiú. A fiú úgy kapaszkodik a hosszú fekete hajába, mintha ideges lenne. Talán azért aggódik, mert ő is eltévedt. Szép kis szeme tágra nyílt, izgatottan néz. A férfi tökéletesen mozdulatlan.

Jamie. Jared. A szívem megdobbant, de valahogy rosszul, furcsán. Túl visszafogottan és... rebbenőn.

- Ők a barátaim, Holli - újságolja nekem Melanie.

- Ó! Jó napot - nyújtom a kezemet a férfinak, ő van legközelebb.

Megfogja a kezem, és erősen megszorítja.

Előreránt, rá a testére. Nem értem. Nem jó érzés. Nem tetszik.

A szívem gyorsabban ver, és félni kezdek. Még soha nem féltem ennyire. Nem értem.

A férfi keze az arcom felé lendül, és hátrahőkölök. Beszívom a permetet, ami a kezéből jön. Ezüst felhő, málnaillata van.

- Mi... - szeretném kérdezni, de már nem látom őket. Semmit nem látok...

Ennyi.

- Vanda! Hallasz engem, Vanda? - kérdezi egy ismerős hang.

Ez nem az én nevem... vagy igen? A fülem nem reagál rá, de valami más igen... Nem Holdra Nyíló Szirmoknak hívnak? Hollinak? Nem ez

volt? De ez sem tűnt helyesnek. A szívem gyorsabban kezdett verni, az emlékeimben átélt félelem visszhangjaként. Egy fehér-vörös csíkos hajú nő képe töltötte be a fejem, akinek kedves, zöld szemei voltak. Hol van az anyám? De... ő nem az én anyám, nem?

Valami zaj, egy mély hang visszhangzott körülöttem. - Vanda, gyere vissza. Nem hagyunk elmenni.

Ismerős hang volt, ugyanakkor mégsem. Úgy hangzott, mint... az enyém?

Hol van Holdra Nyíló Szirmok? Nem találtam. Csak ezernyi üres emléket. Egy képekkel teli házat a lakói nélkül.

- Használd az Ébren Tartót - hallatszik egy hang. Nem ismertem fel.

Valami végigsimított az arcomon, olyan könnyedén, mint a hajnali köd. Felismertem az illatot. Grapefruit.

Vettem egy mély levegőt, és az elmém hirtelen kitisztult.

Éreztem, hogy fekszem... de ez is furcsán szokatlan volt. Olyan, mintha... nem lenne belőlem elég? Mintha összementem volna.

A kezem melegebb volt, mint a többi részem, és azért, mert fogták. Nagy kezek tartották, olyan nagyok, hogy egészen eltűnt benne az enyém.

Furcsa szag volt - fülledt, és egy kicsit penészes. Emlékeztem erre a szagra... de biztos voltam benne, hogy ilyet még soha életemben nem éreztem.

Semmit nem láttam, csak valami tompa vörösséget - a szemhéjam belsejét. Ki akartam nyitni a szemem, úgyhogy keresni kezdtem az izmokat, amik erre szolgálnak.

- Vándor? Mindannyian itt várunk rád, édesem. Nyisd ki a szemed.

Ez a hang, ez a meleg lehelet az államon még ismerősebb volt. Furcsa érzés futott végig az ereimen a hallatán. Olyan, amit még soha nem éreztem. Ettől a hangtól elakadt a lélegzetem, és beleremegtek az ujjaim...

Látni akartam az arcot, ami ehhez a hanghoz tartozik.

Egy szín ömlött végig az elmémen - egy szín, ami egy távoli életből szólított -, a ragyogó, szikrázó kék szín. Az egész univerzum tündöklően kék volt...

És, végül, eszembe jutott a nevem. Igen, így van. Vándor. Vándor vagyok. Vanda is. Most már emlékszem.

Finom érintés az arcomon - meleg nyomás a számon, a szemhéjamon. Ó, szóval ott van. Most már tudtam vele pislogni, hogy megtaláltam.

- Ébredezik! - kiáltott fel valaki örvendezve.

Jamie. Jamie is itt van. Megint megrebbent a szívem.

Beletelt egy percbe, amíg képes lettem fókuszálni a szememmel. A szikrázó kék szín, ami szúrta a szemem, rossz volt, túl fehér, túl fakó. Nem erre a kékre vágytam.

Egy kéz ért az arcomhoz. - Vándor?

Felnéztem a hangra. A fejem mozdulatától olyan furcsán kezdte érezni magam a nyakam. Nem úgy, ahogy szokta, ugyanakkor mégis pontosan úgy, ahogy mindig is...

Kutató szemeim rátaláltak arra a kékre, amit kerestem. Zafír, hó és éjfélkék.

- Ian? Hol vagyok, Ian? - A hang, ami a torkomból kijött, megijesztett. Olyan magas és trillázó volt. Ismerős, de nem a sajátom. - Ki vagyok?

- Te vagy az - válaszolta Ian. - És ott vagy, ahová tartozol.

Kihúztam az egyik kezem az óriás kezéből. Meg akartam érinteni az arcom, de valaki felém nyúlt, és ettől mozdulatlanná dermedtem.

A kéz szintén megdermedt félúton felettem.

Megpróbáltam megint megmozdítani a kezem, hogy megvédjem magam, de ettől a felettem lévő kéz is megmozdult. Reszketni kezdtem, és a kéz is felettem.

Vagy úgy.

Ökölbe szorítottam és szétnyitottam a kezet, eközben gondosan megvizsgáltam.

Az *én* kezem lenne ez az apró kis valami?

Egy gyerek keze volt, leszámítva a hosszú, rózsaszín-fehér körmöket, amik tökéletes, egyenletes íveket töltöttek ki. A bőre fehér volt, furcsa, ezüstös kisugárzással, és egy sor oda nem illő, szerteszórt arany szeplővel.

Az ezüst és arany furcsa kombinációja segített visszaemlékezni: egy arcot láttam a fejemben, a tükörképemet.

Az emlék helyszíne egy pillanatra kizökkentett, mert nem szoktam ennyi civilizációhoz - ugyanakkor a civilizáción *kívül* nem ismertem semmit. Egy szép kis pipereasztal mindenféle fodros-bodros, törékeny dologgal. Kecses kis üvegcsék hosszú sora az illatokkal, amiket annyira szeretek - én szeretek? Vagy ő szeret? Egy cserepes orchidea. Egy ezüst fésűkészlet.

A nagy, kerek tükröt egy csokornyi fémrózsa keretezte. A tükörben lévő arc is kerek volt, nem egészen ovális. Kicsi. Az arcbőre ugyanolyan ezüst színben játszott - olyan ezüstben, mint a holdfény -, mint a keze, egy újabb maréknyi aranyszínű szeplővel az orrnyergén. Nagy, szürke szemek, amelyen halványan átragyog a lélek ezüstje, és összeakadt, arany szempillák szegélyezik. Halvány rózsaszín ajkak, teltek és majdnem

kerekek, mint egy kisbabáé. Mögöttük kicsiny, fehér fogak. Egy gödröcske az állon. És mindenhol, mindenhol aranyszínű, hullámos haj, ami nagy glóriaként keretezte az arcom, és zuhogott a tükörkép alá.

Az arcom, vagy az arcát?

Ez pontosan egy éjszakai virág arca volt. Mintha szó szerint lefordítottak volna egy Virágot emberre.

- Hol van? - kérdezte a magas, vékony kis hangom. - Hol van Holli? - A hiánya megijesztett. Soha nem láttam védtelenebb teremtést ennél a félgyermeknél, azzal a holdsütötte arcával és napsütötte hajával.

- Itt van - nyugtatott meg Doki. - A tartályban várakozik, indulásra készen. Úgy gondoltunk, te majd megmondod, hova küldjük.

A hangja felé néztem. Amikor megláttam ott a napfényben, egy működő kriotartállyal a kezében, megrohantak az emlékek az előző életemből.

- Doki! - kapkodtam levegő után a vékony, törékeny kis hangomon. - Doki, megígérted! Megesküdtél rá, *Eustace!* Miért? Miért szegted meg a szavad?

Az elkeseredés és fájdalom halvány emléke merült fel bennem. Ez a test még nem érzett ilyen kínt. Elhúzódott a sajgás elől.

- Még a becsületes emberek is engednek időnként az erőszaknak, Vanda.

- Az erőszaknak - ismételte utána csúfolódva egy ismerős hang.

- Szerintem egy kés a torkomon teljes joggal nevezhető erőszaknak, Jared.

- Tisztában voltál vele, hogy úgysem használnám.

- Egyáltalán nem. Nagyon meggyőző voltál.

- Egy kés? - remegett bele a testem.

- Csss, semmi baj - dünnyögte Ian. A lehelete aranyszínű hajszálakat fújt az arcomba, én meg arrébb simítottam őket onnan - megszokott mozdulat. - Tényleg azt hitted, hogy így itt hagyhatsz bennünket? Vanda! - Felsóhajtott, de ez egy boldog sóhaj volt.

Ian boldog. Ettől a tudattól hirtelen sokkal könnyebb lett a kő, ami a szívemet nyomta, sokkal elviselhetőbb.

- Mondtam, hogy nem akarok parazita lenni - suttogtam.

- Engedjetek oda - követelte a régi hangom. És megláttam az arcom, az erősét, a napsütötte bőrével, a szemöldök egyenes, fekete vonalával a mandulavágású, mogyorószín szempár felett, a magas, kiálló arccsonttal... Most fordítva láttam, nem tükörképként, ahogy azelőtt mindig.

- Idehallgass, Vanda. Én pontosan tudom, hogy mi nem akarsz lenni. De mi emberek vagyunk, és önzők vagyunk, és mi nem mindig azt tesszük, ami helyes! És nem engedjük, hogy elhagyj minket. Törődj bele.

Ahogy beszélt, a hanglejtése és a hangsúlyai, nem pedig a hangja juttatta eszembe az összes néma párbeszédünket, a hangot a fejemben, a nővéremet.

- Mel? Mel, hát te jól vagy?

Ekkor elmosolyodott, és odahajolt, hogy átölelje a vállam. Nagyobbnak tűnt, mint amekkora emlékezetem szerint én voltam.

- Hát persze, hogy jól vagyok. Nem ez volt a lényege az egész drámázásnak? És te is jól leszel. Okosan csináltuk. Nem kaptuk el az első testet, amit megláttunk.

- Hadd én mondjam el, hadd én! - tolakodott oda Jamie Mel mellé. Kezdett nagyon nagy lenni a tömeg az ágyam körül. Labilisan megingott.

Megfogtam a kezét, és megszorítottam. Olyan gyengének érződött a sajátom. Érezte vajon egyáltalán Jamie a szorításomat?

- Jamie!

- Szia, Vanda! Ez tök jó, nem? Most még nálam is kisebb vagy! - vigyorgott diadalittasan.

- De így is idősebb vagyok. Már majdnem... - És ekkor dadogni kezdtem, és hirtelen megváltoztattam, amit mondani szándékoztam. - Két hét múlva lesz a szülinapom.

Lehet, hogy értetlen és zavart voltam, de semmi esetre sem hülye. Melanie tapasztalatai termékeny talajra találtak nálam; sokat tanultam belőlük. Ian minden porcikájában éppen olyan tisztességes volt, mint Jared, és én nem szándékoztam végigmenni ugyanazon a frusztráción, mint Melanie.

Úgyhogy hazudtam, és egy évvel idősebbnek adtam ki magam. - Most leszek tizennyolc.

A szemem sarkából észrevettem, hogy Melanie és Ian megdermednek meglepetésükben. Ez a gazdatest sokkal fiatalabbnak tűnt a valós koránál, a majdnem betöltött tizenhét évesnél.

Ez az apró kis csalás, ez, hogy már előre igényt tartok a társamra, ez győzött meg arról, hogy itt maradok. Hogy Iannal leszek, és a családom többi tagjával. Elszorult a torkom, hirtelen mintha megdagadt volna.

Jamie megveregette az arcom, hogy visszatérjen hozzá a figyelmem - meglepett, hogy milyen nagynak éreztem a kezét az arcomon. - Hagyták, hogy velük menjek, amikor megszereztek téged.

- Tudom - motyogtam. - Emlékszem... vagyis hát Holli emlékszik, hogy ott voltál - vetettem szemrehányó pillantást Melre, aki vállat vont.

- Megpróbáltuk nem túlságosan megijeszteni. Ő olyan... törékeny külsejű, tudod, És kedves is. Együtt választottuk ki, de én dönthettem! Szóval Mel azt tanácsolta, hogy valaki fiatalt kell választanunk - olyasvalakit, aki az élete nagyobb részét lélekként töltötte, vagy mi. De nem lehet túl fiatal, mert tudtuk, hogy nem akarnál gyerek lenni. És akkor Jarednek megtetszett ez az arc, mert hogy ebben senki nem tudna két... *kételkedni.* Te egyáltalán nem tűnsz veszélyesnek. A veszélyes ellentétének tűnsz. Jared szerint aki csak meglát, az késztetést érez, hogy megvédjen, igaz, Jared? De azután én mondhattam ki a végső szót, mert olyasvalakit szerettem volna, aki úgy néz ki, mint te. És úgy gondoltam, valahogy így nézel ki. Mert ő olyan, mint egy angyal, te pedig olyan jó vagy. És nagyon csinos is. Tudtam, hogy csinos vagy - szaladt fülig Jamie szája. - Ian nem jött velünk. Csak üldögélt itt veled - azt mondta, nem érdekli, hogy nézel ki. Nem hagyta, hogy bárki más egy ujjal is a tartályodhoz érjen, még nekem, vagy Melnek sem. De Doki hagyta, hogy végignézzem. Tök jó volt, Vanda. Nem értem, hogy azelőtt miért nem hagytátok, hogy nézzem. De segítenem nem volt szabad. Ian nem hagyta, hogy rajta kívül bárki is hozzád érjen.

Ian megszorította a kezem, és odahajolt, hogy súgjon valamit azon a rengeteg hajon át. A hangja olyan halkan szólt, hogy csak én hallhattam. - A kezemben tartottalak, Vanda. És gyönyörű voltál.

Nedves lett a szemem, muszáj volt szipognom.

- De tetszik, ugye? - kérdezte Jamie most már riadtan. - Nem vagy dühös? Nincs ott bent veled senki, ugye?

- Nem pont dühös vagyok - suttogtam. - És nem... nem találtam itt bent senkit. Csak Holli emlékeit. Holli itt élt, mióta... Nem emlékszem, milyen volt, mielőtt idejött volna. Semmilyen más névre nem emlékszem.

- Nem vagy parazita - jelentette ki Melanie határozottan, és odanyúlt a hajamhoz, kihúzott egy tincset, és hagyta, hogy az arany az ujjai közé csusszanjon. - Ez a test nem Hollié volt, és nincs már senki, aki joggal követelhetné vissza. Kivártuk, hogy megbizonyosodhassunk erről, Vanda. Majdnem ugyanolyan sokáig próbáltuk felélesztení, mint Jodit.

- Jodit? Mi történt Jodival? - csipogtam az izgalomtól még magasabbá vált hangon, mint egy kismadár. Erőlködni kezdtem, hogy felkeljek, és Ian felhúzott - nem került nagy erőfeszítésébe, nagy megerőltetésébe, hogy megmozdítsa az apró kis új testemet - ülő testhelyzetbe, és megtartott a karjával. így már az összes arcot láttam.

Dokiét, amelyen nyoma sem volt a könnyeknek. Jebét, aki elégedetten, ugyanakkor borzasztó kíváncsian kukucskált Doki háta mögül. Utána egy nő, akit egy másodpercig fel sem ismertem, mert sokkal elevenebb volt az arca, mint amilyennek én valaha is láttam, és egyébként sem láttam őt sokat - Mandy, a volt Gyógyító. Egy kicsit közelebb hozzám Jamie izgatott arca, mellette Melanie, mögöttük pedig Jared, aki átkarolta Melanie-t; tudtam, hogy a kezei most már soha nem találják majd a helyüket, ha nem érhetnek a testéhez - a testemhez! - bármikor. Hogy Jared most már mindig olyan közel tartja magához a lányt, ahogy csak tudja, és gyűlöl minden centimétert, ami közéjük állhat. Ettől vad, sajgó fájdalom töltött el. Apró testemben megremegett az a kis szív. Eddig még soha nem törték össze, és most nem értette ezt az emléket.

Sajnálattal döbbentem rá, hogy még mindig szeretem Jaredet. Ettől nem sikerült megszabadulnom, nem tűnt el a féltékenység, amit a test iránt éreztem, akit szeret. A tekintetem visszarebbent Melre. Észrevettem a volt szám szánakozó rándulását, és tudtam, hogy megérti.

Gyorsan továbbmentem az engem körbeálló barátaim arcán, míg Doki, kis szünet után, megválaszolta a kérdésem.

Trudy és Geoffrey, Heath, Paige és Andy. Még Brandt is...

- Jodi nem reagált. Próbálkoztunk, amíg tudtunk.

Szóval akkor Jodi meghalt? - töprengtem, tapasztalatlan, zakatoló szívvel. Szegény törékeny kis teremtésnek olyan durva ébredésben lett miattam része.

Heidi és Lily. Lily elenged felém egy fájdalmas kis mosolyt, ami a fájdalomtól nem lesz kevésbé őszinte...

- A vízellátását sikerült biztosítanunk, de etetni nem tudtuk. Mandy és én atrófiától tartottunk... izomsorvadástól, agyi demenciától...

Míg az új szívem jobban sajgott, mint életében valaha - egy olyan nőért, akit nem is ismertem -, a tekintetem tovább vándorolt, majd egyszer csak megtorpant.

Kyle-on ott csüngött Jodi, ő nézett vissza rám.

Óvatosan rám mosolygott, és ekkor hirtelen felismertem.

- Napfény!

- Sikerült maradnom - közölte nem egészen győzelemittasan, de majdnem. - Úgy, mint neked. - Kyle arcára pillantott - ami sztoikusabb volt, mint amilyennek valaha is láttam -, és a hangja elszomorodott. - De próbálkozom. Keresem Jodit. Nem adom fel.

- Kyle azt kérte, hogy rakjuk vissza Napfényt, amikor úgy nézett ki, hogy elveszítjük Jodit - folytatta Doki csendesen.

Egy pillanatra döbbenten Napfényre és Kyle-ra meredtem, majd hagytam, hogy a tekintetem befejezze a kört.

Ian tekintetében furcsán keveredett az öröm az idegességgel. Az arca magasabban volt, mint szokott lenni, és nagyobb volt, mint szokott lenni. De a szeme még mindig ugyanolyan kék volt, mint amilyenre emlékeztem. A horgony, ami ezen a bolygón tartott.

- Te jól vagy odabent? - kérdezte.

- Én... én nem tudom - ismertem be. - Furcsa érzés. Pontosan ugyanolyan furcsa, mint új fajba költözni. Sokkal furcsább, mint gondoltam volna. Én... én nem tudom.

A szívem megint megrebbent, ahogy abba a szempárba néztem, és ezúttal nem egy másik élet szerelmének az emlékéről volt szó. A szám kiszáradt, a hasam pedig görcsbe rándult. Az a pont, ahol a karja a hátamhoz ért, elevenebbnek tűnt, mint a testem többi része.

- Ugye nem bánod *túlságosan*, hogy itt kell maradnod, Vanda? Gondolod, hogy képes leszel elviselni? - dünnyögte.

Jamie megszorította a kezem. Melanie az övére rakta a sajátját, majd elmosolyodott, ahogy Jared is csatlakozott hozzájuk. Trudy megveregette a lábam. Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Paige, Aaron és még Lily is szélesen mosolyogtak rám. Kyle közelebb csoszogott, és csupa vigyor volt az arca. Napfény cinkosán mosolygott rám.

Mennyi Nincs Fájdalmat nyomhatott belém Doki? Megint minden ragyogott.

Ian hátrasöpörte a homlokomból az arany hajfelhőt, és az arcomra tette a kezét. Az olyan nagy volt, hogy csak a tenyere az államtól a homlokomig tartott; az érintéstől elektromos szikra gyúlt az ezüstös bőrömön. Az első áramütés után bizseregni kezdett, majd a gyomrom is vele bizsergett.

Meleg öntötte el és színezte rózsaszínre az arcomat. A szívem még soha nem tört össze, de még nem is szárnyalt igazán. Ettől szégyenlőssé váltam; alig bírtam megszólalni.

- Azt hiszem, képes leszek rá - suttogtam. - Ha ez boldoggá tesz téged.

- Ami azt illeti, ez nem elég - ellenkezett Ian. - *Téged* is boldoggá kell, hogy tegyen.

Egyszerre csak pár másodpercig voltam képes a szemébe nézni; a szégyenlősségtől, ami olyan új és zavarba ejtő volt számomra, a tekintetemet újra és újra le kellett sütnöm.

- Szerintem ez... lehetséges - egyeztem bele. - Szerintem, lehet, hogy nagyon, nagyon boldog leszek tőle.

Boldog és szomorú, mámoros és búskomor, magabiztos és rettegő, szeretett és szerethetetlen, türelmes és haragos, békés és vad, teljes és üres... mindez leszek. Mindent érezni fogok. Minden az enyém lesz.

Ian addig emelte az arcom, amíg a szemébe nem néztem, még erősebben elpirulva.

- Akkor maradsz.

Ezzel megcsókolt, ott, mindenki előtt, de én gyorsan megfeledkeztem a közönségről. Ez így könnyű volt és helyes, nem osztott meg, nem zavart össze, nem váltott ki belőlem ellenkezést, csak Ian és én léteztünk, a folyékony kőzet megmozdult ebben az új testemben, és beolvasztotta az egyezségünkbe.

- Maradok - egyeztem bele.

Ezzel megkezdődött a tizedik életem.

Epilógus - Folytatás

A Föld bolygó emberiségének ebben az utolsó erődítményében az élet és a szerelem ment tovább, de a dolgok nem maradtak ugyanolyanok.

Én nem maradtam ugyanolyan.

Ez volt az első alkalom, hogy fajon belül születtem újjá. Sokkal nehezebbnek találtam az átmenetet, mint bolygóváltásnál, mert már olyan sok elvárás rögzült bennem arról, hogy milyen embernek lenni. Ráadásul egy csomó mindent örököltem Holdra Nyíló Szirmoktól, és nem csak kellemes dolgokat.

Megörököltem egy nagy adag gyászt, amit Felhők Fonója iránt éreztem. Hiányzott az anya, akit soha nem ismertem, és szomorú voltam, amiért most szenved. Talán nem is létezhet öröm ezen a bolygón anélkül, hogy vele egyenlő mértékű fájdalom ne szülessen a kiegyensúlyozásához egy ismeretlen mérlegen.

Olyan korlátokat is örököltem, amikre nem számítottam. Eddig egy erős, gyors, magas testhez szoktam - egy olyan testhez, ami képes volt kilométereket lefutni, kibírni élelem és víz nélkül, nehéz súlyokat megemelni és magas polcokat elérni. Ez az új test gyenge volt - és nem csak fizikailag; ez a test minden egyes alkalommal lebénult a zavartól, amikor nem voltam teljesen biztos magamban, vagyis ezekben a napokban elég gyakran.

Más szerepet kaptam a közösségben. Az emberek most nem hagyták, hogy nehéz dolgokat cipeljek, és előreengedtek az ajtóban. Én kaptam a

legkönnyebb feladatokat, és az idő felében még így is kivették a kezemből a munkát. Sőt, és ez még rosszabb volt, rám is fért a segítség. Az izmaim gyengék voltak, és nem szoktak a munkához. Könnyen elfáradtam, és senkivel nem sikerült elhitetnem, hogy nem így van. Valószínűleg egy kilométert sem tudtam volna lefutni megállás nélkül.

De ez az előzékeny bánásmód nem csak a fizikai gyengeségemnek szólt. Megszoktam, hogy szép az arcom, ugyanakkor olyan, amire az emberek nem képesek félelemmel, gyanakvással, sőt, gyűlölettel tekinteni. Az új külsőm lehetetlenné tette ezeket az érzelmeket.

Az emberek gyakran megérintették az arcomat, vagy megemelték az államat az ujjukkal, hogy jobban lássanak. Gyakran megveregették a fejem (amit könnyen elértek, mert a gyerekeken kívül mindenkinél kisebb voltam), és olyan sokszor megsimogatták a hajam, hogy már észre se vettem, amikor ezt tették. Azok, akik régebben nem voltak képesek elfogadni, ugyanolyan gyakran simogattak, mint a barátaim. Még Lucina is csak tessék-lássék ellenkezett, amikor a gyerekei úgy kezdtek követni mindenhova, mint két hűséges kiskutya. Freedom konkrétan minden alkalmat kihasznált, hogy az ölembe mászhasson és a hajamba temethesse az arcát. Isaiah túl nagy volt már az ilyesfajta érzelemnyilvánításhoz, de szerette fogni a kezem - ami ugyanakkora volt, mint az övé -, miközben izgatottan locsogott velem a Pókokról és a Sárkányokról, a fociról és a kinti világról. A gyerekek még mindig nem voltak hajlandóak Melanie közelébe menni; az anyjuk túl alaposan megijesztette őket ahhoz, hogy a mostani engedékenysége bármin is változtasson.

Még Maggie és Sharon, bár még mindig igyekeztek nem nézni rám, sem tudták fenntartani a szokott merevségüket a jelenlétemben.

Nem csak a testem változott meg. Megérkezett a monszun, és én örültem neki.

Először is, még soha nem éreztem az eső áztatta kreozotcserjék illatát - csak halványan emlékeztem rájuk Melanie emlékeinek az emlékeiből, ami tényleg nagyon áttételes utalás csak -, ami most végigmosta a fülledt barlangokat, friss, már-már fűszeres illatot hagyva maga után. A szaga benne ragadt a hajamban, és követett mindenhová. Álmomban is éreztem.

Továbbá Holdra Nyíló Szirmok egész életében Seattle-ben élt, és a szervezetemnek a kék ég töretlen vonala, illetve az izzó hőség éppen olyan megdöbbentő - szinte *nyomasztó* - volt, mint amilyen a felhőktől elnehezült égbolt látványa lett volna a sivatag ezen lakóinak. A felhők izgalmas változatosságot jelentettek az egyhangú, monoton világoskékhez képest. Mélységet és dinamizmust biztosítottak. Képeket rajzoltak az égre.

Jeb barlangrendszerében jó sok átrendeznivaló akadt, és a költözés a tornaterembe - ami ideiglenes közös hálóhelyként funkcionált - jó gyakorlatnak bizonyult az elkövetkezendő tartósabb lakhelyváltoztatásokhoz.

Minden helyre szükség volt, úgyhogy egy szoba sem maradhatott üresen. Ezzel együtt csak az újonnan érkezettek, Candy - akinek végre eszébe jutott a pontos neve - és Lacey tudták elviselni Wes volt szobáját. Sajnáltam Candyt a leendő szobatársáért, de a Gyógyító soha nem adta jelét egy csepp elégedetlenségnek sem a dolgok alakulása felett.

Amikor az esőzés véget ér, Jamie átköltözik Brandt és Aaron üregének egy üres sarkába. Melanie és Jared kirúgták őt a szobájukból, át Ianhoz, mielőtt én újjászülettem volna Holli testében; Jamie nem volt már olyan kicsi, hogy magyarázkodniuk kellett volna emiatt.

Kyle a kis hasadék kiszélesítésén dolgozott, amiben Walter aludt régebben, hogy elkészüljön vele, mire megint kiszárad a sivatag. Tényleg nem fért el benne egynél több ember, Kyle viszont nem egyedül szándékozott ott lakni.

Esténként a tornateremben Napfény labdává gömbölyödve aludt Kyle mellkasán, mint egy kiscica, aki összebarátkozott egy nagy kutyával - egy rottweilerrel, akiben teljes mértékben megbízott. Napfény *mindig* Kyle mellett volt. Nem jut eszembe egy alkalom sem, amikor külön láttam volna őket, mióta először kinyitottam az ezüstszürke szememet.

Kyle folyamatosan megbűvöltnek tűnt, olyannak, mint akit túlságosan lefoglal ez a lehetetlen kapcsolat, amit nem volt képes teljes mértékben felfogni ahhoz, hogy bármi másra odafigyeljen. Nem adta fel a reményt, hogy megtalálja Jodit, de amikor Napfény belekapaszkodott, ő gyengéden magához szorította...

Az eső előtt minden talpalatnyi hely foglalt volt, úgyhogy én Dokival maradtam a kórteremben, amit most már nem találtam rémisztőnek. Candy Hajnali Dal életére jobban emlékezett, mint a sajátjára; a kórteremből varázslatokkal teli hely lett.

Az eső után Doki nem a kórteremben fog aludni. A tornateremben az első este Sharon, egy szó nélkül, odahúzta a matracát Dokié mellé. Talán Doki a Gyógyító iránt tanúsított érdeklődése indította erre, bár szerintem Doki valószínűleg észre sem vette, milyen vonzó az idősebb nő; a lexikai tudása bűvölte el. De lehet, hogy Sharon egyszerűen csak elérkezett arra a pontra, hogy képes legyen felejteni és megbocsátani. Reméltem, hogy erről van szó. Örülnék, ha hihetnék abban, hogy az idő még Sharont és Maggie-t is ellágyítja.

És én sem fogok a kórteremben maradni.

Az Iannal lefolytatott sorsdöntő beszélgetés talán soha nem következett volna el, ha nem lett volna Jamie. A szám mindig kiszáradt, a tenyerem pedig izzadni kezdett, amikor akár csak eszembe jutott, hogy felhozzam a témát. Mi van, ha azok az érzelmek a kórházban, a bizonyosságnak az a pár tökéletes pillanata közvetlenül az ébredésem után tévedés volt? Tudtam, hogy részemről semmi sem változott, de hogy lehetnék biztos abban, hogy Ian is így érez? A test, amibe beleszeretett, még mindig itt volt!

Úgy gondoltam, Ian elbizonytalanodik - egy kicsit mindannyiunk lába alól kiszaladt a talaj. Ha számomra, egy a változásokhoz szokott lélek számára nehéz volt, akkor mit várjon egy ember?

Keményen dolgoztam azon, hogy magam mögé utasítsam a féltékenységet és a Jared iránt táplált szerelem zavarba ejtő visszhangjait. Ezekre nem volt se szükségem, se igényem. Ian volt számomra a megfelelő partner. De néha azon kaptam magam, hogy Jaredet bámulom, és össze vagyok zavarodva. Néha láttam, hogy Melanie hozzáér Ian karjához, majd elrántja a kezét, mintha hirtelen eszébe jutna, ki is ő. Még Jared is, akinek a legkevesebb oka volt bizonytalankodni, időnként elkapta a zavart pillantásomat a saját kutató tekintetével, Ian pedig... természetesen számára a legnehezebb. Ezt megértettem.

Mi majdnem annyit voltunk együtt, mint Kyle és Napfény. Ian folyamatosan hozzáért az arcomhoz vagy a hajamhoz, mindig fogta a kezem. De ki nem bánt így ezzel a gazdatesttel? És a többiek is csak plátóian tették. Miért nem csókolt meg megint, mint az első napon?

Talán ebben a testben nem lesz képes szeretni engem, bármilyen vonzónak is találják a többiek.

Ettől az aggodalomtól nehezült el a szívem aznap éjjel, amikor Ian segített odavinni a futonomat - nekem ugyanis túl nehéz volt - a nagy, sötét tornaterembe.

* * *

Több mint hat hónapja most esett először. Nevetés és panaszszó csendült, miközben az emberek kirázták az átnedvesedett holmijukat, és megágyaztak maguknak. Megláttam Sharont Doki mellett, és elmosolyodtam.

- Ide, Vanda - hívott Jamie, odaintve, ahol most terítette le a matracát Iané mellett. - Most már mindhármunknak van itt hely.

Jamie volt az egyetlen, aki pontosan ugyanúgy bánt velem, mint azelőtt. Ő is lovagiasabban viselkedett a törékeny megjelenésem miatt, de a többiekkel ellentétben soha nem csodálkozott el, amikor beléptem egy szobába, vagy döbbent meg, amikor Vándor szavai csendültek fel az ajkaimról.

- Nem ragaszkodsz ahhoz a futonhoz, ugye, Vanda? Fogadok, hogy mind hárman elférünk a matracokon, ha egymás mellé toljuk őket - vigyorgott rám Jamie, miközben az egyik matracot a másik mellé rugdosta, anélkül, hogy meg várta volna a beleegyezésemet. - Te nem foglalsz sok helyet.

Elvette a futont Iantól, és a falnak támasztotta, hogy ne legyen útban. Majd kinyújtózott a távolabbi matrac legszélén, és hátat fordított nekünk.

- Ó, szia, Ian - tette hozzá anélkül, hogy megfordult volna. - Beszéltem Brandttel és Aaronnal, és azt hiszem, hozzájuk költözöm. Most viszont kidöglöttem. Jó éjt.

Egy hosszú másodpercre Jamie mozdulatlan alakjára meredtem. Ian ugyanúgy megdermedt, mint én. De szerintem ő nem azért, mert pánikrohamot kapott. Vajon valami kifogáson töprengett, amivel kimenekülhetne ebből a helyzetből?

- Villanyoltás - bömbölte Jeb a terem túlsó végéből. - Mindenki csapja le a pilácsot, hogy alhassak egy szemhunyásnyit.

Az emberek nevettek, de azért komolyan vették, mint mindig. Egyesével lekapcsolták mind a négy lámpát, amíg fekete nem lett a szoba.

Ian keze rátalált az enyémre; meleg volt a bőre. Észrevette vajon, hogy az enyém milyen hideg és izzadt?

Térdre ereszkedett a matracon, és engem is gyengéden magával húzott. Követtem, és a két matrac találkozásánál foglaltam helyet.

- Jó ez így? - suttogta Ian. Mások is beszélgettek még körülöttünk csendesen, a kénes forrás csobogása miatt kivehetetlenül.

- Igen, köszönöm - súgtam vissza.

Jamie átfordult, amitől megremegett a matrac, és belém ütközött. - Hoppá, elnézést, Vanda - motyogta, majd hangosan ásított egyet.

Én automatikusan elhúzódtam az útjából. Ian közelebb volt, mint gondoltam. Halkan levegő után kaptam, amikor beleütköztem, és megpróbáltam helyet adni neki. Ian hirtelen átkarolt, és magához szorított.

Ez borzasztó furcsa érzés volt; az, hogy Ian ilyen nemplátói módon ölel, különös módon nagyon emlékeztetett az első alkalomra, amikor Nincs Fájdalmat kaptam. Mintha szenvedtem volna, anélkül, hogy tudatában lettem volna, amíg Ian érintése el nem mulasztotta az összes fájdalmat.

Ez az érzés kiűzte belőlem a szégyenlősséget. Szembefordultam Iannal, mire ő még szorosabban magához ölelt.

- Jó ez így? - ismételtem meg suttogva a kérdését.

Ian megcsókolta a homlokomat. - Sőt.

Pár percig meg se szólaltunk. Körülöttünk elnémultak a hangok.

Ian előrehajolt, hogy a szája a fülem mellett legyen, és még halkabban suttogott, mint eddig. - Vanda, szerinted...? - Ezzel elhallgatott.

- Igen?

- Hát, úgy néz ki, hogy egyedül maradtam a szobámban. Ez így nem helyes.

- Nem. Nincs elég szabad hely ahhoz, hogy egyedül lakjál.

- Nem is akarok. De...

Miért nem kérdez végre rá? - De micsoda?

- Volt elég időd arra, hogy átgondold a dolgokat? Nem akarlak sürgetni. Tudom, hogy nem egyértelmű a helyzet... Jared miatt...

Beletelt egy pillanatba, amíg felfogtam, miről beszél, de akkor halkan felkuncogtam. Melanie nem szeretett kuncogni, de Holli igen, és a teste pont ebben a legalkalmatlanabb pillanatban vált árulóvá.

- Mi van? - döbbent meg Ian.

- Én meg *neked* akartam időt hagyni, hogy átgondold a dolgokat - magyaráztam suttogva. - Én *téged* nem akartalak sürgetni, mert tudom, hogy nem egyértelmű a helyzet. Melanie miatt.

Ian összerezzent meglepetésében. - Te azt hitted... ? De Melanie nem te vagy. Számomra *ez* mindig is egyértelmű volt.

Most már mosolyogtam a sötétben. - Jared pedig nem te vagy.

Ian hangja feszültebbé vált. - De ő Jared. És te szerelmes vagy belé.

Ian megint féltékeny lenne? Nem szép dolog negatív érzelmeknek örülni, de el kell, hogy ismerjem, ezt biztatónak találtam.

- Jared a múltam, ő egy másik élet. A jelenem te vagy.

Ian egy másodpercig csak hallgatott. Amikor megint megszólalt, a hangja rekedt volt az érzelmektől. - És a jövőd is, ha te is úgy akarod.

- Igen, ha lehet.

És akkor Ian megcsókolt, a lehető legnemplátóibb módon, amit a zsúfolt körülmények engedtek, én pedig repestem az örömtől, hogy elég okos voltam ahhoz, hogy hazudjak a koromról.

Az eső majd eláll, és amikor ez bekövetkezik, Ian és én összeköltözünk, társak leszünk a szó legnemesebb értelmében. Ez olyan ígéret és kötelezettség volt, amihez az eddigi életeim során még nem volt szerencsém. Amikor erre gondoltam, boldog lettem, ideges, zavarba jöttem

és borzasztó türelmetlen lettem egyszerre - vagyis *embernek* éreztem magam.

* * *

Miután ebben megállapodtunk, Ian és én elválaszthatatlanabbak lettünk, mint valaha. Úgyhogy amikor elérkezett az idő, hogy a többi lelken is kipróbáljam az arcom, természetesen velem jött.

Ez a kirándulás megkönnyebbülést hozott a frusztráció hosszú hetei után. Már az is elég rosszul esett, hogy az új testem gyenge, szinte használhatatlan volt a barlangban; nem hittem a fülemnek, amikor a többiek azt sem akarták hagyni, hogy arra használjam, amire tökéletesen megfelel.

Jarednek leginkább a gyanún felül álló, sebezhető arcom miatt tetszett Jamie választása, és a törékeny testalkatom miatt, ami mindenkiből előhívta a védelmező ösztönt, de még neki is nehezen sikerült az elméletet átültetni a gyakorlatba. Én biztos voltam benne, hogy ugyanolyan jól fog menni nekem az árubeszerzés, mint eddig, de Jared, Jeb, Ian és a többiek - mindenki, leszámítva Jamie-t és Melt - napokig vitatkoztak, hogy találjanak valami megoldást anélkül, hogy nekem részt kelljen venni benne. Nevetséges volt.

Láttam, hogy Napfényt nézegetik, de ő még nem bizonyított, benne még nem bíztak annyira. Ráadásul Napfénynek esze ágában sem volt kitenni a lábát. A *kirándulás* szótól is kiverte a víz. Kyle nem volt hajlandó velünk jönni; Napfény hisztérikus rohamot kapott, amikor egyszer szóba hozta előtte a dolgot.

Végül győzött a gyakorlatiasság. Szükség volt rám.

Jó érzés volt, hogy szükség van rám.

Rohamosan apadtak a készleteink; hosszú, alapos út állt előttünk. Jared vezette a csapatot, mint mindig, úgyhogy az nem is volt kérdés, hogy Melanie is velünk jön. Aaron és Brandt önként jelentkeztek, nem mintha szükség lett volna a fizikai erejükre, de elegük lett a bezártságból.

Felmentünk egészen északra, és örültem, hogy új helyeket látok, hogy megint érzem a hideget.

Ezzel az új testemmel egy kicsit el tudott szaladni a ló. Az izgatottságtól ugrándoztam és le se lehetett csapni, miközben odahajtottunk a görgeteghez, ahol a furgon és a teherautó várt elrejtve. Ian kinevetett, mert alig bírtam nyugton maradni, miközben átpakoltuk a ruhákat és a

szükséges eszközöket a furgonba. Megfogta a kezem, állítása szerint azért, hogy a bolygó felszínéhez horgonyozzon.

Túl hangos lettem volna? Túl észrevehető a környezetünk számára? Nem, természetesen nem erről volt szó. Csapdát állítottak nekünk, amibe már a megérkezésünk pillanatában beleestünk.

Megdermedtünk, amikor vékony fénysugarak jelentek meg a sötétségben, és világítottak Jared és Melanie arcába. Az én arcom, a szemem, ami megmenthetett volna minket, a sötétben maradt, elrejtve Ian széles hátának árnyékában.

Az én szememet nem vakította el a ragyogás, és a hold elég fényesen sütött ahhoz, hogy tisztán lássam a Hajtókat, akik túlerőben voltak, nyolcan hat ellen. Elég fényesen sütött ahhoz is, hogy lássam, hogy tartják a kezüket, amiben megcsillantak a fegyverek, célra tartva, egyenesen felénk. Jared, Mel, Brandt, Aaron felé - a mi egy szál puskánk még mindig a helyén lógott -, egy pedig egyenesen Ian mellkasára szegezve.

Miért hagytam, hogy velem jöjjön? Miért kell neki is meghalnia? Lily eszelős kérdése visszhangzott a fejemben: *miért megy tovább az élet és a szerelem? Mi értelme?*

A törékeny kis szívem ezernyi szilánkra hasadt, miközben megpróbáltam előkotorni a zsebemből a tablettát.

- Ne mozduljanak, emberek, mindenki őrizze meg a nyugalmát - szólalt meg a Hajtók csoportjának közepén álló férfi. - Állj, állj, ne nyeljetek le semmit! Jézusom, ne csináljátok már! Idenézzetek!

A férfi a saját arcába világított a zseblámpával.

Az arca cserzett volt és göröngyös, mint egy széltől erodálódott szikla. Sötét haja a halántékán már szürkült, és rakoncátlanul göndörödött a füle körül. A szeme pedig - a szeme sötétbarna volt. Csak sötétbarna, semmilyen másmilyen.

- Látjátok? - kérdezte. - És akkor most nem lőjetek le minket, és mi se lövünk le titeket, jó? Látjátok? - tette le a puskát a kezéből a földre. - Gyerünk, fiúk - tette hozzá, mire a többiek is visszadugták a fegyverüket a helyére - a derekukra, a bokájukra, a hátukra... nagyon sok fegyverük volt.

- Megtaláltuk a raktárotokat - ravasz, nagy szerencsénk volt, hogy ráleltünk - és úgy döntöttünk, hogy elidőzünk itt, és megismerkedünk veletek. Nem mindennap találkozik az ember egy másik lázadó csoporttal - nevetett szívből, mélyen, gyomorból. - Látnátok csak az arcotokat! Mi van? Azt hittétek, hogy ti menekültetek meg egyedül? - Megint felnevetett.

Egyikünk sem mozdult, egy tapodtat sem.

- Szerintem sokkos állapotba kerültek, Nate - szólalt meg egy másik férfi.

- Majdnem halálra ijesztettük őket - adott hangot aggodalmának egy nő. - Mire számítottál?

Egyik lábukról a másikra állva várakoztak, mi meg továbbra is mozdulatlanul ácsorogtunk.

Jared tért magához először. - Kik vagytok? - suttogta.

A csoport vezetője megint felnevetett. - Nate vagyok, és örülök, hogy találkoztunk, bár ti valószínűleg egyelőre nem tudtok hasonlóan érezni. Ezek itt velem Rob, Evan, Blake, Tom, Kim és Rachel. - A csoport felé intett, miközben beszélt, és az emberek biccentettek a nevüknél. Feltűnt, hogy egy kicsit hátrébb áll egy férfi, akit Nate nem mutatott be. Szembeszökő, göndör vörös haja volt, amit nem lehetett nem észrevenni, különösen, mivel a férfi a többiek fölé magasodott. Egyedül nála nem volt fegyver. Ő is engem bámult, úgyhogy elkaptam a pillantásom. - De összesen huszonketten vagyunk - tette hozzá Nate.

Ezzel kinyújtotta a kezét.

Jared vett egy mély levegőt, majd tett egy lépést előre. Amikor megmozdult, a csoportunk többi tagja egyszerre engedte ki a levegőt.

- Jared vagyok. - Megrázta Nate kezét, majd elmosolyodott. - Ők Melanie, Aaron, Brandt, Ian és Vanda. Mi összesen harmincheten vagyunk.

Amikor Jared kimondta a nevem, Ian megmozdult, és megpróbált teljesen elrejteni az emberek szeme elől. Csak ekkor döbbentem rá, hogy én még mindig ugyanakkora veszélyben vagyok, mint a többiek lettek volna, ha ezek valóban Hajtók. Pont akkorában, mint közöttük eleinte. Megpróbáltam teljesen mozdulatlanná dermedni.

Nate pislogott az információ hallatán és tágra nyílt a szeme. - Tyű. Most először tromfol le engem bárki is *ebben*.

Most Jared pislogott. - Másokat is találtatok? - hördült fel.

- Három tőlünk különböző csoportról tudunk. Tizenegyen vannak Gaillel, heten Russellel, és tizennyolcan Maxszel. Tartjuk a kapcsolatot. Időnként még csereberélünk is. - Megint az a gyomorból jövő nevetés. - Gail kis Ellenje úgy döntött, Evan társaságában szeretne maradni itt mellettem, Carlos pedig Russel Cindyjével állt össze. És persze mindenki igényt tart Égetőre időnként... - Váratlanul elhallgatott, és zavartan elkapta a pillantását, mintha olyasmi szaladt volna ki a száján, aminek nem kellett volna. A tekintete egy pillanatra megállapodott a magas vörös férfin hátul, aki még mindig engem bámult.

- Akár most rögtön tisztázhatjuk ezt is - szólalt meg az alacsony, sötét férfi Nate könyökénél.

Nate bizalmatlan pillantást vetett kis csoportunkra. - Hát jó. Robnak igaza van. Akár túl is eshetünk rajta. - Mély levegőt vett. - Szóval most mindenki őrizze meg a nyugalmát és hallgasson végig. Csak semmi pánik. Ettől egyesek időnként idegesek lesznek...

- Mindig - dünnyögte a Rob nevű férfi. A keze a combján lévő fegyvertok felé vándorolt.

- Mitől? - kérdezte Jared kifejezéstelen hangon.

Nate felsóhajtott, majd a magas, vörös férfi felé intett. Az illető félénk mosollyal előrébb lépett, ő is szeplős volt, mint én, csak sokkal jobban. A szeplők olyan sűrűn borították az arcát, hogy a bőre sötétnek tűnt, pedig fehér volt. A szeme sötét volt - talán sötétkék.

- Ez itt Égető. Szeretném tisztázni, hogy velünk van, szóval senki ne csináljon semmi őrültséget, ő a legjobb barátom - vagy százszor megmentette az életemet, ő a családunk tagja, és nem szeretjük, ha valaki megpróbálja megölni.

Az egyik nő Nate csoportjából előhúzta a puskáját, és a földre célzott vele.

A vörös férfi most szólalt meg először, és a hangja különösen kedves tenor volt. - Ne, semmi baj, Nate. Látod? Nekik is van egy. - Egyenesen rám mutatott, mire Ian teste megfeszült. - Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen, aki beilleszkedett a helyiek közé.

Égető rám vigyorgott, majd felém nyújtott kézzel átkelt a két törzs közötti senki földjén.

Én - az elmotyogott figyelmeztetése ellenére - kiléptem Ian mögül, egy csapásra magabiztosan és nyugodtan.

Tetszett Égető megfogalmazása. Beilleszkedni a *helyiek* közé.

A férfi elém lépett, és egy kicsit lejjebb eresztette a kezét, hogy kompenzálja a jelentős magasságbéli különbségünket. Elfogadtam a kinyújtott kezet - kemény volt és cserzett az én finom bőrömhöz képest -, és megráztam.

- Élő Virágot Égető - mutatkozott be.

A szemem tágra nyílt a neve hallatán. A Tűz Világa - milyen meglepő.

- Vándor - mutatkoztam be.

- Nagyon... különleges, hogy találkoztunk, Vándor. És én még azt hittem, hogy nincs hozzám hasonló.

- Erről szó sincs - jelentettem ki Napfényre gondolva. Talán egyikünk sem olyan egyedi, mint gondoltuk.

Égető kíváncsian felvonta a szemöldökét a válaszom hallatán.

- Valóban? - kérdezte. - Hát, akkor talán mégis van remény a bolygó számára.

- Furcsa ez a világ - dünnyögtem inkább magamnak, mint a másik beilleszkedett léleknek.

- A legfurcsább - helyeselt.